

Chém Không Đứt Đích Hàm Trư Trảo

Contents

Chém Không Đứt Đích Hàm Trư Trảo	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	52
24. Chương 24	55
25. Chương 25	57
26. Chương 26	59
27. Chương 27	62
28. Chương 28	64
29. Chương 29	65
30. Chương 30	67
31. Chương 31	69
32. Chương 32	70
33. Chương 33	72
34. Chương 34	75
35. Chương 35	78
36. Chương 36	80
37. Chương 37	84
38. Chương 38	86
39. Chương 39	89
40. Chương 40	91
41. Chương 41	94

42. Chương 42	96
43. Chương 43	98
44. Chương 44	101
45. Chương 45	103
46. Chương 46	106
47. Chương 47	109
48. Chương 48	112
49. Chương 49	115
50. Chương 50	118
51. Chương 51	119
52. Chương 52	123
53. Chương 53	126
54. Chương 54	128
55. Chương 55	131
56. Chương 56	134
57. Chương 57	137
58. Chương 58	140
59. Chương 59	143
60. Chương 60	145
61. Chương 61	150
62. Chương 62	154
63. Chương 63	157
64. Chương 64	160
65. Chương 65	163
66. Chương 66	166
67. Chương 67	169
68. Chương 68	172
69. Chương 69	175
70. Chương 70	178
71. Chương 71	181
72. Chương 72	184
73. Chương 73	190
74. Chương 74	193
75. Chương 75	196
76. Chương 76	199
77. Chương 77	202
78. Chương 78	205
79. Chương 79	210
80. Chương 80	213
81. Chương 81	218
82. Chương 82	221
83. Chương 83	224
84. Chương 84	227
85. Chương 85	230
86. Chương 86	233
87. Chương 87	237
88. Chương 88	240
89. Chương 89	243
90. Chương 90	246
91. Chương 91	249
92. Chương 92	252
93. Chương 93	255
94. Chương 94	260
95. Chương 95	262

96. Chương 96	266
97. Chương 97	269
98. Chương 98	271
99. Chương 99	273
100. Chương 100	276
101. Chương 101	278
102. Chương 102	281
103. Chương 103	283
104. Chương 104	286
105. Chương 105	289
106. Chương 106	292
107. Chương 107	295
108. Chương 108	299
109. Chương 109	302
110. Chương 110	305
111. Chương 111	309
112. Chương 112	315

Chém Không Đứt Dích Hàm Trư Trảo

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nam nam sinh tử, thụ là song tính nhân, công sủng thụ, HE. Ôn nhu+phúc hắc công, ngây thơ thụTu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chem-khong-dut-dich-ham-tru-trao>

1. Chương 1

Buổi sáng chín giờ bốn mươi phút.

Diêu Nhật Hiền biết mình đến muộn, cậu không phải cố ý, bởi vì cậu là có lý do!

Đều do đầu heo kia! Hại cậu không thể đón xe kịp, lại tiếc tiền đi xe taxi, đành phải chờ đến chuyến sau mới đi làm.

Đứng dưới tòa cao ốc Vinh Huy cao đến sáu mươi sáu tầng, nhìn lên biểu tượng hình người to lớn ngân bạch cùng trạm lam giao nhau, Diêu Nhật Hiền gơ ngón tay giữa lên thấp giọng mắng.

“Vương bát dẫn! Lão tử mặc kệ ! Nhìn người ngon lắm sao?” Hắn dùng lực vung nắm đấm thoát nhìn cũng chẳng có tý lực uy hiếp nào lên, rồi mới ngẩng đầu đi vào.

Sau khi vị đại ca bảo vệ tận chức tận trách kiểm tra qua công bài mới yên tâm để cho một cậu con trai trẻ tuổi thoát nhìn thần sắc không tốt lắm tiến vào.

Trong lòng còn đang suy nghĩ, sau khi sinh con cũng thật sự là lười, ngủ thẳng bây giờ mới đi làm, tuyệt không hiểu được quý trọng!

Phải biết rằng, tập đoàn Vinh Huy tuy rằng không phải là tập đoàn tài chính số một số hai gì nhưng cũng coi như là xí nghiệp nổi danh. Công ty rất chú trọng đến công tác phúc lợi, ngay cả mấy năm trước xảy ra khủng hoảng tài chính nghiêm trọng đến vậy, công ty cũng phi thường nhân tính không có cắt giảm nhân số, mà là đề nghị toàn bộ nhân viên chấp nhận cắt lương, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn. Lúc đó chuyện này đã cảm động vô số người, không một lời dị nghị được thông qua, còn được cả truyền thông đưa tin và khen ngợi.

Như vị đại ca bảo vệ này, cảm thấy trách nhiệm bảo vệ an toàn cho cánh cửa của Vinh Huy thực vô cùng vinh quang, chứ đâu như người trẻ tuổi có bộ mặt như bị treo cổ này?

Diêu Nhật Hiền đương nhiên không biết tâm tư của bảo an đại ca, cậu đang đứng trong thang máy, ở trong đầu diễn tập hành động lát nữa sẽ làm.

Đóng dấu báo cáo từ chức, tìm quản lý ký tên, rồi mới ném đến trước mặt vương bát đản kia, từ nay về sau không bao giờ xuất hiện trước mắt hắn nữa!

Nhưng nếu hắn không ký hoặc là lại.....

Hiện tại đang là ban ngày ban mặt, mình còn sợ hắn làm cái gì chứ!

Bất quá báo cáo này cũng rất có khả năng sẽ bị tiểu thư thư ký hoặc là cán bộ nhân sự đưa vào đi, các nàng chẳng phải luôn ao ước có cơ hội được nhìn thấy đầu heo kia một chút sao!

Hừ! Đó là bởi vì các nàng không có biết, đầu heo kia còn có một bộ mặt khác!

Diêu Nhật Hiền tưởng tượng đến khóe mắt nheo lại, muốn tạo ra một cổ dề dề sát khí. Chỉ tiếc, đặt ở trên khuôn mặt tuấn mỹ nhỏ nhắn của cậu, hiệu quả lại suy giảm trầm trọng, ngược lại lại khiến cho khuôn mặt phần nộn đáng yêu đỏ ửng, làm cho người ta nhìn không được càng muốn nhéo má.

Năm nay cậu tốt nghiệp đại học, hai mươi hai tuổi, vóc dáng không cao, mới được có 1m72, nhưng đáng người rất đẹp, eo nhỏ, chân dài lại hơi gầy, cả thân mình thon thả.

Làn da thủy nhuận trắng nõn khiến cho bất kỳ cô gái nào cũng phải ghen tỵ, lông mi không dày lắm, nhưng được tỉ mỉ chăm sóc nên cũng rất đẹp. Đôi mắt không tính quá lớn, nhưng cũng không nhỏ, tràn đầy sinh khí. Cái mũi đoan chính, miệng nhỏ nhắn, đôi môi hồng hồng phần nộn cong lên khiến cho người khác không nhìn được mà muốn hôn. Mái tóc mềm mại được cắt tỉa gọn gàng, ôm lấy khuôn mặt thanh tú phi thường trung tính.

Đến tầng thứ sáu mươi lăm.

Tòa nhà này tuy rằng thuộc sở hữu của tập đoàn Vinh Huy, nhưng thời đại tắc đất tắc vàng lại nằm trong khu buôn bán, tập đoàn cũng chỉ chiếm cứ tầng sáu mươi tư, sáu mươi lăm cùng sáu mươi sáu, còn lại đại bộ phận toàn bộ đều cho thuê kiếm được tiền thuê kẹch xù.

Diêu Nhật Hiền đi vào cửa lớn, trên đường rất nhiều đồng sự nhiệt tình chào đón cậu.

“Tiểu Diêu Diêu, em đã trở lại! Mấy ngày không thấy, rất nhớ em nga!”

“Nghe nói em sinh bệnh, nặng không? Cho em một bông hoa nè, sáng nay chị mới vừa mua được hoa bách hợp này, thực đẹp nga!”

“Ăn điểm tâm không? Chị còn có cái bánh ngọt, cùng cầm đi!”

“Nước chanh của chị còn chưa có uống đâu! Cũng cho em nè!”

Ô ô, hảo cảm động nha! Diêu Nhật Hiền ôm một đồng lớn gì đó, quyết tâm muốn nghỉ việc đột nhiên không còn mãnh liệt nữa. Tuy rằng nhậm chức không đến một tháng, còn đang thử việc nhưng quan hệ với những người khác tốt đến kỳ lạ.

Không được! Cậu không thể vì ham công việc thoải mái lẫn quan hệ tốt với đồng nghiệp mà từ bỏ được, vì sự trong sạch của bản thân, cậu phải kiên định quyết tâm, nhất định phải tạm rời cương vị công tác! Tạm rời cương vị công tác!

Chờ cậu đi xa chút, nhóm tỷ tỷ a di mới vừa chào đón cậu, bắt đầu líu ríu khe khẽ nói nhỏ.

‘Xem tiểu Diêu Diêu của chúng ta kìa, càng ngày càng đáng yêu, một cậu bé xinh đẹp như thế mà không làm thụ thật sự là rất đáng tiếc nha!’

‘Mấy ngày nay không có tới, có thể là bị người “Ăn” mất rồi đi? Bỏ xem xem dáng đi của em ấy là lạ!’

‘Úc! Không biết tiểu công may mắn sẽ là ai ta? Có đẹp trai hay không đây? Xứng với tiểu Diêu Diêu của chúng ta hay không?’

‘Trừ phi bộ dạng cũng anh tuấn tiêu sái giống tổng giám đốc của chúng ta, nếu không, mình sẽ không đồng ý đâu!’

‘Mình cũng vậy, mình cũng vậy nha!’

.....

Diêu Nhật Hiên đương nhiên không biết các nàng đang lén lút nghị luận sau lưng mình. Nếu không cậu nhất định sẽ đem chỗ bánh ngọt trên tay hung hăng ném xuống đất, nước chanh toàn bộ đổ hết, xé đóa hoa ra từng mảnh từng mảnh!

Rồi mới..... khóc lớn một hồi! (=)))

Vào văn phòng, nhìn thấy đồng hồ linh tinh trong tay cậu, nam đồng sự Tiểu Trần nhập chức cũng được hai năm cảm than, “Vì cái gì mỗi lần nhìn thấy tiểu Diêu Diêu, đều làm cho tôi mãnh liệt cảm nhận được một câu.”

“Câu gì?”

“Ký sinh du, hà sinh lượng?” (“trời đã sinh Chu Du sao còn sinh Gia Cát Lượng”, câu này từ Tam Quốc, là câu Chu Du cảm khái thốt lên tại sao trời đã sinh ông rùi mà còn sinh ra ông Lượng còn giỏi hơn ông, đại ý là cảm thấy thua kém người ta á)

“Cậu đi chết đi!” Đồng sự Ngô tử ném một tập văn kiện lên trên bàn gãi mắng, “Cậu có thể so với tiểu Diêu Diêu của chúng ta được sao? Lo mà phân loại chỗ hợp đồng này đi, buổi chiều phải dùng rồi!” Ngược lại ôn hòa nói với Diêu Nhật Hiên, “Tiểu Diêu Diêu, không phải nói hôm nay em còn phải nghỉ ngơi sao? Sao đã đến rồi? Thân thể có khỏe không? Mau ngồi xuống, đệm dựa này xinh đẹp lắm đúng không? Cuối tuần chị đi dạo phố nhìn thấy, cố ý mua cho em đó nha!”

Diêu Nhật Hiên vẻ mặt hắc tuyến nhìn tấm đệm ở trên ghế của mình, hồng hồng phấn phấn rất là đáng yêu. Nhưng vì cái gì? Vì cái gì mà lại tạo hình một cái đầu heo chứ! Còn cười đến *** dâng!

(vẽ mặt hắc tuyến: là mặt thế này (—o—!!!))

“Thực..... đẹp!” Diêu Nhật Hiên nghiêng răng trả lời, nhưng sau khi ngồi xuống, tựa lên chú heo vô tội kia thật là ấm áp, thật thoải mái.

Quên đi, dù sao đó chỉ là một đồng bột biển cùng chất hỗn hợp! Hơn nữa nó cũng ở sau lưng mình, mắt không thấy tâm không phiền.

Nhưng vừa ngồi xuống, cậu liền thấy trên bàn làm việc của mình chất đồng hồ sơ chưa xử lý. Kia..... vẫn là trước làm việc tạm hoãn lại chuyện muốn rời cương vị công tác đi, làm người hần là phải có thủy có chung.

Cứ như vậy mà bận rộn, buổi trưa rất nhanh liền trôi qua.

Bánh ngọt ăn xong rồi, nước chanh cũng uống hết, đóa bách hợp được đặt ở trên bàn tỏa ra mùi hương thanh nhã, hoàn cảnh công tác không thể nói là không tốt. Nhưng đơn từ chức vẫn là lén lút đóng dấu, ký tên, Diêu Nhật Hiên nhẹ gõ lên cánh cửa phòng của Vương quản lý.

Đây là một người đàn ông trung niên gần năm mươi tuổi, cũng là lão thành trong công ty, trên mặt lúc nào cũng mang một nụ cười tằm tằm, hiền hòa, kỳ thật rất là thông minh tháo vát.

“Tiểu Diêu a, có việc sao?”

“Quản lý tôi..... thời gian thử việc của tôi đã sắp”.

“Cậu không cần lo lắng, đơn xin vào làm chính thức của cậu tôi đã gửi lên trên rồi, rất nhanh sẽ được phê duyệt thôi.”

“Tôi..... Tôi không phải có ý này, tôi là nói, tôi..... cá nhân tôi..... Ách..... Có chút chuyện xảy ra, cho nên có khả năng phải rời khỏi.....”.

Diêu Nhật Hiên đem đơn từ chức đẩy tới.

Nửa giờ sau, vừa thông suốt điện thoại đánh xuống dưới, “Tiểu Diêu, tổng giám đốc mời cậu đi lên!”.

***.

Tác giả: Hắc hắc, truyện mới cuối cùng cũng ra lò. Đây là lễ vật Trung thu tặng cho mọi người, hy vọng mọi người sẽ thích! Mọi người xem xong cho ý kiến nha!

Ruby: ngắn quá ha, thêm 1 chương nữa nà, hun chân trăm đề ^3^

2. Chương 2

Tại tầng thứ sáu mươi sáu cao nhất của cao ốc, là một khu vực đặc biệt của tập đoàn Vinh Huy, chính là nơi chiêu đãi khách quý, phòng họp cùng văn phòng tổng giám đốc.

Ngồi ở trong phòng tiếp khách của tổng tài, Diêu Nhật Hiên cũng không có tâm tình thưởng thức khung cảnh đô thị xinh đẹp phồn bên ngoài tấm kính khổng lồ, cậu bất an nhấp nhồm trên ghế không ngừng nhìn cánh cửa lớn bằng gỗ lim đang đóng chặt.

Qua khe hở của tấm rèm, có thể nhìn thấy bên trong đang tiến hành một vòng hiệp đàm thương vụ. Đối phương là công ty nào thì cậu không biết, nhưng nhìn dáng vẻ của những người đó khẳng định là quản lý cấp cao. Nếu không, cũng sẽ không cần đầu heo kia tự mình tiếp đãi.

Vụng trộm liếc mắt nhìn đồng hồ điện tử trên tường, kim đồng hồ đã chỉ hướng mười hai giờ mười lăm phút. (đừng hỏi ta tại sao đồng hồ điện tử mà lại có kim, ta chịu, QT ghi thế đấy)

Ai nói làm lãnh đạo chính là cả ngày sống phóng túng, chỉ huy người khác làm việc? Kỳ thật đại boss luôn là vất vả nhất. Cũng như bây giờ, sớm đã qua thời gian nghỉ ngơi, hần lại còn không kịp ăn cơm trưa.

Tuy nói đầu heo này là vì ngậm miếng vàng mà ra đời mới có vị trí như bây giờ, nhưng hần cũng không phải là cái loại công tử không học vấn không nghề nghiệp. Từ năm năm trước chính thức tiếp quản việc kinh doanh của gia tộc tới nay, nghiệp vụ hằng năm của tập đoàn đều tăng trưởng mạnh như điều gặp gió. Nếu không, tạp chí tài chính và kinh tế hàng năm cũng chẳng bình chọn hần vào hàng thập đại kim cương vương lão ngũ.

Nhưng dù cho hần có tài giỏi thế nào, vẫn là đầu heo!

Diêu Nhật Hiên trong lòng căm giận nguyên rửa, nhú mày nhớ tới một vấn đề mấu chốt, hần không mời khách đi ăn cơm trưa sao, có phải ngu ngốc quá không vậy?

“Linh.....” Điện thoại vang lên tại căn phòng bên cạnh, thư ký tiểu thư xinh đẹp bắt máy, “Báo cho Lưu quản lý phụ trách tiếp đãi khách? Vâng, tôi lập tức an bài!”.

Rất nhanh, Lưu quản lý của bộ phận quan hệ khách hàng mang theo một mỹ nữ đi vào, đưa toàn bộ khách khứa đi hết.

Thư ký tiểu thư cười ngọt ngào, “Diêu Nhật Hiên, tổng giám đốc mời anh vào.”

Hần sao không đi ăn cơm? Diêu Nhật Hiên buồn bực đi vào, đến cách bàn làm việc kia một khoảng cách xa liền ngừng lại. Cũng không ngẩng đầu lên nói, “Tôi là đến xin nghỉ việc! Anh mau ký tên đi!”

Di? Sao nửa ngày không phản ứng vậy?

Lặng lẽ giương mắt, đã thấy đầu heo kia ở sau bàn đem mặt chôn ở trong hai bàn tay to, làm như dị thường mỗi một.

Heo không phải người, nhưng heo cũng phải ăn cái gì chứ, không phải sao?

“Nếu không..... nếu không anh cứ đi ăn trưa trước đi, lát nữa tôi lại đến!” Diêu Nhật Hiên tâm địa vẫn thực thiện lương.

“Vậy sao em không đem bữa trưa của anh vào?” Heo có chút oán hờn, vô lý chỉ trích cấp dưới vô tội.

“Cơm của anh ở đâu?” Có một tiểu gia khóa ngậy ngô ngốc nghếch hồ hồ đáp.

“Đi hỏi thư ký.”

“Ân.” Diêu Nhật Hiên vừa mới xoay người, đột nhiên nhận ra, mắc mớ gì mình phải đi lấy cơm cho hắn? (chỉ nội chuyện ông là sếp đầu thì em cũng phải làm mờ mờ)

Quên đi, dù sao thì mình cũng cần hắn ký tên, không nên quá so đo, dù sao cũng là nhắc tay chi lao (đại loại là tiện tay giúp đỡ), Diêu Nhật Hiên hào hứng đi ra ngoài lấy cơm, hoàn toàn không để ý đến kia đầu heo kia đang lộ ra nụ cười đắc ý sau lưng cậu.

Heo chính là heo! Ăn không chỉ có nhiều hơn người khác, còn..... xịn hơn! Diêu Nhật Hiên vừa mang đồ ăn đi vừa cảm giận bất bình.

Trên xe thức ăn có huy hiệu của một nhà hàng nổi tiếng, bốn đĩa vàng được đặt kín cũng không biết là đựng cái gì, nhưng chỉ cần ngửi mùi hương thoang thoảng bay ra khẳng định cũng là đồ ăn cao cấp.

Khi quay trở lại đã không thấy kia đầu heo kia. Cậu đang ngạc nhiên, đột nhiên một cánh cửa chìm bên cạnh mở ra, heo vừa lau khô tay vừa đi ra, nguyên lai bên trong còn có một gian phòng nghỉ.

Heo, vốn tên là Kỳ An Tu, năm nay ba mươi mốt, đứng ở trước mặt Diêu Nhật Hiên, ước chừng cao hơn cậu một cái đầu, thể trạng cũng cường tráng hơn rất nhiều.

Lúc này hắn đã bỏ đi áo vét Armani, cravat cũng đã tháo ra, áo sơ mi màu cà phê bên trong bị tháo đến ba cái nút, lộ ra bờ ngực màu mật ong rắn chắc. Mặt cũng đã rửa qua, còn có vài giọt nước chưa kịp khô lấp ló trên khuôn mặt anh tuấn.

Kỳ thật đầu heo này ngày thường rất là cao lớn anh tuấn nha! Toàn thân đều tràn ngập hương vị nam tính dương cương. Diêu Nhật Hiên không dám nhìn nữa, vội trộm nuốt nuốt nước miếng, cúi đầu.

Kỳ An Tu nhướng mày cười tà, cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn, bật một khúc dương cầm du dương, sau đó cửa khóa tự động, màn cũng kéo lại, ngọn đèn cũng tự động điều tiết nhu hòa xuống.

Công nghệ cao chính là công nghệ cao, biến hóa rất nhỏ làm cho người ta căn bản là khó có thể phát hiện.

“Em muốn từ chức?” Chuẩn bị ổn thỏa, Kỳ An Tu nghiêm trang hỏi.

Cuối cùng nói tới chính sự, tâm tình Diêu Nhật Hiên thả lỏng một chút, thanh âm nói chuyện cũng lớn hơn, “Đúng!”

“Vì cái gì chứ? Phiên em đem thức ăn đến đây, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!”

“Không cần, tôi không đói bụng!”

Diêu Nhật Hiên quả thật không đói bụng, nhưng vừa mở nắp ra, phía dưới là một phần thịt bò nướng đang tỏa mùi thơm, một đĩa nấm hương rừng lớn còn có một đĩa là tôm bóc vỏ, canh hải sản cùng một đĩa cơm chiên bát trân đang tỏa hương thơm ngào ngạt. Sắc hương vị câu toàn, thật sự rất mê người!

So với việc mỗi ngày cậu phải ăn cơm đựng trong cặp ***g đương nhiên là cách biệt quá xa, nhưng chỉ có một đôi đũa, làm sao mà ăn?

“Anh mau ký tên đi, buổi chiều là tôi có thể làm xong thủ tục.” Diêu Nhật Hiên lại nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt thật vất vả mới lý khai khỏi mỹ thực, thầm nghĩ phải nhanh ra ngoài.

“Sao thịt bò hôm nay hương vị có chút kỳ lạ?” Kỳ An Tu gấp một miếng thịt bò theo ánh mắt nhiệt tình đặc biệt lưu luyến của Diêu Nhật Hiên, bỏ vào trong miệng, lông mi rất nhanh nhú lên, vẻ mặt nghi hoặc.

“Em nếm thử xem có phải kỳ kỳ hay không?” Hắn gấp một miếng đưa tới bên miệng Diêu Nhật Hiên.

Cậu đành phải há mồm nhận lấy, “Hương vị ngon lắm a!”

Thịt bò tươi nhiều nước, tương hương nồng đậm, ăn ngon đến mức khiến cho người ta ngay cả đầu lưỡi đều muốn nuốt vào.

Ai! Con cá luôn dễ dàng bị đồ ăn dụ mắc câu.

Diêu Nhật Hiên ngây ngô không đề phòng, đã bị móng vuốt heo đánh lén thành công, một phen kéo vào trong lòng.

Miếng heo rất nhanh phóng đại trước mắt, cắn lấy đôi môi xinh đẹp của cậu, “Phải không? Cho anh nếm thử chút nào?”.

“Ngô.....”.

Những lời mắng mỏ đều bị mõm heo ngăn chặn, cắn chặt răng nanh muốn cự tuyệt, lại bị con heo kia ác ý bịt cái mũi lại. Móng heo cũng không khách khí luồn vào trong vạt áo của cậu, tùy ý giở trò!

Đây chính là văn phòng lại còn là giữa ban ngày a! Con heo này, hấn cứ nhiên ở ngay tại đây! Diêu Nhật Hiên khóc không ra nước mắt, hối hận mình lại một lần buông lỏng cảnh giác.

***.

Hoa Quế: Cảm ơn secret004 đưa tới lễ vật, cảnh đoàn tụ sum vầy này ta nhìn cảm thấy y như một khối bánh trung thu, ha ha.

Mọi người đã xem rồi được đi, H vẫn rồi đó! Cảm thấy thế nào! Bởi vì hầu hết H vẫn phỏng chừng đều là sau buổi tối 10 giờ nên phải đổi mới. Mọi người nếu không muốn chờ ngày mai lại đến xem nha!

Trước đưa lên một phần cơm trư trảo(cơm móng heo) cho mọi người khai vị, Hoa Quế hảo ngoạn nga! Mọi người phải trước sau như một duy trì tình yêu với ta nga!

3. Chương 3

Kì An Tu đã nhịn rất lâu.

Ba ngày, tiểu gia khóa này đã ba ngày cũng không chịu cho hấn một chút tin tức. Gọi điện thoại thì cậu ta tắt máy, nhắn tin thì không phản hồi, trốn vô tung vô ảnh. Chẳng lẽ cậu ta không biết một ngày không thấy, như cách ba thu sao? Nếu không sợ dọa đến cậu, hấn đã sớm sai người trực tiếp đem cậu ta bắt về, làm sao chờ được tự cậu ta trở về chui đầu vô lưới?

Vừa mới nhìn thấy cậu ở ngoài cửa sổ, trời biết hấn đã phải dùng bao nhiêu nghị lực mới kiềm chế được xúc động mãnh liệt, phi thường kiên nhẫn đem đám khách đuổi đi.

Nhưng giờ phút này, lại một lần nữa ôm lấy thân thể tinh tế quen thuộc, hấn cũng không biết chính mình cứ nhiên lại hưng phấn đến như thế!

Hấn biết, thân thể dưới lớp tây trang kia có bao nhiêu mê người, cảm nhận được hơi thở trong veo bên người, mỗi một tế bào toàn thân hấn đều khẩn cấp mãnh liệt kêu gào, muốn liêu lĩnh lao tới xé mở bộ y phục kia, hôn lên làn da trắng mịn khiến mình nhớ mãi không quên.

“A!” Diêu Nhật Hiên bị hành động mạnh mẽ của hấn làm cho hoảng sợ, ánh mắt trừng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vừa sợ lại vừa bị dọa he hé mở miệng, cũng không ngờ lại để cho cái lưới của đầu heo thừa dịp xông vào.

Không biết làm sao đầu lưới lập tức bị kẻ kia bắt được, thông thả nhấm nháp mỹ vị, theo thứ tự tinh tế liếm lên hàm trên, hàm dưới, lợi, mỗi một chỗ cũng chưa từng bỏ sót, còn phát ra tiếng chặc chặc đầy tình sắc, hoàn toàn không cho cậu một cơ hội thoát ra.

“Ngô.....” Hô hấp dần dần trở nên khó khăn, thiếu dưỡng khí hậu quả xấu trực tiếp ảnh hưởng đến đầu óc, đầu óc bị ảnh hưởng thì tứ chi nguyên bản đang phản kháng dần mất đi ý chí chiến đấu, xụi lơ xuống. Diêu Nhật Hiên mơ mơ màng màng nghĩ, đầu heo này có phải lại định đem cậu ăn sạch vào bụng đi?

Cảm giác được biến hóa của cậu, Kì An Tu rất vừa lòng. Ngón tay linh hoạt thon dài rất nhanh cởi bỏ áo khoác tây trang của cậu, kéo cả vạt ra, nút áo quá nhiều, hấn không kiên nhẫn trực tiếp xé mở, làm đứt mất vài cái.

Diêu Nhật Hiên chỉ cảm thấy dưới lưng lạnh lẽo, nửa người trên bị đặt ở trên bàn làm việc. Cảm giác lạnh lẽo làm cho thần trí của cậu khôi phục một chút, nhưng Kì An Tu không cho cậu cơ hội phản kháng, rất nhanh liền kéo khóa quần của cậu, móng heo thuần thực lột chiếc quần dài ra.

“Không được! Không được!” Liều mạng đá đánh căn bản không có tác dụng, hai chân tuyết trắng thon dài bị bắt kẹp ở hai sườn thắt lưng của đầu heo kia, dù giãy dụa như thế nào cũng không được, mà ngược lại sự cọ xát lại càng thêm kích thích dục vọng của đầu heo.

Kì An Tu chỉ biết, tiểu gia khóa này luôn luôn dụ hoặc hắn, dùng cách phản kháng cùng trốn tránh mà liều mạng dụ hoặc hắn. Cho nên, hắn còn biện pháp nào nữa? Chỉ có thể để bị dụ hoặc.

Đây là tư tưởng dơ bẩn ti bỉ hạ lưu vô sỉ của đầu heo! Diêu Nhật Hiên nếu biết, nhất định sẽ lớn tiếng mắng như thế.

Kì An Tu đã sớm muốn đem khối thân thể xinh đẹp này đặt ở trên bàn làm việc thượng thử một lần, vào cái ngày ngày đầu tiên tiểu gia khóa này bước chân vào tòa nhà Vinh Huy đại lâu, ý niệm này đã nảy ra trong đầu Kì An Tu.

Cơ hồ xem cũng chưa xem lý lịch của cậu đã thông tri cho phòng nhân sự lưu nam hài này lại, cho cậu phòng đối ngoại, rồi mới một lần lại một lần tìm cơ để cho cậu lên đây, tiếp cận cậu, lâu lâu lấy tay vuốt ve tóc cậu, trên lưng, trên đùi..... Nhưng tiểu gia khóa này luôn luôn kháng cự, sau cùng thậm chí chỉ cần ngửi được hơi thở của hắn, liền như con thỏ con thất kinh chạy tán loạn, khiến cho hắn rất là bị đè nén.

Đến cuối tuần, cuối cùng mới có cơ hội, lợi dụng một bữa tiệc tiếp đãi khách hợp tác, dẫn cậu theo ra ngoài. Tiểu bạch thỏ ngây thơ như tờ giấy trắng, đương nhiên là bị mọi người làm cho rối tinh rối mù, cuối cùng bị hắn chiếm tiện nghi, đó chính là mơ ước đã lâu của hắn.

Khi tiểu gia khóa đồ bưng mặt, say rượu không hề phòng bị ngã vào trong lòng hắn, Kì An Tu cũng không nghĩ tới, chính mình cứ nhiên xúc động đến thế, không kịp đợi đến khi về nhà, nhịn không được ngay tại trong xe trước thể nghiệm một lần.

Đợi đến khi trở về nhà, đêm hôm đó mất hồn, tuyệt không thể tả.

Trong kinh thánh từng nói, phụ nữ được tạo thành từ xương sườn của đàn ông.

Vậy tiểu gia khóa này, khẳng định chính là chiếc xương sườn bị thiếu của hắn. Mặc kệ Thượng Đế tạo cậu thành hình dạng gì, cậu vẫn chính là xương sườn của hắn.

Kì An Tu cho rằng như vậy.

Hắn cũng không phải là tâm huyết dâng trào, nhất thời xúc động.

Làm người thừa kế duy nhất của gia tộc, từ khi trưởng thành, không biết có bao nhiêu kẻ cả nam lẫn nữ muôn hình muôn vẻ mượn đủ loại mục đích tiếp cận hắn, hoặc là sắc dụ, hoặc là đưa lên mỹ nữ tuần nam để cho hắn vui. Muốn dựa vào hắn mà thoát thai hoá cốt biến thành phượng hoàng.

Kì An Tu không dám nói bản thân mình không chấm bất kỳ kẻ nào, ít nhất cũng không phải những kẻ tầm thường. Nhưng cái cảm giác mất hồn cực hạn cùng mê luyến, hắn chỉ tìm được trong thân thể của một người.

Dù cho bên người hắn bị bao vây bởi nhiều người như vậy, nhưng hắn vẫn ngay từ cái liếc mắt đầu tiên đã có thể phát hiện ra cậu, cảm thụ được hương vị đặc trưng trên người cậu.

Cậu! Chính là người hắn đang tìm! Độc nhất vô nhị, tuyệt đối không phải là người nào khác!

Hắn sẽ không để cho cậu chạy thoát, tuyệt đối không thể để cho cậu chạy thoát!

Ồm, còn 1 đoạn tám mắt của Hoa Quế với mấy người bạn nữa, vừa dài vừa hểm có gì hay lại chẳng liên quan nên ta lược edit lại lăm.

4. Chương 4

Đem hai tay cậu gắt gao đặt ở trên đỉnh đầu, Kì An Tu ung dung đánh giá từ trên xuống dưới thân thể trắng mịn như tuyết đang giãy dụa cùng phản kháng lại làm cho hắn huyết mạch sôi sục.

Dưới ánh mắt gian tà của hắn, Diêu Nhật Hiên e lệ nhắm hai mắt lại.

Trên người cậu, còn lưu lại dấu vết xanh tím do hoan ái chưa tan hết, đây đều là ấn ký đêm đó lưu lại.

Kì An Tu rất là vừa lòng đưa tay xoa nắn hai điểm sưng đỏ trước ngực của cậu, rất nhanh liền khiến cho Diêu Nhật Hiên toàn thân run rẩy.

“Không cần..... Ngõ..... xin anh Không cần.....” Khí lực hoàn toàn đánh không lại kẻ này, Diêu Nhật Hiên đành phải cúi đầu cầu xin.

“Không cần cái gì? Là không cần mạnh như thế, vẫn là không cần nhẹ như thế?” Kì An Tu tà ác gia tăng thêm độ mạnh, dẫn theo chút hương vị làm nhục.

“Đau..... Ân..... A!” Diêu Nhật Hiên ứa nước mắt, không chỉ vì đau đớn mà còn vì khoái cảm không thể không chế.

“Thế này thì sao?” Kì An Tu cúi người ngậm khỏa thù du bên trái, nhẹ nhàng hút vào.

“A!” Không nhịn được mà rên rỉ, nước mắt cuối cùng cũng trào ra.

Liếm hút một lúc thì thân thể phía dưới càng thêm run rẩy kịch liệt, Kì An Tu càng thêm đắc ý, bỗng nhiên dùng răng nanh cắn lên đóa thù du yếu ớt, “Anh bảo em ở nhà đợi anh, vì cái gì lại muốn chạy hả? Đừng nói với anh là em không nhìn thấy tin nhắn đấy!”

Không chạy mới có bệnh a!

Bất kỳ người nào sau khi say rượu tỉnh lại, phát hiện toàn thân mình trần trụi ngủ trên một cái giường xa lạ, trên người nơi nơi là dấu vết ***, bên cạnh còn có mẫu giấy nhắn tổng giám đốc tự tay viết, có thể lưu lại mới là lạ!

“Tôi..... tôi..... trong nhà có chuyện!”

“A! Nhẹ chút!” Tiểu bạch thổ bị cắn ngoao ngoao kêu.

Ô ô, thăm thăm! Khăng định lại bị nở hoa. Lúc trước cậu dường hết ba ngày mới dám ra ngoài gặp người, lần này là mấy ngày đây?

Có nhân viên văn phòng nào sổ khổ như cậu không, ban ngày ở văn phòng làm việc vất vả, buổi tối còn bị ông chủ mang về nhà tiếp tục “làm việc vất vả”?

Hơn nữa, lại không có trợ cấp!

Nhưng mà, có trợ cấp thì cũng không thể làm đi?

Tiểu bạch thổ vẫn rất có tôn nghiêm nha.

“Anh, anh đều..... đều đã làm buông tha cho tôi đi!” Diêu Nhật Hiên cố gắng cầu xin, mang theo tiếng khóc nức nở.

Không có biện pháp, đánh cũng đánh không lại người ta, ráng làm cứng chỉ có thêm mất mặt, hơn nữa đêm đó cũng không thể tính là cưỡng bạo đi?

Tuy rằng không phải tự nguyện, nhưng cũng không hẳn là bị cưỡng bức? Nhiều nhất cũng chỉ là say rượu loạn tính.

Nếu đi tố cáo con heo này, không biết cảnh cục có thêm quan tâm không?

Mình tốt xấu gì cũng là một tên đàn ông! Bị một tên đàn ông khác cưỡng bạo, truyền ra dễ nghe lắm sao?

Đáng thương cho Diêu Nhật Hiên, cảm thấy mình quả thực chính là Đậu Nga thời hiện đại. Không! Quả thực so với Đậu Nga còn oan hơn! Ông trời sao vậy không đổ một trận tuyết lớn để tỏ vẻ đồng tình với cậu một chút chứ?

Kì An Tu không biết trong cái đầu nho nhỏ này đang suy nghĩ loạn thất bát tao gì đó, cười đầy đen tối, “Anh đã làm cái gì?”

Heo bại hoại! Heo thú! Sặc heo!

Diêu Nhật Hiên mắng trong lòng, mắt lại nhắm lại, mặt đỏ hồng, ngoài miệng nhẹ nhàng nói, “Chính là làm.....đã làm anh không biết là..... không cảm thấy tôi rất..... quái lạ sao?”

Nga! Bộ dáng đáng yêu này làm cho Kỳ An Tu cơ hồ không khống chế được dục vọng của mình, “Em thì có gì mà kỳ quái? Anh đều yêu đến chết hai đóa hoa nhỏ của em mà!”

Ở hạ thể của Diêu Nhật Hiên, che dấu hai điểm hấp dẫn chí mạng, trừ bỏ biểu tượng nam tính bình thường ra, còn có một đóa mặt hoa nữ tính.

Kỳ An Tu đều đã hưởng thụ qua mềm mại cùng nhiệt tình của cả hai nơi, vô luận là nơi nào, đều có thể làm cho hắn dục tiên dục tử, tư vị mất hồn đến vậy, có muốn quên cũng không dễ dàng!

Đầu heo này quả nhiên không phải là người mà! Người bình thường sao lại có thể thích một kẻ song tính nhân như cậu? Diêu Nhật Hiên quả thực là khóc không ra nước mắt, “Anh..... anh buông tha cho tôi đi! Tôi..... tôi muốn từ chức!”

“Anh không nhớ rõ anh đã làm gì mà em lại muốn bỏ đi?” Trong ánh mắt hắn lộ ra một tia phẫn nộ.

Đáng chết! Tiểu gia hỏa này sao cứ luôn muốn chạy trốn?

Chẳng lẽ hắn còn chưa đủ vĩ đại? Hắn lớn hơn tiểu gia hỏa này chín tuổi, còn không đủ thành thực khiến cho cậu ta ghét bỏ sập? Tuổi này của hắn chẳng phải là thời điểm mà mị lực đàn ông phát triển mạnh mẽ nhất sao? Sao không thể mê hoặc được vật nhỏ này chứ? Cần đả kích tự tin của hắn đến thế à?

“Là tiền lương của công ty khiến em không hài lòng?”

Lắc đầu.

Diêu Nhật Hiên tuy là tốt nghiệp đại học chính quy, nhưng cũng không coi là người nổi tiếng gì, ở xã hội này, vừa mới ra trường đã tìm được một công việc như thế này đã khiến bao nhiêu bạn học hâm mộ không thôi.

“Là đồng sự đối với em không tốt?”

Lắc đầu.

Đồng sự rất tốt với cậu, rất nhiệt tình.

“Vậy tức là..... biểu hiện đêm đó của anh khiến cho em không hài lòng?”

Lắc đầu.

A! Không đúng.

Diêu Nhật Hiên mở choàng mắt, lại bắt gặp đôi mắt âm trầm của Kỳ An Tu, nhất thời trong lòng cả kinh, cậu hốt hoảng quay đầu, muốn tránh né.

“Xem ra! Là do anh khiến cho em không hài lòng, như vậy bây giờ để cho anh thỏa mãn cho em đi, Tiểu Diêu Diêu đáng yêu của anh.”

Diêu Nhật Hiên sợ tới mức lại quay đầu trở lại, đầu heo này sao cũng biết cách gọi thân mật này, còn gọi như thế nhưng lại càng thêm uy hiếp mười phần?

“Anh, anh muốn làm cái gì?”

“Em nói xem?” Kỳ An Tu cởi quần trong ra, giải phóng cho tiểu huynh đệ của hắn đã sớm dựng lên như cọc lều.

Đây là lần đầu tiên Diêu Nhật Hiên trực tiếp nhìn thấy thứ hung khí này, mấy ngày nay, đầu sỏ khiến cho cậu cả người đau nhức, chính là hung khí đồ thẩm trắng kiện này! Rất..... đáng sợ!

“Tôi muốn rời khỏi cương vị công tác!” Tiểu gia hỏa đột nhiên hét lên một câu, “Anh..... anh không thể ngăn cản!”

***.

Cơm móng heo nóng hầm hấp đến rồi đây! Hắc hắc, cảm ơn các bằng hữu nga! Xem ra Hoa Quế nấu cũng không tệ lắm, sẽ tiếp tục cố gắng nga!

Lễ vật hai ngày trước ta thu nga, các bằng hữu có rảnh nhớ đưa thêm vài cái đến cáp! Còn có không thể vote a vote a! Hôn nhẹ mọi người!

5. Chương 5

Bọn hem thích tứ giác, bọn thích tam giác cơ =3=

Kì An Tu cười liên tục, “Ngại quá, trước đó anh đã phê duyệt đơn xin chuyển vào làm chính thức của em, cũng đã thông tri cho phòng nhân sự chuẩn bị xong hợp đồng chính thức cho em. Mà kỳ hạn hợp đồng này, sẽ là trường kỳ!”.

“Cái gì?” Đây không phải ý tứ chính là cậu sẽ phải tiếp tục ở dưới *** ụ của đầu heo này à?

Diêu Nhật Hiên bật dậy, vừa vịn rơi vào lòng Kì An Tu. Hắn liền tự động xem như đây là hành động chủ động yêu thương nhưng nhớ.

“Tôi không muốn làm chính thức, tôi muốn tạm rời khỏi công việc này!”

“Không phê chuẩn!” Kì An Tu nhân tiện ghé vào lỗ tai cậu thổi một ngụm nhiệt khí, cảm giác nóng nóng ngứa ngứa khiến cho thân thể Diêu Nhật Hiên hư nhược.

“Tiểu Diêu Diêu, a không, Tiểu Hiên Hiên của anh, sau này em hãy ngoan ngoãn làm nhân viên của anh nga! Bây giờ mau cho ông chủ của em dùng bữa đi!”

“Không muốn!”

Đã quá chậm, Kì An Tu giật chiếc quần lót tứ giác màu xanh lam của cậu ra. Thật là đáng yêu, trên chiếc quần lót nhỏ còn in hình một chú chuột con, giống như là quần dành cho con nít cỡ lớn vậy. Lần tới mình cũng phải đi mua một cái để phối hợp với cục cưng ha!

Kì An Tu lên kế hoạch xong thì đem phân thân nóng rực đi lên khiêu khích. Thuận tay rút ra áo mưa trong ngăn kéo bên cạnh, đang muốn mang vào, lại phát giác có chút không thích hợp.

Có vấn đề!

Kì An Tu nhanh chóng nhận ra không ổn, hạ thể của Diêu Nhật Hiên dị thường sưng đỏ, còn vẽ loạn thuốc mỡ màu trắng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của Kì An Tu lạnh dần, hắn nhớ rõ ràng, đêm đó mình quả thật có chút phóng túng, nhưng mà mình cũng đã rất kiên nhẫn cẩn thận dùng bôi trơn, tuyệt đối không đến nỗi khiến cậu bị thương thành như vậy.

“Ai đã làm?”

Diêu Nhật Hiên bối rối mặt thì đỏ bừng.

“Rốt cuộc là ai?” Kì An Tu tức giận đến muốn giết người, là ai dám động vào Tiểu Hiên Hiên của hắn?

“Nói mau!”

Diêu Nhật Hiên cúi gầm mặt xuống, nhỏ giọng nói, “Tôi..... mắc cảm.....”.

Là ý gì?

“Em nói rõ ràng một chút đi!”.

“Tôi..... không biết..... nguyên lai nơi đó của tôi..... đối với..... cái kia..... mũ..... cao su..... mấn cảm.....”.

Diêu Nhật Hiên quả thực chẳng còn mặt mũi nhìn ai!

Đều là do đầu heo này cả, dùng áo mưa cái gì? Hại cậu mấn cảm! Còn hại cậu..... cậu phải đi gặp bác sĩ!

Nhưng mà nếu không dùng áo mưa..... lại càng không xong!

Ồ ô! Cậu không muốn sống nữa! Vì cái gì số cậu lại khổ đến thế?

Biểu tình trên mặt Kì An Tu vô cùng cổ quái, tiểu gia khóa không biết mình mấn cảm với áo mưa?

“Vậy em rốt cuộc làm sao mà kết hôn?”

Cái gì? Diêu Nhật Hiên sợ ngây người, hần..... hần cứ nhiên lại biết?

Kì An Tu một chữ cũng không vấp thuật lại.

“Diêu Nhật Hiên, nam, hai mươi hai tuổi. Cha, Diêu Tử Thành, mẹ, Dương Nguyệt Hoa. Mười lăm tuổi, cha mẹ vì tai nạn giao thông mà mất, gia sản và trợ cấp bảo hiểm bị thân thích hai bên sau khi chia nhau thì vứt bỏ. Được cô nhi viện nhận về, viện trưởng là nữ tu sĩ Lệ Á đã nhận em, cho em đi học lên đến đại học.

Thời sinh viên thì làm thêm ngoài giờ, phẩm hạnh đoan chính. Nhập học nửa năm sau, lại đột nhiên tuyên bố kết hôn. Nguyên nhân là bạn gái Lưu Chỉ Quân mang thai ngoài ý muốn, tạm nghỉ học nửa năm, lý do là muốn chăm sóc vợ sinh.

Sau khi con ra đời, lại làm thủ tục ly hôn, nhưng quan hệ với vợ cũ vẫn rất tốt, thường xuyên lui tới. Đứa trẻ theo cha, tên là Diêu Bình An. Hiện ba tuổi, đang theo học ở nhà trẻ.”

Sắc mặt Diêu Nhật Hiên càng lúc càng trắng bệch, đợi cho đến khi cậu lại ngược lên, đã lộ ra vẻ mặt như phòng tuyến cuối cùng đã bị phá vỡ thành từng mảnh nhỏ.

“Anh muốn như thế nào?”

Kì An Tu không thích bị cậu nhìn bằng ánh mắt tràn ngập đề phòng cùng sợ hãi như thế, hần ôn nhu vuốt ve lưng trấn an cậu, mang cậu từ trên cái bàn lạnh như băng ôm vào lòng để cậu thoải mái ngồi trên đùi mình.

“Em yên tâm, anh sẽ không thương tổn em. Anh thích em, từ ngay ngày đầu tiên nhìn thấy em anh đã thích em rồi, anh muốn hiểu rõ em hơn một chút, vì vậy mà mới cho người điều tra về em. Anh không muốn uy hiếp em làm gì cả, nếu không anh chỉ cần chụp mấy tấm ảnh *** của em truyền lên mạng, em nhất định sẽ không thể sống yên trong cái xã hội này.”

Diêu Nhật Hiên trở nên hồ đồ, vậy rốt cuộc hần muốn làm gì chứ?

“Chúng ta kết giao đi!”

Đề nghị này thật sự là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

“Trừ vợ trước của em ra, em vẫn không có quan hệ với ai, hiện tại vẫn đang độc thân. Anh nè, vừa vặn cũng là người đàn ông độc thân, em không thấy chúng ta rất đẹp đôi sao?”

Hoàn toàn không!

Diêu Nhật Hiên dù có ngu ngốc đến mấy cũng biết không có cái đạo lý nào như vậy, người độc thân trên đời này nhiều như vậy, nếu là hai người đụng tới liền thanh một đôi, vậy còn cần tới mấy trung tâm môi giới hôn nhân làm cái quái gì?

“Đương nhiên! Tuy rằng trước kia chúng ta còn chưa biết nhiều về nhau, nhưng sau này có thể chậm rãi từng bước tìm hiểu là được thôi!”

Kì An Tu thấy cậu mở to đôi mắt trong veo, vẻ mặt ngây ngốc không thể tin được trông cực kỳ đáng yêu, nhìn không được véo mũi cậu, một cái móng vuốt khác lại sờ loạn trên người cậu ăn thêm chút đậu hủ.

Làn da mềm như tơ lụa, thật sự là khiến cho người ta nghiện muốn chết!

“Mau lấy tay anh ra!” Diêu Nhật Hiên dùng sức giãy dụa, lại càng khiến cho đầu heo kia ăn thêm càng nhiều đậu hủ.

“Đồng ý kết giao với anh!”

“Không muốn!”

“Đồng ý kết giao với anh!”

“Không muốn!”

.....

Loại đối thoại y như trong mấy bộ phim rẻ tiền này, trước kia Kì An Tu rất xem thường, giờ phút này lại cảm thấy phi thường thú vị.

Diêu Nhật Hiên ở trong lòng hần vận vẹo, bỗng nhiên bất động, trên mặt lại đỏ bừng, cái thứ vừa nóng lại vừa cứng gì đó đang đâm vào mông cậu là cái gì?

Đầu heo này!

***.

Người mới hủ nữ Lưu Chỉ Quân đi ra, nàng là một người tốt, cảm ơn STP đã cung cấp tên! Mọi người nếu còn có tên cung cấp, nhớ tiếp tục đưa cho Hoa Quế ghi vào nga!

Còn muốn cảm tạ Lan Thiển, Wing, Viviviyang, Landi, 1004hshy cùng Lam vũ ruoruo đã tặng lễ vật, các nàng thật tốt!

Quốc khánh khoái hoạt! Tắt hoa!

Mọi người nghỉ ngơi nhiều một chút, nhớ đến xem truyện nga! Nếu đi ra ngoài chơi đùa, nhất định phải chú ý an toàn, trở lại nhớ báo danh nga!

Hoa Quế mỗi ngày sẽ ở trong này yên lặng cày cấy, chờ các nàng trở về thu hoạch ! [nói y như tiểu tức phụ đang chờ lão công về nhà nga! Ha ha.....].

6. Chương 6

“Thả tôi xuống!”

“Không thả!”

“Thả tôi xuống!”

“Không thả!”

Kì An Tu chưa nói được hai câu hơi thở đã có chút không ổn, ồ ồ ghé vào lỗ tai Diêu Nhật Hiên thở dốc, ngậm lấy cái lỗ tai của bảo bối không biết nghe lời.

“Ngô!” Diêu Nhật Hiên mẫn cảm cả người run lên, vô lực giãy dụa, “Mau..... mau buông ra.....”

“Muốn anh không?” Kì An Tu mút vành tai cậu, thanh âm tràn ngập từ tính cúi đầu hỏi, hơi thở nóng rực từ lỗ tai lý chui thẳng vào trong lòng, khiến cho toàn thân đều ngứa ngáy khó chịu.

“Không muốn.....” Diêu Nhật Hiên cố gắng khắc chế *** đang trào dâng, hai tay gắt gao túm lấy áo của mình, không biết càng muốn kéo lại lại càng khiến cho nó càng nhanh bị cởi ra.

“Muốn!”

“Không..... Không muốn!”

“Linh.....” Tiếng chuông điện thoại lỗi thời bỗng nhiên vang lên bén nhộn, phá vỡ bầu không khí kiêu diễm dần dần không khống chế được.

Kì An Tu cố gắng khống chế bản thân mình bình tĩnh một chút, mới ấn nút trò chuyện.

“Tổng giám đốc, thư ký của công ty Phong Hoa vừa xác nhận với tôi, phó tổng giám đốc của bọn họ sau nửa giờ nữa sẽ tới. Chúng ta bên này các quản lý phòng nghiệp vụ, phòng thị trường và phòng tài vụ đã chờ sẵn trong phòng họp, xin hỏi còn vấn đề gì nữa không ạ?” Thư ký dùng âm thanh nhẹ nhàng nói lại vô tình nêu lên bây giờ còn là thời gian làm việc.

Shit! Kì An Tu ở trong lòng thầm mắng một tiếng, vô cùng bình tĩnh nói, “Tô San, cô cùng đối phương xác nhận hội đàm đúng hạn tiến hành. Rồi mời họ đến quán cà phê, gọi cho tất cả mọi người, bao gồm cả cô, mỗi người một ly cà phê, tôi mời! Mở chút nhạc, để cho mọi người thả lỏng một lúc.”

“Vâng. Cám ơn tổng giám đốc!” Thư ký đi làm việc.

Cắt điện thoại, Kì An Tu bất đắc dĩ nói, “Nửa giờ, anh còn phải chuẩn bị một chút, chúng ta chỉ có khoảng mười phút.”

Mười phút, để làm gì cơ? Diêu Nhật Hiên vẫn còn mở to đôi mắt ngơ ngác không hiểu.

“Dùng miệng được không?” Kì An Tu hỏi xong, liền trực tiếp đem đầu của cậu ấn xuống.

“Tôi không muốn!” Diêu Nhật Hiên cường ngạnh xoay đầu, đánh chết cậu cũng không làm loại chuyện này! Thật sự..... rất *** đáng.

Kì An Tu thở dài, cũng không miễn cưỡng, lại trực tiếp ôm Diêu Nhật Hiên điều chỉnh tư thế ngồi, đem cậu như trước đặt ngồi ở trên bàn làm việc, để cậu khóa gối ở trên người hắn, hai chân thon dài khép lại, hai đùi kẹp lấy tiểu huynh đệ của mình.

Đây là làm gì vậy? Diêu Nhật Hiên vẫn không hiểu gì cả.

“Em kẹp chặt!”

Không cần Diêu Nhật Hiên cử động, Kì An Tu tự mình kích thích lên.

Phân thân nóng rực ở hạ thân Diêu Nhật Hiên cọ xát, quét sát hai tiểu huyết sưng đỏ mẫn cảm của cậu.

Kích thích này, thật đúng là khác thường!

“Không muốn! Mau..... mau thả tôi ra!”

“Đàm phán buổi chiều rất quan trọng! Quan hệ đến tiền thưởng cuối năm của toàn công ty! Chẳng lẽ em lại muốn hại toàn bộ nhân viên trong công ty không có tiền lì xì mừng năm mới à? Em nhanh lên, làm cho anh bắn ra, nếu không, anh thế này làm sao mà đi tiếp khách được?”

Tiền thưởng cuối năm của toàn công ty? Đường như rất quan trọng nga! Toàn bộ công ty từ trên xuống dưới cũng phải vài ngàn người nha! Mà bây giờ kinh tế cũng không tốt lắm, giá hàng hóa mỗi ngày đều tăng cao, Diêu Nhật Hiên không muốn hại nhiều người như vậy không có tiền mừng năm mới.

Nhưng này..... cậu chỉ là một nhân viên thử việc nho nhỏ thì làm được cái gì chứ?

“Không.....” Lời cự tuyệt còn chưa kịp ra khỏi miệng đã bị ngăn chặn, nửa người trên bị đầu heo mạnh mẽ áp chế, hai đùi vô lực không thể chống đỡ, hoàn toàn tùy người ta bài bố.

Kì An Tu nhịn cũng rất khó chịu, rõ ràng có hai điểm mất hồn ngay tại trước mặt hắn, lại cố tình không cho hắn đi vào, này thật sự là rất rất rất dày vò!

Áo mưa! Hắn hận áo mưa!

“Ngô..... A.....” Đùi trong lần hạ thể bởi vì sưng đỏ mà phá lệ mẫn cảm, làn da mềm mại được ma sát sinh ra khoái cảm khác thường khiến cho người ta không khỏi run rẩy.

Diêu Nhật Hiên không chế không được mà bật ra tiếng rên rỉ sảng khoái, tiếng rên trong văn phòng rộng lớn này lại có vẻ hết sức *** đáng, cậu lập tức cảm thấy thẹn thùng mà cắn môi dưới.

Lại bị ngón tay Kì An Tu cường ngạnh tách ra, “Kêu a! Anh thích nghe tiếng em kêu! Kêu to một chút!” (Các nường có thấy câu lầy wen wen hem)

Xuất phát từ lo lắng giữ bí mật, gian phòng này của hắn được cách âm rất tốt, dù cho có la hét to đến thế nào thì bên ngoài cũng nghe không thấy một chút động tĩnh.

Diêu Nhật Hiên hết nói nổi, sống chết không chịu ra phát ra tiếng, Kỳ An Tu không nhẹ không nặng một ngụm cắn lên hầu kết của cậu.

“A!”

Một tiếng rên không thể khống chế mà bật ra, Diêu Nhật Hiên chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ trong hoa huyết đáng xấu hổ trào ra.

Cái kẻ cần phát tiết nhanh kia càng thêm hưng phấn, không hề kiêng kị ở những nơi miễn cảm trên người cậu từng chỗ từng chỗ cắn mút, tạo nên một đóa lại một đóa hoa hồng.

“Ngô..... a.....” Diêu Nhật Hiên hoàn toàn khống chế không được thân thể của mình, *** thủy từ trong hoa huyết không ngừng trào ra, theo cặp chân dài chảy xuống, không khí thổi qua khiến cho phía dưới lạnh lạnh, mang theo tê dại khác thường. Phân thân cũng rất có tinh thần đứng thẳng lên, vô thức ở cạ sát vào bụng Kỳ An Tu.

Phối hợp như vậy, đương nhiên càng khiến cho Kỳ An Tu phi thường vui sướng, càng thêm dùng sức ôm chặt cậu, “Tiểu Hiên Hiên, đừng lo lắng, chúng ta cùng nhau!”

Liên tiếp dùng thêm nhiều lực, hai người cơ hồ đồng thời đạt tới cao trào.

Kỳ An Tu có thể cảm nhận được, cả hai tiểu huyết trước sau của Diêu Nhật Hiên đều đang co thắt lại, *** thủy ướt đầm, bộ dạng đối khát đáng thương hề hề.

“Còn nói không muốn anh?” Ác liệt tìm được hạ thể của cậu nhẹ nhàng an ủi, làm cho chúng nó bình tĩnh trở lại, “Xem chúng nó đói kìa!”

Diêu Nhật Hiên quả thực xấu hổ đến không còn mặt mũi gặp người! Toàn thân xụi lơ ở trên bàn công tác, không thể động đậy.

Kỳ An Tu ôm lấy cậu, đi vào một gian phòng ẩn bên cạnh, người này có một gian phòng nghỉ nho nhỏ, có một chiếc giường đơn cùng vài đồ dụng đơn giản và mấy quyển sách.

Vào phòng tắm, đem quần áo dính đầy yêu dịch của hai người toàn bộ cởi ra, đơn giản tẩy rửa sạch sẽ, sau đó dùng áo tắm của mình đem Diêu Nhật Hiên gói kỹ lưỡng ném lên trên giường, “Chiều nay em cứ ở đây ngủ một lúc đi, anh không gọi em thì trăm ngàn lần đừng đi ra..

Hắn thoải mái trần truồng lộ thể, lấy quần áo sạch trong tủ đồ thay.

“Nhưng.....” Diêu Nhật Hiên vừa lên tiếng, mới phát hiện giọng nói của mình khàn khàn không giống bình thường, “Còn đi làm thì sao?”

Kỳ An Tu có chút buồn cười, rót một ly nước cho cậu, “Em như vậy mà còn có thể đi ra ngoài gặp người à?”

Diêu Nhật Hiên xấu hổ lập tức dúi đầu vào trong chiếc áo tắm rộng thùng thình, bất mãn than thở, “Đều tại anh!”

Làm đã làm, tiện nghi lại bị đầu heo chiếm hết, oán giận cũng vô lực, tiếng nói khàn khàn đậm chất ***, dù hoặc nói không nên lời, nghe như là tình nhân làm nũng, khiến cho trong lòng của Kỳ An Tu lại nhộn nhạo.

“Cảnh cáo em! Đừng có câu dẫn anh nữa! Ngoan ngoan nằm yên đi, đừng có lên tiếng! Nếu không, anh đành đem lịch trình buổi chiều toàn bộ hủy bỏ!”

Hủy bỏ thì hủy bỏ!

Diêu Nhật Hiên chỉ dám kháng nghị ở trong lòng, một tiếng cũng không dám cho ra khỏi cổ họng, sợ hắn lại hóa thân thành sắc lang, rồi lại đem mình ra xơi tái thêm một lần.

Nhưng hành động ngoan ngoãn này ở trong mắt Kỳ An Tu, cũng là hảo đáng yêu nga!

“Ngoan ngoan! Ở chỗ này đợi anh!”

Kì An Tu sau khi khoác tây trang vào thoát nhìn lại đầy chuyên nghiệp tinh anh như cũ, hoàn toàn nhìn không ra cái kẻ tà ác hạ lưu mới này.

Đúng là heo khoác da người mà!

Cậu còn chưa mắng xong, Kì An Tu lại đem mặt áp sát vào, “Lại muốn câu dẫn anh?”

Khổng tước xòe đuôi, tự mình đa tình! Diêu Nhật Hiền mắng thầm trong lòng.

“Ngủ không được thì mở máy tính mà chơi. Trong tủ lạnh có hoa quả với sữa, đói bụng thì lấy ăn.” Kì An Tu xoa xoa mái tóc rối ướt sũng của cậu, thật sự là luyện tiếu buông tay, nhưng hắn sao có thể làm vậy được? Là một người đàn ông có trách nhiệm, hắn đương nhiên phải kiếm tiền về nuôi cả nhà a?

Thực không thể tiếp tục gây người ở đây, cúi đầu ở trên trán cậu hạ xuống một nụ hôn trần an, Kì An Tu đi ra ngoài.

Đem văn phòng tẩy sạch sẽ, lại đem cửa sổ toàn bộ mở ra, để cho kia hương vị *** tán đi. Hắn cảm thấy thần thanh khí sảng, tràn ngập ý chí chiến đấu.

Tiểu Hiền Hiền quả nhiên chính là nguồn năng lượng của hắn, cho hắn tinh thần làm việc!

Nhưng mà năng lượng trong bụng cũng rất quan trọng, Kì An Tu như gió cuốn mây tan đem đồ ăn đã sớm nguội lạnh trở thành hư không, bắt đầu củng cố lại tinh thần, tập trung tinh lực chuẩn bị cho thương vụ hiệp đàm sắp tới.

***.

Ngày xem ra dài hơn chương nga! Còn có thịt thịt ăn! [Xin đừng ghét bỏ không đủ kích thích!].

Muốn vote vote! Ô ô, Hoa Quê thiếu phiếu phiếu nghiêm trọng, nhìn thật khiến cho người khác thương tâm nga!

Phòng chừng buổi chiều tiểu biên sẽ thả cũ hoan đi ra. Hắc hắc.....

Cám ơn Qqo321 đưa tới hai lễ vật, còn có Lam Ảnh Vũ thúc giục văn, hiện tại liền đưa lên cho mọi người! Ôm một cái mọi người, ta vẫn là rất yêu các nàng! Nhiều đến nhấn lại nga!

7. Chương 7

Chương này trầm chém gió ác liệt lun, chẳng hiểu cái quái gì về địa ốc cả == ai đọc thấy trầm chém bậy thì nhớ báo nhé.

Diêu Nhật Hiền về nhà trễ, thương vụ với công ty Phong Hoa đàm phán tới bảy giờ tối mới chấm dứt. Bọn họ không đi, cậu cũng ra không được.

Nhưng đây cũng không thể hoàn toàn trách đầu heo kia, không có biện pháp, đây là case lớn của công ty, nhất định phải toàn lực ứng phó mới được.

Diêu Nhật Hiền sau khi tỉnh ngủ không ngừng nhìn kim đồng hồ liên tục chuyển động, trong đầu chỉ nghĩ không biết sau khi trở về nên giải thích với tiểu tổ tông nhà cậu. Ai, con là Thượng Đế, lão tử là nô bộc, bảo bố nhà mình là vạn vạn lần đắc tội không nổi.

Kì An Tu đương nhiên cũng biết đã rất muộn, nhưng hắn cũng không có cách nào khác.

Phó tổng giám đốc Phong Hoa-Cốc Duyên Tiệp là bạn từ nhỏ với hắn, tuy rằng tình nghĩa cảm anh em rất lớn, nhưng thương trường như chiến trường, nên tranh lợi ích vẫn là một tắc đất cũng không cho.

Tập đoàn Vinh Huy chuyên về mảng kinh doanh siêu thị, các điểm kinh doanh trải rộng khắp các nơi. Sau khi tích lũy được một số vốn nhất định, mấy năm gần đây bắt đầu tiến quân sang lĩnh vực địa ốc.

Lĩnh vực địa ốc tuy rằng là một mảnh đất màu mỡ, nhưng cũng rất là phiêu lưu, ảnh hưởng rất lớn đến tài chính, vạn nhất xảy ra chuyện, ngay cả những tay già đời cũng chịu không nổi, huống chi là tân quân như tập đoàn Vinh Huy.

Mà công ty Phong Hoa tuy rằng là lão làng trong lĩnh vực địa ốc, nhưng cũng đã suy sụp. Những năm gần đây, bởi vì cách đầu tư quá bảo thủ, bỏ lỡ rất nhiều cơ hội phát triển tuyệt hảo, lại ham lợi lớn mà mua mấy mảnh đất lớn vùng ngoại thành, không những không mang lại lợi nhuận gì mà một nguồn tài chính lớn lại không thể thu hồi được, vì vậy mấy năm gần đây rất khó khăn.

Đây là lỗi của cha Cốc Duyên Tiệp – Cốc Bằng Trình, nhưng xét đến cùng cũng không thể trách ông.

Cốc Bằng Trình chỉ yêu thích làm vườn, đối với kinh doanh một chút hứng thú cũng không có. Thế nhưng lại là con trai độc nhất trong nhà, mấy chị em gái lại là nữ tinh anh trong thương giới, đối với người an hem trai duy nhất này chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng cũng chỉ ông kế thừa sự nghiệp gia tộc. Cốc Bằng Trình tự biết bản thân mình thật sự không có tài, cho nên sau khi sinh con, liền dùng sức bồi dưỡng người nối nghiệp.

Cốc Duyên Tiệp cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, một đường thuận lợi lấy được văn bằng thạc sĩ kinh tế học, đã bị lão ba túm về thay ca. Trên danh nghĩa vẫn là phó tổng giám đốc, trên thực tế, toàn bộ nghiệp vụ công ty đều rơi xuống đầu của hắn.

Lần này, hai nhà bọn họ đều xem trọng một mảnh đất mới của chính phủ rao bán, nhưng bằng thực lực của một nhà thì lại ăn không vô miếng thịt béo này, cho nên quyết định liên thủ. Nếu làm tốt, năm năm tới của cả hai nhà sẽ không phải lo lắng, cho nên song phương đều phi thường coi trọng, đều tự phái ra tinh binh cường tướng, tham dự hạng mục này.

Trong việc hợp tác, quyền lợi song phương phải phân chia như thế nào, đây là điều quan trọng nhất mà hôm nay phải trao đổi.

Kì gia có được là thành công lẫn kinh nghiệm thương trường và nhân lực mạnh, Cốc gia có được là đội ngũ kiến trúc mạnh cùng kinh nghiệm phong phú. (chém mà hem hỉu rì hít)

Song phương đều rất cố gắng, vì mức lợi ích cao nhất mà mình có thể lấy được không ngừng giương cung bạt kiếm, người tới ta đi, vì từng chút lợi ích nhỏ mà không chớp mắt tranh chấp đến mặt đỏ tai hồng.

Mất thấy nhân viên song phương đều đỏ mắt, cả vật tháo ra đập bàn chửi bậy, Cốc Duyên Tiệp cũng bị làm cho văng đầu trướng não, gương mặt tuần mỹ có chút không kiên nhẫn vận vẹo đứng lên, nhu nhu huyết thái dương phát đau, “Tu, tôi dùng phòng nghỉ của cậu một chút.”

Hắn không phải lần đầu tiên đến đây, nên rất quen thuộc với nơi này.

Kì An Tu đang nhìn kế toán viên cao cấp của mình lập biểu đồ trên máy, thuận miệng liền đáp một tiếng. Đến khi thoáng nhìn thấy Cốc Duyên Tiệp đi đến phòng riêng của mình, mới phục hồi tinh thần, ba bước thành hai bước xông đến, giữ hắn lại, “A Tiệp, toilet của tôi hỏng rồi! Tôi dẫn cậu đến phòng bên ngoài kia.”

Là sao? Nhìn vẻ mặt chột dạ của Kì An Tu, Cốc Duyên Tiệp tất nhiên là không tin.

Đi theo Kì An Tu đến toilet bên ngoài, thấy bốn bề vắng lặng, mới chau mày hỏi, “Cậu kim ốc tàng kiều(nhà vàng giấu người đẹp)?”

Lão hữu trước mặt, Kì An Tu hào phóng thừa nhận, “Đúng vậy! Có dấu một tiểu gia khóa.”

“Dựa vào! Cậu đúng là to gan, ban ngày ban mặt mà giấu người, không phải là nhân viên của cậu đấy chứ?”

“Chúc mừng cậu, trả lời chính xác!” Kì An Tu trên mặt tràn đầy đắc ý, giống như là đã làm gì rất xuất sắc.

“Cậu.....” Cốc Duyên Tiệp thật đúng là không lời nào để nói, “Người ta nói thỏ không ăn cỏ gần hang, sao cậu lại hành động không giống như thường lệ vậy?”

Kì An Tu mở vòi nước, vốc nước lên rửa mặt, “Tôi đâu có ăn cỏ, tôi ăn thỏ mà!”

Cốc Duyên Tiệp lộ ra biểu tình khinh bỉ, lại thêm vài phần tò mò, “Người kia được lắm à?”

“Không phải là được, là hoàn mỹ!”.

Về mặt Cốc Duyên Tiệp khẩn trương lên, thật cẩn thận hỏi, “Cậu là thật lòng à?”

“Ồ!” Kì An Tu vẩy vẩy nước trên tay, không chút do dự dập nát một tia trì hoãn cuối cùng, đem đề tài chuyển lại chuyện chính, “Cậu nhanh lên một chút! Nhanh quay về thảo luận cho xong để tôi còn thả cậu ấy ra. Ai! Tôi nói cho cậu một bí mật lớn như vậy, cậu cũng nên làm chút gì đó cho tôi chứ?”

“Cậu nằm mơ à?!” Cốc Duyên Tiệp đã hết choáng đầu, dùng nước rửa mặt thanh tỉnh một chút, “Sao không nói cậu đi, cậu tình trường đặc ý, tôi thì không được như vậy! Đúng ra là cậu nên nhường tôi mới đúng?”

“Đó là do cậu chọn tam lầy tứ! Cậu nên học tôi, phóng nhân toàn cầu, ngược mang ngàn vạn.”

“Thiết! Cậu mà hào phóng như thế, vậy nhượng bộ tôi đi!”

“Đi!” Kì An Tu bỗng nhiên thống khoái đáp ứng làm cho Cốc Duyên Tiệp sững sốt một chút, lại nghe hắn nói tiếp, “Hạng mục lần này nếu thắng thì chúng ta đều được lợi lớn, chúng ta đừng tranh cãi nữa, bắt tay giảng hòa đi!”.

Đây là kết quả mà mới vừa rồi hắn bảo kế toán viên cao cấp tính được, vì vậy không thể vì điểm này mà khiến cho vụ làm ăn lần này bị mất.

Cốc Duyên Tiệp trong lòng kỳ thật cũng đã tính toán, mấy công ty đại diện sản đã muốn đi trước từng bước bắt đầu quan hệ xã hội. Hai công ty của bọn họ nếu là còn giằng co như vậy, làm cho công tác không thể triển khai, cuối cùng chịu thiệt chính là bọn họ.

“Suy nghĩ một chút! Tôi đi ra ngoài chờ tin tốt của cậu!” Kì An Tu trước đi ra ngoài.

Chờ hắn đi rồi, trong mắt Cốc Duyên Tiệp mới toát ra một tia cô đơn cùng bi thương.

Nhìn chính mình trong gương, dáng người cao gầy, thanh mảnh, làn da nhẵn nhụi, vòng eo mềm mại, ngũ quan tuấn mỹ không chút tỳ vết, nhưng vì cái gì, người kia luôn làm như không thấy?

Hắn muốn làm, chưa bao giờ chỉ là bạn bè!

Mình không thể nhận thua nhanh như vậy! Ít nhất cũng phải trông thấy người nọ đã rồi nói sau! Cốc Duyên Tiệp âm thầm ra quyết tâm, sửa sang lại biểu tình, lại mang trứ gương mặt ung dung không chê vào đâu được một lần nữa đến trước mặt mọi người.

***.

Nga, Hoa Quế thu được thiệt nhiều lễ vật nga! Cảm ơn Aienen1223, Sydushu, Màu lam cuồng tưởng khúc, Cyawen2, tùy tiện nhìn xem 2 cùng Viviviyang, còn có những người khác, hôn nhẹ!

Bởi vì qua máy tính nên không thể hôn thật, như tha hương ở dị quốc, Hoa Quế đành hôn nhẹ các người, mọi người đến xem, đến nhấn lại, Hoa Quế phi thường phi thường vui vẻ!

Stp thân, người xem, tên Cốc Duyên Tiệp ta cũng dùng tới, như người mong muốn, là thụ nga! Vẫn là tình địch của Tiểu Hiên Hiên, ha ha.....

Bất quá Hoa Quế tâm địa thiện lương, không muốn để cho người ta làm vật hi sinh, vì vậy cũng muốn tìm một tiểu công cho hắn, mọi người nhanh nhanh đề cử tên đi! Tên Hoa Quế dùng sắp hết rồi, mọi người cố lên chút a, có các đại mỹ nữ tiểu mỹ nữ khách mới đến cũng đừng khách khí, Hoa Quế nhất định sẽ xem hết đề cử của các người!

Hắc hắc! Chúc mọi người mỗi ngày vui vẻ!

(*) Chuyện “Kim ốc tàng kiều”(nhà vàng giấu người đẹp) thì chắc hầu hết mọi người đều biết rầu ha, khỏi cần ta chú thích thêm, nhưng mờ ta mới tìm được chuyện về Hán Võ Đế hay lắm nà:

HÁN VÕ ĐẾ

(Sinh năm 156 – mất năm 87 trước Công nguyên)

— Sáng ngày mồng 7 tháng năm Tiễn Nguyên đầu tiên triều Hán Cảnh đế (năm trước Công nguyên), trong điện Ý Lan của một bà phi của Hán Cảnh đế vọng ra tiếng rú đau đớn. Không lâu, tiếng rú đau đớn ấy được thay bằng tiếng khóc mạnh mẽ của một đứa bé trai chào đời. Ngoài cung, trong cung, không khí hết sức vui mừng. Hoàng tử thứ chín của Hán Cảnh đế ra đời, có lẽ với ý mong muốn cho đứa con được dễ nuôi, Hán Cảnh đế ban tên đứa bé là “Trư” và tên chính là “Triệt” với ý thông minh thấu triệt sự lý.

— Thưở nhỏ, Lưu Triệt sống vào thời thịnh trị của Hán Cảnh đế. Được người lớn chiều chuộng, sống trong hoàng gia giàu có và trong điều kiện xã hội an bình, Lưu Triệt đã trở thành hoàng tử bướng bỉnh, thích đùa nghịch nhưng có tính cách thông minh hào phóng. Năm Lưu Triệt sáu tuổi, dưới sự giúp đỡ của mẹ nuôi, cậu được lập lên ngôi thái tử. Mẹ nuôi Lưu Triệt làm việc ấy chính vì mục đích muốn cho con gái mình sau này được làm hoàng hậu. Có lần, bà hỏi Lưu Triệt:

– Ta gả A Kiều làm vợ của con được chăng ?

Lưu Triệt nghịch ngợm đáp:

– Con sẽ cho đúc nhà vàng để cất nàng đấy !

— Đó chính là nguồn gốc của điển cố nổi tiếng “Kim ốc tàng Kiều” (nhà vàng cất người đẹp). Lưu Triệt thưở thiếu thời đã phong lưu tiêu sái, phóng túng không chịu bị ước thúc. Lưu Triệt có bệnh đồng tính luyến ái, khi còn làm Giao Đông vương, ông đã từng yêu quý một bạn học tên Hàn Yên. Quan hệ giữa hai người cực thân thiết. Sau khi Lưu Triệt làm thái tử, hai người càng thân mật. Hàn Yên lớn lên càng lộ rõ vẻ anh tuấn của nam nhi cộng với nét kiều diễm của phụ nữ, lại càng được Lưu Triệt yêu quý. Hàn Yên là người không chỉ đẹp về dung mạo mà y còn khéo chiều ý lấy lòng người khác. Lưu Triệt lên ngôi hoàng đế, muốn chấn hưng võ bị có ý định đi đánh Hung Nô, Hàn Yên xin đầu quân trước tiên. Hàn Yên với Hán Võ đế như hình với ảnh, cùng ăn cùng ngủ, y cậy vào sự yêu quý của Hán Võ đế ra vào cung đình không ai cấm đoán nên dần dần trở nên kiêu căng ngạo mạn. Có lần, anh ruột Hán Võ đế là Giang Đô vương về kinh thăm mẹ, cùng Hán Võ đế đi săn trong vườn thượng uyển. Trước khi lên xe đi, Hán Võ đế gọi Hàn Yên đi xe phụ dẫn mười kỵ binh đi tuần sát phía trước. Giang Đô vương ở xa nhìn tới thấy nghi vệ giống hệt đế vương lắm rồi đó là Hán Võ đế bèn quỳ xuống chờ đón hành lễ vua tôi. Hàn Yên nhìn thấy làm lơ cứ giục ngựa đi tới. Việc ấy làm Giang Đô vương mất mặt, hết sức buồn giận. Giang Đô vương khóc kể với hoàng thái hậu mong mẹ rửa nhục cho mình. Vì vậy, thái hậu để bụng oán hận Hàn Yên. Vừa lúc ấy, tin hoàng đế và Hàn Yên đồng tính luyến ái đồn đến tai thái hậu, thái hậu quyết tâm xử tử Hàn Yên. Hán Võ đế cố năn nỉ xin tha cho y nhưng thái hậu không nghe. Hàn Yên chết rồi, em trai là Hàn Duyệt cũng được hoàng đế ân sủng, luôn cho ân thưởng.

Nguồn: youandme.violet /entry/show/entry_id/1654425

Hơ hơ, hóa ra ông này cũng là đoạn tụ he, giờ te mới biết ổng là người phọt ra câu “Kim ốc tàng kiều” hà

8. Chương 8

Sau khi kế toán viên cao cấp bên mình cũng tiến hành hạch toán cẩn thận, Cốc Duyên Tiếp đồng ý đề nghị của Kỳ An Tu, song phương đã xong trận đánh giằng co dài lâu, ký kết hợp đồng

Lúc này đèn đã lên rực rỡ, vì chúc mừng hợp tác thành công, một bữa tiệc rượu đương nhiên là tránh không được. Hôm nay đến Vinh Huy, tự nhiên bọn họ là chủ, Kỳ An Tu đã sớm phân phó thư ký tiến hành chuẩn bị.

Thân là chủ nhân, hẳn đương nhiên không có khả năng không đến dự, nhưng hẳn cũng không quên bên trong còn giấu một tiểu gia hỏa, lấy cớ muốn sửa sang lại này nọ, đem mọi người đuổi đi, mới mở cửa phòng kia ra.

Diêu Nhật Hiên đang nhàm chán chơi game, cuối cùng cậu cũng được thả, thở một hơi dài nhẹ nhõm, định nhanh chóng chạy về nhà thì xảy ra vấn đề.

“Hỗn đản! Anh để cho tôi mặc cái gì đi ra ngoài?”

Quần áo của cậu bị biến thành rối tinh rối mù, trên mặt dính đầy vật thể khả nghi màu trắng của giống đực tiết ra, sao cậu dám mặc ra ngoài gặp người?

Đây quả thật là vấn đề lớn. Kì An Tu dùng ánh mắt có thể so với tia X-quang cao thấp xem xét vài lần, ghi nhớ số đo dáng người của cậu, tính toán vài ngày nữa sẽ mua mấy bộ cất sẵn trong văn phòng mình, để phòng bất cứ tình huống nào.

Rồi mới mở tủ quần áo, lấy ra một bộ đồ vận động của mình, “Mặc tạm thứ này đi!”

Diêu Nhật Hiên dù không cam nguyện cũng đành nhượng bộ.

“Tiểu Hiên Hiên, thực xin lỗi nga! Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta chính thức yêu nhau, vốn hẳn là phải có một bữa tối lãng mạn bên ánh nến chúc mừng một chút, nhưng là chồng em thân mang trọng trách, không thể ở bên em!”

Kì An Tu một mặt tình sắc cao thấp đánh giá tiểu bảo bối của mình thay quần áo, một mặt nói lên mấy lời làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

“Anh nói bậy cái gì?” Mặt Diêu Nhật Hiên lại đỏ bừng.

Vì cái gì mà kẻ cứ khoái nói những lời buồn nôn, làm ra mấy chuyện buồn nôn là hẳn, ngượng ngùng lại là chính mình?

“Ai yêu đương gì với anh? Ai là” Rốt cuộc cái từ kia vẫn là ngượng ngùng nói ra.

Đáng tiếc gương mặt đỏ bừng uy hiếp này một chút cũng không làm cho ai kia sợ hãi, ngược lại lại làm cho người ta tâm dương khó nhịn, Kì An Tu nhắc nhở cậu lên, “Dám nói không phải? Vậy chúng ta đây làm thêm một lần chứng minh chút nha?”

“Không cần!” Diêu Nhật Hiên lập tức phản bác, âm thầm cắn răng, hỗn đản này không có việc gì sao lại dai như thế?

“Vậy anh xem như em cũng đồng ý ha!” Con heo nào đó da mặt có thể so với tường thành, dày kinh khủng.

“Nhanh thả tôi xuống, tôi muốn về nhà chăm con tôi!” Dù sao đã bị hấn biết, Diêu Nhật Hiên đem cục cưng ra làm tấm chắn “An An nhất định sẽ lại giận dữ!”

“Con của em cũng tên là An An a, đó không phải là nói, nhất định chúng ta là có duyên phận đúng không?”

Làm gì có! Diêu Nhật Hiên trợn mắt, An An nhà tôi là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, chứ không giống đầu heo nhà anh, người gặp người trốn, hoa gặp hoa héo!

“Vậy sau này em không thể gọi anh là An An ha, gọi là Tu đi. Nếu không gọi là chồng yêu hay ông xã cũng được!”

“Đi chết đi!” Diêu Nhật Hiên giãy dụa, “Nhanh đi ăn tối đi!”

“Vì đàm phán lần này thành công, em không phải hẳn là nên thưởng cho anh một chút sao?”

“Anh là ông chủ! Anh nên thưởng cho nhân viên mới đúng chứ!”

Con heo nào đó chờ chính là những lời này, ôm chặt lấy cậu, “Được!”

Một nụ hôn nóng bỏng triển miên đúng tiêu chuẩn hôn sâu, khiến cho Diêu Nhật Hiên thực vô dụng chân lại nhuyển.

Kì An Tu hít sâu vài hơi mới khống chế được dục vọng của mình, vỗ vỗ mông cậu, “Về nhà bình an!”

Diêu Nhật Hiên quần bách phát hiện, phía dưới của mình cứ nhiên không chịu thua kém lại cứng lên. Đây tuyệt đối không phải do cậu, là vì miệng của con heo kia có xuân dược! Nhất định là vậy!

Thực không thể tiếp tục dây dưa, Kì An Tu kéo cậu ra ngoài, “Đi! Anh đưa em về nhà trước đã!”

“Không cần đâu! Tôi đi xe bus!”

“Đang là giờ cao điểm tan tầm, em đón nổi xe à? Tuy rằng anh không đi xe, nhưng cũng có xem tin tức nga! Hơn nữa, có đứng đợi đến khuya phỏng chừng cũng đón không được! Không phải em lo lắng muộn về sớm sao? Anh đưa em về cho nhanh! Còn có, vì muốn xin lỗi tiểu bảo bối An An, anh muốn tặng quà cho bé.”

“Không cần!” Không cần heo hồi lộ!

Thật sự có thể không cần sao?

Khi Diêu Nhật Hiên bước vào quán cà phê Thiên Thanh, nhìn thấy những chiếc bánh ngọt đủ màu sắc trong quầy thủy tinh, mắt cũng không hề chớp. Bất giác nuốt nuốt nước miếng, nơi này nổi danh không chỉ có cà phê và phong cảnh, còn có bánh ngọt điểm tâm, chỉ tiếc giá cũng là phi thường sang quý, loại nhân viên thấp bé nhỏ nhỏ như cậu dù bỏ ra cả tháng tiền lương cũng không vào nổi.

“Tiểu An An thích loại nào?”

Bảo bối nhà tôi làm sao thích riêng loại nào! Diêu gia phụ tử đối với đồ ngọt đều cực kỳ không có sức chống cự.

Diêu Nhật Hiên đấu tranh tâm lý rất kịch liệt, nên hay không đây?

Đây là đồ ăn của heo mời nga, không ăn không ăn!

Nhưng mà, của đầu heo này là đồ ăn ngon không phải trả tiền nha?

Cuối cùng, cậu rất cốt khí khoát tay áo, “Quên đi, ách, thật sự rất đắt! Tôi..... tôi ở trên đường mua ít egg tart(*) là được, quên đi.”

Thật sự là quá hiền lành nga! Nhưng sao cậu vậy không phát hiện, nước miếng của mình đã muốn chảy cả ra? Rõ ràng thèm ăn muốn chết, còn không thừa nhận!

Ý cười trong mắt Kì An Tu càng đậm, gọi nhân viên phục vụ đến, “Làm phiền lấy một bánh trà xanh Mộ Tư cùng bánh ngọt Black Forest Cake, lại lấy thêm hai phần egg tart. Đóng gói!”

Hắn đột nhiên nảy ra một chủ ý rất tuyệt, kè sát bên tai Diêu Nhật Hiên thấp giọng nói, “Buổi tối không nên ăn nhiều quá, sau này mỗi ngày anh đều mời em và con ăn, được không? Anh còn biết rất nhiều quán có bánh điểm tâm ngon tuyệt vời nha, cuối tuần mang Tiểu An An cùng đi!”

“Ừ.” Diêu Nhật Hiên ôm chỗ bánh ngọt trong tay tâm hoa nộ phóng(đại ý là rất vui sướng), hoàn toàn không có ý thức mình đang nói cái gì. Lòng tràn đầy sung sướng, đợi tiểu bảo bối nhìn thấy những thứ này, nhất định cao hứng lắm!

Tiểu gia khỏa thật đúng là dễ dụ! Kì An Tu đắc ý ôm eo Diêu Nhật Hiên rời khỏi tiệm. Có bánh ngọt mở đường, phỏng chừng tình lộ của hắn sẽ vô cùng suôn sẻ!

***.

Cơm thịt heo tới rồi! Cảm ơn lễ vật của Cyawen2, Mandii419, Ru123, Lí Phạm Tử với Tử Bảo An, hắc hắc, xem ra Tiểu Hiên Hiên nhân khí rất cao nga! Thiệt nhiều người thích ha?

Chương tiếp theo, tiểu bảo bối đáng sẽ ra mắt a, mọi người nhiệt tình hoan nghênh a! Tát hoa!

(*) egg tart:

9. Chương 9

Cốc Duyên Tiệp tránh ở bãi đỗ xe, đợi ước chừng đến hơn bốn mươi phút mới nhìn thấy Kì An Tu mang một người đi ra.

Người nọ vóc dáng so với mình không khác biệt mấy, dáng người thon gầy trong bộ đồ vận động rộng thùng thình rõ ràng không thích hợp chút nào, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra đó là y phục của Kì An Tu. Ngay cả xiêm y cũng thay đổi, bọn học đã làm chuyện tốt gì dùng đầu ngón chân cũng biết.

Cốc Duyên Tiệp cực kỳ căm giận, hấn cổ ý đổi xe với đồng sự rồi đuổi theo chiếc xe Jeep màu đen của Kì An Tu, cảm thấy mình chẳng khác gì mấy tên biến thái cuồng theo đuôi rình người khác.

Đi chẳng bao xa thì thấy Kì An Tu chở người nọ đến trước một khu dân cư ở vùng phụ cận rồi lập tức rời khỏi.

Người nọ thủy chung cúi thấp đầu, nhìn cái gói to trong lòng, dường như bên trong là đồ bảo bối gì đó. Thật sự là buồn bực, không nhìn thấy rõ mặt của cậu ta. Bất quá không quan hệ, đã có mục tiêu, nhất định sẽ tra được thôi. Cốc Duyên Tiệp nhanh chóng rút lui, cũng đuổi theo Kì An Tu đến khách sạn.

“Reng reng!”

Vừa ấn chuông cửa, đằng sau cửa lập tức truyền đến bước chân nho nhỏ quen thuộc, khéo miệng Diêu Nhật Hiên không nhịn được mà cong lên cười hạnh phúc, tựa hồ đã có thể ngửi được hương thơm hòa với mùi sữa trên người con mình.

Cửa rất nhanh được mở ra, một thân hình nho nhỏ đang kiễng chân mở cửa, nhìn thấy là hấn, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ nhắn, rồi “hừ” một tiếng thật mạnh, xoay người lăm chầm chạy đi.

“An An!” Nhìn thấy thế, Diêu Nhật Hiên đương nhiên biết bảo bối nhà mình lại tức giận rồi, vội vàng ôm theo gói đồ ăn quý giá, chạy đến đứng sau sô pha, thanh âm cũng tự động trở nên ngọt ngào hấn, “Con xem ba ba mang đồ ăn ngon về nè? Đương đương đương đương! Có bánh ngọt thơm thơm mềm mềm nha, còn có dẫn thất thơm ngon nga! Vừa mới ra lò, ba ba vẫn luôn nhớ đến con mà, đâu có quên con đâu!”

Ở trên ghế sô pha, một cái đầu nho nhỏ ngẩng lên, một đôi mắt đen tròn xoe chột lóe, quay lại liếc mắt nhìn chỗ điểm tâm ngon lành một cái, lại nhanh chóng rút trở về.

“An An, con tha thứ cho ba ba nha? Ba ba không phải cố ý không đúng giờ tan tầm, là công ty..... công ty có một mối làm ăn lớn, ba ba phải tăng ca, cho nên mới về trễ!”

Lý do này hợp lý hay không ta? Diêu Nhật Hiên có chút chột dạ, cậu lại không đi bàn chuyện làm ăn.

Mặc kệ nó! Dù sao mình cũng là “người bị hại”, nói dối một chút đâu có sao? Cậu tiếp tục giả đáng thương, “An An tha thứ cho ba ba đi! Ba ba đi làm hảo vất vả nga!”

Quả thực vất vả nha, về được đến nhà toàn thân đau nhức. Không chỉ có hao tổn trí lực, còn hao tổn thể lực lẫn “tinh” lực.

Bé con không thèm để ý đến cậu, Diêu Nhật Hiên đành phải tiếp tục nghĩ ra lý do, “Ba ba vừa mới đi làm, không thể không biểu hiện tốt một chút!”

Nói lời này thực muốn đổ mặt, đều biểu hiện ở trên giường sếp thì đúng hơn! Vẫn là nên đổi cách nói đi, “Ba ba phải kiếm tiền, mới có thể nuôi An An, chúng ta mới có thể đổi sang một căn nhà lớn một chút, để cho An An đến vườn trẻ chính quy a!”

Vẫn không được? “Ồ ô, làm sao đây? An An cũng không để ý ba ba, ba ba hảo thương tâm nga!”.

Cô gái ngồi bên cạnh nhin không được cười khanh khách, “Được rồi được rồi! Tiểu An An là nam tử hán đại trượng phu, tha lỗi cho cha con đi!”

Nói vậy là ý gì? Con là nam tử hán đại trượng phu, còn ba ba thì không phải không? Còn có, cậu là ba ba của đứa nhỏ, vì cái gì nằng lại dạy con quần cha nó?

Nhưng mà, bây giờ không phải là lúc tranh luận, Diêu Nhật Hiên đáng thương hề hề chớp chớp mắt, ô ô giả khóc hướng con xin khoan dung. Đây là độc chiêu sát thủ cuối cùng của cậu, bé con nhìn thấy, hơn phân nửa là sẽ mềm lòng.

Quả nhiên, đằng trước sô pha một khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ giống cậu như đúc từ từ lộ ra. Rồi thân mình nho nhỏ từng chút từng chút không cam lòng lặn không muốn đi ra. Bé con mặc một cái áo thun màu vàng in hình một chú chó nhỏ, một chiếc quần ngắn màu xanh lam, quần áo thực bình thường nhưng màu sắc tươi sáng tôn lên làn da trắng bóc của bé con, làm cho người ta cảm thấy phi thường đáng yêu.

Tha thứ rồi!

Diêu Nhật Hiên một tay quyết quyết cái miệng nhỏ nhắn, vô thanh vô tức ôm Diêu Bình An vào lòng, hung hăng hôn một cái thật kêu, “Cục cưng thật ngoan! Ba ba biết là cục cưng nhất định sẽ tha thứ ba ba mà!”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu bảo bối An An cuối cùng hiện ra nụ cười hồn nhiên, “Cha dứt bánh ngọt cho người ta!”.

“Không được!” Cô gái kia lại vọt ra, “Không cho ở trước mặt người ta mà ăn!”

“A?” Diêu Nhật Hiên sửng sốt, “Vì cái gì không được?”

Cô gái trước mặt này vóc dáng không cao, chưa được 1m6, dáng người thon thả, khuôn mặt đầy đặn, luôn cười tủm tỉm, buộc tóc đuôi ngựa, không phải rất xinh đẹp, nhưng tạo cho người khác có cảm giác thoải mái. Trên người nàng mặc một cái áo rộng thùng thình, cơ hồ dài đến tận đầu gối, mặt trên in hình hello kitty hồng phấn.

Cô gái trông thân thiện này, chính là vợ trước của Diêu Nhật Hiên Lưu Chỉ Quân.

“Bối vì tỷ tỷ muốn giảm béo chứ sao!” Diêu Bình An một câu nói toạc ra thiên cơ, “Chúng ta ăn, thì tỷ tỷ sẽ chảy nước miếng!”

“Sao lại nói ra?” Lưu Chỉ Quân y như con nít cùng một đứa bé chu chu miệng.

“An An, không được thiếu lễ phép như vậy, con gọi là dì Quân đi!”

Hai cha con nhà này thật kỳ quái, đứa con lại phải gọi người mẹ được pháp luật công nhận là “dì”?!

Vì cái gì chứ? Chỉ có bọn họ mới biết được.

“Không cần đây!” Lưu Chỉ Quân làm vẻ mặt chán ghét, “Gọi vậy nghe già lắm!”

“Tỷ tỷ rõ ràng còn lớn tuổi hơn ba ba!”

Lời của con nít không hề kiêng kỵ chút gì! “Nhóc con thú! Còn dám nói nữa, lần tới ta sẽ không bao giờ trông mi nữa!”

Diêu Bình An trốn sau lưng cha cười khanh khách, “Vậy con sẽ gọi điện thoại báo chú Ngưu đến!”

“Nhóc con bại hoại! Xem vô địch quyền của ta đây.....”.

Lưu Chỉ Quân khoa chân múa tay nhảy lên, một người đứng bên cửa xem diễn nửa ngày mới gõ gõ cửa, “Ai muốn tìm tôi vậy?”

***.

Cám ơn Cyawen2 và Olangel đưa tới lễ vật. Về thân thể của Tiểu bảo bối An An, mọi người nhìn ra một chút manh mối không? Hắc hắc!

Nghỉ dài hạn đã chấm dứt, sao không tranh thủ xem nhiều một chút chứ? Mọi người nhớ vote nha! Cám ơn nhiều!

10. Chương 10

“Chú Ngưu!” Diêu Bình An cao hứng phấn chấn chạy qua.

Ngưu Kiến Minh năm nay hai mươi bảy, thân hình cao lớn, thành thực, là một người tràn đầy chính nghĩa lẫn ý thức trách nhiệm.

Anh và Lưu Chỉ Quân nguyên bản là bác sĩ và hộ lý cùng bệnh viện ngoại khoa, trước đây không thường xuyên xuất hiện chung, chỉ là đồng sự bình thường. Lại bởi vì một lần bởi vì bệnh viện xảy ra sự cố trong chữa bệnh, kiên trì nguyên tắc, làm chứng cho một bệnh nhân, khiến cho bệnh nhân thắng kiện chiếm được bồi thường, hai người bọn họ đều bị sa thải.

Vì vậy, một bác sĩ trẻ tuổi có tiền đồ như Ngưu Kiến Minh đành phải chịu thiệt tiếp tục hành nghề tại một phòng khám tư nhân nhỏ, còn Lưu Chỉ Quân thì làm một nhân viên bình thường tại một tiệm thuốc.

Nhưng nếu không có chuyện như thế, hai người bọn họ sẽ không trong hoạn nạn mà quen biết nhau, phát triển trở thành tình lữ. Mà Diêu Nhật Hiên có khả năng trong lúc thập tử nhất sinh cũng sẽ không quen được bọn họ, hai cha con không biết giờ đang lưu lạc phương nào.

Lưu Chỉ Quân thường hay nói giỡn, “May mắn lúc ấy bị cách chức, nếu không, tôi đi đâu mà tìm được một ông chồng với một đứa con tốt như vậy chứ!”

Cho nên nói, nhân sinh duyên phận thật đúng là kỳ diệu. Mà bọn họ trong lúc đó quen biết nhau, không thể nghi ngờ là điều kỳ diệu nhất trong cuộc sống.

Ngưu Kiến Minh bế bổng Diêu Bình An lên, tung hứng bé vài vòng, khiến cho nhóc con thích chí cười to.

Lưu Chỉ Quân cũng thu liễm lại hình tượng, vuốt tóc, chỉnh trang lại y phục, trước mặt tình nhân mà xấu mặt cũng có chút ngượng ngùng.

“Bác sĩ Ngưu hảo!” Diêu Nhật Hiên thấy Ngưu Kiến Minh, mặt hơi đỏ lên, Ngưu Kiến Minh là bác sĩ trực tiếp điều trị cho cậu, đương nhiên biết rõ thân thể cậu.(ta nên hiểu câu này theo nghĩa là 3=3))

Người ta rõ ràng muốn đi hẹn hò, cậu cũng không muốn ở đây làm bóng đèn quấy rầy người ta, “Được rồi được rồi, An An mau xuống đi, chúng ta về nhà thôi!”

“Không sao đâu!” Ngưu Kiến Minh sang sảng nói, “Đúng lúc cùng đi ăn cơm đi! Tôi đã đặt chỗ rồi.”

“Không cần đâu!” Diêu Nhật Hiên lắc lắc đầu, hai cha con họ đã khiến cho người ta phiền toái nhiều lắm, người khác đối tốt với mình, nhưng cũng không thể vô chừng mực mà đòi hỏi thêm, cậu nói đối “Ở nhà có sẵn đồ ăn, tôi còn quần áo chưa giặt nữa, ngày mai còn phải đi làm, muốn nghỉ ngơi sớm một chút. An An, chúng ta đi nào! Chào chú với dì Quân đi con!”

Diêu Bình An rất nhu thuận lên tiếng, ở trên mặt Ngưu Kiến Minh và Lưu Chỉ Quân hôn mỗi người một cái, “Chào chú Ngưu! Chào tỷ tỷ!”

Ngưu Kiến Minh đột nhiên hạ thấp giọng hỏi một câu, “Tiểu Hiên, có tốt hơn chút nào không?”

Mặt Diêu Nhật Hiên càng đỏ hơn, “Ngô, đã tốt hơn nhiều..... Cảm ơn thuốc của anh a!” Cậu luống cuống tay chân cầm gói bánh ngọt trên bàn, “An An, chúng ta đi!”

“Chào chú! Bái bai tỷ tỷ!”

Thấy hai cha con đi khuất, Lưu Chỉ Quân mới thở dài, “Thật hy vọng sớm có người sẽ chiều cổ bọn họ! Một mình Tiểu Hiên quá vất vả!”

Ngưu Kiến Minh nhẹ nhàng đóng cửa lại, cười ha ha, “Người kia có khả năng đã xuất hiện rồi!”

“Sao anh biết?” Hai mắt Lưu Chỉ Quân mở to, tràn đầy tim hồng bay phấp phới, “Đẹp trai không? Nhìn đáng tin không?”

Ngưu Kiến Minh rút ra một cái hộp nhỏ màu đỏ, mở ra, bên trong là một cặp nhẫn bạch kim, “Em chịu gả cho anh, anh mới nói cho em!”

Mặt Lưu Chỉ Quân đỏ bừng, nhỏ giọng than thở, “Lại là chiêu này!”

“Tiểu thư, anh đã cầu hôn em được tám mươi ba lần rồi! Đường Tăng đi thỉnh kinh cũng chỉ trải qua tám mươi một kiếp nạn, em để tu thành chính quả được không? Chẳng lẽ thật sự phải chờ tới một trăm linh một lần sao? Chẳng khác nào chó đốm!”

“Hừ! Đâu phải là em ép anh!”

“Được rồi được rồi! Là anh tự nguyện ! Nếu em muốn đợi đến một trăm linh một lần, vậy thì cứ chờ tiếp đi, còn chuyện của Tiểu Hiên, anh cũng không nói đâu!”

“Không được! Anh mau nói cho em biết!” Lưu Chỉ Quân bóp cổ anh, thi triển bản sắc ma nữ.

“Vậy em chịu gả cho anh à?”

“Anh nói trước đi đã!”

“Em phải đồng ý trước!” Người nào đó rất là rắp tâm bắt lương dự dõ, “Có chuyện tình rất nóng bỏng nga!”.

A! Ngọn lửa bát quái trong đầu hừng hực thiêu đốt! Nếu không biết đêm nay sao ngủ được? Không! Vô số đêm sau này cũng đừng mong ngủ!

Lưu Chỉ Quân tiểu thư đáng yêu của chúng ta, tám mươi hai lần đều chống cự được sự dụ dỗ, nhưng lần thứ tám mươi ba, cuối cùng cũng bị hạ gục, gả đi!

***.

Cám ơn Clairegc, Mộc Thần, Cococoya, Sydushu, Hồng Đan Khẩu, Ingling, Mandii419, Lanxue150 đưa tới lễ vật. Đại biểu Tiểu Hiên và Tiểu Tịnh cám ơn mọi người, bọn họ không thích tiểu công nhà mình tặng mà phi thường thích lễ vật lần vote của mọi người nga, ôm mọi người một cái!

Hắc hắc, mọi người đều biết Tiểu An An là Tiểu Hiên Hiên tự mình sinh, nhưng ba ba của Tiểu bảo bối An An là ai đây? Chuyện này không thể kể trước được, mọi người chờ xem đi!

Xe của bọn Tu nè ^^

11. Chương 11

Điều Nhật Hiên ở cũng không quá xa nhà Lưu Chỉ Quân mấy, chỉ khoảng mười phút đi bộ.

Cậu biết, Chỉ Quân nguyên bản bàn với Ngưu Kiến Minh đến đây ở, là vì muốn giúp cậu chăm nom An An, vì vậy cố ý ở gần cậu.

Bất quá, bọn họ cũng sắp kết hôn rồi đi? Sau khi kết hôn, ai sẽ giúp cậu chăm sóc Tiểu An An đây?

Điều Nhật Hiên cảm thấy thật khó khăn, khi còn đi học, nếu không có lớp thì có thể đón con từ chỗ Chỉ Quân, rồi công bé trên lưng đi làm thêm. Dù sao cũng chỉ là một công việc thu ngân linh tinh, ông chủ thấy cậu trẻ như vậy mà lại có thêm đứa con nhỏ nên cũng thông cảm dàn xếp cho qua, khi quá bận rộn thì có bạn học đến giúp đỡ.

Nhưng mà bây giờ đã đi làm, chín giờ làm năm giờ tan, không có khả năng mang theo con nhỏ. Mà vườn trẻ thì đến năm giờ sẽ đóng cửa, nếu là như tan sở mà có chuyện đột xuất gì mà về trễ một chút thì cậu chỉ có thể trông cậy vào Chỉ Quân. Bây giờ phải làm sao đây?

Bảo mẫu thì tuyệt đối không thể thuê nổi, mà cậu cũng không yên tâm, thật ra có thể nhờ trung tâm hỗ trợ thuê theo giờ, nhưng mà những khoản chi tiêu ngoài ý muốn trong tháng cũng đã tốn kém nhiều lắm rồi!

Ai! Cậu mới tốt nghiệp đại học chưa được mấy tháng, ở phòng cho thuê, khoản tiền trước kia ở đại học tích góp từng tí một đã tiêu hết, bây giờ hai cha con quả thực rất khó khăn.

Tuyệt đối không thể thất nghiệp! Muốn bỏ việc kỳ thật cũng chỉ là nhất thời giận dỗi, nếu thực sự thất nghiệp, cậu muốn khóc cũng không kịp!

Điều Nhật Hiên càng nghĩ càng tức giận, cái tên heo đáng giận kia, vì cái gì lại cố tình coi trọng cậu chứ? Với một kẻ điều kiện tốt như hắn ta, khẳng định chính là đang đùa giỡn với cậu chứ gì?

Cũng không biết vì cái gì, trong lòng lại cảm thấy chua xót, thật khổ sở nga! Con heo thôi!

“Ba ba! Đến nhà rồi! Mở cửa đi!” Điều Bình An kéo kéo tay cậu nhắc nhở, cắt ngang màn hồi hận của cậu.

Điều Nhật Hiên lúc này mới ý thức được đã đến nhà, vội lấy chìa khóa ra mở cửa.

Đây là một căn hộ chung cư rất nhỏ, đại đa số người ở đây đều là độc thân hoặc những cặp tình nhân sinh viên vừa tốt nghiệp.

Chỉ có một gian phòng, một buồng vệ sinh nho nhỏ và ban công, bếp được đặt ngay trong một góc phòng, vừa vặn để được một cái bếp.

Trong phòng có một chiếc giường đôi, song song đặt hai cái gối một lớn một nhỏ. Trừ bỏ chủ cho thuê nhà cung cấp một cái tủ nhỏ và một cái bàn vuông, hai cha con chỉ có một chiếc rương nhỏ đựng quần áo sách vở và mấy món đồ chơi trẻ em.

Vừa nhìn thấy thì có thể biết ngay gia cảnh bần hàn, tuy vậy đều được dọn dẹp phi thường sạch sẽ.

“Ba ba, con muốn uống nước!” Diêu Bình An ở trên đường đã ăn ngay một cái đản thất, bây giờ đương nhiên là khát nước.

Diêu Nhật Hiên cho con uống nước xong, còn lại nửa ly nước tự mình uống cạn, đang định ẵm con đến toilet rửa tay vì Tiểu An An không với tới vòi nước, Diêu Nhật Hiên vừa xoay người định ẵm bé, lại cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Đều do con heo kia! Cậu oán thầm trong lòng, ngoài miệng đành phải nói, “An An, con tự bắc ghế đi, ba ba không ẵm được con nga!”

“Dạ!” Diêu Bình An cũng không để ý.

Quân tử tử đã từng nói, ba ba là để yêu thương và bảo hộ, bé là một người đàn ông nhỏ, đương nhiên phải bảo vệ ba ba! Nếu Diêu Nhật Hiên biết suy nghĩ của con mình, phỏng chừng lại là đầu đầy hắc tuyến.

Bưng một băng ghế nhỏ, bé con tự mình rửa hai bàn tay nhỏ xíu thật sạch, “Ba ba, buổi tối chúng ta chỉ ăn bánh ngọt sao?”

Vậy xem ra không đủ.

Cuối tuần bởi vì quá mệt mỏi, không dậy nổi để đi siêu thị, trong nhà cũng không biết còn có chút gì không.

Diêu Nhật Hiên mở tủ lạnh ra, may mà còn thừa được nửa bao diện điều (hem bít món lầy), hai cái trứng với một ít thịt chân giò hun khói, “Nhiều đây đủ không?”

“Được!” Diêu Bình An biết kinh tế nhà bé không tốt, so với những đứa trẻ cùng tuổi trưởng thành hơn rất nhiều, cũng không chọn tam lấy tứ.

Nấu được một chén, hai cha con chia nhau ăn, còn bánh ngọt thì xem như món điểm tâm ngọt sau bữa ăn, tình tế nhăm nháp từng chút một.

Miếng bánh ngọt cuối cùng vừa chui tọt vào bụng Tiểu An An, hai cha con cùng nhau hạnh phúc xoa xoa bụng thở một hơi dài đầy thỏa mãn, “Ăn ngon quá!”

Ăn uống no đủ, Diêu Bình An rút một cuốn sổ ra đưa cho cậu, “Sổ ghi chép!”

Bé con này, từ nhỏ đã đặc biệt mẫn cảm với các con số. Từ lúc hai tuổi đã có thể tính toán được những phép tính đơn giản. Mọi người đều nói là tiểu thiên tài, đáng tiếc lại không có tiền để cho bé học lên, Diêu Nhật Hiên đành phải tự dạy cho bé. Để cho bé tính toán sổ sách chi tiêu trong gia đình, cũng là để rèn luyện.

Diêu Bình An nghĩ nghĩ, “Hôm nay ba ba không tốn tiền nga! Ngồi xe công đi làm là vé tập, về nhà là..... là đi nhờ xe của đồng nghiệp. Bữa trưa cũng không ăn cơm trong cặp ***g mà được đồng nghiệp mời. Thực không có nha! A! Bánh ngọt đâu?”

“Này..... cũng là đồng nghiệp kia mời.”

Diêu Bình An hài lòng gật đầu, “Đồng nghiệp này tốt thiệt ha, sau này mỗi ngày để cho người đó mời đi!”

Diêu Nhật Hiên nhất thời quỳnh lên, “An An, chúng ta không thể ăn đồ ăn của người khác mời nga. Chờ ba ba có tiền, mỗi ngày đều mua cho con!”

Diêu Bình An gật gù, “Ba ba, vậy ba phải cố gắng làm việc nha!”

Lời này Diêu Nhật Hiên nghe kiểu gì cũng không lọt tai nổi. “Cố gắng làm việc?” Cậu còn phải cố gắng thế nào nữa đây?

“Ba ba! Sắp chín giờ rồi! Chúng ta đi siêu thị đi!” Diêu Bình An rất là hoạt bát kéo kéo cậu.

Diêu Nhật Hiên tuy rằng mệt chết đi, nhưng vẫn đứng dậy, trong tủ lạnh đã trống không, không thể không đi mua đồ.

Siêu thị ở gần nhà đều có ưu đãi đặc biệt, thật thích hợp cho những người nghèo như họ.

Nơi bọn họ thuê cách công ty cũng không quá xa, tuy vẫn là khu vực náo nhiệt phồn hoa, nhưng là nhà cũ. Tiền thuê nhà cũng tương đối, hơi cao một chút, nhưng có thể tiết kiệm được tiền xe và thời gian, tính đi tính lại vẫn là có lời.

Cách cửa không xa còn có một siêu thị của tập đoàn Vinh Huy, mua sắm cực kỳ tiện lợi.

Diêu Bình An ngoan ngoãn ngồi ở trên chiếc xe chở hàng trong siêu thị, một đường chỉ huy, “Trước tiên mua đồ ăn đồ ăn!” Nếu trễ sẽ bị cướp sạch.

Khu bán hàng giảm giá, nhân viên bán hàng đặt những gói tôm còn dư trong ngày lên trên quầy, giá giảm một nửa.

“Ba ba, mau!” Thấy có mấy bà dì đã muốn xúm lại, Diêu Bình An lo lắng.

Dù cho những gói trứng tôm kia đều là đồ đông lạnh, ngày mai ăn vẫn là phi thường ngon miệng, hai cha con đều thích ăn, Diêu Nhật Hiên lập tức quơ lấy một cái túi plastic chen vào.

Một người phụ nữ đứng cạnh thấy một người con trai còn trẻ vậy mà cũng mang con đến mua đồ ăn, liền nở nụ cười, “Bé con à, bé cũng đi mua đồ ăn?”

“Vâng! Chào dì!” Diêu Bình An tuyệt không keo kiệt tặng cho mọi người một nụ cười thật tươi, bắt đầu mê hoặc thể nhân.

Mấy bà dì này thấy một bé con đáng yêu như thế, lập tức bản năng làm mẹ trỗi dậy, bắt đầu vây lấy bé con, hỏi bé bao nhiêu tuổi rồi đủ thứ linh tinh khác. Diêu Bình An rất kiên nhẫn nhất nhất trả lời, Diêu Nhật Hiên nhân cơ hội quơ đầy một túi tôm.

Hai cha con phối hợp ăn ý, thắng lợi rất nhanh!

“Gặp lại mấy dì sau nha!”

Chờ mấy người này quay đầu lại, tất cả đều hai mắt vô thần, không nhúc nhích nhìn băng hàng, căn bản không còn cái gì để lựa.

12. Chương 12

Hai cha con họ Diêu đặc ý chuyển chiến tuyến đến khu thịt gia cầm, mua được một bao chân gà, hai bịch xương heo, nhiều đây đồ ăn là đủ cho ba ngày rồi. Rau xanh buổi tối không có đồ ngon, chờ ngày mai tan tầm lại đến đây mua một ít là được.

Mua xong đồ ăn, hai cha con bắt đầu chú ý đến những thứ khác xung quanh.

“Ba ba, bên đó có đồ ăn!” Diêu Bình An tuy nhỏ xíu, nhưng mà đôi mắt cực kỳ tinh tường lại thêm cái mũi cực thính, cách hai quầy cũng có thể ngửi được mùi thơm.

“Được! Chúng ta qua đó!” Diêu Nhật Hiên đẩy chiếc xe chở con tiến đến, là ở một quầy bán trái cây ngâm thơm ngào ngọt.

Cô gái bán hàng tươi cười lấy những cây tăm nhỏ xiên đồ dùng thử phân phát cho khách hàng, nhìn thấy Diêu Bình An, còn đặc biệt tặng thêm cho bé một cây.

“Ba ba, ăn ngon quá đi, chúng ta cũng mua một bao nha!”

“Được!” Diêu Nhật Hiên cầm lấy một gói nhỏ.

“Nếu bé đã thích, mua bao lớn đi!” Cô bán hàng nhiệt tình chào mua.

Diêu Bình An lại lắc lắc đầu, “Cháu chỉ lấy bao nhỏ thôi.”

“Vì sao?” Một người đàn ông luống tuổi đứng bên cạnh hỏi, “Nếu cháu đã thích thì sao không lấy bao lớn?”

Diêu Bình An chỉ giá tiền nói, “Mua gói lớn không lợi bằng mua gói nhỏ.”

Người đàn ông kia nhìn lướt qua, trong mắt hơi lóe lên chút kinh ngạc, “Thật đúng vậy!” Ông đưa tay xoa xoa đầu bé, “Cháu bao nhiêu tuổi rồi? Cứ nhiên lại hiểu được như vậy?”

Người đàn ông này trông khoảng sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, mặc một bộ đồ bình thường, nhưng tạo cảm giác rất tốt, khiến cho người khác cảm thấy gần gũi.

“Cháu ba tuổi!” Diêu Bình An kiêu ngạo vươn ba ngón tay ra, “Cháu đã phát hiện ra từ lâu rồi!”

“Nga!” Người đàn ông kia cảm thấy rất hứng thú, tùy tay cầm lấy hai túi thương phẩm giống nhau hỏi, “Thứ nào lợi hơn?”

“Bên phải!”

“Vậy còn hai cái này?”

“Bên trái.”

Ông ta nở nụ cười, “Lần này thì cháu sai rồi, túi bên phải mới lợi hơn!”

Diêu Bình An chớp chớp đôi mắt to đen lúng liếng nói, “Túi bên phải này tuy rằng lợi hơn, nhưng mà số lượng quá nhiều, cháu và cha hai người ăn không hết thì sẽ bị hỏng, tính đi tính lại, vẫn là túi bên trái này có lợi hơn. Ông đâu có hỏi cháu là mua thứ nào có lợi hơn mà hỏi là mua thứ nào có lợi hơn!”

Người đàn ông nhìn Diêu Bình An không khỏi với cặp mắt khác hẳn, “Bé con thật sự rất lợi hại nga!” Ông liếc mắt nhìn Diêu Nhật Hiên một cái, “Con của cậu thật đáng yêu!”

“Cám ơn!” Làm cha mẹ, đương nhiên cảm thấy thật tự hào.

Ông ta rút ra một tấm danh thiếp nhỏ, “Tôi họ Đường, cùng một đám bạn già mở một hội từ thiện nho nhỏ. Ba giờ chiều chủ nhật sẽ có một buổi bán đấu giá gây quỹ từ thiện. Hai cha con cậu có thể đến tham dự không. Để cho anh bạn nhỏ này biểu diễn một tiết mục nhỏ, sẽ không quá khó đâu, tiền quyền được chúng tôi sẽ dùng tên của hai cha con cậu để đưa đi quyên góp. Cả hai có muốn tham gia không?”

“Đương nhiên là được!” Diêu Nhật Hiên hai tay cung kính tiếp nhận tấm danh thiếp kia.

Khi cha mẹ của cậu còn sống thì thường xuyên mang cậu đi làm việc thiện. Chỉ cần rảnh rỗi, cậu cũng thường mang con đến những nhà tình nghĩa để giúp đỡ, có cơ hội như vậy, bọn họ đương nhiên nguyện ý tham gia.

Đem danh thiếp của mình gửi cho người đàn ông này, ông ta nhận xong đọc lướt qua liền nở nụ cười, “Nguyên lai cậu cũng là nhân viên tập đoàn Vinh Huy sao! Chúng ta thật có duyên!”

Sau khi ông ta rời khỏi, Diêu Nhật Hiên mới xem qua tấm danh thiếp. Trên mặt danh thiếp là tên của hội và địa chỉ, cũng không xa lắm, cậu cũng không để ý nữa liền đem danh thiếp cất đi.

Mấy ngày kế tiếp coi như êm ả.

Đương nhiên, chỉ là đối với Diêu Nhật Hiên mà thôi.

Đối với Kỳ An Tu mà nói, lại là một ngày không thấy, như cách ba thu.

Không có biện pháp, vừa mới hợp tác thành công, bản thân còn có cả đồng công việc phải làm, hướng chỉ dưới sự cố ý sắp đặt của Cốc Duyên Tiệp, Kỳ An Tu bận đến sứt đầu mẻ trán, quả thực ngay cả thời gian để gặp con thỏ con cũng không có.

Diêu Nhật Hiên đương nhiên phi thường hài lòng, nhưng là chiều nào trước khi tan tầm cũng có người đưa tới cho cậu hai phần bánh ngọt thơm ngào ngạt, cậu lại cố gắng thuyết phục chính mình rằng mình vẫn chỉ là một nhân viên nho nhỏ.

“Tiểu Diêu Diêu, gần đây có phải có người đang theo đuổi cậu không?” Cùng làm chung trong một văn phòng, mọi người không có khả năng không thấy. Đồng sự Trần cảm khái ngàn vạn, “Thế đạo này thật sự là thay đổi rồi, phụ nữ theo đuổi đàn ông lại còn ân cần như thế!”

“Vậy cũng không nhìn xem Tiểu Diêu Diêu nhà chúng ta là người thế nào?” Ngô tử cũng là vẻ mặt bát quái, “Tiểu Diêu Diêu, nói mau, rốt cuộc là ai?”

Phụ nữ? Có người phụ nữ nào nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy sao? Diêu Nhật Hiên một đầu hắc tuyến, đành giả ngu, “Tôi cũng không biết nữa! Ở trên cũng không đề tên, có lẽ là đùa lắm rồi?”

“Đùa sai? Không thể nào?” Tiểu Trần nhú mày nói, “Tôi chỉ kỳ quái nàng vì cái gì lại tặng hai phần vậy?”

Này..... Diêu Nhật Hiên không dám trả lời. Chuyện cậu có con nhỏ không có nói cho đồng nghiệp biết, miễn cho mọi người lại xôn xao bàn tán.

“Ngốc quá!” Ngô tử lập tức triển khai trí tưởng tượng lãng mạn, “Khẳng định là hy vọng với Tiểu Diêu Diêu cùng nhau chia xẻ, cho nên mới tặng thành đôi !”

“Có lý!”

Diêu Nhật Hiên không dám nghe bọn họ nói bậy bạ nữa, đã đến giờ tan tầm, hôm nay lại là cuối tuần, thừa dịp bánh ngọt chưa tới, nhanh chóng thu dọn đồ về nhà cho rồi.

“Tiểu Diêu Diêu, ngày mai bọn tôi tính rủ nhau đi leo núi, muốn đi chơi chung không? Có cơ hội quen biết mỹ nhân nga, chi phí cũng không cao.” Tiểu Trần nhiệt tâm mời.

“Ngại quá, ngày mai tôi đã hứa với người khác tham gia hoạt động từ thiện rồi.”

“Nguyên lai Tiểu Diêu Diêu còn có sở thích như vậy nha? Là hoạt động từ thiện gì?” Ngô tử hứng thú.

“Cụ thể em cũng không rõ lắm, chỉ biết là do vài người cao tuổi mở, em chỉ đến giúp đỡ thôi.”

“Ở đâu?”

“Em xem xem a..... Hoa viên Thanh Hải số 69.”

“Cái gì?” Ngô tử mở to mắt, “Em không nhầm chứ?”

Diêu Nhật Hiên hoảng sợ, nhìn lại danh thiếp một lần, “Đúng vậy a, là nơi đó, có vấn đề sao?”

Ngô tử lấy danh thiếp lật qua lật lại nhìn, trên mặt trừ bỏ địa chỉ kinh người kia thì chỉ là một tấm danh thiếp làm bằng giấy tái chế, tuy rằng phi thường thanh lịch, “Thật đúng vậy! Nơi đó là khu nhà sang trọng nổi tiếng nga, tất cả đều là biệt thự. Bất quá làm từ thiện, cũng có thể là mượn chỗ của người ta.”

“Vậy Tiểu Diêu Diêu nếu gặp được em nào xinh đẹp cần phải nắm chắc cơ hội, nếu vận số tốt không chừng lại là thiên kim đại tiểu thư đấy!”

“Biến đi! Diêu Diêu đừng nghe Tiểu Trần nói bậy! Tiểu Diêu Diêu dịu dàng của nhà chúng ta không hợp với mấy loại đại tiểu thư đâu! Vẫn là nên tìm một thiếu nữ ôn nhu hiền thực có vẻ thích hợp hơn.”

Ôn nhu hiền thực? Diêu Nhật Hiên nhớ tới đầu heo kia, một trận ác hàn nổi lên.

“Diêu tiên sinh, của ngài đây, xin ký nhận.” Người đưa hàng lại một lần nữa đứng giờ bước vào văn phòng bọn họ. Không nhanh lẫn không chậm dù chỉ một phút, canh đúng chuẩn thời gian.

“Nhị thập tứ hiếu bắt quá cũng chỉ như vậy đi? Quả nhiên tình yêu là mù quáng ! Mình cũng phải đi tìm mùa xuân của mình thôi!” Tiểu Trần vừa lắc đầu thở dài, vừa rời khỏi văn phòng.

Nhưng hôm nay không phải là bánh ngọt, mà là một cái hộp nhỏ, bên ngoài bao bì có viết: Nhận được lập tức mở ra.

Lại muốn bày trò gì đây?

13. Chương 13

Diêu Nhật Hiên đợi đám người đó đi rồi mới dám mở hộp quà ra, bên trong chính là một cái di động màu trắng mới tinh.

Vừa cầm ở trong tay, dường như có cảm ứng, di động liền vang lên, “Bảo bối bảo bối nghe điện thoại đi!” Trên màn hình còn nhá sáng liên tục cái mặt của đầu heo kia đang cười toe toét.

Diêu Nhật Hiên sợ tới mức bàn tay run rẩy, di động trực tiếp rớt xuống, may mắn theo bản năng dùng chân cản lại, rơi trên mặt thảm dày nên chưa bị hỏng.

Cậu nhặt lên nghe điện, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến một giọng nam từ tính vui vẻ nói, “Tiểu Hiên Hiên! Có nhớ anh không? Em nhanh đến bãi đỗ xe chờ anh, chúng ta đi đón Tiểu An An, cùng nhau đi chơi cuối tuần!”

Cái gì? Diêu Nhật Hiên cứng đờ không kịp phản ứng.

“Được rồi! Anh không nói nhiều nữa, mau đi xuống! Nếu không, anh sẽ chạy lên văn phòng để đón em nha, anh đây cũng không dám cam đoan có thể không ngay tại chỗ đó mà đem em.....” Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười thô bỉ của con heo nào đó.

Diêu Nhật Hiên lập tức hoàn hồn lại, “Anh đừng có lên đây!”.

Làm tình trong văn phòng da! Nếu để cho người ta biết cậu cùng tổng giám đốc có một chân thì cậu làm sao còn thể diện mà nhìn đồng sự?

Diêu Nhật Hiên nhanh chóng đứng lên, gom lại đồ đạc bỏ hết vào trong cặp, vội vã lao ra ngoài. Thẳng đến khi chạy xuống bãi đỗ xe phụ lầu hai, cậu mới chợt tỉnh lại, vì cái gì cậu phải đáp ứng mối quan hệ mập mờ danh kỳ diệu này?

Còn muốn gặp Tiểu An An nữa! Có được không? Không biết vì cái gì, Diêu Nhật Hiên bỗng nhiên có một loại cảm giác sợ hãi như khi gặp tộc trưởng vậy, Tiểu An An tuy rằng là con của cậu, nhưng xem ra quản cậu còn có vẻ nhiều hơn cậu quản bé nga!

Này..... làm sao bây giờ đây? Cậu đang suy nghĩ có nên lâm trận bỏ chạy không, nhưng đã không còn kịp rồi.

Đầu heo nào đó mang theo vẻ mặt cười gian hướng cậu đi tới. Trên tay hắn là một cái di động cùng kiểu dáng với cái của cậu, chỉ khác là màu đen tuyền.

Màu đen trắng này không biết làm sao lại khiến cho Diêu Nhật Hiên nghĩ tới heo trắng đen, chờ hắn đến càng gần, mới theo bản năng ôm cặp che ở trước ngực, “Anh..... anh đừng làm vậy a!”

Kì An Tu vẻ mặt hắc tuyến, bé con ngu ngốc, bây giờ đang là ban ngày, hắn dù có muốn làm vậy cũng đâu có được a? Bất quá nhìn thấy thân thể nhỏ bé nơm nớp lo sợ trước mặt, lại khiến cho hắn rất muốn làm vậy một phen.

Ánh mắt Kì An Tu lập tức trở nên thâm thúy, nhíu mày nói gọn, “Lên xe!”

Diêu Nhật Hiên định mở cửa xe sau, lại bị Kì An Tu nhanh hơn dùng khóa điện tử khóa lại, rồi đẩy cánh cửa bên ghế phụ ra, “Em định làm gì hả? Còn muốn ngồi ghế sau, lên phía trước đi!”

Diêu Nhật Hiên run rẩy ngồi lên xe, cả người ghé sát vào cánh cửa.

Kì An Tu cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, “Bé ngốc, đóng cửa xe lại!”

A? Cũng đúng a! Diêu Nhật Hiên đưa tay đóng cửa xe lại.

Ấn khóa điện tử khóa cửa xe lại, Kì An Tu bỗng nhiên xoay người, vươn tay vòng qua người cậu.

Diêu Nhật Hiên sợ tới mức lập tức ôm cặp che trước ngực, lắp bắp hỏi, “Anh..... anh muốn làm gì hả?”

“Cho anh xin đi! Em đừng có phản ứng mạnh như vậy chứ? Là đeo dây an toàn!”

Nga, Diêu Nhật Hiên yên lòng, hình như mình đúng là phản ứng quá khích một chút. Đang có chút ngượng ngùng, bỏ cặp xuống dưới, thỉnh linh nhất đầu heo kia lập tức vọt lên.

Ngay cả một giây để phản kháng lại cũng không có, cái miệng heo đã quấn lấy môi của cậu.

Diêu Nhật Hiên mở to hai mắt, lại thấy không rõ gương mặt đang áp sát vào cậu, trong đầu chỉ nghĩ, đồ đầu heo chết tiệt! Quả nhiên một khắc cũng không thể lơ lửng!

Kì An Tu một tay giữ chặt vai cậu, một tay kia điều chỉnh ghế ngồi của hắn thấp xuống một chút, vì vóc dáng của hắn so với Diêu Nhật Hiên cao lớn hơn rất nhiều, vì vậy cần phải điều chỉnh cho dễ hôn, hơn nữa góc độ này cam đoan cho dù có bị chụp lên cũng chỉ chụp được sau đầu hắn mà thôi.

Nhiều ngày không được thưởng thức đôi môi mềm mại càng khiến hắn cảm thấy vạn phần ngọt ngào, Kì An Tu một khắc cũng luyến tiếc buông ra, mãnh liệt hấp dục, đầu lưỡi đương nhiên đã sớm không khách khí mà chen vào, tinh tế mật mật liếm không sót chỗ nào.

Tiểu gia khóa này tuy rằng ngoài mặt luôn tức giận, dường như một tâm không cam lòng không muốn, nhưng Kì An Tu biết, cậu rất thích được mình hôn môi, còn có âu yếm.

Xem, hiện tại chỉ mới hôn trong chốc lát, Diêu Nhật Hiên đã muốn toàn thân vô lực xụi lơ xuống, đầu lưỡi rụt rề bắt đầu cùng hắn giao triền một chỗ, ma chường lướt lên trên làn da trơn mềm da thịt đang khẽ run rẩy, lại hướng về phía trước, cuối cùng chạm đến đầu vú nhỏ nhỏ đáng yêu, hạt trân châu chỉ vừa mới được chạm vào đã cứng lên dường như đang khát cần được hắn an ủi.

Có lẽ là do thể chất đặc biệt của song tính nhân, bộ ngực của Diêu Nhật Hiên nảy nở hơn người bình thường một chút, đầu nhũ cũng lớn hơn so với đàn ông bình thường, Kì An Tu thật nhớ nơi này ác liệt, cũng không biết nơi này có thể nặn được ra sữa không. Nếu mà được thật thì hắn nhất định phải ném thử.

Dù sao cũng là ở trên xe, Kì An Tu nhịn xuống khao khát vươn móng heo tiếp tục đi xuống dưới. Không cần sờ, chỉ dùng cái mũi, hắn cũng có thể ngửi được dưới thân tiểu gia khóa đã bắt đầu chảy ra mật dịch.

Nuốt nuốt nước miếng, hắn lưu luyến buông tha hai phiến môi đỏ mọng. Hài lòng nhìn chúng nó vừa hồng lại hơi sưng mang theo ấn ký của mình, vươn ma thủ nhẹ nhàng mơn trớn, “Được rồi, phải đi ra ngoài, lên tinh thần một chút nào!”

Đôi mắt nhuộm một tầng sương mù của Diêu Nhật Hiên bỗng dưng phục hồi tinh thần lại, rồi khuôn mặt từng chút một bị thiêu cháy, cảm thấy thẹn vạn phần.

Cư nhiên, cư nhiên lại bị đầu heo này hôn đến mơ hồ!

“Được rồi! Đừng dung loại ánh mắt này dụ dỗ anh nữa, nếu không anh thật muốn đè em xuống xé quần áo ra ăn luôn!”

Kì An Tu uy hiếp rất hiệu quả, Diêu Nhật Hiên lập tức dùng sức dụi dụi mắt, chà chà môi, còn khép lại hai chân.

Yếu ớt hỏi một câu, “Anh..... anh muốn đi đâu?”

“Đi theo anh là được! Em chỉ đường đi, chúng ta đi đón Tiểu An An trước.”

***.

Cám ơn Lam Vũ Ruoruo, Enit, Ingling, Aienen1223 tặng quà, ba của Tiểu An An là bí mật quan trọng nhất, Hoa Quế không thể tiết lộ được! Mọi người từ từ xem sẽ biết!

14. Chương 14

Kì An Tu khởi động xe rời khỏi bãi đỗ xe, đi được một đoạn, đợi đến khi đèn đỏ, hắn dừng lại xong bỗng nhiên nghiêng đầu tà tà cười, “Em khép chặt chân lại như vậy để làm gì ma? Càng khép chặt càng dễ nhìn ra nha!”

Oanh! Mặt Diêu Nhật Hiên đỏ bừng! Đầu heo này sao lại biết?

Bởi vì hơn người bình thường một bộ khí quan, cơ thể của Diêu Nhật Hiên đương nhiên càng miễn cảm gấp đôi người thường, cho nên cậu vẫn luôn luôn chú ý không tiếp xúc với người khác quá nhiều, nhưng không biết vì cái gì mà cậu lại đụng phải con heo háo sắc này! Toàn thân cao thấp vô luận làm sao, chỉ cần bị móng heo của hắn đụng tới, thậm chí ngay cả bị ánh mắt của hắn tia trúng thì thân thể của cậu liền không tự chủ được mà sinh phản ứng.

Như bây giờ, chỉ là ngồi ở bên cạnh hắn thôi mà trong cơ thể cậu dường như có một tiểu ác ma quấy phá xao động không ngừng, cậu có thể cảm giác được hạ thân của mình không biết xấu hổ mà đã có phản ứng.

“Sao vậy? Cường lên rồi?” Đầu heo kia còn không biết tốt xấu mà cọt nhả, móng vuốt heo đã đặt lên gốc *** của cậu nhẹ nhàng vuốt ve.

“Lái xe đi!” Diêu Nhật Hiên thẹn quá thành giận lấy cặp gạt tay hắn ra.

Kì An Tu cố gắng nhịn cười, “Muốn đi tìm khách sạn giải quyết một chút không?”

Ánh mắt nóng rực đảo qua hạ thể của Diêu Nhật Hiên, cậu càng khép chặt hai chân lại, nhưng dường như không thể kháng cự cơn sóng triều mãnh liệt đang dần dần tiến đến.

Kì An Tu qua ánh mắt của cậu cũng đoán ra được tình hình, không giỡn nữa, vỗ vỗ chân Diêu Nhật Hiên, “Thả lỏng ra đi! Chắc em cũng không muốn lát nữa không xuống được xe chứ?!”

Diêu Nhật Hiên cắn giận trừng mắt liếc hắn một cái nhưng cũng làm theo.

Kì An Tu hạ nhiệt độ trong xe xuống thấp một chút, để cho cảm xúc của tiểu gia khỏa chậm rãi bình ổn lại.

Hắn sao lại đột nhiên trở nên hảo tâm như thế? Bởi vì người ta còn đang chờ ăn đại tiệc nga!

Cuối tuần này, hắn có cả hai ngày ba đêm để sắp đặt kế hoạch!

Đáng tiếc, khi xe gần đến khu vườn trẻ, chiếc điện thoại lỗi thời đột nhiên có tín hiệu, phá hủy kế hoạch tuyệt vời của Kì An Tu.

“Cậu nói cái gì? Bây giờ phải đi gặp ông ta sao?” Kì An Tu phi thường không vui nói, “Hôm nay là cuối tuần đấy! Tôi đã có hẹn rồi, có thể đổi khi khác được không?”

Cuối cùng, hắn vẫn là thở dài, “Được rồi được rồi, đại khái ba mươi phút nữa tôi sẽ qua.”

Ngắt điện thoại, trên mặt hắn tràn đầy vẻ tiếc nuối, “Thực xin lỗi, vừa rồi là Cốc Duyên Tiệp của công ty Phong Hoa, cậu ta đã hẹn được trưởng phòng của công ty xây dựng, muốn đi giao tiếp một chút.”

“Vậy anh mau đi nhanh đi!” Diêu Nhật Hiên ước gì hắn ta lập tức biến đi cho mau.

Kì An Tu đột nhiên gắt gao đem cậu ôm vào trong ngực, “Xin lỗi em! Chúng ta còn chưa thực sự hẹn hò một lần, vốn dĩ anh đã an bài rất tốt!”

Hơi thở ấm áp của hắn phả vào gáy ngứa ngáy bên tai, giọng điệu ai oán như là oán phụ bị vứt bỏ, Diêu Nhật Hiên nhịn không được mà phì cười!

Không khí đang ngọt ngào sao lại có phản ứng này? Kì An Tu bực bội không thêm nhiều lời nữa, cắn lên đôi môi phẫn nộ, thả xuống một nụ hôn trừng phạt.

Diêu Nhật Hiên đột nhiên cảm thấy đau nhói trên môi, còn có vị máu trong miệng, đầu heo này, định làm quỷ hút máu sao? Cậu không chút khách khí lập tức phản kích, cắn mạnh vào môi Kì An Tu, cả hai đều bị thương mới cam tâm.

Kì An Tu sủng nịch mặc cho cậu lưu lại dấu răng nhỏ trên môi mình, lúc này mới tạm buông ra một chút, liếm đi vết máu trên môi, cái trán vẫn áp vào trán Diêu Nhật Hiên, thở dài, “Sao vậy, anh cũng đâu muốn đi làm việc, cũng đã vài ngày anh không hẹn hò với em rồi!”

Bọn họ có hẹn hò á? Diêu Nhật Hiên hoàn toàn không biết nha, gặp mặt không phải bị hắn quấy rối thì cũng là bị hắn đè xuống làm tình. Được rồi, cậu thừa nhận, cậu kỳ thật cũng không chán ghét, nếu hắn xuống tay nhẹ nhàng hơn một chút.

Phi phi phi! Mình bị điên à! Diêu Nhật Hiên vội vàng tự lay tỉnh mình.

Nhưng mà được hấn ôm vào long, thật sự rất ấm áp, quả thực là cảm giác tuyệt đến nói không nên lời, “Anh..... anh vẫn là nên đi làm việc đi! Ách, cái hạng mục kia không phải rất quan trọng sao?”

Chuyện này Kỳ An Tu đương nhiên biết rõ, bằng không hấn cũng sẽ không buông tha cho cuộc hẹn này. Hấn bỗng nhiên nảy ra một ý, không chút nghĩ ngợi đã nói ra, “Chúng ta chung sống đi!”

Phụt! Diêu Nhật Hiên liền sặc nước miếng, ho khù khụ đến mặt đỏ bừng.

Kỳ An Tu nhíu mày đau lòng vỗ lưng cho cậu, vừa giải thích, “Em thấy đó, anh lúc nào cũng bận rộn hết, nếu muốn tìm được thời gian rảnh thật sự quá khó khăn, nếu chúng ta ở chung, mặc kệ có bận đến thế nào buổi tối đều có thể gặp nhau, có thời gian ở bên nhau.”

Hấn càng nói càng cảm thấy hay, quả thực cảm xúc mênh mông, kích động không thôi, sao mình lại không nghĩ tới sớm hơn? “Anh sẽ dọn dẹp một chút, cuối tuần em và con sẽ dọn đến luôn!”

Diêu Nhật Hiên ngờ vực nhìn hấn, người này điên rồi à? Cưng nhiên muốn sống chung với mình? Cậu lắp bắp nói, “Tôi..... tôi có con.”

“Anh biết a!” Kỳ An Tu bắt đầu tính toán trong đầu, nhà của hấn phòng có ba gian phòng, nguyên bản thiết kế là phòng ngủ, phòng làm việc và phòng khách. Nếu Tiểu Hiên mang con đến, đương nhiên em ấy phải ở chung với mình, vậy phòng khách cứ để cho nhóc tì kia không phải vừa vặn sao?

Không được! Còn có một phòng làm việc, vạn nhất Tiểu Hiên ghen thùng, không chịu ở chung một phòng với mình, hoặc là đòi ở chung với con thì sao?

Có rồi! Kỳ An Tu lập tức nghĩ ra cách giải quyết, vội nói, “Dù sao nhà anh phòng cũng đủ để ở, trong khu phố còn có một cái nhà trẻ, anh sẽ liên hệ một chút, cũng đem phòng dọn dẹp lại, em sớm dọn đến đi!”

Đây không phải thương lượng, mà là mệnh lệnh.

“Không được!” Diêu Nhật Hiên quả quyết cự tuyệt.

***.

Cám ơn đã đến xem, Chairegc, Mộc Thập Bát, X-Tuyết đưa tới lễ vật, còn có Canh nguyên, Polarflyfox cùng mọi người đã để tin nhắn lại. Tiểu công đã quay lại, Hoa Quế sẽ đi nấu thịt!

Đầu heo cuối cùng cũng nghĩ ra được một cái chủ ý ra dáng, hắc hắc, có thể thành công hay không? Mọi người chờ xem đi! Tiểu Cốc vẫn còn muốn quấy rối nha! Đi đi.....

15. Chương 15

Ô ô, ta bị trọng thương rồi, có đứa tung ta ời bỏ chạy, ô ô, đau wá, nằm bẹp 1 chỗ chán wá nên edit được nhieu đây nè =.=

“Cái kia..... Con tôi sợ người lạ, không quen ở với người khác!” Diêu Nhật Hiên cố gắng kiềm cố, cậu vẫn chưa đánh mất lý trí, cùng con heo này ở chung? Cậu đã có thể nhìn thấy chính mình trong tương lai bị đem ra ăn sạch sẽ đến xương cốt cũng không còn! Nếu vạn nhất lại cho Tiểu An An thêm một đứa em trai hoặc là..... cậu không dám nghĩ nữa.

Kỳ An Tu cũng không tranh cãi với cậu, cười đắc ý, tiểu gia khóa này luôn khẩu thị tâm phi, lại hay ghen thùng, bắt quả không sao cả, hấn sẽ có biện pháp bế được cậu về nhà.

Kể cả Tiểu An An kia, hấn nhất định sẽ có biện pháp thu phục!

Kỳ An Tu bình sinh không có nhiều ưu điểm, chính là một khi đã ngắm được mục tiêu thì sẽ không dừng lại! Nếu dùng ở trên người Diêu Nhật Hiên trên người, thì phải là tử triền lạn da mặt càng dày càng tốt!(aka đẹp dzai không bằng chai mặt)

Diêu Nhật Hiên một mình đi đón con về nhà, cùng nhau thay đổi quần áo khác sạch sẽ rồi mới đi tới nhà hàng Thúy Hoa mà Kỳ An Tu đã cho địa chỉ.

Nghe nói tiệc buffet của nơi này rất tuyệt, phong cảnh rất đẹp, điểm tâm ngọt cũng làm phi thường ngon, Kỳ An Tu cố ý hỏi thăm, sớm đặt chỗ trước, vốn định đêm nay cùng nhau đến ăn cơm, đáng tiếc lại bận việc đột xuất, đành chỉ chỗ cho Diêu Nhật Hiên, để cậu mang con đến ăn.

Diêu Nhật Hiên cũng vui vẻ nhận lời, dù sao không ăn cũng lãng phí, tinh thần tiết kiệm là trên hết, thế là cậu mang con trai tới đây.

Vừa tiến vào đại sảnh tráng lệ có thể sánh bằng cung điện hoàng gia, hai cha con xém chút nữa thì hôn mê, giống hệt như nhà quê lên tỉnh, chân tay luống cuống không biết đi đâu.

Nhìn dàn đèn thủy tinh treo trên trần nhà coi bộ còn lớn hơn cả căn nhà của mình, cái miệng bé xiu của Diêu Bình An mở lớn thành hình chữ o, không kềm được tiếng kêu ngạc nhiên.

Một cô gái phục vụ mang một chiếc tạp dề trắng như tuyết nhìn thấy hai cha con đang đứng lúng túng, nhiệt tình tiến lên tiếp đón, dẫn bọn họ đến vị trí đã đặt.

Kỳ An Tu chọn sẵn một bàn ngay sát cửa sổ, nhìn ra hoa viên xinh đẹp, ngồi ở chỗ này, chẳng cần dùng bữa mà chỉ cần ngắm khung cảnh tràn ngập màu sắc bên ngoài đã là tuyệt không sao tả xiết.

Nhìn hai cha con ăn mặc bình dân, hiển nhiên là lần đầu tiên đến, cô phục vụ có thiện ý nhắc cho bọn họ, đến tám giờ tối trong hoa viên sẽ biểu diễn đèn suối phun hòa cùng âm nhạc, bọn họ nên sớm đi lấy đồ ăn.

Cần phải ăn cái gì đây? Nhìn một chiếc bàn thật dài bày hàng trăm món ăn tinh mỹ, cả hai cha con đều không biết lấy món nào.

Tiểu An An lại treo lên khuôn mặt tươi cười ăn tiền của bố, “Chị gái xinh đẹp ơi, ba ba với em là lần đầu tiên đến nga, không biết ăn món nào thì ngon, chị chỉ cho em được không?”

Đương nhiên có thể! Tiểu thiên sứ đáng yêu như vậy ai lại nhẫn tâm cự tuyệt chứ?

Nếu không phải đang còn trong giờ làm việc, cô phục vụ quả thực muốn lao đến xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của bé, ôm bé đi lấy đồ ăn.

Rất nhanh, hai cha con Diêu gia đã cầm trên tay một chiếc đĩa lớn chứa đầy thức ăn đủ màu sắc, cơ hồ những món tinh hoa của nơi này đều nằm trên đĩa.

Dưới khuôn mặt tươi cười mê người của tiểu bảo An An, cô phục vụ còn lén hứa với hai cha con, chờ điểm tâm ngọt được dọn lên, sẽ tự mang đến cho hai cha con món thạch trái cây đông lạnh và món kem nổi tiếng nhất của chỗ này, hai cha con chỉ cần ngồi xem biểu diễn, không cần đi xếp hàng.

“Cám ơn chị nha! Chị tốt quá đi à, trách không được lại xinh đẹp như thế!”

Nhóc con này có phải con mình không? Miệng đầy lời ngon tiếng ngọt, đến khi trưởng thành không biết sẽ mê chết bao nhiêu người! Diêu Nhật Hiên âm thầm lo lắng.

Ai nói nhìn đứa bé mới ba tuổi thì sao có thể thấy trước tương lai nó sẽ như thế nào? Tiểu An An sau khi lớn lên sẽ ra sao? Đương nhiên, về vấn đề này, làm cha như Diêu Nhật Hiên tuyệt không hề trốn tránh trách nhiệm. Chuyện này sẽ nói sau, tạm thời giữ bí mật.

Thức ăn tinh mỹ, biểu diễn tuyệt vời, hai cha con Diêu gia phi thường tận hứng, chờ biểu diễn chấm dứt, mới giật mình thấy bên cạnh có người đang đứng nhìn bọn họ rất lâu.

“Xin hỏi, có việc gì sao?” Diêu Nhật Hiên nhìn người phụ nữ trước mặt, cô mặc một bộ váy dài màu đen không tay, mái tóc dài màu nâu cuộn sóng, phong thái đầy tao nhã, lại toát ra một loại cảm giác tựa hồ như kẻ háo sắc, âm thầm nhử mồi.

“Thoạt nhìn thật nhỏ nha, ngay cả thanh âm cũng thật dễ nghe!” Trong mắt người phụ nữ mặc đồ đen này lóe ra tia sáng lấp lánh thường xuyên xuất hiện trong mắt Lưu Chỉ Quân, đột ngột hỏi, “Cậu chưa trưởng thành à?”

Diêu Nhật Hiên đỏ bừng mặt, “Tôi..... tôi đã hơn hai mươi!”

“Hai mươi mấy?” Cô gái lập tức hỏi.

“Ách, hai mươi hai.”

“A! Sao vậy chứ? Cưng nhiên còn nhỏ hơn người ta! Không cần đâu, người ta một chút đã bị gọi là già!” Đột nhiên cô chỉ sang Tiểu An An, “Em trai cậu à?”

Diêu Nhật Hiên bị sự xuất hiện đột ngột lẫn hành động kì quặc của cô nàng này làm cho choáng váng, ngoan ngoãn đáp, “Con tôi, ba tuổi.”

“A! Trời ạ! Trời ạ! Chuyện gì đây?” Dùng bàn tay trắng mịn bịt kín miệng, đôi mắt không tin được mở lớn, “Tôi có thể hỏi một câu không phải, cậu..... cậu đã có vợ rồi à?”

“Không có! Tôi mồ côi, được chưa?” Tiểu An An nhăn nhó khuôn mặt nhỏ xíu, trên mặt hiện rõ vẻ mất kiên nhẫn, “Cô là ai a? Hỏi mấy chuyện này để làm chi? Ba ba sẽ không thích cô đâu, đi mau đi! Nếu cô không đi, tôi sẽ kêu mấy chú cảnh sát tới bắt cô nga!”

Cô gái kia chỉ đưa tay quăn lấy một lọn tóc, vô cùng kiều mỹ cười, “Tiểu gia khóa, có cá tính, ta thích! Độc thân thì không còn vấn đề gì nữa, tên ta là An Na! Chúng ta nhất định sẽ gặp lại! Bye-bye!”

Cô nàng xoay người như rắn nước, từng bước tiêu sái bỏ đi.

Hai cha con Diêu gia nhìn nhau, trăm miệng một lời phọt ra một câu, “Thần kinh!”

Rồi mới tiếp tục vui vẻ thưởng thức ly kem. Ngô ngô, ăn ngon quá nha!

Tóm lại, đêm nay thực khoái trá.

Nhưng bọn họ không hề biết được, họ cùng vị mỹ nữ thần kinh này, cư nhiên nhanh như thế đã tái ngộ.

Ngay buổi chiều ngày hôm sau, tại một biệt thự xa hoa trong Hoa viên Thanh Hải.

Mỹ nữ thần kinh hôm nay tạo kiểu tóc hai bên, thay đổi một bộ váy công chúa hồng nhạt trông rất đáng yêu, nhìn thấy bọn họ cũng có chút ngoài ý muốn, đột nhiên nhớ tới, “A, hai người chính là hai cha con mà bác Đường mời đến đúng không?”

Cô che miệng cười khanh khách, “Xong rồi xong rồi, xem ra thật sự là ông trời đã định duyên phận, trốn cũng không trốn được!”

Không hiểu cái quái gì cả! Hai cha con Diêu gia có chí đồng tâm đều quyết định không quan tâm đến cô nàng, quay đầu tìm kiếm vị Đường lão bá kia.

Mỹ nữ thần kinh vẫn còn đứng cười thêm một lúc nữa mới lấy điện thoại di động ra, ngọt ngào nói, “Cưng à! Mau tới làm việc thiện đi, quyền ra tình yêu của cưng đi! Hảo tâm sẽ có hảo báo !” Cuối cùng, hung hăng uy hiếp, “Không đến sẽ có báo ứng thê thảm!”

***.

16. Chương 16

Diêu Nhật Hiên bỗng con đi rất nhanh tìm được ông Đường, nhìn thấy hai cha con bọn họ, ông Đường rất nhiệt tình tiếp đón bọn họ đến một bên ăn hoa quả bánh ngọt, sau đó định tiếp tục đi đón khách khác.

“Ách, cái kia, không cần chuẩn bị cái gì sao ạ?” Diêu Nhật Hiên hơi lo lắng, cậu nghĩ nếu phải biểu diễn thì cũng nên biết trước để chuẩn bị.

Ông Đường xua tay cười nói, “Cứ tùy ý cậu thôi, khách đến đây đều là bạn của tôi, chủ yếu là làm việc thiện, sẽ không quá so đo đâu. Đến lúc đó chỉ cần làm vài tiết mục đơn giản có ý nghĩa là được. Không thì, lại bàn đánh bóng bàn biểu diễn vài ván cũng được! Cậu không cần khẩn trương, coi như là tham gia chơi trò chơi thôi!”

Quả thật đúng như lời ông ấy nói, chỗ này được bố trí tạo cảm giác thật thoải mái ấm áp.

Ngay trên bãi cỏ phía sau biệt thự được sắp sẵn một sân khấu nhỏ, phía sau là một vách tường lớn được trang trí bằng nhiều trái bóng bay màu hồng phấn tạo thành hình trái tim, trung tâm là một tiêu đề thật

lớn : “Buổi từ thiện tri ân hội liên hiệp kì thứ 69 chủ đề: Quan ái trí chương nhi đồng”(chịu hem bít edit cụm từ này, đại loại là quan tâm đến thiếu niên nhi đồng gì đó)

Xem ra kì quyên góp này là muốn giúp đến phương diện này đi.

Dưới đài mấy chục người phục vụ mặc đồ trắng đi qua đi lại, giữa hai hàng ghế dựa còn có một người rót trà cho khách nhân.

Khách nhân đã tới không ít, người già lẫn thanh niên đều có, cũng có người mang theo trẻ em, tốp năm tốp ba đứng nói chuyện. Có người đang ngồi trên ghế, có người lại đứng ở một bên nói chuyện phiếm. Bọn họ đều ăn mặc rất đơn giản, nhưng chính là làm cho người ta có thể có cảm giác mãnh liệt trên người bọn họ đều có một loại khí chất đặc biệt nào đó.

Chắc hẳn là người có tiền, hoặc là phải nói là tinh anh trong xã hội?

Diêu Nhật Hiền nhú mày suy tư, không chú ý tới Tiểu An An đang đuổi theo một chú bướm nhỏ.

Con bướm nhỏ bay bay, Tiểu An An đuổi đuổi.

Lúc tưởng như sắp bắt được thì chú bướm lại bướng bỉnh bay đi, khiến cho bé con chạy theo đến một hoa viên khác.

“Ồi!”

Từ sau khóm hồng Mân Côi vọt ra một đứa bé khác, hai nhóc con không để ý liền đâm vào nhau té xuống đất, may mắn là mặt cổ mềm mại nên không bị thương.

Diêu Bình An lặn lông lóc trên cỏ, vừa ngẩng đầu thì thấy, một bé gái thật xinh nha!

Khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhỏ, hai mắt tròn tròn to to, tay chân ngắn ngắn thịt thịt, mái tóc đen cắt ngắn gọn gàng, hai má hồng hồng như quả táo trông thật đáng yêu, khiến cho người ta muốn cắn một cái.

Khí khái nam tử hán của bé con lập tức sôi trào, lập tức đem cô bé kia kéo lên, “Em ơi em ơi, đau không?”

Hai má hồng hồng như quả táo lại càng đỏ hơn, đứng lên liền gạt tay tiểu An An ra, hai nắm tay nho nhỏ giơ lên cao giương nanh múa vuốt kêu gào, “Tôi không phải em gì hết! Tôi là con trai! Con trai!”

Diêu Bình An nhất thời trợn tròn mắt, nhăn nhó mặt mày.

Được rồi, An An thừa nhận, vừa rồi chỉ chú ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc tì này với tay chân gì đó lộ ở bên ngoài xiêm y, không chú ý tới nhóc này mặc một chiếc áo thun đỏ thẫm, một cái quần đùi màu trắng, quả thật là con trai.

“Vậy bạn thật sự không phải con gái sao?” Đáng tiếc quá đi!

Diêu Bình An có chút không tin, không chút nghĩ ngợi chạy đến, kéo quần của quả táo ra, cúi đầu nhìn vào thì thấy một cái quần lót nhỏ xíu màu trắng, tiểu An An quyết đoán xuất thủ, đưa tay vào sờ được tiểu kê kê hàng thật giá thật, mới làm về mặt thất vọng thu hồi móng heo nhỏ về, còn thở dài, “Nguyên lai bạn là con trai! Thực không có ý nghĩa!” O.o

Quả táo bị mấy động tác liên tiếp của tiểu An An khiến cho ngây ngốc, mất một lúc mới có phản ứng, quả thực muốn phát cuồng, dùng sức đẩy tiểu An An, “Mi là cái đồ đại sắc lang! Mi dám sờ tiểu kê kê của ta, ta cũng phải sờ của mi!”

Diêu Bình An vội vàng lui từng bước, lắc đầu cự tuyệt, “Bạn là con trai, mình hồng cho bạn sờ đâu!”

Quả táo đương nhiên không thuận theo, nhào tới cũng muốn tụt quần tiểu An An, nhưng Tiểu An An hôm nay mặc một cái quần đùi có màu lam có dây treo, thực phòng sắc lang.

Một nhóc muốn sờ trả, một nhóc quyết không cho sờ.

Diêu Bình An ra sức quyết chiến bảo vệ trinh tiết của tiểu kê kê, rất nhanh hai nhóc con liền vật lộn nhau thành một đoàn, ở trên mặt cỏ lăn qua lăn lại.

Lần này, liền kinh động người.

“Bé ngoan không được! Mau đứng lên, mau đứng lên!” Một người đàn ông luống tuổi rất khí chất, mang mắt kính gọng vàng lập tức chạy đến, tách hai bé con ra, “Thần thần, sao vậy? Sao lại đánh nhau với bạn?”.

“Nó sờ tiểu kê kê của cháu!” Quả táo vẻ mặt đỏ bừng lên án.

Tiểu An An cũng biện giải đạo lý của mình, “Cháu chỉ muốn coi bạn ấy có phải là con gái hay không à!”

Ông bác vừa nghe liền vui vẻ, “Nguyên lai cháu tưởng Thần Thần là con gái!”

“Cháu hồng phải con gái!” Quả táo càng thêm phần nộ lại một lần nữa mãnh liệt nói rõ.

“Được rồi được rồi!” Ông bác giảng hòa, “Thần Thần, bạn nhỏ này không phải cố ý, tha lỗi cho bạn nhé?”

“Cháu cũng muốn sờ lại!”

“Không được!” Diêu Bình An lắc đầu như trống bỏi, “Bạn hồng phải con gái, mình hông thể kết hôn với bạn nên hông để cho bạn sờ đâu!”

Ha ha ha ha! Bên cạnh truyền đến một trận cười, “Hai đứa cũng có thể kết hôn mà, chỉ cần đủ tuổi! Đến Hà Lan hay Pháp đều có thể! Có lẽ đến khi mấy đứa trưởng thành, nước mình cũng có thể kết hôn!”

“An Na!” Ông bác không vui trừng mắt nhìn mỹ nữ thần kinh trang điểm xinh đẹp đang cười đến không còn hình tượng liếc mắt một cái, “Con nói mấy thứ quỷ quái gì với trẻ em vậy?”

Mỹ nữ thần kinh ôm bụng cười đến nước mắt ứa ra, dứt quãng nói, “Ba à..... con..... con chỉ là lấy thân..... thân phận của luật sư..... đưa ra đề nghị với tụi nó!”

“Không lớn không nhỏ! Cả ngày điên điên khùng khùng, có bản lĩnh thì lo mà đem chính mình gả ra ngoài trước đi!” Ông bác liếc mắt một cái nhìn đứa con gái một cái, quay lại mỗi tay kéo một đứa nhóc, “Xem này bản chưa, chúng ta đi tắm rửa sạch sẽ a! Nếu không đợi ông của cháu nhìn thấy thì sẽ đánh thí thí nga!”

Hai nhóc tì bĩu môi, người không nhìn ta, ta không nhìn người, ngoảnh mặt đi bị lão bá kéo vào biệt thự.

Sau khi tẩy rửa, ông bác nhìn lại, nguyên lai bé con xa lạ này bộ dạng cũng thật xinh đẹp, trong lòng còn có vài phần vui mừng, “Cháu tên là gì?”

“Cháu tên là Diêu Bình An! Năm nay ba tuổi.”

“Nga, vậy là hai đứa bằng tuổi nhau à, đứa bé này tên là Đường Mộ Thần, hai đứa bắt tay, sau này làm bạn tốt của nhau được không?”

Đương nhiên không được!

Con nít đều có vẻ dễ dàng mang thù, huống chi là tình huống vô cùng nhục nhã như thế này, hai đứa bé đều quyết định nhất định không thể quên!

***.

Ha ha! Hoa quả thật sự là rất tà ác, cư nhiên đem ma trảo hướng về phía hai tiểu bằng hữu mới ba tuổi! Nga! Trong hai nhóc con này, ai công ai thụ đây? Ta đang yy a.....

Ru : ờm, theo ta nghĩ thì An An chắc là công hén, ít nhất thì cũng chưa bị sờ =)). Ờm, mí câu của tác giả ta thấy câu nào hay hay thì mới edit chứ ko mần đủ như trước nữa nha

17. Chương 17

Diêu Nhật Hiên lúc này đã phát hiện ra bé con nhà mình biến mất, đang hốt hoảng tìm kiếm, đột nhiên thấy một ông bác đưa bé quay lại, khi đó cậu mới yên lòng. Không rảnh quản ông bác trước mặt vì sao bộ dạng lại nhìn quen mắt đến thế, trước lo trách mắng đứa con, “An An, con chạy đi đâu vậy? Sao không nói một tiếng với ba ba? Con không biết ba ba sẽ lo lắng sao? Sau này hứa sẽ không như vậy nữa, biết chưa?”

Quả táo Đường Mộ Thần cũng tìm được ông của bé, kéo đến chỗ hai cha con Diêu gia cáo trạng, “Ông ơi, nó sờ tiểu kê kê của con!”

Diêu Nhật Hiên lập tức quỳnh quáng, nghiêm mặt, “An An, con đã làm chuyện gì? Mau giải thích với người ta đi!”

Diêu Bình An quay ngoắt khuôn mặt nhỏ nhắn đi chỗ khác, hừ! Ai thèm chứ! Ai bảo nó không phải là con gái? Sờ soạng một chút có sao đâu!

Ông Đường ầm quả táo lên, khoan dung nở nụ cười, “Thần Thần, con sao lại cãi nhau với bạn? Lão Kì, có chuyện gì vậy?”

Ông Kì chỉ Diêu Bình An nói, “Bé con này tưởng cháu ông là con gái, Thần Thần bảo nó là con trai, bé con này không tin, nên sờ thử, kết quả là như vậy!”

Mọi người nghe xong đều phá lên cười, có người còn trêu ghẹo, “Quên đi, Thần Thần, đều là con trai cả mà, hào phóng một chút, cũng đâu có chịu thiệt bao nhiêu! Nếu không, bảo bạn ấy cưới con nhé?”

“Không thèm!” Lần này hai nhóc tì thật có chí đồng tâm.

“Thực xin lỗi a! Thần Thần phải không, chú xin lỗi con thay An An!” Diêu Nhật Hiên đỏ bừng mặt, vội vàng xin lỗi thay con cậu. Thầm nghĩ khi về nhà không dạy dỗ lại tiểu bại hoại này không được! Học cái gì tốt không học lại đi học theo con heo kia!

Ông Đường liên tục xua tay, “Không có việc gì không có việc gì! Chỉ là mấy đứa bé, đùa giỡn, giận dỗi là bình thường! Cũng đã sắp đến giờ rồi, chúng ta bắt đầu làm chính sự đi! An Na đâu? An Na!”

“Đến đây đến đây!” Mỹ nữ thần kinh thu liễm thần sắc, cầm microphone bước lên đài, chủ trì hoạt động.

“Hôm nay hoạt động của hội từ thiện lần thứ 69, quyên góp trợ cấp cho nhi đồng. Vẫn là như cũ, từng tiết mục tiến hành, mọi người tùy ý ra giá. Chờ tiết mục chấm dứt, toàn bộ số tiền thu được sẽ được quyên góp dưới danh nghĩa hội từ thiện chúng ta. Sau đây là tiết mục đầu tiên trong ngày hôm nay, Tề gia và Tề phu nhân vì mọi người mang đến thủ khúc [ngàn dặm ở ngoài].”(ẹc, dò google ca ca cũng vẫn nà cái tên nài, chỉ biết là của Châu Kiệt Luân thui à)

Dưới đài nhất thời bùng nổ tiếng cười.

Có người chế nhạo, “Lão Tề, bộ hai người định chia tay hay sao, còn ngàn dặm ở ngoài nữa, có thể xướng được không?”

“Đương nhiên! Chúng ta là triều nhân nhất phái a!” Một đôi lão phu thê lớn tuổi phủ một thân y phục tình nhân vàng xanh đan nhau, thanh thanh cổ họng, “Mọi người cổ động nhiều nhé!”

Âm nhạc vang lên, ông Tề quả nhiên xướng lên, “Mái hiên như vách núi đen, Phong Linh như Thương Hải, ta chờ yên trở về.”

Tề phu nhân hát nối theo, “Thời gian bị an bài, diễn một hồi ngoài ý muốn, người lẳng yên tránh ra.”.

Sao nghe lại có một loại hương vị kinh kịch, phía dưới tiếng cười càng lớn, bất quá có mấy người đưa tay lên.

“Một khối! Cổ lên a! Lão Tề!”

Âm nhạc không ngừng, trên đài hai người say sưa hát, phía dưới không ngừng có người kêu giá.

“Tôi cũng đến một khối!”.

“Tôi ra hai khối!”.

.....

Mỹ nữ thần kinh không ngừng ghi chép lại. Diêu Nhật Hiên nghĩ thầm, giá này cũng không cao a, có chút thẹn thùng gờ tay, “Tôi cũng ra một khối!”

Ông Đường có chút kinh ngạc nhìn cậu một cái, mỹ nữ thần kinh khẽ liếc mắt sang, cúi đầu thì thầm vài câu với ông Đường, ông Đường mới tựa hồ bừng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu.

Rất nhanh, ca khúc đã kết thúc, tổng cộng thu được bốn mươi bảy khối. Hai vợ chồng ông Tề có vẻ hài lòng, “Chúng tôi sẽ tăng thêm một khối, tròn bốn mươi tám khối, đại cát may mắn a!”

Tiết mục thứ hai là một người mang theo chú cún cưng nhà mình lên đài biểu diễn, cũng được đến bốn mươi hai khối. Diêu Nhật hiên cũng hữu tình tài trợ một khối.

Cậu nào biết, nơi này một khối chính là một vạn khối! Bất quá người ta cũng không tính toán đòi tiền cậu, dù sao sau khi kết thúc quyên góp có thể đi đòi con heo nào đó.

Mỹ nữ thần kinh ba lượt lên đài, “Sau đây sẽ là tiết mục cuối cùng, bé Diêu Bình An ba tuổi sẽ lên đài biểu diễn số học. Mọi người vỗ tay hoan nghênh!”

Diêu Nhật Hiên nhất thời có chút khẩn trương, “An An đừng khẩn trương nha, đừng quá căng thẳng nhé?”

Người ta đâu có khẩn trương đâu! Ngược lại dặn dò, “Ba ba đừng khẩn trương, con sẽ trở lại nhanh mà!”

Còn hôn cha một cái, Diêu Bình An mới ưỡn bộ ngực nhỏ, không sợ trời không sợ đất liền chạy lên sân khấu, “Chào mọi người, con tên là Diêu Bình An, năm nay con ba tuổi, xin mọi người ủng hộ cho con!”

Cái miệng nhỏ nhắn của bé con cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng nhỏ xíu, đầu tiên tặng cho mọi người nụ cười chiêu bài của bé.

Dưới đài lập tức vang lên tiếng vỗ tay ầm ĩ, trừ bỏ quả táo vẫn hung hăng nhìn như hổ rình mồi.

Mỹ nữ thần kinh bắt đầu đặt câu hỏi, “Tiểu An An, con đã biết cộng trừ chưa?”

Diêu Bình An gật gật cái đầu nhỏ.

“Như vậy đi, câu hỏi sẽ do các vị khán giả đặt, các vị có thể hỏi bất kì câu gì, nếu Tiểu An An trả lời đúng, mọi người sẽ quyên tiền. Nếu đáp sai, Tiểu An An, con sẽ không thu được tiền, như vậy được không?”

“Được!” Trên đài dưới đài một mảnh trầm trồ khen ngợi.

Lòng bàn tay Diêu Nhật Hiên đã ướt đầm mồ hôi, khẽ thì thầm, “An An cố lên nha!”

Diêu Bình An quay sang làm dấu V với cha bé, rất có phong độ của một đại tướng.

Mỹ nữ thần kinh nói, “Vậy cô sẽ ra câu hỏi thứ nhất, 3 cộng 6 bằng mấy?”

“9!”

“Cô quyên một khối!”

Phía dưới có người bắt đầu hỏi, “11 trừ 3 bằng mấy?”

“8!”

“4 nhân 4 bằng mấy?”

“16!” Dưới đài vang lên một giọng trẻ em khác.

Là quả táo kia, vẻ mặt khinh thường, “Cái này thì có gì khó? Ta cũng làm được!”

“Vậy Thần Thần cũng lên biểu diễn đi!”

Quả húng hồ vọt lên, đứng bên cạnh Diêu Bình An, một đứa áo đỏ quần trắng, một đứa áo trắng quần xanh, hai đứa bé đứng bên cạnh nhau trông càng thêm đáng yêu, không khối khiến cho mọi người thích thú.

“18 trừ 6 bằng mấy?”

“3!”

Ông Ngưu ra một câu hỏi khó, “123 cộng 321 bằng mấy?”

“444!”

Phép tính lên đến hàng trăm trên cơ bản đều không làm khó được hai bé con, câu hỏi của mọi người cũng dần dần tăng thêm độ khó.

Hai đứa bé trông giống như gà chọi, gân cổ lên, liều mạng lớn tiếng trả lời.

“Một con thỏ có hai cái tai, một cái đuôi và bốn cái chân, như vậy 23 con thỏ có mấy cái tai, mấy cái đuôi và mấy chân?”

Ngẫm nghĩ một lát, quả táo giành nói, “46 cái tai, 23 cái đuôi..... ách.....”

“92 cái chân!” Tiểu An An tiếp lời.

Ông Đường đột nhiên cũng ra một câu hỏi: “Siêu thị bán một ký dưa hấu 8 khối 6, cho các cháu 100 đồng tiền, nhiều nhất có thể mua được mấy ký dưa hấu?”.

Hai nhóc con giơ mấy ngón tay be bé lên lẩm nhẩm tính toán, quả táo đáp trước, “11 ký!”

Đắc ý dào dạt nhìn Diêu Bình An, mi thua rồi nha!

Diêu Bình An giảo hoạt đảo đôi mắt tròn như hạt châu, “Không chỉ 11 ký! Nếu buổi tối chín giờ đi, có giá đặc biệt đó!”

Dưới đài cười vang!

“Trả lời hay! Tôi thêm 2 khối. Lão Kì, ông mở siêu thị vậy cũng nên quyên thêm tiền chứ?”

Mở siêu thị, họ Kì? Diêu Nhật Hiên lập tức cảnh giác, nghĩ tới con heo nào đó.

“Được thôi! Tôi ra 5 khối thêm một câu hỏi.” Ông Kì lại ra một câu, “Siêu thị hôm nay bán giá đặc biệt, khoai xắt lát, 520 gram giá 21 khối 5, mua một bao lớn, mặt khác một bao 160 gram nhỏ, bao nhỏ bán lẻ 9 khối 8, mua một tặng một. Bên nào có lời?” (chém chém chém)

Câu này ngay cả người lớn cũng phải suy nghĩ một chút, Diêu Bình An lại cực kì miễn cảm với siêu thị, mắt chớp chớp hai cái đã nhanh chóng đưa ra đáp án, “Bao nhỏ!”

“Sao cháu có thể đưa ra đáp án nhanh như thế?” Ông Kì có chút kinh ngạc.

Diêu Bình An vênh cao khuôn mặt nhỏ nhắn, phi thường đắc ý, “2 bao 160 gram là 320 gram, mới 9 khối 8, tức là 100 gram chưa đến 3 khối. Mà bao lớn tổng cộng 520 gram lại cần đến 21 khối 5, 100 gram tính ra phải cần đến hơn 4 khối, đem 3 khối so với 4 khối, khẳng định là bao nhỏ lời hơn!”

Con ta thật sự quá tuyệt vời! Diêu Nhật Hiên kích động liên tục vỗ tay, “Tôi ra 5 khối!”

Phía sau có người vỗ tay theo cậu, “Tôi ra thêm 5 khối!”

Diêu Nhật Hiên vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc, liền y như bị điện giật, mạnh mẽ quay đầu lại, quả nhiên là đầu heo kia!

Kì An Tu tà tà ngồi một bên, làm một cái nháy mắt đầy tình cảm với cậu.

Ác!

Hắn sao cũng mò đến đây?

Hai nhóc tỳ này ai là công là thụ vẫn chưa rõ, tạm gác lại phiên ngoại giải quyết, vẫn là trước giải quyết chuyện người lớn quan trọng hơn! Hắc hắc!

18. Chương 18

Mỹ nữ thần kinh tươi cười đầy mặt tuyên bố, màn biểu diễn cuối thu được tổng cộng 87 khối, buổi từ thiện hôm nay kết thúc viên mãn!

Ông Đường xuống dưới cố ý tìm Diêu Nhật Hiên, “Con trai của cậu là một tài năng hiếm có, nếu bỏ phí thì thật sự rất đáng tiếc. Tôi biết một vườn trẻ rất chất lượng, vừa vặn cháu trai của tôi đang học ở đó, tôi có quen biết với hiệu trưởng, có thể đề cử cháu đến đó học. Về phần học phí, tôi sẽ nói giúp cho cậu, hy vọng có thể giảm miễn.”

Nơi ông ấy nói ắt hẳn là rất cao cấp đi? Diêu Nhật Hiên mặt đỏ hồng không biết nên nhận hay không, Kỳ An Tu đã đi tới, “Vây phiền bác Đường giúp đỡ, bất quá chuyện học phí thì, chúng cháu có thể trang trải được.”

Ông Đường, “Tốt lắm! Bác sẽ liên hệ trước sau đó sẽ điện thoại cho cháu. Tiểu Thần, xem ra con và An An sẽ là bạn học rồi, sau này phải giúp đỡ lẫn nhau học tập biết không?”

Ai mà thêm! Quả táo Đường Mộ Thần hôm nay bị thằng nhóc kia sờ vuốt, lại so tài không bằng, cả một bụng đều là hỏa hỏa hỏa!

Quý hạp hời! Diêu Bình An làm mặt quỷ.

Ông Đường cười, ẵm cháu trai quay đi.

Diêu Nhật Hiên lúc này mới phục hồi tinh thần lại, “Anh..... anh sao lại đến đây?”

Kỳ An Tu tà tà cười, “Anh cũng không biết là em lại đến đây. Sớm biết em bảo tham gia hoạt động là tới nơi này, bảo anh đi cùng không phải càng tiện?”

Mặt Diêu Nhật Hiên đùng một cái liền đỏ bừng, “Anh nói bậy cái gì? Đi mau đi!”

Mắt mặt xấu hổ đến nhà người khác để làm chi? Muốn dọa người cũng phải chờ lúc không có người a! Bất quá..... đường như này không phải quá trùng hợp đi?

Kỳ An Tu bốn cọt nháy nháy nhãn tình, “Đi đâu mới được? Đây là nhà của anh mà!”.

A? Diêu Nhật Hiên đầu đầy hắc tuyến.

Diêu Bình An nhìn hai người trước mặt cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ người đàn ông này chính là chị Quân vụng trộm nói cho bé, là người theo đuổi ba ba?

Kỳ An Tu ngồi xổm xuống ẵm Diêu Bình An lên, “Bé con này trông rất giống em nha, thật xinh đẹp! Hi! Làm quen một chút, chú gọi là Kỳ An Tu, con chính là Tiểu Bình An phải không?”

Hai cánh tay nho nhỏ của Diêu Bình An khoanh lại trước ngực, tiểu đại nhân nhíu mày đánh giá hắn, “Chú muốn theo đuổi ba ba con à?”

Hai người lớn không nghĩ tới bé con trực tiếp hỏi thẳng, đều có chút quần ý.

Bất quá Kỳ An Tu rất nhanh liền thoải mái thừa nhận, “Đúng vậy! Bọn chú đã kết giao rồi.”

Diêu Nhật Hiên mặt càng đỏ hơn, “Ai..... ai kết giao với anh? Tiểu An An, không phải như thế đâu!”

“Không sao cả, ba ba!” Diêu Bình An thần nhiên nhún nhún cái vai nhỏ, ngược lại đánh giá người trước mắt, “Bất quá người này con còn muốn hảo hảo khảo sát một chút! Ai! Chú có thể chăm sóc tốt cho ba ba của con sao?”

“Đương nhiên có thể!” Kỳ An Tu không nghĩ tới bé con lại hỏi như thế, đang muốn một tiếng trống làm tỉnh thần hăng hái thêm thu phục bé, phía sau có người đã nhịn không được vọt đến.

Mỹ nữ thần kia thân mật kéo tay Kỳ An Tu, cười đến ngọt ngào, “Cưng à! Giao tiền đi!”

Diêu Nhật Hiên nghe được sững sốt, cưng..... cưng à?

“Đừng hiểu lầm!” Kỳ An Tu vội vàng giải thích, “Đây là em gái của anh, Kỳ An Na! Em cứ gọi nó là An Na.”

Kỳ An Na lúc này mới chính thức chào hỏi Diêu Nhật Hiên, “Lại gặp mặt, hy vọng sẽ được cậu chiếu cố nhiều nga!”

Diêu Nhật Hiên lại đỏ mặt, “Cô..... xin chào.”

Nhìn kiểu cười đó của cô nàng, xem ra con heo miệng rộng này khẳng định đã đem chuyện của bọn họ nói cho em gái của hắn!

Kỳ An Tu nhìn giấy tờ, “Tổng cộng mười hai vạn?”

“Đúng vậy! Anh 5 vạn, cậu ta 7 vạn, mau thanh toán cho em!”

“Thức giục cái gì thức giục? Dù sao anh chạy cũng không thoát, lát nữa sẽ đưa cho, trước đi gặp lão ba cái đã.” Hắn một tay ôm người nhỏ, một tay kéo người lớn, liền đi vào trong nhà.

Cái gì mười hai vạn? Diêu Nhật Hiền choáng váng.

Kì An Tu thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói, “Lần sau em có đi quyền tiền thì nhẹ tay một chút nhé, hoạt động này của bọn họ cơ hồ mỗi tuần đều có, em quyền nhiều như thế, chồng của em phải chịu áp lực quá lớn. Anh cũng chỉ là người làm công, không phải là ông chủ lớn nhất đâu!”

“Một khối ở đây là một vạn à?” Có ai đó trong trạng thái thất hồn lạc phách cuối cùng cũng phản ứng.

Thấy cậu quên mất phản bác mình, con heo nào đó đắc chí liền lấy tiếp tục lấy thân phận ‘chồng’ tự phong, cảm thấy nhiều đó tiền cho ‘vợ’ tiêu, “Đã quyền rồi thì thôi đi! Bây giờ đi gặp ba anh, ổng là boss cực bự của nhà anh đó! Anh tin em, nhất định có thể thu phục được ổng!”

Đây..... đây là muốn cậu đi gặp cha hắn?

“Tôi không đi!” Diêu Nhật Hiền sợ tới mức tim đập bùm bùm không ngừng, muốn lâm trận bỏ chạy, lại bị tên kia gắt gao kéo vào phòng khách.

Trò hay như vậy ai ngu gì mà bỏ qua? Kì An Na che miệng cười xấu xa một đường theo dõi truy kích, còn rút ra động tiến hành quay chụp, đây chính là tư liệu lịch sử cực kỳ trân quý a! Ít nhất bán cho ông anh cũng có thể kiếm được mấy chục mấy trăm vạn đi!

Khách nhân đương nhiên đã ra về.

Kì Dân Hạo vừa trở lại phòng khách, rót chén trà, thấy một đôi nam nữ tha hai cha con Diêu gia tiến vào, cũng không hề thấy bất ngờ.

Mới vừa rồi nhìn thấy bọn họ mất đi mây lại, sao có thể qua khỏi đôi mắt của lão hồ li này? Lúc này thấy bọn họ đi vào, mỉm cười, “Đều ngồi đi!”

Diêu Nhật Hiền rất muốn chạy trốn, boss bự nhất nha! Cậu đâu có mạnh mẽ đâu, sao có khả năng khiến cho ông thích?

Nhưng là, Kì An Na đã đóng cửa lại, chặt đứt đường lui.

***.

Cám ơn mọi người thích trư trảo như thế! Ngao ô, cắn Tiểu An An một ngụm, ngao ô, tái cắn quả táo một ngụm!

19. Chương 19

Ta hem bít tại sao nhưng hình như từ lúc Thần Thần xuất hiện thì tác giả gần như ko dùng từ Tiểu An An nữa mà chuyển thành Diêu Bình An trừ phi là mọi người gọi thì mới để như cũ, vì vậy nên ta cứ edit theo QT ha, chắc là ý của chị tác giả muốn cho em nó là công chăng nên để vậy cho giống người lớn hơn=))

Gian phòng khách này của Kì gia hai mặt tường đều là cửa sổ thủy tinh lớn sát đất, ánh mặt trời ảm áp, bên ngoài là cây cỏ hoa lá xanh tươi, bên trong là gia cụ tinh mỹ, dùng màu trắng ngà làm tông màu chính, đặt mình trong đó, làm người ta có cảm giác phi thường ảm áp cùng thả lỏng. Đây là Kì mẫu lúc sinh thời bố trí, cũng là nơi mà người trong nhà thích nhất.

Kì An Tu thoải mái giới thiệu, “Ba! Đây là Diêu Nhật Hiền, là nhân viên mới của công ty chúng ta, cũng là đối tượng con đang kết giao, bé con này là con của em ấy tên là Diêu Bình An! Tiểu Hiền Hiền, An An, đây là ba anh, chào ông đi!”

“Bác..... bác Kì hảo!” Mặt Diêu Nhật Hiền đỏ bừng, ánh mắt gắt gao nhìn xuống chân, hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống đó quách cho rồi.

Diêu Bình An lại rất trấn định kêu một tiếng, “Cháu chào ông!”

Kì Dân Hạo mỉm cười gật gật đầu, “Tốt! Anna, con bảo người làm mang chút trà bánh lên tiếp khách. An Tu, con theo ba vào thư phòng một chút.”

“Không cần! Ba! Có gì muốn nói thì ba cứ việc nói thẳng đi! Đồng ý hay không đồng ý, ba cứ nói luôn một câu đi!”

“Đúng đó đúng đó!” Kì An Na một mặt tiếp tục chụp ảnh từ nhiều góc độ, một mặt nói hòa theo, “Rất nhiều hiểu lầm với mâu thuẫn chính là từ đoán mò mà ra, lão ba, ba cứ nói thẳng thừng luôn! Dù sao con cũng đã đóng cửa, chúng ta đều là người một nhà, mọi người đều có quyền được nghe!”

Kì Dân Hạo đối với đứa con gái bảo bối này thật sự chỉ còn cách vò đầu, bất quá ông dù sao thích sống to gió lớn hơn, sáng khoái nói, “Vậy cũng tốt!”

Ông hỏi lại, “An Tu, lần này là con thật lòng sao?”

“Vâng!” Kì An Tu vỗ vỗ vai Diêu Nhật Hiên, “Con rất thích em ấy! Con đã quyết định rồi.”

Diêu Nhật Hiên chỉ cảm thấy trong đầu kêu ông ông, tim đập mạnh đến nỗi sắp vọt ra ngoài!

Hắn quyết định rồi? Là ý gì, không phải hắn chỉ muốn chơi đùa cho vui thôi sao? Hắn là..... là thật lòng?!

Trong lòng tràn ngập khiếp sợ, nhưng một niềm vui nho nhỏ như ngọn núi đầy hoa vào mùa xuân, các loài hoa đủ mọi màu sắc từng đóa từng đóa nở rộ trong đầu, cậu như đang ở giữa một thoáng hoa hoa lệ lệ sáng lạn!

Nhưng boss lại lên tiếng, “Ba cũng không phải là loại người đầu óc cổ hủ gì, luyến ái là chuyện của người trẻ tuổi mấy đứa, ba sẽ không can thiệp quá nhiều. Chỉ có một yêu cầu, con cho ba một đứa cháu trai. Kì gia không thể vô hậu vào đời của ba, nếu không ba dù có chết, cũng không còn mặt mũi đi xuống nhìn mặt mẹ của các con hay liệt tổ liệt tông Kì gia.”

Như có một ngọn bắc phong thổi qua, hoa nhỏ trong lòng Diêu Nhật Hiên một thoáng tắt cả đều ủ rũ héo úa.

Kì An Tu xoa xoa cái đầu nhỏ của Diêu Bình An, “Ở đây không phải có sẵn một đứa rồi sao? Tiểu Hiên Hiên ở bên con, đứa nhỏ này đương nhiên chính là con của con rồi!”

Kì An Na không mất thời cơ chêm vào một câu, “Điểm ấy con có thể cam đoan, trên pháp luật có thể thành lập!”

Kì Dân Hạo trợn mắt liếc hai đứa con, “Hai đứa rõ ràng là biết ý của ba, nếu con có thể chứng minh đứa nhỏ này trên người mang dòng máu của con, ba đương nhiên không lời nào để nói!”

Này, khó khăn hơi lớn ha. Kì An Tu liếc nhìn đứa em gái, “Vậy không phải còn có An Na sao?”

“Anh đừng có lời em vô à nha!”

“Không phải em thường nói, thời đại đã khác, nam nữ đều bình đẳng à? Nếu anh không có biện pháp vì Kì gia lưu hậu, đương nhiên em phải gánh vác rồi!”

Kì Dân Hạo cuối cùng quyết định một câu, “Ba lập lại một lần, hạn cho con trước năm 35 tuổi, An Na 30 tuổi, đều phải cho kết hôn sinh con cho ba! Nếu không, hai đứa đừng hòng bước vào cái nhà này nữa bước!”

Hai anh em Kì gia mặt mũi xám xịt bị lão ba đuổi ra khỏi nhà.

Mở cửa, lên xe về nhà. Kì An Tu ném một chuỗi chìa khóa cho em gái, lại ở bên tai cô nói thầm vài câu, Kì An Na khanh khách cười không ngừng, nhìn hai cha con Diêu gia vài lần, mở máy chiếc xe mini màu hồng phấn, chạy.

Diêu Nhật Hiên ngồi trong chiếc xe đen của Kì An Tu, xoắn ngón tay, nửa ngày mới bắt an hỉ, “Ách..... chúng ta cứ như vậy đi về không tốt lắm đi? Hay là anh quay lại giải thích với ba anh đi!”

Kì An Tu kỳ quái liếc mắt nhìn cậu một cái, đột nhiên cười to, “Em tin là ba anh tức giận thật hả? Yên tâm! Ông là người rất độ lượng, anh với An Na thường xuyên bị ông đuổi ra khỏi nhà, quen luôn rồi.”

A? Diêu Nhật Hiên có chút không hiểu cái nhà kỳ quái này.

Kì An Tu bảo, “Lão ba lão mẹ nhà anh rất tiến bộ, mẹ của anh năm ấy ba mươi sáu tuổi thì phát hiện bị ung thư, lúc ấy bác sĩ bảo bà chỉ sống không quá nửa năm, anh với An Na còn nhỏ, đều rất sợ hãi. Nhưng hai người bọn họ đều phi thường lạc quan kiên cường, ba anh một bên công tác, một bên chăm sóc mẹ. Còn mẹ, lúc ban đầu trị bệnh bằng hoá chất chấm dứt, đã tạm khống chế bệnh tình, cũng một lần nữa trở về công tác. Bà vẫn kinh doanh cửa hàng thời trang của mình rất tốt, hiện tại đều giao cho An Na. Cả nhà anh vẫn chăm sóc mẹ kiên trì rèn luyện, trị liệu, nhìn bà sống một cuộc sống khỏe mạnh khoẻ hoạt, em căn bản là nhìn không ra bà là bệnh nhân, lần tới đến anh sẽ lấy ảnh chụp cho em xem. Nga, hội từ thiện này chính là lão mẹ anh và mấy người bạn cùng nhau khởi xướng đó!”

“VẬY..... bác gái đâu?”

“Mẹ anh bốn năm trước bệnh phát đã qua đời, bất quá cả nhà anh đều có thể chịu đựng được. Bà sống lâu hơn hai mươi năm, đã có thể xem như là kỳ tích rồi!”

Diêu Nhật Hiền gật gù đầu, “Ba mẹ anh thật kiên cường!”

“Đúng vậy! Bất quá mẹ anh năm đó vào lúc ra đi, không thể nhìn thấy anh và An Na thành gia, trước lúc lâm chung liền giao cho ba anh, nhất định phải nhìn thấy chúng ta lập gia đình, sinh con đẻ cái, mang đến trước mộ phần của mẹ. Cho nên cái này thành ra một khối tâm bệnh của ba, ông cả ngày lải nhải lẩm bẩm, anh với An Na đều không chịu nổi nữa, đành phải dọn ra ngoài ở, bình thường cuối tuần mới về nhà bồi lão ba. Em đừng tưởng con nhóc An Na kia bị thần kinh, nó là luật sư cực kì nổi tiếng đó! Lại nói tiếp, lần tới em phải cùng nó hảo hảo thỉnh giáo! Ách..... Quên đi, vẫn là từ bỏ!”

“VÌ CÁI GÌ?”

“Con nhóc đó tính tình rất kỳ quái, chuyên xử mấy vụ ly dị không à, đã vậy văn phòng luật của nó lại còn đặt tên là Thiên Quang!” (chém é, nguyên gốc là « trời nắng » mà em từ điển chết mất rồi nên ko tra được)

Diêu Nhật Hiền đột nhiên há hốc miệng, vẻ mặt không thể tin nổi, “Anh..... anh nói cô ấy là chủ của văn phòng luật Thiên Quang?”

“Đúng vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Văn phòng luật sư đó siêu nổi danh nga! Phân chia tài sản sau ly hôn, xử lý các vụ kiện tụng dân sự kinh tế phi thường lợi hại, hơn nữa làm việc rất có công đạo, tôi đã từng được học và phân tích rất nhiều vụ án của văn phòng này. Sau khi tốt nghiệp có rất nhiều người đã nộp đơn xin vào làm, đáng tiếc quá khó khăn!” Diêu Nhật Hiền tỏ vẻ sùng bái, “Nguyên lai là em gái của anh a!”

Kì An Tu đương nhiên cảm thấy rất tự hào vì đứa em gái này, bỗng nhiên nói, “Em không phát hiện anh cũng rất lợi hại sao?”

Diêu Nhật Hiền vẫn còn đang chìm trong vô hạn mơ màng, “Không nghĩ tới cư nhiên là một cô gái trẻ xinh đẹp như thế này!”

Kì An Tu mất hứng, nhéo cậu một cái cho tỉnh hồn.

Diêu Nhật Hiền cảm giận tặng cho hấn ánh mắt sắc như dao, móng heo của người lợi hại lắm!

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Diêu Bình An ngồi sau thở dài lên tiếng, ba ba ngốc hồ hồ này, đúng là rất dễ bị người lạ bắt cóc, làm con như bé đành phải quan tâm.

Nhóc con này thực thông minh a! Xem ra thu phục được nhóc thì sẽ thu phục được Tiểu Hiền Hiền. Kì An Tu nhìn gương chiếu hậu nịnh nọt cười, “Bây giờ đương nhiên là phải đi ăn bữa tối nha! Tiểu An An muốn ăn cái gì nè?”

“Con muốn ăn gà nướng! Thịt bò! Tôm hùm! Còn có kem ly!” Dù sao người này muốn theo đuổi ba ba, Quân tử tử nói, dưới loại tình huống này bé có thể yêu cầu rất nhiều, vậy đầu tiên, khảo nghiệm tình trạng kinh tế của ông chú này đã!

20. Chương 20

Bữa tối thực phong phú, thật sự có gà nướng, thịt bò, tôm hùm và kem ly.

Yêu cầu của bé con Diêu Bình An không hơn không kém được quán triệt chấp hành, làm cho bé ăn phi thường vừa lòng, cứ thế ăn mà không nghĩ qua là, dưới sự hầu hạ ân cần quá mức của ông chú bất lương nào đó, ăn không ngừng nghỉ, cái bụng nhỏ tròn tròn phình to, làm cho ông chú kia không thể không chạy đi mua thuốc tiêu hóa cho bé.

Diêu Nhật Hiền tìm phục vụ xin một cốc nước lực, hầu hạ đứa con uống thuốc, một mặt lải nhải Kì An Tu, “Nó chỉ là con nít, nào có chuyện nói muốn ăn cái gì liền cho nó ăn cái đó? Nếu biến thành viêm dạ dày thì sao? Thật là, một chút cũng không có trách nhiệm của người làm cha!”.

Kì An Tu khoanh tay ôm ở trước ngực, nhìn cậu một bên xoa xoa cái bụng nhỏ của con, một bên oán giận hần, cười hắc hắc.

“Anh còn cười!” Diêu Nhật Hiền bạo phát, “Không phải con của anh, anh đương nhiên không đau lòng!”

Kì An Tu thật sự nhịn không được, vỗ vỗ vai cậu, chĩa chĩa trái phải.

Diêu Nhật Hiền nhìn lên, choáng.

Phục vụ chung quanh nhìn bọn họ che miệng cười trộm, còn khe khẽ nói nhỏ: “Gia đình hạnh phúc quá ha!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Nhật Hiền đỏ bừng, một phen ôm lấy con liền ra cửa.

Nhưng đi đâu bây giờ? Con đường này cậu chưa từng đi qua, dường như là một quảng trường rất lớn? Đừng nói xe bus, ngay cả taxi cũng không có, đành phải ở cửa chờ Kì An Tu tính tiền xong đi ra.

Diêu Bình An ghé vào bên tai cậu nhỏ giọng thì thầm, “Ba ba, người này dường như cũng không tệ ha!”

“Con đó! Chỉ cần người ta cho ăn đã bị thu phục rồi!”

“Con đâu có ngốc như vậy đâu!” Diêu Bình An dương khuôn mặt nhỏ nhắn đắc ý nói, “Con vừa rồi đã xem qua menu, những thứ kia đắt tiền lắm đó! Ba ba, lần này ba cậu được rửa vàng rồi! Cố lên nga!”

“Nói vậy cái gì?” Diêu Nhật Hiền vừa tức giận vừa buồn cười, “Con học được mấy thứ loạn thất bát tao gì đó ở đâu vậy?”

Diêu Bình An liếc mắt xem thường, vênh mặt lên, “Chương trình tivi lúc tám giờ nói vậy đó!”

Diêu Nhật Hiền trầm hạ quyết tâm, sau này kiên quyết không chế đứa con này xem tivi ít một chút! Như vậy còn lên mạng thì sao? Dường như càng khủng bố nga, làm sao có thể bảo hộ được sự thuần khiết của con mình đây?

“Lại phát ngốc cái gì vậy!” Kì An Tu vừa ra tới, chỉ thấy Diêu Nhật Hiền lẳng lẳng nhìn trời, không biết là đang đếm sao hay là để làm chi, bộ dáng ngốc hồ hồ thoát nhìn rất là đáng yêu, “Bây giờ chúng ta đến rạp chiếu phim được không? Xem phim hoạt hình?”

“Không cần đâu!” Diêu Nhật Hiền nhú mày nói, “Về nhà đi, trời đã tối rồi! Tôi còn muốn mang An An đi tản bộ, nếu không buổi tối khăng định sẽ rất khó chịu.”

Kì An Tu nhanh chóng suy nghĩ, nghĩ tới một cách vận động rất tốt.

“Anh dẫn tôi đến đây làm gì?” Diêu Nhật Hiền rất là kinh ngạc.

Công ty bách hóa Vinh Huy là siêu thị lớn nhất thuộc quyền sở hữu của Kì gia, toàn thành phố chỉ có một tòa. Diêu Nhật Hiền ngơ ngác nhìn quanh, chẳng lẽ là đến tầng ca làm việc hay là tuần tra?

Vẫn là cái đầu nhỏ của Diêu Bình An sáng suốt hơn, “Khăng định là muốn mua lễ vật tặng cho chúng ta vui đó!”

“Thông minh!” Kì An Tu một tay khiên một người, “Bất quá bé con chỉ đoán đúng phân nửa, anh là muốn mua lễ vật, nhưng không chỉ có cho hai người vui, là mọi người cùng nhau vui vẻ! Đi thôi!”

Vì để cho Tiểu An An có thể tản bộ, bọn họ bỏ qua thang máy, dùng thang cuốn đi lên, ở trong siêu thị dạo qua từng tầng một, đợi đến khi lên đến tầng thứ 10, mọi người đều đã tiêu hóa gần hết thức ăn.

Tiểu An An vừa nhìn thấy khu vực trò chơi thiếu nhi hai mắt liền phát sáng, nghĩ rằng ông chú này xem như thức thời a, vừa định chạy tới, lại bị Kì An Tu tha xuống dưới.

“Con muốn đi chơi mà!” Diêu Bình An mắt húng chu chu cái miệng nhỏ nhắn, “Hai người đi riêng đi, miễn cho con làm bóng đèn!”

“Không cần chơi mấy thứ đó!” Kì An Tu ra vẻ kẻ cả nói, “Mấy thứ này thì có gì vui? Ngày mai chú mang con đến công viên trò chơi!”

Như vậy dù hoặc con nít quả thực không có đạo đức, trẻ em đối với loại địa phương này đều là không có chút sức chống cự.

Diêu Nhật Hiên vừa định cự tuyệt, Diêu Bình An lại vẻ mặt hưng phấn hỏi, “Công viên trò chơi nào ạ? Có phải chỗ có cá heo biểu diễn không?”

Kì An Tu nhú mày nghĩ nghĩ, “Cái này chú cũng không biết nga, đợi chú đánh điện thoại hỏi một chút!”

Rất nhanh gọi xong điện thoại, rồi mới trưng ra vẻ mặt tươi cười nói, “Đúng vậy! Xin hỏi Diêu Bình An tiên sinh muốn đi không?”

“Cool! Đương nhiên muốn đi!” Diêu Bình An kích động quả thực muốn hoan hô, “Con từng nghe bạn học nói nhưng mà chưa bao giờ được đi! Con muốn đi coi cá heo biểu diễn! Còn muốn ngồi thuyền hải tặc!”

Diêu Nhật Hiên nghe được thì chua xót trong lòng, công viên trò chơi kia không phải cậu không muốn đưa con đi, nhưng mà vé vào cửa đã là vài trăm khối, thật sự là không thể trả nổi. Dù cho muốn cự tuyệt, lúc này sao nói nên lời.

“Chú Kì ơi, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Đây lần đầu tiên Diêu Bình An gọi Kì An Tu, thực làm cho ông chú kia đắc ý một phen.

“Ngày mai muốn đi chơi, đương nhiên hôm nay phải đi mua quần áo a, phải mặc đồ tình nhân giống nhau nga!”

“Khu bán quần áo ở tầng dưới, vừa rồi đi lên vì cái gì không mua?”

“Không phải vì để cho con đi nhiều thêm vài vòng sao?”

Ông chú này thiệt giảo hoạt nga! Diêu Bình An chu cái miệng nhỏ nhắn ra, vẫn là bị kéo xuống dưới lầu.

Tìm được một khu kinh doanh trang phục nam nữ lẫn thời trang trẻ em, chọn ba bộ áo thun chữ T và quần đùi giống nhau như đúc lớn nhỏ. Tuy nhìn đơn giản nhưng chất liệu lại hoàn toàn bất đồng, sờ lên mặt liền biết là đồ cao cấp.

Diêu Nhật Hiên thấy con trai cao hứng như thế, cũng đành mở một mắt nhắm một mắt không nhìn tới cái nhãn in giá tiền có thể khiến cho tim người ta đập gia tốc.

Sau khi ba người thay đổi áo thun màu da cam sắc cùng quần đùi màu trắng giống nhau đi ra, ngay cả cô bán hàng cũng phải kinh ngạc. Kì An Tu anh tuấn, Diêu Nhật Hiên văn nhã, bé con thì như mặt trời nhỏ tràn ngập sức sống, thật sự là một gia đình hoàn mỹ.

Gặp được kim chủ như Kì An Tu, tiểu thư bán hàng đương nhiên mặc kệ công ty quản lí đem hẳn trở thành dê béo mà yêu thương chém giết, tận hết sức lực đẩy mạnh tiêu thụ ba đôi giày trắng cao cấp.

“Mua!” Bàn tay to của Kì An Tu vung lên, lại nửa thật nửa đùa hỏi, “Chỗ này có tất với quần lót cùng kiểu đáng luôn không?”

“Có a!” Tiểu thư bán hàng đương nhiên tận tâm dẫn bọn họ đi xem hàng, liền ngay cả dây lưng mũ cũng có.

Thế là lại toàn bộ chọn một lần, đạt tới trong ngoài cao thấp hoàn toàn thống nhất.

Tuy rằng siêu thị của nhà, nhưng Kì An Tu vẫn trả tiền như bình thường. Bất quá đương nhiên là khách quý nên được chiết khấu không ít.

Tiểu thư bán hàng mừng rỡ cười toe tóe, đặt tới kim ngạch mua bán, lại thêm vào tặng hai người lớn mỗi người một cái áo khoác, bé con thì được một cái túi nhỏ.

Kì An Tu lúc này bức Diêu Bình An đem áo khoác cũng đổi thành giống nhau như đúc , đeo túi nhỏ vào cho Diêu Bình An trang trí, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mang một lớn một nhỏ rời đi.

Cái này không chỉ có nên tiêu hóa đều tiêu hóa, còn có chút mệt mỏi, Diêu Bình An ở trên xe liền mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, không nhịn được ngáp một cái.

Kì An Tu vốn nói trực tiếp đến khách sạn sát công viên trò chơi ở một đêm, ngày hôm sau có thể trực tiếp vào công viên chơi. Nhưng Diêu Nhật Hiên không đồng ý, cậu sợ đứa nhỏ vạn nhất buổi tối sinh bệnh, ở nhà dù sao cũng tiện chăm sóc hơn. Kì An Tu đành phải mở xe đưa bọn họ trở về nhà, ngẫm lại cũng đến lúc nên khảo sát hoàn cảnh một chút.

Xuống xe, Diêu Nhật Hiên ôm con đang muốn quay đầu tạm biệt heo, đã thấy heo khóa xe cũng vào cùng.

21. Chương 21

“Anh..... anh định đi đâu vậy?”

“Vào nhà a!” Kì An Tu làm vẻ mặt đương nhiên.

“Nhà anh ở đây?”

“Nhà chúng ta không ở đây sao?”

Diêu Nhật Hiên cuối cùng hiểu được, mặt đỏ bừng, “Không..... Không được!”.

“Vì cái gì?”

“Nhà của tôi..... nhà của tôi nhỏ lắm.....”

“Không quan hệ!”

“Chỉ có một cái giường.....”.

“Vậy càng tốt! Ngô..... mọi người ngủ cùng nhau càng thân thiết!” Đầu heo nào đó cười đến vẻ mặt phong tao.

“Cái này, quả thật không tiện lắm!”

“Nhà của anh hôm nay đang dọn dẹp lại! Ba anh lại búng anh ra khỏi nhà, anh quả thật không còn chỗ nào để đi nữa ! Em hãy thu lưu anh một đêm đi!”

“Anh có thể ở khách sạn mà!”

“Ngày mai anh còn phải tới đón hai người! Chạy tới chạy lui, vất vả lắm mà!”

Diêu Bình An mơ mơ màng màng muốn ngủ, lúc này chỉ muốn nhanh chóng vào nhà mà ngủ, tay nhỏ bé kéo kéo Diêu Nhật Hiên, “ Ba ba, cho chú ấy vào đi, có con ở đây, không có việc gì đâu!”

Diêu Nhật Hiên ngẫm lại cũng đúng, chỉ có một gian phòng, có đứa nhỏ ở đây, có khả năng xảy ra cái gì chứ?

Xoay người lên lầu, Kì An Tu nhìn gian nhà trước mặt, trong lòng đau xót, tiểu Hiên Hiên đáng thương của anh! Lập tức càng thêm củng cố quyết tâm phải cứu vớt vương tử của lòng hần ra khỏi hố lửa.

“Ngại quá, nhà của tôi rất đơn sơ, anh đừng chê cười!” Diêu Nhật Hiên rót một ly nước cho hần, cảm thấy rất tự ti. Tuy rằng đối phương vẫn biết là mình nghèo nhưng chính mắt thấy vẫn là chuyện khác.

“Mau dẫn nhóc con đi tắm rửa đi, người ngợm bẩn cả rồi, ha ha, nhớ thay quần lót mới luôn nga!” Kì An Tu cố ý trêu ghẹo, để cậu quên đi chuyện nhà cửa.

Diêu Nhật Hiền trừng mắt nhìn hấn một cái, sau đó cầm áo ngủ của con cả quần lót mới đi vào.

Kì An Tu đi ra ban công ổn định lại cảm xúc khó chịu trong lòng, lại bỗng dưng phát hiện dưới lầu cách đó không xa có một chiếc xe trông rất quen mắt đó.

Chiếc Ferrari màu vàng kia, sao vậy lại giống của Cốc Duyên Tiệp như thế?

Ngoài ban công không có đèn nên đứng ở trên có thể thấy được phía dưới mà phía dưới lại không thấy được ở trên. Kì An Tu đang ngẫm nghĩ, di động bỗng nhiên vang lên, mở ra xem thì đúng là Cốc Duyên Tiệp.

“An Tu, cậu đang ở đâu vậy?”

“Tôi đang ở nhà bạn, có việc gì sao?”.

“Nga, tôi đang ở quán bar gặp được mấy người bạn bên ngân hàng, cậu cũng đến cùng bàn chuyện đi vay đi!”

“Đã trễ rồi, để khi khác đi!”

Cốc Duyên Tiệp tựa hồ còn muốn nói thêm thì Kì An Tu nhìn thấy một cảnh sát tuần tra đi đến gõ cửa kính xe của Cốc Duyên Tiệp, trong điện thoại có thể nghe thấy rõ ràng, “Tiên sinh, xin cho xem chứng minh.”

“An Tu, tối nay tôi sẽ gọi lại cho cậu!”

Cốc Duyên Tiệp vội vàng cắt đứt điện thoại, Kì An Tu có thể xác định người đang ở dưới lầu là hấn. Nhưng hấn vì cái gì mà lại theo dõi mình, còn nói dối như vậy?

Kì An Tu ở ngoài ban công xem trò hay, chỉ thấy viên cảnh sát kia kiểm tra một lúc lâu mới thả Cốc Duyên Tiệp rồi đi, nhưng người đó cũng không đi, vẫn như hổ rình mồi đứng đó, khiến cho Cốc Duyên Tiệp đành phải lái xe rồi đi, đảo vòng quanh vùng phụ cận.

Khi điện thoại lại, Kì An Tu thản nhiên nói, “Tôi đang ở bên người đó nên không muốn đi đâu cả. Duyên Tiệp, việc làm ăn không phải là toàn bộ cuộc sống, cậu cũng nên để cho tôi có chút thời gian nghỉ ngơi với chứ!”

Đã nói đến như thế, Cốc Duyên Tiệp đành phải từ bỏ.

Kì An Tu bắt đầu nhanh chóng phân tích, rất nhanh liền nhận thấy gần đây có rất nhiều chuyện không đúng lắm, A Tiệp vì cái gì muốn ngăn cản mình kết giao với tiểu gia khóa?

Làm anh em nhiều năm như thế, mình đâu có đắc tội với hấn?

Hay là hấn cũng coi trọng tiểu gia khóa?

Kì An Tu ra một cái kết luận sắc mùi giấm.

Hấn bắt đầu có cảm giác lo lắng, nhất định phải đem hai cha con nhà này mau chóng vác về nhà, để hai người bọn họ ở bên ngoài thật sự rất không an toàn! Kì An Tu hấn nhất định phải đem hai cha con nhà này mang về giấu kỹ, người cha ngốc nghếch không cần phải nói, chính là đứa con dù thông minh nhưng tuổi quá nhỏ, tránh không được kẻ xấu dụ dỗ! “Ông chú” đây chính nghĩa này hoàn toàn không đếm xỉa đến chuyện chính mình mới là kẻ xấu xa nhất chuyên đi dụ dỗ con nít.

Lại hoàn toàn không ngờ đến, người ta là có hứng thú với mình!

Đáng thương cho Tiểu Cốc, nếu mà biết được chân tướng, không biết có học máu hay không? Bất quá từ đêm nay trở đi, phiền toái của hấn cũng bắt đầu. Anh chàng cảnh sát đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển không biết nghĩ làm sao mà lại nhận định hấn là người xấu, quyết định theo dõi hấn.

Bất quá, này cũng không thể trách người ta, ai kêu Cốc Duyên Tiệp luôn đổi những chiếc xe khác nhau mà chạy lòng vòng trong khu vực mà y phụ trách? Tiểu cảnh sát không thể không nghi ngờ.

Lúc thì chạy xe nổi tiếng, lúc lại đổi thành xe thường, bộ dạng thì rất đẹp, nhưng nhìn sao cũng giống như phần tử bất hợp pháp! Vì bảo vệ an toàn cho dân chúng, tiểu cảnh sát đương nhiên tận trung với cương vị công tác!

Ở trước mặt con trai, Diêu Nhật Hiền cũng không để lộ thân thể của mình. Cho nên cậu tắm rửa sạch sẽ cho Tiểu An An xong, mặc cho con một chiếc áo thun rộng thùng thình, lau khô tóc, sau đó ẵm bé con lên giường.

Diêu Bình An ôm cái gối nhỏ nhỏ, nhảy ra giữa giường, phân chia chỗ ngủ, “Con ngủ ở chỗ này, lát nữa ba ngủ bên phải, chú ngủ bên trái. Không được lấn chỗ!”

“Không thành vấn đề! Trưởng quan!” Kì An Tu cảm thấy nhóc con này thật sự rất đáng yêu, phối hợp chơi với bé.

Diêu Nhật Hiền vội vàng đi tắm rửa, Kì An Tu không phải không muốn tắm chung, nhưng cái toilet thật sự quá nhỏ, hai người cùng vào trong, ngay cả xoay người cũng không nổi. Huống chi trong nhà còn có một cái bóng đèn không chịu đi ngủ, thật sự không nên tiến hành loại vận động cấm trẻ em.

Diêu Nhật Hiền tắm rất nhanh, đến khi định đi ra thì gặp rắc rối. Hai cha con bọn họ làm gì có nhiều tiền mà sắm sửa quần áo ngủ này nọ, đều là dùng áo thun chữ T mua ở siêu thị loại cực kỳ rộng thùng thình làm áo ngủ, bình thường ở nhà thì chẳng sao, nhưng lúc này lại có người ngoài đến, mới thấy không thích hợp. Nửa người trên thì hoàn hảo, nhưng nửa người dưới thì không ổn, chiếc áo thun chỉ dài đến ngang đùi, nguyên đôi chân trắng nõn lộ hết ra ngoài. Nhưng không thể không đi ra, cậu liều mạng kéo vạt áo xuống, xấu hổ đi ra.

22. Chương 22

Kì An Tu tựa vào bên giường, lấy ra một quyển sách đồng thoại, đem Tiểu An An ôm vào trước ngực, kể chuyện cổ tích cho bé nghe.

Ánh đèn màu da cam ấm áp rơi xuống người hắn, khiến cho khuôn mặt anh tuấn kia càng thêm nét mịn hoặc, giọng nói trầm trầm tràn ngập từ tính, Diêu Nhật Hiền đứng bên cửa nhìn lên, hoảng hốt nhìn hết thấy, có một loại cảm giác đẹp đến phi tự nhiên, dường như đang ở trong mộng, làm cho người ta không tự chủ được mà trầm mê.

Tiểu An An rất nhanh liền ngủ say, Kì An Tu cẩn thận rút tay ra, đặt đứa nhỏ nằm ngay ngắn, tắt đèn, quay ra liền thấy Diêu Nhật Hiền không kịp trốn, sững sốt một chút, rồi mới nhú mày tà tà cười lên.

Diêu Nhật Hiền vừa thấy vẻ mặt hắn, lập tức liền khấn trương lên, “Anh..... anh đừng lại đây.....”.

“Suyt!” Kì An Tu ra dấu im lặng, chỉ chỉ Tiểu An An, rồi mới thừa dịp Diêu Nhật Hiền thoáng mất phòng bị, kéo cậu vào phòng tắm, giam cầm vào trong ngực, ghé vào lỗ tai cậu thì thầm, “Em mặc thành như vậy, là tính dụ dỗ anh à?”

“Ai mà thèm.....” Diêu Nhật Hiền đỏ mặt.

Phía sau là vách tường kiên cố, trước mặt là khuôn ngực rộng lớn, ngay cả hai sườn đều là cánh tay cứng cáp, căn bản không đường thối lui. Mà bức tường trước mặt kia từng chút từng chút áp sát trong khi cậu ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có. Sợ khi chạm phải cơ thể nóng rực kia, sẽ thiêu cháy.

Hơi nước trong phòng chưa tan, phảng phất cảm giác ái muội mơ hồ mê hoặc lòng người. Diêu Nhật Hiền cảm thấy miệng khô lưỡi khô, tim đập thình thịch liên hồi, bốn phía yên tĩnh đáng sợ, dường như có thể nhìn thấy hỏa diễm đang hừng hực bốc cháy, độ ẩm kịch liệt tăng cao, miễn cưỡng nặn ra câu giải thích, “Tôi..... tôi chỉ có cái áo ngủ này.....”.

“Áo ngủ này tuyệt lắm! Quả thực rất đẹp!” Hơi thở nóng rực của Kì An Tu phả bên tai, phát ra nội tiết tố mãnh liệt độc nhất vô nhị của giống đực, móng vuốt của đầu heo kia bắt đầu xấu xa sờ mó trên cái đùi thon dài từ từ hướng lên trên.

“Không cần..... không cần như vậy.....” Diêu Nhật Hiên ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, nhắm mắt lại, cơ hồ có thể nghe thấy được tiếng tim đập mạnh mẽ từ ***g ngực đối phương. Thân thể cậu biết cảm giác khi tựa vào trong khuôn ngực kia có bao nhiêu ấm áp cùng thoải mái, nhưng lý trí lại cảnh báo rằng nó cũng rất nguy hiểm.

Kì An Tu không để cho cậu có cơ hội phản kháng, đưa cậu gắt gao áp sát vào vách tường, một phen giữ chặt lấy đầu Diêu Nhật Hiên, nụ hôn cháy bỏng lập tức phủ xuống.

“Ác.....” Tiểu An An đột nhiên nói mê, nhắc nhở còn có bên thứ ba tồn tại.

Đáng chết! Tiểu bại hoại phá hỏng không khí rồi!

Đầu óc Diêu Nhật Hiên sắp bị thiêu cháy cuối cùng khôi phục lại một chút minh mẫn, thở dồn dập bình ổn lại cảm xúc, lắp bắp nói năng lộn xộn tìm đại lý do, “Có..... có đứa nhỏ, phòng ở..... phòng ở này không cách âm..... ngày mai còn phải đi..... công viên trò chơi nữa.....”

Tức là nếu thu phục tiểu gia khóa, nếu phòng ở cách âm, nếu ngày mai đi chơi xong rồi, vậy không thành vấn đề nữa!

Con heo nào đó nghe ra ý tại ngôn ngoại, cười đến đặc ý, “Vậy đêm nay em thiếu anh một lần nha!”

Diêu Nhật Hiên bị dọa đến đầu óc mơ mơ màng màng làm sao nghĩ nhiều đến như thế, theo bản năng ừ một tiếng, liền đem mình bán luôn.

“Đêm mai nhất định anh phải làm được!” Kì An Tu hôn nhẹ hai gò má của cậu, buông lỏng cánh tay.

Diêu Nhật Hiên như được đại xá vừa định bỏ chạy, một cái móng heo lại xoa nắn cái mông vểnh vểnh xinh đẹp của cậu, “Nhanh chóng che kín mình lại, nếu không anh không dám cam đoan đêm nay không xơi tái em nha.”

Diêu Nhật Hiên sợ tới mức lập tức lục tung đồ đạc lôi ra một cái quần dài mùa đông mặc vào rồi mới thật cẩn thận nằm xuống bên phải con.

Kì An Tu nhìn nhị đệ của mình đang biểu tình đòi vận động, cười khổ một tiếng, “Muốn làm cảm thú, cũng không thể làm trước mặt trẻ em, có phải không? Người vẫn là ráng chịu khó nhịn một chút giải quyết bằng tay đi!”

Chờ hẩn giải quyết xong dục vọng, xối nước lạnh đi ra, Diêu Nhật Hiên đã ôm con ngủ say.

“Em thật đúng là quá nhẹ dạ!” Kì An Tu bất mãn nói thầm, “Không lẽ em không sợ anh đem hai cha con em ôm ra ngoài đem bán đi à?”

Nhưng mà, chúng ta đáng yêu như thế, người bán được sao? Hai cha con dùng hô hấp vững vàng mà hỏi lại.

Đương nhiên, luyến tiếc. Trong mắt Kì An Tu tràn đầy sùng nịch.

Nằm xuống bên trái Tiểu An An, lấy thể trạng cùng cái đầu của hẩn mà nói, cái giường này quá nhỏ, chân cũng không đủ đắp.

Kì An Tu đương nhiên không phải là loại người tự ủy khuất chính mình, ôm nhóc con qua bên cạnh, chính mình nghênh ngang chiếm cứ trung gian, trái ôm phải ấp, ân, cảm giác làm trụ cột trong nhà thật không sai.

Hai cha con Diêu gia chỉ cảm thấy trên giường đột nhiên xuất hiện một cái gối ôm bự ấm áp, lập tức không chút do dự đều ôm chặt lấy.

Đến hừng đông, mở mắt dậy thấy hai cha con họ y như gấu koala ôm chặt lấy người ta, Diêu Nhật Hiên nhất thời quỳnh quáng.

Diêu Bình An lại cười khanh khách, đôi tay nhỏ bé xoa xoa khuôn ngực rắn chắc, “Cha con con là koala, chú là cái cây!”

Kì An Tu ôm bé con, dùng cái cằm lún phún râu cọ cọ cổ bé, “Giờ cái cây muốn chột lét gấu con nè!”

Tiểu An An cười ha ha, một lớn một nhỏ ôm lấy nhau lăn lộn.

Diêu Nhật Hiên nhanh chóng đứng dậy, đi trước rửa mặt thay đổi quần áo. Rồi mới kéo rèm, ánh dương quang sáng lạn lập tức phủ kín gian phòng nhỏ. Hắn nhắc nhở hai người còn đang đùa trên giường, “Được rồi được rồi, hôm nay còn phải đi công viên trò chơi nữa nha, Tiểu An An mau rời giường đi!”

“Đi công viên chơi trò chơi thôi!” Diêu Bình An từ trên giường nhảy bật lên, sức mạnh mười phần.

Diêu Nhật Hên bị nhiệt tình của con trai cuốn hút, rút ra chiếc di động mà Kỳ An Tu đưa “Tách” một tiếng, chụp ảnh con.

Bất quá âm thanh này nhắc nhở Kỳ An Tu, “Đúng rồi! Hắn là nên mang theo máy chụp hình nữa.”

Này..... nhà chúng ta làm gì có. “Cái di động này dùng cũng tốt lắm a! Chụp ảnh hắn là không thành vấn đề.”

“Sao được chứ? Đây là lần đầu tiên cả nhà mình đi chơi mà, phải chụp đẹp đẹp một chút chứ!” Kỳ An Tu cầm lấy di động của mình, nhanh chóng gọi điện.

“An Na..... Cái gì còn sớm..... bọn anh muốn đi công viên trò chơi..... máy chụp hình của anh để ở trong ngăn kéo Đúng a, chưa sạc pin..... A, vậy thật tốt quá..... cảm ơn a..... Em ác quá đi, lại giết tiền..... được rồi được rồi! Lát nữa gặp!”

Ngắt điện thoại, hắn ngẩng đầu nói, “Chuẩn bị đi, chúng ta mau một chút, nhanh chóng chuẩn bị xong rồi ra ngoài ăn điểm tâm, lát nữa An Na sẽ mang máy chụp hình của nó tới cho mình.”

Diêu Nhật Hiên nghe ra một chút không thích hợp, “Em gái anh đang ở nhà anh à?”

Kỳ An Tu gật đầu, “Đúng vậy! Trang hoàng nhà cửa của anh sao có thể không có ai trông coi? Nó phải giúp anh chứ!”

“Tình cảm của hai anh em anh thật tốt.” Anh trai thì đi chơi, em gái thì làm việc.

“Đúng vậy!” Kỳ An Tu nghĩ thầm, đứa em gái này đúng là rất tốt, nếu nó làm việc mà đòi thù lao có thể ít một chút hoặc là miễn phí thì càng tốt hơn!

Nhưng làm người không thể quá tham lam! Tiểu thư An Na xinh đẹp nói, đàn ông tốt đều bị bắt cóc hết rồi, dù sao cũng phải cho người ta ăn được chút gì đó, không phải sao?

***.

Ferrari vàng nè, đầu đẹp lắm ha, màu đỏ đẹp hơn

23. Chương 23

Khi Kỳ An Na thấy ba người mặc đồ giống hệt nhau xuất hiện trước mặt nàng, lập tức kích động, “Mau mau mau! Đứng lại đi, em muốn chụp ảnh cả ba người!”

Kỳ An Tu nhíu mày, tiến lên định giật lấy máy chụp hình, “Đang ở ngoài đường, chụp cái gì mà chụp.”

“Không được, không cho em chụp, em khỏi cho anh mượn máy luôn bây giờ!”

Cả ba đành phải ở ngoài đường tạo vài tư thế để cho nha đầu kia chụp mấy tấm cho đã nghiền, cuối cùng mới lấy được máy.

Leo lên xe, Kỳ An Tu mới cười ha ha, “Tiểu An An, vừa rồi con làm mặt quỷ hay cực! Chọc tức được An Na.”

Diêu Bình An lại làm một cái mặt quỷ với hắn, Diêu Nhật Hiên kéo kéo bộ đồ mới của mình, “Chúng ta mặc thế này hình như hơi bị nổi? Nãy giờ ai đi ngang qua cũng nhìn chúng ta.”

“Có sao đâu?” Kỳ An Tu một chút cũng không thèm để ý, hắn làm tổng giám đốc, mỗi ngày đều bị người khác nhìn, sớm đã thành thói quen.

“Ba ba! Bọn họ xem chúng ta là vì cảm thấy chúng ta đẹp mà!” Diêu Bình An tuổi tuy nhỏ, lại siêu tự tin. Đầu heo nào đó âm thầm gật gù.

Quả nhiên là gần mực thì đen mà, Diêu Nhật Hiên oán thầm, đi theo con heo này, ngay cả con nít cũng dễ dàng học được da mặt dày.

Nhưng khi đến công viên trò chơi, bắn khoan trong lòng cậu nhanh chóng biến mất. Bởi vì thật sự có rất nhiều người mặc y phục tình nhân, cơ hồ mỗi gia đình đến đây đều mặc như thế, hai ba người mặc giống nhau, căn bản không có gì đáng ngạc nhiên.

Đến nơi, Diêu Bình An lập tức phấn chấn, thét chói tai chạy vào trong.

Những trò chơi từng xuất hiện trong TV như ngựa gỗ xoay tròn, ma thiên luân, thuyền hải tặc, đua xe..... tất cả đều xuất hiện trước mắt, bé con làm sao có dư tình lực quản chuyện khác? Chỉ hận không thể chơi hết mọi thứ.

Cuối tuần công viên trò chơi tấp nập người qua lại, Diêu Nhật Hiên theo sát con trai, không dám rời mắt khỏi con, sợ quay người đi thì sẽ lạc mất. Lúc này cậu mới thấy mặc y phục giống nhau, nhất là màu da cam nổi bật, quả thật rất tiện lợi. Nhưng đương nhiên cậu sẽ không nói ra, miễn cho con heo kia lại đắc ý vênh vao.

Bé con thấy những trò chơi mình thích là thèm, tham lam muốn chơi hết lại không biết bắt đầu chơi từ đâu, Diêu Nhật Hiên lo theo con căn bản không có rảnh ngẩng đầu. Lúc này, Kì An Tu làm tổng giám đốc, được huấn luyện trường kỳ một thân bản lĩnh vạch kế hoạch liền thi triển ra.

Đầu tiên nghiên cứu bảng giới thiệu các trò chơi, rồi mới căn cứ thời gian lẫn trò chơi nào dễ xếp hàng hơn sắp xếp ra một danh sách đi chơi, hai cha con Diêu gia chỉ cần nghe hiệu lệnh của hắn là được.

Diêu Bình An thật sự là chơi vui đến điên rồi!

Diêu Nhật Hiên cũng không biết, nguyên lai thể lực của con trai lại tốt như thế! Suốt một ngày, hét chạy lại nhảy y như uống nhầm thuốc kích thích. Kì An Tu thì vẫn rất hoàn hảo, chỉ khổ cho thân cậu, xương sống thắt lưng đều đau, chân thì muốn nhũn ra, đứng không nổi nữa.

Đến buổi chiều, cậu chịu không được, tìm một hàng ghế đặt mông ngồi xuống, hừ khí vô lực nói, “An An, chúng ta về đi được không? Ba mệt mỏi quá nga! Không phải con đã chụp hình với cá heo, cũng ngồi thuyền hải tặc rồi sao?”

“Còn sớm mà! Còn có rất nhiều trò con chưa chơi hết!” Diêu Bình An chu chu cái miệng nhỏ nhắn, chỉ mặt trời còn đang ở trên cao, luyến tiếc đi về, “Chú nói buổi tối còn có biểu diễn phun lửa! Con muốn xem mà, ba ba, chúng ta từ từ hẵng đi!”

“Nhưng ngày mai ba còn phải đi làm, chú cũng phải đi làm, mà con cũng phải đến trường a! Buổi tối nếu còn xem biểu diễn thì sao mà về?” Diêu Nhật Hiên kiên nhẫn giảng giải cho con.

Cái miệng nhỏ xíu của Diêu Bình An chu ra đến độ có thể treo được một cái bình.

Kì An Tu nghĩ nghĩ, “Anh gọi điện cho thư kí sắp xếp một chút, chúng ta đều nghỉ phép một ngày đi, em cũng xin cho Tiểu An An nghỉ một ngày. Hiếm khi có cơ hội đến đây, hôm nay ở lại đây một đêm, ngày mai hẵng về.”

Con heo nào đó nhất thời cảm thấy đây đúng là một cơ hội tốt a, vừa lúc mình cũng nên làm chuyện cần làm.

Này cũng quá mê muội mất cả ý chí đi! Không đợi Diêu Nhật Hiên kịp phản bác, Diêu Bình An đã muốn nhảy dựng lên, “Con muốn ở trong cái nấm bụi kia! Ân, lâu đài kia cũng được. Ân, nhà hoa kia cũng rất đẹp..... hay là ở nhà hoa đi!”

Trong khu công viên này có rất nhiều khu nhà ở nho nhỏ, chuyên dùng để cho du khách nghỉ lại. Đừng nói là trẻ em, ngay cả người lớn nhìn cũng thích.

Kì An Tu cầm lấy điện thoại, “Để hỏi xem có phòng trống không đã.”

Cuối cùng thì nghỉ lại ở khu nhà nấm, bất quá Kỳ An Tu hứa hẹn với bé con, lần sau đến chơi sẽ đổi phòng khác, để cho bé con đều được ở hết từng nơi một. Nhất thời trong trái tim nho nhỏ của Diêu Bình An, hình tượng của “ông chú” không thể nghĩ ngờ lại lớn thêm vài phần.

Diêu Nhật Hiền kêu khổ không ngừng, lúc này không những không chịu về, còn muốn lần sau lại đến? Thật sự là đòi mạng mà!

Kỳ An Tu thấy cậu quả thật rất mệt mỏi, liền nhận lấy trừu bô nguyên bản là nhiếp ảnh gia kiêm thêm cu li, chỉ huy lẫn bảo mẫu, vác theo túi xách lẫn Diêu Bình An, Diêu Nhật Hiền đi. Đến một chỗ, hắn sắp xếp chỗ nghỉ ngơi, xong mang hai người bọn họ đi chơi.

Không biết bắt đầu từ khi nào bỗng dưng biến thành Kỳ An Tu một tay ôm lấy cậu, một tay bế Tiểu Bình An đi tới đi lui. Đợi đến khi đi đến nơi biểu diễn phun lửa, đã muốn thành Diêu Nhật Hiền chủ động ôm lấy cánh tay của hắn, hoàn toàn không để ý đến mình đang nửa tựa vào người Kỳ An Tu còn Tiểu Bình An thì trực tiếp ngồi trên vai hắn, ngồi trên cao chỉ chỉ lung tung.

Mang theo một lớn một nhỏ xuyên qua đám đông, Kỳ An Tu có cảm giác lâng lâng! Tựa hồ tìm được cảm giác năm xưa lão ba lão mẹ mang theo hắn cùng em gái đến công viên trò chơi, hắn âm thầm lập kế hoạch, tương lai sẽ nhận nuôi thêm một bé gái nữa.

Đáng tiếc cho kế hoạch này, nhất định sẽ không tiến triển theo như cách mà hắn tưởng tượng.

Rốt cuộc cũng để cho bé con chơi đến tận hứng, buổi tối, cuối cùng đi đến ngôi nhà nấm, Diêu Nhật Hiền y như cây kẹo dẻo nằm bẹp trên sofa, không thể động đậy.

Tiểu Bình An cũng mệt mỏi, nhưng vẫn rất hưng phấn chạy lung tung nhìn trái nhìn phải, mỗi một thứ ở nơi này đều y như là đồ chơi phóng lớn, rất hấp dẫn cu cậu.

Kỳ An Tu quan tâm nhất, đương nhiên chính là giường.

Khu nhà ở đây tuy rằng thiết kế dành cho trẻ em, nhưng vẫn chiếu cố theo nhu cầu của cha mẹ. Cho nên thiết kế theo từng phòng riêng biệt, mỗi phòng ngủ đều có buồng vệ sinh riêng biệt tránh gây phiền toái.

Trung tâm phòng ngủ chính là một cái giường lớn tạo hình cây nấm, nhưng rất lãng mạn kiểu diêm, trong ngăn tủ đầu giường ngay cả áo mưa lẫn cao bồi trơn đều chuẩn bị sẵn. Hắn thử một chút, cách âm cũng rất hoàn hảo.

Phòng trẻ em bên cạnh lại rất đáng yêu, toàn bộ đồ vật đều nho nhỏ xinh xắn, Diêu Bình An vào trong, sẽ không còn muốn chạy lung tung, chỉ cái giường nhỏ xíu nói, “Con muốn ngủ ở đây!”

Xem như nhóc thức thối! Kỳ An Tu cười tà, tha bé con đi tắm rửa.

Bọn họ không mang theo đồ ngủ, may mắn ở đây cũng có tiệm quần áo, lại mua ba bộ đồ ngủ phi thường đáng yêu giống hệt nhau.

Diêu Bình An ngâm nước ấm trong bồn tắm, cảm giác hưng phấn nhanh chóng chuyển hóa thành mệt mỏi, cái đầu nhỏ gật gù một lúc liền ngủ say.

Kỳ An Tu đỡ lấy bé con, tẩy rửa cho bé một lúc rồi thay bộ đồ ngủ màu lam xong bế bé ra.

Diêu Nhật Hiền nghỉ ngơi một lúc mới tạm ổn đi tới nhìn, “A, An An ngủ rồi à? Tôi cũng đi tắm đây, ngủ ngon.”

Kỳ An Tu cười cười ôm bé con đưa đến trên giường, “Em tính ngủ ở đây à?”

Diêu Nhật Hiền dụi dụi mắt, cái giường này sao nhỏ xíu như vậy? Chẳng khác gì cái nôi em bé vậy, tuy vóc dáng của cậu không lớn, nhưng làm sao ngủ ở đây được!

“Vậy làm sao đây?” Cậu ngốc hồ hồ hỏi.

Kỳ An Tu đắp chăn cho bé con xong, kéo cậu đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa mới nghiêm trang nói, “Em đương nhiên, ngủ với anh.”

24. Chương 24

Diêu Nhật Hiên liền mở to mắt, con sâu ngủ nhất thời chạy mất tiêu, hắn đang nói cái gì? Ngủ với hắn? Vậy không phải dè tự chui vào miệng cạp sao? Nhưng không đợi cậu kịp phản ứng, đã bị tên kia đẩy mạnh xuống giường.

“Tôi..... tôi không cần!” Diêu Nhật Hiên gấp đến độ nói lung tung.

Khi thân thể cậu khoẻ mạnh cũng không phải là đối thủ của con heo này, huống chi lại là lúc đang cực kỳ mệt mỏi như thế này?

Chỉ nghe xoạch một tiếng, cửa bị khóa trái.

“Anh..... anh không được lại đây.....” Diêu Nhật Hiên xoay ngang xoay dọc tìm vũ khí, thuận tay liền túm được cái gối hình nấm, giường nanh múa vuốt không cho hắn tới gần.

Trong mắt Kì An Tu ánh lên chút giễu cợt, “Em nghĩ là nó có độc à? Mà dù cho nó có độc cũng phải lấy nó nấu canh rồi mang sang lửa gặt anh uống thì mới được nha!”

Diêu Nhật Hiên nhìn lại vũ khí trong tay, ngượng ngùng quăng đi.

Chống địch bất thành, cậu thay đổi sang ngữ khí mềm mỏng định lấy nhu thắng cương, “Ngô..... cái kia, hôm nay tôi mệt chết đi tôi muốn ngủ.....”

“Anh đâu có nói không cho em ngủ đâu? Mang em qua đây, không phải là ngủ à?” Con heo nào đó rõ ràng không có hảo ý lấy áo ngủ của hai người bọn họ, “Vậy trước cũng nên đi tắm đi ha?”

Àn, vậy còn được, chơi đến cả người dầm mồ hôi, không tắm rửa thì thật khó chịu.

“Vậy anh..... tôi..... anh đi tắm trước đi!”

Kì An Tu khẽ thở dài một cái, từng bước áp sát, “Vì cái gì mà em luôn sợ anh như thế?”

“Tôi..... nào có.....” Hắn để làm chi dựa vào sát như thế? Lui từng bước.

“Vậy sao mỗi lần anh đến gần, em luôn khẩn trương như vậy?”

“Không có.....” Mỗi ngày đều bị anh động thủ động cước, có thể không khẩn trương sao?

“Vì cái gì mà em cứ luôn lén nhìn anh?”

“Không có.....” Người nào đó chột dạ không thừa nhận.

“Em thích anh?”

“Không có!” Càng thêm không thừa nhận.

“Vậy vì cái gì em không dám tắm chung với anh?”

“Không.....”.

Bị lừa! Diêu Nhật Hiên bị tên kia từng bước một bức vào phòng tắm, mới ý thức được trúng chiêu.

Kì An Tu hài lòng nhìn cậu, “Nếu không sợ, vậy cởi quần áo đi!”

Vẫn còn chưa tắm mà mặt Diêu Nhật Hiên đã đỏ bừng y như bị trúng nước sôi, “Tôi..... tôi không quen mà.....”

“Vậy bắt đầu tập cho quen đi!” Kì An Tu không coi ai ra gì cởi áo thun ra, thân mình kiện mỹ lộ ra.

Diêu Nhật Hiên lập tức quay mặt đi, đây là lần đầu tiên cậu thanh tỉnh mà nhìn thấy thân thể của đầu heo.

Vụng trộm liếc mắt một cái, thân thể trắng kiện không có một vết sẹo, thật đúng là rất tuyệt!

“Lại nhìn lén!” Kì An Tu cười xấu xa ngay cả quần cũng cởi ra, cố ý triển lãm hạ thân đang ngẩng cao đầu, “Em muốn xem thì cứ thoải mái a, sờ sờ cũng được!”

Con heo hạ lưu này! Mặt Diêu Nhật Hiên đỏ đến cơ hồ muốn xuất huyết.

Ba vòi nước đồng thời được mở ra, nước ấm được xả đầy bồn tắm lớn, nhanh chóng bốc hơi mù mịt.

Thấy Diêu Nhật Hiền còn đứng ngây ngốc, Kì An Tu nhin không được tiến lên tự mình động thủ.

“Anh muốn làm cái gì?”

“Giúp em cởi quần áo!”

“Tôi..... tôi không cần đâu!”

“Cũng không phải chưa từng nhìn qua, có cái gì mà thẹn thùng?”

“Không cần!” Diêu Nhật Hiền y như con nít cố sống cố chết giữ chặt áo, thanh âm run run bỗng nhiên trở nên nức nở.

Kì An Tu lập tức cảm thấy không ổn, ngừng trêu đùa lại, nâng cằm cậu, “Em làm sao vậy?”

Đôi mắt trong veo của Diêu Nhật Hiền đã muốn nổi lên một tầng sương mù, muốn khóc mà lại không khóc khiến hấn rất đau lòng.

“Em giận à?”

Diêu Nhật Hiền không biết nên nói sao, mím chặt môi, nước mắt bắt đầu ứa ra.

“Em không vui vì chuyện gì, nói ra được không? Đừng như vậy mà!” Kì An Tu có chút hoảng hốt, chính mình rốt cuộc là làm gì không đúng? Khiến cho cậu thương tâm như thế?

Diêu Nhật Hiền vẫn là rầu rĩ không lên tiếng.

Một loại cảm giác vô lực chưa bao giờ trải nghiệm qua làm cho Kì An Tu rất là khủng hoảng, trong quan hệ của hai người, vẫn là hấn chủ động, Diêu Nhật Hiền bị động.

Hấn có thể khẳng định là mình thích tiểu gia khóa này, cho nên thật lòng muốn theo đuổi cậu. Nhưng Diêu Nhật Hiền rốt cuộc nghĩ như thế nào, hấn không thể hoàn toàn khẳng định.

Tiểu gia khóa này thường xuyên vụng trộm nhìn hấn, rõ ràng là không có ác cảm, nhưng cậu cũng chưa từng tỏ vẻ thích mình.

Kì An Tu bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng khác, có phải cậu là vì muốn nhìn ánh mắt của mình mà hành động? Có thể là bởi vì gia cảnh nghèo khó của mình, cậu rất cần công việc này nên mới để cho hấn quấy rầy, thậm chí là phát sinh quan hệ?

Nếu không đến Diêu gia, hấn có thể vĩnh viễn không nghĩ ra. Nhưng hấn đã đến, thấy được bản hàn như vậy, Diêu Nhật Hiền lại còn rất trẻ, vậy cậu phải chịu áp lực đến thế nào mới có thể nuôi Tiểu Bình An?

Năng lực của Tiểu Bình An ở hội bán đấu giá từ thiện khiến cho người ta kinh ngạc, nhưng kia cũng là cuộc sống gian khổ tạo ra đi!

Một đứa bé mới ba tuổi, cư nhiên có thể nhớ rõ siêu thị sau chín giờ có giá đặc biệt, có thể phân biệt mua món hàng nào có lời hơn, trong đó ẩn chứa bao nhiêu đắng cay chua xót?

Như hôm nay đến công viên trò chơi, Tiểu Bình An không chỉ có cái gì cũng chưa từng chơi, ngay cả khi dẫn bé đi ăn gà rán, đứa nhỏ tuy rằng không nói, nhưng trong ánh mắt đơn thuần của bé ánh lên niềm vui sướng chói mắt, có thể giấu được ai!

Trời ạ! Nếu Diêu Nhật Hiền không phải cam tâm tình nguyện cùng hấn phát sinh quan hệ. Vậy mình ở trong chuyện này, đến tột cùng sắm vai loại nhân vật như thế nào chỉ biết lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chứ?

Người tự cho là có thể cứu vớt hai cha con bọn họ ra khỏi khổ ải, nhưng vấn đề là, sự cứu vớt của người, có phải là điều mà người ta cần không?

Kì An Tu vừa tự trách lại vừa áy náy, tim hấn như rơi xuống một cái động sâu không đáy.

“Thực xin lỗi! Là lỗi của anh, anh không nên trêu chọc em, nếu như em không muốn, sau này anh sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa!”

Diêu Nhật Hiên chỉ thấy khuôn mặt ảm đạm của hắn, lấy khăn tắm quấn người lại, mở cửa định đi ra ngoài. Cứ như thế mà đi sao?

Ủy khuất trong lòng cậu càng sâu, cuối cùng cũng bùng nổ, “Cái gì cũng đều là anh! Đến cũng là anh, đi cũng là anh! Anh..... anh coi tôi là thứ gì?”

Nước mắt nhịn đã lâu cuối cùng cũng rơi xuống, “Anh ép tôi ở lại công ty, cả ngày tìm cơ hội quấy rối tôi! Còn thừa dịp tôi uống rượu khi dễ tôi!”

Quả nhiên, cậu ấy không nguyện ý! Tim Kỳ An Tu như bị một bàn tay vô hình bóp nát, càng lúc càng chìm sâu.

“Anh..... anh chỉ là thật lòng thích em.....” Giờ phút này, hắn chỉ cảm thấy thổ lộ của mình vừa yếu ớt lại vô lực. Tràn ngập nhiệt tình, nguyên lai chính là hắn tự mình đa tình.

25. Chương 25

“Có ai thích người cái kiểu như anh chứ?” Diêu Nhật Hiên cảm giận rít lên, “Gặp mặt thì không phải sờ mó tôi thì là..... làm chuyện đó!”

Ân? Kỳ An Tu như trong đám lầy vớ được cành cây cứu mạng, ý tứ này không phải hoàn toàn ghét mình à?

“Vậy em nói cho anh biết, anh phải làm sao?”

Này..... Diêu Nhật Hiên cũng không biết, cậu chưa từng trải qua chuyện tình yêu, nhưng có thể cảm nhận được, “Như hôm nay chẳng phải rất tốt sao.”

Cậu thật sự thích loại cảm giác này, nhìn Kỳ An Tu lưng mang bao lớn bao nhỏ, mua nước, chụp ảnh, ba người giống người một nhà. Tuy rằng cảm thấy rất ngượng, nhưng cậu thật sự cảm thấy con heo kia trông giống như một người chồng người cha đầy trách nhiệm, khiến cho cậu và con có thể yên tâm dựa vào.

Kỳ An Tu bất an hỏi, “Vậy em..... kỳ thật là nguyện ý kết giao với anh?”

Diêu Nhật Hiên cúi gằm một lúc lâu, mới hỏi một câu, “Anh với ba anh nói, nói muốn ... muốn..... chuyện đó, có phải là thật không?”

Những lời này, cậu ghi tạc trong lòng thật lâu, vẫn muốn hỏi hắn, khả nhưng lại sợ hãi phá vỡ giấc mộng đẹp này.

Nga da! Kỳ An Tu quả thực là được tái sinh, như từ địa ngục vọt thẳng lên thiên đường, cả người lâng lâng như vô trọng lượng, lập tức thể hiện quyết tâm.

Giờ phút này ý nghĩ cũng rõ ràng, miệng cũng lưu loát, “Đứa ngốc! Em nghĩ rằng anh rảnh quá không có chuyện gì thì mang người về gặp mặt lão ba sao? Em là người đầu tiên đó! Anh là thật lòng muốn kết giao với em! Nếu em không tin, vậy chúng ta đi đăng kí kết hôn luôn rồi hẵng kết giao nhé?”

“Vậy..... vậy quá nhanh!” Diêu Nhật Hiên lắp bắp nói, “Vậy sau này anh không được vừa nhìn thấy tôi liền..... cởi quần áo của tôi!”

A, nguyên lai tiểu gia khỏa là vì để tâm đến chuyện này!

Con heo nào đó lập tức bắt đầu quỷ biện, “Thân thể kết hợp là cách để hai người hiểu nhau hơn đó a, anh thích em, đương nhiên sẽ muốn cùng em làm tình. Nếu quan hệ không hài hòa, hai người cũng sẽ khó ở bên nhau. Kỳ thật lúc làm tình, em cũng có hưởng thụ mà, đúng không? Vậy vì cái gì không thể làm? Đều là người trưởng thành rồi, thường xuyên vận động đối với thể xác và tinh thần mới có lợi! Như vậy đi, anh hứa với em, nếu sau này em không đồng ý, anh sẽ không làm, được không?”

Đương nhiên, nếu em không đồng ý, anh cũng sẽ nghĩ biện pháp dụ em đồng ý.

Cái gì chứ ?! Diêu Nhật Hiên vừa định mở miệng, lại bị heo cắt ngang.

“Đương nhiên rồi! Anh cũng sẽ tăng mạnh hoạt động, sau này mỗi đêm tận lực cùng cha con em dùng bữa tối, mỗi tuần sẽ dành một ngày mang Tiểu An An ra ngoài du ngoạn, chúng ta còn phải cùng nhau đi thăm ba anh. Bất quá, bây giờ là buổi tối.” Con heo nào đó lại kéo vấn đề về trọng tâm, “Mọi người đều mệt chết đi, có phải nên đi ngủ rồi không?”

Tựa hồ cũng có đạo lý, nhưng mà sao mình lại cảm thấy có hơi lạnh lạnh vậy nhỉ?

Diêu Nhật Hiên cúi đầu nhìn lại mình, từ lúc nào mà quần áo của mình mất sạch rồi?

“Anh.....” Kỳ An Tu không cho cậu cự tuyệt, bế cậu vào trong bồn tắm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Nhật Hiên lập tức lại đỏ bừng, con heo này! Động tác càng lúc càng nhanh.

Kỳ An Tu nghiêm trang cầm lấy vòi hoa sen xối toàn thân cậu, “Trước gọi đầu! Nhắm mắt!”

Rồi mới không thèm nói gì cầm lọ dầu gội đổ lên đầu cậu chà xát.

Sợ dầu gội rơi vào mắt, Diêu Nhật Hiên theo bản năng nhắm mắt lại, trước mắt một mảnh hắc ám, làm cho cậu cảm thấy tự nhiên hơn, đương nhiên là không nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của con heo nào đó đang cười xấu xa nhìn cậu như đã điều con.

Chà xát tóc Diêu Nhật Hiên một lúc, Kỳ An Tu không để cho cậu tự làm lấy, tiếp theo lại lấy bông tắm chà xát từ trên cổ cậu một đường đi xuống.

“Anh mau xả nước cho tôi!” Đầu Diêu Nhật Hiên đầy bọt xà phòng, liệu mạng căn môi ức chế dục vọng từ từ dâng lên. Rất muốn nói, không được chiếm tiện nghi của tôi nữa! Lại vẫn là xấu hổ không dám mở miệng.

Đang sỗ sàng ăn đậu hũ con heo nào đó đương nhiên không chịu, “Không sao đâu, rất nhanh sẽ tắm xong à!”

Đúng là nhanh một chút, nếu không, nhị đệ nhà hần sắp không nhịn được.

Rốt cuộc đem toàn thân người ta đều sờ soạng một lần, Kỳ An Tu chiếm đủ tiện nghi mới cầm lấy vòi hoa sen tẩy cho cậu.

Diêu Nhật Hiên đợi đến khi có thể mở mắt, Kỳ An Tu lại đem bông tắm trong tay hần đưa cho cậu, “Tối em tắm cho anh đó!”

Bộ anh không biết tự tắm à? Diêu Nhật Hiên vừa định cự tuyệt, lại nghĩ người ta vừa rồi tắm giúp mình, không lẽ mình lại đi từ chối?

Kỳ An Tu tự giác nhắm mắt lại, chủ động đem đầu cúi xuống trước mặt cậu, “Gội đầu cẩn thận một chút nha, đừng để cho nước chảy vào.”

Vậy..... tắm đại đi! Coi như là tắm cho con! Nhưng nếu Tiểu Bình An lớn như thế, còn có thể để cho cậu tắm rửa dùm sao?

Này rõ ràng là vấn đề, nhưng Diêu Nhật Hiên tự động xem nhẹ, lừa mình dối người gọi đầu cho hần, lại lấy vòi sen xả nước bắt đầu tẩy người cho hần.

Người đừng nói, con heo này đáng người thực tốt! Không biết hần tập luyện ra sao, nhìn nhìn lại cánh tay gầy gầy của mình, Diêu Nhật Hiên rất đổ kỵ. Biết Kỳ An Tu đang nhắm mắt, ánh mắt không kiêng nể gì ngấm ngấm khắp người hần, trong lòng chắc chắn tán thưởng bả vai dày rộng, khuôn ngực rắn chắc.....

Nhưng vì cái gì, phía dưới lại có một cây gậy xấu xa!

Khóe miệng Diêu Nhật Hiên run rẩy vài cái, hạ thân Kỳ An Tu nổi bật lên một cây thịt heo lớn sưng đỏ hùng dũng đứng thẳng, lấy lòng nhìn cậu, thèm nhỏ dãi. (3 chữ cúi ta hem hiểu a, ai thèm cơ ???)

Kỳ An Tu vẫn vụng trộm lạng lẽ hé mắt nhìn nhất cử nhất động của Diêu Nhật Hiên, thấy cậu nhìn trừng trừng hạ thân của hần, lại nhìn xuống tiểu đái phần hồng nằm yên của mình, tức giận chu miệng.

Đúng là không thể so sánh!

Kì An Tu rất đắc ý, lại nhắm mắt lại làm bộ không biết, còn thúc giục, “Phía dưới của anh còn chưa tẩy nữa!”

Diêu Nhật Hiền tức giận ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn, cầm giận đem Kì gia nhị đệ ra chém vô số lần trong lòng, tâm không cam lòng tình không muốn tẩy trừ cho hắn.

Nga! Phân thân của mình được Tiểu Hiền Hiền chủ động nắm ở trong tay cảm giác thật sự là quá tuyệt vời! Kì An Tu say mê động ngay trong tay cậu.

Diêu Nhật Hiền rõ ràng cảm giác được cái thứ quái dị kia lại trưởng lớn thêm, còn cứng rắn thêm vài phần, thẹn quá thành giận bỏ ra, “Anh lộn xộn cái gì?”

Đầu heo nào đó rất là vô sỉ, còn chỉ trích cậu, “Động tác của em quá chậm, anh muốn nhanh chóng đem nó tẩy rửa sạch sẽ!”

Chỉ muốn tẩy sạch thôi? Khẳng định không phải chuyện tốt! Quên đi, nhanh tẩy cho hắn xong để thoát khỏi cảnh xấu hổ này.

Diêu Nhật Hiền tự cho là mình thông minh, cũng không ngẫm lại, nếu mà cậu làm nhanh thì hôm nay còn có thể thoát được sao?

Lung tung tẩy rửa cho Kì An Tu, vứt bông tắm đi, đem vòi hoa sen đưa cho hắn, “Tự anh làm đi!”

Xoay người vừa định rời đi, lại bị hắn ôm lấy từ phía sau.

Hơi thở ấm áp của Kì An Tu quanh quẩn ở bên tai cậu, “Chúng ta chưa từng làm ở trong phòng tắm!”

Nơi anh chưa làm qua chẳng phải còn rất nhiều sao!

Nói là như vậy, nhưng Diêu Nhật Hiền cũng biết đánh chết vạn vạn không thể nói ra miệng, chỉ ra sức giãy khỏi cái ôm của hắn, “Hôm nay tôi mệt chết đi! Anh đã hứa với tôi nếu tôi không đồng ý sẽ không làm mà!”

“Em không đồng ý sao?” Kì An Tu xoay cậu lại, bắt buộc cậu đối mặt với mình, “Thật sự không muốn làm?”

Diêu Nhật Hiền không dám nhìn ánh mắt nóng cháy của hắn, chột dạ cúi đầu, “Phải! Tôi không..... muốn làm.....”

“Không muốn à? Quên đi!” Kì An Tu cười thầm, làm bộ như rất ủy khuất nói, “Vây hôn một cái chắc không tính là quá phận đi?”

Hôn cũng rất nguy hiểm! Trong đầu Diêu Nhật Hiền hiện lên ý niệm này, miệng lại bị ngăn chặn.

***.

26. Chương 26

Kì An Tu vừa ngậm lấy cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn, toàn thân liền lập tức hưng phấn lên, nhất là nhị đệ không thành thật, trực tiếp liền cạo xát lên hạ thể Diêu Nhật Hiền, liền chỉ có một ý niệm trong đầu, nó muốn đi vào!

Thời điểm chưa tới! Nhịn xuống một chút dừng nháo! Kì An Tu khó khăn hạ chỉ lệnh cho hạ thân không an phận. Lưỡi vươn ra, liền xâm nhập vào miệng Diêu Nhật Hiền, hết liếm lại mút vào đưa hết khả năng phong lưu ra.

Nhị đệ Kì gia tức giận giương cao, người ở phía trên khoái hoạt, lại để cho lão tử ở dưới này nhẫn nhịn! Chơi trò gì vậy hả?! Lão tử không đi vào thì người dễ chịu lắm à?

Diêu Nhật Hiền cảm thấy hạ thân bị thứ nóng rực kia chạm vào, miệng thì bị tên kia chiếm cứ, căn bản không phát ra được thanh âm nào.

Có kiểu hôn môi như thế sao? Quá *** đi!

Không chỉ vậy, hai cái vuốt heo đương nhiên không chịu an phận, từ trên xuống dưới, một lần lại một lần mơn trớn thân thể mẫn cảm của cậu, rất nhanh, liền gọi lên ***.

“Ngô..... Ngô.....” Từ trong miệng Diêu Nhật Hiên không còn phát ra thanh âm cự tuyệt nữa mà chỉ còn những tiếng rên rỉ ngọt ngào. Hai tay bắt giắc ôm cổ Kì An Tu, đem chính mình áp sát.

Đầu heo đã sớm đói khát đương nhiên sẽ không cự tuyệt mỹ thực đưa đến tận miệng, càng thêm hung mãnh mở lớn miệng, ngẫu nhiên đôi môi ngọt lịm, cơ hồ muốn nuốt tất cả vào bụng.

Thừa dịp Diêu Nhật Hiên ý loạn tình mê, điều chỉnh tư thế một chút, để cho Diêu Nhật Hiên cười trên người mình. Rồi một tay giữ chặt cái eo thon nhỏ, một tay di chuyển xuống dưới, vuốt ve thắt lưng mảnh khảnh, cuối cùng chạm vào cúc huyết.

“A!” Diêu Nhật Hiên như bị điện giật, khẽ giật người lên, lại khấn cho móng vuốt heo kia thừa cơ luồn vào khe hở, đồng thời thưởng thức hai đóa hoa nhỏ trước sau của cậu, khiến cho cậu vô cùng sợ hãi.

“Mau lấy tay ra!” Diêu Nhật Hiên mở to đôi mắt đọng nước, mím chặt đôi môi sưng đỏ phát ra mấy tiếng uy hiếp căn bản không có hiệu lực, chỉ càng thêm mê người. Cậu muốn khép lại hai chân, lại chỉ có thể càng nhanh kẹp lấy thắt lưng đối phương, ngược lại khiến cho chính mình cảm giác càng thêm mãnh liệt.

Con heo kia làm vẻ mặt phong tao nhìn cậu, “Bây giờ đã muốn chưa?”

“Không..... không muốn!”

Móng vuốt heo tăng thêm lực, bốn ngón tay thon dài rất có kỹ xảo đè lên cúc huyết của cậu, đại ma chỉ vuốt ve bên ngoài đóa hoa nhỏ, “Đã muốn chưa?”

“Ân..... Ân..... không..... A!” Diêu Nhật Hiên sắp phát điên lên! Đóa mật hoa phía trước tiết ra không ít mật dịch, ngay cả cúc huyết đằng sau cũng không ngừng hé ra hợp lại, như chào mời kẻ khác xâm nhập.

Cậu nắm chặt bả vai Kì An Tu, khuôn ngực kịch liệt phập phồng, đầu vô lực lắc lư, cả người như chìm sâu vào dục vọng.

Vẻ đẹp mỹ hoặc vô thức lộ ra, khiến cho đôi mắt đen như mực của Kì An Tu càng trở nên thâm trầm, hô hấp cũng dồn dập hơn, không chỉ có càng thêm dùng sức đùa bỡn hai địa phương mẫn cảm kia, còn vươn tới phía trước vỗ về chơi đùa phân thân của cậu, “Muốn chưa?”

Diêu Nhật Hiên sắp chóng đờ không nổi, lý trí như đã chạy trốn, cậu cơ hồ như đang chìm xuống bể trầm luân. Cuối cùng, cậu chỉ nghe thấy giọng nói đáng thương hề hề của chính mình vang lên, “Làm..... phía sau, đừng..... trước.....”

Lời còn chưa dứt, một ngón tay thon dài mang theo nước ẩm xâm nhập vào cúc huyết.

“Ngô!” Ngay cả Diêu Nhật Hiên cũng cảm giác được thân thể của mình là có bao nhiêu hoan nghênh dị vật xâm nhập, nội bích không ngừng co thắt lấy lòng vị đại gia này, gắt gao siết chặt lấy, cầu người ta đi vào càng sâu.

Thấy nó nhiệt tình như vậy, vị đại gia thứ hai cũng tiến vào, hai ngón tay ở trong cơ thể Diêu Nhật Hiên khuấy động, nhiệt tình an ủi tiểu cục.

“Ân.....” Diêu Nhật Hiên vô lực tựa vào vai hắn, khoái nhạc trong thân thể càng lúc càng tăng nhanh thiêu đốt lý trí của cậu. Thân mình chủ động vận vẹo, muốn được an ủi càng nhiều hơn, ngón tay thứ ba cũng vùi sâu vào, hạ thể lại như càng thêm cơ khát.

“Có muốn anh tiến vào không?” Kì An Tu ung dung căn cứ khuôn ngực trắng nõn của cậu hỏi, hài lòng lưu lại ấn ký của riêng mình.

“Ngô.....” Diêu Nhật Hiên dùng tiếng hừ nhẹ thừa nhận, Kì An Tu lại cố ý trêu ghẹo, “Rốt cuộc là muốn hay là không muốn?”

Diêu Nhật Hiên hung hăng trừng mắt nhìn hắn, muốn cự tuyệt, nhưng Kì An Tu lại chủ động rút tay ra.

“Ân.....” Thân thể đột nhiên trống rỗng, mãnh liệt kháng nghị. Diêu Nhật Hiên mím chặt cái miệng nhỏ nhắn, cắn giắc ôm lấy hắn, dùng ngón ngừ tứ chi mà thỉnh cầu.

“Nói em muốn hay không?” Kì An Tu rốt cuộc vẫn là luyện tiếu khi dễ cậu, đổi sang dụ dỗ, “Nói một lần được không? Cho tới bây giờ em chưa từng nói qua!”

Diêu Nhật Hiên thật ủy khuất, rốt cuộc vẫn là nghiêng rằng bật ra một chữ, “Muốn.....”

Đầu heo sừng đến muốn hôn mê, như phát điên lên đem nhị đệ của mình cẩn thận đưa đến trước cức huyết, thật cẩn thận đẩy vào.

Hậu huyết được khuếch trương đã có thể thích ứng, khi phân thân nóng rực tiến vào trong cơ thể mình, Diêu Nhật Hiên không còn cảm thấy ghét bỏ cái thứ thô to xấu xí này nữa.

Cậu quả thực rất yêu bảo bối này! @-@

Không đợi Kỳ An Tu vận động, liền tự phát xoay xoay cái eo nhỏ.

Kỳ An Tu sao có thể chịu được nhiệt tình của cậu?

Nhị đệ lập tức thay thế được ý nghĩ, toàn diện chiếm cứ quyền khống chế thân thể, kiên định cố chấp khởi xướng tổng tiến công!

“A! A!” Diêu Nhật Hiên quên mất tư thế cơ thể của mình đang cười trên người của người ta, vốn đã dễ dàng xâm nhập, giờ phút này bị đâm đến sợ hãi rên lên liên tục. Nhưng đầu heo nghe được âm thanh kia lại coi như đó là tín hiệu thúc giục hăng hái càng thêm dùng sức tiến công.

“Không được! A! Chịu không nổi!” Diêu Nhật Hiên muốn giãy thoát, lại bị hấn truy kích tiến vào càng sâu.

Đầu heo lúc này đã đánh mất lý trí bất mãn vì đối thủ lâm trận bỏ chạy, cường ngạnh đem thất lưng cậu giữ chặt, càng thêm dùng mãnh xâm nhập.

“Ngô..... A.....” Nước mắt Diêu Nhật Hiên ứa ra, dường như có thể cảm thấy được lực phủ ngũ tạng của mình sắp bị xuyên thủng.

Cường hãn vũ lực, rất nhanh liền tiêu hao hết khí lực của cậu, khiến cho cậu hoàn toàn thần phục như một đứa trẻ ngoan ngoãn ôm lấy Kỳ An Tu, mặc hấn bài bố.

Một trận kịch liệt tiến vào mang theo đau đớn như bị lửa thiêu, tràng bích chậm rãi thích ứng bắt đầu sinh ra khoái cảm.

Tiếng kêu thảm thiết bắt đầu thay đổi thành âm thanh rên rỉ thích thú, bắt đầu hưởng thụ.

Dưới tiếng nhạc đệm êm tai, con heo kia càng thêm ra sức, đem chân cậu vòng qua thất lưng mình, để cho hai người kết hợp càng thêm chặt chẽ.

“A!” Khi bị đối phương xâm nhập vào một vị trí, toàn thân Diêu Nhật Hiên run bắn lên, khoái cảm như điện đánh ập toàn thân, loại cảm giác tê dại này khiến cho cậu hoàn toàn điên cuồng, gắt gao ôm chặt Kỳ An Tu, quần lấy thất lưng hấn, chủ động thỉnh cầu, “Muốn! Muốn.....ở chỗ đó!”

Thân thể kết hợp chặt chẽ, Kỳ An Tu đương nhiên hiểu rõ từng điểm biến hóa của cậu, không cần cậu nhiều lời, liền nhắm ngay chỗ đó mà công kích mãnh liệt.

Diêu Nhật Hiên không nhịn được mà phát ra tiếng thét chói tai, chưa được vài cái, trong đầu một đạo bạch quang hiện lên, phân thân bắn ra một cỗ bạch trọc trên bụng Kỳ An Tu, đạt đến cao trào.

Tinh dịch có vài giọt thậm chí bắn lên cả mặt heo, Kỳ An Tu vươn lưỡi liếm, hương vị của tiểu gia khóa thật tuyệt! Nhưng cũng *** mĩ dụ hoặc hấn không kiêng nể gì tiến hành hành động cuối cùng.

Thân thể vừa đạt đến cao trào trở nên mềm mại vô lực, Diêu Nhật Hiên mặc cho hấn không ngừng đánh sâu vào điểm mẫn cảm, cái loại cảm giác vừa thống khổ lại vừa sung sướng mãnh liệt kích thích thần kinh. Qua một lúc lâu sau, đầu heo mới hài lòng ở nơi sâu nhất trong cơ thể cậu bắn ra tinh hoa của mình.

Diêu Nhật Hiên hoàn toàn không còn chút sức lực nào, trước mắt một mảnh tối đen, chìm vào giấc ngủ.

Đầu heo phát tiết được một lần cuối cùng cũng khôi phục vài phần lý trí, ôm lấy Tiểu Hiên Hiên vô lực nằm úp sấp trên người hấn, ôn nhu thay cậu rửa sạch hậu huyết.

Nhưng gia khóa này sao giống y như Tiểu An An vậy, đều dễ ngủ như thế?

Bắt quá như vậy cũng tốt, dễ dàng bài bố. Con heo đặc ý trong lòng, đêm còn dài mà! Vận động thêm vài lần đi!

27. Chương 27

Diêu Nhật Hiên mệt mỏi đến mức mắt cũng không nổi, nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được mình đang nằm ở một nơi khô ráo mềm mại.

Là giường a! Cuối cùng cũng có thể ngủ, cậu mơ mơ hồ hồ nghĩ, định vươn tay kéo chăn, lại ôm được một khối thân thể ấm áp. Quên đi, kệ nó, chỉ cần ấm áp thì tốt rồi.

Đèn bàn đặt đầu giường tản mát ra ánh sáng mờ mờ màu hồng phấn ái muội, chiếu vào làn da vì mới trải qua *** mà hồng hồng của Diêu Nhật Hiên, khiến cho càng thêm mê người.

Nhan sắc này thật là tuyệt mỹ, về nhà chắc hẳn phải chăm sóc kỹ càng hơn! Kì An Tu một mặt tính toán, một mặt rất hài lòng nhìn tiểu gia khóa dùng sức chui vào trong lòng hắn, yêu thương nhưng nhớ như vậy đương nhiên là không nói gì ám chỉ muốn hắn tiếp tục vận động a!

Là một người đàn ông trẻ tuổi khỏe mạnh đầy nam tính, hắn đương nhiên không thể cự tuyệt. Không chỉ có không cự tuyệt, mà còn phải đầy đủ, hết sức, hoàn toàn thỏa mãn tình nhân của mình mới được.

Cho nên hắn không chút do dự cùng chi tứ chi giao triền, triển khai một đợt tiến công mới.

Diêu Nhật Hiên đang ngủ chợt cảm thấy toàn thân giống như bị một tảng đá lớn đè lên, khiến cho cậu thở không nổi, trong miệng dường như được đút vào một cây kem, nhưng cây kem này sao lại nóng như vậy, lại còn chạy lung tung trong miệng, muốn liếm cũng liếm không được.

Mặt hoa ở hạ thân còn có một cây kem nóng ở bên ngoài không ngừng cọ xát, lại không chịu đi vào, khiến cho cậu ngứa ngáy khó chịu. Nhịn không được khẽ xoay eo, muốn cho cây kem nóng bỏng kia nhanh chóng tiến vào trong thân thể, lấp đầy hoa huyết đối khát từ lâu, lại luôn bị cố ý né tránh.

Thấy hạ thân của cậu xoay tới rồi tỉnh rồi mùi, hoàn toàn không thể khống chế muốn đón nhận mình, Kì An Tu mới xấu xa vuốt ve khuôn mặt của Diêu Nhật Hiên, hỏi, “Muốn anh đi vào sao?”

“Ân.....” Diêu Nhật Hiên nhắm mắt ậm ừ đáp lại, còn tự động nâng người lên.

“Là muốn anh đi vào đóa hoa nhỏ phía trước của em, phải không?”

“Ân.....” Cảm giác được đầu cây kem nóng muốn tiến vào, Diêu Nhật Hiên càng thêm hưng phấn, phát ra rên rỉ triền miên.

Kì An Tu thiếu chút nữa nhịn không nổi, toàn bộ vọt vào. Cố gắng khắc chế chính mình, lại lui ra, còn hỏi, “Có muốn nhị đệ của anh tiến vào trong thân thể em không?”

“Ngô.....” Đột nhiên mất đi cây kem chỉ mới hơi tiến vào, Diêu Nhật Hiên rất là không vui nhú mày, hạ thân không ngừng cọ cọ vào người hắn.

Nếu đã đáp ứng rồi, vậy còn đợi gì nữa? Kì An Tu vô cùng cao hứng đem phân thân vùi vào trong đóa mặt hoa.

Thực con mẹ nó thích quá! Đầu heo không thể nghĩ ra từ thích hợp nào để hình dung, cười lên người Diêu Nhật Hiên tận tình rong ruổi.

Loại tư thế cơ thể như thế này tuy rằng cổ lỗ sĩ, nhưng mọi người thường dùng là có đạo lý. Bởi vì loại tư thế này có thể khiến cho động vật giống đực có cảm giác hoàn toàn nắm trong tay hết thảy, chinh phục đến khoái cảm tối cao.

“Ngô..... Ân.....” Nghe thấy thiên hạ dưới thân không ngừng phát ra tiếng rên rỉ sảng khoái, Kì An Tu biết cậu cũng đang hưởng thụ khoái hoạt. Nhưng này còn chưa đủ, hắn đem một chân của Diêu Nhật Hiên đang

vô ý thức quần chặt lấy thắt lưng mình kéo lên trên, tiểu gia khóa vẫn còn trẻ, thân thể còn mềm dẻo, nhẹ nhàng gác lên vai hắn.

Đến lúc này, Kỳ An Tu có thể xâm nhập càng sâu. Lại thêm nơi hai người ái ân hoàn toàn lộ ra trước mắt, kích thích hai mắt hắn một mảnh màu đỏ, càng thêm cuồng dã.

“A! Ngô!” Thanh âm Diêu Nhật Hiên bắt đầu thay đổi, trở nên cao vút, luật động quá mạnh mẽ làm cho thân thể cậu có chút ăn không tiêu. Tay bất giác vươn ra ôm lưng Kỳ An Tu, móng tay cắm sâu vào da thịt.

Đau đớn truyền đến càng thêm kích phát thú tính của heo, càng thêm liều lĩnh muốn chinh phục khoái cảm, đem cái chân còn lại của cậu cũng nhấc lên cao, tư thế này khiến cho đóa mặt hoa thần kỳ mất đi chỗ dựa, hoàn toàn mặc cho người đến ngắt lấy.

Bản năng nguy hiểm làm cho Diêu Nhật Hiên cuối cùng cũng miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy là Kỳ An Tu ở trên người cậu, lại yên tâm. Chỉ dùng giọng nói khàn khàn bảo, “Đừng..... đừng bắn vào trong.....”.

Nói giỡn sao? Không bắn vào trong, vậy còn có ý nghĩa gì chứ?

Tạo hóa ban cho động vật giống đực bản năng tiến công sinh sản, cho dù là đồng tính luyện ái đi chăng nữa, thì bên chủ công nhất định cũng sẽ muốn từng tác từng tác trong cơ thể đối phương lưu lại dịch thể của mình, làm bằng chứng đánh dấu lãnh thổ.

Cũng giống như chơi bóng đá vậy, có cầu thủ nào vất vả đưa bóng đến tận khung thành rồi mà không công phá thành trì, chuyện này có khả năng sao? Có khả năng sao ?!

Đầu heo cần bản là khinh thường trả lời những vấn đề kém cỏi như thế, bản thân vẫn tiếp tục anh dũng chiến đấu, còn không ngừng điều chỉnh tư thế cơ thể, một chút một chút đem hai chân cậu tách rộng ra, để cho nhị đệ của mình xâm nhập đến tận cùng của mặt hoa.

“A a a!” Diêu Nhật Hiên hét ầm lên, thật sự là quá sâu! Hoa huyết bị đâm đến tận trung tâm vừa đau lại vừa sướng khoái, làm cho cậu vô cùng khó chịu, lại mang theo lực hấp dẫn trí mạng, luyện tiếu dừng lại.

“Anh muốn bắn! Anh bắn vào nhé ?!” Heo không phải hỏi, không phải thương lượng, mà là tuyên cáo!

“Ừ.....” Thần trí Diêu Nhật Hiên hoàn toàn mơ hồ, cảm nhận được hoa huyết của mình theo bản năng co rút lại, cần bản không có kháng cự, ngược lại dùng sức bóp chặt lấy phân thân của hắn, làm cho hai người đạt tới cao trào.

Thật sự là hoàn mỹ! Kỳ An Tu nằm ở trên người Diêu Nhật Hiên, ồ ồ thở dốc, hưởng thụ dư vị sau cao trào.

Diêu Nhật Hiên thì sao ? Đương nhiên lại..... ngủ tiếp.

Nhiều đây sao đủ? Nghỉ ngơi một lát, lại đem Diêu Nhật Hiên lật sấp lại, lấy gối đầu lót dưới thắt lưng cậu, đem hai chân cậu xếp lại thành tư thế quỳ, làm cho tiểu thí thí đáng yêu vênh lên để lộ hai đóa hoa kiều diễm.

Nhưng mà, nên chiếu cố đóa nào đây? Kỳ An Tu phải mất một phen cân nhắc. Lựa chọn bên nào cũng khổ a!

Quên đi, vẫn là làm phía trước, phía sau làm xong còn phải đi tẩy trừ, phía trước thì khỏi cần.

Chủ ý đã định xong, liền theo phũ lên trên người Diêu Nhật Hiên, dùng phương thức thú giao cổ xưa chiếm cứ giống cái.

Bởi vì tư thế này, một lượng lớn tiểu nòng nọc có thể tấn công vào sâu trong cơ thể Diêu Nhật Hiên, mà không bao lâu sau, phía sau lại tới một đám quân đầy đủ sức lực trợ giúp.

Vốn là đồng bọn, giờ phút này lại trở thành kẻ đối địch.

Không có cách nào khác, tất cả sẽ phải chết, chỉ có một cơ hội có thể sống sót, kẻ mạnh thì sống, còn kẻ yếu thì phải chết! Rốt cuộc ai là quán quân may mắn đây? Mười tháng sau sẽ biết kết quả!

28. Chương 28

Diêu Nhật Hiền chỉ cảm thấy mình bị hành hạ cả đêm, bị người lật lên, lật xuống, ép cậu đến xương cốt toàn thân như muốn vỡ tan. Cuối cùng, trong đầu hoàn toàn chỉ còn là bóng đêm, mất đi ý thức.

Kì An Tu bị tiếng đập cửa “Rầm! Rầm!” đánh thức, mở mắt nhìn, trời đã sáng choang, Diêu Nhật Hiền ở trong lòng hăn ngủ y như một con heo con, ngay cả mí mắt cũng không động một chút.

Khẽ nhấc cái đùi trắng như tuyết ra, mới chú ý tới hai người là cả người trần trụi dây dưa cùng một chỗ. Trên làn da trắng như bạch ngọc của Diêu Nhật Hiền nơi nơi phủ đủ loại ấn ký ô mai to nhỏ của hăn, trong cơ thể còn lưu yêu dịch của hăn, cả người, toàn thân đều được đánh dấu dày đặc khẳng định chủ quyền của hăn, làm cho Kì An Tu rất muốn ôm cậu ôn tồn một phen.

Mà tiếng động ngoài cửa lại càng phát ra lợi hại, “Ba! Ba!”

Đây là phiền toái khi nuôi con à?! Thở dài, Kì An Tu vuốt vuốt lại mái tóc loạn thất bát tao, cầm lấy áo ngủ mặc ra mở cửa.

Diêu Bình An cao cao tại thượng nhìn Kì An Tu, tròng lớn đôi mắt to, mắt húng hởi, “Ba tôi đâu?”

Kì An Tu liền đem cửa mở một khoảng nhỏ, cả người chắn trước cửa, hăn thể nhưng là người lớn rất có trách nhiệm, những chuyện thiếu nhi không nên nhìn gì đó thì vẫn là không thể để cho bé con nhìn thấy, “Ba con còn đang ngủ, đừng quấy nhiễu ba! Con đói bụng rồi phải không? Chú gọi điện thoại cho con kêu đồ ăn.”

Diêu Bình An rất là bất mãn tà nghệ nhìn hăn, tiểu đại nhân ngoắc ngoắc ngón trỏ, “Ông! Theo tôi lại đây! Chúng ta nói chuyện!”

Nhóc con này muốn làm cái gì? Kì An Tu thật có chút tò mò, nhẹ nhàng khép cửa, cùng Diêu Bình An đến phòng khách.

Diêu Bình An ý bảo hăn ngồi xuống sô pha, còn mình thì chống nạnh đứng phía trước, cùng hăn nhìn thẳng, mới chỉ hăn phi thường nghiêm túc nói, “Ông phải chịu trách nhiệm với ba tôi!”

Lời vừa nói ra, Kì An Tu thiếu chút nữa cười phá lên! Nhóc tì này muốn hăn chịu trách nhiệm với ba nó, nhìn bộ dáng nghiêm túc của bé con, hăn không dám đùa cợt, cố gắng giải thích, “Chú đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm với ba của con! Nhưng, người lớn khi kết giao ngủ cùng nhau là chuyện bình thường.”

Diêu Bình An hất khuôn mặt nhỏ nhắn khinh thường nói, “Tôi biết ông sẽ nói như vậy! Bất quá tôi nói cho ông, ba tôi không giống với vẻ bề ngoài đâu! Tuy bộ dạng ổng rất xinh đẹp, nhưng mà vừa ngốc lại thật thà, tôi khẳng định ông sẽ chiếm tiện nghi của ba! Vạn nhất được vài ngày, ông nói không hợp với ba, rồi muốn chia tay ba, ba tôi sẽ bị thiệt!”

Quả thật là chiếm không tiện nghi nhà người ta! Kì An Tu bị một nhóc con mặt búng ra sữa nói như thế khiến cho nét mặt già nua đỏ lên, “Ách..... Vậy con muốn chú làm gì?”

Bàn tay nhỏ xíu của Diêu Bình An giơ ra, “Đơn giản, đưa toàn bộ tài khoản mà ông sở hữu giao ra đây! Từ giờ tôi sẽ giữ mật mã!”

Kì An Tu sửng sốt, đây là để làm chi? Mặc kệ là người nào, trong chuyện tình cảm mà nhắc tới tiền tài đều không thoải mái, hăn uyển chuyển lấy cớ, “Đúng là bình thường con cũng cần xã giao.....”

Diêu Bình An lườm hăn một cái, “Ông yên tâm, tôi không thèm tiền của ông đâu! Chẳng qua tôi giúp ông quản lý tiền bạc của ông mà thôi. Tài sản của ông trừ một phần ba tiền lương hàng tháng thì ông giữ, hai phần ba còn lại cũng giao cho tôi, làm quỹ khi ba tôi kết giao với ông, vạn nhất ngày nào đó ông thay lòng đổi dạ, chỗ tiền này sẽ đền bù cho ba tôi.”

Đây..... đây là cái gì? Bất quá cẩn thận ngẫm lại, quả thật đứa nhỏ này rất thông minh. Kì An Tu rất tò mò, “Con học được thứ này ở đâu?”

Diêu Bình An nhún vai, lộ ra vẻ mặt hoàn toàn bất đồng với khi ở cạnh Diêu Nhật Hiền, trưởng thành đến kinh người, “Trong ti vi chứ đâu! Tin tức cùng kịch truyền hình đều nói như thế, rất nhiều kẻ có tiền giống

như ông đầu tiên là thích người nghèo như ba tôi, kết giao một đoạn thời gian thì liền quăng người ta đi. Người bị đá rất đáng thương ! Cho nên trong TV mọi người đề nghị, nếu có quan hệ với kẻ có tiền như ông thì nhất định phải quản lý tiền của ông, hoặc là ký kết hiệp nghị kết giao, mới có thể giữ được tâm ông. Nếu không đến lúc đó ông nói chia tay liền chia tay, ba tôi một chút bảo đảm cũng không có. Tiền của ông nếu ở trên tay tôi, cho dù ông muốn chia tay với ba, cũng sẽ mất khá lâu đi?”

Bé con lạnh lùng nói tiếp, “Sao vậy? Ông suy nghĩ cho kỹ đi, nếu nguyện ý, tôi sẽ đồng ý cho hai người kết giao, nếu không muốn..... Hừ!”

Diêu Bình An gơ nắm đấm nhỏ xíu lên thị uy, “Tiền nghi của ba tôi không có dễ chiếm như vậy đâu, tuy rằng tuổi tôi còn nhỏ, nhưng ông có tin là tôi có một trăm linh một loại biện pháp làm cho ông thân bại danh liệt không! Cho dù hiện tại không được, nhưng cả đời này tôi sẽ không bỏ qua cho ông! So với ông tôi trẻ hơn nhiều, khẳng định sẽ sống lâu hơn ông, tương lai khẳng định sẽ hùng mạnh hơn ông, ông lo mà cẩn thận một chút!”

Im lặng! Kì An Tu thực sự hoảng sợ. Đứa nhỏ này nguyên lai không chỉ có mẫn cảm với tiền tài mà đạo lý đối nhân xử thế còn trưởng thành sớm.

“Có phải là con không có cảm giác an toàn đúng không?” Kì An Tu bỗng nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng khác, nghiêm túc hỏi bé, “Có phải cho tới bây giờ con đều không có bạn tốt? Luôn tràn ngập cảnh giác với mọi người xung quanh không?”

Diêu Bình An y như con mèo nhỏ bị dẫm trúng đuôi, xù lông khắp cả người, nhảy dựng lên kêu to, “Ai cần ông lo! Ông chỉ cần nói có đáp ứng hay không thì được rồi!”

Nhưng câu trả lời này không thể nghi ngờ chính là đồng ý.

“Tiểu An An, chú có thể đem toàn bộ tiền bạc giao cho con quản cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà chú muốn nói với con, trên đời này chỉ cần con thật lòng với người khác, người ta cũng sẽ thật lòng với con.....”

“Thế thì có ích lợi gì!” Diêu Bình An phẫn nộ đỏ mặt, siết chặt nắm tay nhỏ, thiếu chút nữa xông lên đánh người, “Ba ba tôi hiền lành như vậy, ba có cái gì không tốt, nhưng mà.....”

Đôi mắt bé con đỏ lên, lại đem lời định nói nuốt xuống, “Ông không hiểu đâu! Có nói ra cũng vô dụng, nếu ông nguyện ý là tốt rồi, không thì cắt đứt đi!”

Kì An Tu lúc này ý thức được, trong lòng đứa nhỏ này có khúc mắc gì đó, phải mau chóng giải quyết! Nếu không cứ tiếp tục phát triển như vậy, đối với sự hình thành nhân cách trong tương lai nó sẽ tạo thành chướng ngại. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì mới được đây?

29. Chương 29

Trong lòng Kì An Tu rất là nghi hoặc, Tiểu Bình An là vì hôn nhân tan vỡ của cha mẹ mà bất an sao? Vì cái gì lại bất an đến thế? Sau này nhất định phải hảo hảo nói chuyện với Diêu Nhật Hiền.

Không dám kích thích nhóc con nữa, hần trước trực tiếp đáp ứng, “Được, chú nguyện ý! Thương lượng chuyện này sau nhé, cha con cháu dọn đến sống với chú được không?”

Kì An Tu cảm thụ được Tiểu Bình An đối với cha bé có ý muốn bảo hộ mãnh liệt, cho nên đối đãi với bé ngang hàng như người lớn với nhau, ngữ khí rất nghiêm túc, “Chú là lấy mục đích kết hôn làm điều kiện tiên quyết khi kết giao với ba của con, cho nên muốn ở bên nhau, để hiểu nhau thêm. Đối với con, chú không dám nói có thể làm được giống như ba của con, nhưng mà, chú sẽ dùng trách nhiệm của một người làm cha để yêu cầu chính mình làm một người trưởng bối, một người bạn tốt, được không?”

Diêu Bình An suy nghĩ một lúc, gật gật đầu.

Kì An Tu cười, vươn bàn tay to ra, “Vậy chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc nhé!”

Diêu Bình An do dự một chút, vươn tay nhỏ bé, “Ông cần phải nhớ rõ những gì ông đã nói hôm nay! Phải yêu ba tôi, thương ba, bảo hộ ba!”

Càng nói giọng của bé càng nhỏ, cúi gằm mặt xuống, lại có vài phần ghen ngào, “Ông cứ yên tâm, tôi sẽ không động đến tiền của ông, chờ tôi trưởng thành, tôi sẽ tự lo cho chính mình, ông chỉ cần hảo hảo chiếu cố ba tôi là được rồi. Còn trong lúc này số tiền mà tôi đã dùng của ông, ông cứ nhớ kỹ, khi nào tôi trưởng thành sẽ kiếm trở về trả lại cho ông! Cho nên..... xin ông nhất định phải đối tốt với ba tôi!”

Nghe giọng nói non nớt nhưng lại đầy hiểu biết của bé con, trong lòng của Kì An Tu đau như bị ngàn mũi kim xuyên thấu.

Đưa tay kéo Tiểu Bình An ôm vào trong lòng, cố gắng dùng từ ngữ thích hợp an ủi bé, “Nhóc con ngộ nghĩnh, cái gì mà cứ tiền tiền không? Con đừng đem mọi thứ đều dùng tiền để tính toán được không? Dù có nhiều tiền hơn nữa, có thể mua được tình cảm mà ba của con dành cho con, hay tình yêu mà con dành cho ba sao? Khẳng định là không thể đúng không? Con phải nhớ kỹ, chú không phải đến cướp đi ba của con, là đến để cùng con yêu thương ba con. Ba của con yêu chú, nhưng càng yêu con hơn, tình yêu với hai chúng ta ở trong lòng ba con không hề giống nhau. Cho nên, dù có thêm bao nhiêu người đến yêu ba của con, thì vĩnh viễn cũng sẽ không cướp đi tình yêu của ba con dành cho con đâu, biết chưa?”

Diêu Bình An ở trên bờ vai rộng lớn rắn chắc của hắc vụng trộm lau đi nước mắt, hít hít cái mũi nói, “Đó là đương nhiên! Tôi là con của ba, tôi sẽ thương ba cả đời!”

“Vậy thì, chúng ta chuẩn bị về, hôm nay cả nhà chúng ta phải làm rất nhiều chuyện, giúp hai ba con con chuyển nhà, lại còn liên hệ trường học mới cho con nữa, công việc, chuyển trường, GO!” Kì An Tu làm bộ không nhìn thấy nước mắt của bé con, cho bé một nụ cười sáng lạn, trong lòng lại chua xót muốn khóc.

Đứa bé đáng yêu như thế này đáng lý là phải vô ưu vô lo được mọi người phụng trong lòng bàn tay yêu thương, sao trong cơ thể nhỏ bé này lại chất chứa nhiều tâm sự nặng nề đến thế? (là ai gây ra hử hử *đá đá*)

Như vậy, Diêu Nhật Hiền thì sao? Trong lòng em sẽ chứa loại tâm sự không muốn người biết nào?

Một loại ý muốn bảo hộ mạnh mẽ trào dâng, Kì An Tu ở trong lòng âm thầm thề, sau này nhất định phải hảo hảo bảo hộ hai cha con này, để cho bọn họ chân chính nở nụ cười.

Diêu Nhật Hiền vẫn không tỉnh lại, mặc cho Kì An Tu thay đổi quần áo, ôm cậu lên xe, xuống xe, rồi lại đặt lên một cái giường lớn, cậu không vui vắn vẹo vài cái, cũng rất mau thích ứng, lại ngủ tiếp.

Đến khi cậu đói bụng đến độ không thể ngủ được mới chịu mở mắt ra, ngoài cửa sổ chỉ có ánh sáng mờ mờ.

Là trời đã sáng sao? Suy nghĩ của cậu vẫn dừng lại ở đêm qua. Nhưng khi cẩn thận nhìn xung quanh, không đúng a? Đây rõ ràng không phải là khu nhà nghỉ hôm qua.

Gian phòng ngủ rất lớn này lấy màu cà phê làm tông màu chính trang hoàng đơn giản thanh thoát, sàn nhà màu cà phê, tủ quần áo màu trắng ngà, hai bức màn cũng màu cà phê sẫm hơn một chút, ngay cả chiếc giường cũng là mang màu cà phê nhạt phối với màu trắng ngà.

Diêu Nhật Hiền mơ mơ hồ hồ nhớ lại, sao nơi này nhang nháng giống nhà của con heo kia quá?

Vậy còn Tiểu An An đâu? Nghĩ đến con, cậu mới giật mình vội đứng lên, lại cảm thấy toàn thân y như bị xe tải nghiền qua, vừa động liền đau.

Con heo kia! Tối hôm qua rõ ràng có nói chỉ làm mặt sau, rốt cuộc vẫn là nơi nơi đều ăn sạch sẽ. Cậu cảm giận nguyên rủa, nhìn lại thấy trên người mình phủ một cái áo ngủ màu trắng rộng thùng thình, rõ ràng còn mang theo hương vị của tên chết tiệt kia.

Chậm rãi động thân, đẩy cửa ra nhìn xung quanh, cậu sửng sốt.

Diêu Bình An đang trong căn phòng trẻ em màu lam đối diện, ngồi trên thảm ngâm nga bài hát thiếu nhi lấp rập một bộ xe lửa đồ chơi. Trong nhà heo sao lại có phòng trẻ em? Hắc ta có con rồi? Tim cậu bỗng dưng thất lại, theo bản năng kêu lên, “An An!”

Nghe được tiếng ba ba, Diêu Bình An lập tức quay đầu lộ ra một khuôn mặt tươi cười ngây thơ, lại khôi phục bộ dạng con nít hồn nhiên đáng yêu, “Ba ba! Ba ba tỉnh rồi! Ba ngủ lâu quá nha, ngủ thẳng đến tối luôn!”

Cái gì? Là trời sắp tối rồi? Diêu Nhật Hiên dụi dụi mắt, nhìn đồng hồ hình phim hoạt hoạ treo trên tường. Không phải là mơ, đã sắp bảy giờ rồi! Nguyên lai cậu cứ nhiên ngủ cả ngày?

Tình huống này thật đúng là hiếm thấy, trong đầu cậu có một ý niệm rất quan trọng chợt lóe lên nhưng không kịp bắt lấy, lại quên đi.

Diêu Bình An buông món đồ chơi, xoay người bỏ nhào vào trước mặt cậu, “Ba ba, ba nhanh đi rửa mặt đánh răng đi! Chú nói là đi mua cơm về ăn, hẳn là sắp về tối rồi.”

Không đúng! Diêu Nhật Hiên cảm giác được một tia không thích hợp, “An An, sao con lại đi lấy đồ của người ta mà chơi? Không được phá nữa, ba đi rửa mặt, lát nữa chúng ta về nhà đi!”

Diêu Bình An giả hoạt cười, ra vẻ ngượng nghịu nhún nhún vai nói, “Về nhà? Nhưng mà phòng ở bên kia dọn sạch rồi nga, đồ đạc đưa sang bên đây hết, chúng ta phải về nhà nào ba?”

30. Chương 30

Cái gì..... Cái gì! Diêu Nhật Hiên tròn tròn mắt, “Hắn thật sự đem chúng ta dọn qua đây?”

“Đúng vậy!” Diêu Bình An nhất nhất chỉ cho cậu xem, “Gian phòng này chú nói là bố trí riêng cho con, mấy thứ này cũng là mua cho con, thật tuyệt quá ha? Bất quá, đồ đạc trong nhà chúng ta con cũng có mang qua đây.”

Bé con cố ý mở tủ ra, chỉ một chiếc hộp hình nhân vật phim hoạt hình, “Ba ba yên tâm, tiền của nhà mình với sổ tiết kiệm ngân hàng con đều có lấy, không có quên đâu ba.”

Chuyện này thì Diêu Nhật Hiên thật ra rất yên tâm, tiền bạc của nhà bọn họ vốn không có bao nhiêu tiền, Diêu Bình An từ khi bé xiu tới nay so với cậu còn nắm rõ hơn.

Đương nhiên, trong hộp này còn có tài sản cá nhân của Kỳ An Tu nữa nha, nhưng mà cái này không cần nói cho ba ba. Chú Kỳ nói, đây là bí mật nhỏ của hai chú cháu, sau này tiền bạc trong nhà để cho Tiểu Bình An chưởng quản là được, lại còn không dễ khiến cho người khác dòm ngó.

Diêu Nhật Hiên ghen hòng nhìn trần trời, “Chúng ta..... dọn qua đây?”

“Đúng vậy! Ba ba lo ngủ một ngày, còn bọn con bận rộn cả một ngày luôn đó! Chuyển nhà, chuyển trường, cũng là vừa mới dọn xong đó. Chú nói phải ghé qua công ty, lát nữa sẽ trở về!” Diêu Bình An đột nhiên cười khanh khách nói, “Nguyên lai quả táo kia so với con còn nhỏ hơn hai tháng nha, sau này nó sẽ làm bạn học với con! Ba ba hồng thấy cái mặt nó hôm nay khi nhìn thấy con đâu, nó tức lắm, nhìn mặt y như một con ếch bự!” Bé con vừa nói vừa làm mặt quỷ.

“Con còn chuyển trường ?” Diêu Nhật Hiên quả thực không thể tin được. Sao vừa tỉnh lại, thế giới này liền trở nên xa lạ với cậu quá vậy?

Không đợi cậu suy nghĩ kỹ càng, chuông cửa vang lên.

Diêu Bình An chạy trước đi mở cửa, còn làm mẫu, “Cửa ở lầu một có camera, có thể nhìn thấy người ở ngoài. Chúng ta hiện tại đang ở số 3503, ba ba phải nhớ kỹ nga!”

Diêu Nhật Hiên nhìn qua màn hình bên cửa nhìn thấy Kỳ An Tu đã về, không kịp tiêu hóa tin tức này, vẫn là trước đi rửa mặt thay quần áo mới được. Dù sao đi nữa, cậu cũng không muốn để đầu tóc rối bù, mắt đầy ghèn đi gặp người.

Từ trong tủ lấy ra một bộ đồ ở nhà màu xanh da trời có hình gấu con, giống như bộ đồ trên người Diêu Bình An, rất là đáng yêu, thay đổi xong đi ra, Kỳ An Tu đang ngồi xới cơm.

Đồ ăn là mua từ nhà hàng, có cá có thịt có rau xanh, phối thật sự thích hợp, cũng là món ăn hai cha con Diêu gia thích ăn, nhìn cũng rất là ngon, hơn nữa đối với một kẻ đói bụng nửa ngày mà nói thì đương nhiên là mỹ vị.

Kì An Tu tà tà cười nhìn cậu, “Tĩnh rồi, em đói bụng lắm phải không, mau tới ăn cơm đi! Uống canh trước đã, canh gà với cà rốt, Tiểu An An nói hai cha con rất thích!”

Hắn cởi áo vét ở ngoài, cà vạt cũng tháo ra, chỉ mặc áo sơ mi bên trong, tay áo xắn lên cao, mặc một cái tạp dề màu hồng phấn, bộ dáng gia chủ, thật đúng là ác hàn!

“Muốn uống canh! Muốn uống canh!” Tiểu Bình An tự rửa tay, ngồi trên chiếc ghế cao quơ quơ đôi tay nhỏ bé nhiệt tình kêu, còn ngoắc Diêu Nhật Hiên ngoắc, “Ba ba mau tới nha!”

Diêu Nhật Hiên mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng dưới mùi hương thơm nức của đồ ăn, vẫn là ngoan ngoãn đi qua ngồi.

Kì An Tu lấy thìa múc cho nhóc con một chén, lại cho cậu thêm một chén, cảm thấy mình thật biết nuôi nấng, còn săn sóc dặt dờ, “Cẩn thận nóng nha!”

Canh thơm lừng, hương vị cũng tuyệt vời, uống vào dạ dày trống rỗng rất là thoải mái. Diêu Nhật Hiên bất giác quên mất mọi thứ, ăn hai chén cơm đầy, lại uống một chén canh mới cảm thấy no nê.

Chờ cậu cuối cùng thỏa mãn bụng dạ, Kì An Tu mới cười toe toét thu dọn chén bát, “Đúng là em rất đói bụng, em với Tiểu An An đi coi ti vi đi, anh đi rửa chén.”

Ách! Diêu Nhật Hiên ngượng ngùng xoa xoa bụng, theo vào nhà bếp, “Nếu không, để tôi rửa cho!”

“Không sao đâu, chỉ có mấy cái chén, rất nhanh!”

“Vậy tôi dọn dẹp thức ăn! Tủ chén nhà anh ở đâu?”

Kì An Tu tà tà liếc mắt một cái, đột nhiên ở trên mặt cậu hôn một cái, “Đây là phạt em nói lời! Ở đây không chỉ có là nhà anh, từ giờ trở đi, là nhà chúng ta! Đồ đều để trong cái tủ kia kìa, đi lấy đi.”

Diêu Nhật Hiên đỏ bừng mặt, lấy mấy cái hộp sạch sẽ bỏ đồ ăn vào, đặt kỹ càng, mới cất vào tủ lạnh.

Nhìn cậu làm phi thường thành thạo, Kì An Tu đột nhiên hỏi, “Em biết nấu cơm à?”

“Đúng vậy!” Diêu Nhật Hiên thuận miệng đáp, “Không nấu cơm ăn cái gì?”

Kì An Tu nói luôn, “Vậy ngày mai trở đi em sẽ nấu cơm!”

Hắn cầm chén tẩy rửa sạch sẽ đem cất, rửa tay xong thì mới mở ví rút ra thẻ tín dụng, “Đây là thẻ tín dụng, muốn mua cái gì thì tùy em. Nhà trẻ chỗ Tiểu An An học yêu cầu tự mang cơm hộp, cơ thể nó đang trong giai đoạn phát triển, em làm nhiều đồ ăn ngon một chút, mỗi ngày đều hâm canh đi, anh cũng thích uống. Ngô..... sau này chúng ta cũng mang cơm trưa theo đi, dù sao trong công ty lò vi ba, hâm nóng lại là được. Đỡ phải mất công anh mỗi ngày đi mua cơm, có phải không?”

Nhưng mà..... Diêu Nhật Hiên yếu ớt hỏi, “Chúng tôi..... thích hợp ở chỗ này sao?”

Thấy cậu cúi thấp đầu, vẻ mặt không tự tin. Kì An Tu không có trả lời, mà là nói với Tiểu An An một tiếng, dẫn cậu vào thư phòng.

Thư phòng hơi nhỏ, ngoài một giá sách bên tường và một bàn làm việc ra thì chỉ có một cái bàn trà nhỏ và hai chiếc ghế, vừa vặn để hai người ngồi nói chuyện.

Thần sắc Kì An Tu trở nên rất nghiêm túc, khiến cho Diêu Nhật Hiên rất bất an.

Không chút khách sáo, Kì An Tu vào thẳng chủ đề hỏi, “Tiểu Hiên Hiên, cuộc hôn nhân của em rốt cuộc là sao?”

Diêu Nhật Hiên nghe vậy kinh hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng xanh, sợ hãi nhìn hắn, yếu ớt dường như tùy thời sẽ vỡ vụn như thủy tinh.

31. Chương 31

Thấy Diêu Nhật Hiên sợ hãi như thế, Kỳ An Tu lại không đành lòng, chỉ có thể mềm giọng hỏi, “Rất cuộc em có chỗ nào khó xử? Không tiện nói sao?”

“Tôi..... tôi.....” Diêu Nhật Hiên ngập ngừng, cúi đầu, bộ dáng như vừa gây nên tội lỗi gì.

Kỳ An Tu thay đổi cách nói uyển chuyển nhẹ nhàng, “Không phải anh muốn gợi nên vết thương cũ của em đâu, dù sao ly hôn khẳng định không phải là điều mà bất cứ ai muốn, anh chỉ là vì quyết định kết giao với em, cho nên muốn hiểu em hơn mà thôi. Nghe nói, quan hệ của em và vợ trước vẫn rất tốt, vậy vì sao lại chia tay?”

Diêu Nhật Hiên ấp úng trả lời, “Bởi vì..... trước kia chúng tôi kết hôn chính là..... chính là bởi vì có Tiểu An An.....”

A, Kỳ An Tu tỏ vẻ đã hiểu. Tuổi trẻ bồng bột dễ dàng động tình, đã xảy ra quan hệ rồi có baby, không muốn thương tổn một sinh mệnh nhỏ, đành kết hôn để giữ lại đứa nhỏ, nhưng hai người căn bản là không chuẩn bị tốt tâm lý làm cha mẹ, cho nên Diêu Nhật Hiên ngốc nghếch liền lựa chọn một mình gánh vác trách nhiệm làm cha làm mẹ, chuyện này không phải là hiếm trong xã hội này.

Hắn thở dài, “Nhưng hai người có từng nghĩ tới, nhanh chóng kết hôn rồi lại ly hôn, đối với Tiểu An An mà nói, còn dễ tạo thành..... những chuyện phức tạp hơn?” Hắn không dám nói tổn thương, đành thay từ khác nhẹ nhàng hơn.

Phức tạp? Diêu Nhật Hiên mở to hai mắt nhìn hắn, “An An nói gì với anh sao?”

“Ách, kia cũng không phải.” Kỳ An Tu ngẫm lại vẫn là quyết định nói thật, “Anh chỉ là cảm thấy nó tựa hồ không có cảm giác an toàn.....”.

“Anh nói cái gì?” Diêu Nhật Hiên nhảy dựng lên, phi thường kích động, “An An có phải lại làm chuyện xấu gì, anh đừng giấu tôi, mau nói cho tôi biết!”

Kỳ An Tu bị phản ứng quá khích của cậu dọa một trận, nhưng hắn lập tức sâu sắc phát hiện ra, Diêu Nhật Hiên vừa rồi dùng chữ “lại”, vậy đây cũng chứng thực suy đoán của hắn. Trong lòng hắn trầm xuống, “An An trước kia cũng có phản ứng như vậy đúng không?”

Về mặt Diêu Nhật Hiên như muốn khóc, ân hận không thôi, “Đều là tôi vô dụng, không thể hảo hảo chăm sóc cho nó..... khi An An vừa vào nhà trẻ, thầy giáo đã từng phản ánh, An An..... khi nó không ở bên cạnh tôi rất dễ dàng bất an, tính cách trở nên tàn khốc, cố ý phá hư quần áo lẫn đồ chơi của các bạn học Tôi mất rất nhiều thời gian mới giúp nó hiểu được người chung quanh không phải tất cả đều có ác ý với chúng tôi.”

Kỳ An Tu bắt được vấn đề trọng điểm, “Trước kia có người từng có ác ý với cha con em sao?”

Diêu Nhật Hiên uể oải gật đầu, mấy ngón tay trắng bệch siết chặt thành nắm, nghẹn ngào nói, “Dù sao tôi chỉ có một mình..... trước kia vẫn phải đi học, trường học không cho mang con theo, không có cách nào khác, đành phải nhờ người thuê chung phòng chăm sóc nó..... An An, kỳ thật nó rất ngoan, nhưng mà ngẫu nhiên..... con nít mà, cũng phải có lúc khóc nháo, nó khi đó còn nhỏ như vậy, lại không hiểu chuyện, cũng không biết nói chuyện, sẽ khiến cho người khác phiền lòng.....”.

Kỳ An Tu nhin không được lửa giận thiêu đốt, “Cho nên bọn họ liền khi dễ An An?”

“Cũng..... cũng không hẳn là khi dễ, bọn họ chính là, chính là không được chịu được An An khóc.....”.

Cứ thế mà dùng chăn bông phủ lấy nó, hoặc là lấy băng dính dán miệng nó, đem nó cột vào chân giường, không cho nó hoạt động.....

Nhớ tới chuyện cũ, trái tim Diêu Nhật Hiên đau nhói. Cậu vừa phải đi học vừa phải đi làm, không có khả năng hai mươi tư giờ đều mang theo con nhỏ, không thể không để bé ở nhà. Có vài lần, trở về đến nhà, liền nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Có thể chỉ trích ai đây? Thuê chung phòng đều là sinh viên, đều là vì muốn có một không gian tương đối độc lập mới tiêu tiền đi thuê phòng, ai muốn cùng một đứa bé phiền toái sinh hoạt cùng? Đặc biệt khi bọn họ mang bạn gái về phòng hành sự, An An nếu đột nhiên khóc nháo, sẽ khiến cho người khác phi thường khó chịu, lặp đi lặp lại mấy lần, đương nhiên họ sẽ tức giận.

Diêu Nhật Hiên không thể cung cấp cho con một hoàn cảnh sống tốt hơn, đành phải trái lại nhận lỗi với người ta, làm thêm việc nhà gia để bù lại.

Nhưng những người này vẫn là ở không lâu, mấy năm nay, cậu nhớ không rõ đã thay đổi bao nhiêu người thuê nhà. Lúc ban đầu đến thì họ còn đối xử nhẹ nhàng với Tiểu An An, nhưng ít lâu sau thì không thể dễ dàng tha thứ, tất cả đều tìm đủ loại cớ phát giận với hai cha con cậu.

Đây là gặp nhau thì mừng vui, cùng ở thì khó khăn. Tuy rằng nói nhân tính bản thiện, nhưng sống cùng nhau dưới một mái nhà, ít nhiều cũng sẽ phát sinh mâu thuẫn, dễ dàng nhất đi loại thiện lương đó.

Vừa mới bắt đầu bị khi dễ, Tiểu Bình An còn phẫn nộ, còn khóc nháo, đến cuối cùng, chỉ còn là hờ hững. Đã vậy bé còn học được cách lén chơi xấu người khác, mà còn khiến cho người ta không bắt được nhược điểm.

Bé có thể che giấu mọi người, nhưng sao có thể giấu được người thân nhất với bé.

Diêu Nhật Hiên đương nhiên biết như vậy không đúng, nhưng còn có biện pháp gì đây? Người muốn làm sao đi chỉ trích một đứa bé như vậy? Dù người có đem đạo lý nói cho bé, nhưng cũng không thể bảo hộ bé không bị những kẻ khác phá hư. Sự thật thắng hùng biện, ngay cả con nít cũng biết.

Cho nên cậu đành phải mỗi ngày đêm đầu ngón tay cầu mong cho mau tốt nghiệp, nhanh chóng tìm được công việc để có thể dọn ra ở riêng. Tuy rằng căn phòng trước kia cha con cậu ở vừa nhỏ lại vừa bất tiện, nhưng đối với hai cha con Diêu gia mà nói, có thể có một căn nhà nhỏ thuộc về riêng họ chính là thiên đường.

32. Chương 32

Đáng chết! Mất Kỳ An Tu đồ ngẫu, nửa phẫn nộ nửa đau lòng. Đừng nói là trẻ con, ngay cả một người lớn sống trong hoàn cảnh như vậy, không có khả năng không thay đổi tính cách!

Diêu Nhật Hiên có thể đơn thuần như thế, là bởi vì trước năm cậu mười lăm tuổi vẫn có một gia đình hạnh phúc ấm áp, cho nên tin tưởng vào phần thiện lương của con người.

Nhưng Tiểu An An lại khác, vừa sinh ra đã phải đối mặt với bao nhiêu gian khổ lẫn những điều đáng ghê tởm, trừ bỏ người cha và hai người ít ỏi thủy chung luôn giúp đỡ bọn học là Lưu Chỉ Quân với Ngưu Kiến Minh ra, bé chưa từng được ai thật lòng quan tâm, cho nên mới theo bản năng bài xích, hoài nghi hết thấy hết thấy người ngoài.

Tuy không biểu hiện ra ngoài, chính là đối với tiền tài đặc biệt để ý. Cũng chỉ có người như thế, mới có thể nghĩ ra chủ ý cổ quái muốn giữ tiền của Kỳ An Tu rồi mới để hấn kết giao với cha mình.

Một đứa bé nhỏ xíu như thế, đã phải chịu đựng bao nhiêu thương tổn, mới có hành động như vậy? Kỳ An Tu nhắm mắt lại, đem đau nhức chua xót sinh sôi mãnh liệt đè ép xuống.

Vươn tay đem Diêu Nhật Hiên gắt gao kéo vào trong lòng, không mang theo chút *** nào siết chặt thân thể gầy gò, không nhìn được giải thích, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Hắn thật sự rất hận chính mình, vì cái gì không gặp được hai cha con này sớm một chút? Để cho bọn họ gặp nhiều đau khổ như vậy! Hắn chỉ có thể thận trọng thề, “Tin tưởng anh! Sau này để anh chăm sóc bảo vệ cho hai người, sẽ không để bất luận kẻ nào khi dễ cha con em!”

Tuy rằng không dám tin tưởng tương lai sẽ như thế nào, nhưng giờ khắc này, Diêu Nhật Hiên tựa vào khuôn ngực rộng lớn ấm áp của hắn, nghe tiếng tim đập kiên định hữu lực, thật sự cảm thấy vô cùng an tâm.

Đường như quay về thuở ấu thơ, nằm trong vòng tay cha mẹ, vô ưu vô lo sống cuộc sống an bình được người khác che gió che mưa.

Sau một lúc lâu, cậu mới lưu luyến ngẩng đầu lên, phát hiện mình giống như đứa trẻ mới sinh bị người ta ôm vào trong ngực, ngượng ngùng hít hít cái mũi, lại không biết nói gì, không thể hình dung được, “Anh..... anh ôm tôi như thế, y như khi tôi ôm Tiểu An An vậy!”

Kì An Tu nhéo nhéo mũi cậu, “Anh ôm em như thế, thoải mái không?”

Mặc dù có chút thẹn thùng, nhưng Diêu Nhật Hiên vẫn là gật đầu thừa nhận, không phải thoải mái, là rất thoải mái, rất thư thái.

Kì An Tu sủng nịch cười, “Tiểu An An là bảo bối của em, nhưng hai người từ nay về sau đều là bảo bối của anh, sau này anh sẽ mỗi ngày ôm em như thế! Bất quá hiện tại thôi ”

Hắn vỗ vỗ cái bụng cong cong của Diêu Nhật Hiên, ý bảo cậu đứng dậy, điều chỉnh cảm xúc một chút, “Chúng ta vào đây được một lúc rồi, giờ đi ra ngoài chơi với Tiểu An An đi, em điều chỉnh lại cảm xúc một chút, đừng để cho con cảm thấy như anh vừa khi dễ em vậy.”

Hắn cũng không có chỉ lo chìm đắm trong thế giới riêng của hai người, trong lòng vẫn nhớ tới nhóc con bên ngoài. Sau khi nói chuyện xong, Kì An Tu cảm thấy trọng trách trên vai mình quá nặng. Bất quá đàn ông mà, chăm sóc gia đình là chức trách, cũng là bổn phận của hắn. Chăm sóc hai cha con học, không chỉ có để cho bọn họ ăn no mặc ấm, còn phải làm cho bọn họ cảm thấy hạnh phúc từ nội tâm.

Diêu Nhật Hiên nghe hắn nói, dùng sức gật đầu, hít một hơi thật sâu.

Thật đáng yêu! Kì An Tu nhìn không được ở trên mặt cậu lại hôn một cái, ở chung thật là tốt! Tùy thời tùy chỗ đều có cơ hội ăn đậu hũ.

Trên ghế sofa, Diêu Bình An vẻ mặt rất nghiêm túc, y như người lớn ngồi xem tin thời sự.

Kì An Tu nhìn thấy liền nhíu mày, nhưng không có tùy tiện cắt ngang, chính là cắt hoa quả mang đến, làm như thuận miệng hỏi, “An An, sao con không xem phim hoạt hình?”

Diêu Bình An quay đầu sang liếc hắn một cái, “Cái đó thì có gì hay? Vừa nhàm chán lại cấp thấp!”

Sao lại như vậy, nào có đứa nhóc nào không xem phim hoạt hình? Tật xấu này nhất định phải sửa.

Kì An Tu tiếp tục truy vấn, “Vậy con có từng coi phim hoạt hình trên màn ảnh rộng ngoài rạp chiếu phim chưa?”

Hắn tuy rằng chưa coi qua, nhưng An Na rất thích xem, trở về còn thường xuyên ca ngợi hay đến thế nào, nghĩ chắc sẽ thích hợp với trẻ em.

Diêu Bình An không hé răng.

Kì An Tu biết hai cha con bọn họ nhất định chưa từng đi.

Àn, lập tức gọi điện thoại cho An Na, xem gần đây có cái gì hay, mang nhóc con đi xem, bồi dưỡng nó trở lại làm một đứa nhóc đúng nghĩa.

Hắn nghĩ nghĩ, “Xem ti vi nhiều quá không tốt cho mắt đâu a! Xe lửa lắp ráp xong chưa? Chúng ta đi chơi xe lửa đi!”

Dù sao cũng là con nít, lại là món đồ chơi mới, Diêu Bình An vừa nghe vậy, liền hưng phấn đáp, “Lắp xong rồi! Con dẫn chú đi xem!”

Chờ Diêu Nhật Hiên từ thư phòng đi ra, mặt vẫn còn có chút hồng hồng. Không có biện pháp, ai kêu con heo kia kéo tay cậu thâm tình chân thành nói ba chữ kia với cậu chứ?

Loại dụ dỗ thâm thiết này so với móng vuốt heo bình thường còn khiến cho người ta có phản ứng nhanh hơn, hại tim cậu đập kinh hoàng không thôi, nửa ngày mới bình tĩnh trở lại.

Nhưng vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy con heo kia hoàn toàn không còn hình tượng mà ngồi bệt trên sàn, ôm Tiểu An An cùng nhau chơi xe lửa, một lớn một nhỏ nằm cạnh nhau, thân mật khăng khít.

Này..... bức tranh ẩm áp này! Cậu không thể nhìn, thật sự không thể nhìn, nếu còn nhìn nữa, nhất định sẽ trúng độc! Không bao giờ có thể rời khỏi con heo này nữa!

Chơi thỏa thích, Kì An Tu chủ động yêu cầu mang Tiểu Bình An đi tắm rửa, theo lời hắn nói, là muốn dùng tiếp xúc thân thể vô chương ngại để tiêu trừ cảm giác không an toàn của An An.

Nghe thấy tiếng cười đùa vang lên từ trong phòng tắm, dường như đang đùa giỡn với nước, khoe miệng Diêu Nhật Hiên cũng mang theo một chút ý cười.

Ách, ngôi nhà mới này, tựa hồ cũng không tệ lắm nga!

33. Chương 33

Dỗ Tiểu Bình An ngủ rồi, Kì An Tu mới tính đã sắp xong vai người cha hoàn hảo, đã đến lúc sắm vai tình nhân lúc đêm khuya rồi.

“Không cần náo loạn!” Diêu Nhật Hiên mặt đỏ hồng đem móng vuốt heo trên người đẩy ra. Lần đầu tiên chân chính muốn ở chung với người khác, không biết làm sao, bỗng nhiên lại khiến cho cậu nghĩ tới đêm tân hôn, vẫn là làm cho người ta thực thẹn thùng, đành phải lấp bấp tìm cớ, “Em..... Người em còn đau.....”

“Phải không?” Heo tiến vào trong chăn trái xem phải xem, rồi mới ngẩng đầu lên vẻ mặt nghiêm túc, “Rõ ràng anh thấy em khôi phục rồi mà ta!”

“Thế nào..... nào có.....”.

Heo cười xấu xa, đem cậu lôi từ trong chăn ra, “Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta ở chung nga, không làm cái gì chúc mừng một chút sao?”.

Dưới cái áo ngủ rộng thùng thình chỉ có một quần lót nhỏ xíu, chỉ mất một chút đã bị heo lột sạch sẽ.

Diêu Nhật Hiên lại không dám đi ra, đành phải trốn vào trong chăn nhắm mắt lại giả đà điệu.

Heo còn nói muốn dùng thân thể hoàn toàn không có chương ngại tiếp xúc để tiêu trừ cảm giác không an toàn trong lòng cậu.

“Em..... em không phải Tiểu An An, em không có cảm giác bất an mà!”

“Phải không? Vậy em thả lỏng đi!”

Vì chứng minh mình không khấn trương, Diêu Nhật Hiên đành phải trầm tĩnh lại. Nhưng hậu quả của việc thả lỏng chính là làm cho nhị đệ háo sắc của con heo kia dễ dàng chui vào tiểu huyết ẩm áp mà hắn thích nhất.

Hắn còn lý luận, “Em nói là mỗi ngày ăn cơm đúng bữa mới tốt mà, không thể bỏ bữa được? Đương nhiên là mỗi ngày đúng giờ ăn mới tốt, ăn uống không điều độ không tốt cho cơ thể đâu!”

Này cùng ăn cơm có thể giống nhau sao? Đã nói đến như vậy, cự tuyệt tiếp cũng không có ý nghĩa. Diêu Nhật Hiên vốn ngây ngô cứ thế chấp nhận. Kỳ thật lại nói, cậu cũng không có chán ghét loại sự tình này. Ngược lại, còn cảm thấy..... thấy thích.

“Ân..... a.....” Diêu Nhật Hiên rất muốn khống chế, nhưng cái miệng lại không chịu nghe lời phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào. Không có biện pháp, vì rất sáng khoái mà! Đây là bản năng, không thể trách cậu.

Đến lúc gần như đã ý loạn tình mê, cuối cùng cậu mới nhớ tới buổi chiều sau khi tỉnh dậy, vấn đề quan trọng hiện lên trong đầu là cái gì.

Không phải cậu nên uống thuốc tránh thai sao? Nhưng không biết thuốc tránh thai bình thường có tác dụng với cậu không?

Nếu không, cứ để cho con heo háo sắc này không biết tiết chế làm mãi, nhất định cậu sẽ trúng thưởng!

“Ngô..... anh..... anh đừng bắn ở bên trong.....” Diêu Nhật Hiên dùng một tia lý trí cuối cùng thỉnh cầu.

“Nhưng mà ngày hôm qua đã bắn, vì cái gì hôm nay không thể bắn?” Con heo xấu xa đâm thật mạnh.

“A a a..... anh..... nhẹ chút!”

“Ngày hôm qua em đã đồng ý, anh còn quay lại nè, em xem!”.

Người nào đó xem một đoạn phim kích tình xong then quá thành giận, nhanh chóng xóa đi, “Cái đầu heo kia! Anh đang nghĩ cái gì vậy hả?! Sau này không được chụp!”.

“Được rồi! Không chụp thì không chụp, vậy sau này ở trên giường em phải ngoan ngoãn phối hợp với anh nga! Đây là nghĩa vụ của tình nhân khi chung sống!”.

Tương quan nghĩa vụ chính là quyền lợi, trong đầu Diêu Nhật Hiền đột nhiên toát ra những lời này, không nhận được mà bật ra.

Con heo kia cười như điên, mới nghiêm trang trả lời, “Quyền lợi của em chính là anh có nghĩa vụ ở trên giường lẫn dưới giường thỏa mãn các phương diện cho em.”.

Vậy không phải mình tự tìm tử lộ à? Diêu Nhật Hiền một đầu hắc tuyến, cố gắng thương lượng, “Vậy anh có thể..... có thể không..... ngô..... không bắn..... cái kia.....”

“Chẳng lẽ em sẽ mang thai à?”

“Đương nhiên..... ân..... sẽ không.....” Người nào đó nghiêng răng nghiêng lợi phủ nhận.

“Vậy bắn thì có sao đâu?”

Hết chỗ nói rồi. Vậy..... bắn đi!

Nếu mà thực sự trúng thưởng thì có ngăn cũng ngăn không được! Diêu Nhật Hiền tự an ủi.

Bất quá cậu cũng không đoán sai a, cậu quả thật trúng thưởng nga!

Hơn một tháng tiếp theo, Diêu Nhật Hiền cảm thấy mình y như đang nằm mơ vậy.

Cuộc sống của heo kỳ thật rất có quy luật, cũng thực khỏe mạnh.

Sáng sớm mỗi ngày, hần đều mang theo Tiểu Bình An chạy bộ nửa giờ.

Lúc này, Diêu Nhật Hiền cuộn tròn trong ổ chăn ngủ ngon.

Kì An Tu mới đầu rất là hưng trí bưng bưng cũng bắt cậu đi cùng, lại phát hiện tiểu gia khóa này mỗi sáng sớm đều hoàn toàn rơi vào trạng thái mộng du, đừng nói là chạy bộ, ngay cả đi đường cũng té ngã. Kì An Tu cuối cùng bất đắc dĩ buông tha cho cậu, mặc cho cậu ở nhà ngủ.

Tiểu Bình An trái lại tinh lực dư thừa, rất thích cùng chú Kì chạy bộ.

Chờ cả hai trở về, sẽ thuận tiện mang theo bữa sáng, hoặc chuẩn bị một ly sữa hay sữa đậu nành, thêm một mâm hoa quả, một bữa sáng dinh dưỡng phong phú như vậy đủ rồi.

Lúc này, mới đem Diêu Nhật Hiền trong ổ chăn đào ra.

Ba người ăn uống no đủ, trước đưa Tiểu Bình An đến vườn trẻ, rồi hai người lớn mới đi làm.

Đương nhiên, Diêu Nhật Hiền đòi hai người tách riêng ra trước khi đi vào thang máy, để tránh bị người hoài nghi.

Kì An Tu mỉm cười không nói, hần cảm thấy lén lút lút lút gặp nhau ở công ty cũng là một loại lạc thú.

Đến giờ cơm trưa, Diêu Nhật Hiền tránh không được bị Kì An Tu quấy rối cậu. Con heo kia lúc nào cũng quên bữa trưa. Chính là đem công việc giải quyết nốt vào bữa trưa, buổi tối tận lực rút ra càng nhiều thời gian để ở với hai cha con.

Cho dù là phải tăng ca, đến lúc Diêu Nhật Hiền tan tâm, Kì An Tu bắt luận bận thế nào cũng gác qua một bên, trước cùng cậu đi đón Diêu Bình An, đưa hai người bọn họ về nhà, sau đó mới quay về công ty tăng ca hoặc là ra ngoài xã giao.

Gần đây, hần còn khổ công ra sức học không ít tâm lý học nhi đồng, buổi tối trở về nhà, hần không nề hà đi theo Tiểu Bình An nói chuyện phiếm, nghe bé con lú lú kể chuyện vườn tể có gì mới mẻ, học môn gì, lại làm được những gì trong ngày.

Vì muốn kéo bé con ra khỏi cái ti vi, thay đổi thói quen sống của bé, hần còn cố ý mua không ít đồ chơi thiên về trí tuệ để tiêu hao tinh lực của Diêu Bình An.

Nếu Tiểu Bình An hứng thú với con số, vậy đơn giản để cho bé con mỗi ngày đều tính toán, còn đề nghị với giáo viên, cho bé học cách dùng bàn tính tính nhẩm, thỉnh thoảng cùng bé con thảo luận tình hình kinh tế thế giới, dẫn dắt đưa bé thông minh này đi đúng hướng.

Đến cuối tuần, liền mang theo bọn họ cùng đi siêu thị mua vật dụng hàng ngày, đến rạp chiếu phim, đi công viên thả diều, đến sân bóng chơi bóng, hoặc là về nhà cũ của Kì gia thăm Kì lão ba cùng Kì muội muội.

Có khi cũng không đi đâu, ở nhà phụ Diêu Nhật Hiên hầm canh nấu cơm, chơi lắp ráp mô hình với Tiểu Bình An.....

Kì An Tu chính là dùng hành động thực hiện lời hứa của mình, cẩn thận chăm sóc hai cha con Diêu gia, từng chút từng chút làm những việc nhỏ.

Mất thấy Tiểu An An cùng Kì An Tu càng ngày càng thân thiết, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười càng ngày càng nhiều, gương mặt cũng từ từ hồng nhuận, Diêu Nhật Hiên biết, con đang ở dần dần mở ra trái tim với “chú Kì”.

Không chỉ là con, đồng sự đều nói gần đây lúc nào nét mặt cậu cũng sang bừng, lông mày khỏe mắt đều là che dấu không được hạnh phúc. Diêu Nhật Hiên biết, đây đều là con heo kia mang đến.

Cậu đã muốn ý lại thật sâu thậm chí mê luyến ở trong lòng Kì An Tu. Mỗi buổi tối, gói lên cánh tay hần, nghe tiếng tim đập trầm ổn, luôn làm cho Diêu Nhật Hiên vô cùng an tâm.

Nhưng mà, hạnh phúc như vậy thật sự là của mình sao? Có thể dài lâu sao?

Diêu Nhật Hiên rất sợ hãi, hoặc là nói, bởi vì cảm giác quá mức hạnh phúc, mà càng thêm lo được lo mất.

Ba mẹ đột nhiên tạ thế đã khiến cho cậu trải nghiệm cảm giác thống khổ rơi từ thiên đường xuống địa ngục. Mà hiện tại, Kì An Tu lại giúp cậu tạo ra một thiên đường, nhưng có thể đến một ngày, lại ngã xuống không?

Dù đã sống với nhau được một khoảng thời gian, kỳ thật còn có rất nhiều bí ẩn cậu không dám hoàn toàn thẳng thắn với Kì An Tu. Nếu hần biết, có thể ngay lập tức đẩy cậu ra khỏi thiên đường không?

Trước kia cha mẹ rời đi, rơi khỏi thiên đường chỉ có một mình mình. Nhưng hiện tại, cậu còn có Tiểu An An, cho dù cậu chịu được, Tiểu An An có thể chịu được sao?

Diêu Nhật Hiên rất sợ con thuyền này sẽ không có gió mà lật.

Kỳ thật cậu không gốc như vẻ bề ngoài, là bởi vì cuộc sống quá khổ cực khiến cho cậu không thể không trì hoãn một chút để đối mặt với hết hết thảy. Y như một con rùa nhỏ, bề ngoài gốc ghé để bảo vệ trái tim yếu đuối, thường xuyên chui vào trong mai, giả vờ không biết gì cả mà tồn tại.

Đang thất thần, điện thoại đột nhiên réo vang.

“Tiểu Hiên, anh là bác sĩ Ngưu đây, thứ sáu tuần này anh muốn mời hai cha con em đến ăn chút cơm rau dưa, anh với Chỉ Quân vừa dọn về nhà mới.”

Một tiếng “Chúc mừng” vừa mới ra khỏi miệng, điện thoại đã bị Lưu Chỉ Quân đoạt đi, chỉ nghe cô vui vẻ nói, “Đến chơi khỏi mang theo quà, mang theo chú Kì của Tiểu An An đến là được. Ha ha! Bọn này chỉ mời mấy người thôi, không có ai khác đâu.”

Diêu Nhật Hiên nóng mặt, chuyện của bọn họ khẳng định là Tiểu An An nói ra đi.

Bất quá hai người bọn họ là thật tâm đối xử tốt với cha con cậu, xem cha con Diêu gia như người thân. Nếu thật sự còn muốn tiếp tục cùng với Kì An Tu, đến gặp bọn họ là chuyện bình thường.

“Được, tôi sẽ đi hỏi anh ta một chút, nếu có thời gian, sẽ cùng đến.”

Buông điện thoại, Diêu Nhật Hiên bắt đầu cân nhắc nên mang theo quà gì. Tuy rằng bọn họ nói không cần, nhưng mình cũng không thể không hiểu chuyện như thế được?

Nhưng cậu thật không ngờ, lần gặp mặt này, còn có thể có quà đặc biệt giống nhau đang đợi trừ cậu.

34. Chương 34

“Thứ sáu tuần này?” Kì An Tu nghe Diêu Nhật Hiên nói xong, mặt lộ vẻ khó xử, “Khối đất mới giải phóng trong khu quy hoạch kia sắp mở thầu, hôm nay anh vừa mới cùng vài lãnh đạo của mấy ngành tương quan đàm phán, từ mai trở đi, mọi người chuẩn bị tinh thần để quyết chiến, bao gồm cả anh cũng phải hủy bỏ thời gian nghỉ ngơi. Anh đang định tối nay nói một tiếng với hai cha con, chỉ sợ hai tuần tới sẽ không về nhà ăn cơm.”

Như vậy a! Diêu Nhật Hiên đương nhiên hiểu được là phải lấy sự nghiệp làm trọng, nhưng còn bên Chỉ Quân thì sao đây?

Diêu Bình An nhắc tay lên tiếng, “Ba ba, hai người chúng ta qua đó cũng được mà! Đem ảnh chụp lần trước ra ngoài chơi theo, bọn họ cũng có thể nhìn thấy chứ, chờ chú hết bận rồi, lần tới rủ đi Quân đến nhà chúng ta chơi được mà!”

Chủ ý này không sai nga!

Kì An Tu đem bé con bế bổng lên cao, “Tiểu An An không giận chú à?”

Diêu Bình An cười khanh khách, “Chú là đi làm, cũng không phải đi chơi. Nếu chú thành công, ba ba với con sẽ chúc mừng, nếu chú thất bại thì phải đánh mông nga!”

Kì An Tu dùng cằm cọ cọ lên má bé con, “Tốt! Nếu chú thành công, liền dành thời gian rảnh, mang hai người đi Disneyland chơi!”

“Tuyệt quá! Vậy chú nhất định phải cố lên nga!”

“Nhất định!”.

Một lớn một nhỏ ngoéo tay nhau.

Thứ sáu Diêu Nhật Hiên mang Diêu Bình An ôm theo một ít hoa tươi lẫn trái cây đến nhà mới của Ngưu gia, tổ vẽ có lỗi.

Ngưu Kiến Minh bọn họ sớm qua điện thoại đã biết được, rất là rộng lượng, “Này có cái gì mà có lỗi? Vốn nên lấy công tác làm trọng, sau này cơ hội gặp mặt còn nhiều mà.”

“Oa oa! Anh chàng của Tiểu Hiên thật đẹp trai nga!” Lưu Chỉ Quân làm vẻ mặt háo sắc nhìn hình chụp bọn họ mang theo.

Tiểu Bình An rất là kiêu ngạo nói, “Chú ấy giỏi lắm nga, chú có thể ẵm con tung lên cao, còn có thể giúp con xếp mô hình!”.

Lưu Chỉ Quân cười cười hỏi, “Vậy không phải so với chú Ngưu còn giỏi hơn à?”

Diêu Bình An cũng không mắc mưu, giảo hoạt cười, “Chú Ngưu biết chữa bệnh! Hai chú đâu có giống nhau đâu!”

“Cáp! Tiểu An An có tâm hoan cũng không quên người cũ, thật sự là làm cho người ta hảo cảm động nga!” Lưu Chỉ Quân nhân cơ hội ở hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Bọn con còn có lễ vật cho hai người nga!” Diêu Bình An rút ra một cái hộp nhỏ đóng gói phi thường xinh đẹp, “Dì Quân, mau mở ra coi đi!”

“Cái gì nha? Không phải đã bảo hai người không cần..... Oa!” Lưu Chỉ Quân vừa mở hộp quà ra, kích động hét rầm lên.

“Chú ý không chế cảm xúc!” Ngưu Kiến Minh nhú mày dặn dò một câu, còn đang cắt hoa quả trong bếp.
“Ông xã mau đến đây coi đi! Thiệt thiệt thiệt là tuyệt với!” Lưu Chỉ Quân hưng phấn nói năng lộn xộn.

Ngưu Kiến Minh mang theo một đĩa hoa quả đi ra, trong chiếc hộp màu lam là một bộ đồ trang trí bằng thủy tinh hoa mỹ hình công chúa bạch tuyết và bảy chú lùn, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng rực rỡ, khiến cho cả căn phòng cũng sáng lấp lánh.

Lưu Chỉ Quân cảm động chảy nước mắt, “Sao hai người lại biết người ta thích cái này?”

Diêu Bình An cười toe toét, “Mỗi lần đều nghe dì nói, sao lại không biết? Đây là có dấu thiên nga nga!”

Ngưu Kiến Minh nhú mày, “Phí của quá! Mấy thứ này chỉ trang trí cho đẹp, mà cũng chẳng phải là thủy tinh nguyên chất làm gì mà quý hơn cả vàng vậy!”

“Anh không biết thưởng thức!” Lưu Chỉ Quân thật cẩn thận đem bộ trang trí mang đến cất vào trong tủ, “Thật xinh đẹp a! Tiểu An An, yêu con muốn chết!”

Không chút khách khí bắt lấy bé con, lại là một trận hôn của sắc lang.

Ngưu Kiến Minh lắc đầu, tiếp đón bọn họ, “Ăn quả đi!” Đưa trái cây qua, sau đó lại xuống bếp tiếp tục bận rộn.

Diêu Nhật Hiền nhìn thấy quả cam rất ngon, lấy một miếng cho con, ai ngờ Tiểu Bình An cắn một miếng liền nhăn mặt nhăn mày phun ra, “Chua!”

Có sao? Diêu Nhật Hiền không thấy chua, liền cầm lên ăn, “Ngon lắm mà! Trái cam này vừa chua vừa ngọt ngọt. Vậy con ăn táo đi!”

Lưu Chỉ Quân cũng ngửi thấy mùi chua, cầm một miếng cam, “Để ném coi! Ngô..... ngon lắm a.”

“Đúng đó!”

Hai người người một khối, ta một khối, rất nhanh liền đem quả cam ăn hết, vẫn còn thấy thèm.

Lưu Chỉ Quân kêu to, “Ông xã, cắt thêm hai quả cam đi.”

“Được!” Ngưu Kiến Minh rất nhanh lại cắt hai quả cam to đưa tới, chính mình cũng cầm một miếng bỏ vào trong miệng. Quả nhiên, rất chua.

Nhưng mà hai người kia vẫn hồn nhiên ăn, rất nhanh lại ăn hết sạch.

Lưu Chỉ Quân vì cái gì thích ăn chua, Ngưu Kiến Minh đương nhiên biết rõ, nhưng mà Tiểu Hiền sao cũng y như vậy?

Thân là bác sĩ, sự mẫn cảm nghề nghiệp nhắc nhở anh có chút không thích hợp. Ngẫm lại có lẽ là mình quá đa nghi, nhưng đến bữa tối, đúng là rất lạ.

Diêu Bình An chỉ món cá hấp, “Ba ba, gấp cá cho con đi!”

Diêu Nhật Hiền chán ghét nhìn con cá, gấp một miếng sườn xào chua ngọt vào trong chén bé, “Cái này ăn ngon hơn!”

“Người ta cũng thấy vậy!” Lưu Chỉ Quân nhanh mồm nhanh miệng, “Tiểu Hiền, khẩu vị của chúng ta giống nhau ha!”

“Nhưng mà con muốn ăn cá!” Diêu Bình An nhìn đĩa cá.

Ngưu Kiến Minh gấp cho bé một miếng cá, “Loại cá này ít xương, yên tâm ăn đi!”

Diêu Bình An vội ăn đầy một miệng. Ngưu Kiến Minh mới hỏi, “Hai người cảm thấy con cá này tanh lắm sao?”

“Đúng vậy!” Lưu Chỉ Quân nhăn mặt bịt mũi nói, “Không phải anh không biết, gần đây em đâu ngửi được mùi cá đâu!”

“Vì cái gì?” Diêu Nhật Hiên tò mò truy vấn.

Lưu Chỉ Quân cũng không đỏ mặt, rất là kiêu ngạo tuyên bố, “Người ta sắp làm mẹ rồi!”

A?! Cha con Diêu gia giật mình.

Chỉ Quân, làm mẹ?

Nửa ngày, Diêu Nhật Hiên mới nói được một câu, “Vây..... thật đúng là chúc mừng a.....”.

Diêu Bình An lại nhăn mặt, “Dì Quân, dì sẽ làm mẹ sao?”.

Lưu Chỉ Quân đắc ý dào dạt, “Loại chuyện này đùa thế nào được, đương nhiên là người ta sẽ sinh rồi.”

“Vây chừng nào cục cưng mới đi ra?”

Ngưu Kiến Minh nói tiếp, “Còn sớm lắm, hiện tại mới hai tháng, vừa mới biết chính xác.”

“Là em trai hay em gái?” Diêu Bình An rất là tò mò.

“Hiện tại sao mà biết được? Đợi thêm mấy tháng mới biết.” Ngưu Kiến Minh lại đem đề tài kéo về, “Ăn cơm đi, đồ ăn lạnh cả rồi!”

Ăn cơm xong, mọi người vẫn còn vui vẻ thảo luận chuyện cục cưng.

Ngưu Kiến Minh vào phòng không biết tìm gì đó, để Diêu Bình An chơi với Chỉ Quân, gọi riêng Diêu Nhật Hiên vào, đưa thứ đó cho cậu, “Tiểu Hiên, trở về kiểm tra đi.”

Diêu Nhật Hiên nhìn thấy, mặt nhất thời đỏ thành trái cà chua! Đây là một cái que thử thai. Cậu còn đang định hỏi tránh thai như thế nào! Cái này thành khen ngược, trực tiếp kiểm nghiệm.

Ngưu Kiến Minh thấp giọng nói, “Trên mặt trên có cách sử dụng, sáng mai kiểm tra, nếu là hai vạch đỏ thì nhanh chóng tới tìm anh. Có chút vitamin nhất định phải bắt đầu bổ sung, còn cần phải kiểm tra đo lường nữa. Nếu không phải, cũng có thể là tạm thời còn chưa có phản ứng, cách hai ngày kiểm tra lại.”

“Em.....” Diêu Nhật Hiên cảm thấy khó có thể mở miệng, chẳng lẽ thật sự trúng thưởng rồi?

Ngưu Kiến Minh nghiêm túc nói, “Theo khẩu vị biến hóa của em mà nói, phỏng chừng rất có khả năng.”

Đang cực kỳ xấu hổ, điện thoại của Diêu Nhật Hiên réo vang.

Đương nhiên là cái tên “Đầu sỏ gây tội” Kỳ An Tu, “Tiểu Hiên Hiên, cơm nước xong chưa? Buổi tối có xã giao, anh không thể đến đón em, tự mình đón xe về nhà được không?”

“Nga..... Đã biết.” Diêu Nhật Hiên tâm loạn như ma, chỉ muốn nhanh chóng cắt đứt điện thoại.

Kỳ An Tu tại kia đầu rõ ràng cảm giác được có chút kì lạ, “Em đang giận à? Nếu tức giận, vậy anh sẽ sang đón cả hai.”

“Không phải đâu! Anh cứ làm việc đi, em cắt máy đây!” Giọng của Diêu Nhật Hiên càng thêm không được tự nhiên.

“Rốt cuộc em xảy ra chuyện gì?”

Ngưu Kiến Minh cầm lấy điện thoại, thay đổi ngữ khí thoải mái, “Kì tiên sinh sao? Tôi là Ngưu Kiến Minh a, Tiểu Hiên không có việc gì, đang ở nhà của tôi, cậu ấy đang bị đuổi trong WC, ha ha! Lát nữa tôi sẽ lái xe đưa bọn họ trở về, anh không cần lo lắng, cứ an tâm đi!”.

Treo điện thoại, trong lòng của Kỳ An Tu vẫn không yên.

Cũng không chờ hần nghĩ nhiều, một cú điện thoại khác lại đến, là Cốc Duyên Tiệp, “An Tu, nhanh lên! Mọi người đến đủ rồi.”

Bữa tối nay rất quan trọng, Kỳ An Tu lên tinh thần, đi dự tiệc. Có chuyện gì, về nhà rồi nói sau!

Ngưu Kiến Minh ngắt điện thoại, vở vai Diêu Nhật Hiên, “Có cũng là chuyện tốt mà, cứ nói rõ với anh ta, có chuyện gì thì hai người cùng nhau đối mặt. Gần nhất phải chú ý khống chế cảm xúc, cục cưng tuy rằng

rất nhỏ, nhưng sẽ cảm nhận được đây. Trời không còn sớm nữa, anh không giữ hai người nữa. Đi, đưa cả hai về nhà, sớm nghỉ ngơi đi!”.

Diêu Nhật Hiên không biết mình làm sao về được đến nhà, lung tung tắm rửa cho con rồi bảo bé đi ngủ. Tiểu Bình An nghe nói ba ba không thoải mái, liền rất là nhu thuận trở về phòng.

Diêu Nhật Hiên cũng không bật đèn, một mình ngơ ngác ngồi trên ghế sofa bắt đầu thất thần.

Lại có, sao lại có nữa? Nếu là một đứa trẻ khỏe mạnh thì tốt, nhưng nếu là.....

Trời ạ! Kì An Tu còn cái gì cũng chưa biết, vạn nhất nếu hắn biết, có thể coi mình như quái vật không?

Cậu bỗng đứng toàn thân rét run: Heo, anh sẽ vứt bỏ chúng em sao?

35. Chương 35

Vì ta thích cho nên giữ nguyên hai từ “lão công”, “lão bà” nhá>

Kì An Tu hôm nay uống rất nhiều.

Không có cách nào khác, ai kêu điện thoại của hắn cứ liên tiếp gọi đến.

Hôm nay khách mời đều là những nhân vật quan trọng trong cuộc đấu thầu này, người ta đã ám chỉ khá rõ ràng, hai nhà bọn họ liên hợp cạnh tranh rất có hi vọng.

Vì vậy họ hạ cố đến đây là tổ thái độ đã ủng hộ, đương nhiên phải tiếp đón chu đáo. Chuyện làm ăn phụ thuộc rất nhiều vào bữa tiệc này, ăn tối uống rượu, mời tiếp viên ca hát khiêu vũ, hầu hạ các vị đại gia thoải mái, người ta mới có thể nhớ làm việc cho người.

Vốn là bởi vì thân phận của Kì An Tu nên hắn không uống nhiều, nhưng mà đến nửa buổi tiệc, khi đang di chuyển đến cầu lạc bộ đêm, điện thoại của hắn đột nhiên vang lên, là một thanh âm non nớt “Điện thoại của bảo bối ở nhà!”

Đây là Kì An Tu bảo Tiểu Bình An cài cho hắn, dùng làm điện báo của Diêu Nhật Hiên.

Khiến cho mọi người trong đoàn cười ồ lên, trêu ghẹo hắn có phải là kim ốc tàng kiều, người ta độc thủ không khuê chịu cô đơn không nổi nên mới thúc giục hắn trở về?

Thật đúng là bị bọn họ đoán trúng, điện thoại toàn bộ là Diêu Nhật Hiên gọi tới.

Cậu ở nhà một mình càng nghĩ càng khủng hoảng, càng nghĩ càng sợ hãi, liền nhịn không được gọi một cú điện thoại cho heo, rồi tới cái thứ hai, cái thứ ba.....

Kì An Tu nghe tiếng chuông đặc biệt thì biết là đại bảo bối nhà mình gọi tới.

Hắn trong lòng cũng âm thầm lo lắng, đã hơn mười hai giờ khuya rồi, nhưng những người này hoàn toàn không ý tan cuộc, càng lúc càng say sưa.

Làm tổng giám đốc, hắn không có khả năng lơ mãng mặc khách khứa ở đó mà bỏ về. Còn muốn bắt điện thoại, cũng bị người khác trêu ghẹo chọc phá.

Cốc Duyên Tiệp cầm một ly rượu đỏ, bất động thanh sắc nhìn hắn.

Cốc Duyên Tiệp đương nhiên biết Kì An Tu đã ở chung với người nhân viên tên là Diêu Nhật Hiên đó, hắn suy nghĩ muốn vỡ đầu cũng không hiểu, một người đã có con nhỏ như cậu ta tại sao lại có thể cướp đi trái tim của Kì An Tu chứ?

Khi thám tử tư mang thông tin của Diêu Nhật Hiên đưa đến trước mặt Cốc Duyên Tiệp, hắn thật sự rất kinh hãi. Đây không phải là loại hình mà Kì An Tu vẫn ưa thích, vì cái gì Kì An Tu lại đột nhiên thật lòng yêu thích một người như vậy?

Kì An Tu trước kia thích vô luận là nam hay nữ, nhất định phải là người thông minh cơ trí, cử chỉ tao nhã, lại hào phóng khéo léo, Cốc Duyên Tiệp vẫn cứ dựa theo tiêu chuẩn này mà tạo ra chính mình.

Nhưng người trước mắt này thì sao? Tuy rằng có học vấn, nhưng cũng không quá xuất sắc, trong thế giới của bọn họ bác sĩ thạc sĩ tinh anh bay đầy trời, một kẻ như cậu ta có thể coi như là đồ ngốc không xứng đáng gia nhập vào hàng ngũ.

Xuất thân lại bình thường, tính cách thì hướng nội, so với những người được ngậm muỗng vàng ra đời như bọn họ thì cậu ta hoàn toàn thuộc về một thế giới khác!

Đương nhiên, điểm duy nhất nổi bật, là Cốc Duyên Tiệp cũng thừa nhận bộ dạng của Diêu Nhật Hiên cũng không tệ lắm.

Ngô..... Thật sự rất được. Cậu ta mang một vẻ đẹp trung tính vừa giống nam mà cũng vừa giống nữ, nhất là đôi mắt ôn hòa thuần khiết lại ướt ướt như nai con, làm cho người ta không khỏi nảy sinh ý niệm thương yêu.

Có lẽ Kì An Tu chính là bởi vì vậy mới nảy sinh hảo cảm đi?

Cốc Duyên Tiệp tự an ủi mình như thế, giống như thường xuyên ăn sơn trân hải vị, ngẫu nhiên muốn đổi sang rau xanh đậu hũ. Đợi đến khi hắn nhận ra tên ngốc đó hoàn toàn không hợp với mình, nhất định là sẽ hoàn toàn tỉnh ngộ.

Người xem, hiện tại sắc mặt Kì An Tu khó coi đến thế nào? Khẳng định là bị cái kẻ không hiểu chuyện kia làm phiền.

Nam nhân mà, ở bên ngoài đều là sĩ diện. Ai lại muốn khi đang vui chơi ở bên ngoài, không ngừng nhận được điện thoại liên hoàn thúc giục người trở về?

Cốc Duyên Tiệp tự cho là đứng tiến lên, vỗ nhẹ vai Kì An Tu, “Nghe điện đi!”

Nhưng lời này vừa vắn bị người bên cạnh nghe thấy được, lập tức bắt đầu ồn ào.

“Kì tổng, hôm nay nếu anh không dám cắt điện thoại, sau này chắc là chúng tôi không dám hợp tác với anh rồi! Còn chưa cưới hỏi gì mà đã đem anh quản chặt như thế, vậy sau này làm sao mà sống nổi! Mọi người nói coi có đúng không?”

Dưới men rượu, mọi người nói chuyện không chút cố kỵ, trăm miệng một lời bắt đầu đập bàn, “Tắt di động! Tắt di động!”

Dưới bầu không khí như vậy, Kì An Tu đi cũng đi không được, trốn cũng trốn không thoát, đành phải nhắm tâm tắt di động.

Trong lòng thở dài, đêm nay một chút biện pháp cũng đều không có, chờ về nhà hẵng bồi tội sau vậy!

Những người đó liên thanh trầm trồ khen ngợi, không kiêng nể gì bắt đầu xa luân chiến, mỗi người mời hắn một ly .

Kì An Tu trong lòng vừa vội vừa tức, nghĩ thầm các người dám phá hư chuyện tốt của ta, ta cũng không cho các người sống tốt, bắt tay bồi bọn họ uống!

Cuối cùng, đương nhiên là lưỡng bại câu thương, toàn quân bị diệt.

Chỉ có Cốc Duyên Tiệp mang tư tâm, còn bảo trì ba phần thanh tỉnh.

Thấy tất cả mọi người đều ngã xuống, mới kêu nhân viên phục vụ tiến vào, đem bọn họ đưa đến phòng nghỉ trên lầu của câu lạc bộ, còn mình thì đỡ Kì An Tu say đến bất tỉnh nhân sự cũng tiến vào một gian phòng xa hoa.

Có lẽ thủ đoạn này có chút bỉ ổi, nhưng mà Cốc Duyên Tiệp thật sự không nghĩ ra được phương án nào tốt hơn. Hai người làm bạn nhiều năm như thế, lại thủy chung có một khoảng cách. Đêm nay, là thời điểm nên tiến thêm một bước.

Cốc Duyên Tiệp tuy rằng tự an ủi mình, Kỳ An Tu đối với Diêu Nhật Hiền bất quá là ham thích đồ mới lạ, kỳ thật trong lòng hắn đang rất lo lắng.

Quen Kỳ An Tu đã nhiều năm, tuy rằng hắn có ở bên ngoài phong lưu, nhưng hắn luôn luôn giữ mình trong sạch, chưa từng chung sống với ai. Càng đừng nói đến chuyện công nhân mang về gặp bác Kỳ, điều này khiến cho Cốc Duyên Tiệp có cảm giác rất nguy hiểm.

Vừa lúc hôm nay có thể mượn cơ say rượu khiến cho hai người phát sinh quan hệ, rồi mới tiến thêm một bước vào trái tim hắn, để cho hắn phát hiện, nếu hắn quay đầu, chân mệnh thiên tử thực sự ở ngay bên cạnh!

Cốc Duyên Tiệp cũng không tin, bằng mười mấy năm hiểu biết cùng giao tình của hắn và Kỳ An Tu, chẳng lẽ không sánh nổi với một tên nhóc ngu ngốc từ trên trời rơi xuống!

Ánh đèn mờ ảo hắt lên người Kỳ An Tu, càng khiến hắn trông anh tuấn mê người. Thân thể cường tráng nằm giữa giường, như một con báo đang ngủ, vẫn phát ra khí tức nguy hiểm mà lại khiến cho tim người khác đập loạn nhịp.

Người mình tương tự nhiều năm gần trong gang tấc, Cốc Duyên Tiệp cảm thấy miệng khô lưỡi khô, tim đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, vô cùng khẩn trương.

Thật cẩn thận đến gần, ngón tay mảnh khảnh tinh tế run run lướt trên mặt hắn, giọng nói khàn khàn khe khẽ nỉ non, “An Tu, An Tu.....”.

Kỳ An Tu rất say, ngay cả mí mắt cũng không động một chút.

Cốc Duyên Tiệp vuốt ve khuôn mặt hắn như đối với một món đồ sứ trân quý, từng chút từng chút gần sát, để cuối cùng chạm vào hai phiến môi khao khát đã lâu, hắn cảm thấy như mình cũng đã say.

Môi An Tu thật nóng, còn mang theo vị rượu, tràn ngập mùi vị nam tính, khiến cho một khi đã chạm qua thì luyến tiếc buông ra.

Đầu lưỡi từng chút từng chút tách môi Kỳ An Tu ra, dò xét muốn đi vào, trên hàm răng lưu luyến một hồi, liền dừng cảm luồn vào trong, khiêu khích dục vọng đang say ngủ.

Bỗng dưng, Cốc Duyên Tiệp cảm thấy đầu lưỡi đau rát, lưỡi Kỳ An Tu giống như măng xà đột nhiên bùng tỉnh, lập tức đảo khách thành chủ, đem lưỡi hất hoàn toàn nuốt sống.

Cùng lúc đó, cánh tay cường kiện của Kỳ An Tu gắt gao giữ chặt lấy cổ hắn, một cái xoay người đem hắn đặt ở dưới thân. Cuồng nhiệt cơ hồ mang theo chút thô bạo bắt đầu cuồng hôn, dùng sức xé rách quần của hắn, như muốn đem hắn cắn xé ra nuốt vào trong bụng.

Kỳ An Tu này Cốc Duyên Tiệp chưa bao giờ gặp qua, trong nháy mắt hắn bỗng nhiên tràn ngập rất nhiều thứ mơ hồ.

Nếu còn tiếp tục nữa, bọn họ thật sự không thể quay đầu lại!

Hắn muốn vậy thật sao? Làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai?

Cốc Duyên Tiệp không biết.

Hắn có chút mờ mịt nhắm hai mắt lại, cho dù..... cho dù mình đang nằm mộng, hắn cũng quyết ý muốn phóng túng một lần!

An Tu, cậu yêu tôi đi! Yêu tôi đi! Được không?

36. Chương 36

Bóng đêm thăm thẳm, dục vọng dễ dàng bị khiêu khích, mê hoặc trừ mọi người sa đọa trong bóng tối.

Kỳ An Tu hoàn toàn quên mất mọi thứ bị dụ dỗ luân hãm, nhưng dù cho ánh mắt bị che khuất, thân thể vẫn chưa hoàn toàn biến mất đi bản năng, hương vị này, khắp thân thể đều đang nhắc nhở hắn đây là thứ xa lạ hoàn toàn.

Cơ hồ là vô ý thức gọi tên, “Hiên Hiên?”

Thân thể phía dưới rõ ràng cứng lại.

Đây không phải Hiên Hiên! Kì An Tu ghét bỏ đẩy người kia ra, người nọ như linh xà quấn chặt lấy hắn. Nghĩ đến người nọ không phải là Hiên Hiên, cảm giác ghê tởm bỗng nhiên cuộn trào lên, khiến cho hắn rất cuộc nhện không được ghé vào bên giường ới như điên như dại.

Cốc Duyên Tiệp dù không cam tâm, nhưng đối mặt với một người đang ới rồi tỉnh rồi mù thì sao tiến hành nổi nữa.

Sau khi Kì An Tu ới ra sạch sẽ mới bắt đầu khôi phục chút lý trí. Hai mắt đỏ ngầu cố gắng mở to, nhìn thấy Cốc Duyên Tiệp quần áo không chỉnh tề ngồi bên cạnh, hoảng sợ kêu lên, “A Tiệp? Sao cậu lại ở chỗ này?”

Trong lòng Cốc Duyên Tiệp đau đớn a! Quả thực là thất bại!

Nhưng hắn không thể đánh mất đi tình bạn với Kì An Tu, hít sâu một hơi, thay một khuôn mặt tươi cười thản nhiên, “Uống hơn nhiều! Suýt chút nữa chúng ta đã làm tình!”

Kì An Tu vội vàng kiểm tra chính mình, hoàn hảo, trinh tiết chưa mất! =))

Cốc Duyên Tiệp xoay người, bày ra một tư thế dụ hoặc nhất, tà tà cười, nửa đùa nửa thật, “Tôi phát hiện hương vị của cậu cũng tuyệt lắm nha! Muốn làm một lần không?”

Kì An Tu khiếp sợ không tin nổi vào tai mình, “Cậu nói hươu nói vượn cái gì? Cậu tính để cho tôi thượng à?”

“Nếu vậy thì như thế nào?” Cốc Duyên Tiệp cười mỉa hoặc thổi nhẹ vào tai hắn.

Rất nhiều người đều nói động tác này của hắn rất gợi cảm, như vậy, có thể mê hoặc được An Tu không? Trong lòng hắn rất không yên.

Kì An Tu hơi thăng bằng, phun ra hai chữ lạnh như băng “Thần kinh!”

Từ sau khi hắn chung sống với Hiên Hiên, hắn vẫn rất là đứng đắn, chung thủy với người yêu, tuyệt đối là nguyên tắc quan trọng nhất khi kết giao.

Nhện đau đầu, dùng bàn tay còn có chút run mở điện thoại di động ra, nhanh chóng gọi đi, điện thoại chỉ kêu một tiếng liền thông.

“Heo! Anh đang ở đâu?” Giọng nói Diêu Nhật Hiên rõ ràng mang theo tiếng khóc nức nở. Gọi di động hắn không bắt máy, sau đó lại tắt máy, khiến cho cậu sợ tới mức thiếu chút nữa liền gọi cảnh sát!

Kì An Tu day day huyết thái dương, trong lòng lập tức tràn ngập ngọt ngào, xem Tiểu Hiên Hiên lo lắng cho hắn nhiều biết bao! Nhện không được mà không nhẽo, “Hiên Hiên, anh uống nhiều quá đi, vừa rồi còn ới ra, thật là khó chịu nha!”

“Vậy anh đang ở đâu? Em lập tức tới đón anh!”

“Anh còn ở câu lạc bộ đêm!”

“Câu lạc bộ đêm nào? Em lập tức lái xe đến!”

“Không được! Giờ đã mấy giờ rồi, em không được về nhà, không an toàn, anh sẽ về nhà ngay!”

“Vậy anh..... sao mà lái xe? Trăm ngàn lần không được uống rượu mà lái xe, bị bắt thì phải ngồi tù!”

“Anh sẽ nhờ người lái dùm, yên tâm đi, lập tức sẽ trở về, ở nhà ngoan ngoãn chờ anh!”

Cắt điện thoại, Kì An Tu mới bỗng nhiên nhớ tới có chút không thích hợp, em ấy vừa rồi mới gọi mình là gì nhỉ?

Heo? Đây là bảo bối gọi thân mật mình nha! Đáng yêu quá đi! Con heo nào đó rất đặc ý.

Cốc Duyên Tiệp ngồi cạnh nghe đến cầm xê luôn xuống, đây Kì An Tu mà hần quen à? Sao chẳng khác gì tiểu nam sinh mới yêu lần đầu, còn làm nũng nữa!

Nôn! Hần cũng ói ra, là rét quá.

Kì An Tu lão đảo đứng lên, chui vào toilet dội nước, để cho đầu óc thanh tỉnh một ít.

Bỗng nhiên ý thức được một vấn đề quan trọng, A Tiệp vừa rồi sao lại cư xử như thế với hần? Rõ ràng có chút kì quái! Hần đùa thật sao? Hay là thực sự nổi sắc tâm với mình?

Bất quá hiện tại, về nhà mới là quan trọng nhất. Nhưng mình dở sống dở chết như bây giờ, quả thật là không có biện pháp lái xe, mặc quần áo vào, hần gọi điện thoại nhờ người chuẩn bị lái xe.

Cốc Duyên Tiệp thần sắc như thường ngồi dậy, “Về thật à! Trời sắp sáng rồi, ngủ một giấc hăng về không tốt hơn sao?”

Kì An Tu buông điện thoại, rất là kiêu ngạo tuyên bố, “Tôi hiện tại là người đàn ông đã có vợ, đương nhiên không giống mấy kẻ độc thân! Tôi mà không về, vợ con tôi đều sẽ lo lắng!”

“Ha ha! Diễn cũng hay quá!” Cốc Duyên Tiệp cất tiếng cười to, trong lòng lại vô cùng đau xót.

“Tôi là thật lòng!” Kì An Tu trợn mắt, “Sau này đừng có đùa như vậy nữa, tôi không muốn có lỗi với Hiên Hiên.”

“Không phải là tình một đêm sao? Có gì đáng ngạc nhiên đâu?” Cốc Duyên Tiệp càng nói càng không khống chế được, nụ cười càng thêm gượng gạo, “Rất nhiều người sau khi kết hôn vẫn ra ngoài chơi bời? Huống chi hai người đâu có kết hôn! Sợ cái gì?”

“Người khác chơi thì kệ họ! Tôi là tôi!” Kì An Tu thận trọng nhắc lại lập trường của mình, “Tôi không muốn vợ của tôi nói tôi là kẻ ngoại tình, cho nên tôi cũng sẽ không khiến cho cậu ấy đau lòng! A Tiệp, nếu cậu còn đùa giỡn với tôi cái kiểu này nữa, chúng ta thật sự ngay cả bạn bè cũng khỏi làm!”

Cốc Duyên Tiệp chột dạ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt hần.

Chuông cửa vang lên, nhân viên phục vụ vào báo lái xe đang đợi dưới lầu.

Kì An Tu tựa vào nhân viên phục vụ lão đảo tiêu sái bước đi, nên nói đã nói rồi. Dù cho hần là đùa giỡn hay là thật lòng, đều khiến cho hần bỏ cuộc đi!

Đóng cửa lại, Cốc Duyên Tiệp cầm lấy đèn bàn ở đầu giường quăng thẳng vào tường, cái đèn vỡ nát!

Thực con mẹ nó không cam lòng!

Đứng ở dưới lầu, nhìn khu nhà một mảnh tối đen chỉ có duy nhất một ngọn đèn sáng ngời, trong lòng Kì An Tu có bao nhiêu thỏa mãn cùng ảm áp nói không nên lời.

Vào đại sảnh ở lầu một, liền thấy Diêu Nhật Hiên mặc chiếc áo ngủ gấu con màu xanh, mang đôi dép gấu con đi tới đi lui, vẻ mặt lo lắng chờ đợi.

Vẫn là lão bà nhà mình tốt! Trong lòng Kì An Tu nóng lên, cố ý giả say rượu, “Tiểu Hiên, mau tới đỡ anh đi! Anh choáng đầu quá!”

Diêu Nhật Hiên thấy con heo nhà mình cuối cùng cũng bình an trở về, tảng đá trong lòng mới rơi xuống, vội vàng tiến lên đỡ hần vào thang máy, “Sao anh lại uống nhiều rượu như thế? Gọi điện thoại lại không bắt máy, làm em lo lắng gần chết!”

“Công việc mà, không còn cách nào khác! Bất quá nói cho em tin tốt nha, chuyện đất đai coi như đã giải quyết xong!”

“Thật sao?”

“Đương nhiên! Có lão công của em xuất mã, chuyện gì mà anh không làm được?” Heo đắc ý thổi phồng, “Cho nên bọn họ mới chúc rượu anh, còn không cho anh nghe điện thoại của em, thật là đáng chết!”

Nhân cơ hội đề lên người cậu trắng trợn ăn đậu hũ, Diêu Nhật Hiên sợ hãi say đứng không vững, muốn né cũng không dám, đành phải thấp giọng nói, “Trong thang máy camera theo dõi, đừng có động tay động chân!”

Vậy chờ về nhà động tay động chân lần nữa đi!

Đến cửa nhà, Diêu Nhật Hiên mới giật mình, lúc này cậu hoang mang lo lắng chạy ra ngoài, chẳng mang theo cái gì cả.

“Đành phải ấn chuông cửa gọi An An thôi!” Cậu chán nản vươn tay ra.

Kì An Tu cười không ngừng, Tiểu Hiên Hiên ngốc nghếch thật đáng yêu! Hắn chẳng biết từ đâu rút ra một cái chìa khóa, “Sao em không chịu hỏi anh cái đã!”

Diêu Nhật Hiên bĩu môi nhẹ nhàng mở cửa, “Nhỏ giọng chút, đừng đánh thức An An.”

Thế là hai người lớn y như ăn trộm lén lút trở về phòng.

“Em đi chuẩn bị nước tắm cho anh!” Diêu Nhật Hiên dịu dàng đi mở nước, lại hỏi, “Có đói bụng không? Có muốn ăn gì không? Em có để canh cho anh, không thì em nấu chút hột đồn nhé?”

Đương nhiên muốn! Ói một phát xong dạ dày trống rỗng, đang còn cào khó chịu, thật muốn uống chút canh, bổ sung năng lượng.

Kì An Tu thực không khách khí thừa dịp say rượu hưởng thụ sự phục vụ của vợ yêu.

Đem hương vị của người khác rửa sạch sẽ, Diêu Nhật Hiên và hắn cùng nhau ăn thức ăn khuya, rồi hai người thư thư phục phục trèo lên giường.

Vẫn là lão bà nhà mình ôm thoải mái nhất nha nha! Kì An Tu đắc ý khoe khoang, “Hiên Hiên, hôm nay em phải khen anh nga!”

“Không phải đã khen rồi sao? Anh rất tuyệt, công việc giải quyết thành công, ông chủ của em!”

“Không phải cái này! Anh nói cho em nghe nha, hôm nay có người..... ngô, chính là một mỹ nhân đến câu dẫn anh, lão công của em thành công chống đỡ mê hoặc, không có bị kẻ kia câu đi.”

A Tiệp coi như là mỹ nhân đi! Chính mình cứ nhiên ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, thật sự là quân tử a! Heo tự khen ngợi mình.

“Thật sao? Là ai?” Diêu Nhật Hiên rất khẩn trương.

“Em không biết đâu! Người ở câu lạc bộ đêm.” Nói dối chút chắc không sao đi!

Diêu Nhật Hiên bĩu môi, vẫn có chút mất hứng, Kì An Tu đem cậu ôm vào trong ngực, “Em yên tâm đi, lão công về điểm này mỗi ngày đều hiến lương hết cho em, làm sao còn có tinh lực đi thỏa mãn hoa hoa cỏ cỏ khác chứ?”

Đồ ngốc nào đó bị heo nhà mình câu dẫn rất vui sướng, bất giác thốt ra, “Vậy hôm nay anh chưa làm, không phải có thể thỏa mãn người khác?”

Hai mắt Kì An Tu sáng lên, “Vậy Tiểu Hiên Hiên muốn à? Muốn thì cứ nói nha! Em không nói sao mà anh biết em muốn!”

“Không..... không phải như thế đâu!” Diêu Nhật Hiên đỏ hồng đến tận ngón chân, “Hảo hảo ngủ! Đầu anh bộ không đau sao?”

“Không quan hệ, vất vả hơn nữa anh cũng phải thỏa mãn em a!”

“Anh..... anh đừng có lộn xộn!” Trong lòng Diêu Nhật Hiên còn luẩn quẩn một vấn đề quan trọng, nhọc nhọc hỏi, “Anh..... anh có thích trẻ con không?”

Sắc mặt Kì An Tu thay đổi, lời này là ý gì?

Hum lay mần có nhiu đây trâu, oài. một chết đi, phải đi làm lại rồi, tết ơi tết T.T Mai nghỉ post nha, ta bận ời.

Hồn đồn nà, chẹp chẹp, hoành thánh é

37. Chương 37

Kì An Tu dùng cái đầu một nửa thanh tỉnh một nửa say rượu của heo nhanh chóng suy nghĩ, Hiên Hiên hỏi hần như vậy rốt cuộc là có ý gì chứ? Hần chợt nghĩ ra, “Chẳng lẽ em cảm thấy anh đối với An An không tốt sao?”

“Không phải! Anh rất tốt với An An! Nhưng mà..... anh, anh có từng..... có từng nghĩ tới chuyện có một đứa con ruột thịt?” Diêu Nhật Hiên không có dũng khí nói thẳng ra chân tướng, đành thay đổi cách hỏi.

Vấn đề này trả lời rất dễ!

Bởi vì chung sống với Hiên Hiên, lại sợ trong lòng cậu có vướng mắc, Kì An Tu đã tham khảo rất nhiều tư liệu chuyên môn của những người đi trước, phát hiện ra cơ hồ các vị đồng nghiệp này đều đã từng gặp phải chướng ngại đó, vì vậy sau khi nghiên cứu kỹ càng, hần đương nhiên rất nhanh liền đưa ra đáp án tiêu chuẩn nhất.

“Anh đương nhiên là có nghĩ tới muốn có một đứa con thân sinh, nhìn thấy huyết mạch của mình được kéo dài, vô luận đối với ai mà nói, đều là chuyện đáng được ăn mừng nhất!”

Kì An Tu chân thành nhìn Diêu Nhật Hiên, dùng những từ ngữ như trong thơ trữ tình trả lời, “Nhưng mà, anh đã gặp được em! Được ở bên người mình yêu thương nhất thì nỗi tiếc nuối khi không thể có con hoàn toàn không đáng nhắc tới! Bởi vì có em, linh hồn anh đã được lấp đầy! Nếu nói muốn có một đứa con, như vậy, em, đồng thời cũng làm con của anh luôn đi! Để cho anh đem em phụng trong lòng bàn tay, yêu cả đời!”

Đáp án hoàn mỹ biết bao! Kì An Tu tự mình cũng thấy cảm động.

Nước mắt đảo quanh hốc mắt Diêu Nhật Hiên, đợi hần nói xong, ôm chặt lấy hần, nghẹn ngào nói, “Anh đối với em thật tốt.....”

Đương nhiên! Kì An Tu ôm cậu cười giảo hoạt, tổng kết kinh nghiệm của bao nhiêu người đương nhiên là có hiệu quả rồi! Bất quá, dù sao đây cũng là những lời từ tâm can của hần, được hần tinh luyện cho càng cảm động hơn!

Kì An Tu khẽ xoa lưng hần, thật lòng nói, “Chúng ta hiện tại đã có An An, anh đã thỏa mãn rồi. Không phải gạt em nga, An An vừa thông minh vừa đáng yêu, anh đã thật sự coi nó như con ruột của mình mà yêu thương!”

Diêu Nhật Hiên hít hít mũi, mãnh liệt gật đầu. Đây là thật, Kì An Tu thực sự đã dùng tiêu chuẩn của một người cha để yêu cầu chính mình, thậm chí còn làm rất tốt.

Kì An Tu ôn nhu hôn lên trán cậu, nhìn đôi mắt trong veo kia, lòng tràn đầy yêu thương, “Nếu nói, em là lo lắng chuyện trước kia lão ba anh nói, muốn anh có một đứa con, vậy thì không cần phải để ý đâu, cứ giao cho An Na sinh là được! Đến lúc đó chỉ cần cho anh một đứa làm con thừa tự, thỏa mãn lão nhân gia một chút. Em, bây giờ anh mang cha con em về nhà, lão ba anh thích An An biết bao nhiêu! Thậm chí còn đem đồng bảo bồi mà anh với An Na còn không được động vào cho An An chơi, tình cảm con người chỉ cần chậm rãi bồi dưỡng là được, An An đáng yêu như thế, anh tin chẳng bao lâu nữa, lão ba sẽ hoàn toàn chấp nhận con, coi nó như là cháu ruột của mình!”

Diêu Nhật Hiên đỏ mặt lên, hai hàng lông mi khẽ hạ, cậu đương nhiên biết Kì An Tu muốn nói gì, “Nhưng mà, nếu.....em là nói nếu..... anh có một đứa con, nhưng mà..... nhưng mà không biết nó có khỏe mạnh..... không! Nó khẳng định là rất khỏe mạnh rồi! Nhưng mà không biết nó..... có thể..... có thể hay không.....”

Kì An Tu không hiểu ra sao, “Rốt cuộc em muốn nói cái gì?”

Diêu Nhật Hiên cảm thấy quần bách, lời này rốt cuộc phải mở miệng như thế nào đây? Có thể dọa đến hần không? Hần có thể chấp nhận được không? Nhưng lại không thể không hỏi, cậu cố lấy dũng khí, hai mắt nhắm chặt, một bộ thấy chết không sờn mở miệng, “Nếu hai người chúng ta có con thì sao?”

Phụt! Kì An Tu cười ha hả, nhéo nhéo hai gò má của Diêu Nhật Hiên, “Nếu em có thể sinh con cho anh, anh sẽ sướng đến phát điên ! Đừng nói là em có thật nhé? Mấy tháng?”

Mặt Diêu Nhật Hiên đỏ đến tận mang tai, biết hần không tin, cứ tưởng rằng đang đùa giỡn. Nhưng mà chuyện này..... hoàn toàn có khả năng là thật! Chính là rốt cuộc có hay không có thai đây? Cậu còn chưa kiểm tra, không dám khẳng định, tự trách bản thân nóng vội, hỏi quá sớm, đành phải xuôi theo vậy, đem mặt vùi vào trong chăn than thở, “Em..... em đương nhiên là không có rồi! Chỉ là..... chỉ là tưởng tượng một chút thôi!”

Kì An Tu đem cậu từ trong chăn đào ra, hung hăng hôn cậu một cái, rất là hưng phấn thảo luận, “Anh cũng từng tưởng tượng nha! Em nói coi nếu như chúng ta có con thì trông nó như thế nào nhỉ? Trông nó giống em hay là giống anh?”

Diêu Nhật Hiên nghe được trong lòng thực ngọt ngào, heo cũng thích cục cưng của hai người bọn họ nga! Bất giác nhỏ giọng lẩm bẩm, “Em có An An giống em”.

Nếu thật sự sinh ra cục cưng, cậu hy vọng có thể giống như con heo này, không biết khi con heo này biến thành heo con cục cưng thì trông như thế nào?

Kì An Tu ôm cậu để cậu nằm thoải mái trong lòng mình, “Anh muốn sinh ra cục cưng trông giống em cơ, tuy rằng An An cũng giống em, nhưng nó trước đây anh lại chưa từng nhìn thấy, anh thật muốn ôm Tiểu Hiên Hiên nho nhỏ, mềm mềm vào trong ngực, hần là rất đáng yêu đi!”

“Lúc em còn nhỏ béo ú à, mẹ em lúc đó còn lo nếu em lớn lên mà còn béo như vậy sẽ không đẹp.”

“Thật à? Trước đây anh không quá mập, bất quá An Na rất béo, y như trái bóng vậy, không hiểu sao bây giờ nó lại thon thả được như vậy!”

“Thật sao?”

“Đương nhiên, cuối tuần sau mang em về nhà coi thử ảnh trước kia của bọn anh! Nếu chúng ta có thể sinh một trai một gái thì thật tốt! Con gái đương nhiên sẽ giống em, con trai sẽ giống anh.”

“Nhưng mà người xưa đều nói, con gái giống cha thì có phúc hơn còn con trai giống mẹ thì mới tốt.” (hơi giống như câu “gái giống cha giàu ba họ, trai giống mẹ khó ba đời” của các cụ mệnh nhưng mờ con trai thì lại ngược lại hén)

“Ai, lời này không thể nói lung tung! An An trông giống như em, vậy không lẽ không có phúc?”

Diêu Nhật Hiên cản trở góc chăn, cho hần một cái liếc mắt xem thường, An An đương nhiên là một đứa bé có phúc khí rồi. (*)

Hai người thì thăm, trong chốc lát, đều tiến nhập mộng đẹp ngọt ngào.

Hai người không hẹn mà mơ một giấc mơ, mơ thấy hai người mang theo một trai một gái còn có An An cùng nhau chơi đùa. Bất đồng là, trong mộng Diêu Nhật Hiên, con gái thì giống Kì An Tu, con trai thì giống mình, còn trong mộng của Kì An Tu lại là con trai thì giống mình, còn con gái thì giống như Hiên Hiên.

Nhưng hần không rõ, vì cái gì con gái lại mặc đồ con trai? Đang cảm thấy kỳ quái, định thay một cái váy nhỏ cho con gái, thình lình có một con mèo nhỏ vọt ra, nhảy vào trong lòng hần.

Kì An Tu giật mình bừng tỉnh, trời đã sáng choang, ngoài cửa có một móng vuốt nhỏ nhẹ nhàng gõ lên cửa, “Ba ba! Chú rời giường đi!”

Kì An Tu nhìn đồng hồ để bàn, đã tám giờ hơn, An An sớm nên rời giường, hần là đói bụng rồi đi?

Trong lòng Diêu Nhật Hiên vẫn say sưa ngủ y như con heo con, hoàn toàn không có phản ứng, yêu thương để cậu nằm xuống bên, lấy cái gối ôm hình cây kẹo cho cậu ôm. Kì An Tu day day hai huyệt thái dương

vẫn còn đau nhức, rón ra rón rén đi ra, “Suyt! Ba ba còn đang ngủ, đừng làm ba con thức giấc!” Đóng cửa, mới nhíu mày cười, “Nhóc con đói bụng rồi đi?”

Tiểu Bình An gật đầu, “Đã sớm đói bụng! Chờ cả hai đã nửa ngày! Không ai chịu đi ra!”

Kì An Tu đột nhiên chau mày, “A! Còn chưa xin phép cho con nữa! Muộn giờ đi học rồi!”

Tiểu Bình An che miệng ha ha cười không ngừng, “Chú ngu ngốc! Hôm nay là ngày nghỉ mà!”

A! Kì An Tu vỗ ót, sao lại quên mất? Ngày hôm qua là thứ sáu, hai cha con cậu ấy còn đi qua nhà vợ trước chơi nữa mà.

Hắn vừa đi xuống phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho nhóc con, vừa thuận miệng hỏi, “Mẹ của con có khỏe không?”

Tiểu Bình An sững sốt một chút, đôi mắt to mới chột lóe lên vẻ hiểu biết, “Tốt lắm a! Nghe nói mẹ sắp sinh cục cưng!”

“Mau thế sao?!” Kì An Tu giật mình, bỗng nhiên mới hiểu ra, khẳng định là Hiên Hiên thấy vợ trước sắp được làm mẹ, cho nên mới có cảm xúc, tối hôm qua mới hỏi hắn nhiều vấn đề về cục cưng như vậy.

Hắn một mặt kiểm tra băng tương, một mặt hỏi bé con, “Nhóc con muốn ăn cái gì? Có sữa với bánh bao, làm thêm hai quả trứng nữa được không?”

“Con muốn ăn hõn đồn!” Tiểu Bình An không khách khí yêu cầu.

Hõn đồn ở nhà bọn họ là lấy ở chỗ Kì gia tuần trước, lão Kì sau khi về hưu, dốc lòng nấu nướng, làm hõn đồn đặc biệt ngon tuyệt, đặt ở trong tủ lạnh, sau khi lấy ra hâm nóng lại Tiểu Bình An rất là thích.

Nhưng mà chút hõn đồn cuối cùng đều bị hai người bọn họ ăn hết từ tối hôm qua rồi, Tiểu Bình An phụng phịu, “Vậy chúng ta qua nhà ông ăn!”

Đã biết! Kì An Tu trước rửa sạch quả táo cho nhóc con lột da, lại gọi điện thoại về nhà kiểm tra, “Lão ba, cháu của ba phải về nhà ăn hõn đồn! Không có? Vậy có cái gì? Làm bánh bao thịt, cũng được a! Vậy bọn con lập tức đến!”

Kì An Tu không biết, chính mình thật là nhất ngữ thành sấm(nói phát trúng luôn). Cũng không phải là muốn dẫn tôn tử của lão Kì gia về nhà ăn bánh bao sao?

(*) Chỗ này ta diễn đạt hơi kém nên hem bít có ai hiểu hem. Đại khái là heo mún con trai giống heo còn con gái giống Hiên Hiên, nhưng mà Hiên Hiên nghĩ là con gái giống heo là cha thì hên hơn, còn con trai giống mẹ là Hiên Hiên thì tốt hơn còn ngược lại thì không hay. Thế là bạn heo mới sợ nói như vậy bé An là con trai mà giống cha bé là Hiên Hiên thì sẽ không tốt, nhưng mà bạn Hiên Hiên thì bảo là bé An An sẽ rất có phúc vì lý do nào thì hạ hồi phân giải, mà chắc các nàng cũng đoán được òi ha.^

38. Chương 38

Một tay ôm Diêu Nhật Hiên đang nửa tỉnh nửa mơ, một tay bế Diêu Bình An, Kì An Tu tha cả nhà về nhà họ Kì.

Vừa đẩy cửa đã bắt đầu ồn ào, “Lão ba! Bánh bao được chưa? Sắp chết đói rồi!”

Kì Dân Hạo hai tay dính đầy bột mì liếc thẳng con một cái, “Chết đói còn lớn giọng như thế? Không cho mày ăn!” Ngược lại nhìn bé con cười tủm tỉm, “An An đi rửa tay đi, ông đã hấp bánh cho con rồi!”

“Ông thật tốt!” Diêu Bình An như con chim nhỏ nhảy lên hôn lão Kì một cái thật kêu, sau đó mới đi rửa tay.

Kì An Tu đẩy nhẹ Diêu Nhật Hiên một cái, cậu mới mơ mơ màng màng mở mắt, lỗ tai kịp chỉ nghe An An gọi ai đó là ông, cậu cũng buột miệng kêu, “Cháu chào ông!”

Mọi người đều phá lên cười.

Kì Dân Hạo nhìn đôi mắt gấu mèo của cậu, rõ ràng là ngủ không đủ, hai gò má Kì An Tu cũng hơi hóp vào, nhất thời hiểu lầm bọn họ buổi tối phong lưu vô độ. Thấy An An không ở đó, nhướn mày giáo huấn, “Còn trẻ tham hoan cũng nên tiết chế! Ở đây còn có con nít đó, coi bản thân biến thành bộ dáng gì rồi?”

Mặt Diêu Nhật Hiên đỏ bừng, quần hận không thể đào lỗ mà chui xuống.

Kì An Tu vội vàng biện giải, “Không phải như thế! Tối hôm qua con đi uống với khách, tới ba giờ mới về. Tiểu Hiên lo lắng, cứ luôn chờ con, buổi sáng mới ngủ được một lát, mà An An lại nhớ ba, cứ đòi về đây, mới thành bộ dạng này!”

Sắc mặt Kì Dân Hạo mới dịu xuống, “Vây hai đứa cũng đi rửa tay đi, vừa lúc ba cũng có nấu thêm ít cháo, uống một ít đi rồi đều đi lên lầu ngủ, ba mang An An ra ngoài câu cá.”

“Vẫn là lão ba tốt nhất !” Kì An Tu không mất thời cơ vọt lên vuốt mông ngựa.

“Đi đi!” Kì Dân Hạo cười mắng con một câu.

Rất nhanh dùng qua điểm tâm, Kì An Tu tha Diêu Nhật Hiên đang ngáp lên ngáp xuống về phòng ngủ tiếp. Kì Dân Hạo gọi một cú điện thoại cho con gái, bảo cô tối về ăn cơm. Liền lấy cần câu, mang Tiểu Bình An đi ra ngoài câu cá.

Trẻ con luôn tinh lực dư thừa, sức sống bắn ra bốn phía, chỉ thấy Diêu Bình An chạy tới chạy lui, hưng phấn vô cùng, ngồi chưa được ba phút đã bỏ chạy đến một bụi cỏ bắt bướm tìm châu chấu.

Kì Dân Hạo bỗng nhiên nhớ tới câu chuyện Tiểu Miêu Điều Ngự, không khỏi mỉm cười. Đứa nhỏ này cũng giống như con mèo nhỏ không chuyên tâm kia a?

Thấy Tiểu Bình An vừa chơi vừa cười, lão Kì lại hơi hơi thở dài trong lòng, bé con đáng yêu như thế nếu như là cháu ruột của mình thì tốt biết bao nhiêu!

Lại nói tiếp, Tiểu Bình An thật sự rất thông minh, chẳng khác nào Kì An Tu lúc nhỏ vậy. Mới trước đây Kì An Tu khi bắt đầu đi nhà trẻ đã là đứa trẻ xuất sắc nhất, nhất là số học phi thường tốt, đây chính là di truyền Kì gia, nếu không, hôm nay cũng không thể thành công trên thương trường như vậy.

Đáng tiếc đứa trẻ có thiên phú trước mắt này lại không có quan hệ với Kì gia. Ngô, cũng không tính là không quan hệ, chỉ là không có quan hệ huyết thống. Bất quá, nếu như An Tu thực sự cùng với Tiểu Hiên, An An đương nhiên là con bọn họ.

Điều này làm cho lão Kì không thể không còn lo lắng đến vấn đề người nối nghiệp.

Nếu chỉ dựa vào năng lực cá nhân mà nói, Kì Dân Hạo thực sự cảm thấy Tiểu Bình An là tài năng hiếm có, cho dù là đem gia nghiệp tương lai của Kì gia giao cho nó, đứa nhỏ này khẳng định có thể phát dương quang đại.

Nhưng nó không họ Kì, họ Diêu a! Không thể không thừa nhận, trong lòng Kì Dân Hạo vẫn là có khúc mắc. Tuy rằng ông là người có học vấn, tự xưng là người có tư tưởng cởi mở sáng suốt. Nhưng đối với người Hoa, hoặc là người phương Đông, vấn đề huyết thống vẫn là phi thường bướng bỉnh .

Hiểu con không ai bằng cha, Kì Dân Hạo đương nhiên nhìn ra được con trai mình thật lòng đối với Diêu Nhật Hiên. Còn Diêu Nhật Hiên, mặc dù có chút dằn dặt, nhưng mà không hề ngốc. Chẳng qua là ít trải qua sự đời nên mới xử sự có vẻ không đủ khéo léo. Bất quá cậu ta làm người đặc biệt ôn hòa thiện lương, lại không có tâm cơ, ở bên người như vậy, không thể không nói, là phi thường thoải mái cùng vui vẻ.

Một gia đình vốn chính là cần đủ dung hòa vừa nội vừa ngoại, An Tu tuy rằng làm việc khôn khéo có khả năng, nhưng có khi đối với người ngoài không đủ cẩn thận cùng sẵn sàng, không tránh khỏi có chút cao cao tại thượng. Mà Diêu Nhật Hiên lại vừa đúng có thể bù đắp khuyết điểm này của nó.

Bất luận tính thế nào, Kì Dân Hạo cũng hiểu được, con ông ở bên Diêu Nhật Hiên kỳ thật phi thường hài hòa. Hạnh phúc chân chính thì không cần nói, chỉ qua một ánh mắt hay một động tác nhỏ cũng có thể nhìn ra được. Khi bọn họ ở bên nhau, gương mặt sáng bừng phát ra từ nội tâm liền đủ để xác minh hết thảy .

Kì Dân Hạo bất giác lại nhớ đến người vợ đã khuất, tập đoàn Vinh Huy tuy rằng là sản nghiệp của Kì gia, nhưng cũng có một ban giám đốc, có hai mươi mấy đồng sự lớn nhỏ, trước kia khi người bạn già còn trên đời luôn cùng nhóm đồng sự bảo trì quan hệ rất tốt, trợ lực cho Kì Dân Hạo thi hành các hạn mục chính sách.

Khi mà Kì Dân Hạo lui về hậu trường, đảm đương nhiệm vụ giữ gìn mối quan hệ tốt với nhóm đồng sự giúp con trai, mới biết được công việc này năm đó bạn già đã trả giá bao nhiêu tâm huyết cùng cố gắng, tuy rằng bất quá chỉ là chút hối hận ân cần, quan tâm từng tí việc nhỏ, nhưng muốn trường kỳ kiên trì tiến vào lòng người, lại không dễ dàng chút nào.

Kì An Tu là tổng giám đốc, phải đi ra ngoài khai cương thác thổ, anh dừng tiến về phía trước, không có khả năng để quản cả việc này. Còn mình thì sao? Tuổi đã lớn, tương lai nhất định sẽ có lúc lực bất tòng tâm, vạn nhất làm không tốt thì có khi sẽ khiến công ty rung chuyển.

Kì Dân Hạo sớm đã có ý tưởng muốn bồi dưỡng một người nối nghiệp thay công việc này, vốn định chọn An Na, nhưng con gái ông tuy rằng là nữ, lại ham tự do, phi thường độc lập, ngẫu nhiên bảo nó đến hội từ thiện giúp đỡ thì được, nhưng nó lại không chịu nổi trường kỳ bảo trì mấy loại quan hệ kinh doanh này.

Nhưng tính cách Diêu Nhật Hiền thì lại rất thích hợp, tính tình đơn thuần, thực dễ dàng bị người liếc mắt một cái nhìn thấu, lại có vẻ không có tâm cơ, ai cũng sẽ không phản cảm khi cậu ta tiếp cận.

Bằng ánh mắt lão làng nhiều năm lăn lộn trên thương trường của ông, đương nhiên biết Diêu Nhật Hiền chính là loại người không có chí lớn, lấy cá tính cẩn thận chịu khó cùng sẵn sàng hiến lương, đi làm chút việc nhỏ này, thật ra lại là người thích hợp nhất.

Xem ra, con mình thật sự muốn ở bên cậu ta. Như vậy, hiện tại cũng nên từ từ mang Diêu Nhật Hiền tiến vào vòng luẩn quẩn xã giao của bọn họ, dạy cậu ta cách ứng phó với những người này.

“Ông ông! Cá! Cá!” Diêu Bình An đang đang cúi người nhắp nhô cái mông be bé đào giun, đột nhiên nhìn thấy cần câu lão Kì giật giật, gấp đến độ kêu to.

Kì Dân Hạo phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng thu cần, một cái đuôi lớn đang dần lộ ra! Cá! Cần câu rung lên bần bật, mắt thấy có khả năng đứt dây, Kì Dân Hạo quyết định thật nhanh, giật cần hất nó lên trên cỏ.

Diêu Bình An vô cùng cao hứng nhảy ra, ôm con cá lớn đang quẫy mạnh chạy về, “Cá lớn! Ông bắt được các lớn!”

Đúng là một bức tranh tét, chiều tài đồng tử, niên niên hữu dư! (*)

Kì Dân Hạo cảm thấy là dấu hiệu may mắn, lấy thùng đựng cá, “Đi! Ông mang con mua đồ ăn, về nấu canh cá cho con uống!”

“Được ạ!” Diêu Bình An cao hứng phấn chấn đáp, một già một trẻ lại lái xe đi siêu thị.

Đến khi bọn họ mua đồ xong về nhà, Kì An Tu đã dậy, cùng An Na ở phòng khách nhỏ lật xem album trước kia.

“Tiểu Hiền đâu?”

“Em ấy không quen thức đêm, còn đang ngủ! Buổi tối hẵng gọi đi.”

“Vậy nó không ăn trưa à ? Không tốt cho dạ dày đâu, đi gọi nó xuống đi! Lát nữa sẽ ăn cơm.”

“Con vừa đem cháo với bánh bao cho em ấy ăn, sẽ không đói đâu.”

Kì Dân Hạo nghe thế mới yên tâm, “Vậy trưa nay ăn đơn giản một chút, buổi tối hẵng làm nhiều đi!”

Kì An Na bĩu môi ghen tị, “Lão ba bắt công quá! Đối xử với Tiểu Hiền còn tốt hơn với tụi con nữa!”

Kì Dân Hạo liếc cô nàng một cái, “Mày mau đi bạn trai về để xem lão ba đối với nó ra sao!”

Kì An Na nhất thời câm điếc.

Diêu Bình An cũng chui cái đầu nhỏ vào coi ảnh chụp, nhìn thấy một tấm ảnh thì bé con rất kinh ngạc, “Chú, sao chú lại có ảnh của con vậy?”

Kì Dân Hạo quay đầu nhìn sang nở nụ cười, “Đó là ảnh trước đây của chú con đó, vừa mới đầy tháng.”

“Không phải a!” Diêu Bình An chỉ tấm ảnh, khẳng định chắc như đinh đóng cột, “Đứa nhỏ này là rõ ràng chính là con mà! Ông nhìn lầm rồi? Trước đây trông con cũng y như vậy! Nhà của con cũng có nè! A..... quần áo không giống nha! Đồ của con mới hơn một chút.”

Ba cha con Kì gia hoàn toàn sững sốt.

Hix, hem ai thêm com hay like cho trăm nha, trăm giận óa, mà lượng view vẫn cao trong khi vote chỉ lèo tèo có mười mấy cái mới tức chứ =”= ít ra thì cũng phải được một trong ba chứ. Hừ hừ, *nói lắm bầm* hay là từ chương kể mình khóa pass lun để coi có bị nhui người đọc chùa nhĩ*cừ đều*

39. Chương 39

Nghe Diêu Bình An nói tấm ảnh đầy tháng của mình với Kì An Tu giống nhau như đúc, Kì An Na chợt cười xấu xa hỏi, “Anh trai yêu quý, đừng nói An An là con ruột của anh nhé?”

“Sao có khả năng!” Cha con Kì gia trăm miệng một lời phủ nhận.

Nếu nói Diêu Nhật Hiên là phụ nữ, vậy còn có khả năng. Nhưng cậu ta rõ ràng là đàn ông không phải sao? Còn kết hôn với một người phụ nữ mới có An An, mà dung mạo An An lại giống cậu ta như vậy, sao có thể là Kì An Tu ? Nếu nói An An là con của Kì An Tu vậy thì bé con là do ai sinh ra?

Kì Dân Hạo tất nhiên là không tin, cười ha ha, “Trẻ con vừa sinh ra thì đứa nào chả giống nhau, chỉ cần lớn thêm một chút thì ngũ quan mới thay đổi.”

Kì An Na làm vẻ mặt khát khao, “Nếu An An là con của anh hai với Tiểu Hiên thì tốt quá!”

Kì An Tu với Diêu Bình An mắt to tròn mắt nhỏ, nghiêm túc đánh giá đối phương.

“Ba còn muốn hơn!” Kì Dân Hạo tức giận lên tiếng, “Nếu như vậy, mày có lấy chồng hay không chẳng sao cả ! Ba có một mình An An là cháu cũng đủ rồi.”

Kì An Tu bỗng nhiên nhớ tới giấc mộng tối hôm qua, đùa vui một câu, “Lão ba, nói không chừng cũng có khả năng nha! Con nằm mơ thấy có con với Tiểu Hiên, có cả trai lẫn gái luôn. Chính là không biết tự nhiên không biết từ đâu vọt ra một con mèo nhỏ, nhảy vào trong lòng con, nếu không như vậy, nói không chừng chúng con thực sự có thể sinh vài đứa nữa a!”.

“Con mơ thấy mèo sao? A! Vậy cần phải chúc mừng con.” Kì Dân Hạo cũng thuận theo thằng con, châm chọc lại hần, “Mơ thấy mèo là điềm báo sinh con đó, lão ba năm đó khi có hai đứa bây cũng từng nằm mơ thấy mèo. Con mau đi thương lượng với Tiểu Hiên, cố gắng sinh cho ba vài đứa cháu đi!”

Ông còn chưa nói xong, hai anh em Kì gia đã ngã trái ngã phải ôm bụng cười.

Kì Dân Hạo liếc hai đứa con một cái, ẵm Tiểu Bình An lên, “Đến! An An, đi nấu cơm với ông đi, đừng để ý đến hai đứa đó! Hai cái đứa không đứng đắn, con đừng học hư theo tụi nó, cả ngày chỉ biết nói hươu nói vượn nha?”

Nhưng mà chuyện này thực sự có khả năng nga! Diêu Bình An nhăn nhó nghĩ thầm, có nên đem chuyện ba ba có thể sinh em bé nói với ông hay không?

Quên đi, mà mình cũng đâu có biết con nít được sinh ra kiểu gì đâu, bọn họ là người lớn, chắc là tự mình biết rồi đi? Đến lúc đó có em bé, ông nhất định sẽ rất rất cao hứng! Mình lên nói với ba ba, bảo ba ba nhanh đẻ em bé cho chú là tốt rồi.

Kì Dân Hạo anh minh nhất thế, không thể ngờ lúc này lại phạm phải sai lầm do lối suy nghĩ cố hữu. Kì An Tu lại còn ngốc hơn, thể chất của Diêu Nhật Hiên như thế nào hẳn lại không biết sao? Sao không nghĩ đến chuyện đi hỏi một câu chứ?

Mãi cho đến giờ cơm chiều, Diêu Nhật Hiên mới miễn cưỡng tỉnh dậy đi xuống lầu.

Trong lòng cậu đã tin tưởng đến bảy tám phần, ngủ nhiều như thế, so với khi mang thai Tiểu An An hoàn toàn giống nhau, chỉ sợ thật sự đã có. Sáng mai vô luận như thế nào cũng phải làm kiểm tra.

Bữa tối thực phong phú, con cái đều ở nhà, Kì Dân Hạo thi triển các kỹ năng, làm một bàn đồ ăn thịnh soạn.

Nhất là món canh cá nheo kia, thịt cá trắng như sữa, hơn nữa hoàn toàn không tanh chút nào. Cho dù là tình trạng của Diêu Nhật Hiên hiện tại rất kén ăn, cũng không nhịn được mà uống một chén lớn, tán thưởng không ngớt, “Bác Kì nấu ngon thật!”

“Nếu mỗi ngày có thể ăn cơm ông nấu thì thích quá!” Diêu Bình An gấp một con tôm bự vào chén, cực lực phụ họa.

Kì Dân Hạo vừa lúc cũng có ý tưởng này, liền nói ra, “Mấy đứa dọn đến đây ở luôn đi! Hai đứa đều phải đi làm, không có bao nhiêu thời gian chăm sóc An An. Nếu công ty có chuyện đột xuất gì đó thì ngay cả chuyện đưa đón nó cũng không tiện. An An nói, bữa trưa của cả ba đứa đều là đồ chuẩn bị từ tối hôm trước. Ba biết mấy đứa rất bận, không có khả năng buổi sáng dậy sớm nấu cơm. Nhưng đồ ăn để cách đêm thứ nhất là không thể có rau xanh, thứ hai là đồ ăn để qua đêm chẳng còn ngon gì nữa. Đừng nói đến chuyện một đứa bé không thể ăn kiểu đó mỗi ngày, chính là hai đứa cũng không nên ăn uống như vậy. Không bằng mấy đứa dọn đến đây, trong nhà lúc nào cũng có cơm nóng canh sốt. Hơn nữa cho dù là công ty có chuyện gì cũng không cần phải lo lắng đến An An nữa.”

“Được ạ!” Diêu Bình An vỗ tay hoan hô, “Con muốn ở với ông! Đường Mộ Thần cũng là ở chung với ông nó, ngày nào cũng chạy đến khoe hết!”

Con nít chính là con nít, ngay cả chút chuyện này cũng tị nạnh nhau.

Kì An Tu cũng thập phần đồng ý, này không chỉ có giải quyết mấy vấn đề khó khăn của họ, mấu chốt là chứng minh lão ba đã thật sự bắt đầu chấp nhận hai cha con Diêu gia, cũng có thể khiến cho bọn họ thêm hiểu nhau hơn. Hẳn đương nhiên là tán thành cả hai tay, “Được! Chúng ta trở về thu dọn, tranh thủ khi nào rảnh thì dọn đến đây đi!”

“Vậy con cũng có thể trở về được không?” Kì An Na rất ghen tị, giơ cái thìa lên cao mãnh liệt yêu cầu, “Con cũng muốn về ở, mỗi ngày đều có đồ ăn tình yêu bổ dưỡng của lão ba!”

“Mày về ăn cơm thì được, không được dọn về ở!” Kì Dân Hạo trừng mắt nhìn đứa con gái, “Nhanh đi ra bên ngoài túm lấy một thằng mà yêu đương đi, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn làm ố ở nhà hả?”

“Oa! Lão ba nói thật hay ha, còn biết nói từ làm ố nữa cơ đó!” Kì An Na nhanh chóng nói sang chuyện khác, vuốt mông ngựa lão ba.

Trong lòng Diêu Nhật Hiên lại rất bồn chồn, nếu dọn đến đây thì chẳng bao lâu nữa khi bụng đã lòi ra sớm hay muộn cũng giấu không được. Vốn đang không biết nói sao với Kì An Tu, bây giờ lại có thêm lão ba Kì gia, có thể khiến lão nhân gia sợ hãi không?

Cậu đang còn âu sầu, Kì Dân Hạo không để ý tới cái mông ngựa của cô con gái, đã bắt đầu bố trí nhiệm vụ cho cậu, “Tiểu Hiên a, An Tu nói chuyện mảnh đất kia coi như đã thành công. Chờ chính thức ký hợp đồng, khẳng định là sẽ mở tiệc. Đến lúc đó đồng sự trong công ty, còn có mấy lão bằng hữu đều sẽ đến đây, con đi theo bác, bác giới thiệu con với bọn họ làm quen một chút. Nhớ rõ thái độ cần phải khiêm tốn, để cho người ta lưu lại ấn tượng tốt, biết chưa?”

“Dạ!” Diêu Nhật Hiên ngốc hồ hồ đáp, trong lòng có chút kỳ quái, vì cái gì lại bảo cậu đi, mà không phải là Kì An Tu đi tạo ấn tượng tốt với người ta chứ?

Hai anh em Kì gia tất nhiên là biết rõ tâm tư lão ba, hai người nhìn nhau lén lén cười, đều rất cao hứng.

Cơm nước xong, Kì Dân Hạo bắt đầu chỉ dẫn cho Diêu Nhật Hiên, trước chỉ cho cậu vài tình huống cơ bản trong giao tiếp, Diêu Nhật Hiên có lẽ không quá thông minh, nhưng người học luật ra, trí nhớ đương nhiên đặc biệt tốt, Kì Dân Hạo nói một lần, trên cơ bản cậu đều ghi nhớ hết.

Có thể làm đến như vậy, Kì Dân Hạo đã rất vừa lòng, “Không sai, đến lúc đó cùng người gặp mặt, thì sẽ thấy rõ hơn. An Tu, con nhớ dẫn nó đi mua mấy bộ đồ mới, sau đó sẽ dạy nó một ít lễ nghi trong ăn uống.”

Này tự nhiên là nhiệm vụ của Kì An Tu.

Chỉ bảo xong xuôi rồi, Kì An Tu lại mang cả gia đình về nhà.

Diêu Bình An tranh thủ không ai để ý, lén lút ghé vào bên tai Diêu Nhật Hiên, cười giảo hoạt bảo, “Ba ba mau sinh em bé cho chú đi, ông rất muốn ôm cháu đó, nếu ba ba có con của chú, nhất định là ông sẽ càng thích ba hơn!”

Con mình cứ nhiên bảo mình đi sin hèm bé cho người khác, lời này vô luận nghe kiểu gì cũng khiến cho người ta ngượng ngùng. Diêu Nhật Hiên nghĩ nghĩ, đem con ôm vào trong ngực, dẫn theo vài phần không yên hỏi, “Nếu ba ba với chú có cục cưng, Tiểu An An có buồn không?”

Diêu Bình An sững sốt, mở to đôi mắt, “Tại sao con lại buồn chứ? Em bé ba ba sinh là em trai em gái con mà! Ba ba yên tâm đi, con sẽ không ăn dấm chua đâu! Con là lão đại, nhất định sẽ chăm sóc em trai em gái nha!”

Bé con còn rất khí thế vỗ bộ ngực nhỏ để Diêu Nhật Hiên yên tâm.

Diêu Nhật Hiên rất cảm động, xoa xoa cái đầu nhỏ của con, “An An ngoan quá! Con đúng là đứa con tốt nhất của ba!”

Diêu Bình An được khen có chút ngượng ngùng, ôm cổ ba ba bé, dụi dụi cái đầu nhỏ vào hõm vai ba, lặng lẽ nói, “Kỳ thật con cũng rất thích chú, ông với cả cô An Na nữa. Ba ba, nếu chúng ta ở chung với ông, có phải sẽ là một gia đình thật sự không?”

“Chắc là..... xem như vậy đi! Bất quá chúng ta cũng cần phải biểu hiện tốt, ông mới có thể giữ chúng ta lại.”

“Chúng ta nhanh dọn qua đây nha! Con nhất định sẽ rất ngoan!” Diêu Bình An nôn nóng, “Con cũng muốn giống như Đường Mộ Thần vậy, trồng hoa trong vườn nè, có hồ nuôi cá nè, còn nuôi một con chó thiết bị nữa! Ông đã hứa là sẽ cho con nuôi rồi.”

Diêu Nhật Hiên phì cười, nhưng trong lòng có một chút lo âu, lão Kì chú trọng con nổi dòng như thế, nếu cục cưng trong bụng mình giống như Tiểu An An, đều là một bé trai khỏe mạnh thì thật tốt. Nhưng nếu là không phải..... trời ạ, mình phải làm sao đây?

Diêu Nhật Hiên âm thầm hạ quyết tâm, trước khi chưa có chẩn đoán chính xác, nhất định không thể nói chân tướng cho cả Kì gia, tránh làm phiền lòng bọn họ.

Cho nên ngay cả con heo ngốc kia, tin mình có heo cục cưng cũng đành phải tiếp tục giấu diếm thôi.

40. Chương 40

Sáng sớm hôm sau, thừa dịp Kì An Tu mang Tiểu Bình An đi chạy bộ, Diêu Nhật Hiên miễn cưỡng dậy sớm, lấy que thử thai hôm trước, trốn trong toilet kiểm tra.

Hai vạch màu hồng hiện rõ trên que, là minh chứng chính xác cho sự tồn tại của cục cưng trong bụng, Diêu Nhật Hiên lắc lắc đầu, dù bất đắc dĩ cũng đành phải tiếp nhận sự thật này.

Một tay vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình, cậu tặng cho cục cưng một nụ cười thật tươi, “Hoan nghênh con nga! Bé con! Nói cho ba ba, con là con trai hay gái đi nào?”

Cục cưng trong bụng đương nhiên sẽ không trả lời cậu, ngược lại bởi vì sáng sớm dạ dày chưa có gì bỏ vào mà tức giận kêu vang cảnh báo.

Diêu Nhật Hiên cảm thấy một trận ghê tởm, ôm lấy bồn cầu mà nôn khan một trận. Từ sáng vốn chẳng ăn gì nên chỉ nôn ra toàn dịch vị.

Đợi cảm giác ghê tởm đi qua, Diêu Nhật Hiên cũng chẳng còn chút sức lực nào. Lại một lần nữa gục trên giường tiếp tục mê man.

Khi Kì An Tu trở về, chỉ thấy cậu đang ngủ say.

Bức màn dày bên ngoài đã được kéo ra, ánh dương quang sáng lạn xuyên qua tấm màn mỏng màu trắng tà tà chiếu vào lên cần cổ trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng phá lệ điềm tĩnh, khiến cho tâm Kì An Tu đều nhuỵễn ra.

Cũng không biết tại sao, hần đột nhiên phát hiện Diêu Nhật Hiên hôm nay tựa hồ đặc biệt không giống với bình thường, hần không nói lên được là cảm giác gì, chỉ cảm thấy khi nhìn cậu thì hần có cảm giác đặc biệt thân thiết, tựa như là một bộ phận không thể tách rời trên người hần.

Kì An Tu chưa từng làm cha nên đương nhiên không có kinh nghiệm, nếu là hồi lão Kì, ông nhất định sẽ dạy dỗ thẳng con ngu ngốc của mình, khi trong bụng một người có mang giọt máu của mình, thì mình mới có thể cảm thấy người đó đặc biệt thân thiết, đây là huyết mạch tương liên.

Tuy rằng thực không đành lòng, nhưng Kì An Tu vẫn là tiến đến vỗ nhẹ lên bụng Diêu Nhật Hiên, “Dậy đi nào! Heo con! Đến giờ đi làm rồi!”.

“Ngô..... Ngô.....” Diêu Nhật Hiên mơ mơ màng màng đáp nhưng vẫn không mở mắt.

“Nếu không hôm nay em xin phép nghỉ đi!” Kì An Tu không đành lòng để cậu vất vả.

Diêu Nhật Hiên nghe thấy hai chữ “xin phép”, mới phục hồi tinh thần lại, vô cùng gian nan mở mắt ra.

Nói giỡn sao, nếu cậu còn xin phép nghỉ chỉ sợ sẽ bị công ty cho cuốn gói luôn!

Công ty tuy rằng là của Kì An Tu, nhưng mà đương nhiên là có chế độ điều lệ nghiêm túc. Diêu Nhật Hiên đi làm chưa được ba tháng, trước kia cũng vì con heo này không biết tiết chế, đã xin nghỉ khá nhiều, đem số định mức cả năm đều dùng hết. Tuy rằng khi đi làm chưa hề đi trễ, nhưng ngay Ngô tỷ rất tốt cũng phải nhắc nhở cậu, nếu còn xin phép, cũng chỉ có thể xin nghỉ bệnh, không thể tiếp tục xin nghỉ vì việc riêng nữa.

“Em..... em không nghỉ đâu.” Diêu Nhật Hiên dùng sức dụi dụi mắt, muốn cho mình tỉnh táo lại.

Kì An Tu bế cậu lên, “Không thì em cứ từ chức đi, anh cũng có thể nuôi sống cả hai mà.”

“Không cần!” Diêu Nhật Hiên đẩy hần ra, ngã trái ngã phải đi vào toilet rửa mặt.

Cậu còn trẻ như thế, không cần phải làm chim trong ***g được người bao dưỡng!

Đương nhiên, trong lòng Diêu Nhật Hiên cũng rõ ràng, kỳ thật hiện tại có thể coi như là đang được bao dưỡng. Tất thấy chi tiêu trong nhà đều là Kì An Tu chi trả, tiền của Diêu Nhật Hiên đều do Tiểu Bình An quản lý, chỉ có thể dùng thẻ tín dụng của Kì An Tu, tiền cậu sử dụng tất cả đều là của hần.

Nhưng mà, dù sao mình cũng có đi làm a, kinh tế vẫn là có thể độc lập, so với không đi làm hoàn toàn dựa vào hần, thì hoàn toàn không giống như vậy.

Diêu Nhật Hiên vẫn muốn giữ lại chút tự tôn nho nhỏ ấy.

Kì An Tu nhíu mày bắt đầu cân nhắc, Diêu Nhật Hiên quả thật cũng nên đi làm, nếu để cho cậu mỗi ngày ngây ngốc ở nhà, chỉ sợ lại sẽ miên man suy nghĩ nữa. Nhưng mỗi ngày nhìn thấy cảnh cậu thống khổ rời giường, cũng rất đau lòng, có biện pháp gì vẹn toàn đôi bên không đây?

Nếu mở một cửa hàng nhỏ cho cậu quản lý, nói thật, Kì An Tu biết đó là phương án tệ nhất. Không phải hần đau lòng chút tiền nhỏ kia, mà là một khi thả cậu ra, không ở dưới sự che chở của mình, với cá tính mơ hồ của cậu ấy, thật sự khiến cho người ta khó có thể yên tâm.

Vậy trong công ty có công việc nào nhàn hạ để cho cậu ấy làm không? Đúng rồi, lão ba không phải muốn bồi dưỡng cậu làm người nối nghiệp sao? Nếu vậy, chỉ cần để cho cậu ấy kí hợp đồng làm cố vấn pháp luật cho công ty là được! Lại không cần đi làm mỗi ngày, có chuyện đến xử lý một chút liền ok.

Kì An Tu cảm thấy chủ ý này không sai, Diêu Nhật Hiên nghe xong lại lắc đầu, “Chỉ có luật sư hàng đầu mới có đủ bản lĩnh làm cố vấn pháp luật cho công ty, anh mời An Na đảm đương việc này thì đúng hơn, để cho em làm, chẳng phải là làm trò hề cho người khác sao?”

“Vậy anh mời em làm cố vấn pháp luật tư nhân cho anh nhé?”

“Vậy có khác gì anh nuôi em đâu? Vậy anh cứ đưa quách tiền cho em còn nhanh hơn!”

“Nhưng mà em hiện tại ở công ty, có khác gì anh đưa tiền cho em đâu?”

“Đương nhiên không giống rồi!” Diêu Nhật Hiên cảm thấy, lĩnh tiền lương từ công ty so với việc rút tiền từ tài khoản của Kì An Tu vẫn khác nhau rất lớn, “Anh yên tâm, em cam đoan sau này buổi sáng sẽ rời giường sớm, không muộn đâu!”

Cái cam đoan này Kì An Tu dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là độ đáng tin cậy chẳng cao chút nào!

Diêu Bình An quan tâm nhất là, “Khi nào thì chúng ta sẽ dọn qua nhà ông? Qua đó ba ba cũng không cần mỗi ngày nấu cơm vất vả như thế.”

“Cuối tuần được không?” Kì An Tu quyết định nhanh chóng.

Diêu Nhật Hiên có chút băn khoăn, “Thêm vài ngày đi, ở đây cách chỗ làm gần hơn một chút.” Cậu muốn tưởng chờ kết quả kiểm tra mới tính tiếp.

“Không phải có xe sao? Chỗ của lão ba cũng đâu xa mấy.” Kì An Tu bác bỏ kháng cáo, duy trì nguyên phán quyết, “Cuối tuần này đi, chỉ cần không có việc gì, chúng ta liền chuyển nhà luôn!”

“Ya!” Diêu Bình An hưng phấn ra dấu chiến thắng.

Kì An Tu khẳng định một câu, “Hai đối một, thông qua!”

Diêu Nhật Hiên giương mắt nhìn, không có biện pháp.

Chuyện kiểm tra thật sự không thể bỏ qua, giữa trưa mười hai giờ, Diêu Nhật Hiên tranh thủ giờ nghỉ vội vàng đánh xe tới bệnh viện.

Ngưu Kiến Minh đã đợi sẵn ở văn phòng, thấy cậu còn cầm theo cà mèn, vội nói, “Em ăn cơm trước đi, ăn xong rồi hãy kiểm tra.”

“Ừm!” Diêu Nhật Hiên nhanh chóng giải quyết bữa trưa.

Ngưu Kiến Minh rót một ly nước, thêm một tờ khăn giấy cho cậu, “Đồ ăn của em như vậy là được rồi, đủ chất dinh dưỡng, bất quá lúc ăn nên chậm một chút, ăn nhanh như thế không tốt cho tiêu hóa, mà cục cứng cũng hấp thu không đủ.”

Diêu Nhật Hiên đỏ mặt, tiếp nhận khăn lau miệng rồi mới nói, “Không có biện pháp, thời gian nghỉ trưa rất ngắn, lát nữa em còn phải chạy về công ty làm tiếp.”

Ngưu Kiến Minh không lãng phí thời gian nữa, dẫn cậu vào phòng giải phẫu.

Bệnh viện nhỏ này quả thật rất tiện, kỹ thuật của Ngưu Kiến Minh rất tốt, tương đương với bác sĩ của bệnh viện lớn, mà thiết bị ở đây cũng đầy đủ nên bọn họ có làm kiểm tra ở đây sẽ không gây sự chú ý.

Trước lấy một ít máu, lại dẫn cậu đi siêu âm, dung dịch lạnh lạnh được bôi lên bụng, rất nhanh, đã có thể nhìn thấy một sinh mệnh nhỏ nhỏ hiển thị trên màn hình.

Trong một khoảnh khắc, Diêu Nhật Hiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc, lại đây tiếc nuối, nếu có con heo kia ở đây thì tốt rồi.

Ta bị ảo giác hay sao mà dạo này thấy mỗi chương dài ra hẳn thì phại ??

Ps : Mơ longphivan kia, người khác thì ta hem nói chớ mơ vô nhà ta mà hem com à>3

41. Chương 41

“Có phải đang hối hận vì không có cho Kì tiên sinh đến đây không?” Ngưu Kiến Minh nhìn ra tâm tư của Diêu Nhật Hiền, mỉm cười, “Căn cứ theo độ lớn nhỏ, đại khái mang thai đã sắp hai tháng, nhỏ hơn cục cưng nhà anh một chút, chắc là thời gian sinh chỉ chậm hơn khoảng một tháng là cùng.”

Diêu Nhật Hiền còn muốn xem thêm một chút, Ngưu Kiến Minh lại tắt máy móc, “Cục cưng còn quá nhỏ, tia phóng xạ của máy phát ra không an toàn, mau đứng lên đi!”

Vừa nghe không tốt cho cục cưng, Diêu Nhật Hiền vội vàng ngồi dậy, theo Ngưu Kiến Minh ra ngoài.

Đến văn phòng ngồi xuống, Ngưu Kiến Minh mới hỏi, “Em không định đem chuyện cục cưng nói cho Kì tiên sinh sao?”

Diêu Nhật Hiền rất buồn phiền, trước mặt bác sĩ, cậu mới thổ lộ tâm sự của mình, “Em cũng không biết có nên nói hay không, bác Kì và An Tu đều rất thích con nít, nếu là có một đứa bé khỏe mạnh, bọn họ khẳng định sẽ rất vui. Nhưng mà bác sĩ Ngưu, anh cũng biết mà, gia tộc của em di truyền loại gien thể chất này. An An đã không thành vấn đề rồi, nhưng em rất sợ sinh ra một đứa con giống như mình, bọn họ sẽ không chấp nhận được.”

Ngưu Kiến Minh suy nghĩ một chút, “Anh cảm thấy là em quá lo lắng rồi, nếu Kì tiên sinh thực sự để ý, sao anh ta lại muốn kết giao với em? Bất quá lão nhân gia có thể chấp nhận hay không thì nên làm chút công tác tư tưởng. Nhưng nếu cục cưng thật sự có thể chất giống em, chẳng lẽ em sẽ không cần nó sao?”

“Đương nhiên là không phải!” Diêu Nhật Hiền mở to mắt, theo bản năng ôm lấy bụng, “Mẹ em từng nói, mỗi một em bé đều là thiên sứ được thượng đế ban tặng cho nhân gian, bọn họ năm đó biết rõ em là như vậy, nhưng vẫn muốn em, em đương nhiên cũng không thể không cần cục cưng!”

“Đúng vậy! Nếu em đã quyết định lưu lại đứa bé này, vậy sớm hay muộn cũng phải nói với Kì tiên sinh. Tiểu Hiền, em đừng có nói là, vạn nhất cục cưng có vấn đề, em sẽ mang theo nó với An An lên bỏ chạy nhé.”

Ngô, Diêu Nhật Hiền bị nói trúng tâm sự, chột dạ cúi đầu.

Ngưu Kiến Minh đứng bật dậy, “Nếu em dám nghĩ như vậy, bây giờ anh sẽ gọi điện thoại báo cho Kì tiên sinh!”

“Không cần!” Diêu Nhật Hiền thất kinh thỏa hiệp, “Em..... em sẽ tự nói với anh!”

“Thế mới đúng! Đứa bé này là kết tinh của cả hai người, anh ta có quyền được biết. Nếu như có vấn đề gì, cũng nên để hai người cùng nhau đối mặt mới đúng. Anh cảm thấy Kì tiên sinh là một người đàn ông rất có phụ trách nhiệm, anh ta đã có thể chấp nhận em và An An, nhất định cũng có thể chấp nhận đứa con của mình.”

Diêu Nhật Hiền cúi gằm mặt, “Vậy chuyện cục cưng rốt cuộc có bình thường không, khi nào mới biết kết quả?”

“Không nhanh như vậy đâu, thiết bị của chỗ anh không kiểm tra được, anh định đến chỗ viện nghiên cứu y học, cũng phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa.”

“Vậy làm phiền anh a!”

“Giữa chúng ta mà phải khách sáo nữa à?” Ngưu Kiến Minh vừa nói vừa kê đơn thuốc, “Vitamin B11 với các loại vitamin khác đều phải bổ sung, còn phải ăn nhiều rau dưa hoa quả, chú ý dinh dưỡng, uống nhiều sữa. Đương nhiên, người xưa cũng thường nói, thai kì mấy tháng đầu là nguy hiểm nhất, không được ăn uống những thứ có tính lạnh, thà cứ tin còn hơn không!”

Anh đem ít tư liệu in ra từ máy tính, “Mấy cái này đều là anh chuẩn bị cho Chỉ Quân, em cứ làm theo như cô ấy là được, nếu ốm nghén nặng quá thì đừng miễn cưỡng mình ăn những thứ mà mình không muốn. Chú ý bảo trì tâm trạng vui vẻ, đảm bảo ngủ đủ giấc, biết chưa?”

Diêu Nhật Hiên nhất nhất gạt đầu ghi nhớ, cuối cùng, Ngưu Kiến Minh thì thầm bên tai cậu, “Ba tháng đầu, tiết chế một chút, hiểu không?”

Một câu rơi xuống, Diêu Nhật Hiên nhất thời trông y như tôm thả vào nước sôi, đỏ bừng. Vội vàng cảm ơn, ôm tập tư liệu chạy mất.

Ngưu Kiến Minh thấy cậu để quên cả cà mèn, bắt đắc dĩ cười cười. Anh làm thầy thuốc dễ dàng lắm sao? Những lời nên nhắc nhở có thể không nhắc nhở à?

Buổi chiều đi làm, Diêu Nhật Hiên lén lút đem tư liệu lật xem một lần, cũng không có vấn đề gì, phiền toái nhất là buổi tối nên làm sao cự tuyệt con heo háo sắc kia đây?

Cậu vẫn là muốn chờ kết quả kiểm tra đã rồi mới dám nói cho Kì An Tu. Nếu như không phải bị vướng mắc chuyện đó thì cậu đã không cần phải lo lắng.

Tuần thứ nhất, bởi vì ngày hôm sau là ngày chính thức mở thầu, Kì An Tu cùng toàn bộ nhân viên ở lại công ty cùng nhau tăng ca, bận đến nửa đêm mới về.

Tuần thứ hai, chính thức mở thầu. Tập đoàn Vinh Huy cùng công ty Phong Hoa liên minh đánh bại toàn bộ đối thủ cạnh tranh, chính thức ký hợp đồng. Kì An Tu bận rộn đi tiệc tùng với các vị đại gia đã cùng hợp tác, càng không có thời gian quấy rầy cậu.

Cùng lúc đó, buổi tiệc lớn do hai đại công ty chiêu đãi cũng khẩn trương tiến hành. Tập đoàn Vinh Huy mở vào buổi tối tuần thứ ba, công ty Phong Hoa mở vào buổi tối tuần tiếp theo, hai bữa tiệc này đều là chiêu đãi nhân viên nội bộ, nhưng lãnh đạo quan trọng song phương đều tham dự. Kì An Tu lại bận rộn đến nửa đêm.

Đêm mở tiệc vào tuần thứ năm, mới là ngày lớn nhất.

Đây bữa tiệc do Kì gia cùng Cốc gia cùng nhau tổ chức, khách mời đều là những nhân vật tai to mặt lớn trong xã hội thượng lưu. Thứ nhất là muốn chứng minh thực lực hai nhà, thứ hai là tìm kiếm thêm nhiều cơ hội hợp tác.

Có thể đến buổi tiệc này đều là những người quyền cao chức trọng, Kì Dân Hạo phi thường coi trọng, tự mình tổ chức, yến hội được đặt ở một nhà hàng cao cấp phi thường bí ẩn. Ngay cả thiệp cũng được đặc chế từ công nghệ cao, nếu là giả, căn bản ngay cả cửa cũng không qua nổi.

Diêu Nhật Hiên thật sự là được mở rộng tầm mắt.

Quần áo trên người cậu đều là vải cao cấp được may thủ công, phải mất hơn hai giờ thử tới thử lui mới chọn ra được bộ đồ này, bất quá quần áo này quả thật phi thường thích hợp với cậu. Áo sơ mi tơ tằm trắng như tuyết, khuy áo đều được làm từ vàng ròng cùng ngọc bích. Áo khoác nhung xanh ngọc, đôi giày da trâu màu đen sáng bóng, ngay cả ruồi đậu lên chác cũng té ngã..

Cậu ngây ngốc đứng trước gương nhìn nửa ngày, chỉ nói một câu, “Nếu đội cho ba thêm một mái tóc giả, chắc ba có thể xuyên qua tới Châu Âu thời Trung Cổ rồi!”

Này cũng quá khoa trương đi! Xiêm y hoa lệ như thế này để làm gì, chỉ cần cho cậu mặc đại một bộ âu phục là được, cần gì mà ăn mặc y như là quý tộc vậy?

“Ba ba đẹp quá đi!” Diêu Bình An không chút nào che dấu vẻ tán thưởng trong mắt, “Trông giống như sắp làm đám cưới vậy!”

“Anh coi nào!” Kì An Tu cũng đã thay đổi quần áo, trên người hắn là một bộ âu phục cao cấp màu đen, đơn giản nhưng lại tỏa ra vẻ sang trọng quý phái, phối hợp với áo trong cùng cà vạt làm nổi bật lên khí tức trầm ổn và mị lực nam tính.

Khi hắn nhìn thấy Diêu Nhật Hiên, ánh mắt hắn lại chuyển thành kinh diễm cùng hỏa nhiệt!.

Diêu Nhật Hiên bị hắn nhìn đến ngượng ngùng, “Ách, em..... em đi đổi bộ đồ khác!”

“Quả thật rất xinh đẹp.” Kì An Tu bắt đầu có chút lo lắng, tiểu gia khóa xinh đẹp như vậy mà chạy ra ngoài hội trường có thể thu hút quá hay không? Áp lực lớn quá nha!

Bất quá, có thể gây ấn tượng tốt với mọi người nha ! Thối hư vinh thúc đẩy heo ra quyết định, “Cứ để như thế đi! Đẹp lắm, bất quá đến lúc đó em phải nhớ nga, nhất định phải đi với lão ba, trăm ngàn lần đừng để cho người xấu bắt mất!”

Diêu Nhật Hiên cầm giận trừng hấn liếc mắt một cái, “Em có phải con nít đâu!”

Con nít thật cũng có ý kiến, phụng phịu chu chu cái miệng nhỏ nhắn ra, “Chú ơi, con không đến đó được à?”

Kì An Tu xoa xoa cái đầu nhỏ của nhóc con, ngồi xổm xuống tỏ vẻ hối lỗi, “Xin lỗi con nhé, Tiểu An An, nơi đó là chỗ người lớn làm việc, không thể mang trẻ em theo. Con ngoan ngoãn qua chỗ cô An Na chơi một đêm, sáng mai chú với ba ba tới đón con, sau đó mình sẽ đi chơi được không?”

“Vậy chú phải hứa dẫn con đi Disneyland nha!”

“Đương nhiên, ngày lễ phục sinh chúng ta đi được không? Nói nhỏ nha, chú mua vé hết rồi đó!”

“Tuyệt quá!” Diêu Bình An ôm gấu con, nghe lời đi ra ngoài.

An Na đương nhiên là phi thường nhiệt tình chào đón bé con, bất quá khi đánh giá sang hai người bọn họ, lên kế tai nói nhỏ với ông anh trai, “Cẩn thận nga! Đừng để cho đám hồ ly già trẻ ở đó năng mất người đi đấy!”

“Có lão ba canh chừng, không sao đâu!” Kì An Tu cố gắng giảm áp lực cho mình, trong lòng bàn tay lại chảy đầy mồ hôi lạnh.

Diêu Nhật Hiên tuyệt vời đến thế nào, hấn đương nhiên biết. Cậu ấy giống như một viên ngọc chưa được mài dũa, nhờ mình gặp được sớm cho nên mới may mắn thu về trong túi. Nhưng nếu như có sự lựa chọn tốt hơn, cậu ấy phải chăng sẽ theo người khác?

Kì An Tu lòng đầy bất an mang theo Diêu Nhật Hiên đến dạ tiệc.

42. Chương 42

Kì An Tu bất an đương nhiên Diêu Nhật Hiên không thể không nhận ra, đợi đến khi hai người lên xe, cậu siết chặt tay Kì An Tu, “Em..... em không ngốc như vậy đâu, em sẽ cố gắng hết sức!”

An Tu vĩ đại như thế, cậu cũng cần đuổi kịp bước chân hấn, không phải sao?

Kì An Tu dừng xe lại, hai tay giữ lấy mặt cậu, “Đứa ngốc, không phải anh lo lắng em không tốt, là lo lắng em quá tốt đó! Trên thế giới này người vĩ đại hơn anh thật sự là rất nhiều, vạn nhất ngày nào đó em gặp gỡ người khác, liền thấy anh chướng mắt thì sao? Nếu có thể, anh thật muốn thu nhỏ em lại, giấu ở trong búp, không cho bất kì ai nhìn thấy, anh mới thực sự cảm thấy hoàn toàn yên tâm!”

“Không..... sẽ không đâu!” Diêu Nhật Hiên đỏ mặt, “Em không, không tham lam như vậy đâu.”

Heo ngốc, em đã có cục cưng của anh rồi, sao còn có khả năng đi thích người khác? Có lẽ người tuyệt vời trên đời này còn rất nhiều, nhưng ai bảo em lại gặp anh trước chứ?

Nhìn cậu thẹn thùng thỏ lộ, trong lòng Kì An Tu mừng vui khôn xiết, kìm lòng không đặt mà hôn lên.

Cả tháng cũng chưa hảo hảo thân thiết, *** dưới nụ hôn sâu cháy bỏng nháy mắt được châm ngòi, cuộn cuộn trào dâng.

Kì An Tu cảm giác được Diêu Nhật Hiên không hề kháng cự, còn có nhị đệ nhà hấn tinh thần dâng cao gấp trăm lần rục rịch, nhớ đêm kích tình lần đầu tiên ở trong xe, thật muốn lập tức liền đem tiểu gia khóa đẩy ngã, tử hình ngay tại chỗ. Nhưng lý trí nhắc nhở hấn, tuyệt đối không được!

Hung hăng đẩy cậu ra, Kì An Tu hít thở sâu bảo trì bình tĩnh, nhìn đôi mắt Diêu Nhật Hiên bởi vì động tình mà ngập nước, dù không cam tâm cũng chỉ có thể thở dốc ghé vào bên tai cậu nghiêng rằng nghiêng lợi thề, “Đêm nay, em là của anh!”

Rồi mới quay đầu không nhìn cậu, lái xe chạy như bay, giống như muốn đem khó chịu tràn ngập đều phát tiết trên đường quốc lộ.

Tình ý không chút che dấu như vậy, Diêu Nhật Hiên cẩn thận dịch ra xa, tim đập thình thịch, cố gắng tỉnh táo lại, thực sự thấy mất mặt vì mình vừa rồi ý loạn tình mê.

Tay bất giác áp lên bụng, không ngừng niệm đi niệm lại trong lòng: Ở đây còn có cục cưng, có cục cưng đây! Người không thể nghĩ quá nhiều, vẫn là hảo hảo ngấm lại, buổi tối hôm nay nên làm cách nào thoát khỏi ma trảo của con heo kia đi!

Hay là, đêm nay để cho hần uống đến say mềm? Như vậy có thể thoát khỏi một kiếp. Bất quá, uống nhiều rượu sẽ tổn hại đến thân thể! Trong đầu Diêu Nhật Hiên rất rối rắm, rốt cuộc là để cho hần say mềm thì tốt hơn hay là không say đây?

Tòa nhà mở tiệc được đặt ở ngoại thành, hoàn cảnh thanh u lịch sự tao nhã, bên trong rất tráng lệ.

Xuống xe, Kỳ An Tu cố chấp cùng Diêu Nhật Hiên mười ngón đan nhau đi vào hội sở, đối mặt với vô số ánh mắt ao ước sớm đã đoán trước được, không tiếng động tuyên cáo chủ quyền lãnh thổ của mình.

Kỳ Dân Hạo tới sớm hơn bọn họ một lúc, nhìn thấy hành động trẻ con của đứa con trai, khẽ nhếch môi mỉm cười, bất quá như vậy cũng tốt, lát nữa mình đỡ mất công giải thích nhiều.

Càng tự xưng là thượng lưu nhân sĩ, lại càng thích tỏ vẻ mình cao sang hơn người. Cho dù trong lòng không hề chấp nhận chuyện đồng tính luyến ái, nhưng mọi người cũng đều sẽ ở bên ngoài tỏ vẻ khoan dung lẫn thông cảm. Dù sao trong cái vòng luẩn quẩn của bọn họ, có tình nhân đồng tính cũng không hiếm thấy. Cho nên Diêu Nhật Hiên vẫn chưa hề bị xấu hổ như trong tưởng tượng, vẫn coi như là thoải mái đi dạo một vòng.

Rồi Kỳ An Tu mới thận trọng đem cậu giao vào tay lão ba, “Lão ba, giúp con trông chừng cậu ấy nhé!”

Kỳ Dân Hạo trợn mắt nhìn thẳng con, “Lăn qua một bên đi!”

Ý bảo Diêu Nhật Hiên cũng cầm một ly rượu, bắt đầu dẫn cậu chính thức đi giới thiệu với mọi người.

Diêu Nhật Hiên biết mình không thể uống rượu, nhưng bù lại cậu cũng biết chút ít lễ nghi xã giao, cầm ly rượu cheers đến cheers đi, không hề uống lấy một giọt.

Một đường đi tới, ánh mắt đơn thuần, nụ cười hồn nhiên, lại có hơi lúng túng ngượng nghịu, nhưng ở trong giới thượng lưu quen thuộc với cái vòng luẩn quẩn người lừa ta gạt lại đặc biệt khiến cho người ta thân thiết.

Huống chi là Kỳ Dân Hạo tự mình mang theo cậu giới thiệu với mọi người, người khác cũng không đơn thuần cho rằng cậu chỉ là bạn của Kỳ An Tu, mà là thật sự bắt đầu đánh giá chàng trai xinh đẹp này, lén đoán thăm, hay là Kỳ gia thật sự định để cho cậu ta vào cửa?

Người khác thì như vậy, nhưng có một người nhìn không được.

Cốc Duyên Tiếp quả thực bưng bưng lửa giận! Hần vạn lần không ngờ, Kỳ An Tu cư nhiên mang Diêu Nhật Hiên đến nơi quan trọng như thế này, mà càng thêm ngoài ý muốn là, Kỳ Dân Hạo tựa hồ cũng không phản đối, còn như trưởng bối tiến cử con cháu, mang theo cậu ta đi khắp nơi, tuyệt không kiêng dè, hào phóng giới thiệu cậu ta với mọi người.

Này nói lên điều gì? Chứng minh chuyện của hai người bọn họ đã được người lớn tán thành!

Tia hy vọng cuối cùng của Cốc Duyên Tiếp như ngọn nến leo lét trong gió, phụt tắt.

Vừa lúc, một đám bạn của bọn họ đứng một bên nghị luận:

“Không nghĩ tới An Tu cư nhiên tìm được một tiểu nam hài xinh đẹp như thế, ngay cả tôi cũng động lòng nữa là.”

“Tốt nhất là anh đừng có tơ tưởng lung tung! Người ta có thể được bác Kỳ tự mình hộ tống đây! Nói không chừng là người có thể lực, bằng không sao bác ấy lại có khả năng đồng ý?”

“Nói cũng đúng.”

“Hay là, gọi cậu ta đến chào hỏi một chút?” Cốc Duyên Tiệp chớp lấy thời cơ.

Hắn hừ lạnh trong lòng, thế lực quái gì? Chẳng qua chỉ là một đứa sinh viên nghèo khó, còn mang theo một đứa con hoang, quả thực chính là chim sẻ hóa thành phượng hoàng! Tưởng dễ dàng lắm à? Nằm mơ đi!

“Được đấy!” Hai thiếu gia bên cạnh tiến lên, nở nụ cười lấy lòng ngăn Kì Dân Hạo, “Bác Kì, sao bác vẫn chưa giới thiệu cậu em này với bọn cháu vậy?”

Kì Dân Hạo đương nhiên hiểu được ý tứ của bọn họ, bất quá ông không thể lúc nào cũng theo sát Diêu Nhật Hiên, cũng phải để cho cậu học cách độc lập ứng phó với những người này. Nhìn Diêu Nhật Hiên cười cổ vũ, “Tiểu Hiên đi đi, làm quen với những đàn anh này một chút. Người trẻ tuổi nói chuyện với nhau đi, lão già này không quấy rầy nữa.” Lại quay đầu nói: “Bất quá, Tiểu Hiên tuổi còn trẻ, lại là lần đầu tiên đến đây, mấy đứa đừng khi dễ nó nhé!”

“Không có đâu ạ!” Hai người một trái một phải túm Diêu Nhật Hiên qua một bên.

Chợt mất bảo hộ, trong lòng Diêu Nhật Hiên bồn chồn, họ muốn nói chuyện gì?

Sợ hãi y như đứng trước trường bối vậy, trước cú mình chào hỏi mọi người, “Chào mọi người ạ, tôi là Diêu Nhật Hiên, sau này xin được chiếu cố nhiều hơn.”

Bao nhiêu người trẻ tuổi khôn khéo lối đời nhất thời bị bộ dáng thành thật của cậu chọc cười, trong lòng Cốc Duyên Tiệp không ngừng khinh bỉ, bộ dáng như vậy sao xứng ở trong thế giới của bọn họ?

Nhưng những người kia tuy cười cậu, lại đối với vẻ thành thật của Diêu Nhật Hiên nảy sinh hảo cảm, “Diêu Nhật Hiên, không cần khách sáo vậy đâu! Cậu cứ thoải mái đi.”

Rồi cũng tự giới thiệu bắt đầu hỏi đến tuổi tác lẫn chức nghiệp của cậu.

Diêu Nhật Hiên không chút nào giấu diếm, thẳng thắn trả lời tất cả.

Nhất thời tuy rằng mọi người cảm thấy bất ngờ, nhưng không hề tỏ ra bài xích cậu, mà ngược lại lại nảy sinh thương cảm, bắt đầu hâm mộ Kì An Tu, cậu bé đơn thuần như thế này, sao hắn lại may mắn đến thế? Trách không được bác Kì cũng thích cậu ta, ai gặp được đứa nhỏ này, đúng là nhật được bảo vật rồi. (một lũ shotacon=)))

Cốc Duyên Tiệp thấy thái độ của mọi người quanh mình trở nên thân thiết, đương nhiên không vui. Bắt đầu cố ý đem đề tài chuyển sang bọn họ, đơn giản là khoe ra bằng cấp lẫn cuộc sống của bọn họ. Như là mình kiếm được nhiều tiền đến thế nào, bận rộn đến thế nào, ngày hôm nay ở Pháp quốc, ngày mai đã bay sang Thụy Sĩ.

Nhưng mà hắn thật sự đánh giá quá cao phản ứng của Diêu Nhật Hiên rồi, cậu không hề phản ứng lại một câu, chỉ thành thành thật thật lắng nghe, chỉ lộ vẻ tràn đầy kính nể, bạn của An Tu quả nhiên lợi hại, mà không có chút xấu hổ hay ngại ngùng gì.

Cốc Duyên Tiệp tức giận không thể chịu nổi, đã liều mạng dùng tất cả vũ khí vậy mà một chút hiệu quả cũng không.

Người này sao lại ngốc đến như thế? Hắn tức giận nói thẳng ra, “Diêu Nhật Hiên, cái gì cậu cũng đều không hiểu, vậy ở bên An Tu cậu có thể nói chuyện với anh ấy sao?”

Lời kia vừa thốt ra, không khí lập tức lạnh xuống dưới, mọi người đều nhìn Diêu Nhật Hiên xem cậu trả lời ra sao.

spoil: chap sau có đứa bị xơi, ke ke ke, đoán coi là ai nè

43. Chương 43

Đối với giọng mỉa mai của Cốc Duyên Tiệp, Diêu Nhật Hiên mới đầu chưa kịp phản ứng, sững sốt một chút, thật thà đáp, “Khi chúng tôi ở bên nhau, đâu có nói những chuyện đó.”

Heo quả thật chưa từng ở trước mặt cậu cố ý khoe khoang cái gì, hai người ở bên nhau, chỉ nói đến chuyện nhà thôi, như là thảo luận hôm nay ăn cái gì, thời tiết ngày mai thay đổi ra sao, có cần mua sắm thêm quần áo hay không, không thì chính là cùng chơi đồ chơi với Tiểu An An, đều là những chuyện bình thường.

Diêu Nhật Hiên không rõ, có cần thiết phải thảo luận những thứ mà Cốc Duyên Tiệp nói hay sao?

Cốc Duyên Tiệp cao ngạo nhìn cậu, ánh mắt tràn đầy khiêu khích, “Vậy các người nói chuyện gì? Hay là nói, cần bản là cái gì cũng không nói?” Chỉ có làm?

Nửa câu nói sau hẳn vì được giáo dục kỹ càng nên không có nói thẳng ra. Nhưng lời nói rõ ràng mang theo châm chọc trắng trợn cùng ý tứ tình sắc hàm xúc đương nhiên có thể khiến người ta đều hiểu được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Nhật Hiên lập tức đỏ bừng, cậu dù có ngu ngốc hơn nữa cũng biết người này rõ ràng là đang nhăm vào cậu.

Người bên ngoài không đành lòng thấy Diêu Nhật Hiên xấu hổ, vội ra mặt hoà giải, “A Tiệp, cậu uống nhiều rồi đó! Đi ăn chút hoa quả đi.”

Cốc Duyên Tiệp lạnh lùng cười, ánh mắt sắc như dao phóng tới Diêu Nhật Hiên, “Tôi đột nhiên nhớ tới một truyện cười, ngày đó tôi nghe đứa cháu ngoại kể chuyện cổ tích hoàng tử cưới cô bé lọ lem, có thật là từ nay về sau có thể trải qua cuộc sống hạnh phúc sao? Bọn họ chẳng lẽ sẽ không ly hôn? Đó là chuyện cổ tích đấy, mà bây giờ ngay cả một đứa con nít cũng không lừa được! Chỉ gặp nhau vài lần, ngay cả nói cũng chưa nói được bao nhiêu, làm sao có khả năng chung sống? Đi, đi ăn hoa quả đi! Ai! Cậu nói nếu cô bé lọ lem đến đây, có thể hay không ngay cả hoa quả chỗ này cũng không biết? Ha ha!”

Hơi quá đáng!

Diêu Nhật Hiên đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Cốc Duyên Tiệp, dùng thanh âm tức giận đến run rẩy nói, “Cô bé lọ lem có biết mấy thứ hoa quả gì đó hay không sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc của nàng và hoàng tử sao? Có người sinh ra đã may mắn, liền có được hết thảy, nhưng có những người sinh ra nghèo hèn, cả đời đều vô duyên biết được những thứ này nọ. Bởi vì bối cảnh cuộc sống bất đồng, do đó tạo thành khoảng cách, chẳng lẽ lại đáng nhạo báng sao?”

Cậu thở hổn hển, cố gắng bình ổn lại cảm xúc kích động, gằn từng chữ một, “Hơn nữa, ai nói cô bé lọ lem cùng hoàng tử sẽ không được hạnh phúc? Chỉ cần quyết tâm theo đuổi hạnh phúc, bất kỳ ai cũng sẽ có được hạnh phúc!”

Cốc Duyên Tiệp phản bác, “Những lời này lừa gạt con nít còn có thể, không nghĩ tới cậu đã lớn như thế, cư nhiên còn tin tưởng, là nên nói cậu ngây thơ hay là ngu xuẩn!”

Diêu Nhật Hiên đối chọi gay gắt, không chịu yếu thế, “Ngây thơ cũng không có nghĩa là ngu xuẩn! Đã là người sống trên đời này, hẳn là nên tin tưởng vững chắc vào hết thảy hạnh phúc tốt đẹp trên thế gian, mà không chỉ là khi còn nhỏ! Chẳng lẽ bây giờ anh lại không tin tưởng hạnh phúc lẫn may mắn, cũng không theo đuổi hạnh phúc của mình sao?”

“Tôi chỉ tin tưởng hạnh phúc lý tính! Chứ không tin theo cái tên hoàng tử kia, chỉ dựa vào một chiếc giày đã nhận định đó là hạnh phúc, nực cười!”

“Anh không phải là vị hoàng tử kia, sao anh hiểu được tâm tình của anh ta, sao anh biết anh ta không thể nhận định đúng? Hạnh phúc của mỗi người đều là do chính anh ta nhận định, chứ không phải từ người ngoài! Ai quy định hoàng tử chỉ được cưới công chúa? Nhân sinh vốn là bình đẳng. Hoàng tử cũng được, công chúa cũng được, cô bé lọ lem cũng được, ai cũng không thể ngăn cản bọn họ theo đuổi hạnh phúc! Nếu anh cho rằng, chỉ có hoàng tử với công chúa mới có thể theo đuổi hạnh phúc, vậy chẳng phải rất phân biệt giai cấp sao?! Nếu anh cho rằng, tình cảm dành cho nhau phải để ý đến dòng dõi xuất thân, hay ánh mắt của mọi người, vậy nhận thức của anh đối với chuyện tình cảm không khỏi quá mức nông cạn, quá mức vụ lợi!”

“Cậu.....” Cốc Duyên Tiệp tức đến phát cuồng. Nhưng Diêu Nhật Hiên nói rất có lý, nhất là một câu “Anh không phải là hoàng tử, anh không hiểu tâm tình của anh ta!” đã đâm trúng nỗi đau của hắn, khiến cho hắn không biết nói gì chống đỡ. Mặc kệ người nhìn thấy thế nào, Kỳ An Tu muốn thương cậu ta, người quản được sao?

Nhưng tên nhóc này bình thường một bộ thành thật chất phác, vô thanh vô tức, sao cậu ta có thể đột nhiên nói ra nhiều đạo lý như thế?

Hắn đã quên, Diêu Nhật Hiên tốt xấu gì cũng đã tốt nghiệp đại học luật chính quy, tốt xấu cũng đã được huấn luyện chuyên nghiệp bao nhiêu năm, người đã từng gặp qua luật sư không biết cãi nhau sao?

Đương nhiên, không có chọc giận cậu ta thì Diêu Nhật Hiên là con mèo nhỏ ôn nhu nhu thuận, nhưng nếu dám ngất râu cậu ta, cậu ta cũng sẽ biến thành con sư tử nhỏ giương nanh múa vuốt!

Phía sau, bỗng nhiên vang lên một tràng tiếng vỗ tay.

Diêu Nhật Hiên nhìn lại, là Kỳ An Tu.

Bọn họ to tiếng như thế, đã sớm hấp dẫn mọi người chú ý. Kỳ An Tu ban đầu cũng bị lời nói của Cốc Duyên Tiệp khiến cho tức giận đến mặt mày xanh mét, đang muốn lên giúp Diêu Nhật Hiên, lại ngoài ý muốn nghe thấy Diêu Nhật Hiên phản bác.

Này thật sự là làm cho mắt hắn sáng ngời! Tiểu Hiên Hiên của hắn khi cố gắng bảo vệ tình yêu của họ, đôi mắt to lóe sáng phần nộ, y như hai viên đá quý sáng nhất thế gian, tất thấy ánh sáng đều tập trung quanh người cậu, tất thấy những thứ xung quanh đều trở nên ảm đạm thất sắc.

Hắn lại một lần nữa tin tưởng, mình thật sự đã nhặt được bảo vật.

Diêu Nhật Hiên chỉ thấy Kỳ An Tu mặt đầy tươi cười đi tới bên cậu, ngay trước mặt mọi người, nắm chặt hai tay của cậu, ở bên hai gò má nhẹ nhàng hôn xuống, “Anh rất kiêu ngạo vì em!”

Bầu không khí căng thẳng bị phá vỡ, mọi người ồn ào bắt đầu vỗ tay.

Diêu Nhật Hiên đỏ bừng như trái cà chua, con heo này! Đúng là..... chỉ biết gây chú ý!

Không ai để ý tới Cốc Duyên Tiệp sắc mặt như tro tàn.

Kỳ Dân Hạo bất động thanh sắc cười nói, “Đám trẻ này, thật sự là không có biện pháp, kệ bọn họ nháo đi! Đến đến đến, chúng ta tiếp tục!”

Không chút dấu vết đã xoay chuyển đề tài.

Dạ tiệc như lúc mở màn chấm dứt trong bầu không khí vui vẻ, cuộc cãi nhau kia dường như chỉ là một mảnh nhạc đệm nho nhỏ biến mất không để lại dấu vết.

Thật sự không có dấu vết sao?

Dạ tiệc chấm dứt, Kỳ An Tu đưa Diêu Nhật Hiên đến chỗ xe của Kỳ Dân Hạo, ghé vào lỗ tai cậu thì thầm, “Bộ đồ này đừng thay ra nhé, đợi anh về!”

Đợi anh mới là lạ! Diêu Nhật Hiên quyết định về đến nhà sẽ lập tức thay quần áo, “Nhưng anh còn làm gì nữa?”

Kỳ An Tu cười mà không đáp, mở cửa xe ra, đẩy cậu vào trong, “Lão ba, hôm nay bọn con về nhà ở, hai người đi trước, con sẽ về ngay!”

Diêu Nhật Hiên còn muốn hỏi, Kỳ Dân Hạo đã khởi động động cơ, “Không cần phải để ý đến nó, có một số việc để cho nó tự mình giải quyết thì tốt hơn. Đúng rồi, Tiểu Hiên con có biết lái xe không?”

Diêu Nhật Hiên lập tức lắc đầu. Cậu là người nghèo, học lái xe để làm gì chứ?

Kỳ Dân Hạo cũng không ngạc nhiên, “Vậy đi học đi, sau này lái xe sẽ tiện hơn. Chờ con học xong, bác sẽ cho con một cái!” Ông nhẹ nhàng bâng quơ nói, chẳng khác gì nói muốn đưa cho cậu một cây cải trắng tầm thường.

Diêu Nhật Hiên phản ứng lại, “Nhưng..... con..... nó rất mắc!”

Kỳ Dân Hạo cười ha ha, “Con xem con kia, căng thẳng liên lấp bắp như vậy, vừa rồi nói không phải rất tốt sao? Sau này nhớ kỹ, lúc cần tranh thì nhất định phải tranh! Đặc biệt khi người khác khi dễ trên đầu, mặc

kẻ hăn là ai, cho dù là thiên vương lão tử, đều nhất định không thể chịu thua! Cứ giống như lúc này, làm rất tuyệt! Không khiến cho Kì gia mất mặt!”

Cãi nhau mà còn được coi như có công ? Diêu Nhật Hiên ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng khê hoan hô, bác Kì bá nói cậu cũng là người của Kì gia nha!

44. Chương 44

Tiến lão ba và Diêu Nhật Hiên rồi, Kì An Tu quay đầu đi tìm Cốc Duyên Tiệp.

Mẹ nó! Thật sự rất quá đáng, ở trước mặt nhiều người như vậy mà dám khi dễ Tiểu Hiên của hăn, coi lão công hăn đây là người chết à?

Không ít thanh niên còn chưa đi về, đang thương lượng xem nên đi đâu chơi tiếp, thấy Kì An Tu hùng hổ quay trở lại, tất cả đều rất kinh ngạc. Còn không kịp tiếp đón, đã thấy Kì An Tu lập tức vọt tới trước mặt Cốc Duyên Tiệp, không nói hai lời, thẳng tay cho khuôn mặt tuần mỹ kia một quyền!

Hăn hoàn toàn không có hạ thủ lưu tình, một quyền giáng xuống, khoe miệng Cốc Duyên Tiệp chảy máu, nửa bên mặt cũng nhanh chóng sưng phồng lên. Hăn bị đánh cho choáng váng, nhìn Kì An Tu tức giận ngập trời, cả người đều ngốc lảng.

Người bên ngoài vội vàng tiến lên ngăn lại, “An Tu, anh làm gì vậy? Có chuyện gì thì cứ từ từ mà nói!”

Kì An Tu chỉ thẳng vào Cốc Duyên Tiệp phi thường phần nộ nói, “Tôi mặc kệ cậu hôm nay có phải cố ý hay không, nhưng Tiểu Hiên là người của tôi, nếu cậu dám khi dễ cậu ấy chính là khi dễ tôi! Lần trước tôi đã cảnh cáo cậu rồi, đừng có mà can thiệp vào chuyện của chúng tôi! Nếu cậu còn dám làm như vậy, chúng ta đường ai nấy đi, việc lần này đã hợp tác xong rồi, sau này không còn liên hệ gì với nhau nữa!”

Người bên ngoài thấy Cốc Duyên Tiệp đứng lặng thinh, vội khuyên giải, “A Tiệp hôm nay hơi nói nặng lời một chút, nhưng khẳng định cậu ta không phải cố ý! Đã là anh em nhiều năm như thế, có cái gì không giải quyết được? An Tu, quên đi, lần tới mọi người đi uống với nhau nhé!”

“Tốt nhất là như vậy!” Kì An Tu chỉnh chỉnh vạt áo, thu liễm lại thần sắc, quay sang tuyên bố với mọi người xung quanh, “Tôi và Tiểu Hiên cũng sắp kết hôn, là anh em thì lo mà chuẩn bị tốt quà mừng đến lúc đó tham dự đi!”

“Vậy cần phải chúc mừng a!”

“Chúc mừng!”

Kì An Tu lạnh lùng nhìn Cốc Duyên Tiệp liếc mắt một cái, quay đầu bỏ đi.

An Tu đánh hăn? Giao tình nhiều năm như thế, An Tu cư nhiên ở trước mặt mọi người đánh hăn một quyền?

Cốc Duyên Tiệp hoàn toàn tuyệt vọng, lại ha ha cười gượng, “Đi! Uống rượu đi! Tôi mời, đêm nay không say không về!”

Biết tâm tình của hăn không tốt, đám bạn hữu vội theo hăn đến quán bar.

Nhưng người uống rượu thì uống rượu thôi, vì cái gì còn muốn uống rượu xong rồi lái xe? Người say rượu lái xe đã không đúng, vì cái gì còn chạy với tốc độ siêu tốc?

Này rõ ràng là sai càng thêm sai! Có một tiểu cảnh sát vẫn vì bảo vệ an ninh xã hội, luôn âm thầm theo dõi hăn nhảy ra nghiêm khắc khiển trách!

Nhưng nếu chỉ khiển trách không thôi thì đã không xảy ra vấn đề gì lớn. Tên phần tử khả nghi kia cư nhiên mang theo rượu bên người, ý đồ muốn kéo tiểu cảnh sát xuống nước.

Tiểu cảnh sát chính nghĩa nghiêm túc cự tuyệt. Nhưng tên phần tử khả nghi kia lại cư nhiên nhào vào trong lòng y gào khóc, nói mình đang bị thất tình.

Ách..... thất tình nên mới phạm lỗi. Phần tử khả nghi trông thật đáng thương. Kỳ thật, bộ dạng của hắn ta trông cũng rất tốt mà, vì cái gì lại không có người muốn chứ?

“Hắn không cần tôi, vậy anh cần tôi đi!” Phần tử khả nghi khóc lê hoa đái vũ, diễm đạm đáng yêu, nhân cơ hội đưa ra yêu cầu không an phận với y.

“Được được được! Tôi muốn cậu! Cậu đừng khóc!” Chỉ cần hắn có thể ngừng nước mắt, đừng sờ soạn lung tung trên người y nữa, tiểu cảnh sát nguyện ý dỗ dành hắn.

“Vậy anh mau ôm tôi!” Phần tử khả nghi yêu cầu cao hơn, lại yêu thương ôm chặt lấy y.

Ôm một cái thì ôm một cái, cũng chẳng mất mát gì! Tiểu cảnh sát đem hắn ôm vào trong ngực, rất là rộng lượng vỗ vỗ lưng hắn, “Tốt lắm, nín đi.”

Phần tử khả nghi ngừng khóc, nổi giận, “Anh có phải là đàn ông không? Anh có thể làm được không hả?”

Tôi đương nhiên là đàn ông! Nhưng tôi phải làm gì mới được? Tiểu cảnh sát nghi hoặc, “Vậy rốt cuộc cậu muốn làm sao?”

Ai ai ai! Mặt của cậu đừng tiến lại gần như thế chứ!

Phần tử khả nghi cư nhiên..... cư nhiên hôn y!

Tiểu cảnh sát sắp khóc rồi, y tân tân khổ khổ thủ tiết hơn hai mươi lăm năm, đợi đến lúc dâng tặng cho nửa kia của mình nụ hôn đầu tiên nha, cứ như thế mà mất đi sao ?!

Tiểu cảnh sát định đẩy hắn ra, phần tử khả nghi uy hiếp y, “Nếu anh không làm, tôi liền đi ra ngoài phóng hỏa giết người!”

Vậy..... tiếp tục đi! Tiểu cảnh sát nghĩ nghĩ, quyết định vì xã hội an bình mà hy sinh bản thân mình.

Kỳ thật phần tử khả nghi này thật đúng làkhó nói quá..... đồ mặt, hảo then thùng nga!

Buổi sáng ngày hôm sau, khi Cốc Duyên Tiệp cuối cùng cũng tỉnh lại, phát hiện toàn thân trần trụi nằm trong lòng của một người xa lạ, a không, trong ngực của một con gấu chó xa lạ.

Người kia rõ ràng đã chiếm tiện nghi của hắn, lại cố tình cắn góc chăn, dường như chính mình mới ăn đau khổ, vẻ mặt then thùng nói, “Anh..... anh sẽ chịu trách nhiệm với em.....”.

Cốc Duyên Tiệp muốn điên rồi! Hắn sao lại đi trêu chọc một con gấu chó như vậy chứ?

Hắn nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm: thời gian đảo ngược, thời gian mau đảo ngược đi! Cái gì cũng không phát sinh, cái gì cũng không phát hiện!

Nhưng hắn không phải đang nằm mơ, thời gian không có khả năng đảo ngược.

Con gấu chó bự kia y như một chú chó con ghé vào trên người hắn, nở nụ cười thuần lương vô tội, “Chúng ta làm quen một chút đi nha, anh tên là Dương Khải Phiếm, sau này em cứ gọi anh là A Phiếm ha! Mọi người hay gọi đùa anh là Dương Phạn(=cơm), ông nội của anh nói cái tên này cũng được, khẳng định cả đời đều sẽ có cơm ăn! Cốc Duyên Tiệp, sau này anh sẽ gọi em là Tiểu Kê nhé. Em đừng đi làm chuyện xấu nữa, anh sẽ nuôi sống em, em phải ngoan ngoãn nga!”

Lần!

Cái A Phiếm chó má gì, Tiểu Kê chó má gì chứ? Cốc Duyên Tiệp định xoay người tung ra một đòn Taekwondo, nhưng khi chân vừa duỗi ra, khiến cho toàn thân đau nhức, lại còn áy náy đặt lên thất lưng của gấu chó.

Gấu chó đồ mặt, lấp bắp nói, “Tiểu Kê, nhĩ hảo nhiệt tình nga! Tuy rằng anh cũng muốn, nhưng mà em chưa lên tiếng, anh sợ em là lần đầu tiên nên chịu không nổi, không dám làm tiếp. Nếu em đã muốn nữa, chúng ta đây liền làm đi, anh đã có kinh nghiệm rồi nha!”

“Sao anh biết tên tôi là Cốc Duyên Tiệp?”

“Anh kiểm tra chứng minh của em rồi mà!”

“Tôi không phải là lần đầu tiên!”

“Tối hôm qua em rõ ràng là lần đầu tiên, còn bảo anh dịu dàng một chút, trái tim anh vốn rất yếu đuối nên cũng không nỡ làm tổn thương em. Kỳ thật, người ta tối hôm qua cũng là lần đầu tiên đó nha! Đường nhiên, bây giờ đã không phải.”

“Anh làm cái gì vậy hả? Tôi..... tôi không muốn làm! A a.....”

“Tối hôm qua khi chúng ta làm, em cũng nói y như thế, nhưng nếu anh mà dừng lại, em sẽ tức giận. Em nói ở trên giường, nói không muốn tức là muốn!”

“Vậy tôi muốn làm! A..... ân..... sao anh còn không dừng lại?”

“Rõ ràng em đã bảo anh làm, anh có thể không làm sao?”

.....

Cốc Duyên Tiệp khóc không ra nước mắt, đây là ngốc tử hay là thiên tài?

Cảnh sát chết tiệt! Gấu chó ngu ngốc! Anh định nuôi sống tôi? Đã vậy tôi sẽ ăn hết tiền của anh! Coi anh còn dám quần lấy tôi nữa không?

Cốc Duyên Tiệp từ đó về sau không còn rảnh để ý đến Kỳ An Tu nữa, mà là một lòng một dạ cố gắng thoát khỏi con gấu chó kia. Nhưng gấu chó ăn gà, vậy không phải chỉ cần đớp một cái chuẩn không cần chỉnh à?

Diêu Nhật Hiên trở về nhà, chuyện thứ nhất chính là đem quần áo trên người lột sạch, rồi mới vọt vào toilet tắm rửa một cái. Ở đây không có áo ngủ của cậu, liền chọn một cái áo rộng thùng thình của Kỳ An Tu, đem chính mình quần kĩ lưỡng rồi mới vừa lòng đi ra.

Còn không kịp sấy tóc, đã nghe tiếng Kỳ An Tu gõ cửa.

Trong lòng cậu đang dắc ý vì đã tính toán thời gian chính xác, tiến tới mở cửa, con heo kia vừa tiến vào liền đem sập cửa lại, đem cậu áp sát vào vách tường.

“Anh..... anh bình tĩnh một chút!” Diêu Nhật Hiên kinh hoảng.

Ánh mắt Kỳ An Tu bá đạo mà cháy bỏng, mang theo quyết tâm cùng tín niệm, biểu thị rõ ràng một ý duy nhất, hẳn phải làm!

Làm sao đây? Làm sao đây! Diêu Nhật Hiên nghĩ đến cục cứng trong bụng, phải làm sao cự tuyệt con heo bị tình trùng xông não này đây?

Anh cảnh sát nè =))

45. Chương 45

“Em thực không ngoan nga!” Một đôi mắt heo mị mị cao thấp đánh giá Diêu Nhật Hiên, “Bắt quá như vậy cũng tốt, có phải tắm rửa sạch sẽ chờ anh về không?”

“Không..... không phải!” Diêu Nhật Hiên lấp bắp tìm cớ từ chối, “Em..... anh..... hôm nay đều mệt chết đi, anh đi tắm rửa, chúng ta sớm nghỉ ngơi một chút đi!”

“Làm xong hăng tắm! Ngày mai không đi làm mà!” Kỳ An Tu dùng tốc độ thay quần áo của người mẫu nhanh chóng cởi áo khoác, ném cả vạt xuống, cởi bỏ dây lưng, cả quần cũng bỏ luôn.

“Nhưng mà..... em..... em.....”.

Diêu Nhật Hiên chưa kịp cự tuyệt thì đã bị miệng heo lấp đầy.

Nụ hôn của heo cực kỳ bá đạo, tiếng thở dốc mạnh mẽ vang lên bên tai Diêu Nhật Hiên, thành liệu thuốc kích thích dục tình tốt nhất. Áo ngủ của Diêu Nhật Hiên không biết từ khi nào đã rơi xuống thảm, lộ ra

thân thể tuyệt mỹ vừa được tẩy rửa sạch sẽ thơm ngát, có bao nhiêu hoạt sắc sinh hương, bao nhiêu mỹ vị ngon miệng.

Nụ hôn càng trở nên kịch liệt, bàn tay nóng như lửa vuốt ve khắp làn da mềm mại, sao cũng không thấy đủ.

Không biết bởi vì là mang thai, hay là thân thể đã lâu không hoan ái, Diêu Nhật Hiên chỉ cảm thấy thân thể của mình dường như mẫn cảm hơn bình thường rất nhiều, rất nhanh đã bị gợi lên ***, toàn thân đều nổi lên màu phấn hồng ái muội, hai núm hoa khép mở, kim lòng không đợi mà ôm cổ Kì An Tu, phát ra tiếng rên yêu kiều.

Cả người như một khối nam châm khổng lồ, dùng hết mọi cảm quan thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác chờ đợi.

Heo không nhịn được nữa! Đem Diêu Nhật Hiên áp sát vào vách tường, tách ra hai chân bẻ đứng lên, vận sức chờ phát động dực vọng ở dưới thân đã muốn bắt đầu rục rịch tìm kiếm cửa vào.

Diêu Nhật Hiên miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại, hơi thở rối loạn yêu cầu, “Đừng.....đừng ở đây! Lên..... lên trên giường đi.....”.

Heo làm sao còn muốn động bước chân? Càng áp sát lại càng hận không thể ngay lập tức đem cậu tham nhập vào cốt tủy.

Như vậy tuyệt đối không được! Nếu làm trong tư thế đứng thì động tác sẽ rất mạnh, Diêu Nhật Hiên thay đổi cách nói, ôm cổ hấn làm nũng, “An Tu, An Tu lên giường đi! Tường cứng quá.....lưng của em đau lắm!”

Vào lúc này, chỉ có giọng nói mềm mại yêu kiều như vậy Kì An Tu mới nghe vào lỗ tai. Tuy rằng rất nóng lòng, nhưng vẫn đau lòng Tiểu Hiên của hấn, không nói hai lời, liền bẻ cậu lên dờn chiến trường sang nơi khác.

Thừa dịp vừa nằm xuống giường, Diêu Nhật Hiên nhanh chóng tách khỏi người hấn, xoay người ôm gối ôm hình sâu lông, đôi mắt to ngáp nước ngượng ngùng nói, “Làm..... làm mặt sau.....” Phía trước gần với cực cứng quá, dễ xảy ra nguy hiểm.

Không sao cả! Chỉ cần có ăn, heo không kén ăn!

Thứ gì thì không có chứ trong ngăn tủ đầu giường luôn được chuẩn bị sẵn gel bôi trơn.

Chung sống với nhau một thời gian, thân thể Diêu Nhật Hiên được heo dạy dỗ sớm đã có thể thích ứng, chỉ cần khai thác một lát, đóa u huyết phía sau đã hoa lệ nở rộ.

Nhị đệ nhà heo khẩn cấp xung phong, tuy rằng biết thân thể có thể thích ứng, nhưng mỗi hồi tiến vào vẫn là làm cho Diêu Nhật Hiên có chút chịu không nổi, “Anh chậm một chút! Chậm một chút!”.

Nhị đệ nhà heo dụ đi một ít, ôn nhu tiến vào, rồi mới mới bắt đầu ở bên trong tận tình tát hoan.

“Ngô ngô..... đừng..... đừng nhanh như thế!” Diêu Nhật Hiên gắt gao cắn lấy sâu lông, khắc chế khoái cảm mãnh liệt trong cơ thể, bảo trì chút lý trí.

Heo mất hứng, giật cái gối ra, hôn lên cái lỗ tai mẫn cảm, “Anh thích nghe em kêu!”

“Đây..... đây là nhà anh..... ba anh đang ở nhà!”

“Sắp sửa cũng là ba em rồi! Yên tâm, phòng của nhà mình cách âm tốt lắm. Từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng nghe thấy động tĩnh gì từ phòng lão ba lão mẹ hết!”

“Chẳng lẽ anh..... anh có nghe lén..... A.....”.

“Nói bậy! Ai lại đi nghe lén? Em kêu lên đi!”

Không kêu! Diêu Nhật Hiên cắn chặt sâu lông kiên quyết không lên tiếng, cùng lắm chỉ phát ra mấy tiếng ư ư.

Nhị đệ nhà heo bắt đầu làm chuyện xấu, liều mạng chọc vào những điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể cậu.

“Anh..... anh đừng.....”.

“Có! Có!”

“Không được! An Tu, em..... em chịu không nổi! Mau..... mau dừng lại!”

Heo không tin, cũng không phải lần đầu tiên làm, đương nhiên biết cậu không phải chịu không được, “Hiên Hiên, anh thích nhìn bộ dáng ý loạn tình mê của em, đem chính mình giao cho anh, đừng sợ!”.

Diêu Nhật Hiên không có cách nào không sợ, cục cưng sẽ chịu không nổi!

“Thật sự không được! Dừng lại! A a! Heo chết! Đủ rồi!” Diêu Nhật Hiên lo lắng, khẩu bất trạch ngôn bắt đầu mắng chửi.

Heo ngược lại tà tà nở nụ cười, “Có đủ hay không, anh quyết định!”

Hắn chỉ huy trừ nhĩ đệ nhà mình tiến công càng hung mãnh.

Diêu Nhật Hiên thật sự chịu không nổi, nếu không khống chế để bị con heo không biết tiết tháo này kéo vào lốc xoáy ***. Nhất định sẽ làm bị thương đến cục cưng!

Cậu quyết định thật nhanh, quay đầu cắn Kì An Tu một cái ngay giữa cằm.

Kì An Tu ăn đau, dừng lại một chút, Diêu Nhật Hiên nhân cơ hội từ dưới thân hắn chui ra, vô tình từ bỏ nhĩ đệ nhà heo còn hưng trí bừng bừng.

Đương nhiên người đàn ông nào vào loại thời điểm này bị cắt ngang đều là cực kỳ tức giận!

Kì An Tu phát hỏa, “Em làm gì vậy hả?”

Dường như hơi quá phận, Diêu Nhật Hiên quay đầu nhúc nhúc thỉnh cầu, “Em lấy tay làm cho anh được không?”.

“Không được!” Kì An Tu một ngụm cự tuyệt, “Hôm nay rốt cuộc em bị làm sao vậy? Bình thường không phải như thế!”.

“Em..... em hôm nay không thoải mái!”.

“Nói dối!”.

“Em không nói dối!”

“Vậy em làm sao không thoải mái?”.

“Em.....” Diêu Nhật Hiên cũng không nói ra được.

Kì An Tu càng thêm tức giận, “Không làm thì không làm! Có gì hay chứ!” Hắn xoay người bước đi.

Đây là lần đầu tiên Kì An Tu nổi cáu với cậu, Diêu Nhật Hiên hoảng hốt, “Anh muốn đi đâu?”

Vốn chính là muốn đi toilet dùng nước lạnh để hạ dục vọng cho huynh đệ, nhưng nói đến bên miệng lại không phát ra được, “Không cần em lo!”.

Trong đầu Diêu Nhật Hiên bỗng dưng nhảy ra những lời Cốc Duyên Tiệp đã nói, “Chẳng lẽ anh ở bên em chỉ là vì làm loại sự tình này sao?”.

Đương nhiên không phải! Nhưng thái độ của em hôm nay rất là khả nghi! Kì An Tu cố ý chọc giận cậu, “Đúng thế! Nếu không làm, thì còn có cái gì để làm với em chứ!”

Ô ô! Lần này chọc trúng tổ ong vô vè rồi.

Diêu Nhật Hiên vốn đã cảm thấy mình không xứng với hắn, hơn nữa sau khi mang thai cảm xúc lại càng mẫn cảm, nhất thời liên nước mắt lưng tròng mất đi lý trí, “Anh..... anh là người xấu! Anh là con heo háo sắc! Heo thối! Ô ”.

“Đúng vậy! Anh là đồ háo sắc, ai bảo em không theo anh làm?” Kì An Tu còn lửa cháy đổ thêm dầu.

Diêu Nhật Hiên cảm thấy vô cùng ủy khuất, bất giác thốt ra, lớn tiếng lên án, “Em có cục cưng mà! Sao làm được? Anh một chút cũng không thương bọn em!”.

Có cục cưng? Là ý gì cơ, đầu heo chưa kịp phản ứng, “An An đâu có ở đây, liên quan gì đến nó?”

“Heo ngu! Heo dại ngu!” Diêu Nhật Hiên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ôm lấy bụng mình, “Là nơi này có cục cưng!”.

“Em nằm mơ à?” Kì An Tu thật đúng là hoài nghi cậu bị bệnh, “Có phải phát sốt rồi không?”

Oa nha nha nha! Diêu Nhật Hiên tức giận đến muốn cắn người, “Là em có cục cưng! Ổ trong bụng người ta, là cục cưng của hai chúng ta!”

Kì An Tu vẫn không tin, nhíu mày hỏi, “Hôm nay là ngày cá tháng tư sao?” Hắn đột nhiên khấn trương lên, “Tiểu Hiên, em đừng làm anh sợ! Không làm thì không làm, em trăm ngàn lần đừng suy nghĩ lung tung a!”

“Em không phải bị điên!” Diêu Nhật Hiên thật không nghĩ tới lại xảy ra tình huống này, nói mình mang thai cứ nhiên không có người tin! Cậu tức giận không nhẹ, quyết đoán đứng dậy giở bóp ra, cắn giận nói, “Em sẽ chứng minh cho anh xem!”.

Lần trước giấy xác nhận mang thai Ngưu Kiến Minh đưa cho, cậu vì sợ bị phát hiện, cố ý gấp lại nhét vào trong bóp tiền giấu vào cặp hồ sơ.

Kì An Tu cầm tờ giấy mỏng manh trên tay, hoàn toàn choáng váng. Trên mặt tờ giấy rõ ràng tất cả đều là chữ tiếng Trung mà hắn đọc được, nhưng khi tổ hợp lại, sao hắn một chữ cũng xem không hiểu?

Vì cái gì kết quả chẩn đoán dưới tên Hiên Hiên là có thai? Đây là ý gì?

Diêu Nhật Hiên sờ sờ đầu heo hoàn toàn dại ra, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, “Heo, em thật sự có cục cưng. Đã sắp hai tháng rồi! Em..... em lúc trước lừa anh, kỳ thật em..... em có thể mang thai.”

Kì An Tu đã hóa thạch từ lâu.

46. Chương 46

Một phút, hai phút, mười phút.....

Diêu Nhật Hiên nhìn Kì An Tu lóa thể, cầm tờ giấy chẩn đoán ngây ngốc đứng ở nơi đó.

Được rồi! Tuy rằng dáng người của anh tốt lắm, thể lực cũng không sai, nhưng mà không cần hơn nửa đêm bày ra một bộ ngực ra như phông học theo tượng điêu khắc La Mã như vậy chứ?

Đứng chết đĩnh như vậy, vẫn là.....dọa người !

Diêu Nhật Hiên quần xắn, cắn cắn ngón tay, khiếp sợ cẩn thận hỏi, “An Tu..... anh..... anh không lạnh sao? Anh nói một câu được không?”

Kì An Tu giống như robot chuyển động cứng ngắc, chậm rãi, chậm rãi đem ánh mắt chuyển qua trên người cậu.

Tiểu Hiên Hiên có cục cưng, là cục cưng của hắn! Cục cưng của chúng ta! Ta được làm ba ba rồi!

Hắn bị ý niệm này khiến cho vui mừng khôn xiết, từ sau khiếp sợ tỉnh táo lại, quả thực là muốn mừng như điên!

“A a a!” Kì An Tu đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài, gờ nắm đấm lên cao đánh không khí biểu đạt vui sướng trong lòng.

Nhưng mà, Diêu Nhật Hiên thấy hắn bất thành linh trở nên điên cuồng như thế, không biết là đang vui hay đang giận, cảm thấy sợ hãi, có chút chột dạ, “Ách..... cái kia, cục cưng cũng không phải em cố ý mang thai. Ai..... ai kêu anh không chịu dùng mũ?”

Nhưng đây không phải bởi vì mình bị dị ứng sao? Đường như không thể trách hắn. Diêu Nhật Hiên lại đem sai lầm đổ lên trên đầu mình, đỏ mặt nhỏ giọng nói, “Em..... em vốn định uống thuốc tránh thai, nhưng mà nhớ tới đến thời điểm đó, đều đã làm rất nhiều.....rất nhiều lần! Có ăn, cũng..... cũng không có ích gì.....”.

“Sao em lại đi uống thuốc?” Kỳ An Tu phục hồi tinh thần lại, bỗng dưng hét lớn một tiếng, vẻ mặt phần nộ vọt tới trước mặt cậu, “Vậy không phải mưu sát con của chúng ta sao?”

Tội danh này thật lớn quá nga! Diêu Nhật Hiên lập tức ủy khuất méo xệch miệng, “Anh.....anh hung dữ với người ta!”

Kỳ An Tu nhất thời nhuễn xuống, lập tức thay đổi khuôn mặt dịu dàng, như đại hôi lang cổ sống cổ chết dụ dỗ tiểu hồng mao, “A! Anh sai rồi! Anh dọa em với cục cưng sao? Anh xin lỗi nha!”

Hắn tươi cười rạng rỡ vươn móng heo xoa xoa cái bụng bằng phẳng của Diêu Nhật Hiên, “Cục cưng ngoan nga! Cha không phải cố ý, đừng sợ!”

Rồi mới cao thấp tả hữu sờ tới sờ lui, “Cục cưng ở đâu vậy? Có bao nhiêu lớn? Sao lại không động?”

Người này còn không có ngốc, xem ra là tin. Diêu Nhật Hiên yên lòng, lườm hắn một cái, khoa tay múa chân diễn tả, “Cục cưng mới lớn như thế này à, nếu mà bây giờ đã động, vậy sẽ sanh non ! Đến bốn năm tháng thành hình mới có thể động!”

Kỳ An Tu lập tức rút tay ra, “Cục cưng! Cha vừa rồi nói sai rồi, con trăm ngàn lần không nên cử động! Ngoan ngoan ở trong bụng ba ba con, thành thành thật thật, phải nghe lời, biết chưa?”

Đầu óc heo vẫn còn chưa hết choáng váng, đột nhiên nghĩ tới, “Ài, sao em biết cục cưng mới lớn như thế? Hai tháng, vì cái gì lại nhỏ như thế?”

Diêu Nhật Hiên liếc hắn một cái, cong môi nói, “Tuần trước em có đi siêu âm, nhìn thấy cục cưng.”

“Cái gì?” Kỳ An Tu nhất thời lại nổi bão lên, vội vàng giảm nhỏ thanh âm, “Em một mình lên đi nhìn cục cưng, sao không nói cho anh biết?”

“Em.....” Diêu Nhật Hiên cúi đầu tìm cớ, “Khi đó em vẫn còn chưa chắc chắn là có hay không?”

“Vậy em cũng có thể cho anh biết để anh cùng đi mà!” Kỳ An Tu nghiêng răng nghiêng lợi lại sợ dọa đến cậu và cục cưng, cố nén cơn phần nộ xuống, ngữ khí có chút không vui, “Anh nghĩ hoài, trách không được tuần trước em lại đánh mất cà mèn, là để ở chỗ bác sĩ Ngưu đúng không? Vậy nếu em đi coi cục cưng , sao hôm đó không nói với anh?”

“Anh..... lúc ấy chẳng phải anh rất bận sao?”

“Chuyện đại sự như vậy thì mấy cái kia còn quan trọng nỗi gì! Cái bệnh viện nhỏ đó có được không? Ngày mai hay là theo anh đến bệnh viện lớn làm kiểm tra sức khỏe toàn diện nhé!”

“Không được!” Diêu Nhật Hiên gắt gao che bụng, “Bác sĩ Ngưu bảo sóng siêu âm có xạ tuyến, sẽ làm bị thương cục cưng ! Anh ấy kiểm tra cho em là được rồi, em không cần bác sĩ khác đâu.”

Mặt heo rõ ràng là không cam lòng, “Vậy đến khi nào thì anh mới được nhìn thấy cục cưng?”

“Nhanh nhất cũng phải một tháng sau đi.”

Kỳ An Tu cực kỳ ủy khuất, cục cưng đáng yêu của cha, vì cái gì cha phải đợi lâu như vậy mới được gặp lại con? Ánh mắt kia của hắn có thể sánh được với tia X-quang, như muốn nhìn xuyên qua bụng Diêu Nhật Hiên.

Còn vấn đề giới tính của cục cưng nữa, có nên nói với hắn không? Diêu Nhật Hiên sợ hắn chịu không nổi đả kích, trước nói ra một câu, “Em cái kia..... còn làm một ít kiểm tra, đại khái cuối tuần có thể biết kết quả.”

Kỳ An Tu sực tỉnh, lúc này hạ lệnh, “Cuối tuần anh với em đến chỗ bác sĩ lấy kết quả! Sau này có muốn đi bệnh viện, phải để anh đi cùng!”

Diêu Nhật Hiên cảm giận lườm hắn một cái, trong lòng lại cảm thấy cảm giác được người coi trọng vô cùng ngọt ngào, “Kia..... An Tu, đã muộn như thế, em ngủ được không?”

“Em mau ngủ đi!” Kỳ An Tu ấn cậu nằm xuống, lại lấy áo ngủ cho cậu, “Mau mặc vào, đừng để lạnh!”

Như thế Diêu Nhật Hiên mặc quần áo ngay trong ổ chăn, còn nhớ đến một vấn đề, “Vậy anh không làm tiếp sao?”

“Anh nào có tâm tư này?” Nhị đệ nhà heo nghe nói mình đã có hậu, đã sớm sướng đến hôn mê, thành thành thật thật ngoan ngoãn nằm yên.

“Ba tháng đầu mang thai là giai đoạn mấu chốt, em yên tâm đi, anh sẽ tự giải quyết !” Kì An Tu đương nhiên là biết chút thưởng thức này.

Tảng đá đè nặng trong lòng Diêu Nhật Hiên cuối cùng cũng buông ra, hai mắt nhắm lại, định ngủ một giấc. Nhưng chưa được một phút, lại nghe đến bên cạnh bật ra tiếng cười ha ha ức chế không được.

“An Tu! Anh xảy ra chuyện gì thế?”

Kì An Tu cười đến miệng không thể khép lại, hoa chân múa tay vui sướng, y như đang đánh máu gà (??), “Anh sắp làm cha! Anh muốn nói cho ba ba, còn có An Na nữa!”

Diêu Nhật Hiên không đồng ý, “Tình huống của em còn chưa có ổn định đâu! Anh đừng đi ra ngoài nói lung tung!”

“Vì cái gì?”

“Cái kia..... ông bà nói không tốt đâu! Qua ba tháng mới được nói với người ngoài!”

“Nhưng bọn họ đâu phải người ngoài đâu?”

“Ai nha! Em không muốn để cho bọn họ biết bây giờ!” Diêu Nhật Hiên làm nũng.

“Được được được! Không nói thì không nói!” Hiên tại cảm xúc của dựng phu là quan trọng nhất, Kì An Tu dù không muốn nhưng vẫn đồng ý.

Diêu Nhật Hiên nhắm mắt tiếp tục ngủ, nhưng chưa được vài phút, lại nghe tiếng cười ha ha liên miên vang lên.

“Anh đừng có cười nữa! Em muốn đi ngủ!”

“Được được! Anh không cười! Không cười!” Kì An Tu miệng đáp, lại nhin không được cười ha ha tiếp, thật sự rất cao hứng, không nhịn cười nổi.

Diêu Nhật Hiên phẫn nộ ném cái gối qua, “Nếu anh còn cười nữa thì cút ra ngoài cho em!”

Kì An Tu ôm cái gối che miệng nhin cười đi ra ngoài.

“Anh còn chưa có mặc quần áo!” Diêu Nhật Hiên rống lên, thật đúng là không biết xấu hổ! Tuy rằng trong nhà chỉ có hai người bọn họ và Kì ba ba, nhưng con heo kia còn cở truồng, dù có là cha ruột hán cũng không được nhìn đi?

Kì An Tu khoác áo ngủ, cũng không đi xa, ngồi xuống trước cửa phòng họ mà tiếp tục cười.

Diêu Nhật Hiên nghe thấy tiếng cười từ ngoài cửa truyền đến không ngừng, ngao ngán lắc đầu.

Sao con heo này lại vui đến vậy? Không phải chỉ là có cục cưng thôi sao? Có đến mức phải cười như thế không?

Ngủ ngủ!

Hôm nay cậu đã mệt muốn chết rồi, ban ngày đi làm, buổi tối đi dự tiệc, lại làm chút vận động, đã sớm không chịu nổi, rất nhanh liền ôm gối ôm sâu lông cùng cục cưng vù vù ngủ.

Suốt cả đêm, Kì Dân Hạo ngủ không được, luôn nghe thấy tiếng cười ả ả không biết từ đâu truyền đến, khiến cho ông nổi gai ốc đầy mình. Nhưng mà không đúng a, thanh âm này sao giống An Tu đến vậy? Đứa nhỏ này, càng lớn càng kì quái, ngày mai nhất định phải hảo hảo giáo huấn nó! Nhưng ông chưa kịp dạy dỗ thằng con thì đứa con này đã có tin tức giật gân nói với ông.

47. Chương 47

Ta gặp chút rắc rối, ta để An An gọi Hiên Hiên là ba ba rùi, nhưng lại để cho heo tự xưng với con là ba ba mà lại gọi Hiên Hiên là cha thì loạn, vì vậy ta sửa lại chương 46 cho đồng nhất nha, heo là cha, còn Hiên Hiên là ba.

Đến ngày hôm sau Diêu Nhật Hiên ngủ no ăn no mở to mắt, đã thấy một cái mặt heo chình ình chắn ngay phía trước, cái miệng rộng vẫn còn ngáy ngồ cười nhìn cậu, bởi vì cười quá nhiều nên hình như khóe miệng không thể trở về vị trí cũ được.

“Đừng có nói với em là anh cứ cười ngáy ngồ như vậy cả đêm đấy?”

Đôi mắt Kì An Tu đầy tơ máu, trên người có hương vị đã tắm rửa, râu cũng đã cạo sạch sẽ.

“Anh đâu có!” Kì An Tu nghĩa chính từ nghiêm bác bỏ, tuy có vẻ mỗi mặt, nhưng vẫn là tinh thần sáng láng, thần thái bay bổng.

“Tôi hôm qua anh đã lên mạng nghiên cứu [ba trăm câu hỏi lần đầu sinh cực cưng], [bách khoa toàn thư mang thai], [những điều cần biết về mang thai mười tháng]” Hắn đếm đầu ngón tay đọc thuộc lòng, “Cho nên bảo bối, bây giờ em nên rời giường, tuy rằng mang thai rất hay ngủ, nhưng lúc này nên ăn điểm tâm rồi. Em và cực cưng dậy ăn no hăng ngủ tiếp được không? An Na đang đưa An An đến đây, sắp tới rồi, sẽ kịp ăn bữa sáng.”

Hắn chăm người lớn nhưng cũng không quên người nhỏ.

Diêu Nhật Hiên quả thật cũng thấy đói, dậy thì dậy! Nhưng vừa mới ngồi dậy, trong dạ dày lại cuộn lên khó chịu. Dù sao Kì An Tu đã biết rồi, không cần phải che giấu nữa, đơn giản liền ới ngay trước mặt hắn.

“Cái này gọi là ốm ghen!” Kì An Tu một mặt vuốt lưng cho cậu, một mặt rất là chuyên nghiệp giải thích.

“Vậy có biện pháp gì không? Ơ!” Diêu Nhật Hiên càng quan tâm cái kia.

Kì An Tu lắc đầu, “Không có, bình thường thì sẽ biến mất sau ba tháng, đương nhiên, cũng có người vẫn ới đến mười tháng.”

Diêu Nhật Hiên nổi giận, “Vậy thì nói làm cái quái gì..... Ơ!”

Kì An Tu đau lòng xoa lưng cho cậu, “Lát nữa ăn chút gì thì tốt rồi. Em có thèm thứ gì không? Anh đi mua cho!”

Vô nghĩa lười nghe! Diêu Nhật Hiên rốt cuộc vẫn là nôn khan gần chết, mới tạm ổn.

Đãi ngộ thực sự khác hẳn trước kia, Kì An Tu bên người hầu hạ. Kem đánh răng chuẩn bị sẵn, ly nước đưa đến tận miệng, còn cố ý dùng nước ấm, chỉ kém tự mình động thủ giúp cậu rửa mặt.

Sửa soạn thỏa đáng, Diêu Nhật Hiên đành thay quần áo xuống lầu, Kì An Tu lại nghiêm mặt ra lệnh cấm, “Sao em vẫn còn mặc mấy thứ quần áo đó? Định ép ngặt cực cưng à! Toàn bộ đổi ngay! Sau này chỉ có thể mặc quần áo thể thao rộng thùng thình.”

Diêu Nhật Hiên thiếu chút nữa thở ra lửa, “Cực cưng còn nhỏ như vậy thì sợ cái gì? Ở đây làm gì có quần áo thể thao? Hơn nữa, em mà mặc đồ thể thao thì làm sao mà đi làm?”.

Heo cha rất là bất khả tư nghị nhìn cậu, “Em còn muốn đi làm? Em sao có thể đi làm nữa chứ? Bây giờ em phải ở nhà tĩnh dưỡng mới đúng! Hôm nay chúng ta lập tức dọn về đây, em không cần làm gì cả, cứ ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ đi, lát nữa anh sẽ đi thu dọn.”

Diêu Nhật Hiên nổi giận, “Anh không thể cướp đoạt quyền lợi đi làm của em, dù viên công có mang thai, công ty cũng không thể sa thải! Thật sự quá thiếu kiến thức pháp luật!”.

Kì An Tu vẻ mặt vô tội, “Anh có nói sa thải em đâu? Chúc vị trong công ty vẫn giữ lại cho em mà, chính là để cho em ở nhà dưỡng thai.”

“Không có khả năng!” Diêu Nhật Hiên lười nói chuyện vô nghĩa với con heo thần kinh kia, không cho cậu mặc quần áo này thì cậu tìm đại một bộ quần áo ở nhà thay, mở cửa liền chuẩn bị xuống lầu.

Heo cha hốt hoảng chạy theo, “Em đi chậm một chút đi! Bước chân phải thu hẹp lại một chút.”

Kì An Tu cứ lẳng nhăng chạy theo không ngừng lải nhải khiến cho cậu rất bức mình, quên mất đang mặc cái quần dài thướt của Kì An Tu, dép lê đập nhằm gấu quần, nhất thời vấp té về phía trước.

Heo cha sợ hết hồn, phần đầu quên mình lấy vận tốc một trăm mét một giây vọt tới đằng trước, đỡ lấy cậu, “Nhìn một cái! Nhìn một cái! Đã bảo em chậm một chút! Vội vã như vậy làm gì chứ?”

Diêu Nhật Hiên cũng âm thầm kinh tâm, lại đâm hấn một đâm, “Đều là tại anh, hại em phân tâm!”

Kì An Tu đỡ cậu đứng dậy rồi ngồi xổm xuống giắt gấu quần lên, sau đó mới gắt gao ôm cậu từng bước một đi xuống dưới.

“Hai người đang làm gì vậy?” Diêu Bình An đứng ở dưới lầu nhìn lên, “Ba ba bị thương sao?”

Diêu Nhật Hiên đi xuống vừa thấy, nhất thời quỳnh quáng, Kì Dân Hạo, Kì An Na còn có cả con ba người đang chăm chú nhìn cậu.

Diêu Nhật Hiên đỏ mặt, đem Kì An Tu đẩy ra, “Anh buông ra, em tự đi! An An không sao đâu, ba ba không có việc gì!”

“Không được!” Heo cha không chịu buông tay, “Chúng ta đi từ từ a!” Hấn còn lớn giọng liệt liệt phân phó, “Lão ba, mau đem bữa sáng của Tiểu Hiên dọn ra, cả hai đã đói bụng rồi!”

Kì Dân Hạo tức giận nghĩ, ta thành đứa ở cho nó sai vặt từ khi nào? Lại không biểu lộ ra, “Sớm chuẩn bị tốt! An An lại đây đi ăn với ông.”

Kì An Tu dùng tốc độ sánh ngang với rùa mất hơn ba phút mới xuống được lầu, còn rất là không vui nhứt mảy nói, “Sao nhiều bậc thang quá vậy, tới ba mươi chín bậc lận! Có thể lắp một cái thang máy không?”

Kì An Na trợn mắt liếc ông anh ngốc, “Ngại cao thì xuống lầu một mà ở! Anh đang giở trò gì vậy?”

Kì An Tu nghiêm túc suy nghĩ, “Đúng nga! Dem phòng khách lầu một sửa lại, chúng ta dọn xuống dưới ở! Cảm ơn An Na nha, em đúng là vô cùng thông minh vô cùng đáng yêu!”

Ổng..... ổng cứ nhiên dùng mấy lời buồn nôn như vậy khen mình? Đây là anh mình thật à? Kì An Na ghen hòng nhìn trần trối, thực hoài nghi ông anh mình bị bệnh hay là bị người khác xuyên qua nhập hồn rồi?

Bữa sáng ăn cháo, còn có cả trứng chiên thịt băm, rất là phong phú.

Kì An Tu lại làm vẻ mặt hốt hoảng, “Toàn dầu mỡ ăn không đúng, lão ba, ba đi làm ít hần đồn đi, thêm một ly sữa đậu nành dinh dưỡng hơn.”

Diêu Nhật Hiên chột dạ, dùng sức néo hấn, lại một chút phản ứng cũng không có.

Trong đầu heo cha đều là làm sao để bồi bổ cho cục cưng, tiếp tục đưa ra yêu cầu không an phận, “A! Đúng rồi, còn có cháo tổ yến nữa, món này rất bổ dưỡng. Lão ba, trong nhà còn tổ yến không?”

Kì Dân Hạo bức mình liếc thẳng con một cái, “Tổ yến không có! Muốn ăn thì tự đi mà mua đi! Có cái cho mày ăn miễn phí là tốt lắm rồi, còn chọn tam lấy tứ! Chê ba mày nấu không ngon thì tự nấu luôn đi!”

Kì An Tu than thở, “Tự mua thì tự mua! Bất quá lão ba, gần đây ba làm thêm thật nhiều đồ ăn bổ dưỡng cho Tiểu Hiên nhé, con sẽ mua mấy quyển sách nấu ăn về cho ba nghiên cứu.”

Ế? Mọi người cảm thấy kì quái, ánh mắt lại tập trung sang người Diêu Nhật Hiên.

“Tiểu Hiên bị bệnh?”

Heo cha cười toe, “Tiểu Hiên không cho con nói! Hắc hắc!”

Diêu Nhật Hiên giận dữ, có cái kiểu nói như vậy à? Vậy chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi sao?

Tiểu Bình An lập tức khấn trương, nhảy từ trên ghế xuống, chạy đến bên Diêu Nhật Hiên, “Ba ba, ba ba bệnh à?”

Diêu Nhật Hiên đỏ đến tận mang tai, xoa xoa đầu con trấn an, “Không có việc gì! Ba ba không sao đâu!”

Kì Dân Hạo cũng hỏi, “Tiểu Hiên a, con bị sao vậy? Nếu thực sự bị bệnh thì đừng nên giấu diếm, bị bệnh không đáng sợ đâu, chỉ cần hảo hảo trị liệu là được mà. Bác sẽ gọi điện thoại cho viện trưởng Trần, chúng ta lập tức sẽ đi đến chỗ đó!”

Kì An Tu cười càng quỷ dị hơn, “Không cần! Bệnh này của Tiểu Hiên không cần trị liệu, chỉ cần ăn uống tốt nghỉ ngơi tốt là được!”

Cái này mà gọi là bệnh cái gì? Hẳn cư nhiên còn cười đến vui vẻ như thế?

Kì An Na cầm lấy một cái nĩa làm hung khí, phát huy năng lực luật sư tra khảo, “Anh, nói hay không? Nếu anh không nói, từ bây giờ trở đi em sẽ không ngừng đặt câu hỏi!”

“Là Tiểu Hiên không cho anh nói mà!” Kì An Tu cười toe toét.

“Nói!” Ba người không quay sang liếc Diêu Nhật Hiên một cái, trăm miệng một lời ra lệnh.

Kì An Tu vô tội nhìn Diêu Nhật Hiên, “Anh có thể nói được không?”

Không thể khiến nhiều người tức giận a! Diêu Nhật Hiên cúi đầu, Kì An Na liền nói ngay, “Không phản đối tức là đồng ý, anh có thể nói!”

Kì An Tu hít sâu một hơi, rất là kiêu ngạo lớn tiếng tuyên bố, “Anh sắp làm cha rồi!”

Cái gì? Mọi người còn tưởng rằng hẳn muốn kết hôn với Diêu Nhật Hiên, trở thành cha của Tiểu An An, Kì Dân Hạo nói, “Chúng ta đang hỏi chuyện của Tiểu Hiên cơ mà!”

Kì An Tu cười hề hề nhìn lão ba, “Chính là Tiểu Hiên có cục cưng của con a!”

Cái gì? Kì An Na chấn kinh, “Kỹ thuật nam nam sinh tử phát minh rồi?”

Tiểu Bình An rất nhanh liền hiểu, hưng phấn ghé vào trên bụng Diêu Nhật Hiên, “Là ba ba có em bé với chú!”

Trái tim già nua của Kì Dân Hạo không khổng chế được mà rung động kịch liệt, ngay cả giọng nói cũng run rẩy, “An Tu con nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Kì An Tu thấy thần sắc của lão ba kỳ quái, vội vàng giúp lão nhân gia vượt ngục thiaạן khí, “Lão ba trăm ngàn lần đừng quá kích động! Trấn tĩnh, bảo trì trấn tĩnh!”

Kì Dân Hạo sao còn khả năng trấn tĩnh được nữa? “Con..... mà mau nói rõ ràng cho ba!”

Kì An Tu tận lực dùng ngôn ngữ khoa học thông dụng giải thích, “Thân thể của Tiểu Hiên cấu tạo khác với người bình thường, có hai cơ quan sinh dục, thân thể em ấy có thể thụ thai theo cách bình thường. Mà hiện tại, ”

Hắn lấy giấy chẩn đoán cất cẩn thận trong người đưa ra làm bằng chứng, “Em ấy đã có thai với con, đã được hai tháng rồi! Cho nên, con sắp làm cha, Tiểu An An phải làm anh, An Na trở thành cô, mà lão ba ngài, đã có thêm một đứa cháu rồi!”

Kì Dân Hạo ngây ngốc nửa ngày nói không ra lời.

Nhưng Kì An Na trái lại phản ứng ngay lập tức, “Trời ơi! Anh hai gặp được song tinh nhân! Sao anh lại may mắn như thế chứ?”

Heo cô hai mắt tỏa ánh sáng, nghĩ đến một vấn đề quan trọng khác, “Lão ba, Kì gia có hậu rồi! Ba không được bức con lập gia đình nữa! Ha ha!”

“Nga ya!” Heo anh hai tí hon hưng phấn quơ quơ đôi chân nhỏ xíu trên ghế, “Người ta được làm lão đại rồi, ha ha!”

Heo ông run rẩy cầm tờ giấy chẩn đoán, phản ứng đầu tiên là gào lên tên người vợ đã khuất, “Thục Phân ơi..... Cuối cùng tôi cũng không khiến bà thất vọng, giải quyết một đứa rồi a..... Ha ha!”

“Lão ba! Sang năm nhà chúng ta sẽ tăng thêm một đứa nhóc rồi! A ha ha ha!” Heo cha lại tận tình cuồng tiếu!

Diêu Nhật Hiên đầu đầy hắc tuyến nhìn cả một nhà đang cười điên cuồng, cúi đầu, ăn cơm. Đường như muốn dùng thức ăn lấp đầy bụng hóa.

Cho mấy người cười! Tui ăn! Tui ăn! Tui ăn!

48. Chương 48

Diêu Nhật Hiên cảm thấy rất là bất khả tư nghị, sao lại gặp được cái nhà này?

Người bình thường biết người khác là song tính nhân không phải đều sẽ cảm thấy khinh bỉ, chán ghét thậm chí ghê tởm sao? Bọn họ sao có thể nhanh chóng tiếp nhận cậu lần cục cưng? Bác Kì cư nhiên còn xuất ra rượu đỏ quý báu cất giữ nhiều năm bốn phía chúc mừng, đúng là quá điên khùng!

Thật vất vả đợi đến khi già trẻ bốn người ằm ỉ đủ mới bắt đầu công việc chính sự.

Heo ông hiệu suất làm việc còn cao hơn cả heo ba ba nữa, lập tức gọi điện thoại mời người đến thiết kế trang trí lại toàn bộ nhà cửa.

Diêu Nhật Hiên hiện tại chỉ có thể ở dưới lầu một, phòng ở trên lầu của bọn họ để cho Tiểu Bình An ở.

Heo cô nhân cơ hội cũng đề xuất đem gia cụ trong phòng của cô nàng đổi lại hết, cô nàng bảo phải dọn đến để chăm cháu yêu tương lai. Đây rõ ràng là muốn trở về ăn chực uống chực, nhưng heo ông đang rất cao hứng nên toàn bộ pass!

Bởi vì lo lắng có ô nhiễm, toàn bộ đồ gia dụng không thể không đổi mới, toàn bộ đồ cũ vứt hết, heo ông cũng rất là nghiêm túc yêu cầu thiết kế sư, giá cả không thành vấn đề nhưng phải bảo đảm tất cả đều là đồ bảo vệ môi trường không độc hại.

Đem phòng ở giao cho thiết kế sư lo, cả nhà ra lệnh tổng động viên, tập thể chạy đến siêu thị mua sắm.

Mua đồ trẻ em chuẩn bị cho cục cưng, mua thêm quần áo cho thai phụ, đồ đặc cần mua cũng thật không ít đâu!

Vốn bác Kì An Tu ở nhà chăm sóc Diêu Nhật Hiên nghỉ ngơi, nhưng heo cha làm sao ngồi yên được? Đây là mua sắm cho cục cưng của mình a, hần có thể không đi sao?

Thế là mọi người tiền hô hậu ủng, thật cẩn thận mang theo Diêu Nhật Hiên xuất môn, Diêu Nhật Hiên oán hận nghĩ, trông cậu chẳng khác nào lão Phật gia trong truyền hình!

Địa điểm mua sắm đương nhiên chính là siêu thị của Kì gia, cái này gọi là nước phù sa không lưu ngoại nhân điền.(nước phù sa không chảy ruộng người ngoài= tiền tui tiêu ở siêu thị nhà tui, quyết không cho mấy siêu thị khác được lợi)

Thẻ của Kì Dân Hạo so với thẻ bạch kim của con trai ông càng thêm vip, thẻ kim cương chuyên dụng không chỉ có chiết khấu rất cao, phí sử dụng hàng tháng sẽ tự động khấu trừ trong tài khoản của lão nhân gia.

Được đại boss chịu móc hầu bao chi trả, chỉ có đồ ngốc mới không mua!

Một đôi anh em vô lương xách theo một ông anh trai nhỏ tương lai càn quét cả siêu thị.

Còn Diêu Nhật Hiên thì sao? Cậu đành ôm theo một cái túi đầy đồ ăn vặt được con trai yêu thương chọn cho ngồi bên ngoài chờ bọn họ mua sắm.

Chỉ cần cậu khề nhúc nhích, lập tức liền bị bốn ánh mắt bắn qua, cường lực ngăn lại, “Mau ngồi xuống! Trăm ngàn lần đừng động đậy!”.

Có cần khoa trương như vậy không? Diêu Nhật Hiên một đầu hắc tuyến, đành phải nhìn toàn gia kia tiêu tiền như nước, bản thân mình ngồi một chỗ oán hận bản thân tốn hơi thừa lời.

Bọn họ hiện tại đang chọn đồ trẻ em, heo cha cầm một đôi tất phần hồng yêu thích không buông tay, “Đáng yêu quá đi! Cục cưng của ta phải mặc cái này!”

Heo cô chọn một đôi màu xanh nhạt, “Này hảo q nga!”

Heo anh hai thích cái màu vàng nhạt, “Mặc cái này đi đường mới dễ thương!”

Heo ông xoa xoa đầu heo anh hai, chính mình thì chọn một đôi màu lam nhạt giao cho nhân viên bán hàng, “Toàn bộ đóng gói.”

Đây câu nói nhiều nhất trong ngày hôm nay của lão nhân gia. Diêu Nhật Hiên nhìn thấy toàn bộ đồ đặc đều được mua thành bốn. Có cần lắm sao? Đương nhiên không cần thiết! Cậu từng nuôi con, đương nhiên biết trẻ em lớn nhanh như thế nào, mấy thứ này có khả năng không kịp dùng tới đã trở nên vô dụng. Nhưng phản đối hữu hiệu sao? Đương nhiên không có hiệu quả!

Heo ông vung tay, “Không sao cả! Mua nhiều thì cho cục cưng mỗi ngày đổi một cái mới!”

Người xưa từng nói cách đời thân thiết hơn thật không sai, trước kia ông chưa từng chiều hai đứa con mình như thế, nhưng đối với cháu mình lại hết sức hào phóng.

Diêu Nhật Hiên không còn lời nào để nói.

Nhưng cậu không biết, sự nuông chiều dung túng này thật sự đã dưỡng ra được một tiểu bại gia tử! Quần áo giấy dép dùng chừng một tháng đã kêu cũ kiên quyết không chịu dùng tiếp, không những mua mới, còn không phải hàng hiệu thì không dùng. Một chút cũng không biết cái gì tên là tiết kiệm, đầu óc lại càng không biết cái gì tên là khó khăn gian khổ. Ba ba nếu không cho mua, thì đi tìm cha, tìm ông, tìm cô, nhất định sẽ có người chiều theo ý nó. Đây là chuyện sau này.

Đồ của tiểu bảo bảo mua xong rồi, tới lượt đại bảo bảo. Diêu Bình An rất hào hứng mua sắm cho em bé, hoàn toàn không hề ghen tị với em, sau khi lựa đồ cho em bé xong thì chui vào phòng đồ chơi, chuyện còn lại để cho người lớn xử lý.

Đến quầy chuyên bán đồ cho phụ nữ có thai, chỗ này không có trang phục kiểu nam. Diêu Nhật Hiên vội vàng ngăn bọn họ lại, ai bảo họ lại định mua đầm bầu hồng hồng thướt thướt nơ bướm bướm, cậu thật sự phát hỏa.

Tuy rằng tư tâm đều cảm thấy Diêu Nhật Hiên mặc cái váy này rất đẹp, nhưng nhìn đôi mắt đỏ hoe của cậu, mọi người ngẫm lại đều cảm thấy không ổn.

Đang chuẩn bị rút lui, Diêu Bình An phát hiện ra một bộ đồ màu đen tuyền, “Cái kia là gì vậy?”

Tiểu gia khỏa không biết rằng chính mình trước đây khi ở trong bụng Diêu Nhật Hiên cũng từng xuyên qua đó rồi.

Người bán hàng mỉm cười giải thích, “Đây là trang phục để phòng ngừa phóng xạ, trong cuộc sống hằng ngày của chúng ta thường xuyên phải sử dụng điện thoại di động, máy tính, đồ điện tử như lò vi ba, máy điều hòa có tia phóng xạ, người bình thường đương nhiên không sao cả, nhưng mà phụ nữ có thai thì em bé trong bụng rất dễ dàng bị tổn thương, mà mặc bộ đồ này vào thì có thể ngăn chặn tia phóng xạ, cam đoan mẫu tử bình an.”

Này còn nói gì nữa ? Nhất định phải mua!

Diêu Nhật Hiên chỉ đồ phòng hộ nhỏ như cái tạp dề khế nói, “Mua cái kia đi!”

Trước kia khi cậu mang thai Tiểu An An, Ngưu Kiến Minh biết cậu rất ngại nên cố ý chọn loại này cho cậu để cậu có thể giấu ở bên trong quần áo, sau khi sinh An An thì vứt ngay.

Nhưng Kỳ An Tu cao thấp đánh giá nửa ngày, “Bộ đồ phòng hộ này hình như nhỏ quá?”

Người bán hàng chỉ một cái váy bên cạnh nói, “Loại này rất tốt, là mặt hàng bán chạy nhất chỗ chúng tôi.”

Kì Dân Hạo lên tiếng, “Tiểu Hiên vẫn là nên bảo hộ toàn diện thì tốt hơn. Dù sao cũng là ở nhà, không sao cả, mua cái này đi!”.

Cái gì..... cái gì chứ? Ở trong nhà? Diêu Nhật Hiên ngượng chín mặt, vậy làm sao mà cậu ra ngoài được?

Bởi vì người bán hàng còn đặc biệt giới thiệu loại quần áo này không giặt với nước được, nếu nhúng nước sẽ làm giảm hiệu quả chống phóng xạ, Kì Dân Hạo rất là hào khí trực tiếp mua một hơi tám bộ, mỗi tháng một bộ để bảo vệ cho đứa cháu tương lai một cách hiệu quả nhất.

Cuối cùng đến khi mọi người cảm thấy đã mua sắm đủ, đến lúc nên về nhà thì mới phát hiện, xe căn bản không chở hết được, Kì Dân Hạo trực tiếp gọi cho quản lí phụ trách, dùng nguyên một chiếc xe vận tải chở hết về nhà.

Cả nhà lại đi siêu thị mua đồ ăn, trước mua mấy quyển sách dạy nấu ăn dinh dưỡng dành cho phụ nữ có thai, sau đó mua một đồng thịt gà vịt bò heo, rau dưa hoa quả, sau đó thắng lợi trở về.

Thiết kế sư động tác thật đúng là mau, rất nhanh đã cung cấp cho bọn họ vài phương án chọn lựa. Mọi người đều chọn kiểu mà mình muốn, thiết kế sư liền chỉ huy người bắt đầu thi công, bởi vì phần lớn là điều chỉnh, cho nên nửa ngày đã có thể hoàn thành toàn bộ.

Diêu Nhật Hiên đương nhiên là ngồi ở phòng khách chờ ăn chờ uống, mặc kệ cho bọn họ bận rộn tối tăm mặt mũi. Đi dạo cả ngày, quả thật cũng mệt mỏi, ăn xong bữa ăn đầy dinh dưỡng của heo ông, Diêu Nhật Hiên nằm luôn trên ghế mà ngủ ngon lành. Mặc cho bên ngoài hỗn loạn, nghiêng trời lệch đất, ta say sưa độc miên.

Đến khi cậu ngủ no nê tỉnh lại, trời đã tối rồi, trong nhà im ắng.

Người đâu? Cậu mơ mơ màng màng đứng dậy, kêu vài tiếng nhưng không ai đáp.

Bọn họ đi đâu cả rồi?

Diêu Nhật Hiên đang hết nhìn đông tới nhìn tây, bỗng nhiên nhìn thấy cửa bật mở, Kì An Tu mặc một thân lễ phục dạ hội, dìu thương soái khí, cầm một đóa hoa bách hợp trắng muốt chậm rãi đi về phía cậu.

Hắn cái gì cũng không nói, trên mặt lại cười đến cảnh xuân sáng lạn, đôi mắt sáng ngời tựa như ngọn hải đăng trong đêm đen, hấp dẫn người khác không tự chủ được tới gần.

Tim Diêu Nhật Hiên đập loạn.

Đây..... anh ấy đang định làm gì vậy? Trong lòng cậu loáng thoáng đoán ra, nhưng lại không dám nghĩ quá xa vời.

Chỉ cảm thấy trên mặt càng ngày càng nóng, nhưng không cách nào lý khai tầm mắt, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hắn từng bước một đi đến trước mặt mình, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, “Mỹ nhân say ngủ của anh, cuối cùng em cũng đã thức dậy!”

Mặt Diêu Nhật Hiên oanh một tiếng bốc khói, nóng đến mức đỏ mề hôi hột.

Kì An Tu như hiệp sĩ quì một gối, chân thành hỏi, “Tiểu Hiên, em có đồng ý làm vợ anh không? Anh nguyện chấp tử tỳ, dữ tử giai lão cùng em!”

Nghe thanh âm tràn đầy từ tính thốt lên những lời này, Diêu Nhật Hiên cúi mặt. Rất nhiều vui sướng, cảm động chuyển thành nhiệt lệ, từng giọt từng giọt rơi xuống, đọng lại trên những cánh hoa bách hợp, khiến cho đóa hoa càng trở nên kiều diễm.

Kì An Tu lấy ra một chiếc hộp trang sức, bên trong là một đôi nhẫn bạch kim khảm kim cương, cho dù đang ở trong bóng tối, vẫn tỏa ra ánh sáng chói mắt.

“Em nhận đi!” Lời nói tràn ngập khí phách ra lệnh cũng đầy khẩn cầu tha thiết.

Hạnh phúc tới quá nhanh, khiến cho Diêu Nhật Hiên ần ần có chút không tự tin, nhìn đôi nhẫn gần trong gang tấc, lại giống như đang nhìn một giấc mộng xa xôi không thể thành hiện thực. Vừa khao khát, lại sợ hãi.

Kì An Tu rút tay vào túi quần làm một động tác nhỏ, bỗng nhiên Diêu Nhật Hiên thấy trước mắt sáng ngời, toàn bộ rèm cửa được kéo ra.

Trong hoa viên xuất hiện một trái tim lớn dùng vô số đoá hồng mân côi tạo thành, bốn phía còn sắp một vòng nền đỏ, trông cực kỳ lãng mạn ấm áp.

Bên cạnh là hai heo lớn một heo nhỏ, mặc trang phục đáng yêu, hai heo lớn kéo một cái biểu ngữ giơ lên cao, “Tiểu Hiên, anh yêu em! Lấy anh đi!” Heo con thì giơ một tấm bảng dùng sức vẫy, trên mặt chỉ có ba chữ, “Kết hôn đi!”

Nước mắt Diêu Nhật Hiên càng chảy không ngừng, không cách nào lau đi.

Kì An Tu không đợi lâu, trực tiếp kéo tay trái cậu, không nhiều lời đeo nhẫn vào ngón áp út, “Em không nói gì tức là đồng ý nhé!”

Diêu Nhật Hiên vừa muốn khóc vừa muốn cười, sao nói ra được chứ?

Kì An Tu giữ tay cậu ép đeo chiếc nhẫn kia cho mình, “Tốt lắm, kết thúc buổi lễ!”

Rồi mới ôm lấy gương mặt khóc lem nhem như mèo, hôn lên nước mắt trên mặt cậu, khiến cho bên ngoài một mảnh thét chói tai!

Kì An Tu không cho bọn họ xem biểu diễn nữa, liền quay đầu phân phó, “Mau ăn cơm! Tiểu Hiên với cục cưng đều đói bụng rồi!”

Diêu Nhật Hiên vốn cảm động rồi tỉnh rồi mù, nghe xong lời này lại tức giận sôi lên.

Khi dễ cậu là thùng cơm à? Đang khúc ảm áp lãng mạn sao lại đi nhắc tới chuyện ăn cơm chứ?

Bất quá, quả thật cậu cũng có chút đói.

Vậy..... vẫn là ăn cơm trước đi!

Buổi tối, trở lại căn phòng đã đổi mới hoàn toàn của bọn họ, Diêu Nhật Hiên biết, có một số việc đã đến lúc phải nói.

Hôn nhân là thần thánh, trong hôn nhân tuyệt đối không thể có chuyện giấu diếm.

“An Tu.....em có chuyện cần nói với anh.”

“Vừa lúc, anh cũng có chuyện muốn nói với em.” Sắc mặt Kì An Tu có chút thận trọng, nhưng thấy cậu khẩn trương như thế, lại ra vẻ thoải mái cười cười, “Em nói trước đi!”

Diêu Nhật Hiên không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, “Ách..... em cần phải nói một chuyện, từ trước đến giờ vẫn không nói rõ ràng với anh, là chuyện liên quan đến em.....và An An.....”.

Next : Cha của Tiểu An An

Ru:ố hổ hổ, com đề, không com thì không có sớm đâu, ít nhất phải có 5 com thì mới post ố hổ hổ.

49. Chương 49

Nửa nằm trên chiếc giường mềm mại thoải mái, Diêu Nhật Hiên siết chặt góc chăn, không biết nên nói thế nào, “An Tu, An An nó..... nó kỳ thật..... kỳ thật là con của em.”

Kì An Tu thiếu chút nữa cười phá lên, “Anh đương nhiên biết An An là con em! Nhìn diện mạo của nó, nói nó là con người khác cũng không ai tin à!”

Diêu Nhật Hiên lắc lắc đầu, “Nó..... nó kỳ thật không phải là em và Chỉ Quân sinh.”

Sắc mặt Kì An Tu hơi đổi, “Vậy là em và ai sinh ?”

Diêu Nhật Hiên giương mắt nhìn hần, ánh mắt sợ hãi mà yếu ớt, trong lòng Kỳ An Tu căng thẳng, liên tưởng đến một loại khả năng, nhất thời sắc mặt đại biến, nhưng không dám truy hỏi.

Diêu Nhật Hiên lại cúi đầu, giọng nói yếu ớt, nhưng vẫn vang lên rõ ràng trong gian phòng tĩnh lặng, “An An nó..... nó là do em sinh.”

Ầm! Trong đầu Kỳ An Tu nhất thời một mảnh hỗn loạn.

An An là Tiểu Hiên sinh, tức là nó..... nó hần là còn có một người cha? Nói cách khác, trước kia Tiểu Hiên còn có một người đàn ông?

Tim Kỳ An Tu lập tức bị chìm trong hồ dấm chua, chua đến khó chịu nói không nên lời, còn có lửa giận phần nộ lẫn đau lòng mãnh liệt mà dâng cao, “Sức sinh kia là ai? Vì cái gì cho tới bây giờ không quan tâm đến hai người?”

Sắc mặt Diêu Nhật Hiên rất khó coi, cúi gằm mặt, nước mắt lăn chả rơi, run rẩy sợ hãi nói, “Em..... em không biết.....”.

“Sao em lại không biết được?” Sau khi Kỳ An Tu thốt ra, trong đầu bỗng nhiên toát ra một loại khả năng.

Trong chuyện tình cảm Diêu Nhật Hiên phi thường ngây ngô, hoàn toàn nhìn không ra có bao nhiêu kinh nghiệm, lại không biết cha của đứa nhỏ, như vậy, chỉ có một khả năng xấu nhất, tim hần kịch liệt run rẩy, “Em bị..... xâm phạm?”

Diêu Nhật Hiên không ngẩng đầu, đã có nước mắt làm ẩm ướt ngực áo hần.

Kỳ An Tu đau lòng tột đỉnh, gắt gao ôm lấy cậu, “Không sao nữa! Không sao nữa! Anh không hỏi gì hết, em cũng đừng nói nữa! Tất cả đều quên hết đi!”

Diêu Nhật Hiên ở trong lòng hần bật khóc nức nở, “Em..... em muốn nói với anh.....”

“Được..... vậy em nói hết ra đi, có chuyện gì anh cũng sẽ cùng em chia sẻ!” Kỳ An Tu vừa đau lòng lại vừa phần nộ, nếu cho hần biết cái kẻ vương bát đần kia là ai, nhất định hần sẽ đem tên đó thiên đao vạn quả, băm thây vạn đoạn!

Diêu Nhật Hiên cảm nhận cái ôm ấm áp, an tâm rất nhiều, ở trong ngực hần lau đi nước mắt, mới nhẹ nhàng kể chuyện cũ.

Năm đó, cậu mới mười tám tuổi, vừa mới nhận được giấy báo đậu đại học.

Toàn bộ cô nhi viện đều cao hứng vì cậu, có một người tên là Trần Võ cũng ở trong cô nhi viện vẫn coi cậu như em trai mà chăm sóc, sau khi tốt nghiệp được một khách sạn thuê làm đầu bếp, làm việc cách nơi cậu học không xa, mẹ tu sĩ cho hai người lộ phí, để bọn họ cùng nhau lên đường.

Vốn Diêu Nhật Hiên định đến trường báo danh, sau đó ở trong kí túc xá chuẩn bị chờ đến khi khai giảng. Nhưng sau khi cùng Trần Võ đến nơi thì mới phát hiện trường học còn chưa nhận sinh viên đến đăng kí, rơi vào đường cùng, đành phải đi theo Trần Võ đến khách sạn mà anh ta làm ở tạm. Cũng không ngờ, ở nơi này lại gặp phải cơn ác mộng khủng khiếp nhất đời cậu.

Diêu Nhật Hiên ép mình phải nhớ lại cái ngày kinh hoàng đó “Hôm đó là đêm cuối cùng em ở đây. Em giống như trước đợi đến mười giờ tối mới đi tắm ôn tuyền.”

Kỳ An Tu nghe thế, đột nhiên toàn thân run lên, “Ôn tuyền?”

Diêu Nhật Hiên gật đầu, nói tiếp, “Khách sạn đó có ôn tuyền, bình thường mở cửa tiếp khách đến chín giờ, mười giờ không còn ai cả. Nơi Trần Võ ở chỉ có buồng tắm công cộng mà thôi, em không thể đến đây tắm rửa, đành phải đợi mỗi đêm đến giờ đó mới lén đến ôn tuyền tắm. Vốn vẫn rất ổn, cho tới ngày đó đều không đụng phải ai, ai ngờ buổi tối hôm đó, em vừa xuống nước, còn có người đến.”

Cậu không nhận ra sắc mặt của Kỳ An Tu đã trắng bệch, run giọng hỏi, “Vậy là người đó đến chỗ em à?”

Diêu Nhật Hiên lắc đầu, “Người đó không phải đến một mình, còn có một cái cô gái.”

Nói đến người này, cậu bỗng nhiên cảm giác được Kỳ An Tu toàn thân đều cứng ngắc, cánh tay chậm rãi buông lỏng ra, “VẬY..... sau đó?”

Diêu Nhật Hiên cố lấy dũng khí nói tiếp, “Hai người bọn họ ở rừng cây bên cạnh..... đầu tiên là hôn môi, rồi mới..... ách, chính là làm chuyện đó.....”

Tuy rằng đã qua nhiều năm, nhưng nhớ lại cảnh nóng bỏng nhìn thấy trong đêm đó, vẫn là làm cho Diêu Nhật Hiên vốn đơn thuần nhin không được mặt đỏ tim đập.

“Em..... em trốn trong nước, không dám ngẩng đầu nhìn. Nhưng..... cũng không bao lâu, hai người bọn họ bắt đầu cãi nhau, người nam mắng cô gái kia, em không nghe rõ bọn họ nói gì, chỉ nghe thấy nói cái gì mà thuốc, rồi cứu gì gì đó, sau đó người kia tát cô gái đó một cái, cô ấy bật khóc chạy đi, chỉ còn lại người con trai đó.”

Diêu Nhật Hiên vẫn còn nhớ rõ, “Lúc ấy, người thanh niên đó hô hấp rất khó khăn, ôm ngực rỏ dồc, em mới..... ách..... khi đó em không hiểu gì cả, còn tưởng rằng.....tưởng rằng anh ta bị phát tác hen suyễn, liền đứng lên mặc quần áo đi qua hỏi, lại..... lại không ngờ rằng.....” Bị người ta kéo vào trong rừng cây cường bạo.

Diêu Nhật Hiên hạ mi mắt, lông mi nhẹ nhàng rung động lộ rõ nội tâm bất an, bất quá vẫn là công chính nói một câu, “Người thanh niên đó..... có thể là bị người ta hạ thuốc.”

Cho tới bây giờ cậu vẫn không dám nhớ lại cảnh tượng đêm đó, chỉ nhớ rõ người đó ôm lấy cậu như ôm lấy phao cứu sinh, gắt gao quần lấy cậu, không cho cậu chạy đi.

Toàn bộ quá trình, chỉ có những nụ hôn tới tấp khiến cho người ta hít thở không thông cùng với sức ép khủng khiếp khiến cho cậu không thở nổi.

Rồi thân thể bị xé rách đau đớn, cùng với trườ sấp không ngừng mang đến cảm giác kỳ quái mà xa lạ đầy kích thích. Cái loại cảm giác khiến cho người ta kêu cũng kêu không ra, phản kháng cũng phản kháng không được, dường như rơi vào đầm lầy không đáy, không thể tự kiềm chế.

Cậu cho rằng loại tra tấn này sẽ kéo dài đến vô tận, thì một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng phóng thẳng vào sâu trong thân thể cậu, trận khổ hình đã chấm dứt.

Người thanh niên đó sau khi tận tình phát tiết mới thả lỏng kiềm chế với cậu mà hôn mê.

Diêu Nhật Hiên kếp lê thân thể bị tàn phá đau đớn miễn cưỡng đến ôn tuyền tẩy sơ rồi bỏ trốn mất dạng. Ngày hôm sau, quay về trường học. Chuyện này, từ đó về sau cậu chôn sâu dưới đáy lòng, không hề kể cho bất kì ai.

Mặt Kỳ An Tu trắng bệch không nói nổi nguyên câu, “Em..... sao không đi.....”

“Tổ cáo anh ta?” Diêu Nhật Hiên chưa xót hỏi, “Nếu như em nói ra, A Vô có thể lấy dao đi liều mạng vì em! Anh ấy làm người đặc biệt trọng nghĩa, vì bảo vệ bọn trẻ trong cô nhi viện của chúng em, thường xuyên đánh nhau với người khác, em không thể liên lụy đến anh ấy. Nếu là thật sự khởi tố, nhất định phải kiểm tra thương tổn. Tuy rằng mọi người trong gia đình anh có thể chấp nhận em, nhưng người khác thì sao? Có thể coi em như quái vật không? Anh đã điều tra qua thân thể của em, có biết tại sao cha mẹ em lại rời xa đô thị mà mang em đến cái nơi nho nhỏ kia mà sống qua ngày không? Kỳ thật chính là hy vọng em có thể sống một cuộc sống bình an.”

Kỳ An Tu toàn thân lạnh lẽo, bắt đầu không tự chủ được run lên, “VẬY em.....em một chút cũng không nhớ rõ kẻ đó?”

Diêu Nhật Hiên lắc đầu, “Đêm hôm đó trời tối đen như mực, không trăng không sao, mà em..... em luôn nhắm chặt mắt, căn bản không dám nhìn mặt anh ta.”

A a a...hem nhin được post thêm 1 chương nữa nè he he he, iu ta hem.

50. Chương 50

Nghe chuyện cũ của Diêu Nhật Hiên, Kỳ An Tu nhìn cậu, ánh mắt trở nên rất kỳ quái. Giống như tên ăn mày nghèo rớt mồng tơi nhìn viên ngọc quý tỏa ánh sáng lấp lánh trong tủ kính, ký cảm thấy mình không xứng có được, lại nhìn không được mà lén lút nhìn.

Nói qua phần gian nan nhất, phần sau đó trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, Diêu Nhật Hiên hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng kể tiếp, “Em vào đại học chưa được vài tháng thì xuất hiện phản ứng có thai. Chính là bản thân cái gì cũng không hiểu. Mới đầu nôn nghén thì tưởng chỉ là dạ dày không tốt, cũng không để ý. Sau đó không ới nữa, người bắt đầu béo ra, ha ha, còn tưởng rằng bị mỡ ở bụng.”

Cậu lại giải thích một câu, “Hồi nhỏ em từng đi khám bác sĩ, có giấy chứng nhận tim mạch không tốt, không thể tham gia hoạt động thể dục, cho nên An An mới bình an lớn lên trong bụng. Đến khi hơn bốn tháng, nó bắt đầu động, em mới cảm thấy không đúng, lén tự kiểm tra mới biết là đang mang thai.”

Kỳ An Tu gần như muốn rơi nước mắt, cắn chặt răng dùng sức nhin xuống hỏi, “VẬY.....em sao lại để yên? Sao..... sao em không quay về tìm người kia? Có lẽ người đó không..... không phải là người xấu đâu, có khả năng..... người đó đang tìm em, chỉ là tìm không thấy..... dù tìm khắp nơi đều không thấy!”

Sao An Tu lại cho rằng như thế? Diêu Nhật Hiên rất kỳ quái nhìn hấn một cái, “Em trốn anh ta còn không kịp, sao dám trở về tìm anh ta? Ách..... kỳ thật lúc đó em vô cùng sợ hãi, không biết nên làm sao. Em..... em từng muốn mang theo An An cùng tự sát, nhưng lại sợ người khác tìm được thi thể của chúng em, vẫn là sẽ tiết lộ bí mật. May mắn, vào lúc đó, em gặp Chỉ Quân.”

“Chỉ Quân lúc ấy vừa mới thất nghiệp, một người tâm tình không tốt, cũng chạy lên cầu hứng gió. Cô ấy thấy em đi tới đi lui, muốn nhảy lại không dám nhảy, mới cản em lại, khuyên nhủ em. Em..... em đem chuyện của mình nói cho cô ấy, tâm địa của Chỉ Quân thật tốt, nghe chuyện của em xong, liền mang em đi tìm bác sĩ Ngưu. Vốn..... vốn em kỳ thật là không định giữ lại An An, nhưng khi đó, lần đầu tiên nhìn trên màn hình thấy bé đã muốn thành hình, có cả nhịp tim đập, em liền luyến tiếc. Vốn em có khả năng cả đời cô đơn, nếu có cục cưng, có lẽ tương lai sẽ không tịch mịch nữa.....”.

Diêu Nhật Hiên cúi thấp đầu, không nhìn thấy lệ quang trong mắt Kỳ An Tu lẫn chuyện hấn liều mạng cắn tay mình cố nén nước mắt.

“Chỉ Quân vì giúp em, chủ động đề xuất chuyện kết hôn, để cho An An có được thân phận hợp pháp. Khi đó cô ấy và bác sĩ Ngưu đều đang thất nghiệp nhưng vẫn cố cưu mang em. Em định bỏ học nhưng bác sĩ Ngưu không đồng ý, nói nếu em bỏ học, chỉ có bằng tốt nghiệp trung học, sau này không có cách nào tìm việc. Em lại không có sức, căn bản không làm được những công việc thiên về thể lực để sống. Thế là, em đành tạm nghỉ học, cùng bọn họ thuê một căn hộ rất nhỏ trong phòng. Bọn họ để cho em ở trong gian phòng nhỏ duy nhất, anh ấy và Chỉ Quân ở ngoài phòng khách, dùng màn ngăn cách chính giữa.”

Diêu Nhật Hiên vừa khoa tay múa chân diễn tả, trên mặt lại mang theo ý cười, “Chỗ đó nhỏ xíu à, mà chứa đến ba người lớn, quay người một cái là đụng tùm lum. Đặc biệt là sau khi bụng em to ra, căn bản là không có biện pháp ra ngoài, đành phải cả ngày đi tới đi lui trong gian phòng nhỏ xíu đó. Em nhớ rõ lắm, bước tới bước lui chỉ được có ba bước, trái phải có một bước(nhỏ dữ vậy à???), mỗi ngày em đều đi loanh quanh trong phòng, đến khi An An chào đời, cả sàn nhà đều không có một chút nào mà em dẫm sót!”

Cậu nói rất thoải mái, nhưng nước mắt Kỳ An Tu rớt cuộc cũng nhin không được mà mãnh liệt rơi xuống, hấn dùng bàn tay gấu gao che mắt, không để cho Diêu Nhật Hiên nhìn thấy nước mắt.

“Anh đừng khổ sở, kỳ thật ở chung với họ vui lắm. Hai người bọn họ rất tốt với em, có cái gì ăn ngon, luôn nhường cho em. Bọn họ nguyên bản chính là đồng sự bình thường, nhờ khoảng thời gian đó mà bắt đầu kết giao, sau này Chỉ Quân còn đùa An An là bà mối của họ đấy.”

“Thẳng đến khi em sinh ra An An, em rất ngại làm phiền bọn họ, mới mang An An dọn đi. Nhưng bọn họ vẫn giúp đỡ cho cha con em, như sữa bột, tã lót của An An, cơ bản đều là bọn họ sắm cho. Bằng không, một sinh viên như em sao có khả năng nuôi An An. Sau đó thì em gặp anh.”

Kỳ An Tu cảm thấy tim như bị đao cắt, một chữ cũng nói không nên lời. Diêu Nhật Hiên nói rất nhẹ nhàng, nhưng những năm học đại học đấy, cậu đã trải qua bao nhiêu gian khổ? Nói thì nhanh, nhưng không biết

cậu đã như thế nào sống qua từng ngày từng ngày đau đớn khó khăn đó.

Diêu Nhật Hiền nói xong chuyện cũ, cảm thấy thoải mái hơn, thở phào một hơi, “Vốn em đã định sớm nói với anh, chỉ là sợ anh ghét bỏ chúng em nên em không dám hé răng. Em còn có chuyện phải nói cho anh, triệu chứng song tính của em theo kiểm tra là di truyền, không thể chữa trị, An An là đứa bé bình thường, nhưng có khả năng em sẽ sinh ra đứa bé này là song tính nhân. Bác sĩ Ngưu nói, cuối tuần hẳn là có thể biết kết quả. An Tu, nếu cục cưng giống như em, anh có thể chấp nhận được không?”

Kì An Tu nửa ngày mới không chế được cảm xúc, ôm một tia hy vọng cuối cùng hỏi một câu, “VẬY EM..... lúc em cùng người kia.....có đánh rơi cái gì không? Tỷ như..... đồng hồ hay nhẫn gì đó?”

Diêu Nhật Hiền rất kỳ quái sao hẳn lại đi hỏi vấn đề này, bất quá vẫn là thành thành thật thật trả lời hẳn, “Không có.”

Trong mắt Kì An Tu vừa ánh lên một tia hy vọng thì câu tiếp theo của Diêu Nhật Hiền lại đánh cho hẳn vạn kiếp bất phục.

“Em chỉ làm rơi một miếng ngọc. Là một miếng dương chi bạch ngọc hình phượng hoàng, mặt phải là phượng, trái là hoàng, đó là bảo vật gia truyền của gia tộc em, chỉ truyền lại cho hậu nhân nào thừa hưởng thể chất song tính mà thôi. Cha của em từng nói, phượng hoàng là thần diệu tôn quý nhất, vì vậy trong gia tộc của em đứa trẻ nào sở hữu thân thể phượng hoàng cũng được coi trọng nhất. An Tu, nếu cục cưng thật sự giống như em, chúng ta sẽ cùng nhau yêu thương trân trọng nó được không?”

Kì An Tu không trả lời, lảo đảo đứng lên, không nói tiếng nào từng bước nặng nề đi ra ngoài.

“An Tu, anh đi đâu vậy?”

“Anh..... anh không khỏe lắm!” Kì An Tu căn bản không dám quay đầu lại nhìn Diêu Nhật Hiền, “Anh muốn ra phòng khách ngồi một lúc, em ngủ trước đi!”

Diêu Nhật Hiền thấy hẳn mãnh liệt bất an, có lẽ bất luận kẻ nào đột nhiên nghe chuyện như thế đều có chút chịu không nổi đi?

Cậu cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út, An Tu yêu mình như vậy, còn muốn kết hôn với mình, chắc anh ấy chỉ là cần chút thời gian để tiêu hóa câu chuyện kia thôi. Diêu Nhật Hiền cố gắng thuyết phục bản thân, rồi từ từ cùng cục cưng trong bụng chìm vào giấc ngủ.

Ngồi trong thư phòng vừa mới được bố trí lại, Kì An Tu từ một chỗ sâu trong ngăn tủ lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu đen được khóa kỹ càng.

Toàn thân hẳn run lấy bầy, mất hơn nửa ngày mới dùng hết dũng khí mà mở chiếc hộp kia ra.

Trên nền vải nhung đen, một mảnh ngọc trắng lẳng lặng nằm đó, không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, mảnh ngọc phát ra ánh sáng ôn nhuận, ấm áp.

Hai mặt mảnh ngọc đều được trạm trổ tinh vi, mặt phải là phượng, mặt trái là hoàng. Mảnh ngọc được buộc trên một sợi dây màu hồng, hai đầu dây còn lưu rõ mồn một dấu vết bị người dùng lực mạnh bứt đứt.

Kì An Tu nhìn mảnh ngọc, cả đêm không ngủ.....

51. Chương 51

Diêu Nhật Hiền suốt cả đêm ngủ chập chờn không yên. Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh dậy, bên người lại thiếu đi một người luôn nở nụ cười hạnh phúc nói sớm an với cậu. Chiếc giường rộng thênh thang chỉ có một mình cậu nằm, suốt cả một đêm, Kì An Tu không hề quay lại.

Diêu Nhật Hiền cảm thấy bất an, ốm nhén so với ngày thường tựa hồ càng thêm kịch liệt cùng hung mãnh, khó khăn lắm mới nén cơn nôn xuống, vội vàng rửa mặt thay quần áo ra ngoài, đã thấy Kì An Tu ngủ gục bên bàn làm việc trong thư phòng.

“An Tu, An Tu!”

Mới kêu hai tiếng, Kỳ An Tu giật mình choàng tỉnh. Liếc thấy Diêu Nhật Hiên, lại giống như nhìn thấy quỷ, vội vàng thối lui ra sau, không để ý liền đâm phải giá sách sau lưng, một tiếng nổ vang lên.

“An Tu, anh không sao chứ?” Diêu Nhật Hiên vội vàng chạy tới.

Kỳ An Tu lại nhảy dựng lên, như chuột nhìn thấy mèo, “Không có việc gì..... anh không sao!”.

Diêu Nhật Hiên dù có ngốc cũng có thể nhận ra thái độ của hắn đối với cậu đã thay đổi. Trước kia là hận không thể cả người dính ở trên người cậu, hiện tại lại là hận không thể tránh xa vạ dẫm.

Là vì quá khú của cậu sao? Mặt Diêu Nhật Hiên thoáng chốc trắng bệch.

Thấy sắc mặt của cậu không tốt, Kỳ An Tu cố gắng trấn tĩnh, tận lực bảo trì vẻ ngoài bình thản, “Em..... em đi ra ngoài ăn điểm tâm trước đi, đừng để bị đói bụng! Anh đi rửa mặt.”.

Tâm trạng đang bất an đột nhiên nghe được một câu quan tâm nho nhỏ, nhất thời cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, “Àn, em đi ra ngoài chờ anh.”

Trong phòng ăn, Kỳ Dân Hạo sớm đã chuẩn bị một bữa sáng thịnh soạn, thấy Diêu Nhật Hiên dậy sớm, có hơi ngạc nhiên.

“Bác, sớm an!”

Kỳ Dân Hạo hơi cau mày, “Con gọi ta là gì?”

Diêu Nhật Hiên đỏ mặt, lúng túng gọi : “Ba.....”

Kỳ Dân Hạo cười, “Thế mới đúng! Sao không ngủ thêm chút nữa, An Tu đâu?”

“Anh ấy đang rửa mặt, An An đâu ạ?”

Kỳ Dân Hạo hiền lành cười, “Nhóc con sáng sớm đã thức dậy, theo ba đi ra ngoài chạy một vòng, đang còn chơi ngoài vườn đấy! Con ra gọi nó vào chuẩn bị ăn sáng. Cái con nhóc lười An Na cũng nên rời giường rồi, ba đi dựng nó dậy cái đã!”

Mỗi phòng của biệt thự đều trang bị điện thoại, ông đi gọi điện đánh thức Kỳ An Na, còn Diêu Nhật Hiên thì đi ra ngoài tìm con trai.

Ngoài vườn, không khí vào buổi sáng sớm đặc biệt tươi mát. Số hồng môn cô ngày hôm qua còn chưa thu dọn, Tiểu Bình An xoay xoay cái móng nhỏ không biết đang vui đùa đào cái gì.

Diêu Nhật Hiên nhìn con trai đang vui vẻ chơi một mình, “Tiểu An An, con đang làm gì thế?”

“Ba!” Diêu Bình An ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nở một nụ cười thật tươi, ngay cả ánh dương ban mai cũng lâm vào ảm đạm thất sắc.

“Con đang trồng hoa! Đem những bông hoa này cắm xuống đất, hàng năm chúng nó sẽ có thể nở hoa rồi.”

Diêu Nhật Hiên nhìn bé con lấm lem bùn đất, ôm bụng cười, “Ngốc quá! Đám hồng này đâu có rễ, làm sao mà sống!”.

Diêu Bình An buồn bực, “Vậy dùng nhiều hoa như thế không phải tất cả đều vô dụng à?”

Diêu Nhật Hiên gật gật đầu.

Diêu Bình An thở dài thườn thượt y như ông già, “Con còn định giữ lại hết số hoa này cho ba ba!”.

“Hoa nở hoa tàn, đây là quy luật thiên nhiên, không thể miễn cưỡng. Cũng như người với người vậy, hữu duyên gặp nhau.....” Vô duyên chia lìa.

Diêu Nhật Hiên đột nhiên cảm thấy sáng sớm nói mấy lời này đúng là điềm xấu, vội vàng ngừng lại, “Coi con bồn chưa này, mau vào nhà rửa sạch đi, lát nữa còn phải đến nhà trẻ đấy!”

“Nga!” Diêu Bình An không nói nữa, ngoan ngoãn để cho ba ba xách vào nhà.

Kỳ Dân Hạo nhìn thấy vậy cười nói, “Sao y như con mèo vậy, bồn chưa kia! Mau đi với ông lên lầu thay đồ đã.”

“Không cần đâu!” Diêu Nhật Hiên nói, “Ba đang bận, con dẫn nó đi được rồi. Đi thôi, mèo bắn!”

Tiểu Bình An nhìn ông le lưỡi làm mặt quỷ, lon ton chạy theo ba ba. Kì Dân Hạo cười ha hả, trong nhà có con nít quả nhiên vui vẻ hơn hẳn.

Sau khi Diêu Nhật Hiên tắm rửa sạch sẽ cho An An xong, thay đồng phục nhà trẻ vào, vừa ra khỏi phòng đã đụng phải Kì An Na.

Cô mặc một bộ đồ công sở màu xám, tóc tai gọn gàng, chỉnh chu, toàn thân toát ra vẻ nghiêm chỉnh, khác xa hình tượng điên điên khùng khùng thường ngày.

Tiểu Bình An há to cái miệng nhỏ xíu, cổ ý khoa trương hỏi, “Đây là cô á? Đại mỹ nữ ở đâu đến vậy?”

“Nhóc con này, mới sang sớm đã tán tỉnh người ta rồi, ghét quá đi!”

Câu dẫn? Dừng từ hơi quá đó! Người ta mới ba tuổi nga, sao có thể đi tán tỉnh lão bà bà hơn ba mươi tuổi như bà chứ?

Kì An Na nghiêng răng nghiêng lợi nhéo hai má phúng phính của nhóc con, hôn mạnh lên cái miệng nhỏ xíu một cái, công khai chiếm tiện nghi của con nhà người ta!

Tiểu Bình An cười khanh khách, chỉ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình hỏi ba, “Có dấu son môi không ba? Con muốn cho Đường Mộ Thần xem, buổi sáng nó không có cô hun!”

Này là cái gì vậy! Con trước kia không có tật xấu này à? Nhật định là do cái kẻ được gọi là cô kia một tay tạo nên, Diêu Nhật Hiên đầu đầy hắc tuyến, túm lấy con trai kéo xuống lầu.

“Anh, hôm nay không làm hộ hoa sứ giả sao?” Kì An Na nhìn Kì An Tu đang ngây ngốc như người mộng du đứng dưới lầu trên chọc, “Cầu thang có tới ba mươi chín bậc nha!”

Kì An Tu giương mắt hướng lên trên, dùng lúc nhìn thấy Tiểu Bình An cười ngọt ngào với hân vầy vầy gọi “chú ơi”, vẻ mặt đại biến, toàn bộ thân mình run lên bần bật, vốn cả đêm không nghỉ ngơi tốt, khuôn mặt tái nhợt càng trở nên trắng bệch, biểu tình kinh hoàng chẳng khác nào nhìn thấy quái vật.

Về sợ hãi rõ ràng ngay cả Kì An Na cũng cảm thấy kì quái, “Anh sao vậy? Sắc mặt sao kém như thế?”

“A..... anh..... anh tối hôm qua không ngủ ngon.....” Kì An Tu miễn cưỡng lấy cớ.

Kì An Na cười cợt, “Cầu hôn thành công cũng đâu cần phải hưng phấn đến thế? Chuyện kết hôn còn phải làm nhiều thứ lắm! Đúng rồi, hai người tính toán ra sao? Đến nước nào đăng kí?”

Cô và Diêu Nhật Hiên cùng dắt tay Tiểu Bình An đi xuống lầu, “Em giúp hai người nhé! Tìm một quốc gia có bảo đảm đủ quyền lợi cho hôn nhân đồng tính để đăng kí, hai người có cần làm thủ tục thỏa thuận tài sản trước khi kết hôn không? Tuy rằng nói như vậy là không may mắn, nhưng chuyện này là bảo đảm cho cả hai bên sau này, tránh cho khi ly hôn xảy ra tranh chấp.”

Kì An Tu nghe vậy ánh mắt chột đảo, tựa hồ nghĩ ra cái gì.

Kì Dân Hạo lại sa sầm nét mặt, “An Na mà nói cái gì vậy hả? Bệnh nghề nghiệp lại tái phát à! Nhà chúng ta trải qua bao nhiêu thế hệ, cho tới bây giờ chỉ có kết hôn, không có ly hôn!”

Kì An Na le lưỡi không dám hé răng.

Bất quá Kì Dân Hạo cũng nói, “Nhưng thật ra câu đầu của con cũng đúng đấy, Tiểu Hiên nếu muốn kết hôn với An Tu, đương nhiên cần phải được có đủ đãi ngộ, chuyện này An Na con giúp bọn nó xử lý đi. A! Còn có hộ tịch, đem hộ tịch của Tiểu Hiên với An An chuyển về đây!”

“Tuân mệnh! Lão ba!” Kì An Na nghịch ngợm vái ông một cái, “Tiểu Hiên, vậy cậu đem hết hồ sơ hộ tịch đưa hết cho tôi đi, của anh thì ở chỗ ba phải không?”

Kì Dân Hạo lên tiếng, “Buổi tối trở về ba lấy cho.”

Khóe miệng Kì An Tu giật giật, do dự một chút, lại cái gì cũng không nói. Lúc ăn cơm hân cũng im lặng khác thường, hoàn toàn khác hẳn với mọi khi, nếu không phải dỗ dành Diêu Nhật Hiên thì là trêu chọc bé con.

Tiểu Bình An vui vẻ tíu tít, “Hôm nay con sẽ khoe với Đường Mộ Thần, con sắp làm anh rồi, nó không có!”

“Không cho nói!” Kì An Tu đột nhiên quát lớn.

Tiểu Bình An hoảng sợ, chiếc muỗng đang múc hột đồn rớt trên bàn.

Kì Dân Hạo trừng mắt nhìn thằng con một cái, quay sang dỗ dành bé con, “Chú không phải hung dữ với con, là vì tình huống của cha con hơi đặc biệt, không thể nói lung tung ra ngoài, biết chưa?”

Tiểu Bình An ra vẻ hiểu biết gật gù đầu, lặng lẽ giương mắt nhìn chú, lại thấy hấn cố ý đem ánh mắt dời đi không nhìn bé.

Hai ba miếng ăn hết bữa sáng, Kì An Tu buông đũa, “Con đột nhiên nhớ tới đến công ty có chút việc, đi trước!”

“Chú ơi, chờ con!” Diêu Bình An cố sức đem miệng thức ăn nuốt xuống, từ trên ghế lăn lông lốc xuống dưới, cái miệng nhỏ nhắn cũng không kịp lau, ôm cặp sách chạy theo hấn.

“Con đừng lại đây!” Kì An Tu như tránh quỷ liên tiếp lui lại mấy bước.

“Chú?” Tiểu Bình An sững sốt. Chú xảy ra chuyện gì?

Tim Diêu Nhật Hiên chìm xuống, buông bát thức ăn mới ăn được một nửa xuống, “Em ăn no rồi, chúng ta cùng đi thôi!”

“Không!” Kì An Tu lại quả quyết cự tuyệt.

“An Tu con sao thế?” Kì Dân Hạo khó chịu nhíu mày. Thái độ này hơi quá đáng rồi đấy!

Kì An Tu tùy tiện kiếm cớ, “Con..... con muốn đến một chỗ khác, mang An An theo không tiện đường! Ba, ba đưa nó đi đi!”

“Em đi với anh!” Diêu Nhật Hiên một bụng ngờ vực, nhất định phải hỏi hấn một chút, rốt cuộc chuyện này là sao?

“Em không cần đi đi làm !” Kì An Tu gọng gàng dứt khoát nói, “Em từ chức đi!”

Từ chức? Diêu Nhật Hiên choáng váng.

Kì Dân Hạo tuy có chút nghi vấn, lại nói, “Chuyện này ba cũng đồng ý. Tiểu Hiên, thân thể con rất đặc biệt, dù có đi làm, cũng kiên trì không được mấy tháng phải về nhà tĩnh dưỡng.”

“Nhưng mà.....” Diêu Nhật Hiên bỗng nhiên cảm giác được một cỗ bất an ập đến. Thái độ của An Tu không giống vì muốn tốt cho cậu mà bắt cậu nghỉ việc, mà là căn bản không muốn nhìn thấy cậu, kể cả An An.

Kì Dân Hạo nghĩ nghĩ, “Bất quá Tiểu Hiên từ chức thật ra không cần. An Tu, con thông báo cho phòng nhân sự làm thủ tục, đem Tiểu Hiên điều đến chỗ đồng sự, trở thành trợ lý ban giám, không cần đi làm đúng giờ. Tiểu Hiên con có thể ở nhà với ba, tìm hiểu chuyện liên quan đến ban giám đốc.”

Kì An Tu có chút khó xử, “VẬY..... việc này ba dẫn cậu ấy đi làm đi, dù sao con chỉ là tổng giám đốc, ba mới là chủ tịch.”

Kì Dân Hạo thấy thái độ của con ông hôm nay rất kỳ quái, rốt cuộc là vì cái gì? Nhất định là có nguyên nhân!

Ông không truy hỏi, trước đem mọi chuyện xử lý cho êm đẹp, “Tiểu Hiên, lát nữa chúng ta ra ngoài. Tiểu An An, không sao đâu, thời gian còn sớm, lát nữa ông sẽ lái xe đưa con đi nhà trẻ. Không phải con nói, Thần Thần cũng là ông nó đưa đi sao? Sau này ông cũng sẽ đưa con đi, được không?”

“Dạ!” Diêu Bình An gật đầu, đôi mắt to lại liếc nhìn Kì An Tu, có một tia nghi hoặc cùng mất mát. Trong cái đầu nho nhỏ tràn ngập dấu chấm hỏi, sao chú lại không để ý đến bé?

Kì An Tu vội vã bỏ đi, bước chân hỗn loạn giống như đang bỏ chạy trốn chết.

Diêu Nhật Hiên càng thêm bất an, bóng ma thật lớn như đá tảng đè ép cậu tới thở không nổi. An Tu có phải không thể chấp nhận cậu không?

Đúng chiều hôm đó, Ngưu Kiến Minh điện thoại đến, “Tiểu Hiên, kết quả kiểm tra của em có rồi.”

52. Chương 52

Kì An Tu sau khi lái xe rời nhà, quẹo vào một góc ngã tư đường vắng vẻ, gục trên tay lái một lúc lâu, khi nâng hai tròng mắt lên, bên trong đã ướt át đỏ bừng một mảnh.

Hắn đương nhiên biết thái độ vừa rồi khiến cho Diêu Nhật Hiên lẫn Tiểu Bình An đều khổ sở, nhưng là hắn thật sự không có cách nào!

Khi nào hắn còn chưa thú nhận sự thật với bọn họ, Kì An Tu cảm thấy bản thân hắn giống một kẻ nghiệp chướng nặng nề vô sỉ, ngay cả nhìn bọn họ một cái cũng đều là tiết độ, căn bản là không dám cùng bọn họ thân cận.

Không ai biết, cả đêm hôm qua hắn lén ngồi bên giường Tiểu An An, lệ rơi đầy mặt; cũng không ai biết, khi hắn sang bên phòng ngắm nhìn Diêu Nhật Hiên say ngủ tim hắn chảy bao nhiêu máu.

Hắn cắn chặt môi, đem nước mắt lặng im nuốt vào bụng, mặc cho nước mắt mặn chát khiến cho vết thương trong tim hắn càng thêm đau đớn.

Tối hôm qua hoàn toàn không ngủ, Kì An Tu đã bình tĩnh đem tiền căn hậu quả toàn bộ suy nghĩ một lần.

Vô luận sai lầm có phải do hắn vô tình gây nên hay không, nhưng sự tình đã xảy ra, thương tổn đã tạo thành, hắn nhất định phải đối mặt hết thảy, cũng gánh vác hết thảy trách nhiệm.

Tiểu An An là con ruột của hắn, trong bụng Tiểu Hiên còn một đứa nữa, bọn họ đều là người thân yêu nhất của hắn, hắn tuyệt đối không có khả năng lừa gạt bọn họ, tỏ ra chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Kì An Tu nguyện ý dùng hết toàn lực bù đắp hết thảy, hắn sẽ không trốn tránh trách nhiệm của hắn. Hắn không sợ Tiểu Hiên và Tiểu An An đánh hắn, mắng hắn, thậm chí lấy dao chém chết hắn cũng được.

Nhưng mà, Tiểu Hiên sẽ tha thứ cho hắn sao? Tiểu An An sẽ hận hắn sao? Bọn họ có thể khi đã biết sự thật sẽ rời bỏ hắn mà đi hay không? Hoặc oán hận hắn cả đời?

Đây là kết quả mà Kì An Tu không dám tưởng tượng, cũng vô pháp chấp nhận. Nếu là như thế, hắn có chết bao nhiêu lần cũng không thể chịu đựng được.

Mỗi khi nghĩ đến những gian khổ mà Tiểu Hiên sau khi có An An phải chịu đựng, Kì An Tu đều vô cùng thống khổ.

Nghĩ đến cậu đang mang thai lại chỉ có thể sinh hoạt trong gian phòng nhỏ hẹp miễn cưỡng hoạt động, tay chân muốn duỗi cũng không được, nghĩ đến An An nhỏ bé bị người khi dễ trói lại không thể động đậy, khóc cũng không ra tiếng, Kì An Tu đứt từng khúc ruột khúc gan, hận không thể đem chính mình thiên đao vạn quả!

Nếu ngay cả chính mình cũng không thể tha thứ cho bản thân, sao có thể cầu xin Tiểu Hiên cùng Tiểu An An tha thứ?

Đây mới là nguyên nhân khiến Kì An Tu không dám lập tức mở miệng nói thật.

Mỗi người đều có thời điểm yếu ớt nhất. Nhất là khi người phải đối mặt với chuyện người mà người yêu thương nhất lại từng bị người tổn thương nặng nề, cái loại tự trách cùng áy náy có thể bức điên bất kì ai!

Kì An Tu từng vô cùng cảm phẫn cuộc sống quá bất công với hai cha con cậu ấy, nhưng khi hắn biết cuộc sống bị thảm đó là do một tay hắn tạo ra, hắn thật sự phát điên rồi.

Cho nên hắn không dám đối mặt với Diêu Nhật Hiên, không dám đối mặt với Diêu Bình An, nhìn hai người luôn nhìn hắn cảm kích mỉm cười ngọt ngào, sẽ làm hắn cảm thấy chính mình giống như kẻ mặt người dạ thú lừa đời lấy tiếng, quả thực xấu hổ vô cùng.

Bên trong bóp tiền, có một tấm ảnh nhỏ mà hắn tối hôm qua lặng lẽ rút ra trong cuốn album mà hai cha con Diêu gia mang đến, là ảnh đầy tháng của Tiểu Bình An.

Đúng là giống Kì An Tu y như đúc. Chỉ là bé con sau khi lớn lên, ngũ quan dần dần thay đổi, mới trở nên giống người cha sớm chiều ở chung.

Kì An Tu ở trong lòng đem bản thân mình mắng đến cẩu huyết lâm đầu! Sao khi Tiểu An An nhắc tới hấn lại không đi xem thử một lần?

Khi lần đầu tiên hấn phát sinh quan hệ với Diêu Nhật Hiên đã cảm thấy không hiểu sao rất quen, dường như đã từng gặp qua trăm ngàn lần trong giấc mộng, kỳ thật đây không phải là cái gì nhất kiến chung tình, mà là thân thể đang âm thầm nhắc nhở hấn, bọn họ thật sự từng quan hệ với nhau!

Kì An Tu không phải không dám đối mặt, hấn chính là cần một chút thời gian, để cho hấn có thể suy nghĩ cách đối diện với cha con Diêu gia, thẳng thắn thú nhận hết thấy chân tướng.

Hấn lấy lại bình tĩnh, về công ty trước, đem công việc quan trọng toàn bộ xử lý, yêu cầu thư kí sắp xếp hai ngày trống, rồi mới gọi một cuộc điện thoại “A Đàn, rảnh không? Tôi muốn nhờ cậu chút chuyện!”

“Được thôi, vậy anh nhanh đến đi, thời gian của tôi rất quý giá nga! Chỉ cần cho tôi thẻ mua sắm của siêu thị nhà anh, tôi sẽ làm miễn phí cho anh luôn! Ha ha! Họ Cao kia ghét nhất là đi, cứ nghĩ đến chuyện anh ta phải xách xe đi mua đồ ăn là mắc cười rồi!” Đầu bên kia truyền đến tiếng cười đắc ý.

“Ok!” Kì An Tu ngắt điện thoại, ngay cả cơm cũng không ăn, liền trực tiếp lái xe đến trước một văn phòng nhỏ trong một khu nhà bình thường.

Văn phòng này ngay cả bảng hiệu cũng không treo, người ngoài rất khó để biết rốt cuộc là văn phòng này chuyên về cái gì.

Đi vào bên trong, những bức màn xanh lục nổi bật trên mặt tường trắng như tuyết, trên cửa sổ bày trí chút hoa hoa thảo thảo, bố trí không gian khá ấm áp. Vừa vào buổi chiều, bức màn nửa mở, ánh mặt trời ôn nhu tiến vào, khung cảnh yên tĩnh giống như phòng khách tư gia.

Bước vào một gian phòng quen thuộc, Kì An Tu cầm thẻ mua sắm bạch kim ném lên trên bàn rồi ngồi phịch xuống ghế, xoa xoa khóe mắt đau nhức, “A Đàn, thật phiền cậu, giúp tôi chuyển nhượng tài sản!”

Sau bàn làm việc, một người thanh niên cười như tỏa nắng, thoát nhìn rất là thân thiết. Nhưng nếu như người thật sự cho rằng gã thoát nhìn thuần lương vô hại như vẻ bề ngoài, vậy người liền mười phần sai.

Đây là một văn phòng luật sư, bên ngoài cũng không nổi danh, thậm chí người trong nghề cũng không biết mấy. Đó là bởi vì bọn họ chuyên môn nhận những vụ trong thế giới ngầm, thậm chí cùng cảnh sát lẫn hắc đạo đều có liên hệ thiên ti vạn lữ.

Vị này tên là Hứa Đàn tiên sinh, là bạn học với Kì An Na, thời còn trẻ không hiểu chuyện từng bị bề ngoài của Kì đại tiểu thư mê hoặc, còn sống chết theo đuổi cô nàng một trận, nhưng đến khi phát hiện ra chân tướng của Kì mỹ nhân, lập tức bỏ trốn mất dạng, nhảy vào vòng tay ôm ấp của thủ lĩnh hắc đạo. Bất quá, gã vẫn giữ quan hệ tốt với Kì An Tu.

Thấy sắc mặt hấn không tốt, Hứa Đàn rót một ly trà hoa nhài đưa qua, thân thiết hỏi, “Anh xảy ra chuyện gì vậy, sao sắc mặt kém như thế?”

Kì An Tu cười khổ thở dài, “Tôi là tự làm vậy! Báo ứng đến rồi!”

Hứa Đàn nghe ra vài phần không thích hợp, “Xảy ra chuyện gì?”

“Đừng hỏi! Nhờ ông chồng của cậu giúp tôi tra ra, hai vợ chồng Ngưu Kiến Minh và Lưu Chỉ Quân có bao nhiêu nợ nần. Người nam là bác sĩ, nữ không biết hiện tại có đi làm không. Tôi chỉ nghe nói nhà lẫn xe của bọn họ đều là mua trả góp thuận tiện tra ra hết nợ nần của họ, nếu có thì trả hết cho họ, bất quá không được để lộ tên tôi ra!”

“Sao tự dưng đi làm người tốt việc tốt? Hai người bọn họ từng có ân với anh à?” Hứa Đàn kinh ngạc hỏi một tiếng, bỗng cả giận nói, “Cái tên họ Cao kia không phải chồng tôi! Là vợ tôi chứ!”

Kì An Tu lười cùng gã tranh cãi, nhắm mắt trầm tư trong chốc lát, “Ngoài ra mua nhà cho Lưu Chỉ Quân đi, vị trí ở chỗ hoàng kim, trung đẳng lớn nhỏ, mở dịch vụ cho thuê chuyển nhượng. Cậu lén tặng cho cô ấy, tài sản ở trên tay phụ nữ vẫn tốt hơn.”

“Nhưng người phụ nữ kia là sao?”

“Không sao cả, cô ấy đang mang thai, phỏng chừng sẽ không thể đi làm. Có nhà riêng của mình, có chút tiền lời ổn định, mặc kệ nói sao thì cô ấy cũng có thể sống thoải mái một chút.”

Hứa Đan mở to hai mắt nhìn, “Chẳng lẽ cô ấy đang mang thai con của anh? Không đúng nha! An Tu, không phải nghe nói anh định kết hôn với một cậu bé sao?”

“Đừng tưởng tượng quá phong phú!” Kì An Tu miễn cưỡng mở hai mắt, liếc mắt một cái, “Nếu cô ấy có hỏi thì cậu cứ nói là cảm ơn cô ấy đã cứu hai mạng người. Chuyện này có thể làm nhanh một chút không?”

Hứa Đan cười tự tin, “Không phải chỉ là chút việc nhỏ sao? Yên tâm! Chuyển tiền khoảng chừng năm giờ chiều hôm nay là xong, mua nhà thì chậm một chút, chiều ngày mai đi, được chưa?”

Kì An Tu gật gật đầu, Hứa Đan xoay người gọi điện thoại, khẩu khí hung hăng khác thường, “Ê! Nhanh đi tra tư liệu hai người cho tôi..... bao gồm tiền vay ngân hàng, nợ nần linh tinh, toàn bộ đều phải tra! Tổ tông mười tám đời đều tra ra hết cho tôi, hạn anh trong vòng một giờ phải hoàn thành, tra không ra thì tối nay khỏi về nhà!”

Không biết đầu bên kia nói cái gì, sắc mặt Hứa Đan thay đổi, che microphone nhỏ giọng mắng, “Cầm thú!” Lập tức cắt điện thoại.

Kì An Tu hiện tại không thể nghe người khác ngọt ngào, tiếp tục phân phó, “Cậu giúp tôi đi công chứng, đem toàn bộ tài sản mang tên tôi chuyển nhượng sang cho Diêu Nhật Hiên và Diêu Bình An. Sau đó thay tôi lập di chúc, vạn nhất tôi xảy ra chuyện, hai cha con bọn họ là người thừa kế duy nhất tài sản của tôi.”

“Anh bị bệnh nan y à?”

Kì An Tu thở dài, ánh mắt vô cùng đau thương, “Tôi dù có muốn chết phỏng chừng ngay cả diêm vương gia cũng xem thường! Tôi còn phải sống rất lâu để mà trả nợ, tôi thiếu nợ bọn họ, thật sự nhiều lắm.....”.

Nghe giọng nói ghen ngào của hắn, Hứa Đan thu liễm không dám trêu đùa nữa, “An Tu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Kì An Tu lắc lắc đầu, tỏ vẻ không muốn nói nhiều.

Thủ tục rất nhanh đã làm tốt, trong lòng Kì An Tu có chút chua xót, Tiểu Bình An còn tưởng rằng chỉ cần lấy chi phiếu cùng thẻ thì có thể giữ tiền của hắn, lại không biết trên đời này còn có một loại người được coi là vip, chỉ cần bản nhân đưa ra giấy chứng minh thì có thể hoàn thành hết thủ tục.

Xong xuôi này đó, Kì An Tu mua một bó hoa cúc trắng, lái xe ra vùng ngoại thành.

Đi được nửa đường, điện thoại vang lên, là Diêu Nhật Hiên, thanh âm sợ hãi, “An Tu, anh đang ở đâu?”

Kì An Tu cố gắng hít vào một hơi, cố làm cho thanh âm tận lực ôn hòa xuống, “Anh ở bên ngoài làm việc.”.

“An Tu..... kết quả kiểm tra có rồi..... cục cưng giống em.....” Bên kia điện thoại, Diêu Nhật Hiên dùng sức nén nước mắt. Cậu đã rất hy vọng có thể sinh ra một đứa bé khỏe mạnh cho Kì gia, nhưng kết quả lại là như thế này.

Diêu Nhật Hiên rất khổ sở trong lòng, chỉ hy vọng được cha đứa nhỏ an ủi.

Về mặt của cậu, bên này điện thoại đương nhiên không thấy, đối với việc này Kì An Tu sớm đã chuẩn bị tâm lý, cũng không ngoài ý muốn. Đang muốn nói không sao cả, bên cạnh đột nhiên có mấy chiếc xe phóng nhanh qua, khiến cho Kì An Tu một thân mồ hôi lạnh, “Trước không nói! Chờ anh về! Anh có chuyện muốn nói với em!”

Tình thế cấp bách, hắn không phát hiện, không đợi hắn ngắt điện thoại, điện thoại kỳ thật đã cắt liên lạc.

Bên kia điện thoại, Diêu Nhật Hiên không nghe thấy Kì An Tu trả lời, chỉ có tiếng “tút tut ” nặng nề vang lên, cảm thấy một mảnh thê lương.

Hoàng hôn, Kì An Tu lái xe đến một nghĩa trang, đi đến mộ của mẹ hắn.

Nhìn mẹ tươi cười dịu dàng trên tấm bia đá, chút sức lực chống đỡ cuối cùng tiêu thất, Kì An Tu vô lực ngã xuống, dựa vào tấm bia đá thất thanh khóc rống!

Đứa nhỏ vĩnh viễn chỉ có ở trước mặt mẹ, mới có thể lộ ra dáng vẻ yếu đuối nhất.

Kì An Tu khóc không kèm chế được, hai ngày qua hoàn toàn không ngủ, cảm xúc mừng rỡ lẫn đau thương liên tục ập đến, hơn nữa liên tục mười mấy giờ không ăn không uống, thân thể thật sự chống đỡ không nổi, hôn mê bất tỉnh.

Nhưng mà heo cha nha! Sao người lại quên, nhà người đang có người đang mang thai. Cảm xúc của người đang mang thai là rất miễn cưỡng, người chỉ lo ngất xỉu, trong nhà đã xảy ra đại sự!

Next: bỏ nhà đi

53. Chương 53

Kì An Tu ngất trong nghĩa trang, di động không thể nghe được, mà không có bất luận kẻ nào biết hắn đi đâu. Ở nhà, Điều Nhật Hiên không liên lạc được với hắn không thể không nảy sinh suy nghĩ tiêu cực.

Heo, anh ấy không cần mình nữa sao?

Ý niệm này một khi đã nhem nhóm trong đầu, liền như dây leo ma quái không ngừng nảy mầm, hấp thu hết thấy ánh sáng mặt trời lẫn những gì tốt đẹp nhất, nó quấn chặt lấy trái tim, kéo vào vực sâu không đáy.

Điều Nhật Hiên vô cùng khổ sở, cả ngày không thiết ăn uống, ngay cả cục cưng cũng cảm nhận được cảm xúc u buồn này, ở trong bụng bất an xao động.

“Oe..... oe.....”

Điều Nhật Hiên gục bên bồn cầu nôn khan, cả ngày không ăn gì nên chỉ nôn ra toàn dịch vị.

Thật vất vả cảm giác ghê tởm mới lắng xuống, cậu ngẩng đầu nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

Đôi mắt đỏ hoe, vẫn còn ươn ướt, mái tóc lộn xộn như gà bới, quần áo thì nhăn nhúm xốc xếch, thật sự là một chút tinh thần cũng không có.

Người đang mang thai vốn dĩ rất yếu đuối, nhất là càng tự nhìn mình thì càng không vừa mắt.

Đã biết bản thân vốn gốc ghéech, không bằng không cấp, lại không có tài năng xuất chúng, bây giờ còn trở nên khó coi như thế, An Tu vĩ đại như vậy, anh tuần như vậy, vì cái gì lại yêu mình?

Trước kia trong cảm nhận của hắn, mình ít ra cũng là một con người trong sạch. Nhưng mà hiện tại thì sao? Bị một kẻ vô danh cường bạo, sinh ra một đứa con không rõ nguồn gốc, trong bụng thì lại đang mang một đứa trẻ bất nam bất nữ.....

Điều Nhật Hiên càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng tự ti, càng nghĩ càng cảm thấy heo không cần mình! Cũng không cần cục cưng, lại càng không cần An An ! Ô.....

Điều Nhật Hiên trốn ở trong phòng âm thầm thương tâm, bên ngoài Kì Dân Hạo tức giận đến dậm chân.

Kì An Tu rốt cuộc đi đâu? Thư kí nói nó không đi làm, lại không gọi điện thoại về nhà, mặc danh kỳ diệu biến mất không thấy tăm hơi.

“Cũng không nhìn xem hiện tại là tình huống thế nào? Sao có thể không có trách nhiệm như thế? Thành đàn ông vô trách nhiệm! Trông nó có giống người làm cha không?” Kì Dân Hạo nghiêng rằng nghiêng lợi tức giận trong phòng khách.

Ông hôm nay đến vườn trẻ đón Tiểu Bình An, ngay cả cô giáo nhà trẻ đều lên hỏi thăm, có phải trong nhà xảy ra chuyện gì, vì cái gì thằng bé cả ngày đều rầu rĩ không vui? Kì Dân Hạo nghe thế cũng đau lòng.

Đứa nhỏ này tuy không phải là máu mủ của mình, ở chung cũng không bao lâu, nhưng không biết tại sao, đã có tình cảm sâu đậm với nó như thế. Bình thường thấy Tiểu An An luôn vui vẻ còn không cảm thấy, hôm nay thấy nó thủy chung cúi gằm cái đầu nhỏ không nói năng gì, Kì Dân Hạo mới biết được mình thật sự đã rất yêu thương đứa nhỏ này đi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã hơn mười giờ tối, Kì An Na đã gọi cho tất cả bạn bè người quen của anh trai cô, nhưng hoàn toàn không có chút tin tức.

Vì sợ khiến cho hai cha con Diêu gia nảy sinh ý niệm không tốt, hai cha con Kì gia lén lút ở trong phòng khách thương nghị. Nhưng cảnh này trong mắt Diêu Nhật Hiên, lại trở thành hiểu lầm nặng hơn.

Có phải An Tu đã nói cho bọn họ chuyện của mình, cho nên họ mới lánh mặt cha con mình? Dừng phụ càng thêm miên man suy nghĩ.

Thật sự là không liên lạc được với Kì An Tu, An Na đành phải đưa ra biện pháp cuối cùng, “Lão ba, nếu không tìm cảnh sát giúp đỡ đi, điều tra xem anh hai rốt cuộc đi đâu.”

Kì Dân Hạo tỉnh táo lại nghĩ nghĩ, “Không cần! Dù cho có là cảnh sát thì trong thời gian ngắn cũng không có khả năng tìm được người. Hình như ba nhớ con có một đứa bạn học cũng có thể lực, mà lại quen biết với An Tu, hay là nhờ nó hỗ trợ?”

Kì An Na nhớ ra, “Hứa Đan!”

Điện thoại vừa thông, cuối cùng cũng biết được một chút tin tức.

“Buổi chiều An Tu có tới. ủy thác tôi làm chút chuyện xong thì bỏ đi, bất quá, dường như tâm tình anh ta phi thường không tốt, tôi hỏi anh ta muốn đi đâu anh ta cũng không chịu nói. An Na, gần đây cô ra sao rồi?” Giọng nói đầu bên kia điện thoại có điểm quý dị khàn khàn, lại có vẻ rất cao hứng, dường như vừa tóm được phao cứu sinh cố gắng tán gẫu kéo dài câu chuyện với Kì An Na.

Kì An Na không rảnh dài dòng với gã, “Rốt cuộc anh tôi ủy thác cho anh làm chuyện gì?”

“Này..... An Na cô cũng biết, chúng ta đều có nguyên tắc phải bảo vệ thông tin của khách hàng”.

“Không cần hỏi nữa!” Kì Dân Hạo nói, “Ba biết nó đi đâu rồi!” Ông quyết đoán đi ra ngoài.

Kì An Na không thềm để ý đến đầu bên kia điện thoại có người nào đó đang có ý đồ kéo dài câu chuyện, ngắt điện thoại, đuổi theo, “Lão ba, ba đi đâu vậy?”

“Đi tìm mẹ con.”

Không phải mẹ đang ở trên trần sao? Sao mà tìm? Kì An Na hoảng sợ, bất quá rất nhanh hiểu ra, “Con chở ba đi! Xe thể thao đi mau hơn!”

Kì Dân Hạo sợ dọa đến cha con Diêu gia, cố gắng bày ra tư thái thân thiết ôn hòa, buồn một câu với bọn họ “Có chút việc muốn làm”, liền vội vàng cùng con gái đi ra ngoài.

Ngôi biệt thự trống trải chỉ còn lại hai cha con Diêu gia ở trên lầu dưới lầu mất to tròng đôi mắt nhỏ.

Diêu Bình An không thấy ai, mới chạy từ trên lầu xuống, kéo tay Diêu Nhật Hiên, vẻ mặt ngơ ngác, “Ba ba, có phải chú không cần chúng ta nữa không?”

Một câu hỏi này lập tức khiến cho nước mắt của Diêu Nhật Hiên không thể kìm giữ được nữa trào ra, ngay cả con cũng nói như thế, khẳng định là heo không cần bọn họ nữa rồi! Ngay cả ông và cô cũng bỏ đi!

Diêu Nhật Hiên rất thê lương, có lẽ, đã đến lúc chúng ta nên rời đi rồi.

“An An..... Là ba không tốt, làm sai khiến chú tức giận..... Ô ô..... Chúng ta đi thôi!”.

“Ba ba, ba làm sai cái gì ? Có cùng xin lỗi chú chưa?”

Diêu Nhật Hiên khóc không ngừng, “Baba đã làm sai một chuyện rất lớn..... giải thích đã muốn vô dụng”

Đôi mắt to của Diêu Bình An lập tức đầy nước mắt, cái miệng nhỏ nhẩn méo mếu, vừa khóc cùng ba ba bé, vừa vươn đôi tay nhỏ xíu lau lau nước mắt cho ba, “Chú xấu xa! Làm cho ba thương tâm, con không thêm để ý đến ông! Ba không khóc! An An yêu ba, cả đời yêu ba! Oa oa”.

Diêu Nhật Hiên ôm lấy thân thể nhỏ bé của đứa con, trong lòng lại cảm thấy vô cùng ấm áp, “Chúng ta đi!”.

Diêu Bình An tuy rằng thương tâm, nhưng vẫn rất lý trí, “Ba, chúng ta còn chưa thay quần áo, lấy hành lý!”.

A? Đúng nga! Diêu Nhật Hiên cúi đầu nhìn, mình và con đều còn mặc áo ngủ, mang dép lê, bộ dạng này sao có thể ra ngoài?

“Chúng ta về phòng thay quần áo.”

“Nhưng mà.....” Tiểu Bình An do dự một chút, “Không nói một tiếng với ông sao?”

Diêu Nhật Hiên ảm đạm cúi đầu, “Chú không cần chúng ta, ông cũng đã biết, chúng ta cũng nên đi rồi. Thừa dịp bọn họ không ở đây, chúng ta đi sớm một chút đi!”

Diêu Bình An buồn bực phụng phịu, sau khi đi rồi sẽ không còn được gặp lại ông, không được gặp ông, còn có..... quả táo nữa!

Vào phòng thay đổi quần áo, thu dọn đồ đạc, thì thấy trong tủ quần áo tất cả đều là đồ đạc của người Kì gia mua cho, nếu mang theo, không khỏi thấy cảnh thương tâm.

Diêu Nhật Hiên cuối cùng không lấy gì cả, “An An, đem đồ cũ của chúng ta và ít tiền là được!”

“Con lấy rồi!” Diêu Bình An vỗ vỗ cái ba lô hình khỉ con, “Ba à, chúng ta đi đâu đây?”

Ra cửa, thành phố vào ban đêm không phải hoàn toàn tối đen, có rất nhiều ánh đèn đủ màu sắc từ khắp nơi chiếu đến, nhưng bóng đêm vẫn khiến cho người ta nảy sinh sợ hãi.

Diêu Nhật Hiên mở mắt nhìn chung quanh, thành phố lớn như vậy nhưng đâu mới là nơi cho mình dung thân đây.

“Ba cũng không biết đi đâu nữa, chúng ta trước rời đi nơi này rồi nói sau!”.

Quay lại nhìn ngôi nhà đã từng cho bọn họ niềm hạnh phúc lẫn sung sướng ngấn ngủi, dù không muốn buông tay thì vẫn phải buông thôi. Hai thân ảnh một lớn một nhỏ nắm chặt tay nhau, mang theo hai trái tim tổn thương bước vào màn đêm thăm thẳm.

54. Chương 54

Kì An Tu nằm mộng, hần mơ thấy mẹ.

“An Tu! An Tu!”

“Mẹ.....” Nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng của mẹ, Kì An Tu ở trong mộng khóc không thành tiếng, “Con đã sai rồi!”

Kì lão mẹ ôn nhu khẽ xoa đầu đứa con, “Mẹ đã biết cả rồi, An Tu không phải cố ý, đúng không?”

Kì An Tu liều mạng gật đầu, lại liều mạng lắc đầu, “Nhưng mà..... con đã làm sai!”

“An Tu, con có nhớ mẹ từng dạy con thế nào không? Phạm phải sai lầm đừng lo lắng, chỉ cần không phải con cố ý, cố gắng sửa sai là được rồi. Đúng không?”

“Nhưng mà..... Nhưng mà con rất sợ..... rất sợ Tiểu Hiên và An An không cần con, không quan tâm đến con!”

“Sẽ không! Con ngốc, chỉ cần con thành khẩn giải thích, dùng toàn bộ trái tim chân thành đối xử tử tế với bọn họ, bọn họ cho dù nhất thời tức giận, sau này nhất định sẽ tha thứ cho con.”

“Thật sao?”.

“Thật. Mẹ đã nói dối con bao giờ chưa? Được rồi, mau trở về đi! Mau trở về đi.....”.

Kì lão mẹ dần dần biến mất trong mơ.

Nước mắt trên mặt Kì An Tu vẫn chưa khô, đôi mắt vẫn nhắm nghiền kêu to, “Mẹ! Mẹ!”

“Anh! Anh không sao chứ? Mau tỉnh lại!” Kì An Na dùng sức lay hấn.

Kì An Tu giật mình tỉnh táo lại, người đang cầm đèn pin đứng trước mặt rọi vào hấn đúng là em gái và lão ba.

Hấn mất một lúc mới thích ứng với ánh sáng, khàn khàn hỏi, “Sao cả hai lại chạy tới đây?”

Kì Dân Hạo nổi giận dùng dùng xách cổ hấn lên, “Mày còn có thể khóc trước mặt mẹ mày à? Đúng lúc ở trước mặt mẹ mày, ba hỏi mày, có phải mày ghét bỏ Tiểu Hiên, không muốn kết hôn nữa phải không?”

Kì An Tu bị hỏi đến choáng váng, “Cái gì..... Cái gì?”.

“Đừng cho là ba mày cái gì cũng không biết?” Trước mặt bạn già, Kì Dân Hạo nhìn ba phần tức giận, “Ba đã điều tra qua, đứa bé trong bụng Tiểu Hiên giống như nó đúng không? Đừng có nói mày là bởi vậy mới trở nên khác thường như thế?”

“Không phải!” Kì An Tu cố gắng biện giải.

“Không phải?” Kì Dân Hạo không tin, “Nếu không phải thì mày vì cái gì hôm nay lại có thái độ như thế đối với Tiểu Hiên và An An? Hừ! Mày có thể chấp nhận Tiểu Hiên, vậy tại sao lại không thể chấp nhận con đẻ của mày? Ba nói cho mày biết, nếu mày thật sự vứt bỏ bọn họ, ba sẽ không có đứa con như mày!”

“Anh! Đừng có nói là thật đấy? Anh không phải là đàn ông!”

“Không phải! Ba..... An Na, hai người hãy nghe con nói!” Nước mắt Kì An Tu lại rơi xuống, hấn quyết tâm thú nhận hết thấy trước mặt cả nhà, “Con..... An An, An An kỳ thật là con ruột của con!”

Hai cha con Kì gia choáng váng, “Mày đang nói bậy cái gì đó?”

“Đó là sự thật!” Nước mắt Kì An Tu giàn giụa, từ trong lòng tấm ảnh của An An, “Hai người xem đi, đây ảnh chụp đầy tháng của An An, có phải giống con như đực?”

“Nhưng mà..... nhưng mà hai người..... không phải vừa mới quen biết sao?” Bộ óc luật sư của Kì An Na vẫn là tỉnh táo hơn, “Trước kia Tiểu Hiên còn kết hôn!”

“Tất cả đều là giả! Hai người..... còn nhớ hay không, bốn năm trước khi mẹ còn chưa qua đời, có một siêu thị bị chúng ta thu mua?”.

Kì Dân Hạo nhớ ra, “Ông chủ đó chơi cổ phiếu thua lỗ, ngay cả tiền lương nhân công cũng trả không nổi, đến khi bị đưa ra hầu toà rồi sau đó tòa án phát mãi tài sản đến tay chúng ta, rồi xảy ra chuyện gì?”.

Kì An Tu nghẹn ngào kể lại, “Khi đó, nhà bọn họ thông qua quen biết giới thiệu con gái cho con..... lúc ấy, chỉ nói là một sinh viên gia cảnh bần hàn, muốn kiếm chút tiền thu nhập thêm, còn an bài chúng con đến ôn tuyển nghỉ ngơi..... Con nhất thời không nghĩ nhiều, liền mang theo cô ta đi..... Nhưng đến nơi đó, cô gái kia cư nhiên hạ thuốc kích thích với con! Cô ta kỳ thật là con gái ông chủ kia, nhà bọn họ căn bản không thể trụ được nữa, nợ nần chồng chất, mới tính toán đem con gái tặng cho con, nếu mang thai giọt máu của Kì gia, có thể kết hạ thân thích, để cho chúng ta thay bọn họ trả nợ, bọn họ mới có thể xoay chuyển tình thế!”

Kì Dân Hạo và con gái khiếp sợ không thôi.

Tuy rằng cảm thấy có chút hổ thẹn, Kì An Tu vẫn kể lại chi tiết, “Con..... con tuy rằng chơi bời ở bên ngoài, nhưng không đến nỗi ngu ngốc, vẫn luôn dùng áo mưa..... Nhưng ngày đó, cô gái kia lại cố ý ném áo mưa đi, con lại cảm thấy thân thể của mình rất kỳ quái, mới ép hỏi cô ta, cô ta mới khai thật! Lúc ấy con rất tức giận, liền đuổi cô ta đi..... nhưng khi đó được hiệu đã phát tác, cái gì con cũng không nhớ rõ, chỉ biết là có người đến gần, liền đem đem Tiểu Hiên cưỡng bạo! Sau đó..... sau đó Tiểu Hiên phát hiện có thai, chính là An An!”

Kì An Tu khóc nói không được nữa.

Kì Dân Hạo tức giận đến run rẩy, “Mày..... mày cứ như thế mà buông tay mặc kệ, chẳng quan tâm?”

“Không có!” Kì An Tu khóc nói, “Khi con tỉnh lại đã không thấy Tiểu Hiên. Nhưng mà con nhớ rõ đã phát sinh quan hệ với ai đó! Khi đó con đi tìm người phụ trách chỗ đó hỏi có ai báo án không, nhưng hoàn toàn không có tin tức gì! Vốn con định điều tra thêm, nhưng đột nhiên nhận được điện thoại báo bệnh tình của mẹ trở nên nguy kịch! Con chỉ còn cách gác chuyện này lại, trước chạy về.....”.

“Đến khi xử lý xong hậu sự cho mẹ đã là ba tháng sau. Khi con quay tái trở lại chỗ đó, yêu cầu người ta đem toàn bộ tin về nhân viên lẫn khách hàng đến, một đám gọi điện thoại đi xác minh. Con còn cố ý đặt một số lớn nhãn đồng hồ hỏi có phải bọn họ làm rơi, cũng không có một ai trả lời đúng! Bởi vì Tiểu Hiên để rơi lại chỗ con là một mảnh ngọc, chỉ có em ấy mới biết! Con tìm gần một năm, cũng không có tin tức gì, đành phải bỏ cuộc”

Kì An Na rất kỳ quái, “Vậy sao không thể tìm thấy một chút thông tin về Tiểu Hiên? Sao anh không tra được tư liệu của cậu ấy?”

“Tiểu Hiên là tối đại học ghi danh không được nên mới đến chỗ bạn em ấy ở tạm. Đêm hôm đó tối đen như mực, Tiểu Hiên lại nói em ấy rất sợ hãi, căn bản không dám mở mắt ra nhìn, xảy ra chuyện cũng không dám hé răng. Nếu không phải cái đêm anh cầu hôn em ấy, Tiểu Hiên mới kể ra chuyện này, anh thật sự không thể ngờ được, nguyên lai An An kỳ thật chính là con đẻ của anh! Trời ơi! Tôi đã làm gì thế này?”

“Vậy..... vậy cũng coi như may mắn trong bất hạnh đi.....” Kì An Na rất là khó hiểu, “Sao anh gặp An An lại như nhìn thấy quỷ chứ?”

Kì An Tu khóc càng thương tâm, “Anh sợ hãi! Sợ hãi bọn họ khi biết được sự thật sẽ không tha thứ cho anh! Em có biết, trước kia khi Tiểu Hiên mang thai An An đã phải sống ra sao không? Thiếu chút nữa em ấy đã tự sát! Nếu không phải vợ trước của em ấy xuất hiện kịp lúc, cả đời này anh sẽ không có cơ hội gặp được bọn họ!”

Hắn tự trách đến tâm phải nát, “Hai người sao biết được, khi Tiểu Hiên mang thai An An, không biết đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, ngay cả một gian phòng để có thể tự do hoạt động cũng không có! Sau khi sinh An An xong thì phải ôm con đi thuê phòng chung với kẻ khác, những người đó bởi vì An An khóc nháo, đã lấy băng dính dán chặt miệng của nó, còn trói nó lại không thể nhúc nhích..... Hai người có biết khi con nghe chuyện này có tâm trạng như thế nào không? Con hận không thể đi giết người! Nhưng không ngờ kẻ đáng chết nhất lại chính là bản thân con!”

Kì Dân Hạo tức giận đến nổi trợn mắt, “Mày..... mày là đồ súc sinh, để cho cháu của tao phải chịu khổ!” Ông vung tay đánh con, nhưng bản thân cũng là lão lệ giàn giụa, “Tiểu An An của ông! Thực Phán, bà nghe thấy chưa? Cháu của chúng ta tên là An An! Đứa cháu đáng thương của chúng ta, lớn đến thế này rồi chúng ta mới biết! Thằng súc sinh này..... năm đó sao mày không nói với ba! Đi tìm cẩn thận một chút! Để cho bọn họ lưu lạc bên ngoài, chịu bao nhiêu đau khổ, mày là thằng khốn nạn.....”.

Kì An Tu không hề né tránh, mặc cho cha hắn quyền đâm cước đá, khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

Kì An Na ngồi một bên khóc nức nở, bất quá đầu óc của cô vẫn tỉnh táo nhất, “Ba..... được rồi, anh hai không phải cố ý! Hiện tại trách anh ấy để làm gì? Chúng ta mau chóng trở về, giải thích rõ ràng với Tiểu Hiên và Tiểu An An! Nếu không hiểu lầm càng kết càng sâu, hai người bọn họ có thể càng đau lòng”.

“Đúng..... trở về! Mau trở về!” Kì Dân Hạo hung hăng kéo đứa con, “Nếu Tiểu Hiên và An An tha thứ cho mày thì không sao, nếu chúng không tha thứ cho mày, tao cũng không tha thứ cho mày!”

Nhưng khi ba cha con vội vã về đến nhà, trong nhà đã là người đi nhà trống.

Trên tờ giấy nhắn lại chỉ có một hàng chữ ngắn ngủn, “An Tu: rất xin lỗi! Cục cưng như vậy, em cũng không muốn Chúng em đi!”

Vài chữ ít ỏi, lại mang theo bao nhiêu chua xót lẫn đau khổ.

Trong đầu Kì An Tu ông một tiếng, máu toàn thân đều giống bị đông lạnh, từng tắc da thịt từ đầu đến chân như bị trăm ngàn mũi kim châm vào, đau đến hắn cơ hồ không cảm giác được linh hồn tồn tại, chỉ còn

lại một cái xác trống rỗng.

Tiểu Hiên, em hiểu lầm rồi! Hiểu lầm lớn rồi!

Chương sau: Mất em bé???

55. Chương 55

Đọc mảnh giấy Diêu Nhật Hiên để lại, đôi mắt Kỳ An Tu lại đỏ hoe, cả người thất hồn lạc phách, gương mặt trắng bệch lão đảo chạy ra bên ngoài, như con thú bị thương rống lớn, “Tiểu Hiên! An An! Hai người đang ở đâu?”

“Anh! Anh bình tĩnh lại đi!” Kỳ An Na lao đến giữ chặt hắn, lớn tiếng gọi thần trí hắn quay về, “Anh về phòng xem họ có để lại thứ gì đó không, biết đâu có thể đoán được hướng đi của họ! Nếu không anh định đi đâu mà tìm?”

Trong phòng, hai cha con không hề lấy bất kỳ thứ gì, thậm chí ngay cả những chi phiếu lúc trước đưa cho An An đều nằm nguyên trên bàn.

Còn có một mảnh giấy nhỏ, trên mặt chỉ viết ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, “Tôi ghét ông!”

Tim Kỳ An Tu như bị dao cắt, đâm mạnh lên bàn thẳm hết lên trong lòng: Con của cha, con đang ở đâu?

Kỳ Dân Hạo thấy tình hình như vậy, huyết áp tăng vọt, thân hình nhoáng lên một cái, đổ ập xuống.

Kỳ An Na vội đỡ lấy ông, dìu ông ngồi xuống, nhét một viên thuốc hạ huyết áp cho ông uống, “Ba ba, đừng quá kích động! Nếu ngay cả ba cũng xảy ra chuyện thì bọn con biết làm gì đây?”

Kỳ Dân Hạo khó nhọc hô hấp, chậm rãi mở miệng, “An Tu, mày xem đi, đây là chuyện tốt mà mày tạo ra đó! Mày đừng có mà nói gì cả, mau đi tìm dấu chân của tao về đây! Tìm không được thì mày cũng cút đi!”

“Con đi ngay bây giờ đây!”

“Đợi đã! Nghe em nói đã!” Trong lúc nguy cấp, chỉ có Kỳ An Na còn giữ được bình tĩnh, “Mọi người đừng nên hành động theo cảm tính, mau nghĩ biện pháp đồng tâm hiệp lực đem bọn họ tìm trở về mới là quan trọng hơn!”

Cô nhất nhất an bài, “Ba ba, ba ở lại trong nhà, gọi điện thoại cho bạn bè làm trong cục cảnh sát, thỉnh cầu bọn họ giúp đỡ. Ban đêm cục cảnh sát đều có người tuần tra khắp nơi, biết đâu có người sẽ nhìn thấy hai cha con Tiểu Hiên. Còn có, gọi điện thoại đến sân bay kiểm tra xem bọn họ có đến mua vé đi đâu không. Bây giờ đã tối, Tiểu Hiên mang theo An An, rất có khả năng sẽ nghỉ lại ở một khách sạn nào đó. Anh, hai chúng ta ra ngoài tìm! Nếu có chuyện gì thì mọi người sẽ liên lạc với nhau! Đúng rồi……”

Cô đột nhiên nhớ ra, lại gọi điện cho Hứa Đan, đầu bên kia vừa có tín hiệu nhận điện thì đã trực tiếp hạ lệnh, “Anh mau đi thăm dò hai người cho tôi, Diêu Bình An và Diêu Nhật Hiên! Một người hai mươi tư tuổi, một đứa bé ba tuổi, bộ dạng rất giống nhau, là cha con, mới vừa rời khỏi biệt thự trong hoa viên Thanh Hải. Tôi sẽ gửi ảnh của họ cho anh, cần phải tìm ra trước chiều mai!”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói xa lạ trầm thấp mà lại tràn ngập uy nghiêm, “Cô là Kỳ An Na?”

“Phải!”

“Tra không thành vấn đề, bất quá xin cô sau này không được gọi đến số điện thoại này nữa!” Giọng nói bên kia đã trở nên lạnh khốc!

Kỳ An Na không hề sợ hãi, “Được! Chỉ cần anh tìm được người cho tôi!”

Nghe cô nói chuyện, cha con Kỳ gia cũng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Kì Dân Hạo lập tức gọi điện thoại, Kì An Tu đổi chiếc điện thoại khác đầy pin, cầm cả chiếc điện thoại Diêu Nhật Hiên để lại, “An Na, hai người chúng ta đi hai xe! Chia làm hai đường, như vậy nhanh hơn! Ba ba, ba gọi điện đến nhà ga tra cả các tuyến xe lửa lẫn xe bus đường dài đi. Tiểu Hiên không có bao nhiêu tiền, không có nhiều khả năng đi máy bay đâu.”

Kì Dân Hạo chỉ hỏi hần một câu, “Con có lái xe được không? Cẩn thận không lại xảy ra chuyện!”

“Không thành vấn đề!” Kì An Tu cùng em gái chạy ra ngoài, trong bóng đêm mù mịt, như phát điên lùng sục khắp mọi ngõ ngách.

Thời gian không thuận theo ý người, từng giây từng giây lặng lẽ trôi.

Cho dù đêm có tối đen đến đâu thì cũng phải qua đi, ánh bình minh từng chút từng chút lộ ra.

Rạng sáng năm giờ, cảnh sát cuối cùng cũng truyền đến tin tức tốt.

Kì An Tu bước đầu phán đoán chính xác, đúng là có một đôi cha con khá giống cha con Diêu gia đến nhà ga, hiện tại đang tìm nhân viên trực ban để kiểm tra xem họ rốt cuộc đã đi chuyến xe nào.

Cả nhà vội vã chạy đến nhà ga, đang đi thì nhận được điện thoại của Hứa Đan, “Là thành phố B. Xuất phát đã được hơn năm tiếng, tôi sẽ đưa số xe cho anh!”

Kì An Tu quyết định thật nhanh, định lái xe đuổi theo, lại bị Kì Dân Hạo ngăn cản.

Bôn ba một đêm, ba người sớm đã mỗi mệt không chịu nổi, nếu còn định chạy đường dài thêm mấy tiếng nữa, nhất định sẽ gặp chuyện không may! Ông gọi cho bạn bè bên cảnh cục trợ giúp, rất nhanh điều đến một chiếc xe cảnh sát cao cấp.

Tiểu cảnh sát lái xe rất là đẹp trai, thái độ càng thêm vênh váo, “Đừng quan tâm chuyện chiếc xe đó đã chạy năm giờ, chỉ cần hai giờ là tôi sẽ mang mọi người đuổi kịp!”

Kì An Na kinh ngạc hỏi một câu, “Sao anh làm được?”

“Kỹ thuật săn đám đua xe!”

Tiểu cảnh sát quả nhiên không hề bốc phét, kỹ thuật quả thật nhất lưu, xe lao đi như tên bắn nhưng vẫn chạy rất êm.

Hơn sáu giờ, bên cảnh cục lại gọi điện thoại tới, “Vừa mới liên lạc được với lái xe, ông ta bảo người mà mọi người muốn tìm đã xuống xe được mười lăm phút rồi. E rằng mọi người phải tìm ở vùng lân cận một chút!”

Cái gì? Toàn gia đều choáng váng, nếu hai cha con Diêu gia lại đổi xe thì phải mất bao lâu mới tìm ra.

Đang hết sức bối rối, điện thoại trong người Kì An Tu bỗng nhiên vang lên, đó là chiếc điện thoại của Diêu Nhật Hiên để lại, trên màn hình là một số điện thoại xa lạ.

Kì An Tu trong lòng cả kinh, nhanh chóng bắt máy, “Alô.....”.

“Oa.....” Điện thoại vừa thông suốt, đầu bên kia liền xuất hiện tiếng khóc tê tâm liệt phế của Tiểu An An!

“An An?” Kì An Tu cảm thấy máu toàn thân đều chạy thẳng lên não, trong đầu nháy mắt hiện ra vô số ý niệm, đã xảy ra chuyện? Nhất định là đã xảy ra chuyện!

Trái tim lập tức bị bàn tay vô hình bóp nghẹt, hốt hoảng hét lên, “An An! Hai người đang ở đâu? Nói mau đi? An An!”

“Con đừng có dọa nó!” Kì Dân Hạo đoạt lấy chiếc di động, cố gắng bình ổn hô hấp, dùng một loại ngữ điệu ôn hòa nói, “An An a, là ông đây! Con và ba đang ở đâu? Nói cho ông đi, ông tới đón cả hai!”

Tiểu cảnh sát dừng xe lại, thấp giọng hỏi, “Số điện thoại là bao nhiêu? Đừng ngắt máy, tôi sẽ nhờ đồng sự kiểm tra vệ tinh định vị!”.

Kì An Na nhanh chóng đọc một chuỗi số, tiểu cảnh sát vội gọi điện về tổng bộ thông báo.

Trong khi đó, Tiểu Bình An bên kia điện thoại được ông trấn an, bắt đầu nức nở đáp, “Bọn con xuống xe ba, ba cứ ới hoài..... ba nằm dưới đất không chịu dậy.....”.

Trong xe, thanh âm từ chiếc điện thoại rõ ràng, mỗi người đều nghe được.

Tim Kì An Tu như vỡ nát! Đắm mạnh xuống ghế ngồi, trong tay đã loang lổ vết máu.

Tiểu Hiên, em nhất định phải bình an, trăm ngàn lần đừng xảy ra chuyện không may!

Kì Dân Hạo cũng kinh hoảng, nhất định là chỉ ngắt đi thôi! Không biết cục cưng trong bụng có chuyện gì không? Thật sự là nguy cấp chết người!

Huyết áp lão nhân gia lại bắt đầu tăng cao, thở hổn hển nửa ngày, mới gắng gượng mở miệng, “An An, ba con chỉ ngắt đi có phải không? Con gọi ba con coi, ba con có tỉnh lại không? Vậy con có biết hiện tại con đang ở đâu không? Con đọc tấm biển ghi tên đường cho ông đi?”

“Con..... con không biết! Đây là con đường..... không có biển..... con không tìm thấy!”

“Xung quanh có ai không?”

“Không có..... con đói bụng, ba nói mang con đến đằng trước ăn cơm. Nhưng mà ba đang đi thì gục xuống Con, con thấy nơi này có cái buồng điện thoại..... con với không tới, liền kê tảng đá con có tiền lẻ.....gọi về nhà, không ai nghe..... con chỉ còn nhớ mỗi số của ba.....”.

Hai cha con rốt cuộc là đang ở nơi hẻo lánh nào? Kì Dân Hạo lòng nóng như lửa đốt, miệng vẫn cổ vũ, “An An đừng cảm, cũng rất thông minh nga! Xảy ra chuyện biết gọi điện thoại, con cứ ở yên ở đó. Ngoan ngoan, không được đi đâu! Cũng không được ngắt điện thoại, ông sẽ lập tức đến ngay. Đừng khóc a, An An là cậu bé dũng cảm! Không khóc a!”.

“Dạ.....” Đầu bên kia điện thoại Tiểu Bình An dùng sức lau nước mắt, ngoan ngoãn chờ đợi.

“Tra ra rồi!” Màn hình định vị trên xe của tiểu cảnh sát xuất hiện đường dẫn, “Cách chúng ta chỉ có nửa giờ đi xe!”

Kì An Na cũng rút ra di động, “Tôi gọi điện thoại kêu xe cứu thương chuẩn bị!”.

Những lời này cũng nhắc nhở Kì An Tu, hẩn nhanh chóng gọi điện cho Ngưu Kiến Minh.

Ngưu Kiến Minh vừa nghe điện thì rống giận, “Anh rốt cuộc là đang nghĩ cái gì? Sao có thể để cho cậu ấy một mình mang theo An An chạy loạn! Mau, bảo An An nhìn xem hạ thân Tiểu Hiên có màu đỏ không?”

May mà, Tiểu An An chạy đi nhìn xong rồi trở về nói, “Dưới mông ba không có máu!”

Tim mọi người mới thả lỏng ra một chút.

Ngưu Kiến Minh nghe miêu tả bệnh trạng, bước đầu phán đoán, “Là tuột huyết áp tạo thành cơn sốc tạm thời! Hẩn là bị đói! Nếu lát nữa xe cứu thương tới trước, dừng để cho bọn họ kiểm tra sức khỏe của Tiểu Hiên, trước cho cậu ấy hấp thụ đường chất, dùng một lọ đường glucô làm chút cấp cứu cơ bản là được! Đưa địa chỉ cụ thể cho tôi, tôi sẽ đến ngay! Nhưng nếu là cơn sốc quá dài, chỉ sợ đứa bé sẽ không bảo đảm! Nếu lâu hơn, ngay cả người lớn cũng gặp nguy hiểm! Kì An Tu, anh cứ chờ chôn cùng đi!”.

Kì An Tu đã phi thường phi thường hối hận! Nếu Tiểu Hiên cùng cục cưng có chuyện gì, hẩn thật sự cả đời cũng không chuộc được hết tội! Vì cái gì, mình không chịu nói rõ ràng, lại khiến cho Tiểu Hiên hiểu lầm chứ! Kì An Tu hận không thể tự sát ngay tại chỗ.

Sắc trời sáng dần, tâm tình mọi người lại càng khẩn trương.

Từng giây trôi qua, đối với Diêu Nhật Hiên mà nói, là từng chút hy vọng sống mất đi. Kìa quan hệ đến hai mạng người a!

“Anh không phải nói nửa giờ sao? Sao lâu như thế?” Kì An Na gấp đến độ hận không phải là mình tự lái xe.

Tiểu cảnh sát cũng là đầu đầy mồ hôi, “Đã rất nhanh rồi! Cô thấy rồi đó, buổi sáng rất nhiều xe, thật sự là chạy không được a!”.

Còi cảnh sát hú vang, nhưng những chiếc xe qua lại rất đông không thể tránh ra. Lại vẫn là giồng như giao long vào chỗ nước cạn, không thể cựa quậy.

Bên điện thoại, Kỳ Dân Hạo còn phải phi thường kiên nhẫn, cố gắng giữ bình tĩnh cổ vũ Diêu Bình An cố lên, thỉnh thoảng bảo bé đi xem tình hình Diêu Nhật Hiên.

Bỗng nhiên, Tiểu Bình An hét lên kinh hoàng, “Ông ơi! Dưới mông ba chảy máu !”.

Điện thoại hoảng tốc thông tri cho Ngư Kiến Minh, anh quyết đoán chỉ dẫn, “Bảo Tiểu Hiên Hiên ẩn vào nhân trung của Tiểu Hiên đi, mau giúp cậu ấy tỉnh lại! Nếu không cực cực thực sự không cứu được!”.

Tiểu Bình An thử đi thử lại, vừa vội lại vừa sợ oa oa khóc lớn, “Con..... con không biết.....”.

Kỳ An Tu quả thực sắp điên rồi!

Hắn không thể mọc hai cánh bay đến, đã thế lại gặp đèn xanh đèn đỏ! Một hàng xe nối thành hàng dài, ngay cả đèn đỏ có mắt cũng không có biện pháp.

“Còn bao lâu nữa?”.

“Mười phút..... Còn chưa tính đến đèn đỏ..... Có lẽ lâu hơn.....”.

“Đi bao lâu nữa?”.

“Từ con đường này chỉ cần chạy thẳng thêm chút nữa, đại khái khoảng bảy tám phút nữa!”.

Kỳ An Tu không hỏi nữa, từ trên xe nhảy xuống. Giữa những hàng xe nối đuôi nhau, hắn mặc kệ sống chết chạy như điên!

Tiếng gió gào thét bên tai, những hình ảnh xẹt qua mắt, hắn trong lòng chỉ có một tín niệm:

Tiểu Hiên của anh, hai cực cực của cha, mọi người trăm ngàn lần đừng xảy ra chuyện! Nếu em và con xảy ra chuyện, anh sẽ theo mọi người!

Mẹ! Mẹ ở trên trời nhất định phải phù hộ bọn họ, nhất định phải phù hộ bọn họ bình an a!

56. Chương 56

Cuối cùng thân ảnh nho nhỏ của Diêu Bình An cũng xuất hiện trong tầm mắt, Kỳ An Tu mới đỡ lo lắng một ít.

“An An! An An đừng khóc! Cha đến đây!” Hắn hoàn toàn không nhìn xe cộ chạy như thoi đưa trên đường, chỉ nghĩ đến việc phải nhanh chóng đến chỗ con!

“Két ” Tiếng phanh xe chói tai bỗng nhiên vang lên, lái xe tức giận mắng, “Mày không muốn sống à!”.

Tiểu Bình An bị dọa đến kinh thanh thét chói tai, đứng sững không thể động đậy.

Kỳ An Tu bị đâm cho một cái lão đảo, thiếu chút nữa ngã sắp xuống, hắn căn bản không đếm xỉa tới, loạng choạng chạy đến bên người hai cha con, bế bé con lên, vỗ vỗ lưng bé trấn an, “An An không phải sợ nữa, cha không có việc gì, không có việc gì!”.

Tiểu Bình An bị chuyện vừa rồi dọa cho hoảng hốt, không chú ý tới cách dùng từ. Tuy rằng chú là kẻ hại ba ba của bé thương tâm, nhưng hiện tại hắn lại là người duy nhất mà bé có thể dựa vào, gắt gao kéo tay hắn, ô ô khóc, “Ba ba”.

Không có nhiều thời gian an ủi con, Kỳ An Tu nhanh chóng ôm Diêu Nhật Hiên vào trong lòng, dùng sức ấn lên huyệt nhân trung, “Tiểu Hiên! Tỉnh lại! Tỉnh lại! Mau tỉnh lại!”

Ánh mắt chuyển sang hạ thân của cậu, quả nhiên có vết máu đỏ sẫm, đó là cực cực chảy máu sao?

Kỳ An Tu vừa đau lòng lại bối rối, giọng nói khàn khàn mang theo nước mắt khẩn cầu, “Tiểu Hiên, anh xin em, mau tỉnh lại đi! Cực cực, cực cực không thể lại ra huyết! Tiểu Hiên!”

Diêu Nhật Hiền dường như rơi vào một cái hố sâu không đáy, tối đen, tĩnh mịch, cái gì cũng không biết, cái gì cũng nhìn không thấy. Cứ như vậy tựa hồ cũng không tệ, nhưng mà, là ai cứ muốn quấy phá không gian yên tĩnh này của cậu? Trong không gian đen ngòm đó, một màu đỏ sẫm từ từ loang ra.

Diêu Nhật Hiền không muốn quan tâm, nhưng tựa hồ có một thanh âm cứ huyên não không ngừng bên tai.

Cục cưng, hình như có ai đang gọi cục cưng. Là gọi An An ư? Huyết mạch thân tình mãnh liệt làm cho Diêu Nhật Hiền thanh tỉnh một ít. Gì vậy, không đúng, sao bụng lại đau quá?

A! Mình còn có một cục cưng! Cục cưng của mình và heo! Diêu Nhật Hiền nhớ ra rồi, thần trí khôi phục, liền cảm thấy trong bụng dường như có ai đó đang dùng dao đâm vào. Không được! Ai đang định cướp con của tôi đi? Không được!

Kì An Tu thấy lông mi của Diêu Nhật Hiền giật giật, khẽ chớp, vô ý thức nhíu mày, vịn vẹo khuôn mặt tuần mỹ, thống khổ không chịu nổi.

“Tiểu Hiền, Tiểu Hiền mau tỉnh lại! Cứu cục cưng, cục cưng của chúng ta!”

Diêu Nhật Hiền giật mình, cuối cùng miễn cưỡng mở mắt ra.

Sáng quá! Ấp vào trong mắt cậu là một mảnh màu đỏ, cái gì cũng không nhìn rõ. Nhưng giọng nói này, dường như là “Heo.....”.

“Là anh! Là anh!” Kì An Tu không ngừng hôn khắp mặt cậu, gắt gao đem cậu ôm vào trong ngực, dường như muốn đem năng lượng toàn thân đều truyền lại cho cậu, “Mau tỉnh lại đi! Cục cưng không thể chịu được nữa!”

Diêu Nhật Hiền cuối cùng cũng thanh tỉnh hoàn toàn, nhưng đồng thời, đau đớn tê tâm liệt phế càng thêm mãnh liệt, “Đau..... Đau quá!”.

“Không có việc gì em kiên trì một chút, bác sĩ sắp đến rồi!” Kì An Tu nghe thấy tâm như muốn vỡ nát.

Nhanh chóng gọi điện cho Ngưu Kiến Minh, “Tiểu Hiền đã tỉnh, nhưng em ấy rất đau đớn! Tôi phải làm sao? Phải làm sao đây!”

“Là do nhiệt độ cơ thể quá thấp, nhanh giúp cậu ấy giữ ấm!”.

Kì An Tu vội cởi áo khoác bao lấy Diêu Nhật Hiền, không ngừng chà xát tay chân lạnh lẽo của cậu.

Tiểu Bình An nhìn thấy ba ba của bé tỉnh, không khóc nữa, nhanh chóng chạy đến giúp.

Rất nhanh, xe cảnh sát cùng xe cứu thương cơ hồ đồng thời đến hiện trường.

Ngưu Kiến Minh thông qua điện thoại, chỉ huy bác sĩ ở hiện trường tiến hành cấp cứu.

“An An!” Kì Dân Hạo nhìn cháu trai lão lệ tung hoành.

“Ông ơi!” Diêu Bình An cuối cùng cũng tìm được một người có thể hoàn toàn dựa vào, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, lao vào lòng ông, oa oa khóc lớn.

Đến khi Ngưu Kiến Minh đuổi tới bệnh viện, Diêu Nhật Hiền tạm thời đã qua nguy hiểm, xuất huyết đã dần dần ngừng. Nhưng mà cả người hoàn toàn vô lực, cực kỳ suy yếu. Sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh trắng toát, thân thể mỏng manh tựa hồ như chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng sẽ bay mất như cọng lông chim. Kì An Tu gắt gao siết chặt tay cậu, không dám rời mắt, sợ rằng chỉ cần hắt dờn mắt đi thì cậu sẽ lại biến mất.

Nhìn gương mặt cực độ tiêu tụy xanh xao của hắn, Ngưu Kiến Minh có giận cũng không thể phát. Trước bảo trụ hai mạng lớn nhỏ quan trọng hơn.

Các bác sĩ cấp cứu phi thường kỳ quái vì cái gì lại trị liệu cho Diêu Nhật Hiền theo cách thức cấp cứu cho người sắp sanh non, Kì Dân Hạo chỉ nói, “Vấn đề này, tôi sẽ nói với viện trưởng của các người! Mọi người chỉ cần dựa theo lời bác sĩ Ngưu nói, đem hết toàn lực cứu chữa cho bệnh nhân là được.”

Thấy lão giả một thân quý khí, bác sĩ rất là biết điều không dám nhiều lời.

Tiểu cảnh sát thấy cả nhà bọn họ bận đến gà bay chó sủa, rất là hảo tâm chạy ra bên ngoài mua bánh bao thịt nóng hầm hập cùng sữa đậu nành.

Mùi thơm của thức ăn nhanh chóng kích thích cái bao tử trống rỗng của mọi người, nhất là Diêu Bình An, một hơi ăn hết bốn cái bánh bao lớn, uống hai ly sữa đậu nành mới xoa xoa cái bụng nhỏ căng phồng ợ một tiếng, “Ăn ngon quá! Bất quá không ngon như của ông làm!”

Thấy tiểu gia khỏa ăn đến lang thôn hổ yết, Kì Dân Hạo đau lòng không thôi, nghĩ đến những khổ cực mà đứa bé này đã phải trải qua, nhin không được lại rơi nước mắt, “Cháu ngoan của ông, sau này ông sẽ không bao giờ để cho bất kỳ ai khi dễ con nữa!”

Diêu Bình An no nê mới nhớ đến chuyện chính, ử rữ cúi đầu, vẻ mặt ủy khuất, “Nhưng mà ông ơi, ba nói chú không cần chúng con.....”.

“Nói vậy! Đó là ba của con hiểu lầm.” Kì Dân Hạo kiên nhẫn ôm bé giải thích, “Con là con cháu Kì gia ta, ba ba con còn phải cùng..... chú kết hôn, sao vậy lại không cần mấy đứa?”

Phải mau chóng nói cho cha con bọn họ sự thật mới được, để lâu càng không tốt. Nhưng trước mắt tình trạng của Diêu Nhật Hiên vừa mới tạm ổn định, Ngưu Kiến Minh bảo tuyệt đối không được kích thích cảm xúc của cậu nữa.

Kì Dân Hạo đành phải kiềm chế tâm tình bức thiết muốn cháu mình nhận tổ quy tông, cố gắng chờ đợi đến khi tình trạng của cậu ổn định hơn, trước mang về nhà, sau đó mới cho họ biết chân tướng.

Mọi người tạm thời ở lại khách sạn, Kì An Tu vẫn không rời Diêu Nhật Hiên. Khi cậu khôi phục chút tinh thần, không ngừng hôn tay cậu mà xin lỗi, “Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi!”

Diêu Nhật Hiên ngơ ngác hỏi, “Không phải anh không thích cục cưng của chúng ta sao?”

“Đứa ngốc!” Kì An Tu đau lòng, “Anh thích! Phi thường phi thường thích, sở dĩ anh trở nên như vậy..... hoàn toàn là vì chuyện anh gây ra!”

“Chờ chúng ta về nhà, anh muốn nói cho em một chuyện! Em có thể tức giận, nhưng xin em đừng kích động, em có thể đánh anh mắng anh, thậm chí đem anh đuổi đi cũng được! Bất quá, anh chỉ cầu xin em, ngoan ngoãn ở trong nhà, để cho ba và An Na chăm sóc em và con, đừng im lặng bỏ đi nữa! Em có biết, nếu còn có lần nữa, anh sống không nổi!”

Diêu Nhật Hiên hờn dỗi hỏi, “Vậy ngày đó vì cái gì anh lại ngắt điện thoại? Còn không về nhà?”.

“Điện thoại là đột nhiên hết pin, còn chuyện kia..... về nhà anh sẽ giải thích với em, được không?”.

Diêu Nhật Hiên gật gật đầu, nhưng vẫn chưa yên tâm. Heo cấn cậu, cũng cấn cục cưng, “Vậy anh..... có quan tâm đến An An nữa không?”.

Nhìn gương mặt đầy lo lắng của cậu, Kì An Tu nhin không được muốn nói ra sự thật, hấn vẫn là cố gắng nhin xuống, “An An..... anh sẽ thương nó..... Nó vĩnh viễn đã đứa con mà anh yêu thương nhất!”

Diêu Nhật Hiên lúc này mới thật sự yên tâm, cười ngây ngô, còn có vài phần ngượng ngùng, “Đó là em hiểu lầm ! Hại mọi người lo lắng.”.

“Em là đồ ngốc!” Kì An Tu một tay kéo cậu vào trong lòng, nước mắt nóng hổi ướt đầm vai cậu, “Tiểu Hiên, anh đã sai rồi! Anh sai rồi ?”

“Anh làm sai cái gì?” Diêu Nhật Hiên mở to đôi mắt trong veo nhìn hấn, “Ách, chuyện kia có nghiêm trọng không ?”.

Kì An Tu gật đầu.

“Vậy anh có giải thích với người ta chưa?”.

Mãnh liệt lắc đầu.

“Sao anh có thể như vậy?” Diêu Nhật Hiên lớn tiếng trách cứ, “Đã làm sai thì phải xin lỗi, ngay cả An An cũng biết đạo lý này! Chờ chúng ta trở về nhà, anh mau đi nhận lỗi với người đó đi! Nếu người ta không tha thứ, anh vẫn phải xin lỗi, vẫn phải chuộc lỗi, có biết không?”

Kì An Tu liêu mạng gật đầu, nghẹn ngào nói, “Chỉ cần bọn họ nguyện ý tha thứ cho anh, muốn anh làm gì cũng được!”

Diêu Nhật Hiên xoa xoa mái tóc loạn thất bát tao của hắn, dịu dàng an ủi, tựa như đang nói chuyện với Tiểu Bình An, “Ngoan lắm! Nếu anh có thành ý như thế, bọn họ nhất định sẽ tha thứ cho anh! Nếu không được, em sẽ cùng anh xin lỗi được không?”

Kì An Tu không đáp, chính là gắt gao ôm chặt cậu vào trong lòng.

Tiểu Hiên, em thật sự có thể tha thứ cho anh sao? Ôn nhu vào giờ khắc này có thể nào ngay lập tức sẽ trở thành lạnh lùng xa cách?

Next: Tuyệt đối không tha thứ

57. Chương 57

Một tuần sau.

Một lần nữa trở lại căn phòng rộng rãi quen thuộc, Diêu Nhật Hiên rất là thỏa mãn, nhìn ánh mặt trời ấm áp bên ngoài, trong lòng liền ngứa ngáy, “An Tu, em muốn ra vườn đi dạo một chút, phơi nắng nha!”

“Không được!” Kì gia ba miệng một lời cự tuyệt.

Thực xin lỗi, dựng phu hiện tại bị trời ở trên xe lăn, hoàn toàn mất đi tự do thân thể.

Heo ông nhăn mặt sảng giọng, “Tiểu Hiên, con có nhớ bác sĩ Ngưu nói gì không?”

“Tuyệt đối phải nằm trên giường nghỉ ngơi! Ít nhất cũng phải một tuần!” Trí nhớ của heo cô đặc biệt tốt.

Heo ông gật đầu, “Hơn nữa, hôm nay đã ngồi xe lâu như thế, con cũng mệt mỏi rồi, nhanh chóng trở về phòng nằm nghỉ đi!”

Diêu Nhật Hiên rất buồn bực, cậu có ngồi xe à? Rõ ràng là nằm bẹp trên xe cứu thương mà về nhà. Đã vậy, quãng đường chỉ có chút xíu à.

Nhớ tới mới vừa rồi ở trên xe, Diêu Nhật Hiên lại ngượng chín mặt, Kì gia ba người vừa muốn tiểu cảnh sát lái nhanh nhanh để giảm bớt thời gian, vừa muốn người ta chạy chậm một chút tránh va chạm, khiến cho tiểu cảnh sát một đầu đầy mồ hôi, không biết nên làm sao mới tốt.

Vốn Kì Dân Hạo nói sẽ điều trực thăng đến, nhưng cái đó tạp âm cùng chấn động lại lớn hơn nữa, bị bác sĩ Ngưu thẳng thừng gạt đi, nếu không, Diêu Nhật Hiên còn tưởng mình sẽ nhảy dù mà vào nhà.

Heo cha trực tiếp bế cậu thẳng hướng phòng ngủ, ôm đến trên giường an trí thỏa đáng, kéo rèm ra, “Em cứ như vậy mà ngắm phong cảnh đi!”

Diêu Nhật Hiên một đầu hắc tuyến, cách một tấm kính thủy tinh có thể cảm thụ được tiếng chim lẫn hương hoa bên ngoài à?

Kệ đi! Cậu rất nhanh chóng thích ứng với mọi hoàn cảnh thoải mái nằm trên giường, nói sao đi nữa, vẫn thoải mái hơn ở bệnh viện rất nhiều.

Mở chút nhạc nhẹ, Diêu Nhật Hiên thích ý hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc lười biếng của người mang thai.

Chờ heo ông nấu xong bữa cơm đầy dinh dưỡng đúng chuẩn khoa học, một nhà lớn nhỏ no căng bụng. Bé Tiểu Bình An, tề xoát xoát ngồi trước giường Diêu Nhật Hiên. Kì An Tu nhìn cha con Diêu gia, rất là thành khẩn, “Tiểu Hiên, An An, có một chuyện anh phải nói với em và con, xin hai người hãy tha thứ cho anh!”

Diêu Bình An nhú mảy, nhìn qua ông một cái, Kì Dân Hạo đem bé ôm vào trong lòng, “An An, con trước hết hãy nghe chú nói hết, được không?”.

Quái lạ! Cái đầu nhỏ thông minh của Diêu Bình An lập tức nghĩ ra được mùi lạ. Chỉ có Diêu Nhật Hiên không được nhanh trí vẫn ngồi ngơ ngác nhìn Kì An Tu, “Có chuyện gì vậy?”

Kì An Tu liếc nhìn lão ba và em gái, nhận được ánh mắt cổ vũ của họ, mới lấy ra một chiếc hộp nhỏ cầu kì màu đen, nhẹ nhàng mở ra, không tiếng động để trước mặt Diêu Nhật Hiên.

Diêu Nhật Hiên vừa thấy, vẻ mặt kinh hãi, rất là kích động cầm lấy khối phượng hoàng cổ ngọc lật tới lật lui, “An Tu, anh thật lợi hại nga! Sao anh biết được miếng ngọc em làm mất là kiểu dáng này? Còn làm giống nhau như đúc?”.

Kì gia ba người trao đổi một cái nhìn kinh ngạc lại mang theo một chút sùng nịch cùng bất đắc dĩ, Tiểu Hiên này, không phải là ngọc bình thường!

Đây là cái gì vậy? Vì sao mình chưa từng thấy qua? Diêu Bình An nhú mảy càng chặt, hai cánh tay nhỏ khoanh lại, càng nhìn càng cảm thấy thần sắc của ông và cô rất khả nghi.

Kì An Tu nói ngắn gọn, “Đây là mảnh ngọc của em!”.

“A!” Diêu Nhật Hiên hét lên một tiếng.

Kì gia ba người nghĩ rằng cuối cùng cậu ta cũng hiểu được, “Tiểu Hiên, bảo trì bình tĩnh! Bình tĩnh!”.

Diêu Nhật Hiên liều mạng kéo tay Kì An Tu, vẻ mặt sùng bái, “An Tu giỏi quá đi! Sao anh tìm được miếng ngọc này hay vậy? Anh thật tốt với em! Kỳ thật miếng ngọc này bị mất, em rất đau lòng! Dù sao cũng là đồ gia truyền của nhà em nha! An Tu anh đúng là quá tốt! Chắc là vất vả lắm mới tìm được đi?”.

Heo ông lẫn heo cô đồng thời ôm trán thở dài, nghe không nổi nữa.

“Tiểu Hiên, chẳng lẽ cậu không thấy kỳ quái sao?” Kì An Na nhin không được bắt đầu ám chỉ, “Mảnh ngọc kia sao vô duyên vô cớ ở trên tay anh hai?”.

Diêu Nhật Hiên nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Đúng ha? An Tu, sao anh tìm được?”.

“Ngu quá!” Diêu Bình An khinh thường nhìn qua, “Ba ba, ngọc của ba khẳng định là bị chú lấy đi đó!”.

“Không đúng nha?” Diêu Nhật Hiên càng hồ đồ, “Mảnh ngọc này rõ ràng rơi ở chỗ ôn tuyền, hẳn là bị cha của Tiểu An An lấy đi mới đúng a! Sao lại bị An Tu lấy đi chứ?”

Cha của ta? Diêu Bình An cảnh giác cao độ nhìn Kì An Tu, một đôi mắt to quay tròn ở trên người hần đảo tới đảo lui.

Kì An Tu bị nhìn đến ngượng ngùng, lại lấy ra hai tấm ảnh chụp, “Đây là anh, đây là An An.”.

Tấm ảnh của An An Diêu Nhật Hiên đương nhiên nhận ra được, nhưng mà, “An Tu, sao anh lúc nhỏ lại nhìn giống An An như đúc vậy?”

Heo ông không thể nhin được nữa, “Con phải nói ngược lại, là An An lúc bé nhìn giống An Tu như đúc mới đúng.”

A? Diêu Nhật Hiên vò đầu, lặp lại như vẹt sửa chữa thành câu nghi vấn, “An An lúc bé vì cái gì lại giống An Tu như đúc?”.

Loại phản ứng này..... thật sự là làm cho người ta không nói được lời nào.

Diêu Bình An hét lên, ngón tay nhỏ bé quyết đoán chỉ thẳng Kì An Tu, kích động lắp bắp, “Vây..... tức là nói..... nói ông..... ông.....”.

“An An, cha là cha của con.” Kì An Tu khẳng định lại bổ sung một câu, “Là cha ruột!”

“A?” Diêu Nhật Hiên há hốc miệng ngốc lẳng nhìn hần, “Anh là cha của An An? Sao anh lại là cha của An An được chứ?”

Kì An Tu cúi đầu, “Bởi vì, anh chính làtrong rừng cây người kia.”

Không khí đọng lại, thời gian cũng đọng lại.

Tất cả mọi người đều chờ đợi phản ứng của Diêu Nhật Hiên, một giây, hai giây..... heo cô cúi đầu nhìn đồng hồ, thẳng đến qua đi hai phút bốn mươi chín giây, Diêu Nhật Hiên cuối cùng hét to một tiếng, từ trên giường nhảy dựng lên.

May mắn, không phải đến hai phút năm mươi giây. Heo cô vốn đang thấy may mắn, đã thấy giây tiếp theo, Diêu Nhật Hiên lại chủ động nhảy vào trong lòng Kì An Tu, “Thật vậy sao? An Tu là thật sao?”.

Kì An Tu bị động tác nguy hiểm như vậy khiến cho sợ tới mức tâm can đều nhảy vọt ra ngoài, gắt gao ôm lấy cậu, run run trả lời, “Thật là thật ! Em đừng kích động, bảo trì bình tĩnh!”.

“Thật tốt quá! Tiểu An An cuối cùng cũng tìm được cha rồi!” Diêu Nhật Hiên hoàn toàn không để ý còn có những người khác ở đây, lập tức chu miệng ở trên mặt hân hoan, “Sao lại có chuyện tuyệt vời như vậy? Heo anh đừng gạt em nhé? Cái kẻ cường bạo em thật sự là anh sao? Thật tốt quá!”.

Toàn gia choáng váng, này..... phản ứng như thế này, còn..... có thể coi như là người bình thường sao?

Diêu Nhật Hiên cũng không để ý, vẫn lải nhải, “Anh có biết hông, em vẫn luôn lo lắng cha của An An là người rất xấu xí, lại còn ngu ngốc kém cỏi, bề ngoài lại lôi thôi, nhưng không ngờ lại là người tuyệt vời như anh, anh là cha ruột của An An thật sự là quá tuyệt vời! Kỳ thật em sớm nên nghĩ đến cha của An An phải là người rất hoàn mỹ, An An thông minh như thế, một chút cũng không giống em! Ha ha!”.

Diêu Nhật Hiên hoàn toàn chìm trong hạnh phúc sung sướng, khiến cho Kì An Tu cao hứng đến phát điên.

Nhưng rồi Kì An Tu lại tức muốn học máu, sớm biết Tiểu Hiên cao hứng như thế, vậy trước kia hân hoan loạn, lo lắng làm cái khỉ gì?

Diêu Nhật Hiên cao hứng một trận, đột nhiên nhớ tới một vấn đề quan trọng, “Heo, anh không gạt em chứ? Không được! Anh cần phải xét nghiệm DNA với An An!”

“Cái kia..... đã làm xong rồi.” Heo cô nhún vai, như đã chuẩn bị sẵn, rút ra một tờ giấy chứng nhận, “Tôi không phải là hoài nghi cái gì cả, chỉ là sau khi biết An An là con ruột của anh hai nên tôi mới thuận tiện lúc ở bệnh viện lấy tóc của cả, làm chút xét nghiệm. Dù sao sau này có muốn sửa hộ tịch hay làm ba cái thủ tục gì đó cho An An, có thứ này vẫn là tiện hơn nhiều.”

Diêu Nhật Hiên nhìn kết quả xét nghiệm trùng khớp đến 99.99%, cười toe toét, ở trên giường lăn qua lăn lại, “Quá tuyệt vời! An An là con của An Tu! Quả thực rất hoàn mỹ !”.

“Có cái gì tốt?” Diêu Bình An tức đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chạy đến giật lấy tờ giấy xét nghiệm vứt ra ngoài, hung hăng mắng ba ba, “Ngu ngốc! Đại ngu ngốc! Ông ta đối xử với chúng ta như vậy, ba còn cao hứng? Ba ba! Chúng ta không cần để ý đến ông ta nữa! Ông ta là người xấu!”

Ách..... Nụ cười của Diêu Nhật Hiên cứng lại, nghiêng người ngồi dậy, ngón tay ở trên giường vẽ vòng tròn, cúi đầu yếu ớt hỏi con, “An An, không phải con rất thích chú sao? Chú là cha ruột của con chẳng phải rất tốt a!”

Tiểu Bình An tức giận đến giậm chân, giọng nói lại trở nên lắp bắp, “Nhưng mà..... nhưng mà ông ta..... ông ta làm như vậy đối với ba..... lại..... lại mặc kệ chúng ta.....”.

“Không phải như thế!” Kì An Tu vội vàng giải thích, “An An, cha không phải mặc kệ con! Cha thật sự không biết!”.

“Đúng đó!” Diêu Nhật Hiên còn giúp hân nói chuyện, “Khi đó ba bỏ chạy sớm quá, nếu sớm biết rằng đó là cha của con, ba ba sẽ không đi.”(aka, nếu ta mà biết đó là một anh chàng siu đẹp zai đang xxoo ta thì ta đâu có chạy, chỉ tại sợ quá nhắm mắt nên không biết)

Nói cái kiểu gì vậy? Kì An Na thực hồ đồ, đứa nhỏ này năm đó rốt cuộc làm sao mà tốt nghiệp đại học luật vậy?

“Sau đó cha có đi tìm hai người!” Kì An Tu cực lực giải thích, xuất ra một cái đồng hồ sơ, “Con coi đi, đây là tư liệu mà năm đó cha đã điều tra toàn bộ nhân viên trong khu nghỉ mát lần khách hàng, nhưng hoàn toàn tìm không thấy Tiểu Hiên.”.

Diêu Nhật Hiên gật đầu, “Em không có đăng ký, em ở nhờ phòng ký túc với A Võ, không có tư liệu lưu lại.” Cậu lật xem đồng tư liệu khổng lồ, “An Tu, anh có đi tìm em à?! Thật là vất vả cho anh!”

Kì An Tu hiện tại đã biết Tiểu Hiên tuyệt đối không trách cứ mình, tuy rằng có làm cho hắn không nói được lời nào, nhưng cũng làm cho hắn cao hứng, ngược lại lại vướng phải đứa con, “An An, cha thật sự không phải cố ý, con tha thứ cho cha được không?”

“Không!” Diêu Bình An dùng hết khí lực toàn thân, thanh âm non nớt hét đến khàn cả giọng, “Cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho ông! Tôi hận ông!”

58. Chương 58

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Bình An đỏ bừng, giờ nắm tay nhỏ xíu dùng sức nắm Kì An Tu, quay đầu chạy ra ngoài.

“An An!”

Kì An Tu muốn đuổi theo, lại bị Kì Dân Hạo ngăn cản, “Ba đi cho! Đứa bé này nhất thời khó tiếp nhận, con đi sẽ còn tệ hơn!”

Không thấy được cảnh trong tưởng tượng, thiên hạ thái bình cũng không sai.

Kì An Na thu dọn xong cũng đứng dậy, nhất nhất phân phó, “Em đi chuẩn bị thủ tục chỉnh sửa hộ tịch lần kết hôn cho hai người, nhưng hai người cũng nên nhanh chóng đi đặt lễ phục lần chọn giáo đường, mau mau kết hôn đi!”

Cô cười nhạo, “Anh! Đừng nói là anh định để cho Tiểu Hiên vác cái bụng bầu to tướng đi vào giáo đường với anh nhé?!”

Diêu Nhật Hiên đỏ mặt, chui vào trong chăn trốn không dám hé răng.

Kì An Tu tiễn đứa em gái ra ngoài, đóng cửa, mới đào cậu ra, vô hạn biết ơn, “Cảm ơn em, Tiểu Hiên, cảm ơn em đã không trách anh!”

Diêu Nhật Hiên rất là ngượng ngùng, đem mặt vùi vào trong lòng hắn, an tâm hít ngửi mùi hương đặc trưng của hắn, “Khi đó không biết là anh, nếu sớm biết là anh, em sẽ không chạy. Có lẽ chúng ta hiện tại, đã sớm kết hôn đi? Hắc hắc!”

Nhìn nụ cười ngây ngô này, Kì An Tu còn biết nói gì nữa?

Có thể gặp được một người khoan hồng độ lượng như thế, không hề để ý đến những đau khổ mà bản thân phải trải qua mà tha thứ cho hắn, trong lòng hắn tràn đầy cảm động. Giờ khắc này, hắn là thật sự cảm tạ trời xanh đã tặng cho hắn một tiểu thiên sứ thiện lương ngốc nghếch đáng yêu như thế.

“Nhưng mà anh vẫn rất áy náy, nếu anh cẩn thận chút, điều tra kỹ lưỡng, sớm tìm được hai người thì thật tốt! Hai người phải khổ sở nhiều năm như vậy, An An hận anh cũng phải.”

“Anh không cần quá lo lắng đâu!” Diêu Nhật Hiên ôm hắn an ủi, “Anh cũng không phải cố ý mà, An An chỉ là một đứa bé, nhất thời tức giận cũng là bình thường, chờ vài ngày nữa nó sẽ bớt giận thôi. Hắc hắc, em thật sự rất là cao hứng nga! An An nguyên lai cũng là con của chúng ta, em không cần phải lo lắng sau này anh chỉ thương yêu con ruột của mình mà không để ý đến nó nữa.”

“Sao vậy chứ?” Kì An Tu đặt tay lên bụng Diêu Nhật Hiên, “Tuy rằng anh rất yêu thương đứa bé này, nhưng mà Tiểu Hiên, đứa con quan trọng nhất trong lòng anh nhất định là An An. Bởi vì anh nợ nó quá nhiều! Còn có em, chỉ cần nghĩ đến những gì mà em và con đã phải chịu đựng, anh liền cảm hận bản thân mình!”

Diêu Nhật Hiên xoa đầu của hắn, “Thật sự không sao cả! Anh thấy không, cuối cùng chúng ta vẫn gặp nhau mà? Đây nhất định là ba mẹ em ở trên trời phù hộ cho chúng ta đó! Trước đây, bọn họ luôn nói với em, chỉ cần em tin tưởng hạnh phúc trên thế giới này, phi thường phi thường tin tưởng. Rồi cố gắng tìm kiếm, nhất định sẽ có được hạnh phúc! Em vẫn luôn tin tưởng, cho nên bây giờ em có anh, có An An, có đứa bé này, còn có ba và An Na, có một đại gia đình hạnh phúc, cho nên anh cũng phải tin tưởng nhé!”

Sống mũi Kỳ An Tu cay cay mảnh liệt gật đầu, đem mặt vùi vào hõm vai cậu.

Diêu Nhật Hiền tuy rằng yếu ớt, nhưng lại mang theo một loại ánh sáng ấm áp như ánh mặt trời, y như đóa hoa hướng dương luôn đuổi theo ánh sáng mặt trời, lúc nào cũng khiến cho người khác cảm nhận được ánh sáng chói mắt Cũng chính là như thế, An An tuy rằng trưởng thành trong hoàn cảnh khó khăn như vậy, dù có học được tâm cơ, nhưng vẫn thủy chung giữ lại một phần thiên tính hồn nhiên thiện lương.

Kỳ An Tu trách nhiệm trên vai mình quá nặng, cách đây không lâu, hẳn vì muốn khắc phục tâm lý của Tiểu Bình An mà đọc không ít sách vở, làm rất nhiều chuyện.

Nhưng những chuyện này đều là khi hẳn không phải kẻ đã tổn thương đến hai cha con họ, An An mới chịu để cho hẳn tiếp cận, nhưng hiện tại, hẳn chính là cái kẻ “Đao phủ” kia, sau này cần phải cùng Tiểu Bình An sớm chiều kề cận, trả giá rất nhiều may ra mới có thể làm tan chảy tảng băng trong lòng con trai.

Ngày mai, phải đi tìm chuyên gia về tâm lý nhi đồng! Kỳ An Tu âm thầm thề, vô luận phải dùng bao nhiêu thời gian, tổn hao bao nhiêu tâm huyết, hẳn cũng nhất định phải tiêu trừ tâm lý ngăn cách của An An, để cho con hẳn có thể vui vẻ hồn nhiên mà trưởng thành.

“Bất quá.....” Diêu Nhật Hiền bỗng nhiên nhớ tới một chuyện rất quan trọng khác, “Nếu đem hộ tịch của chúng em dời về đây, An An có phải cần đổi tên hay không? Kỳ Bình An? Quái quái làm sao ấy! Còn có, cục cưng trong bụng em sẽ đặt tên là gì?”

Vấn đề này a..... không cần hai phụ phụ quan tâm.

Heo ông đã sớm nghĩ cả rồi, ung dung dùng đặc quyền của chủ gia đình mà quyết định, “Tên của chúng nó ba đã nghĩ cả, An An thì gọi là Kỳ An Chi, nhũ danh vẫn là Bình An. Lão nhị thì tên là Kỳ Hạnh Chi, hy vọng nó là đứa bé sẽ vĩnh viễn may mắn hạnh phúc.”

“Người ta theo họ của ông! Không cùng họ với người khác!” Diêu Bình An được Kỳ Dân Hạo dỗ dành rất lâu, mới miễn cưỡng chấp nhận sự thật. Nhưng bé con nhất định không chịu để ý đến Kỳ An Tu, ngay cả nhìn cũng không chịu thêm liếc hẳn một cái. Lúc này còn cố ý nói rõ, để bảo trì khoảng cách với Kỳ An Tu.

Heo cha thật sự rất buồn bực, mỗi khi trưng ra khuôn mặt tươi cười đón chào, lại y như vấp phải tảng đá. Bất quá đây đều là lỗi của hẳn, hẳn sẽ tiếp tục cố gắng!

Hẳn đem bánh ngọt An An thích ăn đưa ra trước mặt bé.

Đây là bánh của ông mua, ngu sao không ăn!

Heo anh hai hung hăng vươn móng vuốt ra, há to miệng hung tợn cắn phập một cái, giống như đang cắn xé thịt của con heo nào đó.

Heo con không để ý tới người nào đó, quay sang nói chuyện với heo ông, “Nhũ danh của em bé là Hạnh Hạnh hay Chi Chi? Đừng gọi là Hạnh Hạnh nha, con chó nhà Đường Mộ Thần có tên tiếng Anh là Lucky! Đừng có gọi em bé như vậy nha ông!”

Heo cô phì cười, “Nhũ danh của bé có thể gọi là Vận Phúc, mang may mắn cùng hạnh phúc đến nhà mình!”

“Nhũ danh này được ha!” Diêu Nhật Hiền rất là thích. Cả nhà cũng nhất trí thông qua, cho nên heo em có cái nhũ danh tục khí vô cùng, lớn lên càng hèn mọn không thôi, lại không thể sửa đổi.

Heo anh lại nghĩ tới một vấn đề quan trọng, “Ba ba, ba đang mang thai em trai hay là em gái?”

Ách..... Vấn đề này, không biết phải trả lời như thế nào.

Heo cha nhanh chóng vớ lấy cơ hội đến gần con, “Em sẽ là tiểu vương tử nhà mình! Cũng là tiểu phượng hoàng của cả nhà, An An, con sẽ thương em, bảo vệ em cả đời nhé?”

Đương nhiên! Bất quá Tiểu Bình An không thèm nói với hẳn, cầm một miếng bánh ngọt thật cho đưa đến bên miệng ba ba yêu quý, “Ba ba yên tâm đi, con sẽ bảo vệ em, cho em ăn nè!”

Diêu Nhật Hiền hạnh phúc hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt của con trai, cười tủm tỉm nuốt xuống, “Còn ba thì sao?”

Tiểu Bình An lại đút cho ba ba một miếng lớn, bỗng nhiên thở dài, “Ba ba, ba dễ dụ quá à, em trai có ngoại hình giống như ba thôi thì không sao, nếu đầu óc cũng ngốc như ba thì phải làm sao đây?”

Phụt! Diêu Nhật Hiên sặc luôn miếng bánh, ho khù khụ đến mặt đỏ bừng, vừa lúc che dấu được xấu hổ.

Đứa con thói đáng ghét, cậu cũng biết cậu ngốc, nhưng đâu cần phải nói ra trước mặt nhiều người như vậy chứ!

Buổi tối, Diêu Nhật Hiên lén lút chạy đến bên giường con, vẽ mặt buồn bực, “An An, ba ba thật sự rất ngốc sao?”.

Tiểu Bình An ngẩng đầu tà nghệ nhìn ba ba, “Tự ba nói đi?”.

Ngô..... Diêu Nhật Hiên mếu máo nhìn con, “VẬY AN AN CÓ GHÉT BỎ BA BA KHÔNG?”

“Ngu ngốc!” Tiểu Bình An hung hăng trừng mắt nhìn cậu, “Con mà muốn ghét bỏ ba, đã sớm bỏ nhà ra ngoài! Chính là lo lắng cho ba, mới có thể lưu lại!”

Bé con phụng phịu cái miệng nhỏ nhắn đùa nghịch món đồ chơi trí tuệ trong tay, “Nếu không, con mắc mớ gì phải ở lại nhìn mặt cái người đáng ghét kia?”.

“An An ” Diêu Nhật Hiên thực không tiền đồ ôm con làm nũng, “Con đừng không để ý tới anh ấy mà! Anh ấy là cha của con đó! Cha có đi tìm chúng ta mà, chính là không tìm được mà thôi! Con thấy trước kia cha đối với con tốt bao nhiêu, con cũng rất thích cha không phải sao? Vì cái gì hiện tại lại không được?”.

Tiểu Bình An cho cậu cái nhìn xem thường, “Lúc đó đâu có giống! Ba ngốc như vậy, ông ta thì thông minh, sao không tìm thấy ba? Đó là ông ta không hề có ý muốn tìm! Lầy cớ là vô dụng! Còn có ba, một chút cũng không biết tức giận, còn ngốc hồ hồ mà cao hứng. Ba chẳng lẽ không biết nói vài câu trong phim truyền hình, tức giận mắng chửi, rồi mới đem ông ta đuổi ra khỏi nhà sao?”

Diêu Nhật Hiên vò đầu, “Vì cái gì chứ? Ở chung với An Tu, ba rất hạnh phúc mà! Sao lại đuổi cha con đi? Cha con không ở nhà ba sẽ lo lắng lắm! Còn có, anh ấy là cha của con không tốt sao? Như vậy nhà chúng ta mới thật sự trọn vẹn, ba cũng không cần lo lắng con không được yêu thương, chúng ta chân chính là người một nhà. Đây là chuyện rất tốt mà!”

Tiểu Bình An hừ mạnh một tiếng, giãy khỏi cái ôm của cậu, cất đồ chơi vào trong tủ, “Ba là đồ ngốc, con không thêm nói chuyện với ba nữa! Tóm lại ba cứ nhớ rõ, sau này con sẽ bảo vệ ba! Nếu tên bại hoại kia chọc ba không vui, con sẽ bảo ông nội đuổi ông ta ra khỏi nhà!”

Câu cuối cùng, bé con quay ra nói lớn với cái cửa.

Diêu Nhật Hiên hết hồn, Tiểu Bình An hảo hung hân nga! Bất quá lòng cậu vẫn là tràn đầy vui mừng hôn lên mặt con một cái thật kêu, “Tiểu An An quả nhiên vẫn thương ba nhất!”

“Ba biết thì tốt rồi!” Tiểu Bình An xoa đầu của cậu, “Ba mau về ngủ đi! Ba không muốn ngủ thì cũng phải cho Vận Phúc ngủ.”.

Diêu Nhật Hiên lại không chịu đi, “Ba ngủ với Tiểu An An cơ!”

“Không cần!” Tiểu Bình An lại liếc mắt nhìn cái cửa, “Con không cần khi đang ngủ mà ngoài cửa còn có một con sói thúi đứng canh me!”

Ấn? Diêu Nhật Hiên cuối cùng cũng phát giác ra không thích hợp, mở cửa ra, “An Tu, anh đứng đây từ khi nào?”

Cậu còn tưởng rằng mình lén lút bỏ đi không ai hay, ai ngờ vẫn có người theo dõi.

“Bác sĩ Ngưu có nói, không được để cho em chạy lung tung, bất quá thấy em là tới xem con, anh mới lánh mặt.”

“Nhưng mà.....” Diêu Nhật Hiên càng kinh ngạc, “An An sao con lại biết?”.

Tiểu Bình An nhún nhún bả vai, “Bởi vì sói đương nhiên rất thúi! Nói ba ngốc ba còn chưa tin! Được rồi, ba ngủ ngon!”

Bé kéo ba ba cúi xuống hôn lên hai má ba ba mỗi bên một cái, rồi mới ôm cái gối nhỏ đi ra ngoài.

“An An con muốn đi đâu?”

Heo cô đã mở cửa phòng ra, “Bé con đáng yêu, con muốn cùng mỹ nữ đồng giường cộng chăn không?”

Tiểu Bình An nhìn cô nàng liếc mắt một cái, “Cô, nếu cô cũng cao cỡ như con thì con lập tức ngủ với cô.”

Heo cô cười ha ha, dùng sức hôn chùn chụt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa cháu, “Tiểu An An còn biết nói đùa nha, dễ thương quá đi à!”

Hảo cảm của Tiểu Bình An dành cho phụ nữ dần dần mất đi, chính là nhờ bà cô này.

Bao nhiêu năm bị bà cô phi lễ, Tiểu Bình An cuối cùng mới hiểu ra.

Cửa phòng heo ông bật mở, bé bé con lên, nhìn đứa con gái lắc đầu, “Đã bao nhiêu tuổi trên đầu rồi mà còn trẻ con hơn cả cháu mình! Được rồi, tất cả đều về phòng ngủ đi! An An, đi ngủ cùng ông! Hôm nay muốn nghe chuyện gì?”

“Tiếp tục kể ba mươi sáu kế trong binh pháp Tôn Tử!”

Này..... giáo dục thế này có phải quá sớm không? Diêu Nhật Hiên rất muốn nói, đứa nhỏ này đã quá đủ thông minh, không thể học thêm nhiều âm mưu quỷ kế như vậy.

Nhưng heo ông lại giao cho vài câu, “Ngày tổ chức hôn lễ ba đã chọn rồi, An Tu mau cùng Tiểu Hiên đi đặt lễ phục với địa điểm đi, kế hoạch kết hôn ba đã gửi vào mail của con. Mấy đứa lo mà chuẩn bị cho nhanh đi! Nếu con còn chần chừ nữa thì ba sẽ làm nốt! An Na nữa, mày cũng nhanh kết hôn đi! Mày coi anh mày đó, đã có hai đứa con rồi, mà mày thì ngay cả một thằng bạn trai cũng không có! Suốt ngày chỉ lo làm ba cái chuyện linh tinh, một chút hiệu suất làm việc cũng không có!”

Kì An Na nhanh chóng sắp cửa, Kì An Tu cũng vội vàng ôm đệm phụ chạy mất.

Tắt đèn, ngủ!

Cuộc sống tuy rằng vẫn có những chuyện không như ý, nhưng tương lai tốt đẹp vẫn đang chào đón bọn họ!

Cố lên đi, nhà heo.

59. Chương 59

Diêu Nhật Hiên chưa từng nghĩ đến, mình có thể có được một hôn lễ long trọng như vậy.

Khi cậu phủ một thân lễ phục đuôi én trắng như tuyết ngồi lên xe ngựa chú ý! Đây là xe ngựa thật sự, cỗ xe cổ điển xa hoa được bốn chú ngựa cao to kéo, như hoàng tử trong truyện cổ tích từ khách sạn một đường đi thẳng đến giáo đường cổ kính, Diêu Nhật Hiên quả thực sợ ngây người.

Cậu vừa bước xuống, chiếc chuông trên đỉnh giáo đường lập tức kêu vang, cánh cửa gỗ nặng nề mở ra, tiếng vỗ tay như sấm bùng lên.

“Tiểu Hiên! Tiểu Hiên!” Những người ngồi khu vực bên trái không ngừng kêu lên tên của cậu, họ..... chính là bạn bè ở cô nhi viện!

Diêu Nhật Hiên không thể tin được nhìn mẹ Maria đang đến bên hắn, lắp bắp nói không nên lời, “Sơ viện trưởng..... mẹ.....”

“Là Kì tiên sinh mời chúng ta đến! Chúc phúc cho con, con của ta!” Mẹ Maria vươn hai tay ôm lấy cậu, ghé vào lỗ tai cậu nhỏ giọng cười nói, “Anh ta còn dùng danh nghĩa của con quyên tặng cả một đồng tiền, nói là tiền biếu của con. Ha ha! Chúng ta đi nhanh đi, một chú rể khác còn đang chờ con phía trước kia! Đúng rồi, còn có hai vị tiểu thiên thần đáng yêu nữa!”

Diêu Bình An, a không, hiện tại bé con đã chính thức đổi tên thành Kì An Chi, đang cùng Đường Mộ Thần mỗi đứa ôm một giỏ hoa nhỏ, đứng ở sau lưng cha. Hai đứa bé đều mặc lễ phục trắng như tuyết, thuần khiết xinh đẹp giống như hai tiểu thiên thần.

Hôn lễ của ba ba, một em bé ôm hoa chắc hẳn sẽ là Tiểu Bình An, nhưng đứa bé còn lại nguyên bản nói là định tìm một cô bé đến, nhưng Kì An Chi mãnh liệt phản đối. Bé con cảm thấy một con nhóc thì không xứng đứng cạnh bé, nếu thật sự cần một đứa bé nữa thì, “Vậy tìm Đường Mộ Thần đến đi!”

Ngẫm lại kết hôn cũng là hai người đàn ông, cho nên quả táo vô tội bị sung quân.

Từng bước từng bước đi đến trước bệ thờ, dưới ánh mắt chúc phúc của bao nhiêu người, Diêu Nhật Hiên ngưỡng ngừng vô cùng, hơn nữa tầm mắt càng lúc càng mơ hồ, mỗi một bước đều dường như đang đi trên mây, phù phiếm vô trọng lực, chỉ đến khi nắm được bàn tay của Kì An Tu, cậu mới cảm thấy chân mình chạm tới mặt đất.

“Đứa ngốc, khóc cái gì?” Kì An Tu dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cậu, “Mỹ nhân! Mau cười cho gia coi một cái!”

Phụt! Diêu Nhật Hiên ngừng khóc bật cười.

Được rồi, mục sư có thể bắt đầu câu hỏi, tua nhanh qua đoạn mở đầu quen thuộc, đến vấn đề mấu chốt nhất.

“Kì An Tu tiên sinh, xin hỏi ngài có đồng ý cùng Diêu Nhật Hiên tiên sinh kết bạn cả đời, trân trọng lẫn nhau, yêu thương nhau cả đời không?”

“Tôi đồng ý.”

Ồ ô..... Nước mắt không nhịn được lại bắt đầu trào ra không ngừng. Cứ thế đến khi mục sư bắt đầu hỏi cậu, nghẹn ngào đến một chữ cũng nói không được, chỉ biết liều mạng gật đầu.

Tiểu Bình An nhìn ba ba không chút tiền đồ như thế, bất đắc dĩ đứng sau lưng cậu trả lời, “Ba đồng ý!”

Mọi người trong giáo đường cười ầm lên, Kì An Tu cũng không định lưu lại tiếc nuối cả đời, hôn lên nước mắt trên mặt Diêu Nhật Hiên, “Bảo bối, em thiếu anh một câu ‘Tôi đồng ý’ đấy, mau nói đi! Nếu em không nói, anh sẽ ở trước mặt nhiều người như vậy hôn em nga!”

Nghi lễ cuối cùng vốn chính là một nụ hôn, nhưng Diêu Nhật Hiên nhất thời lại hồ đồ, sợ heo lên cơn động dục, bị uy hiếp miễn cưỡng đè nén cảm xúc, ngưỡng ngừng nói, “Tôi..... tôi đồng ý!”

Kì An Tu tưởng rằng khả năng tự chủ của mình rất tốt, nhưng khi đứng trước bàn thờ chúa nghe người mình yêu nhất những lời này khi, nước mắt của hắn cũng nhịn không được mà lặng lẽ theo khóe mắt chảy xuống, “Bảo bối, anh yêu em! Cả đời!”

Lòng tràn ngập cảm động hôn cậu, đây là lễ tiết cho phép, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Sau này, Diêu Nhật Hiên xem lại đoạn băng ghi hình cảnh hôn lễ này, trong lòng tất cả đều là cảm động, luôn nhịn không được lần nữa rơi lệ.

Ai nói hình thức kết hôn không quan trọng? Một hồi hôn lễ, vô luận làm đơn giản hay xa hoa, đều là ở trước mặt thân bằng quyến thuộc công bố mối quan hệ của nhau, kết hợp hai người làm một, đối với bất kì người nào đã bước vào cuộc sống hôn nhân, đều cùng chiếc nhẫn trên tay giống nhau, là một lời nhắc nhở không ngừng.

Diêu Nhật Hiên rất biết ơn Kì Dân Hạo đã chuẩn bị hôn lễ long trọng như vậy cho cậu, để cho cậu vĩnh viễn có thể ở trước mắt bao người, quang minh chính đại đứng ở bên người mình yêu, như vậy tôn trọng cùng trân trọng cho cậu cảm giác đã tìm được gia đình thật sự.

Nhưng đoạn sau của hôn lễ, khi tung hoa cưới lên cao liền biến thành một màn hỗn loạn.

Khi hai phu phu hợp lực đem hoa cưới tung lên cao, bao nhiêu người lao vào tranh cướp, cuối cùng Kì An Na tiểu thư bắt được hoa, còn một chàng trai cao to lại túm được dây nơ kết xung quanh, sau đó là một mà hai người người tranh ta đoạt, ai cũng không chịu buông tay, sau đó là, không đánh không quen, một tình yêu sét đánh bùng nổ, không ai tin được.

Một ngày sau hôn lễ của anh hai, Kì An Na tiểu thư vẽ mặt thẹn thùng đem chàng trai kia về nhà, Diêu Nhật Hiên tròn tròn mắt, “A Vỡ?”

Trần Võ cười hàm hậu, đi thẳng vào vấn đề, “Hắc hắc, tớ là đến cầu hôn!”.

Diêu Nhật Hiên nhìn Trần Võ hùng sư uy mãnh biến thân thành đại tình tình thuần lương, lại nhìn sang Kì An Na đã thu hồi nanh vuốt, như chim nhỏ nép vào người anh, rất là bất khả tư nghị, “Sao cô ấy lại coi trọng của cậu?”

Đây là điển hình nữ cao nam thấp đấy!

Trần Võ rất là kiêu ngạo, “Muốn đi vào trái tim phụ nữ, trước tiên phải đi vào bao tử của nàng. Cậu đừng quên, tớ là đầu bếp! Đầu bếp cấp cao đó nhé!”

Nếu Diêu Nhật Hiên nhớ không lầm, tuổi của Trần Võ ngang với cậu mà, vậy chẳng phải nhỏ hơn An Na sao?

“Tuổi tác thì sao?” Cậu nghĩ thế nào thì nói thế nấy.

Kì An Na trợn trắng mắt, “Thì sao hả? Tôi với A Võ ở bên nhau, trông tôi già lắm hả?”

“Em không già! Em nhìn còn trẻ hơn cả cậu ta!” Kì An Tu ở một bên ôm bụng cười liên tục, nhỏ giọng nói với lão bà, “Con nhỏ này trâu già vắt vả lắm mới gặm được cỏ non, em cũng đừng đả kích người ta! Nhanh chóng gả được nó ra ngoài là tốt quá rồi còn gì!”

Lời cũng đúng! Tuổi tác không thành vấn đề, nghề nghiệp không phải khoảng cách, Kì Dân Hạo ngay cả giới tính còn không để ý thì càng chẳng có ý kiến gì với dòng dõi gia thế.

Lão nhân gia lúc này đang giơ cả hai tay tán thành, chỉ có một yêu cầu, “Hai đứa mau kết hôn trong vòng một tháng đi! Nhà chúng ta không cần sinh lễ, ta còn tặng không đồ cưới nữa!”

Kì An Na tiểu thư nghiêng răng kèn kẹt, “Lão ba sao có thể nhanh chóng đem con gả ra ngoài như thế? Con muốn hai phần sinh lễ!”.

“Một lời đã định!” Kì Dân Hạo sợ con gái rệu đỏi ý, nhanh chóng tính tiền, đem cô nàng đạp ra ngoài.

Hôn lễ ngày đó, lão nhân gia lại một lần cảm động đến rơi nước mắt, “Thục Phân ơi! Bà coi đó, cuối cùng tôi cũng đã xử lý được hai đứa con rồi!”

Chỉ có cỏ non Trần Võ sau khi kết hôn được vài ngày bắt đầu buồn bực, vì cái gì phụ nữ sau khi kết hôn lại khác hẳn với trước khi kết hôn xa như vậy chứ?

Bạn nhỏ Kì An Chi nhất tâm kiến huyết nói ra chân tướng, “Bởi vì trước khi kết hôn chú quá hời hợt, sau khi kết hôn mới thấy rõ chân tướng! Phụ nữ là loại sinh vật rất giỏi đóng kịch, bây giờ chú mới biết sao?”.

Trần tiểu thảo được đả thông suy nghĩ, nhất thời hiểu ra, bất quá hối hận thì đã muộn! Từ nay về sau rơi vào tay ma nữ, một chàng thanh niên đường đường đỉnh đỉnh biến thành người đàn ông nội trợ.

Bởi vì bị bà vợ quản chặt, Trần tiểu thảo đành phải đem nhiệt huyết tuổi trẻ dành hết cho trù nghệ, đến vài năm sau, khi anh thành công đạt được giải thưởng lớn của đầu bếp chuyên nghiệp, trở thành đầu bếp nổi tiếng, thì An Na tiểu thư xinh đẹp ngày xưa dưới sự chăn nuôi tỉ mỉ của anh, biến thành bà vợ béo ú.

Mỗi khi bị đám cháu giễu cợt đáng người, heo cô vẫn thừa nhận mình là châu tròn ngọc sáng, chỉ có béo như vậy thì sá gì, cô nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: Đẳng sau thành công của một người đàn ông luôn có sự hy sinh của một người phụ nữ. Mà ta, chính là người phụ nữ vĩ đại vì sự nghiệp đầu bếp của A Võ mà hy sinh đáng người.

Xem! Phụ nữ chính là sinh vật không bao giờ nói đạo lý!

Bạn nhỏ Kì An Chi từ đó về sau cải tà quy chính, ở trước mặt phụ nữ không bao giờ câu thả nói cười, kính nhi viễn chi. Đường nhiên, trước mặt con trai thì lúc nào cũng như thế. Một thế hệ khóc ca mới như mặt trời mọc lên ở phương đông, niêm niêm dâng lên.

60. Chương 60

Ôi độ ời, cái tựa đề, bụng tôi=))

Diêu Nhật Hiền ngủ trưa no đủ, nhàm chán ngồi xoa xoa cái bụng đã vượt mặt, hai chân gác lên trên bàn trà, một bên lật xem album, một bên cảm khái An Na tiểu thư ở mấy tháng trước, theo sát bọn họ tổ chức hôn lễ nhanh như chớp.

Nha đầu kia cũng thật biết hưởng thụ nhân sinh, mặc cho Kì Dân Hạo như thế nào ân cần dạy bảo, chính là không chịu sinh đứa nhỏ, “Dù sao lão ba ngài đã có hai đứa cháu rồi, mà con có sinh cũng đâu có mang họ Kì, Tiểu Võ không gấp thì ba gấp làm gì?”

Vô nghĩa, Trần Võ là cô nhi, nào có ai đến lỗi nhãi bọn họ?

Kì Dân Hạo lo lắng cũng chẳng làm gì được, hơn nữa bụng của Diêu Nhật Hiền càng ngày càng lớn, không thể không đem lực chú ý dời đến người của cậu, cũng lười đi quản đứa con gái kia.

Xong xuôi hôn sự của An Na, vừa lúc gần tới lễ phục sinh, Kì An Tu vốn đã sớm đặt vé đi công viên Disneyland, thừa dịp thai tượng của Diêu Nhật Hiền được bốn năm tháng đã ổn định, vì vậy muốn mang Tiểu Bình An đi chơi, thứ nhất là bồi dưỡng cảm tình, thứ hai là không thất hứa với bé.

Nhưng nhóc con kia thật sự rất thông minh, khi bụng của ba ba chưa lớn thì đã không thể chơi với bé, hiện tại mang thai lại tuyệt đối không có biện pháp đi, bé chẳng thêm cùng cái kẻ bại hoại kia đi chơi chung, vì thế tha theo ông lẫn cô chú cùng đi.

Kì Dân Hạo không có ý kiến, An Na thì càng không có gì, liền đem tuần trăng mật đổi thành cả gia đình đi Disneyland chơi.

Một nhà sáu người rưỡi, tập thể ở trong công viên Disneyland trải qua lễ Giáng Sinh khó quên.

Bất quá tính tình của Tiểu Bình An quả nhiên là quật cường chi cực, đến nay vẫn không chịu gọi Kì An Tu là cha.

Heo ông lắc đầu thở dài, đây là tính cách đặc trưng của Kì gia, không thể lay chuyển được.

Bất quá Kì An Tu vẫn nghiêm túc thực hiện lời khuyên của chuyên gia tư vấn, hết mềm lại cứng, tử triền lạn đả, dưới thế công quyết liệt, quan hệ với con trai cũng cải thiện được đôi chút, ít nhất Tiểu Bình An ngẫu nhiên sẽ hạ cổ nói mấy câu với hắn.

Tuy rằng tiến độ quá chậm, nhưng tốt xấu gì cũng có tiến triển! Diêu Nhật Hiền rất là lạc quan, chắc chắn từ tám đến mười năm sau, quan hệ của hai cha con sẽ hoàn toàn tốt đẹp.

Tiếp tục lật xem album, trên ảnh là khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của cả gia đình, Diêu Nhật Hiền rất thích tấm ảnh này. Bất quá, cậu đỏ mặt nhớ lại, cái đêm lãng mạn hai phu phu bọn họ trải qua ở Disneyland.....

Sau khi Kì An Tu trở về, chỉ thấy Diêu Nhật Hiền một mình ngốc hồ hồ ôm album cười ngây ngô, cái mặt tròn tròn dường mập mập còn đỏ bừng, nhìn thấy là biết phát mộng xuân.

“Nghĩ cái gì vậy?” Tiến lên sủng nịch xoa đầu của cậu, ở trên trán hôn một cái.

Diêu Nhật Hiền phục hồi tinh thần, mặt càng đỏ hơn, lắp bắp nói, “Không..... Không có gì. Sao anh về sớm thế?”

Kì An Tu cởi áo khoác, thay quần áo ở nhà, rửa ráy chân tay mặt mũi mới đến ôm cậu, “Hôm nay công việc không nhiều lắm, anh ghé qua bệnh viện thăm tiểu công chúa nhà bác sĩ Ngưu rồi mới về.”

“Vậy ư?” Diêu Nhật Hiền nhất thời hưng phấn, Chỉ Quân ngày hôm qua vừa sinh một cô công chúa, cậu rất muốn đi nhìn một cái, nhưng cậu cũng sắp tới ngày sinh, mọi người kể cả Chỉ Quân đều phản đối cậu đi, đành phải phai Kì An Tu làm đại biểu.

Kì An Tu mở di động ra, cho cậu xem hình chụp lẫn một đoạn video ngắn, “Con nít mới sinh không nên tiếp xúc với máy móc này nhiều, chỉ quay lại một ít cho em xem, chờ em sinh xong, cục cưng lớn hơn một chút, chúng ta lại đi thăm.”

Diêu Nhật Hiền nhìn bé con phấn nộn, chảy cả nước miếng, “Hảo đáng yêu nga!”

Kì An Tu hôn cậu một cái, “Chúng ta chẳng phải lập tức sẽ có một đứa sao?”

Lỗ tai mẫn cảm của Diêu Nhật Hiên lập tức đỏ bừng. Kì An Tu đương nhiên biết là sao, tay vuốt ve thắt lưng của cậu, hơi thở ấm áp ghé vào lỗ tai cậu thì thầm, “Rất muốn sao?”

Diêu Nhật Hiên quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, “Mới..... Mới không có!”.

Chỉ tiếc ánh mắt thủy nhuần nhuần hai gò má phấn hồng đã bán đứng cậu.

Kì An Tu vừa nhìn đã động tình, từ khi Diêu Nhật Hiên mang thai đến tháng thứ tám, sợ tạo gánh nặng cho thân thể của cậu, hai phu phu không dám vận động quá nhiều, mỗi lần chỉ có thể dựa vào bàn tay đắc lực giúp huynh đệ nhà mình đỡ thềm.

Nhưng mà hôm nay, trời xuân ấm áp, thời gian nhàn rỗi, cho dù không thể làm, nho nhỏ thân thiết một chút luôn có thể đi.

Kì An Tu nghĩ thầm trong lòng, thân thể lập tức bắt đầu thành thực phản ứng, đem dựng phu toàn bộ kéo vào trong lòng. Như cơ khát đã lâu ngậm lấy hai phiến môi thơm ngào ngạt, lửa *** trong nháy mắt không lưu tình chút nào hừng hực bốc lên cao.

“Không..... Không được!” Kì An Tu cảm thấy mình sắp không chế không được, lý trí buộc hắn đẩy Diêu Nhật Hiên ra, nhưng thân thể lại càng phát ra lưu luyến.

Diêu Nhật Hiên cũng luyến tiếc, chủ động dâng cao cái miệng nhỏ nhắn tác cầu, còn phát ra tiếng rên kiều mị khó nhịn.

Nhị đệ nhà heo tinh trùng thượng não, Kì An Tu lập tức hóa thân thành heo, hai cái móng vuốt heo không khách khí tiến vào trong quần áo rộng lưng nhùng của dựng phu, thuận theo cái bụng tròn xoe một đường hướng về phía trước, đặt lên hai cái bánh bao nhỏ ở trên.

“A a.....” Diêu Nhật Hiên lập tức không chế không được kịch liệt thở dốc.

Sau khi mang thai, trước ngực của cậu liền trở nên cực kỳ mẫn cảm, hai đóa hoa anh đào nhỏ nhỏ nguyên bản trưởng thành quả anh đào, bờ ngực nguyên bản bằng phẳng bắt đầu sưng lên, không thể chịu nổi một chút khiêu khích. Nơi đó lại càng mềm mại, cảm giác đặc biệt hảo, làm cho con heo kia yêu thích không buông tay, không ngừng thưởng thức vỗ về chơi đùa.

Kỳ thật Kì An Tu lén tham khảo Ngưu Kiến Minh, thân thể Diêu Nhật Hiên vốn cũng rất đặc thù, nếu thêm chút được vật hỗ trợ cùng mát xa, là có thể tạo ra sữa. Chính là nếu nói vậy, sau khi có ngực, sẽ rất khó khôi phục bằng phẳng như xưa.

Đương nhiên Diêu Nhật Hiên không thể chấp nhận, Kì An Tu cũng không muốn chỉ vì tư dục mà khiến cho Diêu Nhật Hiên mùa hè ngay cả áo thun chữ T cũng không dám mặc, cho nên rất là hảo tâm buông tha cho đề nghị này, nhưng này cũng không thể gây trở ngại hấn hưng trí đùa bỡn hai cái bánh bao thịt nho nhỏ này, hưởng thụ đặc quyền chỉ thời gian mang thai mới có.

“A..... Không cần..... An Tu..... Không cần.....” Diêu Nhật Hiên vừa muốn đẩy ra vừa muốn giữ hai cái móng heo kia ở nguyên vị trí.

Heo chơi chán rồi mới đơn giản ôm lấy dựng phu, mặt chôn trước ngực của cậu, liếm mút hai khỏa tiểu anh đào. Đầu lưỡi thô ráp mang đến khoái cảm không phải ngón tay có khả năng làm được.

“A a!” Diêu Nhật Hiên thật sự chịu không nổi, cậu vốn có chút xuân tâm nảy mầm, làm sao chịu được trêu chọc như vậy? Nhất thời hóa thành một bãi xuân thủy, xụi lơ ở trong lòng hấn. Nhiệt tình, e lệ, chờ mong, sợ hãi, lại dẫn theo vài phần bức thiết nhẹ giọng thì thầm, “An Tu..... muốn..... muốn.....”.

Móng heo tìm đến đóa mật hoa, đã là ướt đẫm một mảnh. Ngay tiểu cục hoa phía sau cũng liên tục hé ra khép lại, cực độ mê người.

Xoa nắn cái mộng xinh đẹp của cậu một chút, Kì An Tu thở dốc cố gắng không chế lý trí, “Không được.....sắp..... sắp sinh”.

“Àn ” Diêu Nhật Hiên kiều mị rên rỉ, bả mẫn cọ cọ trong ngực heo, cảm nhận được phân thân cường tráng đang áp sát vấp mông cậu càng thêm ý chí chiến đấu sục sôi, cười xấu xa chỉ trích, “Rõ ràng anh cũng muốn mà!”

Tiểu yêu tinh này! Đúng là càng học càng hỏng rồi! Kì An Tu hung tợn đáp, “Đừng có chọc vào lửa! Mau đứng lên!”

“Em muốn mà!” Diêu Nhật Hiên ôm cổ hần không buông tay, “Đến một lần thôi! Chỉ một lần!”

Cậu chủ động hôn lên môi Kì An Tu, móng vuốt nhỏ không nghe lời kéo quần Kì An Tu.

Có chuyện có thể nhẫn, nhưng có chuyện không thể nhẫn!

Kì An Tu chủ động cởi áo tháo thắt lưng, phóng xuất ra nhị đệ nhà heo sớm không nhịn nổi, cắn cắn cắn cổ trắng nõn, ám muội nói, “Vây một lần, làm phía sau! Nếu không thoải mái, nhất định phải nói, biết không?”

“Ừ!” Diêu Nhật Hiên chủ động xoay người lại với hần, chọn tư thế ngồi ở trong lòng heo, là tư thế nhẹ nhàng nhất.

Kì An Tu lấy tay chỉ tùy ý khai thác vài cái, hậu đình diễm hoa liền vì hần hoa hoa lệ lệ mở ra, đem heo nhị đệ cẩn thận đi vào, khi thân thể hai người hoàn toàn kết hợp, hai người đều thỏa mãn thở dài.

Một tay đỡ lấy thân thể công kênh mang thai, một tay vỗ về chơi đùa hai khỏa tiểu anh đào phía trước, Kì An Tu cố gắng khống chế cẩn thận đưa đẩy, những nụ hôn nóng cháy không ngừng hạ xuống cắn cổ trắng nõn lẫn lưng của Diêu Nhật Hiên, khiến cho cậu từng trận từng trận run rẩy.

Sợ cậu bị lạnh, không dám cởi quần áo của cậu ra, nhưng quần áo nửa kín nửa hở lại càng lộ ra hương vị mị hoặc, càng thêm mê người điên cuồng.

Còn cực cực! Còn cực cực đấy! Kì An Tu dùng ý chí thật lớn khắc chế dục vọng muốn phóng túng.

“A..... An Tu..... Sâu một chút! Sâu một chút đi!” Mỗi lần đều là sắp chạm đến nơi mẫn cảm thì lại lui bước, cảm giác thiếu thốn này khiến cho Diêu Nhật Hiên muốn phát điên, chủ động xoay xoay cái mông đưa về sau nghênh đón.

Này có muốn để cho ai sống nữa không? Sợ thương tổn đến cực cực, Kì An Tu vẫn rất khó khăn khống chế không dám vào sâu. Nhưng con thỏ ngọc này cứ cố tình liên tiếp đưa đến trước miệng thì ai mà nhịn nổi?

Kì An Tu đành phải tăng thêm một chút lực đạo, đâm sâu đến chỗ mẫn cảm của cậu.

“Ngô ngô..... Mau..... a!” Tiểu đệ đệ của Diêu Nhật Hiên hưng phấn lên, đáng tiếc không có sức chịu đựng, bị người ta tùy tiện kích thích vài cái, rất nhanh liền bắn ra một cổ bạch trọc, té ngã.

Kì An Tu lại rút ra một ít, dựa vào vách tường cọ xát vài cái để cho chính mình rất nhanh cũng bắn ra, xem như kết thúc trận tính sự này.

“Được rồi, anh bế em đi tắm!” Hần ôm dựng phu tiến vào phòng tắm.

Dựng phu mặc kệ, cọ cọ trong lòng hần giường đôi mắt to hồng hồng lên án, “Anh làm cho có lệ!”

“Là do thân thể em bây giờ không được! Được rồi, ngoan đi, nghe lời! Chờ sinh cực cực xong hẵng làm nhé?”

Kì An Tu cũng thực buồn bực, khi Diêu Nhật Hiên không mang thai thì ngượng ngượng ngừng ngừng không chịu cho hần làm. Khi Diêu Nhật Hiên mang thai thì lại trở nên nhiệt tình vô cùng, nhưng hần lại không thể làm! Đây là con mẹ nó cái thể đạo gì a!

Dựng phu cọ đến cọ đi mãi không được, tính tình sau khi mang thai lại càng trở nên khó chịu.

“Có phải anh có người khác ở ngoài không? Cho nên anh mới không còn hứng thú với em!”

“Nói bậy cái gì? Ngày nào không phải anh cũng về nhà sớm hay sao?”

“Vây khi đi làm anh cũng có thể ra ngoài chơi bởi!”

“Sao có khả năng? Cách nửa tiếng đồng hồ anh đều gọi điện cho em mà, sao có khả năng đi ra ngoài chơi bởi chứ?”

“Thì anh gọi người đến công ty để chơi bởi!”

“Vậy anh đem băng ghi hình của camera ở công thi về cho em xem được không?”

“Không được! Làm thêm một lần đi! Em sẽ tin tưởng anh.”

Diêu Nhật Hiền nâng lên đôi mắt to tròn đen láy, tội nghiệp nhìn hấn, bộ dáng như cún con bị bỏ rơi.

Này..... Heo thật sự là mâu thuẫn a! Thống khổ a! Rối rắm a!

Rõ ràng là lão bà hợp pháp của hấn, lại không dám làm càn, biến thành lão bà bất mãn, chính mình cơ khát. Cần phải làm thôi, lại rất sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Hừ!” Diêu Nhật Hiền chu mỏ, “Anh không chịu làm thì em tự mình làm!”

A? Heo không vui, em là song tính, nhưng mà không thể tự mình sắp chính mình a?

“Em đi mua gậy mát xa! Không! Em đi tìm người lang(aka phiêu kỹ=))!” Diêu Nhật Hiền cường ngạnh uy hiếp, móng vuốt nhỏ vẫn không rời cổ hấn.

Vợ ta định ngoại tình hử? Dù là gậy mát xa cũng không được! Heo phát hỏa, “Làm thì làm!”.

“Ách..... em muốn làm phía trước!”.

“Phía trước thì phía trước!” Kỳ thật heo nhị đệ không biết có bao nhiêu tưởng niệm cái bí động mất hồn kia. Này coi như là lấy cớ cho mình đi, phóng túng một hồi luôn!

Chuyển sang chiến đấu trên giường lớn, Diêu Nhật Hiền biết không thể làm theo tư thế truyền thống, vậy chỉ có thể tư thế cưỡi ngựa, mặc dù có tính nguy hiểm, nhưng vì thỏa mãn dưng phu, Kì An Tu đành phải ngoại lệ chấp nhận, nằm xuống đỡ lấy thân thể mang thai, giúp cậu vận động cao thấp, còn phải làm đệm dựa cho cậu.

“Em phải chú ý nặng nhẹ! Không được xuống quá sâu!”

“Ừ.....” Diêu Nhật Hiền rất thích loại cảm giác này! Cậu có cảm giác như mình là công vậy, trước đây mỗi lần đều là bị đầu heo nắm mũi dắt đi, nhưng hiện tại dường như mình mới là người nắm quyền chủ động.

Hơn nữa, bởi vì thể trọng tăng lên, cậu có thể dễ dàng ngồi vào điểm mẫn cảm nhất của mình, kích thích đến “Ấn a” gọi bấy.

Kì An Tu không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, Diêu Nhật Hiền nghĩ gì đều hiện rõ lên trên mặt. Làm công mà hoàn toàn không chiếu cố cảm giác của tiểu thụ, vậy còn có ai muốn làm với cậu chứ?

Bất quá nhìn lão bà nhà mình cao hứng như thế, hấn vẫn là về mặt sủng nịch phối hợp với Diêu Nhật Hiền, mặc cho cậu xằng bậy, lấy nhị đệ nhà mình làm gậy mát xa.

Hấn không có ý kiến, nhưng có người lại có ý kiến.

Đang làm gì vậy hả? Đang làm gì vậy hả! Ban ngày ban mặt, sao không để yên cho người ta hảo hảo ngủ? Mấy người không cho tui ngủ, tui liền phá cho mấy người coi!

“Phanh!” Bụng bỗng bị đập một cước, nhất thời khiến cho Diêu Nhật Hiền té xuống.

Kì An Tu hoảng hốt, “Tiểu Hiền đừng nhúc nhích, cục cưng náo loạn!”.

Diêu Nhật Hiền sao không biết? Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhăn thành một đoàn, một cước này của cục cưng hoàn toàn không nhẹ, cậu đau nửa ngày mới thốt ra một câu, “Con.....con đá em!”

Kì An Tu đương nhiên cũng biết, cẩn thận đỡ cậu ngồi dậy, bảo nhị đệ lui ra, “Em mau nghỉ ngơi một chút đi!”

Không được nghỉ! Nhị thiếu gia nhà heo rất mất hứng quyết đi ra phê bình giáo dục nhị vị phụ thân đại nhân, ở bên trong đập lung tung, Diêu Nhật Hiền đau quá không ngừng “Ai yêu ai yêu” kêu to.

Kì An Tu bị dọa, “Này..... này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”.

Vội vàng mặc đồ chạy ra ngoài, “Lão ba! Lão ba mau đến xem đi! Tiểu Hiên đây là xảy ra chuyện gì?”.

Kì Dân Hạo vội vã chạy đến, vừa bước vào phòng đã ngửi thấy hương vị *** dày đặc, lại nhìn thẳng con chỉ khoác áo ngủ, hai đùi lộ ra, cái đầu thì y như gà bới, đương nhiên biết là đã làm chuyện tốt gì.

Tức giận đến cho thẳng con một chưởng, “Mày là đồ đầu heo! Thời điểm này sao có thể xằng bậy? Mà lại làm không tốt nữa, Tiểu Hiên sắp sinh non rồi! Mau gọi điện thoại cho bác sĩ Ngưu đi!”

Kì An Tu phong lưu nhất thế, oan uổng nhất thời, đây có phải lỗi của hắn đâu? Nhưng lúc này có thể truy cứu trách nhiệm của Tiểu Hiên sao?

Vội vã gọi điện thoại, thu dọn này nọ, còn phải an bài An Na đi đón Tiểu Bình An, hai cha con bận đến bù đầu.

Đêm đó mười một giờ hơn, nhị thiếu gia nhà heo, bạn nhỏ Vận Phúc bình an nhảy xuống nhân thế. Vừa ra tới nơi liền oa oa khóc lớn, lên án hai vị ba ba ngược đãi mình.

Chỉ tiếc ngôn ngữ của bé, đám người lớn không hiểu gì cả, vốn Tiểu Vận Phúc rất hẹp hòi quyết tâm phải nhớ chuyện này lớn lên mà nói. Đáng tiếc tuổi của bé còn quá nhỏ, đầu óc chưa phát triển toàn chỉnh, trí nhớ thật sự là không được tốt, chưa đầy hai ngày liền đem việc này quên sạch sẽ, đợi đến khi nói được thì đã ném chuyện này lên chín tầng mây đi.

Hai phu phu nhà heo tránh được một đại kiếp nạn a, làm cho chúng ta vì bọn họ lau một phen mồ hôi lạnh đầm đìa, âm thầm may mắn đi!

Một chương nữa thui

~

61. Chương 61

Hôm nay lễ mừng năm mới của Kì gia đặc biệt náo nhiệt.

Bởi vì trong nhà lại nhiều thêm một nhóc tì, hơn nữa này nhóc tì này còn học đi được.

Tiểu Vận Phúc từ khi có thể độc lập hành tẩu, cả ngày chơi bởi lêu lổng, ở nhà chạy vòng vòng.

Thuận tiện liền đem gối trên sofa ném vào ổ chó cưng của anh hai, kính mắt của ông nội vút vào bình hoa, còn không thì đem di động của ba ba nhét vào trong bụng gấu con của nó, hoặc là đem quần lót của cha cọt lên trên cây làm lá cờ.

Cả nhà đều phải chạy theo sau mong nhóc con mà thu dọn tàn cuộc, duy chỉ có một người mà nó tuyệt đối không dám làm loạn, đó chính là kẻ lãnh khốc nhất, băng sơn nhất, đáng sợ nhất, anh hai Bình An.

Anh hai kỳ thật rất tốt với nó, nhưng mà lãnh địa riêng tư của anh hai tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào xâm phạm, kẻ nào dám vượt qua thì anh hai sẽ tức giận. Mà Tiểu Vận Phúc sinh ra không bao lâu liền phát hiện một chuyện, đó chính là anh hai ở nhà có được đặc quyền cao nhất anh hai không hề bị đánh!

Tiểu Vận Phúc cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy ông, ba ba, cha hay là cô chú hay về nhà ăn cơm đám đánh anh hai dù chỉ một cái, đó là bởi vì anh hai chưa từng phạm lỗi như mình sao? Hay là bởi vì thành tích của anh hai lúc nào cũng cao, cho tới bây giờ đều không hề có điểm thấp?

Tiểu Vận Phúc không rõ, nhưng mà nó sâu sắc nhận ra được một chân lý: Ở trong cái nhà này, chộc ai cũng được, nhưng mà tuyệt đối không được chộc anh hai, bằng không không hay ho tuyệt đối là tiểu thí thí đáng thương của nó!

Tiểu Vận Phúc kỳ thật rất thông minh sao? Chỉ là nó biết ai là kẻ mà nó có thể đắc tội, ai là kẻ không thể đắc tội.

Hôm nay nghe nói là đêm ba mươi, một ngày lễ rất quan trọng.

Trong nhà sớm đã dán đầy câu đối may mắn trên tường, còn treo thượng rất nhiều tú cầu Trung Quốc xinh đẹp. Quả thực cả nhà trở thành một mảnh màu đỏ rực rỡ! Nguyên lai lễ mừng năm mới chính là dùng màu đỏ nha! Đây là nhận thức đầu tiên của Tiểu Vận Phúc đối với lễ mừng năm mới.

Còn có trên người nó, cũng đặc biệt mặc vào áo bông nhỏ màu đỏ thắm, quần bông cũng màu đỏ thắm, ngay cả hài đầu hổ cũng là đỏ thắm. Vốn mọi người nói anh hai cũng mặc đồ đỏ giống nó, nhưng anh hai lại kiên quyết không chịu, anh hai tự chủ trương chọn một thân quần áo màu hoàng kim, rồi mới nhéo nhéo hai má nó, “Em mặc đồ đỏ trông thật đáng yêu, giống như quả táo vậy!”.

Quả táo? Trong đầu Tiểu Vận Phúc nhất thời xuất hiện một quả táo lớn đỏ đỏ đẹp đẹp, miệng bắt đầu theo phản xạ chảy nước miếng. Không có cách nào khác mà, răng của người ta còn chưa mọc hết, không chế không được!

Kì gia ngồi thành một vòng, vừa làm một món không thể thiếu trong đêm ba mươi làm văn thần, vừa nhìn Tiểu Vận Phúc y như cái đèn ***g nhỏ màu đỏ, y y nha nha một đường hát bài hát không ai hiểu gì cả, vui vẻ chạy lung tung trong nhà hết nhảy đông lại nhảy tây, mọi người cứ phải luôn miệng mắng “Tiểu gây sự! Tiểu bại hoại!” Nhưng trong mắt đều hiện rõ sự thích thú vô cùng.

Nhất là heo ông, nếu nói ông đối với đứa cháu đầu là yêu thương có thừa, còn đối với đứa cháu nhỏ này chính là sủng nịch khôn cùng, thấy Diêu Nhật Hiên cũng đứng ở một bên giúp đỡ, mới dùng tay phân phó, “Tiểu Hiên, con khỏi cần giúp, con cứ chăm nó là được! Miễn cho nó vấp ngã!”

“Đúng đó, có tớ ở đây mà! Cậu cứ lo cho Tiểu Vận Phúc là được!” Trần tiểu thảo ngồi ngay ngắn ở trung tâm, bàn tay nhanh thoăn thoắt làm bánh, bên cạnh là ba lớn một nhỏ vẫn còn đánh vật với miếng bột.

Từ lúc đặc biệt cho đầu bếp vào cửa, mỗi khi có lễ lạc, liền để cho anh chàng xuống bếp biểu hiện. Nhạc phụ đại nhân lui về hậu phương, đảm nhận vai trò trợ thủ, thuận tiện học vài món ăn mới để hầu hạ con cháu.

Hôm nay là đêm ba mươi đương nhiên cũng không ngoại lệ, giữa trưa Trần tiểu thảo đã chuẩn bị xong một bàn lớn toàn món ngon mỹ vị đủ màu sắc, buổi chiều thuận tiện lại nướng vài món điểm tâm, bánh ngọt, rồi mới bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu làm văn thần, toàn bộ phục vụ.

Anh vợ đùa cợt, “Có A Vỗ, chúng ta giảm đi không ít tiền đi ăn tiệm!”.

Trần phu nhân vươn tay ra, “Vay trả tiền cho em đi!”

Diêu Nhật Hiên ngốc nghếch chêm vào một câu, “Em đâu có làm cơm, tiền đó có đưa thì cũng phải đưa cho A Vỗ chứ!”.

Có khi người thành thật nói chuyện thật ngược lại làm cho người ta không thể chống đỡ được, Trần phu nhân rút tay về, cảm giận liếc mắt xem thường, “Em là cố vấn tài chính tư nhân chứ bộ!”

Tiểu Bình An tiếp một câu, “Đã cuối năm rồi, cô cũng không nghỉ! Có mệt hay không a?”

Cả nhà cười vang, cố vấn tài chính một đầu hắc tuyến, “Hừ! Tiểu An An tuyệt không đáng yêu!”

Diêu Nhật Hiên bị khu vực làm văn thần đuổi ra, đành phải tiếp tục dán thân vào sự nghiệp chăm con, ôm bé con dạy nó học cách chúc tết, “Chúc tết chúc tết, tiền lì xì lấy đến!”.

Động tác này rất đơn giản, ngay cả con chó vàng của anh hai cũng biết, Tiểu Vận Phúc không đến nỗi so với cún con còn không bằng, nhất nhất học.

Heo cô nói với qua, “Không thể chúc tết không nga! Phải gọi chào đúng mới cho tiền lì xì!”.

Diêu Nhật Hiên nước tới chân mới nhảy, bắt đầu dạy con nói chuyện, “Đó là cô! Lát nữa con gọi cô nha?”

Tiểu Vận Phúc hiểu được, vừa nói đến cô, cái đầu nhỏ liền ngó quanh, nhìn bà cô.

Kì An Na cho cháu cưng một cái hôn gió, “Sao mình thấy Tiểu Vận Phúc càng lớn càng giống mình nhỉ?”

“Trông nó giống bà nội!” Kì Dân Hạo nhìn đứa cháu nhỏ từ ái cười, “Có đúng hay không a?”.

Tiểu Vận Phúc mở to miệng nhỏ nhắn hồng hồng cười toe toét, a a đồng ý.

Di truyền cách đời thật là lợi hại, Tiểu Vận Phúc vừa không tuấn mỹ giống cha, lại cũng không xinh đẹp như ba ba, mà bộ dạng lại giống như bà nội chưa từng gặp mặt. Đó là một loại vẻ đẹp có vẻ truyền thống, mặt tròn, phi thường tú nhả, đây cũng là một trong những nguyên nhân ông nội dị thường thiên vị đứa cháu nhỏ nhất này. Chỉ tiếc đứa cháu này tính cách lại hoàn toàn không giống như bà nội kiên cường cùng cương nghị, mà là phi thường khó mà nói!

“Ông nội! Cha! Cô! Chú! Ba ba! Anh hai!” Diêu Nhật Hiên lặp đi lặp lại bên tai Vận Phúc.

Tiểu Vận Phúc mở to mắt, nhìn ba ba, miệng vẫn chỉ có thể phát ra mấy tiếng “A! Ya!”, thỉnh thoảng còn nhiều nước miếng.

Diêu Nhật Hiên đã quá quen, lau nước miếng cho con, tiếp tục một lần lại một lần kiên nhẫn dạy con, còn về mặt tâm lý thì cha nó dạy nhiều nhất.

Tiểu Vận Phúc vò đầu bứt tai, nửa ngày cũng không phát ra được mấy chữ kia, cánh tay nhỏ mập mập ôm cổ Diêu Nhật Hiên, cười hắc hắc, người ta xấu lắm, không học.

Diêu Nhật Hiên vẫn là rất nguyên tắc, mới không bị nụ cười đáng yêu của nhóc con mê hoặc, nghiêm mặt nói, “Vận Phúc ngốc, không chịu học, buổi tối không cho con bao lì xì màu đỏ, toàn bộ cho anh hai!”.

Tiểu Vận Phúc vẫn chưa hiểu tiền lì xì là cái gì, chỉ cảm thấy nếu là cho anh hai, nhất định là thứ tốt.

Cu cậu lo lắng, y y nha nha cố gắng gọi bậy, cả nhà nghe được cười ha ha, đều ồn ào, “Heo con Vận Phúc không học được! Tiền lì xì cho anh hai hết!”

Tiểu Vận Phúc gắng sức đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bỗng nhiên mở to cái miệng nhỏ xíu, phát ra một tiếng vang dội, “pa ”

Diêu Nhật Hiên cả kinh miệng không khép lại được, “An Tu! An Tu! Con gọi anh!”

Heo cha đã muốn lấy tốc độ chạy vượt ra lướt qua thật nhanh mọi trở ngại vọt lại, không để ý hai tay đầy bột mì, đem con giơ lên cao, “Bảo bối nhi! Mau! Mau gọi một lần! Mau gọi cha đi!”.

Tiểu Vận Phúc cố gắng hồi tưởng lại động tác vừa rồi, gắng sức kêu, “pa pa!”.

Tuy rằng không đúng tiêu chuẩn lắm, nhưng đủ để cho mọi người nghe được rõ ràng, heo cha mừng rỡ như điên, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con hôn chùn chụt, “Bảo bối nhi biết gọi cha rồi! Tiểu Vận Phúc quá tuyệt vời!”.

Toàn gia tất cả đều bỏ lại đồng bột mì, đồng loạt xông tới, “Vận Phúc, mau gọi ông đi! Gọi cô đi! Gọi chú! Ba ba, còn có ba ba nữa!”

Kì An Tu lại đột nhiên đem Tiểu Vận Phúc giao cho lão ba, xoay người vào phòng ngủ.

Đây là xảy ra chuyện gì?

Diêu Nhật Hiên theo vào, Kì An Tu hai tay che mặt, lại vẫn ngăn không được nước mắt theo kẽ tay chảy ra.

“An Tu, anh sao vậy?”

Trong lòng heo cha chua xót khôn kể, “Tiểu Vận Phúc..... nó..... nó đã gọi cha rồi! Nhưng mà An An.....”.

An An đến nay còn không chịu gọi hẳn là cha. Đây là nỗi đau lớn nhất của Kì An Tu, cũng sự tra tấn ngày ngày đêm đêm với hắn.

An Tu thật đáng thương nga! Diêu Nhật Hiên nghĩ nghĩ, xoay người kêu lão đại, “An An, con mau vào đây!”

Ánh mắt mong đợi của cả nhà đều dừng ở trên người Kì An Chi.

Đã được hai năm, hai năm rồi, Kì An Tu vì con trả giá bao nhiêu tâm huyết, làm bao nhiêu chuyện, mọi người trong nhà đều bị cảm động, mỗi một lần đều nghĩ đến Tiểu Bình An sẽ bị cảm động, cũng không nghĩ đến, đứa nhỏ này thực không phải quật cường bình thường, vẫn là chết sống không chịu thừa nhận hẳn.

Mọi người cũng không dám thúc giục Tiểu Bình An, cũng không dám nói cái gì, sợ đem chuyện càng làm cho căng thẳng hơn, nhưng hiện tại lại biến thành Tiểu Vận Phúc giành trước gọi cha, trong lòng Kỳ An Tu khẳng định là phi thường khổ sở.

Kỳ An Chi cúi đầu, ngoan ngoãn vào phòng.

Diêu Nhật Hiên ngồi xuống, ngang bằng tầm mắt với con, “An An, có phải con định cả đời sẽ không để ý đến cha không?”

Kỳ An Chi không hé răng.

Diêu Nhật Hiên thay đổi vấn đề, “Vậy có phải con cũng không định để ý đến ba?”

“Đương nhiên sẽ không!” Ba là người Kỳ An Chi vĩnh viễn yêu thương nhất.

Diêu Nhật Hiên không vui, “Nếu con còn trách cha, chắc hẳn càng hận ba hơn a! Là ba không tốt, cứng rắn muốn sinh con ra, mới hại con chịu nhiều khổ sở như vậy!”

“Không phải là lỗi của ba!” Kỳ An Chi sao lại trách người đã ban cho nó sinh mệnh?

“Vậy nếu con không trách ba, cũng không thể trách cha! Cha là người còn lại đã ban cho con sinh mệnh. Vô luận con có tức giận đến thế nào, đây đều là chuyện không thể thay đổi!”

“An An con suy nghĩ một chút đi, hai năm nay bất chấp mưa gió mỗi ngày buổi sáng cùng con đi chạy bộ là ai?”

“Mặc kệ bạn đến thế nào, mỗi ngày đều kiên trì đưa đón con đi học là ai?”

“Từ khi con bắt đầu nuôi chó, mỗi ngày thay con quét tước ổ chó, dọn phân chó, tắm cho chó, chải lông cho chó là ai?”

“Mỗi khi con ốm, mang con đi khám bệnh là ai?”

“Bản thân mình sinh bệnh, vẫn còn muốn kiên trì tham gia họp phụ huynh cho con là ai?”

“Mỗi hoạt động ở nhà trẻ của con, luôn cổ vũ cho con, còn ghi hình toàn bộ là ai?”

“Cuối tuần mang con đi leo núi, chèo thuyền, đến vườn bách thú, công viên trò chơi, cùng con chạy khắp nơi là ai?”

“Mô hình máy bay của con không lắp được, người giúp con lắp lại là ai?”

“Còn có, người luôn nhớ mua bánh ngọt con thích ăn nhất lặng lẽ đặt trên bàn của con là ai?”

Mỗi một câu của Diêu Nhật Hiên, đầu của Kỳ An Chi liền cúi thấp một chút.

Diêu Nhật Hiên cuối cùng đem con kéo vào trong lòng, “An An, ba biết con là đứa con tốt, tâm địa tốt nhất, nhưng mà con cũng rất cứng rắn. Ba đã giải thích rất nhiều lần với con, chúng ta và cha xa cách, không phải là lỗi của cha, đây có lẽ là ông trời đang khảo nghiệm chúng ta, muốn cho chúng ta sau khi gặp gian nan, mới bằng lòng cho chúng ta cuộc sống hạnh phúc. Mỗi ngày cha đều rất cố gắng vì Tiểu An An làm việc, cha không cần con đền đáp lại bất kì thứ gì, chỉ cần con thừa nhận cha. Gọi một tiếng cha với con khó đến thế sao?”

Kỳ An Chi cúi đầu vào ***g ngực ấm áp của ba ba, cuối cùng rầu rĩ lên tiếng, “Con..... con biết ông ta rất tốt với con.”

“Vậy được rồi!” Diêu Nhật Hiên cổ vũ vỗ lưng con, “Vận Phúc đều đã gọi cha, con còn không chịu để ý đến cha, cha thương tâm đến phát khóc, con gọi cha một tiếng đi!”

Diêu Nhật Hiên cắn lỗ tai con, vụng trộm nói xấu lão công, “Lỗi này nặng lắm, cha lớn như vậy mà còn khóc, thật mất mặt nga!”

Kỳ An Chi phì cười, cuối cùng nói, “Được rồi! Nói thì nói!”

Diêu Nhật Hiên cao hứng phấn chấn đem con bế đến trước mặt Kỳ An Tu, Kỳ An Tu đã bình ổn được cảm xúc, lau đi nước mắt, “Không có việc gì, anh không sao! Đi, tiếp tục đi làm văn thần!”

Diêu Nhật Hiền đem con đẩy ra phía trước, Kì An Chi ngẩng đầu nhìn hấn, đột nhiên toát ra một câu, “Ông khóc quá xấu!”.

Mọi người sững sốt, Kì An Chi dừng một chút, “Ông đi rửa cái mặt đi, tôi không muốn ăn vằn thắn trộn nước mắt đâu. Cha!”.

Lần này, nước mắt Kì An Tu rớt cuộc ngăn không được vỡ òa mà tuôn trào! Đem con gắt gao ôm vào trong ngực, “Cám ơn! Cám ơn An An!”

Tiểu Vận Phúc ở một bên mở to cái miệng nhỏ nhắn, không rõ vì cái gì mọi người đồng thời đều khóc, bé con tiếp tục phát huy từ mới học được, “pa pa?” Tổ về nghi vấn.

“Tốt lắm tốt lắm!” Heo ông ôm cháu, thu hồi lão lệ, “Đều đi rửa mặt làm vằn thắn! Sắp gói giao thừa rồi!”

“Pa!” Tiểu Vận Phúc tiếp tục dùng từ duy nhất tỏ vẻ độ cao ủng hộ cùng tán thưởng.

Không được vài ngày, Kì An Tu buồn bực.

Tiểu Vận Phúc mặc kệ nhìn thấy ai hay cái gì, cho dù là chó nhà bọn họ, đều dùng một từ duy nhất, “Pa!”

“Cha con là ta! Không thể là người khác! Nhất là chó!” =))

“Pa!” Tiểu Vận Phúc khuôn mặt nhỏ nhắn phấn phấn nộn nộn, cười nịnh nọt với hấn, nhất thời cơn giận dữ xẹp như bong bóng xì hơi.

Không có biện pháp, người ta còn chưa học từ mới mà! Đôi mắt to tròn xoe của Vận Phúc rất là vô tội. Muốn người ta nhận rõ thì phải chờ thêm đi! Rất nhanh! Người ta rất nhanh sẽ lớn lên !

[ps: Hắc hắc, chính văn viết đến nơi đây, xem như đã kết thúc một chuyện tình. Ngày mai trở đi, sẽ là chuyện của mấy nhóc con. Nhà heo rớt cuộc có mấy đứa, đã phát sinh những chuyện thú vị nào? Sáng mai gặp! Cám ơn lễ vật cùng ân cần thăm hỏi của mọi người, còn có đồ giữ ấm tai nữa, ở mùa đông thật sự là rất thích hợp ! Yêu các người yêu!].

Ru: Hoàn chính văn nhá

~~Chuyện về Kì Hạnh Chi được viết trong phiên ngoại, riêng Kì An Chi aka Tiểu Bình An là một truyện hoàn toàn riêng biệt như là hệ liệt vậy. Cho nên ta sẽ làm phiên ngoại trước, còn chuyện của Tiểu Bình An sẽ làm sau và tách riêng truyện đó ra.

Chính văn hoàn

62. Chương 62

Vài năm trôi qua, vẫn là biệt thự cổ kính trong hoa viên Thanh Hải.

Sáng sớm, toàn thể Kì gia đã có mặt đông đủ, chờ xuất phát, Kì Dân Hạo lúc này đã là một đầu bạc trắng rất là vừa lòng.

Kì An Tu đã vào tuổi trung niên càng thêm vẻ trầm ổn cùng nho nhã, đang giúp Diêu Nhật Hiền quần khăn quàng cổ.

Hấn thực không thích lão bà yêu dấu đeo caravat, cho nên sau khi Diêu Nhật Hiền kết hôn trừ bỏ những trường hợp bắt buộc phải đeo, còn lại đều là dùng khăn quàng cổ đủ kiểu dáng và màu sắc, càng thích hợp với khuôn mặt vẫn trẻ trung tuấn mỹ như ngày nào, giống hệt như đứa con đầu của Kì An Tu.

Mấy lần cả nhà đi ra ngoài đều bị người khác hiểu lầm, khiến cho Diêu Nhật Hiền phi thường xấu hổ, Kì An Na lại phi thường đắc ý, thối phồng đây là nhờ đến thẩm mỹ viện của cô nàng bảo dưỡng, khiến cho không biết bao nhiêu người đổ xô đến, lợi nhuận thu về thật không nhỏ.

Nhưng khuôn mặt này của Diêu Nhật Hiên đâu chỉ là dựa vào mỹ phẩm bảo dưỡng? Tất cả đều là do những món canh bồi bổ của Kì Dân Hạo, hơn nữa Diêu Nhật Hiên trời sinh thiếu căn cân, lại gả cho lão công tốt, cái gì cũng không cần quan tâm, mới dưỡng ra được khuôn mặt trẻ trung như thế.

Diêu Nhật Hiên thật ra rất oán hận gương mặt non choẹt này, chẳng có chút phong độ nào, Nhật Hiên chỉ thích giống như Kì An Tu, khéo mắt có thêm mấy nếp nhăn. Nhưng Kì An Tu đã nghiêm khắc cảnh cáo, nếu em mà như vậy, anh liền nắm đầu em đi căng da mặt à!

Cái kia hình như khủng bố lắm nga! Diêu Nhật Hiên ngẫm lại, lập tức dẹp luôn, thành thành thật thật mặc kệ gương mặt bị người khác nhận nhầm tuổi này, thuận theo tự nhiên mà hảo hảo sống.

“Đã được chưa?” Một giọng nói không kiên nhẫn thúc giục, một thanh niên trẻ tuổi tuấn mỹ vô trù, lại lạnh lùng như băng sơn đi đến. Áo sơ mi đen, quần dài màu đen, bàn tay tùy ý đút trong túi quần, thân thể hoàn toàn thả lỏng, lại mang theo một cổ cảm giác đặc biệt nói không nên lời, chính là rất đẹp!

Khuôn mặt của cậu ta cơ hồ giống Diêu Nhật Hiên y như đúc, nhưng cả người lại toát ra khí chất hoàn toàn bất đồng. Nếu như nói Diêu Nhật Hiên là loại văn trúc tinh tế nhu nhược thích hợp dưỡng trong nhà kính thì cậu ta lại giống loại lục trúc độc nhất vô nhị trong nơi thâm cốc u tĩnh. Đồng dạng là trúc, nhưng mà hoàn toàn khác nhau, toàn thân cậu ta thoát ra khí chất cao ngạo mà cương trực, đỉnh thiên lập địa, bề ngễ hết thấy.

Kì Dân Hạo vừa thấy chàng trai đó, nở nụ cười từ ái kéo tay cậu ta, “An An, sao hôm nay con về sớm vậy?”

“Đúng vậy!” Diêu Nhật Hiên ngược lên nói chuyện với đứa con, “Không phải con bảo mai mới về đến sao?”

“Ngày hôm qua con đã giải quyết xong xuôi mọi việc, cố ý trở về sớm! Sao mọi người lại chậm chạp như vậy?”

“Không chậm, Nhạc Nhạc sớm đã thu dọn xong rồi.” Kì An Tu cao giọng gọi một tiếng, “Nhạc Nhạc, anh hai về rồi kìa! Sắp xuất phát rồi, đừng đọc sách nữa!”

“Dạ!” Một thiếu niên cao to đáp lại, ôm sách giáo khoa từ phòng khách đi ra. Một thân đồng phục trung học xanh lam cùng màu trắng giao nhau mặc ở trên người, nếu không tính đến cặp mắt kiếng trên mặt cùng biểu tình chất phác, bộ dạng cơ hồ cùng Kì An Tu giống nhau như đúc.

Kì An Chi nhíu mày vỗ vai đứa em trai cơ hồ đã cao bằng cậu, “Ông nội, ông rất cuộc đã cho thằng nhóc này ăn cái gì? Mới mười sáu tuổi đã cao như thế, đừng nói là tuyển yên phát triển dị thường a!”

“Nói vậy!” Kì Dân Hạo yêu thương kéo đứa cháu trai nhỏ nhất qua, “Nhạc Nhạc thích vận động, đương nhiên là sẽ cao lớn! Có đúng không?”

Thiếu niên chất phác chỉnh sửa lại bộ đồng phục, ngượng ngùng mỉm cười.

Kì An Tu thật không nhìn được, “Nhạc Nhạc, con đã cao to như vậy rồi, sao lại hay thẹn thùng như thế? Đã học đến trung học rồi hơn nữa còn phải trọ lại trường, sao có thể ở chung với người khác?”

“Đúng vậy! Nếu có ai khi dễ em thì sao?” Anh hai thực lo lắng.

“Nếu có người khi dễ thì tìm giáo viên, hoặc là gọi điện thoại cho ông nội, biết chưa?” Nghe hai người nói vậy Kì Dân Hạo cũng có chút lo lắng, đứa cháu này của ông quả thực là rất thật thà.

“Không saosẽ ổn mà!” Kì Nhạc Chi ngại ngùng cúi đầu.

Kì An Tu sau một hồi đem cái khăn quàng đáng thương chỉnh sửa lung tung mới tạm vừa lòng, buông tay ra.

Diêu Nhật Hiên vội chạy lại bên vực đứa con út, “Mọi người đừng nói Nhạc Nhạc như vậy nữa, trước kia ba cũng là như vậy, không phải vẫn tốt sao? Cũng không phải đi cả ba năm, mỗi cuối tuần đều có thể về nhà mà. Nhạc Nhạc yên tâm, người bên ngoài không có khủng bố như cha với anh hai con nói đâu! Con cứ hảo hảo ở chung với các bạn, con đối xử tốt với người khác thì họ cũng sẽ đối tốt với con, hiểu chưa?”

“Àn.” Kì Nhạc Chi liên tiếp gật đầu, vẫn là ba ba hiền lành hiểu cậu nhất.

Kì An Tu cùng đứa con lớn nhất trao đổi ánh mắt bất đắc dĩ, hai đứa ngốc!

Sao lại như vậy? Kì lão tam nhà ta bộ dạng giống hệt cha, nhưng cá tính lại mười phần y như ba ba cậu. Nói theo cách của Kì An Chi là dê con đội lốt sói, ngoan ngoãn vô cùng!

Chuyện con cái nhà này cũng thật là y như một vở hài kịch, vốn sau khi sinh Vận Phúc, Diêu Nhật Hiền cương quyết không muốn sinh nữa, Kì An Tu cũng không cưỡng cầu, nhưng khi Tiểu Vận Phúc được hai tuổi thì xảy ra chuyện xấu!

Bởi vì Tiểu Vận Phúc thật sự là rất đáng yêu, khi đang chơi trò chơi trong vườn, làm cho một đứa bé trai thích vô cùng, ôm chăm lấy luyến tiếc buông tay, hết sờ lại hôn, Tiểu Vận Phúc cùng người ta chơi cũng rất là vui, thiếu chút nữa thì bị thằng nhóc kia dẫn về nhà luôn.

Kì An Tu nhất thời tức đến phát điên, cứ nghĩ đến cảnh đứa con này sau khi lớn lên chắc chắn sẽ phải “gả” ra ngoài, về nhà liền buồn bực không thôi. Vừa buồn bực vừa nghĩ thầm cần phải có thêm một đứa nhóc nữa để tránh cho sau này dưới gối hư không tịch mịch, thế là sau đó lên đem đồng thuốc tránh thai bác sĩ Ngưu đưa cho đổi thành vitamin, ôm lấy thân ái lão bà hết làm lại làm.

Đúng với câu nói kia, càng làm với tần suất càng cao thì càng có nhiều cơ hội thụ thai.

Chưa được hai tháng Diêu Nhật Hiền đã nhận ra triệu chứng mang thai, Diêu Nhật Hiền rất tức giận, la hét không muốn sinh, nhưng có lão Kì tọa trấn trong nhà, có thể để cho cậu phá thai sao?

Cuối cùng Kì An Tu bị phạt ra ngủ ngoài phòng khác một tháng, khi Tiểu Vận Phúc được ba tuổi, Kì gia lại có thêm một bé trai.

Hôm nay là lễ khai giảng của Kì Nhạc Chi mười sáu tuổi, cũng chính là từ hôm nay trở đi, cậu chính thức dọn đến kí túc xá ở, bắt đầu cuộc sống độc lập.

Hiện đã hai mươi mốt, thiên tài nhì đồng năm xưa Kì An Chi cũng đã tốt nghiệp đại học. Đồng thời cầm ba bằng đại học toán học, kinh tế cùng pháp luật, lập tức chuẩn bị tiến vào giai đoạn công tác.

Đứa nhỏ này rất có chủ kiến, dù sao Kì An Tu còn trẻ, cậu không muốn ngay từ đầu đã tiến vào công ty của gia đình mà muốn vừa học vừa tự gây dựng sự nghiệp, sau hai năm mới vào công ty của nhà. Đây là chuyện tốt, mọi người trong nhà đều rất ủng hộ.

Hiện tại mọi người trong nhà đã đông đủ, chỉ thiếu một người duy nhất, đương nhiên chính là tiểu phượng hoàng được mọi người phụng trong lòng bàn tay, Vận Phúc.

Kì An Chi khí tự đan điền, đứng ở trong sảnh hét lớn một tiếng, “Kì Hạnh Chi! Anh hạn cho mày trong vòng ba phút xuống lầu, nếu không trong vòng ba năm tới đừng hòng anh để cho mày có thêm một bộ quần áo mới nào!”

“Quần áo mới đến đây! Đến đây!” Kì An Na ôm một túi quần áo lớn vội vã chạy vào, không rảnh chào hỏi mà vọt thẳng lên lầu.

Diêu Nhật Hiền một đầu hắc tuyến, “Sao mọi người lại để cho nó mua quần áo mới?”

Trần Võ tiểu thảo, a không, hiện tại người ta đã muốn là đại thảo, chạy sát sau đuôi vợ, cười làm lành giải thích, “Hôm nay không phải ngày trọng đại sao? Tính Vận Phúc đã như thế, một bộ đồ mới cũng không đáng bao nhiêu tiền, mua thì mua đi!”

Một bộ quần áo mới không đáng bao nhiêu tiền sao? Diêu Nhật Hiền không biết nói gì, đứa nhỏ kia chẳng phải luôn mặc toàn đồ hàng hiệu sao? Đồ trên người nó chỉ có thể dùng con số vạn mà đếm, đồng hồ Thụy Sĩ, giày da thủ công, nước hoa, còn có một đồng loạn thất bát tao gì đó nữa, đây đúng là loại phá gia chi tử tiêu tiền như nước điển hình!

“Mọi người cứ đi mà chiều theo ý nó! Để tôi xem sau khi nó học xong đại học thì làm sao mà tự mình đi làm!”

“Tiểu Hiền, con đừng có yêu cầu cao quá với Vận Phúc!” Kì Dân Hạo nhin không được nói tốt cho đứa cháu thứ hai, “Nó bắt quá chỉ là yêu cái đẹp, vài bộ quần áo mới có đáng gì đâu!”

“Đúng vậy!” Kì An Tu cũng không nở bạc đãi đứa con bảo bối này, “Đừng có luôn thúc giục nó làm việc, Vận Phúc còn nhỏ! Bên ngoài người xấu nhiều như vậy, sao có thể dễ dàng thả nó ra? Mọi người chăm sóc cho nó vẫn tốt hơn mà, học đại học xong thì học lên thạc sĩ tiến sĩ!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Ông em rề gật đầu phụ họa theo anh vợ, “Nếu là chuyện tiền bạc thì chúng em sẽ đóng góp! Công việc thật sự rất vất vả, không thích hợp với Vận Phúc!”

Diêu Nhật Hiên còn biết nói gì nữa? Rên lên một tiếng, nói thêm gì đi nữa thì vẫn chỉ là mọi người trong nhà đều sẽ phê phán cậu, dường như cậu đã ngược đãi đứa nhỏ này lắm vậy.

Vận Phúc không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có đối với Kì An Chi luôn ba phần sợ hãi, câu uy hiếp kia của ông anh vẫn là có hiệu quả, không nhiều không ít, vừa đúng một trăm tám mươi giây, cửa phòng ngủ trên lầu bật mở, “Anh! Em đúng giờ nhé!”

63. Chương 63

Một thiếu niên xinh đẹp bước ra, cậu ta khoác trên người một chiếc áo khoác xanh lục, áo thun bên trong màu vàng nhạt, quần jean màu trắng thanh nhã, tất cả đều là đồ một nhất của Levi's.

Nếu người chỉ nhìn bề ngoài của cậu ta, 300% sẽ bị khí chất của cậu ta làm rung động.

Thiếu niên này không chỉ cao nhẽ, văn tĩnh mà còn nội liễm, mang theo hương cây cỏ tự nhiên như có như không, giống như một món đồ sứ xinh đẹp quý giá, khiến cho người ta không khỏi tâm sinh tán thưởng mà có chút sợ hãi không dám tới gần.

Nhưng chỉ có Kì An Chi biết, tất cả đều là vẻ bề ngoài a, vẻ bề ngoài dùng để gạt người!

Đứa em này của cậu, nó chỉ có cái vẻ bề ngoài, kì thật nó chỉ là thứ hàng dỏm hàng nhái, bất luận trông giống đồ thật như thế nào, chỉ cần ở chung vài ba ngày thì đã có thể vạch trần chân tướng.

Nó hoàn toàn chỉ là cái gỏi thêu hoa không hơn không kém! Bại gia tử! Máy tiêu tiền!

Kì Hạnh Chi mặc y phục mà cô mới mua cho, hài lòng hạ lệnh như tiểu vương tử, “Có thể đi rồi!”.

Diêu Nhật Hiên lắc đầu, đi ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ!

Kì An Tu đuổi theo sao, ôm lão bà lên xe, hạ giọng khuyên giải, “Quên đi! Hôm nay là ngày trọng đại của Nhạc Nhạc, hơn nữa mấy thứ đó là của An Na mua, nó đã có lòng, em đừng giận nữa lại khiến cho họ ngượng.”

Diêu Nhật Hiên thở dài, đành vậy.

Suy cho cùng, cũng khó trách hai vợ chồng Kì An Na luôn cưng chiều mấy đứa cháu quá mức.

An Na tiểu thư vừa xinh đẹp vừa đáng yêu của chúng ta thời trẻ muốn sống cuộc sống chỉ dành riêng cho hai người, kiên quyết không chịu sinh con, đến khi cô chơi đủ, muốn sinh thì tuổi đã lớn, không thể sinh được nữa. Hai vợ chồng thử rất nhiều biện pháp, lặn lội khắp nơi cầu danh y, nhưng thủy chung vẫn không thể có một mụn con nào cả.

Kì Dân Hạo tức giận đến giơ chân, vì thế đem cô con gái mắng đến cẩu huyết lâm đầu. Mấy năm đó Kì An Na trừ bỏ lễ mừng năm mới, căn bản là không dám về nhà.

Bất quá dưới công tác tư tưởng của vợ chồng con trai cả, lão Kì cũng dần dần xuôi theo. Con trai cưới một người đàn ông, nhưng lại sinh được cho ông ba đứa cháu. Có lẽ An Na như vậy, là do ông trời đã an bài.

May mắn tình cảm của hai vợ chồng bọn họ vẫn phi thường tốt, Trần Võ cũng không quá để ý đến chuyện này. So với có con thì tự mình cố gắng sống vui vẻ chẳng phải tốt hơn sao? Lão Kì cũng đành tiếp nhận sự thật này, xem như là tiếc nuối nhân sinh không được hoàn mỹ đi!

Đôi vợ chồng không con không cái, liền đem toàn bộ tình yêu đều dành cho ba đứa con của anh trai. Trong đó lại bởi vì vẻ ngoài của Vận Phúc có chút tương tự với cô nó nên mới đem nó sủng như hòn ngọc quý trên tay, quả thực là có cẩu tất ứng.

Bất quá người Kì gia, trừ bỏ Diêu Nhật Hiên và Kì An Chi, tất cả đều dùng sức đem lão nhị chiều chuộng như phượng hoàng, đúng là dưỡng ra bệnh công chúa..... a không, là bệnh vương tử!

Ai! Không thể nói a! Giáo dục thất bại!

Quay trở lại nhân vật chính Kì Nhạc Chi, hôm nay được người nhà tiền hô hậu ủng hộ tống đến trường, sau khi tham dự lễ khai giảng, lại hộ tống cậu đến ký túc xá.

Ký túc xá của trường trung học này rất tiện nghi, một phòng ký túc bao gồm một gian phòng ngủ dành cho hai người, một cái toilet độc lập, có cả ban công và một gian bếp nhỏ, tủ lạnh, điều hòa, máy giặt, máy nước nóng tất cả đều trang bị đầy đủ hết.

Diêu Nhật Hiên nguyên bản chuẩn bị cho đứa con trai nhỏ nhất một rương hành lý, nhưng ông nội lại cứng rắn chuẩn bị thêm một rương, tới bà cô cũng mang thêm một rương lớn đến nữa, khiến cho đám bạn học đi theo cậu nhóc to xác trêu chọc không ngừng, “Làm ơn đi, đâu có phải chuyển nhà! Bao nhiêu hành lý như thế này nhét vào, bọn này làm sao mà ở được!”

Kì Nhạc Chi giương mắt nhìn ông nội, lại nhìn sang cô, sợ hãi hỏi, “Này có thể hay không..... Lần tới hẵng mang đến?”.

Đương nhiên không được! Toàn gia tập thể động thủ, ngay tại hiện trường mở ra ba rương hành lý khổng lồ, tình giảm nửa ngày, mới tạm thời bỏ bớt đi một rương.

Kì An Tu thấy đã không còn sớm nữa, “Được rồi, chúng ta về đi! Dù sao cũng phải để cho Nhạc Nhạc sống độc lập. Năm đó chúng ta cũng luyến tiếc Vận Phúc như vậy nhưng chẳng phải mọi việc rồi cũng đâu vào đó sao?”

Điều này cũng đúng, lưu lại hai rương hành lý, cả nhà lưu luyến gạt lệ chia tay với đứa nhỏ.

Kì An Tu trong lúc vô ý nhìn số của căn phòng sát bên cạnh phòng con, 419(*), thật đúng là mờ ám mà, may mắn không phân cho Nhạc Nhạc.

(*)đừng nói nà mí nàng hem bít đây nà gì ná =)), for one night=tình một đêm đóa

Ai, ngay cả đứa con nhỏ nhất cũng đã phải bắt đầu sinh hoạt độc lập. Mấy ngày nữa, lão Nhị cũng phải về trường đại học. Lão Đại lại càng khó phải nói, trời biết nó muốn chạy tới chỗ nào? Căn nhà lại chỉ còn lại có hai phụ phụ bọn họ bồi lão ba, thật sự là mất mát a mất mát!

Không bằng cùng thân ái lão bà làm tình nhiều thêm một chút đi, dù sao cũng đang nhàn rồi, chi bằng sinh thêm một cục cưng cho vui nhà vui cửa?

Diêu Nhật Hiên đang đi trên đường, bỗng nhiên cảm nhận được hai đạo ánh mắt không chút tốt lành nào. Ánh mắt kia trần trụi, trắng trợn như thế, tuy đã kết hôn mười mấy năm, nhưng vẫn khiến cho cậu ngượng muốn chết.

Con heo này! Thật đúng là không đối được..... về nhà sẽ tính sổ với hần ta sau!

Kì Nhạc Chi tiễn cả nhà về xong, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa xoay người lên lầu thì bỗng thấy một thiếu niên thân hình mảnh khảnh đang gắng sức kéo một rương hành lý lên lầu.

Ký túc xá cao cấp của bọn họ chỉ có sáu tầng, toàn bộ đều không có thang máy. Kì Nhạc Chi luôn coi giúp người là niềm vui lập tức chạy lên.

“Đồng học, bạn lên lầu mấy? Mình sẽ giúp bạn!”

Thiếu niên kia quay đầu, nét mặt lạnh lùng khiến cho người khác phải run lên. Rõ ràng gương mặt rất nhã nhặn thanh tú, nhưng cả người lại tản mát ra một loại hơi thở khiến cho người khác bất giác tránh xa vài trăm mét, ngay cả khi mở miệng nói chuyện cũng hắt hàm lên, “Tôi có nói cần cậu giúp sao?”.

Ách..... nể mũi thất bại. Kì Nhạc Chi cúi đầu, vô thanh vô tức nhón chân, đi theo sau thiếu niên kia.

“Cậu theo tôi làm cái gì!” Thiếu niên phẫn nộ rống lên.

Vóc dáng của thiếu niên này tuy so với bạn bè đồng lứa thì cũng chẳng phải là thấp lùn, nhưng nếu so với Kì Nhạc Chi thì vẫn là kém non nửa đấy, vì vậy dù cho có làm bộ dáng hung dữ với Kì Nhạc Chi thì cũng chẳng có mấy khi thế.

Kì Nhạc Chi rất là vô tội chĩa chĩa cách vách, “Mình ở phòng 417.”

Thiếu niên tức giận liếc sang, bĩu môi môi hồng hồng, “Không nói sớm!”

Rồi không thèm để ý đến Kì Nhạc Chi nữa, rút chìa khóa mở cửa phòng 419.

Kì Nhạc Chi đứng sát bên người cậu ta, đột nhiên quay đầu, bình tĩnh nhìn cậu bé đó, trong đôi mắt giấu sau cặp kính hiện lên một tia mê hoặc cùng kinh ngạc.

Thiếu niên không hay biết, đẩy cửa đi vào.

Kì Nhạc Chi vẫn là ngơ ngác đứng ở nơi đó, không biết suy nghĩ cái gì.

Không bao lâu, lại một thiếu niên nhỏ bé đi đến, nhìn cửa phòng, “Con bà nó! Tên nào phân lão tử vào gian phòng quái đản này?”

Thiếu niên cao ngạo đi ra, “Cậu là bạn cùng phòng với tôi à?”

“Đúng vậy! Hi! Mỹ nhân nhĩ hảo!”

Thiếu niên cao ngạo tựa hồ cực lực nín nhịn thứ gì đó, cái loại biểu tình này Kì Nhạc Chi rất quen thuộc. Mỗi khi anh ba của cậu không thể không phũ phàng vào mấy bộ đồ mà mình không ưa thì chính là lộ ra loại biểu tình này.

Thiếu niên cao ngạo ném ra một tập giấy, “Nếu muốn ở chung phòng với tôi thì nhất định phải ký vào tờ hợp đồng này, cũng cam đoan toàn bộ làm được, nếu không thì xin cậu tự đi tìm lão sư đổi ký túc xá.”

Thiếu niên kia cầm lấy đọc, chưa được vài dòng đã hoa mắt choáng váng, “Con bà nó! Mày có bệnh à? Ngay cả chuyện tắm rửa của ông mày cũng quản, mày tìm bạn cùng phòng hay là tìm vợ thế hử?”

Thiếu niên cao ngạo bĩu môi, “Nói chuyện thì nên súc miệng trước cho sạch sẽ chút đi! Đây chỉ là có chút khiết phích thôi!” (=bệnh ưa sạch sẽ quá mức)

“Nhiều đấy mà mày còn gọi là ít hả? Mày tự đi mà tìm tìm lão sư đổi phòng, lão tử không đổi! Tránh ra cho ông vào!”

“Không ký thì không được vào!”

.....

Mắt thấy một hồi đại chiến không thể tránh được, một thanh âm từ phía sau bọn họ vang lên, “Ách..... đồng học! Mình..... mình đối với bạn nhé!”

Kì Nhạc Chi lấp bắp cầm lấy tập hợp đồng kia, “Mình ở..... ở cách vách. Vừa rồi, mình cái kia..... hành lý của mình còn chưa dọn ra.”

“Oa! Huynh đệ đủ nghĩa khí!” Thiếu niên vỗ vỗ vai Kì Nhạc Chi, “Bất quá bộ cậu tính ở chung với cái thằng biến thái kia à? Cậu thử coi tờ giấy nó viết đi, ai mà chịu nổi chứ!”

“Không sao đâu!” Kì Nhạc Chi quyết đoán lấy bút ra, trực tiếp lật đến tờ cuối cùng ký tên mình lên đó, rồi mới thật thà nói với thiếu niên, “Cậu ấy không phải là biến thái, chính là có chút khiết phích thôi mà!”

“Vậy thì ok!” Thiếu niên nhún vai, nhìn gian phòng cách vách, “Hai ta đổi!”

Kì Nhạc Chi tha hai cái rương lớn đến, ngượng ngùng đứng trước cửa cối giày, “Mình..... mình có thể vào được chưa?”

Thiếu niên cao ngạo tựa trước cửa, hai tay khoanh trước ngực, một chân trụ, một chân bắt chéo, tà tà liếc cậu hồi lâu mới nói, “Vào đi!”

Kì Nhạc Chi chỉ mang mỗi đôi vớ trắng đi vào.

Thiếu niên cao ngạo chỉ tú giày cạnh cửa, “Giày cất vào trong đó đi. Mà cậu tin là cậu có thể làm được hết mấy điều khoản trong bản hợp đồng đó sao?”

Kì Nhạc Chi cười ngây ngô gật đầu, “Cậu yên tâm đi! Mình sẽ cố gắng làm được!”

Thiếu niên cao ngạo hơi nheo đôi mắt xé lại đánh giá, tựa hồ như đã vừa lòng, “Vậy làm quen một chút đi! Tên tôi là Hà Gia Duyệt.”

“Tên mình là Kì Nhạc Chi.”

Đối mặt với bàn tay chủ động vươn ra, Hà Gia Duyệt do dự một hồi lâu mới đưa bàn tay trắng nõn tinh tế ra.

Kì Nhạc Chi chỉ nhẹ nhàng nắm một chút, liền buông lỏng ra. Cậu cúi đầu, đôi mắt giấu sau cặp kính chợt hiện lên một tia giao hoạt y hệt như đôi mắt của cha cậu.

Ngay tại giờ khắc này, Hà Gia Duyệt không hề biết, bánh xe vận mệnh đã âm thầm quay, bắt đầu một cuộc sống mới mà cậu không thể khống chế.

64. Chương 64

Nói tóm lại, Hà Gia Duyệt vẫn là tương đối hài lòng với bạn cùng phòng của cậu.

Tuy rằng cái đầu của hắn ta thật sự hơi lớn một chút, mỗi lần đứng ở trước mặt cậu thì tên đó trông y như một bức tường trông phát ghét. Bề ngoài của hắn ta trông ngốc ngốc làm sao ấy, nhất là cặp kính gọng đen cứng nhắc kia, khiến cho người ta rất muốn đá hắn đi thật xa. Nhưng nhiều đó cũng không che khuất được những ưu điểm của hắn ta. Tỷ như thành tích của hắn ta rất tốt, rất chăm đọc sách, không có những sở thích không đúng đắn nào. Còn có thể cẩn thận đọc hết những điều khoản ghi trong hợp đồng của Hà Gia Duyệt, không chỉ vậy đều thực hiện nghiêm chỉnh.

Mỗi ngày sau khi học xong trở về nhất định phải tắm rửa trước, tắm rửa xong thì thay đổi quần áo, quần áo thay ra nhất định lập tức tẩy sạch sẽ, rồi mới đem ra ngoài ban công phơi phóng đằng hoàng, thậm chí ngay cả giá phơi đồ cũng chưa từng lấy nhầm của Hà Gia Duyệt. Hơn nữa tuyệt đối cũng không chủ động đụng vào đồ đạc của Hà Gia Duyệt, đương nhiên là bai gồm cả đụng chạm vào cậu, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn lâu.

Cuộc sống của bức tường này thật sự rất lành mạnh, bình minh lên lập tức dậy tập thể dục, còn thuận tiện mang về cho cậu bữa sáng nóng hổi hấp từ căn tin.

Kỳ thật Hà Gia Duyệt cũng rất chịu khó, thành tích học tập xuất sắc chẳng kém gì Kì Nhạc Chi. Đại đến TaeKwonDo tam đẳng, thân thủ mạnh mẽ lại linh hoạt.

Nhưng mà sinh vật như cậu tựa hồ trời sinh đã bị Thượng Đế đoạt đi một ít, sáng sớm mỗi ngày chính là tử huyệt của cậu, vô luận có cố gắng ra sao cũng không dậy nổi.

Nhất định phải đến nửa tiếng đồng hồ trước khi vào học thì cậu mới mơ mơ màng màng lồm cồm bò dậy. Mà lúc này, ai lại đi cự tuyệt thiện ý của kẻ khác.

Tỷ như, mang cho cậu một ly nước ấm súc miệng, giúp cậu bôi sữa đánh răng lên bàn chải, đánh răng rửa mặt xong xuôi, bữa sáng để sẵn lên bàn, rồi mới yên lặng rời khỏi phòng. Tuyệt đối không dùng tư thái ban ơn mà nhìn cậu, bản thân thì dùng tốc độ có thể sánh được với người mẫu thay quần áo thay đổi đồng phục, gió cuốn mây tan ăn vơi ăn vàng bữa sáng. Chặt vật như vậy, lại chính mình nhận lấy.

Cho nên mặc dù có khi Hà Gia Duyệt cảm nhận được người bạn học kiêm bạn cùng phòng mới này dùng ánh mắt có chút kì lạ dưới cặp kính kia nhìn mình, cậu vẫn xem như không thấy.

Chẳng hạn như lúc này, bọn họ đang trong giờ thể dục, ánh mắt của bức tường kia luôn như có như không dõi theo cậu. Chỉ khi nào muốn nghe giảng, hắn lại đem ánh mắt đó cẩn thận thu hồi, giấu dưới cặp kính dày cộp kia.

Hà Gia Duyệt càng muốn vứt đi cặp kính chướng mắt ấy. Nhưng cậu cũng biết hiện tại không chỉ có một mình Kì Nhạc Chi mới nhìn cậu.

Hôm nay thầy giáo dạy judo, mặc là loại đồ võ thuật áo chữ V xẻ rộng màu trắng, quần đai lưng, càng làm lộ ra dáng người cùng khí chất.

Hà Gia Duyệt biết mình ăn mặc như thế này rất không hợp, bởi vì cậu không thể mặc đồ màu trắng.

Không phải hiệu quả không tốt, mà là rất có hiệu quả. Thân mình cậu vốn cao ráo mảnh khảnh thon thả, mặc thành như vậy, y như hạc trong bầy gà. Không riêng gì nữ sinh nhìn cậu chỉ trố, mặt đỏ tím đập, ngay cả ánh mắt của nam sinh cũng không khỏi bị hấp dẫn.

Mà Hà Gia Duyệt ghét nhất chính là bị kẻ khác chú ý.

Còn cách nào đây? Cậu không thể che mắt mọi người lại, đành phải càng làm thêm vẻ cao ngạo, phớt lờ tất cả để mà chống đỡ những ánh mắt có tán thưởng, có hèn mọn đáng khinh, có ghen tị lẫn cuồng nhiệt.

Đã thế giáo viên thấy cậu là nhân tài xuất chúng, nắm đầu cậu lên làm mẫu.

Làm hai động tác ném qua vai, thầy giáo cảm thấy kỹ thuật của cậu rất tốt, biết cậu có sẵn căn bản, mới muốn chọn một người khác lên cùng cậu làm mẫu, “Các em đừng coi thường cậu bạn này nhỏ con, chỉ cần nắm vững kỹ thuật thì có thể quật ngã được những người to lớn hơn mình. Bạn nào muốn lên làm mẫu không?”.

Tức thì một rừng tay giơ lên. Ai lại không muốn cùng mỹ nhân tiếp xúc thân mật chứ?

Hà Gia Duyệt hơi nhú mày, cậu ghét nhất là đụng chạm thân thể với người khác, đang muốn tìm cơ đi xuống, Kì Nhạc Chi lại ngốc hồ hồ đứng lên, “Thưa thầy, vậy bạn ấy có thể quật ngã được em không?”

“Đương nhiên có thể! Vậy em lên đi!” Thầy giáo còn nhiệt tình nhắc nhở, “Chú ý lực một chút nhé, cẩn thận đừng làm bạn bị thương.”

Thấy là bạn cùng phòng, sắc mặt Hà Gia Duyệt thoáng dịu lại, trước khi phát lực còn bảo, “Cậu cẩn thận một chút!”.

Kì Nhạc Chi gật gật đầu, ý bảo cậu có thể.

Hà Gia Duyệt chợt phát lực, xoay người ném Kì Nhạc Chi qua vai, Kì Nhạc Chi lộn một vòng ngã sắp xuống, động tác cực kì đẹp mắt.

Thầy giáo phi thường hài lòng, “Đúng là như vậy! Bây giờ các em chia cặp luyện tập một chọi một đi, phải chú ý an toàn nga!”.

Hà Gia Duyệt thì ngạc nhiên nhìn Kì Nhạc Chi, vẻ mặt đầy hoài nghi.

Mới vừa rồi tên kia làm sao bay qua được?

Đúng là nhìn bề ngoài thì động tác là do cậu làm, nhưng trên thực tế, chỉ có Hà Gia Duyệt tự biết, cậu hoàn toàn chưa kịp dùng lực! Rõ ràng là tên kia tự mình bay qua!

Đang định hỏi thì đột nhiên bên cạnh có một nam sinh khoác vai cậu, “Hà Gia Duyệt! Chúng ta cùng tập đi!” Một đôi ánh mắt mị mị nhìn qua khe hở giữa hai vạt áo.

Hà Gia Duyệt cúi đầu, mới giật mình thấy nguyên lai vừa rồi vận động mạnh nên vạt áo bị giật ra, mà bởi vì thời tiết còn nóng nên nam sinh bên trong đều không mặc áo lót, có thể dễ dàng nhìn thấy tiểu hoa đào phấn hồng nổi bật trên khuôn ngực trắng nõn.

Ngoài ra còn có mấy nam sinh khác đang đứng gần đó nhìn sang xì xầm bàn tán, trông thật xinh đẹp a, không biết ngâm vào sẽ như thế nào?

Hà Gia Duyệt vừa ngượng vừa tức, khuôn ngực trắng nõn bắt đầu chuyển sang màu hồng nhạt, “Lâm Anh Hào! Mau buông tay!”.

Có thể vào được trường trung học cao cấp này đương nhiên gia thế đâu phải loại thường. Lâm Anh Hào này coi như cũng là một đại thiếu gia, bất quá nhà bọn họ xưa nay phong lưu thành tánh, luôn vương vào

mấy vụ scandal với mấy ngôi sao, tiếng xấu đồn xa. Gã này lại là con út trong nhà, bộ dạng cũng không tệ lắm, nhưng được di truyền đầy đủ tật xấu, vừa vào học chưa được bao lâu, đã quan hệ với không ít nữ sinh, ngang nhiên chơi bởi ngay trong ký túc xá. Đôi khi cũng có quấy rối Hà Gia Duyệt nhưng cũng chưa làm gì quá đáng. Lần này lại công khai khiêu khích.

Lâm Anh Hào nhìn dáng vẻ của Hà Gia Duyệt, đương nhiên là trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, chẳng qua trước kia đi học có quá nhiều người, lại dưới sự giám sát của giáo viên nên không làm gì được. Vươn tay ôm ngang lưng cậu, “Chúng ta thử xem đi?”.

Hà Gia Duyệt cười lạnh một tiếng, đột nhiên vung tay chụp lấy tay gã ném gã văng ra xa.

“Á!” Lâm Anh Hào hét thảm một tiếng, đau không phải là lưng, mà là cánh tay!

Cánh tay vô lực không nhấc lên được, gã vừa sợ lại hoảng, nằm trên mặt đất khóc la không ngừng, “Tay của tôi, nó bẻ tay của tôi rồi!”

Thầy giáo cũng hoảng hốt chạy đến xem xét, mấy đứa học sinh này ngay cả giáo viên cũng không dám đắc tội.

Kì Nhạc Chi sau khi kiểm tra, khẳng định một câu, “Thưa thầy, tay của cậu ta chưa gãy đâu, chỉ mới trật khớp thôi. Lên phòng y tế băng bó một chút là được!”.

Thầy giáo hoang mang rối loạn cùng mấy nam sinh khác khiêng Lâm Anh Hào đi, nhưng gã vẫn không ngừng dùng ánh mắt oán hận thâm độc ngoái lại nhìn Hà Gia Duyệt, việc này, khẳng định gã không dễ yên!

Kì Nhạc Chi liếc nhìn Hà Gia Duyệt, cậu lại lãnh đạm bỏ về, muốn tắm rửa một cái, nhất định phải tẩy sạch mùi thối của thằng kia mới đỡ bực mình.

Kì Nhạc Chi vội chạy theo, thấy cậu từ phòng tắm đi ra, đẩy đẩy gọng kính, “Kỳ thật..... vừa rồi cậu..... hơi quá tay đó.”.

Hà Gia Duyệt lười hao tâm tốn sức vì cái thằng kia, hất hàm, “Nói! Vừa rồi sao cậu có thể ngã xuống được?”

“Mình.....” Kì Nhạc Chi nhìn những hạt nước không ngừng từ mái tóc ướt sũng nhỏ xuống, mặt bắt giác đỏ bừng, yết hầu cũng có chút khô rát, cẩn thận nói, “Mình có học từ anh hai mình một chút công phu.”.

“Khó trách!” Hà Gia Duyệt cầm cái khăn lau lung tung mái tóc ngắn mềm mại, bắt đầu hạ lệnh trực khách, “Được rồi, cậu còn đứng ở trong này làm gì vậy? Chẳng lẽ không đi học?”.

Kì Nhạc Chi do dự một chút, thật thà nói, “Cậu tốt nhất nên gọi điện thoại về nhà, đem sự tình hôm nay nói một chút! Vạn nhất gặp phải chuyện phiền toái gì thì không tốt lắm. ầu”

Hà Gia Duyệt hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói, “Tôi không giống cậu đâu, có chút chuyện nhỏ xiu đã vội gọi về mách ông với ba! Bông hoa nhỏ trong ***g kính ạ!”

Kì Nhạc Chi cúi gằm, rất là xấu hổ, quả thật mỗi buổi tối cậu đều gọi điện về nhà báo cáo toàn bộ mọi chuyện trong ngày. Không có biện pháp, nếu cậu không gọi về nhà, ông nhất định sẽ lo lắng, ngay cả ngủ cũng không được.

Nhưng mà không lẽ làm như vậy lại không đúng sao? Kì Nhạc Chi thực nghi hoặc. Chẳng lẽ trưởng thành liền nhất định phải thoát ly khỏi gia đình?

Cậu thì lại rất thích mọi người trong nhà quan tâm đến mình, cũng vui vẻ cùng người nhà chia sẻ hết thấy a? Chẳng lẽ đây là bởi vì mình chưa trưởng thành?

Quên đi, về nhà hỏi cha là được! Kì Nhạc Chi buồn bực rời khỏi phòng.

Hà Gia Duyệt khóa cửa xong mới cởi bỏ bộ đồ thể thao, thân thể cậu trông thật xinh đẹp như của người mẫu, thon dài mà cân xứng, thể hiện rõ thanh xuân vô địch của tuổi mười sáu, làn da trắng trẻo mềm mại như tơ lụa, phía trên là hai đóa hồng mân côi ửng hồng, dụ hoặc người khác chạm vào.

Nhưng Hà Gia Duyệt lại phi thường bất mãn với thân thể này, từ sâu trong lòng cậu càng thêm ngưỡng mộ thân thể cường tráng đầy khí thế của bức tường kia.

Nhưng này là không có khả năng ! Cậu khế thở dài một cái, thay sạch sẽ quần áo, một lần nữa đi học.

65. Chương 65

Ồ, trước giờ An An là đại ca thì ta để là anh hai, tại nhà ta nó thế à, đứa thứ hai thì nhà ta gọi là ba nên trước giờ ta cứ để An An là anh hai, nhưng mà như thế có lẽ hơi lộn xộn nên từ giờ An An là anh cả hé, Vận Phúc là anh hai.= đến khổ vì mấy cái xưng hô. Mấy cái cũ lỡ rùi từ từ sửa.

Cuối cùng lại đến cuối tuần, Kì Nhạc Chi vui vẻ sớm thu thập ba lô chuẩn bị về nhà! Cha đi đón anh ba, ba ba với ông nội sẽ đến đón mình. Chuyện này chẳng có gì phải xấu hổ vì hầu hết học viên đều được người nhà đến đón.

Nhưng Hà Gia Duyệt lại khinh thường bĩu môi, tiêu sái vác ba lô lên lưng, nhấc chân dài, khốc khốc đi một mình.

Sau vài lần hảo tâm hỏi thăm lại bị người kia khinh thường, Kì Nhạc Chi hiểu ra, vị nhân huynh này thích độc lập!

Kỳ thật trong lòng có một âm thanh phản đối yếu ớt, chẳng lẽ cả tuần không gọi điện thoại về nhà, không cho cha mẹ tới đón chính là độc lập sao? Chỉ sợ đây mới thực sự ngày thơ ỏi?

Tùy hứng. Là Kì Nhạc Chi lén lút định nghĩa về người bạn cùng phòng này.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn thấy nụ cười hiền hòa của ông nội hiện lên trên màn hình, Kì Nhạc Chi không nhịn được mỉm cười, nhanh chóng chạy ra ngoài sân trường, đã thấy chiếc xe màu đỏ đang chậm rãi chạy đến.

“Ba ba ! Con ở đây này!” Kì Nhạc Chi gọi lớn, vừa vẫy tay vừa chạy tới.

Kì Dân Hạo đã sớm nhìn thấy đứa cháu nhỏ nhất, “Tiểu Hiên, sang bên phải một chút! Nhạc Nhạc lại đây!”.

Diêu Nhật Hiên nhanh chóng dừng xe lại, đột nhiên đằng trước có chiếc xe cũng thẳng lại, may mắn Diêu Nhật Hiên có bảo trì khoảng cách nên vô kinh vô hiểm.

Kì Nhạc Chi nhanh chóng chui vào xe, “Đi thôi!”.

Không còn cách nào khác, ba ba tuy rằng đã học lái xe, nhưng tài năng lái xe thực sự hữu hạn. Theo cách nói của anh cả thì ba ba trời sinh hơi bị ít tế bào khổng chế, chỉ có thể dùng tốc độ ốc sên mà chạy xe. Nếu như mà chạy xe nhanh quá thì chắc chắn sẽ tông hỏng xe người khác, còn không thì cũng hư xe của mình, vì vậy mà phải chạy chậm.

Cả nhà sợ ba ba lái xe gặp chuyện không may, vốn định kiếm người khác lái xe thay, nhưng ba ba lại ngại mất mặt không chịu, đành phải hai ba năm thì đổi một chiếc xe có độ an toàn cao nhất. Mỗi lần xuất hành, còn phải bắt ông nội đi theo áp trận. Nếu không phải ông nội tuổi đã lớn, tay run mắt hoa thì chỉ sợ không tới phiên ba ba lái.

Bất quá Diêu Nhật Hiên chậm thì chậm, nhưng coi như tay lái khá chắc, mấy năm nay chậm rãi luyện ra, trừ bỏ tốc độ cùng quay đầu xe vẫn y như trước, thì đã có thể xem như là khá thuần thực, nghiêm khắc tuân thủ luật giao thông, tuyệt đối theo mô phạm mà lái xe. Khi lái xe kiên quyết không cùng người khác nói chuyện, thành thành thật thật làm tốt bốn phận lái xe.

Người nhà sợ quá nhiều Diêu Nhật Hiên, cũng ngậm miệng không tán gẫu cho đến khi xuống xe. Kì Dân Hạo mới nãy cũng như vậy, khi xe dừng mới đưa tay tiếp nhận ba lô của cháu trai, mỉm cười kéo Kì Nhạc Chi vào phòng, “Nhạc Nhạc, một tuần nay sao hả con?”.

“Tốt lắm ạ!” Kì Nhạc Chi ngoan ngoãn đem chuyện tình trong cả tuần báo cáo lại đầy đủ cho ông nội.

Gara nhà họ Kì rất lớn, Diêu Nhật Hiên đã sớm đỗ xe xong vào nhà, “Ông nội đã làm món trứng cuộn mà con thích đó, đi tắm rửa thay quần áo đi, ba ngâm trứng vào nước hồ trà, cha con với anh hai chắc là sắp về rồi.”

“Cám ơn ông nội! Cám ơn ba!” Kì Nhạc Chi vui vẻ đáp, mang đồ đạc lên lầu.

Kì Dân Hạo thật sự cảm thấy tuổi già được an ủi, đứa cháu nhỏ nhất này là đứa ngoan ngoãn nhất trong ba đứa nhỏ, cơ hồ từ nhỏ đến lớn chưa quậy phá gì. Nhớ lại trước kia khi mới vừa chào đời, thấy nói giống An Tu như vậy, còn tưởng rằng tính cách nhất định cũng giống nhau, không nghĩ tới tính cách lại giống hệt Diêu Nhật Hiên, nhu thuận vô cùng. Vậy nên Kì An Tu luôn nói, nếu nó là một đứa bé gái thì thật tốt.

Nghĩ đến đây, Kì Dân Hạo cũng có chút không hài lòng, hai đứa cháu trai thêm một đứa Tiểu Phượng hoàng, tốt thì có tốt đấy nhưng mà vẫn thiếu một đứa cháu gái, nếu Tiểu Hiên mà sinh thêm một cô nhóc thì thật là hoàn mỹ. Lại nói Tiểu Hiên cũng chỉ mới gần bốn mươi tuổi thôi, mà thoạt nhìn thì chỉ mới hai bảy hai tám gì đó, cũng chẳng già mấy, hẳn là có thể đi!

Heo ông quyết định cùng con trai hảo hảo nói chuyện, bây giờ đám cháu trai đều trọ lại trường học, chỉ có ba người lớn bọn họ ở nhà, tịch tịch a tịch tịch.....

Diêu Nhật Hiên bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt của Kì Dân Hạo đang đánh giá mình bắt đầu trở nên có chút kỳ lạ, “Ba à, xảy ra chuyện gì? Con ngâm trà không đúng sao?”

“Không có!” Kì Dân Hạo lập tức phủ nhận, nhanh chóng che dấu ánh mắt giảo hoạt vừa rồi, “Con làm đúng rồi!”

Thật sự là vậy, Diêu Nhật Hiên làm rất tốt, trà ngâm rất khá, nấu cơm cũng học được không ít thủ nghệ từ ông. Đương nhiên, chủ tịch cũng làm thật sự không sai.

Kì Dân Hạo năm đó quả nhiên không có nhìn lầm người, Diêu Nhật Hiên đảm nhận vai trò thay ông, vẫn bảo trì quan hệ phi thường tốt với nhóm đồng sự, thường xuyên hỏi han ân cần, ngày lễ ngày tết đều đi thăm người ta, làm rất là tốt.

Khi cháu trai út đến tuổi đi nhà trẻ, Diêu Nhật Hiên càng có nhiều thời gian rảnh rỗi, Kì Dân Hạo liền chính thức đem vị trí chủ tịch tặng cho cậu. Dù sao đều là người một nhà, nhóm đồng sự cũng nhất trí thông qua. Mấy năm nay, việc làm ăn của Kì An Tu càng lúc càng phát triển cũng là nhờ Diêu Nhật Hiên đóng góp không ít công sức.

Rất nhanh, mùi thơm của trà đã bốc lên, điểm tâm nóng hổi, ba người vừa ăn vừa nói chuyện, nhưng Kì An Tu sao vẫn còn chưa về? Gọi điện thoại thì chỉ nói còn đang trên đường, Diêu Nhật Hiên rất hoài nghi, “Chỉ có mấy chục phút đi đường, sao lâu vậy mà vẫn chưa về đến nhà?”

Ánh mắt Kì Dân Hạo có chút chột dạ, “Cái kia..... chúng ta nấu cơm đi! Lát nữa họ về đến nhà chắc sẽ đói bụng.”

“Nga.” Diêu Nhật Hiên đáp, vội cùng ông chuẩn bị cơm chiều, kỳ thật tài liệu buổi chiều đã chuẩn bị tốt, buổi tối sao lại là được.

Kì Nhạc Chi rầu rĩ cười, anh hai chắc chắn là đã kéo cha đi mua sắm nữa rồi, chỉ có mình ba ba là không đoán ra được thôi, mà công nhận anh hai cũng thực chịu khó đi khắp hàng này hàng nọ.

Đến khi thức ăn vừa chín tới thì Kì An Tu và Kì Hạnh Chi mới về đến nhà. Vừa vào cửa liền quần lấy Diêu Nhật Hiên đồng kéo tây xỏ, Kì Nhạc Chi thấy anh hai nói là thay quần áo rồi ôm mấy túi to vọt lên lầu.

Cơm chiều, cậu mới ngồi xuống đã ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh hai thay đổi sang loại khác. Bất quá mùi hương này thật tươi mát, thật thoải mái nga! Kì Nhạc Chi bỗng nhiên nghĩ đến, nếu cho Hà Gia Duyệt dùng nhất định cũng rất thích hợp đi.

Bất quá tặng nước hoa cho cậu ta à? Chỉ sợ cậu ta liền lập tức lấy dao chém mình! Kì Nhạc Chi không rét mà run, rụt vai lại.

“Nhạc Nhạc, em đang nghĩ cái gì thế?” Đôi mắt sáng ngời của Kì Hạnh Chi nhìn cậu chằm chằm.

“Không..... Không có!” Kì Nhạc Chi căng thẳng, ông anh hai này tài năng gì thì không có, chỉ có mấy khả năng bát quái này là hạng nhất, đây đều là nhờ học được từ mấy tờ tạp chí loạn thất bát tao.

Kì Hạnh Chi bĩu môi, “Không nói thì thôi!” Lại rất nhanh truy vấn, “Ê, đừng nói chú mày đang yêu nha?”.

Phụt! Kì Nhạc Chi một ngụm cơm phun thẳng lên bàn, một hạt còn chui lên xoang mũi, nửa ngày mới hắt hơi ra được.

Kì Hạnh Chi chán ghét chau mày, “Mất hình tượng quá đi! Anh có nói trúng tâm sự của chú mày thì cũng đừng có phản ứng mạnh như thế chứ?”

“Nhạc Nhạc thật sự đang yêu sao?” Cả nhà lập tức dùng ánh mắt sáng long lanh nhìn Kì Nhạc Chi.

Heo cha rất là hưng phấn, “Đúng là quá tuyệt vời!”

Ba đứa nhỏ của hắn, chẳng có đứa nào kế thừa được tính phong lưu phóng khoáng của hắn. Thật sự là khiến hắn thất vọng a thất vọng!

Lão đại theo hệ băng sơn, nam nữ chớ gần! Lão nhị theo hệ mộng ảo, [nói như rồng leo, làm như mèo mửa]. Lão tam theo hệ Tiểu Hiên, ngây ngô ngây thơ. Ba đứa nhỏ lớn đến chừng này mà cho tới bây giờ chưa từng nháo ra chuyện gì cho vui nhà vui cửa.

Không nghĩ tới a không nghĩ tới, cư nhiên là đứa ít có khả năng nhất lại bắt đầu trước!

Heo cha kích động hai mắt tỏa sáng, “Xinh đẹp không? Đáng yêu không? Thân cao, thể trọng, số đo ba vòng bao nhiêu? Có ảnh chụp không?”

“Nói bậy cái gì đó?” Diêu Nhật Hiên tức giận cắt ngang một màn huyền thuyên của hắn, “Nhạc Nhạc đừng nghe cha con nói bậy! Tuổi của con vẫn nên lấy việc học làm trọng, đương nhiên, nếu gặp được nữ sinh yêu thích thì cũng có thể kết giao! Nhưng mà kết giao này chỉ nên làm bạn bè thân thiết thôi nhé, còn hẹn hò thực sự thì đợi đến khi hai đứa lên đại học rồi nói sau!”.

Heo ông cười tủm tỉm nhìn cháu trai, “Hay là tuần sau hẹn nó đến nhà chơi đi?”

Chủ ý này hay à nha! Cả nhà nhất trí thông qua, nhìn Kì Nhạc Chi, “Gọi điện thoại đi!”

Kì Nhạc Chi mặt đỏ như trái cà chua, “Không có mà! Vừa rồi..... con chỉ nghĩ đến bạn cùng phòng của con thôi!”

Nga! Cả nhà không hẹn mà cùng gật gật đầu, rồi mới tiếp tục ra lệnh, “Gọi điện thoại đi!”.

Heo cha cuối cùng cũng bộc lộ chút tư thái của chủ gia đình, “Là chủ gia đình, cha đương nhiên cần phải tìm hiểu một chút xem con sẽ chung sống với hạng người nào trong suốt ba năm.”.

Cái gì mà chung sống? Chú ý dùng từ! Diêu Nhật Hiên trừng mắt liếc hắn một cái, “Nếu là bạn học thì ba cũng muốn tìm hiểu một chút, vậy mời cậu ta ngày mai đến nhà chơi đi, ăn chút cơm rau dưa.”.

Heo ông cùng heo lão nhị liên tục phụ họa, “Đúng đó đúng đó! Ăn cơm xong liền gọi điện thoại đi!”.

“Nhưng mà.....” Heo lão tam xấu hổ không chịu được, “Người bạn học đó, cậu ta rất kiêu ngạo, chắc là sẽ không đến.....”.

“Không sao đâu!” Heo cha động viên heo con, “Không thì cha giúp con mời cậu ta đi!”

Heo ông mưu tính sâu xa, “Không thì con mời cha mẹ người ta cũng đến nhà luôn? Làm quen một chút cũng nên mà. Cùng trường ba năm, dù sao cũng nên chiếu cố lẫn nhau vẫn tốt hơn? Hai đứa nhỏ sớm chiều ở chung, nếu có việc gì gấp, chúng ta không liên lạc được với Nhạc Nhạc thì có thể liên lạc với cậu bé đó cũng tốt a! Trước kia Vận Phúc tình huống đặc thù, ở một mình một phòng, nhưng mấy đứa nhỏ ở phòng bên cạnh chúng ta đều biết cả, ta bây giờ còn nhớ rõ!”

Ấn! Cả nhà nhất trí thông qua, heo lão nhị khẳng định, “Trừ phi em không có số điện thoại của cậu ta, mà cũng không sao cả, có thể gọi cho chủ nhiệm lớp tra ra.”

“Em..... em có số điện thoại của cậu ta!” Kì Nhạc Chi mặt đỏ hồng đáp.

Tuy rằng Hà Gia Duyệt chưa bao giờ ở trước mặt cậu gọi điện thoại, nhưng có một lần, dường như cha mẹ của Hà Gia Duyệt rất nhớ con nên mới gọi điện thoại cho cậu ta, lúc ấy điện thoại đang sạc pin, thế là Kì Nhạc Chi không cẩn thận nhìn thấy, lại không cẩn thận liền nhớ kỹ, còn không cẩn thận không xóa bỏ khỏi bộ nhớ.

Thế là, buổi tối hôm nay, Hà Gia Duyệt ở nhà nhận được một cú điện thoại mạo danh kỳ diệu.

66. Chương 66

“Xin hỏi có phải là số của Hà Gia Duyệt không?”

“Đúng vậy!”

“Ách, mình là Kì Nhạc Chi. Mọi người trong nhà mình muốn mời cậu cùng cha mẹ cậu ngày mai đến nhà mình làm khách, xin hỏi có rảnh không? Nếu ngày mai không được, thì tuần sau cũng được.”

Hà Gia Duyệt chỉ cảm thấy trong đầu có một đàn quạ đen bay qua, lạnh như băng hỏi vặn lại, “Vì cái gì muốn tôi tới nhà cậu chơi?”

Kì Nhạc Chi ở đầu bên này điện thoại cũng có thể cảm nhận được áp lực cường đại của cậu ta, không khỏi cúi đầu.

Trong điện thoại thay đổi một giọng nói lớn tuổi, “Cháu là bạn học của Nhạc Nhạc phải không? Ông là ông nội của Nhạc Nhạc! Ha ha, người lớn trong nhà chúng ta rất muốn tìm hiểu một chút bạn cùng phòng với Nhạc Nhạc, ngày mai khi nào cháu có thể đến được, có cần nhà chúng ta phái xe đến đón không? Cháu thích ăn cái gì, không cần khách khí, nói cho ông, ông chuẩn bị cho cháu!”

Cầm của Hà Gia Duyệt muốn rớt xuống đất, người của cái nhà này là loại người gì vậy! Có loại người thích tự mình đa tình đến thế à?

Nhưng cậu sao có thể nói năng cái kiểu đó với người lớn chứ? Này tựa hồ rất không đúng. Hà Gia Duyệt không đến nổi mất gia giáo như vậy, “Cái kia..... Cha mẹ cháu có lẽ không rảnh.”

“Vậy phiền cháu chuyển điện thoại cho họ giúp ông, ông sẽ tự mình mời bọn họ!” Chút kỹ xảo trẻ con đó sao có tác dụng với người từng trải.

Hà Gia Duyệt vừa định đứng dậy kêu cha mẹ, đã thấy mẹ dùng vẻ mặt chờ mong, như nhị thập tứ hiếu đứng chờ sẵn bên cạnh, “Duyệt Duyệt, là điện thoại của ai vậy?”

Hà Gia Duyệt che ống nghe điện thoại, tức giận nói, “Ông nội của bạn cùng phòng con bảo muốn mời cả nhà chúng ta ngày mai đến nhà học chơi! Cha với mẹ chắc không rảnh đúng không?”

“Không! Chúng ta rảnh mà!” Hà mẹ mụ mụ một phen giật lấy điện thoại, phi thường ôn nhu phi thường hiền thực nhận lời Kì gia gia, hẹn chiều ngày mai đến Kì gia làm khách.

Hà Gia Duyệt cảm thấy đám quạ đen chết tiệt cứ lượn lượn trong đầu cậu suốt một đêm. Trong đó có một con trông đặc biệt lớn, đặc biệt ngốc, còn mang theo một cặp kính gọng đen xấu xí, nhìn đã muốn đập cho một phát!

Nhưng nói đi nói lại, bức tường kia rốt cuộc làm sao mà biết số điện thoại nhà cậu?

Nhận được câu trả lời ưng ý, Kì gia lập tức hành động.

Vào ban đêm, liền gọi điện thoại cho công ty gia dụng nhiều năm qua phục vụ cho gia đình họ, yêu cầu sáng mai phái công nhân đến làm vệ sinh. Còn có siêu đầu bếp Trần Võ cũng phải có mặt.

Cái gì? Có bữa tiệc quan trọng? Kì Dân Hạo quyết đoán hạ lệnh, dẹp hết, hết thảy đều phải hủy! Không có bữa tiệc nào quan trọng hơn cả nhà bạn cùng phòng của Tiểu Nhạc Nhạc đến chơi cả.

Đầu bên kia Kì An Na đã đoạt lấy điện thoại, “Ba ba yên tâm! Sáng mai tụi con sẽ đến!”

Kì Dân Hạo phân phó, bảo cô nàng đốc xức ông chồng mình phải nghĩ ra thực đơn rồi lập tức e-mail đến, trên mạng thương thảo xác định, sáng mai có thể nhanh chóng mua sắm.

Kì Hạnh Chi vừa nghe đến hai chữ mua sắm, nhớ tới một vấn đề quan trọng, “Ngày mai phải gặp khách rồi mà con không có quần áo mới làm sao đây? Hôm nay con chỉ mới mua có một bình nước hoa à!”

“Cái gì?” Diêu Nhật Hiên phần nộ giờ nắm đấm lên, “Hôm nay con lại đi mua sắm sao? Có bộ đồ nào mà con mặc quá ba tháng không? Còn dám nói đến ba chữ quần áo mới nữa thì ba sẽ cắt sạch tiền tiêu vặt của con!”

Ồ..... chưa đánh đã khai. Kì Hạnh Chi nhụt nhụt lùi về phía sau lưng cha, giả dờ điếu a giả dờ điếu.

Kì Nhạc Chi lén lút cười, ông anh thứ hai này, bên ngoài thoạt nhìn thực khôn khéo, kỳ thật ảnh mới giống ba ba nhất, đúng không?

“Được rồi được rồi!” Heo cha ngăn Diêu Nhật Hiên lại, cười ha ha cầu hòa, “Chỉ có chút đồ đạc thôi mà, không tốn bao nhiêu tiền, đừng mắng con nữa!”

Heo ông thì chuyển đề tài, “Tiểu Hiên, con cũng mau lên kế hoạch đi, chúng ta chuẩn bị đồ ăn như thế nào thì tốt hơn?”

Kì Nhạc Chi đẩy đẩy gọng kính đen, yếu ớt nêu ý kiến, “Ông ơi, này..... hình như hơi long trọng quá không? Một bữa cơm đơn giản thường thường là được rồi mà!”

Kì An Tu cũng đồng ý với con, “Ba, con cũng thấy không nên quá long trọng, càng khiến cho người ta ngại ngùng. Không bằng làm vài món ăn gia đình sang trọng một chút, vừa giữ thể diện mà lại thân thiện hơn. Mọi người cũng không cần ăn mặc cầu kì quá, chỉ cần ăn mặc lịch sự là được, cũng khiến cho người ta cảm thấy thân mật hơn.”

Nói có lý!

Diêu Nhật Hiên đi gọi điện thoại cho heo lão đại, “Xem An An có rảnh không thì gọi nó về ăn cơm luôn.”

Kì An Chi hiện tại đã dọn ra ngoài ở, cũng không biết tiểu tử này rốt cuộc chạy đến tận đâu, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, muốn gặp nó còn phải hẹn trước.

Nghe nói đến việc này, Kì An Chi chỉ nói sẽ cố gắng trở về một chuyến, nhưng bảo mọi người đừng chờ cậu. Biết cậu không thích dài dòng, quan tâm vài câu, điện thoại cũng liền ngắt.

Diêu Nhật Hiên thở dài, “Nói đi nói lại, An An thật ra nên có bạn gái sớm thì tốt hơn.”

Nhưng đến tột cùng thì nó thích dạng gì đây? Cả nhà mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, tất cả đều không thể nói được.

Theo dõi mắt bát quái của Kì Hạnh Chi quan sát thì, “Anh cả nhiều năm qua hình như chỉ thuận mắt anh Mộ Thần thôi à.”

Nhưng Đường Mộ Thần là con trai, sao có thể làm bạn gái của Tiểu An An được? Hơn nữa Kì An Chi đối với người ta cũng chỉ là thuận mắt một chút chứ cũng chẳng tỏ ra có bao nhiêu hảo cảm.

Mà quan hệ của hai người này cũng thật kỳ quái, mới trước đây là cả ngày ganh đua so sánh học tập lẫn tài năng, đến khi trưởng thành lại dần dần lạnh nhạt với nhau. Nhưng không phải là hai người thực sự cắt đứt quan hệ, mà dường như họ luôn biết được tin tức về đối phương, thế nhưng nếu như họ gặp mặt nhau thì chưa nói chuyện được ba câu là đã cãi nhau, cãi chưa đến ba câu thì bỏ đi, khiến cho người ngoài chẳng hiểu ra sao cả.

Quên đi, cứ đợi vậy! Đợi trên trời rớt xuống một Lâm muội muội trước mặt Kì An Chi đi! Thượng Đế à, Như Lai phật tổ à, hai vị nhất định phải phù hộ trưởng tôn của Kì gia nhanh chóng tìm được ý trung nhân nhé!

Nói thì đơn giản, thế nhưng rốt cuộc vẫn là bận rộn sửa soạn một phen.

Phòng ở trong ngoài khắp nơi quét tước sáng sủa sạch sẽ. Tất cả khăn trải bàn đều đổi một lượt, hoa trong bình đều được thay bằng những loại mới mẻ kiểu điểm nhất, vẫn mang đậm ý tứ đãi khách.

Dùng cơm trưa xong, uống chút hồng trà cùng ăn bánh ngọt điểm tâm, toàn gia ngay cả ngủ trưa cũng không ngủ, ngồi quây lại thành một vòng tròn, uống trà nói chuyện phiếm chờ đợi khách quý lâm môn.

Ba giờ chiều, điện thoại đúng giờ vang lên, Hà ba ba rất lễ phép thông tri, bọn họ mười phút nữa sẽ đến.

Toàn gia kích động lên, không ngồi yên trong phòng được nữa, mở rộng đại môn, chạy hết ra ngoài sân nghênh đón. Chỉ có Kì Hạnh Chi là không đi theo mà lại chạy lên ban công lầu hai dung kính viễn vọng quan sát, như vậy không phải có thể nhìn thấy sớm hơn một bước sao?

Khi chiếc xe hơi màu đen chậm rãi tiến vào Kì gia, toàn gia tươi cười rạng rỡ đón chào.

Nhiệt tình quá mức làm cho Hà gia cha mẹ vừa xuống xe thụ sủng nhược kinh, mà Hà Gia Duyệt thì méo xệch cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không cam lòng xuống khỏi xe, ánh mắt toàn thể mọi người trong Kì gia rõ ràng là rất kig quái.

Kì An Na vốn là người đã gặp qua thì không quên được lên tiếng trước, “Nhạc Nhạc, đây..... không phải là bạn cùng phòng trước kia của con phải không?”

Kì Dân Hạo bất động thanh sắc nói, “Nhạc Nhạc thay đổi phòng kí túc xá, Tiểu Hà đồng học là lần đầu tiên chúng ta gặp. Mau mời họ vào nhà đi!”

Kì gia vây quanh một nhà ba người vào phòng, Kì An Tu đi cuối cùng, dùng ánh mắt có thể so với tia X quang tiền hậu tả hữu xem xét Hà Gia Duyệt một vòng xong, đột nhiên mặc danh kỳ diệu nói một câu, “Lão tam vận khí không sai a!”

Ách..... Diêu Nhật Hiên không hiểu gì cả, Kì An Tu mỉm cười tiến lên ôm ngang lưng Diêu Nhật Hiên, “Nhanh đi rót trà mời khách đi!” Thuận tiện vươn móng heo nắn nắn cặp mông, ăn chút đậu hủ non.

Diêu Nhật Hiên đỏ mặt trừng hấn một cái rồi đi vào.

Một phen bắt chuyện, Kì gia người đông thể mạnh lại khôn khéo mà cường hân nhanh chóng thăm dò chi tiết Hà gia.

Nguyên lai Hà gia cha mẹ đều là nhân tài điển hình, cả hai đều theo nghề bác sĩ. Trước kia ở nước ngoài nổi tiếng trong lĩnh vực nghiên cứu bào chế thuốc từ sinh vật, trong nhà chỉ có Hà Gia Duyệt là con trai độc nhất, bảo bối vô cùng. Cũng là vì muốn lo cho đứa con này nên mới từ nước ngoài chuyển công tác về nước, mở một công ty nghiên cứu sản xuất tân dược.

Tuy rằng công ty rất nhỏ, nhưng lợi nhuận cũng coi như khả quan, tuy rằng so ra kém xa Kì gia nhiều năm kinh doanh tài đại khí thô, nhưng xem như có chút cửa cái, áo cơm vô ngu.

Bàn về vấn đề kinh doanh, Kì An Tu thuận miệng hỏi, “Nghề này cũng hái ra tiền lắm a, các vị có từng nghĩ tới tung sản phẩm ra thị trường không?”

Hà ba ba mỉm cười phản phong thái thư sinh nở nụ cười, “Chúng tôi dù sao cũng xuất thân là người nghiên cứu khoa học, bây giờ chỉ mới để ý đến một công ty nhỏ như vậy đã rất vất vả rồi, còn tính gì đến xâm nhập thị trường gì đó chứ, thật sự là năng lực hữu hạn, cũng ứng phó không đến. Chi bằng cứ làm tốt chuyện trước mắt, hy vọng sau này giao đến tay Tiểu Duyệt, nó có thể phát dương quang đại đi!”

“Con đâu có cần!” Hà Gia Duyệt rầu rĩ than thở, tuyệt không để cho ba ba mặt mũi.

Hà mẹ mẹ ngắt tay con một cái, then đỏ mặt cười nói, “Đứa nhỏ này tính tình lúc nào cũng như vậy, hoàn toàn chẳng có hứng thú với bào chế thuốc! Tương lai chúng tôi ngay cả một người nối nghiệp cũng không có.”

Hà Gia Duyệt rất không thích mẹ cậu lúc nào cũng coi cậu như là một đứa con nít, dùng sức giạt tay về, mím môi trừng mẹ mình một cái.

Kì Nhạc Chi cảm thấy rất buồn cười, thật đúng là trẻ con bốc đồng!

Hà Gia Duyệt này thực sự thừa kế được toàn bộ ưu điểm của ba mẹ cậu, làn da trắng nõn cùng cái mũi anh tuấn như ba ba, nhưng đôi mắt hơi hơi xệch lại giống như mẹ, phi thường tuấn mỹ.

Chỉ có điều ba mẹ của cậu ta trên người mang theo một cảm giác đơn thuần phúc hậu, mang cảm giác tao nhã mà thanh cao, nhưng Hà Gia Duyệt toàn thân lại mang theo một cổ ngạo khi lẫn tuyền hứng do được nuông chiều.

Nhưng phần ngạo khí này của cậu ta lại không giống với Kì Hạnh Chi, ngạo khí của Kì Hạnh Chi là một loại ngạo khí ngụy trang ra vẻ thể thái, mà ngạo khí của Hà Gia Duyệt lại là một loại ngạo khí bốc đồng, muốn được chứng tỏ, muốn được thoát ra.

Tóm lại, Kì Nhạc Chi ở trong lòng thâm hạ kết luận, cậu ta thực trẻ con.

Kỳ quái là, Hà gia cha mẹ cũng không có tỏ vẻ gì nghi vấn với mối quan hệ kì quái giữa mọi người trong Kì gia, khiến cho những câu giải thích mà Diêu Nhật Hiên đã tỉ mỉ chuẩn bị đều vô dụng. Tương phản, bọn họ cũng rõ ràng tỏ ra rất có hảo cảm với Kì gia, hơn nữa lúc nào cũng tỏ vẻ biết ơn Kì Nhạc Chi.

“Tiểu Duyệt nhà chúng ta tính tình không được tốt, sau này cần phải nhờ Nhạc Chi cháu thông cảm chiếu cố dùm!”

“Không có ạ!” Kì Nhạc Chi mặt đỏ hồng nói, “Chẳng qua là bạn ấy chỉ hơi khiết phích chút thôi ạ.”

Kì An Tu vội nói, “Đây là thói quen tốt, yêu sạch sẽ thôi mà! Lão nhị nhà chúng tôi cũng vậy, không chấp nhận được một chút bẩn nào.”

Này..... dường như vẫn là có điểm bất đồng. Kì Nhạc Chi có thể nhận thấy rõ ràng, Hà Gia Duyệt yêu sạch sẽ, nhưng là tự mình dọn dẹp. Nhưng anh hai của cậu yêu sạch sẽ, lại là toàn bộ trông cậy vào người khác dọn dẹp cho hắn.

“Nga, phải không?” Hà mụ mụ đối rất có hảo cảm với Kì Hạnh Chi, “Xem đứa nhỏ nhà các vị thật có khí chất, chẳng như Tiểu Duyệt nhà chúng tôi, tuyệt không biết chú ý!”

Lời này bị Hà Gia Duyệt cho một cái liếc mắt xem thường, đang định phản bác, bỗng nhiên ngoài cửa tiến vào một người, mang một cỗ khí thế lạnh thấu xương, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

“Anh cả! Anh đã về!” Kì Nhạc Chi cao hứng nghênh đón, không có để ý đến phía sau, ánh mắt Hà Gia Duyệt nhìn Kì An Chi lập tức sáng bừng.

Ồ ồ, nghi nha, dám phái anh lắm à

67. Chương 67

Kì An Chi, không thể nghi ngờ tuyệt đối là đứa xuất sắc nhất trong ba đứa nhỏ của Kì gia. Bất cứ lúc nào, chỉ cần Kì An Chi có mặt thì vinh viễn là kẻ hấp dẫn ánh mắt mọi người nhất.

Này không chỉ có vì trên người Kì An Chi bẩm sinh đã có loại khí chất lãnh đạo, còn thể hiện năng lực cá nhân siêu cường của cậu ta.

Đơn giản nhận xét về tư chất của Kì An Chi, Hà gia cha mẹ dùng tám chữ nho nhã khen ngợi đứa con lớn nhất của Kì gia – văn võ toàn tài, nội ngoại kiêm tu.

Kì gia đương nhiên là rất kiêu ngạo, chính là Kì Nhạc Chi ngoại trừ kiêu hãnh ra thì đồng thời, cũng nhận thấy được một tia rõ ràng không thích hợp, ánh mắt Hà Gia Duyệt nhìn anh cả thật sự rất chói mắt!

Kia quả thực chính là loại ánh mắt của fan hâm mộ nhìn đại minh tinh, loại ánh mắt này, có thể đơn giản lý giải là vì sùng bái, nhưng nếu như quá sùng bái thì sau đó sẽ thế nào? Rất có khả năng dẫn đến rất nhiều thứ tình cảm khác.

Kì Nhạc Chi cảm thấy rất khó chịu, cứ như là một chú cún con mà mình nhìn trúng cứ nhiên lại đi quấy đuôi với người khác.

Bất quá may mắn “người khác” kia là ông anh cả bằng sơn vạm vỡ năm không tan của mình, ánh mắt ngưỡng mộ tràn đầy tình cảm của Hà Gia Duyệt trong mắt Kì An Chi chẳng khác nào đám em trong nhà.

Lãnh đạm quét mắt nhìn tiểu gia khỗ kia một cái, Kì An Chi vỗ vỗ vai em trai, chỉ nói đúng tám chữ vàng, “Cơ hội khó cầu, hảo hảo nắm chắc!”

Kì Nhạc Chi mặt ửng đỏ, đối với người anh này, cả hai đứa em trai đều kính sợ hơn người lớn trong nhà rất nhiều. Bởi vì các trưởng bối thường yêu thương chiều chuộng bọn họ, mà lão đại ngoại trừ yêu thương ra thì nghiêm khắc nhiều lắm.

Ở trước mặt anh cả, mấy trò tiểu xảo đều không có cách nào qua mắt được, anh cả chẳng khác nào cao thủ võ lâm trong truyền thuyết, chỉ cần một chiêu đã cho bọn họ đo ván, khiến cho hai đứa em đều phải cúi đầu nghe theo.

Kì Nhạc Chi im lặng bắt đầu suy nghĩ phải như thế nào đem ánh mắt của chú cún nhỏ kiêu ngạo dời lại đây.

Bởi vì Kì An Chi xuất hiện, thái độ của Hà Gia Duyệt thu liễm rất nhiều. Phi thường khoái trá dùng xong bữa tối, Kì An Chi tiêu sái cùng mọi người nói lời từ biệt, tiếp tục trời cao biển rộng bỏ đi.

Hà Gia Duyệt lần đầu tiên chủ động nói chuyện với Kì Nhạc Chi, “Nói một chút về anh trai của cậu đi!”

Kì An Tu tận hết sức lực tạo cơ hội cho con trai, “Nhạc Nhạc, con mang Gia Duyệt ra ngoài hoa viên tản bộ, mấy người trẻ tuổi chắc không thích ngồi chung với người lớn chúng ta đâu.”

“VẬY SAO?” Diêu Nhật Hiên vẫn ngây ngốc, “VẬY Hà tiên sinh, Hà thái thái, hai vị có muốn đi ra ngoài một chút?”.

Kì Dân Hạo âm thầm lắc đầu trong lòng, vội đem đề tài kéo trở về, “Tôi còn muốn mời Hà tiên sinh chơi với tôi một ván cờ!”.

“Vâng!” Hà gia cha mẹ đương nhiên cũng lưu ý đến chỗ kì lạ, bọn họ cũng muốn lưu lại thêm tìm hiểu một chút thực hư Kì gia lão đại.

Kì Nhạc Chi cuối cùng cũng có cơ hội mang theo Hà Gia Duyệt một mình ra ngoài, cậu nghĩ nghĩ, rồi lúi từ trong chuồng ra một chú cún mập ú lông vàng kim.

Đối với loại sinh vật lông xù đáng yêu này, đại đa số mọi người đều không có chút cảnh giác nào. Quả nhiên, Hà Gia Duyệt thích thú xoa đầu cún bự, “Nó tên gì vậy?”

“Star! Chó của anh cả đó!”.

Hà Gia Duyệt lập tức hưng phấn, “Anh trai cậu người thích nuôi chó à?”.

Kì Nhạc Chi đẩy đẩy gọng kính, cười ngu, “Nghe ông nội nói, là vì anh Mộ Thần trước đây có nuôi chó, cho nên anh cả cũng muốn nuôi.”

Sợ Hà Gia Duyệt không hiểu, Kì Nhạc Chi còn giải thích, “Anh Mộ Thần với anh cả là cùng nhau lớn lên từ nhỏ, hai người bọn họ, chỉ cần người này làm cái gì thì người kia cũng sẽ làm theo. Có ý tứ đi! Con Star này, kỳ thật là cháu của con chó đó, con Star đời trước anh cả vẫn nuôi nó đến khi nó chết, Luck của anh Mộ Thần cũng đã chết, hai người bọn họ đều không nuôi nữa, con này là của mình nuôi.”

Về mặt Hà Gia Duyệt có chút dăm chiêu, “VẬY anh trai cậu và người tên Mộ Thần kia tình cảm tốt lắm sao?”

“Không biết nga! Bọn họ là người lớn, không chơi với bọn mình nữa. Anh cả hiện tại một lòng một dạ chăm lo cho sự nghiệp, ngay cả bạn gái cũng không quen!”

Hà Gia Duyệt bấu môi, cằm nhỏ lại nâng lên, “Cậu tuyệt không giống anh trai cậu!”.

Kì Nhạc Chi cười ha ha đáp, “Từ nhỏ ai cũng nói như vậy! Anh cả giống cha còn mình thì giống ba.”

Hà Gia Duyệt tà nghệ nhìn Kì Nhạc Chi, “Nhưng tính ra thì bề ngoài cậu lại giống cha cậu hơn.”

Kì Nhạc Chi vô đầu, hơi ngượng ngùng, “Đáng tiếc mình không tài giỏi giống như cha và anh cả.”.

Hà Gia Duyệt khẽ thiêu mi, “Có bản lĩnh hay không chắc bản thân cậu tự biết rõ hơn ai hết!”

Kì Nhạc Chi mỉm cười, “Ông nội nói, làm người mặc kệ có bản lĩnh hay không, biết rõ bản thân mình mới là quan trọng nhất. Cứ làm hết sức những việc mình muốn làm là được rồi, không cần thiết phải đứng đầu mọi thứ, vậy sẽ mệt chết đi.”.

Hà Gia Duyệt hừ một tiếng, “VẬY chẳng phải không có chút tiền đồ nào sao? Làm người đương nhiên cần phải nỗ lực phấn đấu!”.

“Nỗ lực phấn đấu đương nhiên là đúng, nhưng mà biết rõ bản thân không thể làm được chuyện đó mà còn muốn miễn cưỡng mình đi làm, thì đó mới là không vượt qua được bản thân mình.”.

Hà Gia Duyệt trừng mắt liếc Kì An Chi một cái, lại tựa hồ như có tâm sự gì đó, ánh mắt lưu chuyển, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh mặt trời rơi xuống hồ nước khiến cho mặt hồ như phát sáng, kiều diễm quyến rũ. Kì Nhạc Chi cũng không quấy rầy, im lặng đứng bên cạnh vuốt ve bộ long vàng kim của chú cho, vụng trộm đánh giá Hà Gia Duyệt, một cơn gió nhẹ lướt qua khuôn mặt đang chìm trong suy tư.

Gương mặt tuấn mỹ thất thần nhìn ra xa, nhưng vẫn ngẩng lên trên dãy cao ngạo, còn có đôi môi phẩn nộn khẽ nhếch lên, Kì Nhạc Chi không cẩn thận nhìn thấy, trái tim vô tình đập loạn mấy nhịp.

Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ của cậu ta như thế, đều thật muốn hôn nhẹ cậu ta một cái nga!

Bất giác cắn cắn môi, Kì Nhạc Chi cúi đầu, ôm cục lông vàng kim, tưởng tượng đang ôm cái thắt lưng mảnh khảnh của người kia, khéo miệng cong lên tạo ra một nụ cười giảo hoạt.

Một lúc sau Hà Gia Duyệt khôi phục tinh thần, lại trở lại thần thái tiểu vương tử kiêu ngạo, “Chúng ta về đi!”.

“Ừ!” Kì Nhạc Chi đem chú chó chuyển qua cho Hà Gia Duyệt, “Nó ngoan lắm, cậu ôm nó chơi một lát đi!”.

Có chú chó phân tán lực chú ý, trên mặt Hà Gia Duyệt cuối cùng cũng lộ ra nét tươi cười, hai thiếu niên mang theo một chú chó lớn hoạt bát quay vào nhà.

Lại ăn chút hoa quả, uống chén trà, thấy thời gian không còn sớm, hai bên để lại phương thức liên lạc, Hà gia cha mẹ lễ phép cáo từ, cũng mời bọn họ có dịp đến chơi đáp lễ.

Buổi tối, Kì An Tu lén lút đi vào phòng con trai út, lén lút đưa ra một túi đồ, “Vận nhất củi khô lửa bốc cầm giữ không được, nhất định phải chú ý an toàn nha con!”

Cái gì cơ? Chờ cha mình đi rồi, Kì Nhạc Chi mở ra coi, nhất thời thành quả cà chua được nấu chín, còn bốc khói mù mịt.

Cha! Con mới mười sáu tuổi, cha cho con mấy thứ này có phải quá sớm rồi không vậy?

Kì An Tu tự cho là đã hoàn thành trách nhiệm của một người cha tốt, đắc ý mãn nguyện đi xuống.

Vào phòng, Diêu Nhật Heo liền túm lấy đầu heo tra khảo, “Anh cầm mấy thứ trong ngăn tủ đi đâu vậy?”.

Heo cười bốn cợt, “Anh đưa cho con!”

“Cái gì?” Diêu Nhật Hiên mở to mắt, “Là Vận Phúc cần? Vậy khả tuyệt đối không được!”.

“Thiết!” Kì An Tu làm vẻ mặt oán trách, “Sao anh có khả năng cho Vận Phúc mấy thứ kia? Ai dám đụng đến một sợi tóc của Vận Phúc thử xem? Coi lão tử không chém thẳng đó thành tám khối mới là lạ! Anh là cho Nhạc Nhạc!”

“VẬY càng không được! Nhạc Nhạc còn chưa trưởng thành!” Diêu Nhật Hiên tung một quyền lên đầu heo nhưng con heo kia chỉ coi như trò mắt xa, “VẬY chẳng phải anh không có trách nhiệm với đứa trẻ khác sao? Mà không lẽ Nhạc Nhạc có bạn gái rồi?”.

Heo ôm trán thở dài, đành chịu lão bà của mình quá ngốc nghếch không nhận ra được, “Đây là một bí mật!” Thuận tiện ôm Diêu Nhật Hiên hướng giường đi đến.

“Cái gì bí mật?” Diêu Nhật Hiên quả nhiên trúng kế, không phát hiện tâm tư của con heo nào đó.

Từng bước, hai bước, đến!

Trên mặt heo đột nhiên lộ ra một nụ cười tà, ôm Diêu Nhật Hiên ngã lên giường, “Anh nói cho em bí mật này vậy em lấy thân báo đáp đi!”.

“Em không nghe ! Mau thả em ra!”.

“Không thả!” Heo trải qua nhiều năm rèn luyện, da mặt dày đến mức tường thành không có khả năng bị được. Thuần thực lột áo ngủ của Diêu Nhật Hiên ra, móng heo vô cùng thuần thực luồn xuống dưới hạ thân cậu, “Ngu ngốc! Chẳng lẽ em không nhận ra? Hà Gia Duyệt kia chắc chắn là Tiểu Phượng hoàng giống như em!”

Ách? Diêu Nhật Hiên chấn kinh, “Sao anh biết?”.

Kì An Tu chu mỏ heo hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu trước mắt, “Bởi vì trên người nó có hương vị giống như em a, ngay cả Nhạc Nhạc cũng đã nhìn ra, thằng nhóc đó thật có tâm nhãn, biết tiên hạ thủ vi cường!”.

A? Diêu Nhật Hiên tròn tròn mắt, “Vậy là nó có ý với người ta? Khó mà làm được! A a! Anh làm cái gì vậy?” Cậu cuối cùng, thanh âm rõ ràng cao hẳn.

“Có gì không được ?” Heo đã lấy được thắng lợi áp đảo tuyệt đối, thuận lợi đưa Nhị đệ nhà heo đang ý chí chiến đấu sục sôi xâm nhập vào mật động.

“Nhạc Nhạc hiện đang chậm rãi bồi dưỡng tình cảm với đứa nhóc đó, chờ tốt nghiệp là có thể kết hôn sinh con, vận khí của thằng nhóc này quả thực không tồi! Chân gờ cao lên một chút!”

“Ấn..... a..... Vậy có phải quá nhanh không?”

“Không nhanh, cái này mới nhanh hơn! Mà hơn nữa, lúc đó chẳng phải em mới mười tám tuổi đã có An An rồi sao? Anh cảm thấy như vậy mới tốt, ba chẳng phải đã nói sinh con sớm thì sớm hưởng phúc sao!”

“Ngô ngô..... Nhưng mà..... Nhưng mà..... A a..... anh nhẹ chút!”

“Em thả lỏng, để cho anh đi vào! Ba đã hơn bảy mươi rồi, chúng ta để cho ông sinh thời được ôm chặt trai, mấy đứa nhỏ đều phải cố gắng a!”.

“A a! Em..... chúng ta chẳng phải là..... phải..... phải làm ông sao? Vậy chẳng phải có vẻ..... rất già đi?”.

Già? Đó là một vấn đề.

Heo dùng nửa người dưới cẩn thận suy ngẫm, làm sao để chứng minh mình vẫn hùng phong không giảm như năm đó đây? Cách chứng minh tốt nhất đương nhiên chính là sinh thêm một đứa! Dù sao ba cũng đã phê chuẩn, nói muốn thêm một đứa cháu gái, vậy nếu có thai nữa thì Tiểu Hiên cũng không thể trách mình.

Heo lăn lộn nhiều năm như thế, thủy chung chính là tổng giám đốc làm công cho người ta. Nghe lão đồng sự trưởng nói mới đúng đi? Nhất định là đúng vậy!

Từ đêm đó trở đi, heo phải cố gắng cày cấy , thật sự là thao nhân sinh vất vả a!

68. Chương 68

Không hề nghỉ ngơi, lần này hai nhà gặp gỡ đã xúc tiến cho mối quan hệ giữa Kì Nhạc Chi và Hà Gia Duyệt một bước tiến lớn hữu nghị.

Tuyệt đối chính là hữu nghị! Hai tiểu gia khóa vẫn rất thuần khiết!

Chẳng qua Hà Gia Duyệt đối với bức tường bên người này thái độ rõ ràng khách khí ba phần, mà Kì Nhạc Chi đối với chú cún con kiêu ngạo này càng lên lút che chở thêm bảy phần.

Đương nhiên, Kì Nhạc Chi rất cẩn thận che dấu tâm tư, tận lực không để lộ ra chút dấu vết nào.

Tỷ như, chủ động nhận dọn dẹp vệ sinh phần lớn phòng ký túc xá, mỗi ngày lau dọn bàn ghế thật sạch sẽ, không để nhiễm một hạt bụi nhỏ. Bởi vì cái mũi của cún con rất mẫn cảm với bụi bẩn, đây cũng là nguyên nhân hàng đầu tạo thành tính khiết phích của cún con. Dù sao phòng cũng không lớn, muốn dọn dẹp cũng rất nhanh, mỗi ngày dành ra mười phút là đủ rồi, Kì Nhạc Chi mỗi ngày làm không biết mệt.

Lại tỷ như, sáng sớm ở trên bàn đặt sẵn một mâm hoa quả tươi, hương trái cây thơm ngào ngạt có thể sánh bằng không khí tươi mát. Giữa đám hoa quả nhất định phải có quả kiwi*, bởi vì cún con rất thích ăn.

(*) Ờm, nguyên gốc là kim kì dị quả, cóc biết là trái gì nên phẳng đại

Lại tỷ như, thường thường để sẵn chút đồ ăn vặt, có vịt quay tình yêu của ông, chân gà chân vịt nướng mỹ vị của chú. Kì Nhạc Chi còn để ý, cún con thường rất thích cắn mấy thứ nhỏ nhỏ cứng cứng. Quả nhiên là tính cách của cún con, không phải sao?

Còn có một chuyện quan trọng nhất, chính là hiện tại mỗi buổi tối trừ bỏ việc gọi điện thoại về nhà báo cáo tình hình, Kì Nhạc Chi còn gọi thêm một cuộc điện thoại đến Hà gia báo cáo. Kể lại các hành động ở trường của Hà Gia Duyệt đến trao đổi thói quen, yêu thích chán ghét của cậu ta. Đương nhiên hết thấy mọi chuyện, đều lên lút tiến hành sau lưng cún con.

Kì Nhạc Chi cả ngày cứ chú chú cô cô kêu cực kì thân thiết, không bao lâu trên cơ bản đã biết được cuộc sống từ nhỏ đến lớn của cún con, vì thế việc chăm sóc cho cún con càng thêm thuận buồm xuôi gió. Mà Hà gia cha mẹ thì sao? Đối với cậu bé “hiền lành thật thà ” này ấn tượng cũng càng ngày càng tốt.

“Kỳ thật, anh cảm thấy vẫn là Kì An Chi tốt hơn. Nếu Duyệt Duyệt có thể chiếm được cậu ta, cả đời nhất định sẽ sống vô lo vô nghĩ.” Vừa ngắt điện thoại với Kì Nhạc Chi, Hà ba ba liền phát biểu cảm tưởng. Hà ba ba vốn là người nghiên cứu, cũng là con một sách, rất biết nhìn người.

Hà mẹ mẹ mới đầu cũng nghĩ vậy, bất quá hiện tại có chút dao động, “Kì gia lão đại tốt thì có tốt, nhưng mà tính tình rất lạnh, đối nhân không đủ nhiệt tình. Lúc trước Duyệt Duyệt có ý với cậu ta, hơn phân nửa cũng là bị khí chất đó hấp dẫn. Nhưng mà bây giờ anh nhìn đi, nó cho tới bây giờ không đề cập tới con trai cả của Kì gia nữa. Mà Kì Nhạc Chi này, hiền lành thân thiện, nhân cách hoàn toàn không có vấn đề, với tính tình bốc đồng như Duyệt Duyệt, tương lai nếu có thể tìm được một người có thể hiểu và bao dung như cậu bé đó mới có thể càng hạnh phúc.”

Hà ba ba cũng gật gật đầu, “Với gia cảnh nhà bọn họ mà nói, quả thật vô cùng thích hợp với Duyệt Duyệt, bất quá cũng không biết Duyệt Duyệt có chấp nhận nhà người ta không. Ai! Năm đó chúng ta vì cái gì mà lại đi tham gia cái thí nghiệm đó? Sớm biết sẽ bị nhiễm phải phóng xạ, nói thế nào anh cũng sẽ không đi! Thành ra mới sinh ra Duyệt Duyệt cái dạng này, nếu không mấy năm nay, chúng ta cũng không tốn nhiều tâm tư như vậy!”

Hà mẹ mẹ đã sớm đã thông tư tưởng, “Quên đi, dù sao sự tình đã như vậy, có hối hận cũng vô dụng! Duyệt Duyệt đứa nhỏ này coi như không chịu thua kém, tuy rằng tính tình có hơi hổng một chút, nhưng mà anh nhìn mọi phương diện của nó đi, có thua kém bất kì đứa con trai đồng trang lứa nào đâu? Anh nhìn người của Kì gia đó, chẳng phải họ sống rất tốt đó sao? Chúng ta hẳn nên nghĩ thoáng một chút, học tập bọn họ!”

Hai vợ chồng cảm thán trong chốc lát, Hà ba ba bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện rất quan trọng, “Cũng không biết Kì gia tính toán với lão Tam này ra sao, Duyệt Duyệt tương lai nhất định sẽ không chịu thừa kế công ty của chúng ta, nếu thằng bé kia chịu thì tâm huyết một đời của chúng ta cũng không tính là không người thừa kế.”

Hà mẹ mẹ phì cười, “Anh nghĩ chi cho xa vậy! Duyệt Duyệt không chịu, chẳng lẽ người ta lại chịu? Tụi trẻ bây giờ đều có chủ kiến của riêng chúng, miễn cưỡng cũng chẳng được. Nói đi cũng phải nói lại, tụi nó còn nhỏ mà, chờ bọn chúng học xong trung học, đến khi thi đại học rồi nói sau, nói không chừng khi đó Duyệt Duyệt lại thay đổi thì sao. Nếu thật sự không được, thì cứ đem cổ phần bán đi! Không có người kế thừa thì không có người kế thừa, đành phải chấp nhận thôi.”

“Tâm huyết cả đời của hai ta a!” Hà ba ba rất là luyến tiếc, nhưng cũng vô kế khả thi, sau này tính sau.

Đảo mất, đã đến lễ phục sinh, chẳng mấy ngày nữa là đến năm mới, nơi nơi đều tràn ngập không khí lễ tế, trong trường học cũng đã tổ chức một loạt hoạt động.

Vào ban đêm có tiết mục đặc sắc nhất luôn thu hút đông đảo người tham gia, cũng là một truyền thống tốt đẹp của trường bọn họ, đó chính là tổ chức diễn kịch tình yêu nam nữ. Kịch bản toàn bộ đều dựa trên những tác phẩm nổi tiếng, và diễn viên chính là do học sinh trong trường bỏ phiếu bình chọn.

Năm nay hội học sinh định diễn vở «Người đẹp ngủ trong rừng», mà thực bất hạnh, cái người phải diễn “nữ nhân vật chính” người đẹp ngủ say chiếm hầu hết phiếu bầu, rơi xuống đầu Hà Gia Duyệt.

Từ loa thông báo của trường biết được tin tức này, Hà Gia Duyệt tức giận đến nổi trợn mắt, vọt tới chỗ hội học sinh giương nanh múa vuốt đòi hủy kết quả, “Tôi không hề đăng ký! Ai dám chọn tôi hả?”.

Hội trưởng hội học sinh ra vẻ vô tội chớp chớp mắt, hai tay xoắn lại, “Đây là dân ý! Dân ý há có thể dễ dàng sửa đổi? Học đệ à, chẳng lẽ em tính khi để học tỷ yếu đuối như chị sao?”.

Hà Gia Duyệt đánh không thể đánh, mắng không thể mắng, ôm nội thương vô số trở về. Hoàn toàn không hề nhìn thấy hội trưởng đại nhân cười y như hồ ly tinh, hoá tốc bắt đầu tìm kiếm hoàng tử của nhân vật nữ chính.

Trên mạng nội bộ của trường rất nhanh liền tuyên cáo thông tin Hà Gia Duyệt đơn độc được chọn, còn thêm một hàng chữ quảng cáo cực kì gây kích động, “Ai sẽ may mắn có được nụ hôn đầu tiên của người đẹp?”

Một viên đá nhỏ làm nổi sóng!

Cạnh tranh quả thực gay gắt khủng khiếp! Toàn thể nữ sinh trong trường cơ hồ đều báo danh tham gia, ngay cả nam sinh cũng có không ít kẻ muốn báo danh, kết quả đều bị giám khảo tàn nhẫn, vô tình pk rất sạch.

Muốn báo danh? Trước đi phẫu thuật giới tính đi! Đây là câu tuyên bố của hội trưởng đại nhân, lạnh lùng gạt bỏ bọn họ. Nói giỡn sao, chính ta còn chưa có lao đến, đám nhóc miệng còn hôi sữa các người dám tới tranh sao?

Kì Nhạc Chi cũng thực buồn bực, cún con đáng yêu của mình, không lẽ phải đem nụ hôn đầu tiên hiến cho kẻ khác? Không thể được! Mình phải làm sao đây? Mà mình khẳng định là không thể đi diễn vai hoàng tử, vậy làm sao mới có thể bảo vệ nụ hôn đầu tiên của cậu ta không để người khác cướp đi đây?

Cuối tuần về nhà, Kì Nhạc Chi rõ ràng không có chút tinh thần nào. Kì Hạnh Chi lập tức bắt quái cảm nhận được, dùng ánh mắt như paparazzi truy hỏi, “Sao vậy hả? Có mâu thuẫn với Duyệt Duyệt của em à?”

“Em không có!” Bất quá Kì Nhạc Chi cũng muốn tìm người hỏi ý kiến, lấp bắp mở miệng, “Anh hai, anh nói..... nếu..... nếu bạn học của anh đột nhiên..... đột nhiên hôn anh một chút, anh có tức giận không?”

So với để cho người khác cướp được nụ hôn đầu tiên của cún con, không bằng chính mình trước cướp đi, thế mới an tâm được!

Kì Hạnh Chi cười đến quỷ dị, “Nga! Chú mày hư rồi nha! Muốn làm chuyện xấu nha!”

“Làm chuyện xấu gì?” Diêu Nhật Hiên tránh ở bên cạnh “không cần thận” nghe được, vẻ mặt khấn trương thò đầu ra, “Nhạc Nhạc, con đừng có nghe theo cha con! Mấy đứa còn nhỏ, có một số việc không thể làm!”

“Nào có!” Mặt Kì Nhạc Chi xấu hổ đỏ bừng, “Đều là anh hai nói lung tung! Con..... con chỉ muốn hôn cậu ấy một cái thôi!”

A! Diêu Nhật Hiên cuối cùng cũng yên lòng, “Hôn nhẹ thì không sao cả! Cái kia sẽ không mang thai!”.

“Ba thấy ghét!” Kì Nhạc Chi xấu hổ đến không dám ngẩng đầu lên, xoay người chạy về trong phòng trốn.

Bất quá nếu ngay cả ba cũng nói hôn nhẹ không sao, vậy là không phải nói, có thể tìm một cơ hội hôn nhẹ cún cónao? Dù sao chỉ cần hôn một cái, hôn một cái thôi là được rồi mà!

Kì Nhạc Chi lấy chăn trùm kín đầu, vừa suy nghĩ vừa lộ ra nụ cười ngây ngô mà ngượng ngùng.

Bỗng nhiên, cậu nghĩ đến một vấn đề quan trọng: Nên hôn làm sao ta? Chắc là không giống với khi hôn ba với mọi người ha?

Kì Nhạc Chi vội vàng lật xem mấy thứ gì đó mà cha cho.

Heo cha suy nghĩ thật đúng là chu đáo, trừ bỏ áo mưa, cao bồi trơn, liền ngay cả phim AV đều tỉ mỉ chọn lựa. Đường nhiên, người ta là người lớn vẫn là rất có trách nhiệm chọn lựa những bộ phim có vẻ ngây thơ

bình thường, còn mấy cái không bình thường, thì để lại cho chính mình cùng lão bà chuyên tâm nghiên cứu đi.

Khụ khụ..... bài học vỡ lòng này, đã khiến cho bạn nhỏ Kì Nhạc Chi vốn là gà giò thuần khiết mặt đỏ tim đập cả đêm mộng xuân.

Mà một bên kia, bạn nhỏ Hà Gia Duyệt cuối tuần ở nhà vô duyên vô cớ cả đêm hắt xì. Cũng không phải cảm mạo, chẳng lẽ là chặn nệm vừa thay bị bụi bám vào? Chắc vậy ! Ngày mai sẽ giặt lại!

Nhưng thứ “phiền toái” này có thể giặt đi sao?

69. Chương 69

Hết ngày nghỉ quay về trường học, Hà Gia Duyệt rõ ràng cảm thấy ánh mắt Kì Nhạc Chi nhìn cậu có chút kì quái, luôn né tránh, thường nhìn trái nhìn phải mỗi khi nói chuyện với cậu.

Hừ! Khẳng định là đang cười nhạo mình bị chọn trúng vai “người đẹp” đáng xấu hổ chứ gì? Hà Gia Duyệt cảm giận nghĩ.

Kỳ thật trong lòng Hà Gia Duyệt làm sao chấp nhận nổi? Cứ tưởng tượng đến chuyện bị một đứa con gái xa lạ hôn là cậu đã tức giận rồi. Đây chính là nụ hôn đầu tiên của cậu nha! Nụ hôn đầu tiên đấy! Chẳng lẽ cứ vô duyên vô cớ như vậy mà tặng không cho một đứa con gái không biết cao thấp mập ốm, xinh đẹp hay xấu xí sao? Hà Gia Duyệt rất là khó chịu.

Tuy rằng từ nhỏ Hà Gia Duyệt luôn luôn hy vọng bản thân sẽ trở thành một đứa con trai thực thụ, thành tích tốt, thể thao xuất sắc, nhưng bởi vì thể chất đặc biệt, Hà Gia Duyệt sớm đã biết nửa kia của mình trong tương lai nhất định sẽ là một người đàn ông hàng thật giá thật, mà không có khả năng là phụ nữ. Cho nên từ sâu trong tâm lý mà nói, cậu có khuynh hướng chấp nhận nam nhiều hơn là nữ.

Bây giờ lại bảo cậu đi hôn một đứa con gái, thật sự là rất không phù hợp với thiên tính của cậu. Mà lại là hôn môi a! Loại chuyệt tuyệt mỹ thần thánh như thế đương nhiên phải dành cho nửa kia của mình chứ, sao vậy có thể tùy tiện liên kính dâng cho kẻ khác?

Hà Gia Duyệt không chịu thừa nhận, nhưng tính cách của cậu quả thật phi thường truyền thống, cảm thấy lần đầu tiên của mình, hẳn là cùng người yêu tương lai mới đúng.

Nhưng cuối tuần này đã công diễn rồi, vậy cậu phải đi đâu mới tìm được chân mệnh thiên tử đây?

Hà Gia Duyệt thực âu sầu.

Nhất sau khi radio của trường truyền đến tin cuối cùng vai diễn “nam nhân vật chính” bị hội trường hội học sinh lợi dụng chức vụ lừa gạt cướp được về tay, Hà Gia Duyệt lại sầu càng thêm sầu.

Cái ả đại ma nữ chết tiệt, âm hiểm lại gian trá kia, chính mình mặc danh kỳ diệu bị chọn vào vở kịch này khẳng định là ả phá rối sau hậu trường, nếu như mình rơi vào tay ả ta, không bị ả xơi tái đến xương cũng chẳng còn mới là lạ!

Này..... Hà Gia Duyệt đã hiểu lầm hội trường đại nhân. Người ta thực sự là thiếu nữ đứng đắn ngay thơ dịu dàng đáng yêu, chẳng qua chỉ là muốn hôn nhẹ mỹ thiếu niên, hấp thu một chút thiếu nam tử cảm, đừng có nghĩ xấu về người ta thế chứ!

Mặc kệ có buồn rầu đến thế nào, nhưng chuyện cần ứng phó thì phải đi ứng phó. Buổi chiều học xong, đến chỗ ban tổ chức lấy kịch bản, Hà Gia Duyệt vừa đọc đã phát cuồng! Kẻ nào dám bóp méo tác phẩm nổi tiếng thế này? Toàn bộ đều sửa thành kịch ngôn tình sến súa lúc tám giờ!

Trong kịch bản lại còn nói người đẹp ngủ trong rừng là vì đã sớm cùng anh tuấn kị sĩ yêu nhau, bởi vì gia đình không cho phép, bức nàng gả cho hoàng tử nên mới uống thuốc ngủ. Sau đó kị sĩ, cũng chính là hội trưởng đại nhân siêu việt cùng quốc vương và hoàng tử xấu xa đấu trí so đũa khí, bày ra tài năng phi phàm cùng trí tuệ tuyệt vời, cuối cùng ôm mỹ nhân về.

Đây đâu chỉ có nụ hôn đầu tiên, nụ hôn thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm đều có! Đúng là nham hiểm, muốn ăn đậu hủ cũng đâu cần để lộ rõ ra như vậy chứ!

Hà Gia Duyệt chỉ mới xem một nửa liền mặt không chút thay đổi đem kịch bản vứt đi, “Tôi không diễn!”.

“Đây là.....”.

Hai chữ “dân ý” của hội trưởng đại nhân còn chưa ra đến miệng đã bị Hà Gia Duyệt lạnh lùng bác bỏ, “Cô thích dân ý thì mặc xác cô! Cùng lắm thì đuổi học tôi là được!”.

Thật khí thế! Thật lạnh lùng bất phàm nga! Bất quá, vẫn là thật đáng yêu!

Dùng sức mạnh bất thành thì dùng thủ đoạn vậy! Hội trưởng đại nhân lập tức thay đổi sắc mặt nở lúm đồng tiền như hoa, rất là ân cần đem kịch bản đưa trả, “Vừa rồi em xem là toàn bản, trên thực tế chúng ta chỉ biểu diễn cảnh cuối cùng. Nói cách khác, từ lúc em lên sân khấu thì chỉ cần nằm ngủ, mãi cho đến khi chịch hôn cho em tỉnh lại, chuyện cổ liền chấm dứt.”.

Hà Gia Duyệt cầm lấy kịch bản cẩn thận lật xem một lần, quả thật cậu chỉ cần thành thành thật thật ngủ một chỗ là được rồi, chỉ cần sau khi tỉnh lại nói một câu, “Tình yêu của em, cuối cùng chàng đã đến!”

Hà Gia Duyệt vươn ngón tay thon dài trắng nõn chỉ thẳng vào chỗ đó, lạnh lùng hất hàm, “Bỏ câu thoại này đi thì tui diễn!”

Hội trưởng đại nhân cứng đờ, ngay cả câu thoại, động tác cũng không có, từ đầu đến đuôi ngủ thẳng cẳng, vậy mà còn gọi là “nữ nhân vật chính” sao? Gọi là “nữ nhân vật ngủ rồi tỉnh” đi!

Bất quá lén lút ngấm nhìn cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng do tức giận mà hơi chu ra đáng yêu vô cùng, tim hội trưởng đại nhân đập bùm một tiếng, cắn răng, vì nụ hôn đầu tiên kia, cô nguyện dùng bất cứ giá nào để đạt được mục tiêu!

“Chúng ta bắt đầu tập luyện đi?”.

“Ngủ còn cần tập luyện sao?” Hà Gia Duyệt nhướn đôi mi tinh tế lên, trong ánh mắt toát ra ý cười giảo hoạt, hai tay dứt túi, nghênh ngang tiêu sái bỏ đi. Muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta? Không có cửa đâu!

Hội trưởng đại nhân đứng đằng sau nghiêng răng nghiêng lợi, tiểu gia khóa, tỷ tỷ nếu không hôn được người, quyết không làm hội trưởng nữa!

Hà Gia Duyệt tâm tình tốt đẹp trở lại ký túc xá, lúc này Kì Nhạc Chi đã mang đồ ăn nóng hổi hấp về chuẩn bị sẵn.

“Cậu đi đâu vậy?”.

“Tập luyện !”.

A? Kì Nhạc Chi mở to mắt, “Cậu..... cậu thật muốn diễn a?”.

“Thì có cách nào khác đâu?” Hà Gia Duyệt nhún nhún vai, vẻ mặt không sao cả, “Dù sao chỉ cần nằm một chỗ ngủ một giấc.”.

“Nhưng mà.....” Còn nụ hôn quan trọng thì sao?! Kì Nhạc Chi xụ mặt không nói ra.

Nhưng Hà Gia Duyệt cũng hiểu được, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ âm trầm, thật sự là không biết nên nói thế nào! Thôi không để ý tới hần ta nữa.

Kì Nhạc Chi rầu rĩ rút trở về, sao vậy chứ? Cún con dường như không quá chán ghét nụ hôn kia, không lẽ cậu ấy cũng thích nữ sinh thơm thơm mềm mềm? Nhưng mà rõ ràng chính là không đúng! Cậu ấy cũng thơm thơm mềm mềm, sao vậy có thể hôn nữ sinh “đồng dạng” được chứ?

Hà Gia Duyệt thì đang nghĩ, chẳng lẽ thật sự phải đem nụ hôn đầu tiên kính dâng cho lão bà bà sắp tốt nghiệp, so với mình lớn hơn hai tuổi sao? Mới không cần! Vậy phải đem nụ hôn đầu tiên đưa cho ai đây?

Cậu một mặt ăn đồ ăn Kì Nhạc Chi mua cho, một mặt suy tư.

Hà Gia Duyệt luôn luôn kiêu ngạo, cho rằng chuyện nhân duyên tự nhiên chính là bình thường, nhất là nam sinh, Hà Gia Duyệt luôn luôn giữ khoảng cách nhất định là một thước, người duy nhất có thể đến gần cậu trong phạm vi này cũng chỉ có bức tường trước mặt này.

Hay là đem nộ hôn đầu tiên hiến cho hần? Hà Gia Duyệt theo bản năng rung mình một cái, có cảm giác nguy hiểm. Nhưng trừ bỏ hần, nào có ai khác?

Kì Nhạc Chi thì đang cân nhắc, rốt cuộc là nên cưỡng hôn cậu ta hay làm bộ như không cần thận hôn trúng?

Cưỡng hôn cậu ta cũng không phải là không được, nhưng dường như tác dụng phụ khá lớn, sẽ gây phản cảm cho cún con, vạn nhất cậu ta phát giận thì không tốt lắm. Nhưng mà làm sao “không cần thận” hôn được đây? Đúng là khó khăn mà!

Mấy ngày kế tiếp, Hà Gia Duyệt thấy Kì Nhạc Chi cứ luôn lúc ẩn lúc hiện, có đôi khi buổi sáng vừa mở mắt, đã thấy bức tường kia ngơ ngác ngồi ở bên cạnh nhìn mình, một khi bị phát hiện, lại giật bắn mình hốt hoảng như thỏ con mà đỏ mặt chạy biến.

Thần kinh! Hà Gia Duyệt mặc kệ hần ta, nhưng thật ra thủy chung cũng không nghĩ ra một biện pháp nào để tránh được nộ hôn đầu tiên này.

Bất quá nếu phải chọn giữa hội trưởng với bức tường ngốc này, cậu thà là để cho bức tường hôn một cái. Dù sao bức tường này rất ngốc, hôn một chút cũng sẽ không sao đi?

Tiểu Duyệt ngây thơ đã phạm phải sai lầm như Tiểu Hiên đơn thuần năm xưa. Hôn nhẹ thật sự không sao cả sao?

Nếu heo ở đây, khẳng định sẽ lắc đầu cảm khái, ngốc nghếch a! Đúng là người mang thể chất phượng hoàng đều đặc biệt ngây thơ! Vận Phúc a, con trăm ngàn lần không được học theo bọn họ! Hôn nhẹ cũng là rất nguy hiểm!

Đảo mắt đến ngày thứ năm, buổi tối chính là lúc biểu diễn, buổi chiều chỉ học có hai tiết, sau đó trường cho nghỉ để các câu lạc bộ có thời gian chuẩn bị cho tiết mục của mình.

Hà Gia Duyệt học xong, tâm thần không yên đứng ở ngoài ban công ngắm người.

Kì Nhạc Chi thì ngay cả học cũng học không vô, khắp đầu chỉ là ý nghĩ, cún con của mình sẽ bị người khác hôn! Ô ô!

Từng phút từng giây trôi qua, buổi biểu diễn càng lúc càng tới gần.

Hà Gia Duyệt cảm giận hóa bị phần thành súc ăn, gặm hết mấy cái cánh gà bức tường mang đến, súc súc miệng, hạ quyết tâm, “Ai! Người lại đây!”

Áo khoác đồng phục được Hà Gia Duyệt cởi ra khoác một bên vai, tựa vào cửa, ngoắc ngoắc ngón tay với Kì Nhạc Chi.

Kì Nhạc Chi lập tức chân chó chạy đến bên cạnh Hà Gia Duyệt, thanh âm rầu rĩ, “Cậu đến chỗ biểu diễn à?”.

Cảm giác chẳng khác nào mình tự tay dâng cái bánh ngọt thật to của mình cho kẻ khác ăn. Hảo luyện tiếc a!

Hà Gia Duyệt tà nghệ đánh giá Kì Nhạc Chi từ trên xuống dưới, được rồi! Tên gia hỏa này miễn cưỡng mà nói thì bộ dạng coi như thuận mắt, coi như hôn chó con nhà mình, rất nhanh sẽ qua thôi! Lười cùng hần vô nghĩa, “Đầu cúi thấp một chút!”.

Ấn? Kì Nhạc Chi thực khó hiểu, ngơ ngác nhìn Hà Gia Duyệt, để làm chi?

Ngốc! Sao tên này lại có thể làm cán bộ học sinh được nhỉ?

Hà Gia Duyệt tiến sát lại từng bước, bỗng nhiên đưa tay kéo áo Kì Nhạc Chi, chân kiễng lên, nhanh chóng như chuồn chuồn lướt nước hôn nhẹ lên môi Kì Nhạc Chi một cái.

Tốt lắm, nụ hôn đầu tiên xong rồi!

Trên mặt Hà Gia Duyệt có chút nóng, hiếm khi được một lần cúi đầu, rầu rĩ nói, “Việc này không được nói với ai! Lập tức quên đi!”

Cậu xoay người định mở cửa đi ra ngoài, nhưng mà..... đi không được !

Đằng sau có một đôi tay mạnh mẽ nhanh chóng ôm lấy cậu, gắt gao áp vào trên cửa, cậu chưa kịp thấy rõ khuôn mặt kia, đôi môi đã một lần nữa bị cướp lấy .

Nóng bỏng, nóng cháy, lo lắng, khát cầu, đôi môi mạnh mẽ kia quấn lấy môi cậu, liếm hút, nhấm nháp, gặm cắn, liếm lộng, nhiệt tình khiến cho đầu óc trở nên mơ hồ, thế này mới chính là hôn.

70. Chương 70

Mặt Kì Nhạc Chi đỏ thành trái cà chín, trong lòng lại vô cùng vui mừng!

Cún con chủ động hôn mình!

Có nghĩa là cún con thích mình!

Nếu cún con đã chủ động bày tỏ tình cảm như thế, vậy mình chắc cũng nên bày tỏ tình cảm một chút chứ?

Tuyệt đối có thể!

Nói nhiều không bằng trực tiếp hành động, Kì Nhạc Chi lập tức dùng hành động mãnh liệt để chứng minh mình cũng lưỡng tình tương duyệt. Dù sao ba ba đã nói, hôn nhẹ thì không phải lo!

Đột nhiên bị hôn bất ngờ, Hà Gia Duyệt giống như bị sét đánh trúng, đầu óc trống rỗng. Tỉnh tỉnh mê mê như lạc vào khu rừng mù sương, cái gì cũng không nghĩ được, cái gì cũng không biết.

Cún con không phản đối, tức là đồng ý! Cậu ấy đồng ý!

Kì Nhạc Chi sung sướng nghĩ, vì vậy mới đầu chỉ là cẩn thận thăm dò dần dần chuyển thành mạnh mẽ xâm nhập.

Môi của cún con có chút bạc, còn hơi hơi có lạnh, hương hương, mềm mềm, tỏa ra mùi hương hoa ngọt ngào mê người, hấp dẫn Kì Nhạc Chi như hấp dẫn ong mật không ngừng hấp, không ngừng cắn. Đầu lưỡi cũng theo bản năng tách mở hai phiến môi, để cho ta đi vào, ta muốn đi vào!

Hà Gia Duyệt bị hôn thất lạc bát tố, nửa ngày không biết nên phản ứng như thế nào, đột nhiên cảm giác được có đầu lưỡi mềm mại đang loạn liếm trên môi mình, cảm giác khác thường làm cho cậu lập tức thanh tỉnh vài phần, đôi mắt đang nhắm lung cuối cùng cũng có tiêu cự, theo bản năng đưa tay ra đẩy.

Nhưng bức tường trước mặt thật sự rất rắn chắc, chút kháng cự yếu ớt của Hà Gia Duyệt lại càng thêm hấp dẫn người kia dùng sức xâm nhập vào.

Kì Nhạc Chi vươn đôi tay to, hữu lực giữ lấy mặt Hà Gia Duyệt, dùng sức giữ cậu áp sát vào miệng mình, dường như muốn đem cậu một ngụm nuốt vào bụng.

“Ngô..... Ngô!” Không thể thở được! Chưa từng có kinh nghiệm hôn nên Hà Gia Duyệt bị Kì Nhạc Chi cũng chẳng có chút kinh nghiệm che mất cái mũi, đến mức mặt đỏ bừng, đành phải mở miệng ra định hô hấp chút không khí nhưng lại để cho một tên cầm thú hung mãnh tiến vào.

Kì Nhạc Chi cuối cùng cũng đã đem đầu lưỡi vói được vào trong cái miệng nhỏ nhắn mê người, cơ hồ muốn điên cuồng! Sao lại giống như..... giống như là ăn được cao lương mỹ vị vậy?

Miệng thật là khát, rất khát, đành phải liều mạng ngậm lấy cái miệng đang ngượng ngùng, đầu lưỡi không biết làm sao chỉ không ngừng hút lấy thứ chất lỏng kia, nhưng mà tại sao lại càng hút thì lại càng khát?

Thật khổ sở! Thân thể nóng quá, dường như có ai đó không ngừng đốt lửa trong bụng Kì Nhạc Chi, ép cậu làm gì đó để hạ nhiệt độ.

Nội tiết tố cường đại của thời kỳ trưởng thành hoàn toàn phóng xuất ra, toàn bộ lý trí đã bị thiêu đốt hầu như không còn, hoàn toàn chỉ biết dựa theo bản năng mà làm.

Kì Nhạc Chi đưa tay xuống dưới, gắt gao ôm lấy thắt lưng Hà Gia Duyệt. Quả nhiên là thật thon gầy nga! Chỉ cần một cánh tay là có thể ôm được. Một tay kia thô lỗ luồn vào trong vạt áo Hà Gia Duyệt, không kịp cởi nút đã từ dưới hướng lên trên vệt vàng vuốt ve.

A, làn da của cún con thật tốt, mềm mại như tơ vậy, sờ thật là thoải mái!

Phạm vi tìm tòi của Kì Nhạc Chi càng lúc càng lớn, Hà Gia Duyệt bắt đầu sợ hãi.

Bị bàn tay nóng rực của Kì Nhạc Chi vuốt ve, thân thể ngây ngô rất nhanh liền mẫn cảm run rẩy, cảm giác tê dại khó tả khiến từ sâu thẳm trong lòng Hà Gia Duyệt dâng lên một cổ bất an lẫn sợ hãi mãnh liệt.

“Ngô..... Ngô ngô!” Không được sờ! Hà Gia Duyệt càng thêm dùng sức đánh Kì Nhạc Chi, lại khiến cho bức tường kia càng thêm cường thế bức bách.

Hà Gia Duyệt giờ mới phát hiện ra, cái thứ TaeKwonDo chó má gì đó mà mình đã bỏ công ra học, ở trước mặt đối thủ mạnh thực sự hoàn toàn một chút cũng không có tác dụng.

Kì Nhạc Chi gắt gao đem Hà Gia Duyệt áp sát lên cửa, sau lưng là mặt gỗ lạnh lẽo, trước mặt là một bức tường thịt nóng hừng hực, cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên càng thêm kích thích thân thể mẫn cảm của Hà Gia Duyệt, khiến cho cậu càng thêm muốn chạy trốn.

Đường ra chỉ có một, tựa hồ chính là bức tường trước mặt này. Nhưng Hà Gia Duyệt càng giãy dụa, ngược lại càng khiến cho bức tường thịt kia ôm chặt, trêu chọc Kì Nhạc Chi hoàn toàn đánh mất lý trí.

Hoàn toàn không để ý đến cún con đang cố gắng khoa chân múa tay, Kì Nhạc Chi lợi dụng ưu thế của thân thể mà giữ chặt lấy Hà Gia Duyệt, hai tay thông dong cao thấp thăm dò, khám phá thân thể trước mặt.

Vô tình móng tay lướt qua đầu nhũ nhỏ phần nộn của cún con, khiến cho cậu ta giật nảy cả người.

Cậu ấy thích nơi này? Kì Nhạc Chi quả thật là học trò ngoan luôn chuyên tâm học hỏi, lập tức hai tay đều dùng đi lên, đại ma chỉ đặt lên hai cánh hoa nhỏ nhỏ hồng sắc dùng lực xoa nắn.

“Ấn..... Không.....” Hà Gia Duyệt run rẩy càng thêm lợi hại.

Không được! Không được chạm vào nơi đó! Cảm giác kì dị vừa đau vừa ngứa dường như trực tiếp ngấm vào trong xương tủy, chạy thẳng đến trung khu thần kinh, rất nhanh liền khiến cho toàn thân rối loạn, thân thể dường như không còn chịu sự khống chế của chính mình.

Hai người thân mật kết hợp khăng khít, chỉ cần một chút biến hóa của Hà Gia Duyệt, Kì Nhạc Chi có thể cảm thụ phi thường rõ ràng.

Có thể khẳng định cún con thích chỗ này, thế là Kì Nhạc Chi càng thêm dùng lực đùa giỡn, niết đến khi hai phiến tiểu hoa đào đỏ sẫm một mảnh, rất nhanh liền sưng lên.

May mắn Kì Nhạc Chi tuổi trẻ còn không có kinh nghiệm, chơi đùa nhất thời cũng rất nhanh liền bỏ qua buông tay ra, tạm thời Hà gia duyệt tránh được một kiếp. Nhưng hai tay cũng không rời khỏi thân thể của Hà Gia Duyệt mà tiếp tục đi xuống, sờ thắt lưng thon thả, vỗ về chơi đùa một lúc lại lập tức xuống sâu phía dưới, tháo cái dây thắt lưng vướng bận, cởi bỏ quần của cậu ra, hai bàn tay to mạnh mẽ một trước một sau tất cả đều tiến vào.

Đó là lãnh địa thần thánh chưa từng bị ai xâm phạm! Người mau cút ra ngoài cho ta!

Hà Gia Duyệt vẫn bị đôi môi kia dầy dưa không hét ra được một chữ, chỉ có thể phát ra tiếng “a a” dồn dập ái muội không rõ, hai cái đùi cũng liều mạng đá đánh, nhưng vẫn như trước không thể ngăn cản thế công của đôi tay kia.

Cậu vừa đẩy được bàn tay to kia ra khỏi tiểu thí thí của mình, thì lập tức một bàn tay đáng giận khác lại từ trước mặt chen vào giữa hai chân cậu, thăm dò chốn tư mật của cậu.

Kì Nhạc Chi quả thật rất giống heo cha, kể cả hai..... cái móng heo, đúng là di truyền từ con heo nào đó. Gen, quả nhiên là một thứ vô cùng phi phạm.

Ngay phía dưới phân thân ngậy ngô của Hà Gia Duyệt đang chậm rãi ngẩng đầu, ẩn giấu một đóa hoa chưa nở, gắt gao khép kín, chỉ có một khe hở nhỏ xíu.

Chính là nơi này! Kì Nhạc Chi sung sướng, như người đánh cá tìm được đào nguyên tiên cảnh, ngón tay tăng thêm lực đạo, mãnh liệt khai thác.

Hà Gia Duyệt phản kháng càng thêm kịch liệt, trời ạ! Địa phương miễn cảm như vậy ngay cả chính mình cũng không dám tùy ý vuốt ve, sao có thể để cho người ta như thế thô lỗ đùa bỡn?

Dừng lại! Mau dừng lại! Đại sắc lang! Tiểu lưu manh!

Hà Gia Duyệt cố sống cố chết muốn cắn thứ trở ngại trước mặt, ít nhất cũng phải giành lại được tiếng nói, lại bị người kia hung hăng giáo huấn, cắn ngược lại môi cậu một ngụm.

Đây là cuộc chiến giữa sức mạnh và sức mạnh, giữa lý trí và bản năng, thực bất hạnh, cả hai loại Hà Gia Duyệt đều tuyệt đối nằm ở thế hạ phong.

Tuy rằng không hề có chuẩn bị, cũng khuyết thiếu kỹ xảo, nhưng dưới sự cố gắng phi thường của Kì Nhạc Chi nhu lộng, cánh cửa nhỏ khép chặt vẫn là cuối cùng hướng cậu ngưỡng ngưỡng mở rộng ra.

Hà Gia Duyệt dù cho có phản kháng thế nào, nhưng cũng không kèm được bản năng dục vọng thức tỉnh, thể chất của song tính nhân vốn miễn cảm hơn người bình thường rất nhiều, hưởng chi được Kì Nhạc Chi điên cuồng âu yếm như vậy, dù trong lòng còn có một tia ý thức phản kháng, nhưng thân thể không thể chống lại khoái cảm cường liệt được.

Cửa hoa đã mở, anh hoa hồng hạch so với hoa hồng còn rực rỡ hơn lộ rõ như ban ngày, ngón tay rút ra mang theo châu lệ trong suốt. Tràn ra tầng tầng đóa hoa, mê hoặc người xâm nhập.

Do miệng Kì Nhạc Chi còn đang bận rộn nên không thể nhìn thấy phong cảnh kiều diễm phía dưới, chỉ cảm thấy bàn tay mình dưới hạ thể Hà Gia Duyệt càng tăng mạnh động tác thì thân thể cậu ấy càng ngày càng hư nhuyễn, phản kháng càng lúc càng nhẹ, cuối cùng như sợi mì bị nấu chín ngã vào ngực mình, hoàn toàn khuất phục.

Đến lúc ăn rồi!

Kì Nhạc Chi bế tiểu nhân gia đã thất hồn lạc phách mang lên giường của mình. Giường đơn trong kí túc xá rất nhỏ, lúc này lại tiện cho Kì Nhạc Chi có thể áp chế Hà Gia Duyệt, không để cho cún con có đường thoát.

Áo của Hà Gia Duyệt đã sớm bị cởi ra, Kì Nhạc Chi chỉ cần nhẹ nhàng đưa tay kéo cái quần lót lẫn quần dài xuống, cún con đã trần trụi nằm trước mặt cậu.

Nga, sai lầm rồi! Còn có một đôi tất, Kì Nhạc Chi vẫn là tốt bụng để lại cho Hà Gia Duyệt một chút đồ che đậy thân thể.

Luyện tiếc buông thân thể mê người ra, liền làm tư thế cười trên người Hà Gia Duyệt, Kì Nhạc Chi Dùng tốc độ nhanh chưa từng thấy cởi hết quần áo của mình ra.

Gương mặt kiều ngạo vốn có của Hà Gia Duyệt đã được phủ một lớp màu hồng say lòng người, đôi mắt xéch phủ đầy sương mù mà lại bất lực, như chú dê con đang đợi làm thịt, thật khiến cho người ta thương tiếc rất nhiều, lại càng muốn hung hăng ăn sạch sẽ.

Đứa trẻ lớn xác còn chưa học được cách tán tỉnh, căn bản không biết thương hương tiếc ngọc, lập tức lấy phân thân đã sưng to như muốn nổ tung của mình thô lỗ chen vào hoa huyệt mới mở ra he hé.

Phân thân như bàn ủi đâm thẳng vào nơi yếu ớt nhất, Hà Gia Duyệt đau đến chảy nước mắt.

“Đau!” Giọng nói cực kì ủy khuất, ngón tay bấu chặt vào tấm trải giường, thân thể bởi vì đau đớn càng cứng lại, căn bản không thể tiến vào.

Kì Nhạc Chi tuy rằng đã coi AV một lần, nhưng dù sao lý luận với thực tiễn vẫn là có khoảng cách rất lớn.

Không cách nào tiến vào trong được khiến cho Kì Nhạc Chi càng thêm căng thẳng, cật mạnh đem hai chân Hà Gia Duyệt mở rộng ra, khiến cho nụ hoa nhỏ mở lớn hơn một chút, lại mãnh liệt muốn đem phân thân cứng rắn đâm vào.

Vẫn là vào không được! Trời ơi! Kì Nhạc Chi cũng sắp điên mất rồi!

Cái này giống như ngồi nhìn mỹ vị trước mắt mà lại bị một bức tường vô hình chặn lại, chỉ cho ngửi mùi hương thơm nức, vậy chẳng phải là muốn tra tấn người ta sao?

Phải làm sao đây? Suốt mười sáu năm sống của Kì Nhạc Chi lần đầu gặp phải vấn đề khó khăn như thế này.

71. Chương 71

“Đau quá ” Hà Gia Duyệt có cảm giác như bị ai lấy dao xé nát thân thể của cậu, liều mạng lắc đầu, cố gắng kéo người chạy trốn.

Kì Nhạc Chi vội giữ chặt hai vai của Hà Gia Duyệt, không cho cậu ta di động, nhưng mà kế tiếp nên làm sao đây, cậu cũng không biết. Chính là không muốn nghe thấy Hà Gia Duyệt cự tuyệt, liền dùng môi mình che kín miệng của cậu ta.

Lại một lần triển miên nữa, thân thể rất nhanh lại có khoái cảm.

Cảm giác được thân thể cứng ngắc của Hà Gia Duyệt dần dần thả lỏng, Kì Nhạc Chi đột nhiên hiểu được, cuối cùng cũng nhận ra, miệng vẫn tiếp tục hôn, tay lại chạm đến hai đầu nhũ nhỏ đã bị khai phá.

Hiệu quả liền càng thêm rõ ràng, hai đóa tiểu anh đào nhô cao căn bản không thể chịu nổi một chút đụng chạm, tùy tiện lộn một chút, Hà Gia Duyệt liền cảm thấy chỗ đó tựa hồ phóng ra vô số luồng điện lưu, ở trong cơ thể chạy loạn, làm cho xương cốt cả người cậu đều nhuyển ra. Trong khi đó đóa tiểu mật hoa cũng bắt đầu trào ra càng nhiều yêu dịch. Xuân thủy trào ra càng nhiều thì nụ hoa nho nhỏ cũng từng chút từng chút mở rộng ra.

Quả nhiên là mình đã đoán chính xác, Kì Nhạc Chi tìm được bí quyết rồi vui mừng khôn xiết, không ngừng cố gắng âu yếm toàn thân Hà Gia Duyệt, môi cũng rời khỏi môi của cậu ta, cố gắng nhớ lại những cảnh trong phim AV, tìm kiếm khắp thân thể của cậu. Khi môi của Kì Nhạc Chi chạm tới tai của Hà Gia Duyệt, Hà Gia Duyệt nhin không được bật ra tiếng rên rỉ. Hô hấp rõ ràng trở nên dồn dập, tiếng nức nở lại nghe như tiếng ngâm nga kiều mỹ. Kì Nhạc Chi mới vươn đầu lưỡi nếm thử định trên đầu một chút.

“Ần.....” Tiếng rên rỉ của Hà Gia Duyệt càng thêm kiều mỹ, thân thể gầy gò của thiếu niên ngây ngô nhiễm một tầng phấn hồng.

Thử liếm lại một vòng.

“Ngô..... Ngô.....” Cả người Hà Gia Duyệt đều kịch liệt run rẩy, hoàn toàn xụi lơ, nhắm hai mắt lại, mặc cho Kì Nhạc Chi muốn làm gì thì làm.

Tay lại sờ xuống dưới, đóa hoa nhỏ kia lại bắt đầu ồ ồ trào ra xuân thủy ướt đẫm. Phân thân nho nhỏ đã bắt đầu đứng thẳng lên, đáng thương hề hề chờ mong được an ủi.

Nhưng Kì Nhạc Chi ngay cả chính mình còn chưa được an ủi, làm sao quản được nhiều như thế? Lại thử đem phân thân đưa vào hoa huyết, lúc này Hà Gia Duyệt không còn cảm thấy đau đớn nữa, chỉ là hơi trường trường khó chịu. Thân thể liền cũng không chống cự nữa mà chỉ còn có chút khản trương, đôi chân dài còn vô ý nhẹ cọ cọ thất lưng đối phương.

Cuối cùng đem đầu đỉnh đẩy vào, Kì Nhạc Chi lập tức cảm nhận được ấm áp bên trong, bèn dùng sức cắm xuống, dùng đạo kia lại lập tức mãnh liệt co thắt.

“Đau..... đau đau.....” Hà Gia Duyệt lại nhú mày kêu lên.

Kì Nhạc Chi đã muốn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhưng vẫn bị kẹt trong thế tiến thoái lưỡng nan, không thể không lại cúi xuống vừa hôn vừa sờ để trấn an Hà Gia Duyệt lần nữa. Đợi một lúc sau Hà Gia Duyệt tạm thích ứng, Kì Nhạc Chi lại có thể tiến về phía trước một chút.

Nguyên lai là như vậy a! Kì Nhạc Chi tuy rằng lòng nóng như lửa đốt, nhưng vẫn để ý đến cảm thụ của Hà Gia Duyệt, cứ như thế từng chút từng chút một chậm rãi tiến vào.

Có một số việc không cần phải dạy, chỉ cần bản năng điều chỉnh vài lần, thân thể sẽ dần dần tự động nhận ra.

Kì Nhạc Chi kéo hai cánh tay của Hà Gia Duyệt hướng về phía mình, dùng giọng nói khàn khàn ra lệnh, “Ôm chặt mình!”

Hà Gia Duyệt nửa mở nửa khép đôi mắt không có tiêu cự, ngoan ngoãn làm theo, đôi chân dài cũng tự động quăn quanh thắt lưng Kì Nhạc Chi, nghênh đón lần lột xác trọng đại nhất của cuộc đời.

“Bạn học Hà Gia Duyệt! Bạn học Hà Gia Duyệt lập tức đến hậu trường sân khấu gấp!”

Chiếc loa công suất lớn của trường học bỗng nhiên vang lên tiếng thông báo lỗi thời, lập tức khiến cho đôi tiểu uyên ương bừng tỉnh.

Hà Gia Duyệt bỗng nhiên mở to mắt, chặn lại, Kì Nhạc Chi cũng động danh thất kinh, hai người đều ngây người ra. Hà Gia Duyệt nhìn lại chính mình trần truồng dây dưa với người ta, đột nhiên cảm thấy ngượng không chịu nổi, một phen đẩy Kì Nhạc Chi ra, quấn mình vào trong chăn, “Hỗn đản! Mau đi ra! Đi ra ngoài!”

Kì Nhạc Chi đang trần như nhộng có thể lẫn đi đâu được? Cái loa công suất lớn lại thông báo một lần, dù không cam tâm cũng không có cách nào làm tiếp nữa, đành phải đứng lên nhặt quần áo chui vào toilet.

Hà Gia Duyệt cũng tung chăn ra vội vàng ăn mặc chỉnh tề. Sau khi mặc xong quần áo nhìn nhau, hai người lại càng thêm xấu hổ vạn phần.

Hà Gia Duyệt thở hồng hộc định mở cửa đi ra ngoài, Kì Nhạc Chi một phen kéo cậu lại.

Bị tay Kì Nhạc Chi vừa đụng tới, Hà Gia Duyệt nhất thời nhảy dựng lên như mèo bị dấm trúng đuôi, “Cậu muốn làm gì?”

Kì Nhạc Chi nhìn gương mặt phỉm hồng của cậu ta, còn có mái tóc bù xù, “Cậu..... cậu không định đi rửa mặt sao?”

Hà Gia Duyệt hiểu ra, hung hăng trừng mắt nhìn Kì Nhạc Chi một cái, đi vào trong soi gương.

Trời ạ! Một đôi mắt to ngập nước, nhìn đầy ẩn tình, gương mặt đỏ bừng rõ ràng mang theo màu *** chưa tan, môi bị hôn cho sưng phồng lên, may mà Kì Nhạc Chi còn chưa có kỹ thuật, trên người cậu không lưu lại ấn ký gì rõ ràng.

Hà Gia Duyệt một quyền phẫn nộ đánh lên bồn rửa mặt, tất cả đều là tên hỗn đản đó làm hại! Trong lòng lại vô cùng ảo não, chính mình sao lại ngu ngốc đến vậy, thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện với tên hỗn đản đó. Quả thực là tai nạn chết người!

May mắn chuyện còn chưa thành, bằng không, chính mình khẳng định sẽ hối hận đến chết! Hà Gia Duyệt cảm giận suy nghĩ, lại thật sự rất nhanh liền hối hận, đáng tiếc cũng hối hận không có làm thành.....

Hà Gia Duyệt tức giận lấy nước lạnh dội cho hết màu đỏ ửng trên mặt mới dám đi ra ngoài, Kì Nhạc Chi giống như cái đuôi to lẳng nhặng chạy theo sau.

Nếu nói không muốn cho cậu ta đi cùng, nhưng đêm nay vốn là buổi công diễn, tất cả học sinh nếu không phải đến biểu diễn, thì chính là đến xem.

Khi đi vào sau hậu trường, anh tuần kị sĩ đã gấp đến độ phát điên rồi, một phen kéo người đẹp của mình, “Em làm cái gì mà lâu vậy? Mau đi thay trang phục đi!”

Hà Gia Duyệt khó chịu giật khỏi bàn tay mềm mại giống mình của hội trưởng đại nhân, “Biết rồi!” Theo cô vào phòng hóa trang.

Kì Nhạc Chi tuy có chút bất mãn, nhưng thấy được hành động của Hà Gia Duyệt, lập tức liền đắc chí. Cún con vẫn là thích mình hơn! Buổi tối trở về, có phải có thể hảo hảo nói chuyện, càng tiến thêm một bước nữa không? Kì Nhạc Chi mơ màng nghĩ, vào chỗ hàng ghế khán giả, tìm vị trí tốt.

Nhưng mà vừa ngồi xuống liền buồn bực, ô ô! Hội trưởng đáng ghét muốn hôn cún con của mình! Tuy rằng nụ hôn đầu tiên của cún con đã cho cậu, nhưng cậu cũng không muốn người khác hôn cún con a!

Kì Nhạc Chi âm thầm hạ quyết tâm, sau này sẽ không cho cún con tham gia diễn mấy vở kịch thể này nữa.

Buổi biểu diễn thực thành công, cũng thực thuận lợi. Đương nhiên đã bỏ qua vô số tình tiết cầu huyết cùng với vài tình huống khác, nhưng mà, một đám học sinh nhiệt tình như vậy, chỉ cần cố gắng hết sức thì mọi người đều ủng hộ nhiệt liệt.

Hơn nữa ở màn cuối cùng, khi kỳ sĩ hôn mỹ nhân say ngủ, không khí toàn trường đạt tới cao trào. Mọi người nhiệt liệt vỗ tay, kết thúc, kết thúc.

Bởi vì có biểu diễn, Kì gia đã hẹn trước sáng hôm sau sẽ đến đón Kì Nhạc Chi về nhà. Kì Nhạc Chi định hảo hảo thổ lộ với cún con, nhưng sau khi Hà Gia Duyệt thay đồ xong, không thèm để ý đến Kì Nhạc Chi, hùng hổ trở về.

“Tiểu Duyệt! Cậu nghe mình nói!”

“Tôi không cần với nói chuyện với tên hỗn đản như cậu! Tôi phải đi dọn đồ về nhà! Sang tuần tôi sẽ xin đổi phòng ngủ!”

Không ít học sinh đứng gần bọn họ, dùng ánh mắt kỳ dị nhìn sang. Kì Nhạc Chi đành phải im lặng đi theo bên cạnh Hà Gia Duyệt.

Khi đi ngang qua rừng cây, bỗng nhiên có một đám người lao tới, cầm đầu đúng là Lâm Anh Hào, bĩ bĩ ngăn lại đường đi.

“Mỹ nhân! Diễn hay lắm!”

“Mày muốn làm cái gì?” Hà Gia Duyệt cảm thấy bữa nay đúng là ngày đại xui xẻo của cậu, sao mọi người cứ nhảy ra gây phiền toái cho cậu? Lâm Anh Hào này dường như cánh tay mấy ngày đã đi học lại, chưa hề hề rằng chuyện gì, sao hôm nay lại đột nhiên nhảy ra sinh sự?

Kì Nhạc Chi che chắn trước người Hà Gia Duyệt, “Thực xin lỗi, bọn mình còn có việc, đi trước!”

Thấy bọn họ người đông thể mạnh, cậu không muốn gây chuyện, kéo Hà Gia Duyệt định nhanh chóng rời khỏi, nhưng Hà Gia Duyệt lại giật tay ra, “Chuyện của tôi, không cần cậu quản! Cậu là cái gì của tôi chứ?”

Lâm Anh Hào cùng đám người kia ồn ào, “Đúng vậy, mày đâu phải là cái gì của cậu ta, dựa vào cái gì mà quản chuyện của cậu ta chứ? Mau cút đi!”

Kì Nhạc Chi xấu hổ, đành phải tạm thời im lặng.

Hà Gia Duyệt lạnh lùng nhìn Lâm Anh Hào, “Chớ ngoan thì đừng có sửa bậy, mày cũng mau biến đi!”

Lâm Anh Hào cũng chẳng tức giận, tà tà cười, “Mỹ nhân, sao lại khó tính như thế? Dù cho thẳng ngốc đó có chọc cứng, cứng cũng đừng đổ lên đầu anh chứ!”

“Mày rốt cuộc muốn cái gì? Tao không rảnh nhiều lời với mày đâu!”

“Thống khoái!” Lâm Anh Hào vô liêm sỉ nói, “Cưng bẻ tay của anh, đừng tưởng rằng như vậy sẽ không sao! Hiện tại cho cứng cơ hội chuộc tội, đêm nay cưng theo anh đi, hảo hảo hầu hạ anh thoải mái, chuyện cũ chúng ta liền xóa bỏ, từ nay về sau theo anh, thứ tốt không thiếu phần cưng đâu!”

“Nằm mơ!” Hà Gia Duyệt khinh bỉ, “Với thứ súc sinh như mày quả nhiên không cần phải nói nhiều!”

Trong mắt Lâm Anh Hào hiện lên một tia âm độc, lại rất nhanh che giấu, “Vậy nếu mày là đàn ông thì đánh với tao một trận, lần trước đó không tính, là do tao chưa kịp chuẩn bị, mới để cho mày đánh lén. Nếu mày lại có thể đánh thẳng tao, tao sẽ không gây phiền toái cho mày nữa!”

“Được!” Hà Gia Duyệt tạo thế, “Vậy đến đây đi!”

Lâm Anh Hào lại lắc đầu, “Trong trường học nhiều người, nếu đánh nhau sẽ bị phạt hết, nếu mày dám, chúng ta ra bên ngoài đánh!”

“Không được đi!” Kì Nhạc Chi lúc này cảm thấy có vấn đề, “Lâm Anh Hào, lần trước cậu cũng có chỗ không đúng, Tiểu Duyệt lại không thật sự làm cậu bị thương, sao cậu lại cứ bức người quá đáng như thế?”

Lâm Anh Hào chưa kịp lên tiếng, Hà Gia Duyệt đã mắng, “Tôi đã nói chuyện của tôi không cần cậu quản!”

Lâm Anh Hào nhìn ra một chút không thích hợp, châm ngòi quan hệ của bọn họ, “Tiểu Duyệt? Kêu thật thân thiết! Hà Gia Duyệt, nếu mày thừa nhận từng bị nó thượng qua, tao sẽ bỏ qua cho mày, dù sao, quân tử không đoạt người của kẻ khác!”

Ha ha! Một đám người ồ lên cười khinh bỉ.

Hà Gia Duyệt tức giận đến mặt đỏ bừng, nhớ tới một màn buổi chiều, càng thêm tức giận Kì Nhạc Chi, nhất thời xúc động đáp ứng, “Được, chúng ta lập tức đi ra ngoài đánh!”

“Không được.....” Kì Nhạc Chi định tiến lên ngăn cản. Lâm Anh Hào nháy mắt, đám người kia lập tức bao vây cậu.

Gã còn xúi giục Hà Gia Duyệt, “Mày có muốn hộ hoa sứ giả này đi theo không?”

Hà Gia Duyệt quay đầu tức giận rống Kì Nhạc Chi, “Nếu cậu dám đi theo, có tin tôi sẽ là người đầu tiên đánh cậu không!”

Kì Nhạc Chi biết cậu ta đang ở nổi nóng, vô kế khả thi, đành phải trở mắt nhìn Hà Gia Duyệt cùng Lâm Anh Hào nghênh ngang bỏ đi.

72. Chương 72

Hà Gia Duyệt nhất thời xúc động, theo Lâm Anh Hào ra ngoài trường, hoàn toàn không biết gã lén lút ấn điện thoại di động truyền tin đi.

Tuy rằng đã là mười giờ tối, nhưng thành thị ban đêm đèn đuốc rực rỡ, ánh sáng lấp lánh mỹ lệ nhưng ẩn giấu sau đó có bao nhiêu âm mưu cạm bẫy, thiếu niên đơn thuần không có khả năng đoán trước được.

“Được rồi chứ!” Hà Gia Duyệt nhìn thấy gã càng đi càng xa, ảm ảm có chút bất an, “Mày không phải muốn đánh nhau sao? Ở chỗ này là được rồi!”

Lâm Anh Hào quay đầu nhướn mày cười, “Gấp cái gì? Không thấy ở đây có nhiều xe cộ qua lại sao? Muốn đánh cũng phải tìm chỗ nào ít người mà đánh!”

Quả thật, bên ngoài cổng trường có không xe đang đậu để đón con về, hầu như mọi người đều không thích ở lại trường đêm nay mà đều muốn về sớm một chút.

Hà Gia Duyệt nhin xuống, nghĩ thầm tới đâu hay tới đó! Dù sao gã cũng chỉ có một mình, nhất định không phải là đối thủ của mình.

Đến khi đi đến một chỗ vắng vẻ, nhìn thấy gần đó có một chiếc Lamborghini màu xanh tím đang đứng, Lâm Anh Hào lập tức đi về phía trước, Hà Gia Duyệt không biết là kế, từng bước tiến vào cái bẫy được sắp sẵn.

Bỗng dưng, Hà Gia Duyệt cảm nhận được đằng sau có gì đó, cậu không kịp phản ứng, liền bị một người đứng sau chặn ngang ôm lấy, hai cánh tay cứng như thép túm chặt tay cậu.

Hà Gia Duyệt hoảng hốt hét lên, “Ai?”

Lâm Anh Hào đứng trước lại nhanh chóng chạy đến, giúp đỡ người phía sau khống chế Hà Gia Duyệt, “Anh! Thấy hàng lần này được đấy chứ!”

“Rất được!” Người phía sau hắc hắc âm hiểm cười, dưới bóng đêm không lạnh mấy lại rõ ràng lộ ra từng trăn hàn ý, Hà Gia Duyệt cảm thấy như máu toàn thân đã đông băng.

Cậu chợt thấy cổ tay lạnh lẽo, thì ra đã bị người đó dùng còng tay khóa lại, muốn quay đầu lại nhưng không được.

Dù có ngu ngốc hơn đi nữa thì Hà Gia Duyệt cũng biết mình đã bị lừa, nhất thời liều mạng giãy dụa, “Lâm Anh Hào, mày là đồ vương bát đần, dám nói đầu một mình, thế nhưng lại tìm người giúp đỡ?”

Lâm Anh Hào tiến lên hung hăng néo hai má Hà Gia Duyệt, “Hà Gia Duyệt! Ai kêu mày rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt? Buổi tối hôm nay hai anh em chúng tao sẽ cùng hưởng mỹ nhân ‘ngủ’!”

Hà Gia Duyệt như chìm vào vực sâu tuyệt vọng, “Mày là đồ khốn ! Cứu mạng a! Cứu.....”.

Người phía sau đã bịt miệng Hà Gia Duyệt lại, phân phó Lâm Anh Hào, “Mau đưa nó lên xe đi!”

Lâm Anh Hào nâng chân Hà Gia Duyệt, hai người nhanh chóng ném cậu vào trong xe rồi khóa cứng cửa xe lại.

Trong khoang xe, Hà Gia Duyệt cuối cùng cũng thấy rõ người đã tập kích cậu. Bộ dạng cùng Lâm Anh Hào có bảy phần tương tự, nhưng rõ ràng lớn hơn rất nhiều, phỏng chừng xấp xỉ ba mươi tuổi, ánh mắt càng thêm hung ác nham hiểm, giống như lưỡi dao cạo vậy. Khẳng định chính là cái kẻ luôn được báo chí đồn thổi là đại công tử háo sắc hoang *** của Lâm gia Lâm Anh Kiệt đi?

“Chúng mày rốt cuộc muốn làm gì tao?” Thanh âm bắt đầu không nhịn được phát run, Hà Gia Duyệt sợ hãi thật sự, cố gắng trấn định, “Chờ tao xuống xe, nhất định sẽ báo cáo chuyện này với trường học!”

Lâm Anh Kiệt cười ha hả, “Thật là thú vị! Sao còn có đứa ngốc như thế? Giống như con nít đi nhà trẻ vậy? Rất thú vị ! Tao phải sợ nga! A Hào, chú mày có sợ không?”

Lâm Anh Hào hung tợn nói, “Đương nhiên không sợ! Hà Gia Duyệt, mày có giỏi thì đi báo đi. Xem Lâm gia chúng tao có sợ không! Xem mày cả ngày cứ làm ra vẻ kiêu ngạo, mày tưởng rằng mày thực sự rất giỏi sao? Bất quá chỉ là một cái công ty sản xuất thuốc mới nổi, tin hay không chỉ cần một câu của anh cả tao, ngày mai nhà mày sẽ lập tức phá sản!”.

Trước đây gã chưa lập tức hành động, chính là bởi vì phải đi tìm hiểu gia thế của Hà Gia Duyệt. Đám công tử như gã chơi thì có chơi thật, nhưng vẫn biết phân biệt nặng nhẹ, giả như gặp phải đối tượng có tài đại khí thô, gia cảnh hùng hậu thì bọn gã đâu dám đắc tội.

Sau khi điều tra rõ về Hà Gia Duyệt, Lâm Anh Hào liền lên kế hoạch trả thù. Vốn chỉ tính toán để bản thân mình độc hưởng, nhưng gã đã từng đánh với Hà Gia Duyệt một lần, biết Hà Gia Duyệt thật sự có tài, sợ một mình mình đánh không lại, nên mới nhờ đến anh trai của gã.

Lâm Anh Kiệt tiếng xấu nổi danh là hoa hoa công tử, nam nữ đều ăn, vừa nghe đã hứng thú, kích động muốn ném thử tư vị của tiểu nam sinh.

Hà Gia Duyệt nằm trong chiếc xe thể thao phóng như bay khóc không ra nước mắt. Vô luận cậu kêu gào chửi mắng như thế nào, hai anh em Lâm gia đều coi như gió thoảng bên tai, còn buông lời hạ lưu chi cực ô ngôn uế ngữ, thảo luận lát nữa nên dạy dỗ Hà Gia Duyệt ra sao.

Hà Gia Duyệt thật sự vô cùng hối hận, vì cái gì không nghe lời của Kì Nhạc Chi, bốc đồng chạy đi, bây giờ phải làm sao đây?

Cậu ở trên xe lo lắng sợ hãi, Kì Nhạc Chi ở trong trường học, đồng dạng lòng nóng như lửa đốt.

Bị một đám người bao vây, Kì Nhạc Chi không thể đuổi theo đi, đành phải làm bộ buông tay mặc kệ, quay đầu chạy về ký túc xá, cầm di động lại vọt ra, chạy tới lui ngoài cổng trường nhưng không thấy bóng dáng của bọn họ, Kì Nhạc Chi gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Biết tình thế nghiêm trọng, Kì Nhạc Chi bèn gọi điện thoại về cho cha mình, “Tiểu Duyệt có khả năng xảy ra chuyện không may! Cha, con phải làm sao bây giờ?”

Nghe con mình gấp gáp tường thuật lại mọi chuyện trong điện thoại, Kì An Tu cũng ý thức được vấn đề có chút nghiêm trọng, bình tĩnh chỉ huy con, “Con trước đừng hoảng hốt, mau chóng bắt một chiếc xe taxi, chạy một vòng ngoài trường xem, hỏi thăm người ở quanh đó có ai thấy chuyện gì đó bất thường không.. Cha sẽ điều tra người Lâm gia một chút!”

Diêu Nhật Hiền ở bên cạnh nghe nói cũng hoảng sợ, “Lâm gia kia chẳng có chút tiếng tốt gì, thằng bé Lâm Anh Kiệt kia thích nhất là bao nguyên một cái quán bar, bên trong chướng khí mù mịt, cả trai lẫn gái mang mặt nạ công nhiên cùng nhau làm tình, loạn vô cùng!”.

Kì An Tu nghe được liền căng thẳng, “Sao em lại biết được rõ như thế?”

Diêu Nhật Hiền hồi hận vì lỡ lời, vội vàng che miệng.

Kì An Tu trừng mắt một cái, “Đã là lúc nào rồi mà em còn có tâm tình giấu diếm? Nói mau!”

Diêu Nhật Hiền lúng túng, mới nhỏ giọng nói, “Em nói, nhưng mà anh đừng có nói với ai nha! Anh có nhớ trước đây có một buổi tối em bị Trần đồng sự gọi ra ngoài, đi đến tận sáng ngày hôm sau mới về không? Kỳ thật không phải ông ấy bị ốm cần giúp đỡ, là cháu trai út nhà ông ấy đã xảy ra chuyện! Đứa bé kia xấp xỉ Vận Phúc nhà mình, tham gia một bữa tiệc rượu, không biết sao mà quen biết với Lâm Anh Kiệt, theo nó học xấu. Bị thằng bé đó lừa đến quán bar kia chơi, còn bị chuốc thuốc, khi bọn em tìm đến được nơi đó, đứa nhỏ đang ở trên sân khấu múa thoát y, thiếu chút nữa bị người luân phiên cưỡng bạo! Việc xấu trong nhà không thể để lộ ra, mà đứa trẻ kia cũng chưa thành niên, không có cách nào khởi tố. Cũng không thể đến bệnh viện lớn, em đành phải dẫn bọn họ đến chỗ bác sĩ Ngưu rửa ruột, đúng là dọa chết người!”.

Diêu Nhật Hiền còn sợ hãi ôm ngực, Kì An Tu thì càng nghe sắc mặt càng phát ra âm trầm.

Kì Nhạc Chi lại gọi điện, giọng nói không dấu được kinh hoảng, “Chà! Có bảo vệ thấy Tiểu Duyệt cùng Lâm Anh Hào vào một rừng cây, sau đó chỉ thấy một chiếc xe thể thao màu lam chạy ra!”

Diêu Nhật Hiền vội hỏi, “Có phải là Lamborghini không? Đó là xe của Lâm Anh Kiệt! Để em tìm xem, em có ghi lại số xe của nó, bảo Nhạc Nhạc đến khách sạn hay quán bar nào có bãi đậu xe lớn, thử hỏi bảo vệ ở đó có chiếc xe này chạy đến không.”

Kì An Tu chuyển điện thoại qua cho Diêu Nhật Hiền, “Vậy em nói địa chỉ quán bar cho Nhạc Nhạc đi, chúng ta cũng lập tức đến đó!”

Diêu Nhật Hiền báo địa chỉ, chợt sợ hãi kêu lên, “Trời ạ! Bọn chúng sẽ không làm như vậy với Gia Duyệt chứ? Thân thể của nó.....”.

Kì An Tu đã thay đổi quần áo, “Em cũng mau thay quần áo rồi gọi điện cho Hà gia! Liên lạc với bạn bè ở cục cảnh sát luôn!”

Hai vị người lớn trong nhà thu được tin tức, hoang mang rối loạn chuẩn bị ra ngoài. Đầu bên kia, Kì Nhạc Chi nghe đến loại địa phương phức tạp như quán bar càng thêm khẩn trương.

Kì Nhạc Chi thực sự hồi hận đến chết! Nếu sớm biết sẽ như vậy, cậu thà rằng xuống tay làm bị thương người khác, cũng tuyệt đối không để cho bọn chúng mang Hà Gia Duyệt đi!

Cậu chân thành cầu nguyện: Cún con của anh, trăm ngàn lần không thể gặp chuyện không may!

Hà Gia Duyệt bị mang đến quán bar, từng tế bào toàn thân đều kêu gào báo động nguy hiểm cùng sợ hãi.

Ngọn đèn mờ mờ ảo ảo, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, mùi khói quện với mùi rượu nồng nặc làm người ta hít thở không thông bao phủ một đám cả trai lẫn gái đều đeo mặt nạ.

Trên đài, một đám vũ nam vũ nữ xinh đẹp chỉ mặc nội y, nhảy thứ vũ đạo cực kỳ khó coi, làm đủ loại động tác gợi dục, mà dưới sân khấu, rất nhiều khách rõ ràng hưng phấn quá khích bắt đầu bắt chước theo trên đài cởi quần áo.

Mà hai hàng ghế dài bên sân nhảy, rất nhiều cặp nam nữ, nam nam, thậm chí nữ nữ công nhiên làm tình, liên tục phát ra âm thanh *** mỉa mai cùng tiếng thở dốc.

Hà Gia Duyệt toàn thân đều cứng ngắc, liều mạng lắc đầu, cự tuyệt bước đi, bởi vì cậu biết, chỉ cần đi vào, nhất định sẽ tan xương nát thịt!

Hà Gia Duyệt không muốn đi vào, nhưng Lâm gia hai huynh đệ cường ngạnh lôi cậu vào. Tay thì bị trói ngược lại, cả chân cũng bị bọn chúng dùng cravat trói lại, ngay cả miệng cũng bị băng dính chặt chẽ che lại.

Hà Gia Duyệt vô cùng sợ hãi, nhưng Lâm Anh Kiệt nhìn thấy thế lại chỉ cảm thấy toàn thân đều hưng phấn lên. Thậm chí liếm nhẹ lên mang tai của Hà Gia Duyệt, “Bảo bối, như thế này, sau khi hai anh em anh chơi đùa với cứng chán rồi, sẽ đem cứng ném lên trên sân khấu đó nhé, cứng đoán coi, đêm nay sẽ có bao nhiêu người muốn thưởng cứng?”

Hà Gia Duyệt chưa từng sợ hãi như vậy, nước mắt bắt đầu trào ra, khẩn cầu trong im lặng, không được! Không được!

Nhưng đối mặt với ác ma, nước mắt hữu dụng sao? Thứ đó chỉ càng thêm kích thích thú tính của bọn chúng!

Lâm Anh Kiệt gọi phục vụ tới, mở một gian khách vip, lời Hà Gia Duyệt đã muốn khóc không thành tiếng vào trong. Khóa cửa xong, đèn bật sáng, Hà Gia Duyệt mới nhìn thấy bản thân đang ở trong địa ngục.

Đây là một gian phòng hình tròn, mà thứ đầu tiên đập vào mắt là một cái giường rất lớn đặt chính giữa phòng, mà chiếc giường này không giống như những chiếc giường bình thường, đầu giường treo đầy các loại đạo cụ điều giáo như roi da, dây thừng, còng tay, còng chân, nến, còn có rất nhiều thứ kỳ quái không biết dùng để làm gì.

Dưới ánh đèn chói mắt, bốn phía của gian phòng này đều là gương, trên trần lẫn sàn nhà cũng là gương, gương bình thường, gương biến hình đều có, bóng người lác lác trong gương, giống như đang có trăm ngàn người đang đứng trong phòng, khung cảnh quỷ dị khiến cho người ta không khỏi run rẩy.

Lâm Anh Kiệt lúc này mới xé tấm băng dính trên miệng Hà Gia Duyệt, tà tà cười, “Căn phòng này cách âm rất tốt a, cứng có thể tận tình dùng sức mà kêu la!”

Lâm Anh Kiệt bổ sung một câu, “Chính là dù mày có kêu đến rát cả họng cũng chẳng có ai nghe thấy cả!”

Toàn thân Hà Gia Duyệt kịch liệt run rẩy, cái gì kêu ngạo, cái gì tôn nghiêm, tất cả đều ném lên chín tầng mây, Hà Gia Duyệt không ngừng rơi nước mắt, hèn mọn thỉnh cầu, “Van xin các người! Xin đừng làm như vậy với tôi! Tôi sẽ thưởng tiền! Nếu không..... nếu không hai người đánh gãy tay tôi cũng được! Hai tay..... hai tay cũng được! Xin đừng làm vậy!”

“Biết sợ sao?” Lâm Anh Kiệt dùng sức hung hăng kéo giật tóc Hà Gia Duyệt khiến cho cậu ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng ác độc, “Bảo mày ngoan ngoãn rửa miệng để chờ tao thao thì mày không chịu, bây giờ tao sẽ thao mày, còn để cho cả đám người bên ngoài kia vào thao mày!”

“Tôi sai rồi! Tôi sai rồi được không?” Hà Gia Duyệt khóc quả thực tê tâm liệt phế, nếu có thể làm lại từ đầu, cậu nhất định sẽ ngoan ngoãn ở lại bên cạnh Kỳ Nhạc Chi chứ không làm đứa trẻ bốc đồng xấu tính. Giờ ngẫm lại, cách đây mấy giờ ở trong sân trường, quả thực chính là an bình cùng hạnh phúc.

“Khoan!” Lâm Anh Kiệt vỗ vỗ lưng Hà Gia Duyệt, “Nếu cứng lát nữa biểu hiện cho tốt, khiến cho bọn này thích thì có lẽ bọn này sẽ luyện tiếc mà không đem cứng giao ra đi. Cho nên nhất định phải nghe lời, biết không?”

Không được! Tuyệt đối không được! Hà Gia Duyệt dùng sức lắc đầu, cả người run lẩy bẩy, co cụm người lại. Nếu để cho hai tên súc sinh này phát hiện ra bí mật của cậu, cậu tuyệt đối sẽ sống không bằng chết! Đời này sẽ khó thoát khỏi ma chướng của chúng, còn có ba mẹ nữa, bọn họ sẽ ra sao? Mình chính là hy vọng duy nhất của họ a! Hà Gia Duyệt sắp phát điên rồi.

Lâm Anh Kiệt kéo tóc Hà Gia Duyệt lôi lên giường, Lâm Anh Kiệt đã có chút ghét bỏ ngăn cản, “Nhìn nó một thân nước mũi nước mắt như vậy, dẫn nó đi vào trong tắm rửa đi!”

Lâm Anh Kiệt rất phục từng anh trai già, lôi Hà Gia Duyệt vào phòng tắm.

Thừa dịp già xoay người mở nước, Hà Gia Duyệt ra sức hoạt động thân thể, lui vào góc tường, tay bị trói ngoặt ra sau bắt được một chiếc khăn tắm, gắt gao siết chặt trong tay.

Lâm Anh Kiệt hắc hắc cười lạnh, đột nhiên cầm lấy vòi hoa sen mở sang nước lạnh xả thẳng vào người Hà Gia Duyệt, Hà Gia Duyệt còn có thể chịu được, nhưng già bỗng nhiên lại chỉnh sang nước nóng, Hà Gia Duyệt không chịu nổi mà kêu lên thảm thiết.

Lâm Anh Hào ném vôi hoa sen đi, tiến lên dùng sức cho Hà Gia Duyệt một cái tát, “Đồ dê tiện! Mày còn dám làm bộ làm tịch? Lão tử ngay tại chỗ này xử mày luôn!”

Gương mặt Hà Gia Duyệt trắng bệch không có một tia huyết sắc trên mặt, có một tia máu tươi theo khóe miệng chậm rãi chảy xuống, trên gương mặt cực độ hoảng sợ khác thường lại kích khởi dự vọng của kẻ khác.

Lâm Anh Hào nhin không được, tiến lên xé áo của Hà Gia Duyệt, nhìn hai đóa thù du đỏ sẫm trước ngực, dùng sức néo một phen, “Mày thực sự đã bị thằng nhóc họ Kì kia chơi rồi hả?”

Hà Gia Duyệt gắt gao cắn môi không đáp, Lâm Anh Hào một phen lôi cậu đề lên bồn rửa tay, định cởi quần của cậu ra.

“A Hào,” Lâm Anh Kiệt nhủu mày đứng bên ngoài âm trầm nhìn bọn họ, “Anh thấy chú mày càng ngày càng không hiểu chuyện!”

“Anh! Cho em thượng nó trước một lần đi mà!”

Lâm Anh Kiệt cười lạnh, “Hôm nay anh cho mày thượng nó trước, ngày mai có phải lại phải nhường cho mày ngồi lên vị trí gia chủ của Lâm gia không a?”

“Nhưng mà.....” Lâm Anh Hào còn muốn nhiều lời, Lâm Anh Kiệt lại lùi về sau hai bước, dùng ánh mắt như chim ưng lãnh khốc vô tình nhìn em trai ruột của hắn.

“Mày muốn cùng anh thao nó, hay là muốn anh thao cả hai đứa mày? Anh có thể đề nó xuống, đồng dạng, cũng có thể đem mày đề xuống!”

Tim Hà Gia Duyệt lạnh vài phần, muốn mở miệng cầu xin tha thứ nhưng một chữ cũng không nói ra được, nếu nói Lâm Anh Hào là cầm thú, vậy anh trai gã hoàn toàn chính là động vật máu lạnh không chút nhân tính.

Lâm Anh Hào không dám nhiều lời, yếu ớt hỏi, “Nó tẩy rửa như vậy được chưa anh?”

Lâm Anh Kiệt gật đầu, “Lôi nó ra!”

Ngọn đèn lớn bên ngoài đã được tắt đi, không còn chói mắt như cũ nữa, chỉ để lại ngọn đèn tím hồng u ám mê ly, Lâm Anh Hào đang muốn đem Hà Gia Duyệt ném tới trên giường, Lâm Anh Kiệt lại giơ cái túi bên cạnh lên, “Thằng nhóc này thoát nhìn không có kinh nghiệm, trước dùng thứ này đi!”

Hà Gia Duyệt lúc này mới chú ý tới nguyên lai bên giường có một thứ đồ vật nhìn như một con ngựa, không biết là dùng làm gì.

Lâm Anh Kiệt cười đến quỷ dị, “Nhóc con! Trước đi lên hảo hảo hưởng thụ đi! Cởi hết quần áo của nó ra.”

Lâm Anh Hào cởi thắt lưng Hà Gia Duyệt ra, cũng tháo bỏ cravat cho cậu, sau đó định cởi quần, Hà Gia Duyệt chớp lấy cơ hội duy nhất này, cơ hồ là đem toàn bộ năng lực tiềm ẩn đều bộc phát ra, một cước thật mạnh đá vào người Lâm Anh Hào, bật dậy chạy trốn.

Cậu từ năm sáu tuổi bắt đầu học TaeKwonDo, tuy khả năng này so với Kì Nhạc Chi chẳng đáng là gì nhưng đối với Lâm Anh Hào mà nói, cũng là phi thường khủng bố, Lâm Anh Hào bị đá trúng ngực đau đớn cả nửa ngày ngay cả cổ họng cũng không bật ra được một tiếng.

Lâm Anh Kiệt lại ung dung nhìn Hà Gia Duyệt vọt tới cửa, nhưng không có cách nào mở ra được cánh cửa được khóa bằng mật mã. Loại cảm giác thống khổ khi lối thoát ở ngay trước mặt nhưng không cách nào thoát thân sắp bức điên cậu rồi!

“Mở cửa! Mở cửa ra!” Hà Gia Duyệt hét đầm lại đá, hận không thể biến thành khói mà bay ra.

Lâm Anh Kiệt chẳng buồn liếc mắt nhìn em trai mình, mà tự rót cho mình một ly rượu đỏ, thả một viên viên thuốc vào rồi một ngụm uống cạn, “Có tính cách, tao thích!”

Hắn từng bước một tới gần Hà Gia Duyệt, bỗng nhiên cảm giác được trên người đối phương bộc phát hơi thở lãnh khốc mãnh liệt cùng bạo ngược, Hà Gia Duyệt theo bản năng co rúm lại, ánh mắt kẻ này giống như rắn độc âm hiểm, khiến cho cậu không rét mà run.

Hà Gia Duyệt dùng sức lắc đầu, thanh âm run rẩy nói, “Tôi..... tôi không đắc tội với anh.....anh..... anh buông tha cho tôi đi!”

Lâm Anh Kiệt nghe cười tiến đến trước mặt Hà Gia Duyệt, “Mày không phải biết võ thuật sao? Đến a!”

Hà Gia Duyệt bị khí thế cường đại của hắn khiến cho sợ hãi, cố gắng điều tâm, dùng sức đạp một cước đi ra ngoài, nhưng là hai quân đối chọi, khí thế của cậu đã mất, xuất chiêu thức cũng là ngoài mạnh trong yếu, huống chi Lâm Anh Kiệt không phải chỉ có hư danh, so với đứa em trai được nuông chiều từ bé của hắn, hắn vẫn là có điểm dùng được.

Bất được chân Hà Gia Duyệt, đem người vác lên vai hắn, rồi dùng sức ném cậu ra phía trước.

“Á!” Hà Gia Duyệt kêu thảm thiết một tiếng, đau đớn đột nhiên ập đến khiến cho cậu muốn ngất đi.

Khủng bố hơn cả đau đớn chính là Lâm Anh Kiệt đã đè lên trên người cậu, một đôi tay như lưỡi rắn cứ lướt trên thân thể cậu.

Nhìn môi hắn đang áp sát, ngửi được mùi cồn nồng nặc lẫn hơi thở hôi hám của hắn, Hà Gia Duyệt run rẩy kịch liệt.

“Mày nên nhớ rõ! Mày gặp phải tao thì chỉ có một con đường duy nhất là hầu hạ tao cho tốt thôi!”

Những lời tàn khốc của Lâm Anh Kiệt như lưỡi dao sắc bén, cắt nát chút ý chí cuối cùng của Hà Gia Duyệt, cả người hoàn toàn hồng mắt, hoàn toàn thành rối gỗ.

Lâm Anh Kiệt nhanh chóng cởi sạch quần áo của Hà Gia Duyệt, may mắn ngọn đèn hôn ám, nên không phát hiện được thân thể của cậu có gì khác thường, sau đó nhấc bổng Hà Gia Duyệt lên, cho cậu ngồi lên trên con ngựa kia như đang cưỡi ngựa, tiếp theo cố định hai tay của cậu ở vị trí hai tai của con ngựa, hai chân trói ở hai bên hông ngựa, rồi mới ấn nút, đầu ngựa tách ra khiến cho thân người duỗi ra đến cực hạn, cả người Hà Gia Duyệt liền nằm úp sấp xuống dưới.

Lâm Anh Kiệt rất là hài lòng, vuốt ve tấm lưng bóng loáng của Hà Gia Duyệt, “Bảo bối nhi, đáng người không sai!”.

Hà Gia Duyệt hai mắt vô thần, cả người run rẩy, khớp hàm khanh khách rung động, lại một chữ cũng nói không nên lời.

Lâm Anh Kiệt đưa tay xuống hậu huyệt của cậu xoa bóp, nhíu mày, “Thao! Sao chặt như thế! Vậy lão tử còn làm được gì nữa?”

Hắn cũng không kiên nhẫn làm cái gì khuếch trương, trực tiếp rút một cái phân thân cực đại trên tường xuống, “Bảo bối! Trước hết dùng thứ này đi!”.

Hà Gia Duyệt vẫn không có phản ứng.

Thẳng đến khi Lâm Anh Kiệt chẳng chút lưu tình mà đem thứ đạo cụ kia đâm thẳng vào hậu huyệt của cậu, Hà Gia Duyệt mới thê lương hét lên, toàn thân bởi vì kịch liệt đau đớn mà co rút, ướt đầm mồ hôi lạnh, máu tươi đỏ sẫm từ miệng vết thương nhanh chóng uốn lượn chảy xuống theo cặp chân dài trắng nõn.

Lâm Anh Kiệt rất là vừa lòng, đưa tay chấm máu tươi vẽ một đường dọc xương sống của cậu tạo thành một đường tơ hồng ghê người, “Tốt lắm, hiện tại không cần gel bôi trơn nữa! Tao luôn cho rằng, gel bôi trơn tốt nhất nên là tự nhiên!”

Hắn cởi quần, ngồi vào sau lưng ngựa, đem phân thân nhờ dùng thuốc kích thích mà trương căng hướng vào hậu huyệt máu tươi đầm đìa.

Hà Gia Duyệt tâm như tro tàn, nếu có thể, cậu tình nguyện chết ngay lập tức.

Nhưng vào lúc này, cửa mở.

Mai típ, bần ngủ (^ _ ^)

73. Chương 73

Sau khi Kì Nhạc Chi đưa ra mấy vạn khối vốn là toàn bộ tiền tiêu vặt, cuối cùng mua được nhân viên tạp vụ, lao vào gian phòng đặc biệt này, đập vào mắt chính là cảnh bi thảm khủng khiếp như vậy, máu toàn thân sôi sục, sau đó cậu không còn ý thức được gì nữa mà chỉ còn hành động theo bản năng.

Lâm Anh Kiệt chỉ thấy một thiếu niên mắt đỏ ngầu không muốn sống lao đến đánh hắn, một tay túm lấy hắn, rồi hàng loạt cú đấm như bão tố trút xuống, đánh cho hắn không cách nào chống đỡ.

Không phải hắn không muốn phản kháng, mà thiếu niên này vốn là luyện công phu, nếu luận về thực lực, có khả năng ngang ngửa nhau, nhưng thiếu niên kia cơ hồ liều mạng mà đánh, đánh cho Lâm Anh Kiệt choáng váng tối tăm mặt mũi, chỉ có thể cố gắng che chở những vị trí quan trọng, tránh cho bị thương nghiêm trọng.

Hắn muốn bảo dừng lại, nhưng thiếu niên kia như đã phát điên rồi, căn bản là không nghe thấy hắn đang nói cái gì, chỉ một lòng một dạ muốn đem hắn quét khỏi địa cầu này.

Lâm Anh Kiệt nằm trên mặt đất ban đầu còn muốn hỗ trợ, nhưng rất nhanh đã bị lối đánh điên cuồng của Kì Nhạc Chi khiến cho sợ hãi, chỉ còn cách nằm ngay đơ giả chết.

Thẳng đến khi Kì An Tu và Diêu Nhật Hiên lao vào, không chế được thiếu niên điên cuồng này, Lâm Anh Kiệt mới ới ra một ngụm máu tươi, lớn tiếng chất vấn, “Con mẹ nó chúng mày là ai hả? Biết lão tử là ai không?”

“Biết! Không phải là Lâm gia đại công tử Lâm Anh Kiệt sao?” Kì An Tu đem con giao cho Diêu Nhật Hiên quản lý, như một ngọn núi vững chãi bảo hộ đằng trước bọn họ, lạnh lùng nói, “Tôi là Kì An Tu, đánh cậu là con tôi! Nếu như cậu muốn làm to chuyện thì cứ việc nhắm vào Kì gia chúng tôi! Bất quá tôi nghĩ, Lâm gia nhà cậu chắc chẳng có bản lĩnh đấu lại tập đoàn Vinh Huy của tôi nếu không muốn sụp đổ đi!”

Lâm Anh Kiệt đương nhiên biết Kì gia, hắn quả thật cũng không dám động đến Kì gia, “Nhưng thằng nhóc này liên quan gì đến các người?”

Kì An Tu túm cổ áo, lôi Lâm Anh Kiệt đứng lên, nghiêng răng phần nộ, hai mắt dường như phát ra lửa, “Vậy đứa bé đó liên quan gì đến mày? Sao mày lại làm như vậy đối với nó?”

Lâm Anh Kiệt dữ tợn kêu to, “Chuyện này không liên quan đến ông!”

Kì An Tu hít sâu một hơi, cố gắng không chế lửa giận bùng bùng, “Chỉ cần là con người thì đều không thể tha thứ cho những gì mà mày làm! Tao biết mày không có tính người, nhưng nếu như chuyện đại thiếu gia Lâm gia làm ra loại chuyện mất nhân tính này, mày còn muốn ngồi lên ghế chủ tịch Lâm gia sao?”

“Ông thích thì đi mà làm! Bọn thiếu gia chuyện xấu vốn đã nhiều, thêm một cái cũng chẳng sao!”

Kì An Tu vốn trầm ổn nhưng đối mặt với hạng người xấu xa như vậy cũng nhịn không được, vừa giờ nắm đấm lên thì đột nhiên Hà gia cha mẹ hoang mang rối loạn xông vào, “Đã xảy ra chuyện gì? Chuyện gì vậy?!”

“Á ” Khi nhìn thấy Hà Gia Duyệt toàn thân trần trụi nằm trên ngựa gỗ, hạ thân còn nhiễm đầy máu tươi, Hà mẹ mặt mày thét lên sợ hãi một tiếng, chịu không nổi kích thích mà hôn mê.

Hà ba ba cũng cảm thấy thiên toàn địa chuyển, ngay đứng cũng không vững. Lúc này Kì Nhạc Chi mới khôi phục một chút lý trí, Diêu Nhật Hiên buông con ra, “Nhanh thả Gia Duyệt xuống đi!” Còn mình thì chạy qua đỡ Hà ba ba.

Hà ba ba cả người run rẩy, mặt trắng bệch như tờ giấy, trong nháy mắt dường như đã già đi mười tuổi, không thể nhúc nhích nổi.

Khi Kì Nhạc Chi quệt nước mắt đem Hà Gia Duyệt cả người hoàn toàn đại ra ôm đến trước mặt Hà ba ba thì nước mắt Hà ba ba mới từng giọt từng giọt rơi lên người con mình, đau đớn muốn chết.

“Không!” Hà ba ba phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, như phát rồ lao qua, siết cổ Lâm Anh Kiệt, gương mặt gầy gò bởi vì thống khổ không thể chịu nổi mà trở nên vằn vẹo, “Thằng khốn nạn! Tao giết mày! Tao giết mày!”

“Hà tiên sinh! Bình tĩnh! Bình tĩnh!” Kì An Tu cố gắng kéo Hà ba ba ra, “Vì loại người như thế mà đèn mạng có đáng không? Nghĩ đến vợ của anh! Nghĩ đến con anh đi! Bọn họ đều cần có anh chăm sóc! Anh giết nó, chẳng lẽ lại uổng phí sinh mệnh vì thứ như nó sao?”

Lý trí của Hà ba ba mới từ từ khôi phục lại, Hà ba ba run rẩy chỉ Lâm Anh Kiệt, “Con của tao còn chưa đến mười tám tuổi! Thằng khốn nạn, tao phải tố cáo mày! Tố cáo mày!”.

“Vậy ông cứ đi tố cáo đi? Xem tôi có sợ không?” Lâm Anh Kiệt không chút sợ hãi, “Mắt mặt chỉ có mấy người thôi! Bất quá chỉ là một công ty nghiên cứu thuốc mới mở, còn tưởng rằng mình mạnh lắm sao?”

“Mày.....” Hà ba ba tức giận đến choáng váng, cả người lão đảo như muốn té ngã.

Kì An Tu vội vàng đỡ lấy Hà ba ba, khoe miệng Lâm Anh Kiệt lộ ra ý cười tàn nhẫn, “Loại nhà nghèo bần cùng như các người dường ra được một đứa con như thế, may mắn mới được bốn thiếu gia để mắt đến mới chơi nó! Muốn làm to chuyện sao? Đơn giản muốn tiền chứ gì! Nói giá đi, cho ông chọn đó! Đủ mua mười cái công ty như nhà mấy người cũng được!”

“Mày khinh người quá đáng!” Diêu Nhật Hiên thật sự không thể nhịn được nữa vọt đi lên, một cước đá vào người hắn.

Không ngờ Lâm Anh Kiệt cư nhiên lại chẳng buồn né tránh, đứng yên chịu một cước của Diêu Nhật Hiên, còn ngả ngón đùa giỡn, “Hoa mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu! Bị mỹ nhân như cưng đánh chết, coi như là chết có ý nghĩa, đến a! Lại đến a!”

Đối với loại người hỗn đản như vậy, Diêu Nhật Hiên cũng không có biện pháp, vẫn là Kì An Tu bình tĩnh hơn, “Tiểu Hiên, trở về! Chuyện này giao cho anh xử lý! Trước đưa Hà thái thái cùng Gia Duyệt đến bệnh viện quan trọng hơn!”.

Hà ba ba không ngừng rơi nước mắt, run run đưa tay cởi nút áo nhưng không cách nào cởi ra nổi, Kì An Tu hiểu ý, cởi áo khoác của mình ném cho con trai, “Mau choàng cho Gia Duyệt đi!”

Kì Nhạc Chi lau nước mắt nước mũi lem nhem, trước lấy áo khoác của cha choàng cho Hà Gia Duyệt, nhưng hạ thể của Hà Gia Duyệt vẫn còn lỏa lồ. Cậu vội nhìn quanh quất, mới lấy cái chăn lông trên giường quần chặt lấy cả người Hà Gia Duyệt.

Diêu Nhật Hiên đỡ lấy Hà ba ba, Kì An Tu ôm lấy Hà thái thái, không tiếng động rời khỏi căn phòng đó.

Lâm Anh Kiệt lúc này mới kêu lên, “A Hào, mày chết chưa? Mau gọi người đến a! Đưa lão tử vô bệnh viện!” (sao tự đứng mềnh lại thích bạn này nhỉ)

Hà ba ba đi ở cuối cùng, nghe tiếng đột nhiên quay đầu, dùng một loại ánh mắt phi thường kỳ lạ ánh mắt nhìn Lâm Anh Kiệt, lại nhìn sang Lâm Anh Hào đang bò dậy, dường như muốn đem bộ dáng hai người bọn họ khắc vào trong lòng.

Lâm gia huynh đệ không sợ người khác làm ra vẻ hung hăng hay tàn khốc với mình, nhưng duy chỉ có loại ánh mắt này của Hà ba ba lại khiến cho bọn chúng rợn tóc gáy. Giống như là ăn quen thịt dê rồi đột nhiên có một ngày phát hiện, dê cũng mọc ra răng nanh bén nhọn lao vào xé xác bọn họ.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Lâm Anh Hào không nhịn được nữa, quát lên.

Hà ba ba lại âm trầm nhìn gã một lần nữa, từ từ quay đầu lại, vẫn tiếp tục bộ dáng yếu ớt lão đảo phải nhờ Diêu Nhật Hiên đỡ ra ngoài.

Điện thoại đương nhiên vẫn là gọi cho Ngưu Kiến Minh, trước kia Ngưu Kiến Minh làm bác sĩ trong một bệnh viện, cho đến bảy tám năm trước thì viện trưởng ở đó về hưu, Kì gia hỗ trợ mua cổ phần ở đó, sau đó lại đầu tư thêm trang thiết bị, toàn quyền ủy thác cho Ngưu Kiến Minh quản lý, biến thành bệnh viện tư nhân của họ, người Kì gia sử dụng cũng tiện hơn.

Ngưu Kiến Minh bởi vì chăm sóc cho Diêu Nhật Hiên và Kì Hạnh Chi, sau khi được Kì gia đồng ý, bắt đầu mở rộng quan hệ với các quốc gia có triển khai kế hoạch theo dõi nghiên cứu người song tính, cộng đồng khởi xướng thành lập hồ sơ bí mật trao đổi trên mạng, đối với tư liệu về người song tính nghiêm khắc giữ bí mật, chỉ dùng số hiệu để trao đổi với nhau, nhờ vậy mà tích lũy được kinh nghiệm phong phú.

Vừa thấy thương tích của Hà Gia Duyệt, Ngưu Kiến Minh cực kì phẫn nộ, “Đây là do tên súc sinh mất nhân tính nào làm ?”.

Kì An Tu vỗ vỗ vai Ngưu Kiến Minh, “Hiện tại không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, trước mau chữa trị cho đứa bé này, cả mẹ nó nữa!”.

Hà mẹ mẹ là vì bị kích thích quá lớn nên mới ngất đi, chỉ cần giao cho hộ sĩ chăm sóc, truyền dịch một chút thì đã có thể tỉnh lại.

Khó khăn là Hà Gia Duyệt, cậu đem chính mình cuộn vào trong tấm chăn, cự tuyệt bất luận kẻ nào đụng vào. Ai nói chuyện cũng không phản ứng, chỉ gắt gao cắn chặt răng, một chữ cũng không chịu nói.

“Tiểu Duyệt! Tiểu Duyệt cậu đừng như vậy mà!” Kì Nhạc Chi không ngừng rơi nước mắt, cố gắng tới gần, nhưng cứ mỗi lần cậu tới gần một chút, Hà Gia Duyệt liền lui xa hơn, phía dưới tấm chăn ầm ầm chảy ra một đường dài màu đỏ sẫm.

Kì Nhạc Chi nghẹn ngào khóc, hối hận vô cùng.

Chỉ tại mình! Có phải không? Nếu như mình kiên trì không cho cún con đi, vậy cậu ấy cùng lắm chỉ nổi giận với mình, sao đến nỗi gặp phải thảm kịch như thế.

“Tiểu Duyệt, nói chuyện với ba ba được không? Để cho bác sĩ xem vết thương đi con?”

Đều nói nam nhi hữu lệ bất khinh đạn(*), nhưng nước mắt Hà ba ba không cách nào ngừng rơi được, đây là đứa con duy nhất của mình, là tất cả hy vọng, là toàn bộ kiêu ngạo của mình! Ông trời sao nỡ tàn nhẫn, bất công, lại đi đối xử với con trai của tôi như vậy! Sao ông nỡ đối xử như vậy với một đứa trẻ vị thành niên chứ?

(*)Nam nhi không dễ dàng rơi lệ

Tim Hà ba ba như bị ai bóp nát.

Rất nhanh, bởi vì trọng thương, gương mặt nguyên bản tái nhợt không một tia huyết sắc của Hà Gia Duyệt bắt đầu ứng hồng một cách bất bình thường, đây là dấu hiệu phát sốt.

Ngưu Kiến Minh thử mọi cách mà không có kết quả, hạ quyết tâm, “Cường chế gây mê!”

Sợ lại động đến Hà Gia Duyệt, hộ sĩ đành phải cầm bình phun thuốc mê, Hà Gia Duyệt dù có cố gắng chống đỡ như thế nào cũng không nổi nữa, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Giải phẫu mất hơn hai giờ, khi Ngưu Kiến Minh bước ra, đôi mắt đã đỏ quạch, tháo xuống khẩu trang thở ra một hơi, đem nước mắt nuốt vào trong bụng, mới dùng thanh âm khàn khàn mở miệng nói chuyện, “Hậu đình bị thương nghiêm trọng, tổng cộng mười hai miệng vết thương, dài nhất 10cm, ngắn nhất 1cm, sâu nhất là 2cm!”.

Anh nói không được nữa, hung hăng một quyền nện ở trên tường, “Tên khốn kia hoàn toàn chẳng dùng chút đồ bôi trơn lẫn tiền hí gì đã trực tiếp đem đạo cụ đẩy vào! Đứa bé này sợ là đến một hai tháng cũng không thể ăn uống bình thường, chỉ có thể tiêm thuốc dinh dưỡng, phải tuyệt đối nằm trên giường tĩnh dưỡng! Nó cơ hồ mất đi nửa cái mạng rồi!” Ngưu Kiến Minh che mặt nói không được nữa. Bản thân mình cũng có con, có thể hiểu được tấm lòng của người làm cha làm mẹ, ai có thể chịu được nỗi đau này?

Hà mẹ mẹ cùng Hà ba ba nghe xong thì ánh mắt đã trở nên vô hồn, bị thương không sao tả xiết.

Kì Nhạc Chi ngồi xổm trong góc tường ôm đầu không ngừng khóc, tâm như bị dao cắt nát cún con của ta, Tiểu Duyệt đáng thương của ta!

Diêu Nhật Hiền nằm trong lòng Kì An Tu cắn răng yên lặng rơi lệ, Kì An Tu gắt gao ôm lấy Diêu Nhật Hiền, ánh mắt trầm tĩnh đáng sợ. Bọn họ lúc này trong lòng đều nghĩ đến Vận Phúc, cho nên bọn họ càng bị xúc động lấy, nếu Vận Phúc của họ bị đối xử như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ đau đến chết!

Lại đợi một lúc lâu, Ngưu Kiến Minh mới kìm nén cảm xúc, nâng cao thanh âm nói, “Bất quá may mắn là, phía trước của đứa bé này không có việc gì, hẳn là chưa bị tên súc sinh kia phát hiện. Trừ bỏ cổ tay cùng cổ chân bị dây trói, cùng vài vết máu bầm trên người, còn lại thì không có vấn đề gì khác.”.

Cuối cùng anh mới đề nghị, “Tinh thần của đứa bé này bị đả kích quá lớn, các vị tốt nhất nên tìm một bác sĩ tâm lý cổ vấn một chút. Bằng không, dù có cứu được thì nó cũng chỉ còn là một cái xác vô hồn.”

“Bác sĩ..... ngài..... ngài đây là ý gì?” Hà ba ba nắm chặt tay Ngưu Kiến Minh, như đang nắm lấy dây cứu mạng.

Ngưu Kiến Minh cũng nắm lại tay Hà ba ba, rất là thành khẩn nói, “Đừng nói đến chuyện đứa nhỏ đột nhiên chịu đả kích lớn như thế, chính là người lớn cũng chịu không nổi. Tôi e rằng tinh thần của nó không ổn! Như vậy cũng rất có khả năng xuất hiện hai loại tình huống, một là cam chịu, trở nên u uất. Hai là mất đi ý chí sinh tồn, không ngừng chìm đắm vào trong cơn ác mộng đó, có khả năng sẽ phát triển trở thành bệnh trầm cảm, thậm chí.....tự kỷ.”

“Duyệt Duyệt của mẹ!” Hà mẹ mẹ thất thanh kêu thảm thiết, cùng Hà ba ba hai người ôm đầu khóc rống, mọi người khác nhìn thấy tim như bị đao cắt.

74. Chương 74

Ngưu Kiến Minh quả nhiên đã đoán đúng, Hà Gia Duyệt sau khi hiệu lực của thuốc mê qua đi, ngày hôm sau tỉnh lại, cả người hoàn toàn yên lặng, mất đi toàn bộ thần thái lúc trước, giống như một con rối gỗ trống rỗng.

Ngay cả khi thân thể đau đớn, cậu vẫn cắn chặt khớp hàm không rên một tiếng, cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không nói, hoàn toàn đem chính mình ngăn cách với mọi người ở ngoài, tự tạo một bức tường lạnh như băng.

Bác sĩ tâm lý được mời tới, nhìn tình hình này, căn bản không thể làm gì được, đành chỉ đạo bọn họ, “Hiện tại chỉ có cách dựa vào sự quan tâm thương yêu của thân nhân, hảo hảo nói chuyện với cậu bé. Chỉ cần cậu ta chịu mở miệng, cho dù là thống thống khoái khoái khóc một hồi cũng được, bằng không, bóng ma thống khổ to lớn tồn tại ở trong lòng, cậu ấy rất có khả năng sẽ tự sát, hoặc là mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng, sau này sẽ mang đến một loạt di chứng!”

Hà mẹ mẹ ngã vào trong lòng Hà ba ba khóc không thành tiếng, “Đứa nhỏ là ở đang cần một cái công đạo a! Chúng ta thiếu nó một cái công đạo! Chẳng lẽ thật sự không có cách nào đối phó với tên súc sinh kia sao?”

“Tuyệt không!” Kỳ An Tu cùng Hà ba ba trăm miệng một lời kiên quyết phủ nhận.

Hà ba ba nâng lên ánh mắt, tuy rằng bi thương, lại cực kì kiên định, “Ngày tháng sau này, Tiểu Duyệt xin nhờ các vị chiếu cố!”

Diêu Nhật Hiền hốt hoảng, “Hà tiên sinh, anh đừng làm việc gì ngu ngốc!”

Kỳ An Tu nhìn ánh mắt trầm tĩnh của Hà ba ba, kéo lại người yêu, “Yên tâm! Hà tiên sinh sẽ không làm chuyện điên rồ đâu.”

Hai người cha không tiếng động trao đổi ánh mắt, Hà ba ba đỡ lấy vợ, ở bên tai vợ cúi đầu nói, “Anh cần em giúp, chúng ta hiện tại trở về đi! Tiểu Duyệt cần công đạo, chúng ta ở trong này, nói nhiều đều là dư thừa! Nhất định phải làm gì đó cho con.”

Hà mẹ mẹ nhìn người chồng luôn kề vai sát cánh mấy chục năm qua, đột nhiên hiểu được, không khóc nữa, ngẩng đầu đứng thẳng, “Đúng! Chúng ta phải làm gì đó cho Tiểu Duyệt, chúng ta trở về!”

Hà mẹ mẹ nắm chặt tay Diêu Nhật Hiền, “Tiểu Duyệt nhà tôi xin nhờ các vị!”

“Hai người.....” Diêu Nhật Hiền định hỏi thêm, Kỳ An Tu đã giữ lấy vai cậu trịnh trọng đáp, “Chúng tôi sẽ chăm sóc Tiểu Duyệt như con ruột của mình!”

Hà ba ba gật gù đầu, ôm Hà mẹ mẹ ngẩng cao đầu đi ra ngoài.

Kỳ An Tu khi họ đi ngang qua bên người, buông một câu, “Có chuyện gì thì điện thoại cho tôi, sẽ càng ổn thỏa hơn.”

Hà ba ba nắm lấy tay Kì An Tu, cảm kích gật gật đầu.

Nhìn bọn họ dần đi xa, Diêu Nhật Hiền mới hỏi, “Bọn họ..... mọi người..... rốt cuộc muốn làm gì vậy? Chuyện phạm pháp không thể làm đâu!”

Kì An Tu vỗ vỗ vai cậu, “Yên tâm! Chúng ta đều có tính toán, biết đúng mực. Bất quá nên trả lại cho Gia Duyệt công đạo, nhất định phải làm vậy! Nếu không đứa nhỏ này sẽ không bao giờ khá lên được.”

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, Kì Nhạc Chi vẫn như cũ canh giữ trước giường bệnh của Hà Gia Duyệt, nhẹ nhàng thì thầm không biết đang nói gì với cậu bé.

Nước mắt của Diêu Nhật Hiền lại trào ra, nghẹn ngào khôn kể, “Nếu Gia Duyệt không tốt, Nhạc Nhạc đời này cũng sẽ không tha thứ cho chính mình! Nó cả ngày chưa ăn gì cả!”

Kì An Tu đem cậu ôm vào trong ngực, vuốt lưng cậu trấn an, “Nhạc Nhạc đúng là một ngày chưa ăn gì cả, ngẫm lại Gia Duyệt đã trải qua cái gì? Cứ cho nó làm chút chuyện tạ tội với Gia Duyệt đi, hy vọng trong lòng Nhạc Nhạc sẽ dễ chịu một chút!”

Hắn nâng mặt Diêu Nhật Hiền lên, “Nhạc Nhạc một ngày chưa ăn gì cả em đã đau lòng, nhưng em một ngày không ăn gì thì anh cũng đau lòng! Chúng ta về nhà trước, tắm rửa một cái ăn gì đó rồi nghỉ ngơi một chút. Gia Duyệt ở trong này không phải chuyện ngày một ngày hai, chúng ta nếu cũng suy sụp, ai tới chăm sóc con?”

Diêu Nhật Hiền dùng sức gật gật đầu, lau nước mắt, “Chúng ta chào Ngưu bác sĩ một tiếng rồi về nhà trước đi!”

Bên này, phu phu hai người về nhà trước, nhưng không dám kể lại quá nghiêm trọng với người trong nhà.

Kì gia gia tuổi lớn, tim không tốt, sợ ông chịu không nổi loại kích thích này, chỉ nói Hà Gia Duyệt bị Lâm gia hai huynh đệ đả thương, phải vào bệnh viện, Hà gia cha mẹ bận lo xử lý chuyện pháp luật, cần bọn họ tạm thời đến bệnh viện chăm sóc Hà Gia Duyệt hộ.

Kì gia gia vô cùng phẫn nộ, “Đi tìm số điện thoại của Lâm gia, ba gọi cho bọn chúng! Thật quá đáng, sao có thể tùy tiện liên động thủ đánh người chứ? Bất hai anh em chúng nó đến tạ tội!”

Kì An Tu vội xoa dịu cha mình, “Nhạc Nhạc đã đánh hai đứa nó rồi, xem như đã trút giận, không cần ba phải ra mặt đâu, việc này cứ để cho chúng con xử lý là tốt rồi.”

Kì Dân Hạo mới chịu từ bỏ.

Bất quá xoay người, hai phu phu lại đem Kì Hạnh Chi kêu vào phòng, vẽ mặt nghiêm túc nói sự thật cho Kì Hạnh Chi biết.

Kì Hạnh Chi sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, Kì An Tu thận trọng báo cho con, “Vận Phúc con nhất định phải nhớ kỹ, vô luận là lúc nào, cũng không được dây dưa với những kẻ như vậy! Nếu con xảy ra chuyện thì ba ba và cha không thể sống nổi đâu biết chưa?”

Kì Hạnh Chi thành thành thật thật gật đầu, lại liên tục lắc đầu, “Con tuyệt đối không dám!”

Diêu Nhật Hiền lớn tiếng cảnh cáo, “Còn có, nếu con muốn mua thứ gì thì về nhà tìm cha cùng ba ba, nhất quyết không thể đòi hỏi người ngoài! Nếu tham lam những thứ vốn không thuộc về mình thì sớm hay muộn cũng sẽ thiệt thân như vậy!”

Kì Hạnh Chi nuốt nước miếng, “Vậy tìm ông với cô được không ạ?”

“Đương nhiên có thể! Nhưng những người khác tuyệt đối không được, biết không?” Kì An Tu ngẫm lại vẫn là lo lắng, “Quên đi, con vẫn là dọn về nhà ở đi! Để con ở bên ngoài, cha thủy chung không an tâm.”

“Nhưng mà cha ơi, trường học có quy định nga, chỉ có năm thứ ba mới có thể ở bên ngoài.”

Diêu Nhật Hiền liền nói ngay, “Vậy sau này hết giờ học nhất định phải quay về phòng, không được ở lại bên ngoài! Buổi tối kiên quyết không được theo người ta ra ngoài chơi! Sau này mỗi ngày ba sẽ gọi điện thoại kiểm tra!”

Kì Hạnh Chi gật đầu như gà con mổ thóc, chuyện này cậu có thể làm được. Lấy vẻ bề ngoài cao ngạo của cậu, vốn đã không có bạn, trừ bỏ đi học, chính là quay về phòng ngủ hoặc lên mạng xem tạp chí bất quá, cần bản rất ít giao tiếp.

Kì Hạnh Chi quả thực rất ngoan ngoãn, thậm chí ngay cả nói chuyện với con trai đều phải hết sức bảo trì khoảng cách. Như vậy quả thật an toàn, nhưng lại tìm không được bạn trai! Quả thực là một nỗi lo khác.

Ái! Nuôi một Tiểu Phượng hoàng quả thật có nhiều thứ phải quan tâm nha!

Kì An Tu hai phụ phụ chỉ chợ mứt một chút, lại đi nấu canh, làm vài món ăn Kì Nhạc Chi thích, chuẩn bị ít quần áo cho Kì Nhạc Chi rồi mang đến bệnh viện.

Kì Nhạc Chi mệt mỏi không chịu được, đã muốn ghé vào bên giường Hà Gia Duyệt mà ngủ, nhưng ngay cả trong lúc ngủ mơ, cậu cũng gắt gao nắm tay Hà Gia Duyệt, dường như sợ buông lỏng tay thì Hà Gia Duyệt sẽ biến mất.

Thấy bọn họ tiến vào, mí mắt Hà Gia Duyệt khẽ nâng một chút, cũng nhìn về phía bọn họ, nhưng mà là nhìn về phía sau lưng bọn họ, hơi hơi lộ ra một tia nghi hoặc.

Diêu Nhật Hiền hiểu ý của cậu, “Gia Duyệt đừng sợ, cha mẹ cháu có chuyện quan trọng phải làm, cho nên tạm thời không thể tới chăm sóc cháu.”

Kì An Tu lại trực tiếp lay tỉnh con, nói cho bọn họ sự thật, “Cha mẹ Gia Duyệt cảm thấy bất bình vì Gia Duyệt, bọn họ đang tìm cách lấy lại công đạo cho cháu, cho nên không có thời gian đến đây, mới nhờ chúng tôi chiếu cố cháu.”

Ánh mắt Hà Gia Duyệt lóe lên một chút, lại nhanh chóng che dấu.

Hết thấy đều bị Kì An Tu thu vào đáy mắt, khuyên giải an ủi cậu bé, “Gia Duyệt yên tâm, tôi sẽ giúp cháu để ý đến cha mẹ cháu, bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Cháu chỉ cần an tâm dưỡng bệnh là được!”

Hà Gia Duyệt rốt cuộc vẫn là nhịn không được, khẽ liếc Kì An Tu một cái. Kì An Tu trong lòng nhẹ nhàng thở ra, đứa nhỏ này chung quy vẫn không có hoàn toàn lạnh lùng, vẫn là quan tâm đến cha mẹ nó.

Hắn âm thầm quyết định, mới nhẹ nhàng hỏi con, “Nhạc Nhạc, con mau ăn gì đó đi, sau đó đi tắm rửa một cái, xem cả người con bẩn như thế này, thôi hoặc, đừng có đem vi khuẩn truyền cho Gia Duyệt. Đúng rồi, con vẫn là muốn ở trong này chăm sóc Gia Duyệt sao? Có cần cha đến trường xin cho nghỉ một tuần không? Nhưng bài học thì phải làm sao đây?”

Kì Nhạc Chi dùng giọng nói khàn khàn nói chuyện, “Cha, cha có thể nói với thầy giáo, dạy qua vô tuyến được không? Vậy còn phiền cha mang máy tính của con đến đây!”

“Cùng cha còn khách khí cái gì?” Kì An Tu cười cười xoa đầu con, “Lát nữa bảo chú Ngưu chuẩn bị cho con một cái giường ở đây luôn, có con ở trong này chăm Gia Duyệt, nó cũng sẽ an tâm hơn. Ba ba và cha sẽ ở cách vách, có việc thì gọi chúng ta nga!”

Kì Nhạc Chi đáp, “Hai người cứ về đi! Có con chăm sóc cho Tiểu Duyệt là được rồi.”

“Không được!” Diêu Nhật Hiền lập tức cự tuyệt, “Chúng ta đã hứa với Hà tiên sinh và Hà thái thái sẽ chăm sóc Gia Duyệt như con ruột của mình, nào có đứa nhỏ nằm viện, cha mẹ ở nhà nghỉ ngơi? Con dù sao cũng là một đứa trẻ, đem nó giao cho con, chúng ta cũng không yên tâm! Cha cùng ba ba đã chuẩn bị đầy đủ đồ đạc rồi, không lẽ con tính không đi toilet, không ăn không ngủ chăm sóc Gia Duyệt?”

Kì Nhạc Chi cuối cùng cũng lộ ra nụ cười ngượng ngùng, thật sâu nhìn Hà Gia Duyệt, “Tiểu Duyệt, mình đi trước ăn cơm, tắm rửa một cái a!”

Cũng không để ý tới Hà Gia Duyệt không đáp lại, đem tay cậu cẩn thận bỏ vào trong chăn rồi mới xoay người nhanh chóng vùi đầu ăn cơm.

Kì An Tu cố ý chế nhạo, “Đây là chó dữ chụp môi sao? Con ăn chậm một chút không được à?”

Hắn cùng Diêu Nhật Hiên mở túi hành lý ra bố trí, người đặt bồn hoa, sắp lại đồ đạc, còn phủ vài tấm đệm lên sofa, đến khi Kì Nhạc Chi dọn dẹp sạch sẽ đồ ăn ngăn nắp lên, toàn bộ phòng bệnh đã hoàn toàn thay đổi.

Kì Nhạc Chi ngốc lăng nói một câu, “Thật có cảm giác như đang ở nhà nga!”

Hai người cha nhìn nhau cười, rất là đắc ý.

Diêu Nhật Hiên cười hỏi, “Gia Duyệt a, mấy thứ này cháu hẳn là nhận ra đi? Tất cả đều là lấy ở nhà cháu đấy!”

Hà Gia Duyệt nhắm mắt lại không chịu đáp, bọn họ cũng không trách cậu.

Kì An Tu cuối cùng mới lấy ra một thứ dưới đáy thùng, “Nhạc Nhạc con xem đây là cái gì?”

“Bản bút ký của con!” Kì Nhạc Chi kinh hãi nhận lấy, “Nguyên lai cha có mang đến? Sao không nói sớm?”

Kì An Tu cười nói, “Đây là ba ba con nghĩ ra, sợ con buồn, không thích xem tivi nên mới mang nó đến. Nếu cha nói sớm thì sau con vui như vậy được chứ?”

Một luồng khí ấm áp, vui vẻ ở phòng bệnh lặng yên lưu chuyển.

Hà Gia Duyệt khẽ vùi sâu vào trong chăn, quả thật cảm thấy thả lỏng hơn rất nhiều.

Nhưng trong lòng cậu càng thêm quan tâm một vấn đề, cậu thật sự có thể có được công đạo sao?

Ô hô hô, ai đoán được Hà pa pa sẽ trả thù kiểu gì, có người đoán trúng thì mai sẽ post típ ()/

75. Chương 75

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuộc sống của Hà Gia Duyệt vẫn tuân theo một trình tự nhất định.

Buổi sáng mỗi ngày tỉnh dậy lúc bảy giờ, chú Diêu đã chuẩn bị sẵn nước ấm, dịu dàng giúp cậu chà lau sạch sẽ thân thể, thay một bộ đồ khác.

Sau khi Diêu Nhật Hiên ở trước mặt cậu bình thần thừa nhận mình cũng là song tính nhân, chú Diêu là người duy nhất được Hà Gia Duyệt cho phép được đụng vào cơ thể của mình.

Rồi hộ sĩ tiến vào, giúp cậu thay một bình dịch dinh dưỡng khác. Mà Kì Nhạc Chi cùng bọn họ ở bên cạnh ăn bữa sáng, giống y như đang ở nhà nói nói cười cười.

Tám giờ, bình thường là giờ học bắt đầu. Máy tính được mở, Kì Nhạc Chi ngồi bên giường cậu đặt máy lên một chiếc bàn, điều chỉnh góc độ cho cả Hà Gia Duyệt cũng nhìn thấy rõ, bắt đầu một buổi học y như đang ở trường.

Kì An Tu lúc này phải đến công ty làm việc, Diêu Nhật Hiên phải trở về nhìn qua Kì gia gia, sau đó chuẩn bị cơm trưa, đồng thời mang quần áo bẩn về giặt sạch, rồi chuẩn bị quần áo sạch sẽ khác.

Mười hai giờ, Diêu Nhật Hiên mang cơm trưa đến.

Nghỉ trưa một lát là đến giờ học buổi chiều. Không thể không nói, Kì Nhạc Chi quả thật là một đứa trẻ tốt, rất chăm chỉ, khi nghe giảng bài vô cùng chuyên tâm, căn bản không có sai sót.

Buổi tối bảy giờ, Kì An Tu tan tầm quay về.

Sau khi ăn cơm chiều xong, hai phụ huynh bọn họ sẽ trở về nhà một chuyến, miễn cho Kì gia gia lo lắng, rồi mới quay lại với bọn họ.

Mà Kì Nhạc Chi thì nhất quyết một bước cũng không chịu rời khỏi Hà Gia Duyệt, ngay cả giường cũng nhất định phải nằm song song cùng cậu, buổi tối nắm chặt tay Hà Gia Duyệt mới yên tâm ngủ.

Nhìn thấy hai đứa trẻ như vậy, Diêu Nhật Hiên rất là hoài nghi, “Nhạc Nhạc có phải hay không cùng Gia Duyệt.....”.

Kì An Tu tỏ vẻ lão luyện ngắt lời, “Hắn là còn không có! Nếu thật sự đã làm, Nhạc Nhạc hiện tại hẳn là phải ôm Gia Duyệt cùng nhau ngủ chứ sao lại nắm tay cùng nhau ngủ.”

Diêu Nhật Hiền tức giận liếc mắt qua, “Em nói là tình cảm! Anh nghĩ cái gì vậy hả?”

Kì An Tu nhún vai, rất là vô tội, “Anh cũng nói là tình cảm mà! Có một số việc là càng làm càng yêu!”

“Nhưng tại nó còn chưa trưởng thành!” Diêu Nhật Hiền quát mắt nhìn ông chồng giờ nắm đấm lên, “Ít nhất phải đợi trưởng thành đã! Hơn nữa, Gia Duyệt như bây giờ, lúc nào mới thoát khỏi bóng ma tâm lý còn rất khó nói! Trong cái đầu heo của anh lại nghĩ đến mấy thứ chuyện loạn thất bát tao!”

“Là anh nói vậy!” Kì An Tu ôm người yêu đang tức giận nghiêm chỉnh nói, “Anh đã hỏi qua bác sĩ tâm lý rồi, ông đề nghị với anh, nói nếu là sau khi cậu nhóc đó bị cưỡng bạo, người yêu có thể toàn tâm toàn ý làm một lần với cậu ta, sẽ nhanh chóng giảm bớt cảm giác tội lỗi của bản thân và sự phủ định chính mình, một lần nữa thiết lập sự tin tưởng giữa đôi bên là rất tốt. Em thử ngẫm lại coi, cứ mỗi lần chúng ta đang làm, không phải em sẽ cảm nhận được tình yêu của anh sao?”

Diêu Nhật Hiền suy nghĩ một lúc, cảm thấy đúng là như vậy, “Nhưng Gia Duyệt vẫn còn nhỏ quá, loại chuyện này chúng ta nên được sự đồng ý của cha mẹ thằng bé mới được!”

Kì An Tu cười cười hôn nhẹ hai gò má của cậu, “Anh lại chưa nói muốn Nhạc Nhạc hiện tại phải làm cái gì.” Sắc mặt hắn bỗng nhiên ngưng trọng, “Hiện tại chuyện quan trọng nhất, là giải quyết hai tên xấu xa của Lâm gia!”

Diêu Nhật Hiền nhìn không được hỏi, “Hà tiên sinh và Hà thái thái rốt cuộc đang làm gì vậy? Mọi người rốt cuộc định đối phó với hai anh em Lâm gia kia ra sao?”

Kì An Tu se mắt cười nhẹ, “Em quên mất rồi sao, hai vị Hà gia xuất thân từ nghề gì?”

“Chế thuốc a!” Diêu Nhật Hiền đột nhiên mở to hai mắt nhìn, “Mọi người sẽ không hạ độc đi?”

Kì An Tu thật sự không nín được, phì cười, “Em coi tiểu thuyết võ hiệp nhiều quá rồi, còn hạ độc! Bất quá, hẳn là cũng có hiệu quả như nhau đi!”

“Là sao?”

Diêu Nhật Hiền vẫn còn muốn truy hỏi, Kì An Tu lại ôm cậu nằm xuống giường, “Ngủ đi! Mỗi ngày đều ép mình như thế, em không mệt sao? Khi nào cần biết thì em sẽ được biết!”

Ai, vì hai đứa nhóc kia, suốt ngày phải ở lại cái bệnh viện này, làm hại hắn cùng Tiểu Hiền yêu dấu ngay cả vận động yêu thích nhất đều không thể làm. Nhưng mà đây không phải là trách nhiệm của heo cha sao?

Đầu heo nghĩ nghĩ, mình quả nhiên là trụ cột gia đình rất có trách nhiệm ha!

Diêu Nhật Hiền vẫn còn đang mơ mơ màng màng nghĩ nghĩ, kia rốt cuộc là loại độc được vô sắc vô vị gì đây?

Trong mộng, cậu nhìn thấy điệp cốc y tiên Hồ Thanh Ngưu (*).....

(*)Nhân vật trong truyện Ý Thiên của bác Kim, từng chữa cho Trương Vô Kỵ ớ

Không sai biệt lắm một tháng sau, Hà ba ba cuối cùng cũng điện thoại cho Kì An Tu, “Phiên anh đến nhà chúng tôi một chuyến.”

Kì An Tu lập tức đánh xe đến Hà gia. Nhiều ngày không thấy, hai vợ chồng Hà gia có vẻ tái nhợt tiêu tụy rất nhiều, thậm chí mái tóc đã lấm tấm bạc, nhưng tinh thần của họ thì cực kỳ phấn chấn, vừa thấy liền biết, suốt những ngày qua họ đã điên cuồng làm việc cả ngày lẫn đêm.

Hà ba ba thật cẩn thận đưa ra hai chai thủy tinh nhỏ chứa chất bột màu trắng, “Hai tên cầm thú nhà họ Lâm, mỗi đứa một bình. Tôi cần một người tin cậy, đem thứ này cho bọn chúng uống.”

Hà mẹ mẹ lấy sổ tiết kiệm trong nhà ra, “Tiền không thành vấn đề!”

Kì An Tu lắc đầu, đem quyển sổ kia đẩy về, “Tiền quả thật không thành vấn đề. Tôi trong khoảng thời gian này đã liên lạc với vài người bạn, hai tên nhóc nhà họ Lâm kia ở bên ngoài chắc tôi không ít người,

người muốn tự tay đưa bọn chúng xuống địa ngục rất nhiều. Tôi có thể giúp anh mang thuốc đi, nhưng mà tôi phải biết, uống thứ này, rốt cuộc có phản ứng gì.”

Hà ba ba cắn răng tràn đầy hận ý, “Bọn chúng không phải thích chơi sao? Chỉ cần uống thứ này, đời này, bọn chúng chỉ có thể bị người chơi! Còn tuyệt đối tra không được nguyên nhân!”

Kì An Tu đã hiểu, đưa tay tiếp nhận hai bình thuốc, “Trong vòng 3 ngày, tôi cam đoan sẽ để cho bọn chúng uống. Các vị cũng mệt mỏi rồi, hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày, dưỡng tinh thần. Đợi có tin tức, chúng ta sẽ cùng đến bệnh viện thăm Gia Duyệt.”

Hà ba ba Hà mẹ mẹ gật gù đầu, bọn họ quả thật rất mệt mỏi, tinh thần đã muốn chống đỡ đến cực hạn, chưa từng trị hai tên cầm thú Lâm gia, bọn họ cũng không muốn đi gặp con.

Kì An Tu không có nuốt lời, sáng sớm ba ngày sau, Hà gia cha mẹ đã nhìn thấy tin tức tràn ngập khắp nơi.

“Thiếu gia nhà giàu ăn chơi trác táng, tự hiến cúc hoa cam tâm bị sát!”

Dưới tiêu đề chấn động là một tấm ảnh chụp rất lớn, báo chí còn phỏng đoán là hai anh em nhà họ Lâm giàu có.

Tuy rằng hai người đàn ông trần trụi trong hình đang quỳ trên mặt đất như chó đã bị bôi đen mặt, nhưng Hà ba ba chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra hai tên cầm thú kia.

Cơ hồ cùng thời gian, chuyện Lâm gia huynh đệ bị dạy dỗ tình ái nhanh chóng lan truyền trên mạng, rất nhanh đã bị tuôn ra tư liệu lẫn danh tính. Mặc kệ Lâm gia có quan hệ xã hội rộng như thế nào hay tiền bạc nhiều đến đâu, có giải thích ra sao đi nữa cũng không thể ngăn được làn sóng của dư luận, ngược lại càng ngăn thì càng lan rộng, huyền não một hồi.

Mà cùng lúc đó, rất nhiều người đã từng bị Lâm gia huynh đệ xâm phạm, nhân cơ hội này đều công bố thêm càng nhiều tư liệu chính xác, tuyên bố muốn tố cáo Lâm gia.

Lâm gia còn chưa kịp bịt miệng bọn họ, thì lại xuất hiện thêm vô số những người giấu tên không ngừng tuôn ra lời gièm pha Lâm gia. Như là trốn thuế lậu thuế, vi phạm pháp luật linh tinh tin tức thực thực giả giả nhằm chống đối, khiến cho Lâm gia sứt đầu mẻ trán, không có cách nào ứng phó, bị tra ra không ít vấn đề. Mà cổ phiếu của công ty lại xuống dốc không phanh, nguyên khí đại thương, các cổ đông không ngừng bán cổ phần ra hoặc chuyển nhượng.

Nguy cơ tài chính khiến cho Lâm gia đành phải chấp nhận hy sinh, tuyên bố trên thông tin đại chúng, làm rõ chuyện xấu của hai anh em Lâm Anh Kiệt, Lâm Anh Hào, hoàn toàn trục xuất khỏi gia môn.

Chỉ chưa đầy vài tháng, hai vị thiếu gia Lâm gia từng tiếng tăm lừng lẫy lưu lạc đến một quán bar vô danh làm ngư lang, vẫn là chuyên môn bị người người thao.

Ba năm sau, Lâm Anh Kiệt vừa hít thuốc phiện vừa đi bán mình, bị kích thích khiến cơ tim tắc nghẽn đột tử đầu đường. Mà Lâm Anh Hào dù sao tuổi còn trẻ, bị một lão già từ Trung Đông mua về làm tính nô. Tuy rằng quá không có thiên lý, nhưng tốt xấu gì cũng có thể yên bình sống hết nửa đời sau, đối với gã mà nói, đã cảm thấy phi thường may mắn.

Từ đó về sau, không còn tin tức gì của hai kẻ đó nữa.

Sáng sớm ngày mà Lâm gia hai huynh đệ gặp chuyện không may, Kì Nhạc Chi đã biết được tin tức từ mạng internet.

“Tiểu duyệt! Cậu nhìn nè, mau nhìn nè!” Kì Nhạc Chi kích động vịn phần đem laptop đưa đến trước mặt Hà Gia Duyệt, “Hai kẻ súc sinh kia đều đã bị giáo huấn! Đây khẳng định là ba mẹ cậu làm đó!”

Trên màn hình nhìn thấy hai kẻ khiến cho cậu khiếp hãi, đồng thời cũng hận đến tận xương tủy, vẻ mặt đăm đăm nhiều ngày nay của Hà Gia Duyệt cuối cùng cũng thay đổi, cả người Hà Gia Duyệt run rẩy, ánh mắt mang theo hận ý mãnh liệt nhìn chằm chằm vào máy tính chỉ hận không thể đem máy tính thiêu ra hai cái động.

“Duyệt Duyệt!” Cha mẹ cả tháng trời chưa từng thấy mặt cuối cùng cũng trước mặt Hà Gia Duyệt. Bọn họ đã đi nhuộm đen tóc, thu thập chính tề, nhưng về tiêu tụy từ khóe mắt đuôi lông mày vẫn là không lừa được ai.

Nước mắt tràn ra, Hà gia cha mẹ ôm con khóc lớn không ngừng, “Là cha mẹ vô dụng, hại con chịu ủy khuất! Hai kẻ bại hoại kia đã bị giáo huấn, Duyệt Duyệt có thể tha thứ cho cha mẹ không?”

Hà Gia Duyệt giật giật miệng, cổ họng đau đớn như bị lửa đốt, không thể phát ra thanh âm. Khóe mắt nóng ướt nhưng lại không thể nặn ra một giọt lệ.

Từ chối nửa ngày, cậu suy sụp gất gao nhắm hai mắt lại. Vẫn là cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm.

Kì Nhạc Chi thật sự không biết nên làm sao mới tốt.

Thù đã báo, thương tích đã dưỡng tốt, nhưng cún con của cậu lại mất đi toàn bộ sức sống, trở nên một người hoàn toàn khác hẳn.

Lại ở bệnh viện tĩnh dưỡng một tháng, Hà Gia Duyệt xuất viện.

Nhưng sau khi về nhà, Hà Gia Duyệt cả ngày đem mình khóa ở trong phòng, làm sao cũng không đi ra, nói cũng không nói, luôn chờ đợi ngồi trong góc tường ngăn người, chỉ cần có một cơn gió nhẹ thổi qua thôi cũng chấn kinh như chuột nhắt, gất gao lui thành một đoàn, run cầm cập.

Mỗi buổi tối, nếu không có ai ở bên cạnh, cậu sẽ thức trắng cả đêm không dám ngủ. Chỉ cần nhắm mắt lại thì sẽ nghĩ đến chuyện đêm đó, rồi cả người ướt đẫm mồ hôi mà bưng tỉnh.

Sau khi biết được tình hình, Kì Nhạc Chi không ngồi ngốc ở nhà được nữa, nhanh chóng thu dọn hành lý sang nhà Hà Gia Duyệt.

Nhưng Hà Gia Duyệt lại cự tuyệt chấp nhận Kì Nhạc Chi như khi ở bệnh viện, thậm chí ngay cả gặp cũng không chịu gặp. Khi Kì Nhạc Chi đang sốt ruột thì nhận được một tin nhắn, chỉ có một hàng chữ to:

Cậu là cái gì của tôi?

Câu hỏi khiến cho tim Kì Nhạc Chi đau đớn.

Kì Nhạc Chi cũng đem chính mình nhốt ở trong nhà suy nghĩ hai ngày, rồi mới xuống lầu gõ cửa phòng ngủ chính.

“Nhạc Nhạc, trễ vậy rồi, có gì không con?”

Kì Nhạc Chi mở to mắt, trên gương mặt hơi non nớt lại tỏa ra ý thành thực mà kiên định, “Ba ba, cha, con muốn kết hôn!”

Ai đáp đúng câu hỏi kì trước thì thưởng nè~~lát nữa xử kịp thì post chương kế luôn, làm vậy cho nóng sốt

76. Chương 76

Kì An Tu và Diêu Nhật Hiên hai mặt nhìn nhau một hồi lâu, Kì An Tu mới nhíu mày hỏi, “Nhạc Nhạc, là cha nghe lầm à? Con muốn kết hôn?”

Kì Nhạc Chi có chút khó xử ngại ngùng, nhưng vẫn là kiên định gật đầu, “Con muốn kết hôn với Tiểu Duyệt, con.....” Cậu gãi gãi đầu, mặt đỏ bừng, “Con..... con hẳn là phải chịu trách nhiệm với cậu ấy!”

Diêu Nhật Hiên trợn mắt, “Con..... hai đứa đã làm cái gì?”

Mặt Kì Nhạc Chi đỏ như trái cà chua, phải ở trước mặt người nhà thừa nhận loại sự tình này, vẫn là thực mất mặt, cậu lắp bắp nói “Chúng con..... làm..... đã làm một nửa.....”.

Nga! Kì An Tu yên lòng, đã nói dùng đôi mắt lão luyện của ta sao lại có khả năng nhìn lầm?

Diêu Nhật Hiền vẫn còn cố hỏi, “Vậy hai đứa làm đến bước nào rồi?”

Mặt Kì Nhạc Chi đỏ đến mức sắp xuất huyết đến nơi, Kì An Tu bèn đem vị ba ba tò mò kéo lại, “Em hỏi nhiều như vậy để làm chi? Cho con nó chút riêng tư được không?”

Diêu Nhật Hiền chu môi, “Em cũng là quan tâm bọn nó thôi mà!”

Kì An Tu sờ sờ đầu Diêu Nhật Hiền trấn an một chút, hỏi con chính đề, “Nhạc Nhạc, con suy nghĩ kỹ chưa, cùng với Gia Duyệt kết hôn? Đây không phải là chuyện đùa đâu, kết hôn là chuyện cả đời, con có xác định là con muốn ở bên Gia Duyệt cả đời chưa?”

Vết đỏ ửng trên mặt Kì Nhạc Chi vẫn chưa ta, nhưng vẫn là dùng sức gật gật đầu, “Tuy rằng con không hiểu lắm chuyện tình cảm, nhưng mà cha, trước kia cha cũng nói qua, có quá nhiều sự lựa chọn cũng không phải chuyện tốt. Con hiện tại rất thích Tiểu Duyệt, có lẽ tương lai sẽ gặp được người tốt hơn cậu ấy, có lẽ sau đó nữa lại còn càng nhiều đối tượng tốt hơn. Nhưng con không muốn cứ vĩnh viễn đi tìm. Nếu con thích cậu ấy, sớm quyết định một chút, đời này con chỉ cần thích một mình cậu ấy thì tốt rồi. Những người khác cho dù tốt hay không, cũng không liên quan đến con nữa. Cho dù là tạm thời chúng con có không hợp, nhưng mà chúng con đều còn nhỏ, hai người đều có thể cùng nhau điều chỉnh lẫn thích ứng, cho nên con nghĩ, hai chúng con ở bên nhau cả đời hẳn là không có vấn đề gì lớn.”

Kì An Tu nghe được âm thầm thở dài trong lòng, người nói đùa nhỏ này ngốc sao, nó vẫn là suy nghĩ cặn kẽ đó chứ. Người nói nó thông minh sao, nó lại thành thật giống như Tiểu Hiền, chỉ cần nhận định cái gì thì sẽ không thay đổi nữa.

Diêu Nhật Hiền rất tán đồng cách nói của con, “Nếu là nói như vậy, chỉ cần Hà gia cha mẹ không phản đối, ba ba sẽ tán thành! Người cả đời hảo hảo đàm một lần duyên ái, có năng lực đủ nở hoa, chính là chuyện thực hạnh phúc. An Tu, anh nói có phải hay không?”

Kì An Tu nghĩ nghĩ, “Nếu không hai đứa đính hôn trước?”

Kì Nhạc Chi lắc đầu, “Chúng con đều tròn mười sáu tuổi, chỉ cần người lớn chấp thuận, là có thể kết hôn. Nếu chỉ là đính hôn, vẫn là có thể thay đổi, con không thích như vậy. Vì cái gì không trực tiếp kết hôn chứ? Đối mọi người đều có sự ràng buộc.”

Ánh mắt cậu trở nên âm trầm, “Tình huống hiện tại của Tiểu Duyệt thật không tốt, nếu không có người đem cậu ấy kéo ra khỏi bóng tối, đời này cậu ấy sẽ không bao giờ vui vẻ nữa. Nếu kết hôn, con có thể quang minh chính đại chiếu cố cậu ấy. Cậu ấy gặp chuyện không may con cũng có trách nhiệm, nếu Tiểu Duyệt không vui, con cũng sẽ không vui, ba ba, cha, hai người để cho con kết hôn đi!”

Diêu Nhật Hiền vì sự hiền lành thiện lương của đứa con mà cảm động không thôi, Kì An Tu trầm ngâm trong chốc lát, “Vậy được rồi, con về phòng đi, cha và chú Hà sẽ hẹn gặp nhau trước, chọn một lúc thích hợp thì cả nhà chúng ta cùng đi bãi phỏng, hỏi thăm ý của nhà họ.”

Kì Nhạc Chi gật đầu trở về phòng, lại lo lắng bổ sung một câu, “Phải nhanh nga!”

“Biết rồi! Con mới tí tuổi đầu đã lo kết hôn!” Kì An Tu cười chế nhạo một câu, Kì Nhạc Chi ngượng quá chạy mất.

Diêu Nhật Hiền trong khoảng thời gian ngắn còn có chút không tiếp thụ được, “Trời ạ, Nhạc Nhạc muốn kết hôn ? Vậy An An cùng Vận Phúc thì sao đây?”

Kì An Tu vui vẻ, “Chuyện duyên phận thì đâu có tính lớn nhỏ, nếu Nhạc Nhạc thật sự hữu duyên với Gia Duyệt, sớm kết hôn một chút cũng tốt! Chúng ta coi như cũng bớt được một mối lo.”

Diêu Nhật Hiền gật đầu, “Vậy chúng ta có cần phải chuẩn bị đến Hà gia cầu hôn ? Mà cầu hôn phải làm cái gì? Có cần ba ba cùng đi không? Em phải đi nói với ba!”

Kì An Tu ôm lấy cậu, cười ha ha, “Ngày mai em hãy nói tin xấu này với ba ba đi, miễn cho ông kích động cả đêm ngủ không! Nói đi cũng phải nói lại, còn không biết Hà gia có đáp ứng hay không đây, hai người chúng ta cứ đi trước, nếu thành, mới là chính thức cầu hôn, nếu như không đồng ý thì mặt mũi ba ba để ở đâu?”

Diêu Nhật Hiền ngẫm lại cũng đúng, mỉm cười hạnh phúc, “Bất quá cứ nghĩ đến Nhạc Nhạc sắp kết hôn, em thật kích động nga!”.

“Kia vì chúc mừng, chúng ta làm chút chuyện quan trọng đi!” Kì An Tu ôm lấy cậu lặn vào chăn.

Nói thật hẳn cũng có chút lo lắng, vì cái gì đã lén lút đem thuốc tránh thai đổi được mấy tháng, Diêu Nhật Hiền vẫn không có mang thai? Chẳng lẽ thật sự là tuổi đã lớn, năng lực thụ thai suy giảm ?

Heo nghĩ, hẳn còn phải tiếp tục cố gắng!

Ngày hôm sau, khi Kì An Tu gọi điện cho Hà ba ba, ngỏ ý muốn gặp mặt, Hà ba ba ập a ập úng nói, “Vừa lúc..... Chúng tôi cũng muốn mời các vị đến một chuyến.....có chuyện muốn nhờ các vị.”.

Nga? Kì An Tu có chút khó hiểu, buổi chiều xử lý xong công việc, về nhà đón Diêu Nhật Hiền, sau đó đến Hà gia.

Mời hai người vào thư phòng, khóa cửa, Hà gia hai vợ chồng liếc nhau, trên mặt đều là vô cùng xấu hổ, vẫn là Hà ba ba mở miệng, “Chúng tôi biết..... loại yêu cầu này, thật sự có chút ép buộc.”.

“Nhưng mà, Duyệt Duyệt như bây giờ..... căn bản không thể sống cuộc sống như người bình thường” Hà mẹ mẹ nói đến đây liền rơi nước mắt, “Chúng tôi thật sự..... thật sự cũng không có biện pháp gì. Bác sĩ tâm lý nói có lẽ.....có lẽ biện pháp này có thể thử một lần.”.

Kì An Tu ần ần có vài phần hiểu rõ, “Ý của hai người là.....”.

Hà ba ba vốn là người đọc sách, nói thẳng không được, đành phải thử hỏi dò, “Nhạc Chi thực thích Gia Duyệt đi?”.

Kì An Tu không đành lòng để cho hai vợ chồng họ nói ra những lời gian nan như thế, dùng cách nói có vẻ ôn hòa lại, “Các vị là muốn cho Nhạc Chi cùng Gia Duyệt ở chung?”.

Hà gia cha mẹ mặt đều đỏ, lại gật gật đầu, “Thật sự..... thật là không có biện pháp! Tình trạng của đứa bé này càng ngày càng nghiêm trọng, cả ngày không ngừng tắm rửa, ăn cũng ăn không vô, uống cũng uống không được, gầy đến chỉ còn da bọc xương. Buổi tối chúng tôi ở bên nó, nó vẫn ngủ không yên giấc, dù sao nó cũng đã lớn như thế, đối với tôi và mẹ nó vẫn là có khoảng cách nhất định.”.

Kì An Tu nói thẳng, “Vừa lúc hôm nay chúng tôi đến đây cũng là có chuyện muốn cầu hai vị. Nhạc Nhạc nhà chúng tôi, ngày hôm qua đã nói với chúng tôi là nó muốn kết hôn với Gia Duyệt, hy vọng các vị đồng ý.”.

Lúc này đến phiên Hà gia cha mẹ kinh ngạc, “Kết..... Kết hôn?”.

“Đúng, là kết hôn.” Diêu Nhật Hiền thành thật đáp, “Lại nói tiếp, chúng tôi cũng là người làm cha mẹ, đương nhiên biết các vị vừa rồi nói vậy có bao nhiêu khó khăn. Nếu không còn cách nào, sao có cha mẹ nào lại nguyện ý để cho con của mình chung sống trước hôn nhân với kẻ khác.”.

Hà gia cha mẹ rất là cảm động nhìn Diêu Nhật Hiền.

“Nhưng mà, nếu muốn chịu trách nhiệm với đứa nhỏ này, không bằng để cho chúng kết hôn đi.” Diêu Nhật Hiền vô cùng thành khẩn, “Suy bụng ta ra bụng người, Hạnh Chi nhà chúng tôi cũng giống như Gia Duyệt vậy, nếu hôm nay đặt mình vào hoàn cảnh của hai người, nếu như chúng tôi ở vào vị trí của hai người thì tôi sẽ cảm thấy, kết hôn mới là cách tốt nhất cho Gia Duyệt.”.

Hà gia cha mẹ dùng sức gật đầu, Hà mẹ lau đi nước mắt, run rẩy nói, “Kỳ thật chúng tôi..... chúng tôi có nghĩ tới, nhưng mà như vậy đối với Nhạc Chi nhà các vị thì rất bất công! Dù sao cậu bé còn nhỏ như thế đã phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc cho Gia Duyệt, thật sự là quá khó khăn cho cậu ấy!”.

Kì An Tu mỉm cười, “Biết Nhạc Nhạc nhà chúng tôi nói thế nào không?”.

Hắn đem hết thấy những gì Kì Nhạc Chi nói tối hôm qua thuật lại một lần, “Bọn nhỏ có khi còn suy nghĩ kỹ càng hơn người lớn chúng ta. Cho nên hôm nay chúng tôi đến đây, là thực chân thành thỉnh cầu các vị đồng ý hôn sự này, nếu các vị không phản đối, chúng tôi sẽ chọn ngày tốt chính thức tới cửa cầu hôn.”.

Diêu Nhật Hiền nghĩ đến chuyện khác, “Tình trạng của Gia Duyệt hiện tại không phải thực ổn định, có lẽ không thích hợp làm rình rang, nhưng những gì nên làm thì chúng ta đều sẽ làm, chủ yếu là trước cho bọn nhỏ một cái danh phận, để cho Nhạc Nhạc có thể danh chính ngôn thuận giúp các vị cùng chăm sóc Gia Duyệt. Hôn lễ chính thức có thể chờ bọn chúng lớn một chút, tốt nghiệp trung học xong hẵng cử hành. Các vị chỉ có một mình Gia Duyệt, sau khi kết hôn, cũng có thể để cho Nhạc Nhạc ở lại nhà này, cuối tuần trở về nhà chúng tôi là được. Hai người nghĩ sao?”

Hà gia cha mẹ liếc nhau, “Hai người đã suy nghĩ chu đáo như thế, chúng tôi thật không biết làm sao mới cảm ơn hai người được!”

Kì An Tu cười ha ha, “Nói cái gì cảm tạ với không cảm tạ, sau này chính là người một nhà rồi, hiện tại quan trọng hơn là làm cho Gia Duyệt khôi phục lại. Thằng nhóc nhà tôi nói nếu hai người đồng ý, nó muốn mang Gia Duyệt đi ra ngoài chơi, chẳng phải đang trong kì nghỉ đông sao? Để cho Gia Duyệt ngồi buồn chán ở nhà cũng không tốt, chi bằng để cho bọn nhỏ ra ngoài dạo chơi.”

“Nhưng mà..... chỉ có hai đứa nhỏ, được không?”

Diêu Nhật Hiền cười, “Chuyện này hai vị cứ yên tâm, nhà chúng tôi trừ bỏ Hạnh Chi, hai thằng nhóc kia từ nhỏ đã vào Nam ra Bắc như cơm bữa, Nhạc Nhạc làm việc rất ổn trọng, mang theo Gia Duyệt, nó sẽ rất cẩn thận.”

Hà mẹ còn có chút do dự, nhưng Hà ba ba lại gật đầu đồng ý, “Tôi tin tưởng Nhạc Chi, chúng tôi không nói nhiều nữa, gặp chuyện không may ngày đó nếu không có cậu bé đó tỉnh táo, nhanh chóng báo tin, lại một đường truy tìm thì Duyệt Duyệt đúng thật là bị hai tên súc sinh kia phá hủy! Đi ra ngoài đi một chút cũng tốt, nói không chừng Duyệt Duyệt có thể cởi mở hơn.”

Bốn vị người lớn thỏa thuận xong, bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị cho hôn lễ.

Mà người quan trọng nhất trong chuyện này, Hà Gia Duyệt, sau khi nghe được tin tức này, cuối cùng có một tia rung động. Nốt mình trong phòng suy nghĩ hồi lâu, lại gửi cho Kì Nhạc Chi một bức mail:

“Tôi không cần thương hại!”

Kì Nhạc Chi phản hồi lại :

Giữa tấm thiệp hoa hồng là ba chữ to “Anh thích em!”

“Mi điên à ?!”

Những lời này cuối cùng cũng có một chút phong cách cún con, Kì Nhạc Chi ở đầu bên này cười đến híp cả mắt, lại gửi đi một tấm hình, “Đây là nhẫn kết hôn anh chọn, đẹp không? Cha nói muốn chọn cho anh một cặp bự hơn, nhưng mà anh không thích, cũng biết là em sẽ không thích, liền chọn đôi này, bên trong đã khắc tên của chúng ta nha!”

Hai chiếc nhẫn bạch kim nho nhỏ ***g vào nhau, tựa như hai tiểu tinh linh then thừng, phát ra ánh sáng nhẹ nhàng ôn nhu mà cũng đầy ấm áp kiên định, xuyên qua đôi mắt đen của cậu mà tiến vào trong lòng.

Hà Gia Duyệt ngơ ngác nhìn hai chiếc nhẫn hồi lâu, chậm rãi, đôi mắt đã ươn ướt.

Á mệnh giới quá, mới có nửa tiếng nà xong hà

77. Chương 77

Nếu không phản đối, thì chính là chấp nhận.

Hà Kì hai nhà không hỏi ý Hà Gia Duyệt nữa mà là bắt đầu chuẩn bị thủ tục kết hôn.

Nói là làm đơn giản, nhưng những thứ cần phải chuẩn bị thật đúng là không ít.

Trang hoàng nhà cửa, ngày cử hành hôn lễ đều là người lớn hai nhà thỏa thuận chọn ra, nhưng cách cử hành hôn lễ là do Kì Nhạc Chi quyết định.

Vẫn là giáo đường mà năm xưa cha và ba ba kết hôn, vẫn là một chiếc xe ngựa đón một chú rể khác đến. Không mời khách khứa, chỉ có thành viên của hai gia đình, nhưng nhất định phải có đàn dương cầm cùng dàn hợp xướng. Kì Hạch Chi cảm thấy chỉ có loại không khí này mới đủ thần thánh.

Lễ phục là do Kì Hạch Chi chọn, cậu chẳng biết làm gì cả, chọn y phục chính là việc duy nhất cậu giỏi. Không chỉ có quần áo, ngay cả giày da, nước hoa, khăn tay, nơ,... đều đầy đủ hết. Hà Gia Duyệt không chịu đi đo quần áo, Kì Hạch Chi trực tiếp nhìn qua liền đọc ra một bộ số đo, y phục làm ra cứ nhiên phi thường vừa người.

Đang lúc Diêu Nhật Hiền bắt đầu cân nhắc có nên để cho đứa con này theo nghề may hay không thì Kì An Tu đã gạt ngay. Đứa con này, phỏng chừng trừ bỏ cái miệng ra, nó chỉ sợ ngay cả một ngón tay cũng lười động.

Đương nhiên, Kì Hạch Chi cũng tranh thủ kiếm thêm chút đỉnh bỏ túi đồng thời cũng lén lút mua không ít đồ mới, dù sao ba ba rất ngốc, ông với cha thì mở một con mắt nhắm một con mắt bao che cho cậu.

Chính là cậu cũng rất oán hận, “Thằng nhóc này sao có thể chạy trước chúng ta chứ?”

Kì An Tu xoa đầu đứa con thứ hai, “Ngoan đi! Đến khi con kết hôn, cha sẽ cho con đi Pari mua lễ phục kết hôn!”

Vậy còn được! Kì Hạch Chi kỳ thật rất dễ dàng thỏa mãn.

Kì An Chi bề bộn nhiều việc, nhưng trong điện thoại có hứa nhất định sẽ trở về đúng ngày cưới.

Tiệc kết hôn đương nhiên do Trần Vô phụ trách, thủ tục pháp lý thì đương nhiên đã có Kì An Na lo lắng chu toàn.

Khi heo cô biết tin này, kích động đến nước mắt đầm đìa, “Trời ạ! Thật sự là không thể tin được, tiểu bất điểm nhi cứ nhiên muốn kết hôn?”

Nói ra ai tin chứ? Ngay cả heo ông ngẫm lại cũng cảm thấy thực bất khả tư nghị. Bất quá đây là chuyện tốt nha, cháu trai đã kết hôn, vậy không phải ông sắp được ôm chắt trai a?

Hắc hắc, heo ông đắc ý dào dạt, cả ngày vui tươi hơn hở. Lão Đường kia lại thua ông một ván! Mình đã có ba thằng cháu, lão mới có một đứa, cháu mình đã kết hôn, thằng nhóc Đường Mộ Thần nhà lão vẫn là một chút động tĩnh cũng không có.

Kỳ thật người ta, cũng không phải một chút động tĩnh cũng không có, chỉ là động tĩnh kia nếu nói ra, chỉ sợ heo ông có muốn cũng cười không nổi.

Dưới sự chuẩn bị chu đáo của mọi người, hôn lễ của hai bạn nhỏ cuối cùng cũng nhanh chóng mà long trọng cử hành.

Tiếng chuông thanh thúy từ chiếc xe ngựa đã đến dưới lầu của Hà gia, Hà Gia Duyệt lại ngồi run rẩy ở trong phòng, lễ phục đã sớm mặc, nhưng mà cậu không có dũng khí đẩy cửa bước ra.

Ngoài chiếc xe ngựa tiến đến nghênh đón cậu, còn có một phong thư được luồn vào qua khe cửa.

Trên tấm thiệp màu hồng phấn viết một hàng chữ, “Anh muốn yêu em, ở bên em cho đến thiên trường địa cửu!” Phía dưới là hai khuôn mặt tươi cười đáng yêu.

Hà Gia Duyệt xem đi xem lại tấm thiệp nho nhỏ, cuối cùng lặng lẽ siết chặt nắm tay, đẩy cửa ra.

Ánh dương quang âm áp sáng ngời tràn vào nhà, phủ bộ lễ phục màu ngân bạch trên người cậu, tựa như ánh trăng cao quý mà tao nhã.

Ngoài cửa, Hà ba ba Hà mẹ mẹ nhìn đứa con cuối cùng cũng khôi phục chút thần thái, nước mắt liền rơi xuống, tiến lên gặt gao ôm lấy Hà Gia Duyệt.

Hà mẹ mẹ nói, “Duyệt Duyệt, con thật đẹp!”

Hà ba ba nói, “Con, con vĩnh viễn là kiêu ngạo lớn nhất của cha!”

Hà gia duyệt nắm lấy góc áo của cha mẹ, mắt đỏ hoe.

Hà ba ba mỉm cười, “Đi nhanh đi! Bọn họ còn đang chờ trong giáo đường đây !”.

Lúc đứng bên ngoài tòa giáo đường thần thánh, tâm trạng của Hà Gia Duyệt giống hệt như Diêu Nhật Hiên năm đó, cũng như bất kì người nào trước đó, đều là sợ hãi lẫn bất an.

Hà ba ba vỗ vỗ tay con, dùng giọng nói trầm ổn trấn an, “Không phải cả cuộc đời đều là hạnh phúc, bởi vì trên con đường đời, sẽ có rất nhiều chông gai lẫn cám dỗ. Nhưng nếu như trên con đường này, có người thật lòng thật dạ chấp nhận đi cùng với con, vậy thì con phải biết quý trọng, cũng như dũng cảm bước đi tiếp. Chỉ cần trong lòng có tình yêu, cha mẹ tin rằng các con nhất định sẽ cùng nhau đi đến bờ hạnh phúc. Chúc con hạnh phúc, con trai yêu quý của cha!”

Hà Gia Duyệt khẽ gật đầu.

Cánh cửa gỗ cổ kính lại một lần nữa mở ra, bên trong nghênh đón bọn họ là những khuôn mặt tươi cười chân thành nhất cùng những ánh mắt ấm áp, mà dưới bệ thờ, có một người đang chờ đợi, là một nhân vật chính khác của ngày hôm nay, người bạn đời của cậu, người đó đang cười đến sáng lạn, đẹp đến nỗi ngay cả ánh dương quang sáng ngời cũng trở nên ảm đạm thất sắc.

Hà Gia Duyệt vô thức bị nụ cười kia hấp dẫn, từng bước một đi đến phía trước.

Bởi vì nơi đó có ánh sáng, nơi đó có hơi ấm, nơi đó có hy vọng khiến cho người ta nguyện ý chìm đắm vào!

Cậu nói không nên lời, nhưng khi cha xứ hỏi cậu có đồng ý hay không, lại thận trọng gật gật đầu.

Kì Nhạc Chi ở trên mặt cậu hôn một cái, cười to quay về sau tung bó hoa cưới lên. Cũng không để ý xem ai bắt được, liền kéo cậu chạy về sau giáo đường.

Hà Gia Duyệt không biết cậu ta muốn làm gì, lại bị cảm xúc mãnh liệt của cậu ta cuốn hút, lần đầu tiên lộ nụ cười mỉm nhẹ nhàng.

“Mau! Thay quần áo!” Kì Nhạc Chi dẫn Hà Gia Duyệt vào phòng thay quần áo, nhanh chóng ném ra hai chiếc túi du lịch thật to, “Chúng ta còn phải đi máy bay đấy! Quần áo thay ra cứ bỏ ở đây đi, mọi người sẽ dọn sau.”

Nhanh chóng, Kì Nhạc Chi đã thay một bộ đồ thể thao, giày leo núi, mà y phục chuẩn bị cho Hà Gia Duyệt cũng được đặt ngay bên cạnh, là đồ tình nhân giống nhau như đúc.

Đi đâu? Hà Gia Duyệt dùng ánh mắt hỏi.

“Chơi!” Kì Nhạc Chi lời ít mà ý nhiều, nhìn bộ lễ phục rườm rà trên người Hà Gia Duyệt, “Cần anh giúp không?”

Hà Gia Duyệt quả quyết lắc đầu, cậu vẫn không thể chấp nhận được khi người khác đụng vào thân thể của mình, tự mình thay đồ.

Xách túi đi ra, cả một đại gia đình đều đứng chờ ở bên ngoài.

Hà ba ba Hà mẹ mẹ mỉm cười dặn dò con, “Hoà thuận vui vẻ, ở bên ngoài phải chú ý an toàn, chiều cổ lẫn nhau, mỗi ngày đều phải gọi điện thoại về, biết không?”.

Hà Gia Duyệt gật đầu thật mạnh.

Kì gia cũng dặn dò vài câu đơn giản, chính là Kì An Chi kéo đứa em qua một bên, “Nhóc con! Nếu chú mày sản xuất ra được vài cục cưng, anh mày có thưởng!”

A? Kì Nhạc Chi đỏ bừng mặt mũi, “Em..... em sẽ không để cho Tiểu Duyệt sinh ra cục cưng sớm đâu! Tụi em còn nhỏ.....”.

“Vậy sau này sẽ sinh chứ?”.

Kì Nhạc Chi khẳng định gật gật đầu.

Kì An Chi vỗ vỗ vai cậu, “Nhớ sinh nhiều nhiều nhé!”

Anh cả thật là đáng ghét mà! Kì Nhạc Chi đỏ mặt kéo tay Hà Gia Duyệt nhanh chóng chạy trốn chết.

Bên ngoài giáo đường, xe đã chuẩn bị sẵn cho họ, thẳng đến khi lên máy bay, Kì Nhạc Chi mới cười nói, “Anh cả của anh có mang người kia đến đây, chính là anh Mộ Thần thường nhắc với em. Anh ấy cũng rất tuần tú ha? Nghe nói trước đây lần đầu tiên anh cả nhìn thấy anh ấy, còn tưởng anh ấy là một cô bé, bắt quá hiện tại lại rất lạnh lùng. Không nghĩ tới hôm nay anh cả lại dẫn anh ấy đến, tức là tình cảm của họ vẫn còn tốt lắm!”

Hà Gia Duyệt gật gật đầu, nhưng mà, chúng ta phải đi đâu đây?

Kì Nhạc Chi nắm tay Hà Gia Duyệt, cười bí hiểm, “Anh sẽ mang em đến một nơi có núi, có tuyết, có hoa, có biển.”

Trên đời này có nơi như vậy sao? Hà Gia Duyệt không biết, càng thêm tò mò.

Khi máy bay hạ cánh thì đã là buổi tối.

Đến khách sạn đã đặt trước, Hà Gia Duyệt phi thường khẩn trương.

Trong phòng rõ ràng rất ấm áp, nhưng khi cậu nhìn chiếc giường lớn duy nhất trong phòng, lại hơi hơi run rẩy.

Kì Nhạc Chi tẩy sớ qua rồi từ trong phòng tắm đi ra, nhìn vẻ mặt của cậu, cái gì cũng không nói chỉ từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Hà Gia Duyệt.

78. Chương 78

Chương này bọn chém nhiệt tình, ai đọc thấy hem giống QT cũng đừng théc méc, mí lì bọn dốt văn tả cảnh nên có đỡ thì cũng ráng chịu nhé.

Kì Nhạc Chi dịu dàng ôm lấy Hà Gia Duyệt, hơi ấm cùng mùi hương độc đáo đầy nam tính bao trùm lấy người trong lòng.

Hà Gia Duyệt càng run rẩy mạnh hơn, rõ ràng người này sẽ không thương tổn mình, nhưng bản thân vẫn không thể khắc chế được nỗi sợ hãi nam giới. Không đến mười giây, cậu liền hét lên, cả người nằm trên mặt đất cuộn thành một đoàn.

“Tiểu Duyệt! Em đừng sợ!” Kì Nhạc Chi theo cậu cùng nhau quỳ trên mặt đất, kiên nhẫn trấn an Hà Gia Duyệt, “Anh sẽ không tổn thương em! Đừng sợ! Thả lỏng, em nhìn nè, là anh đây!”

Hà Gia Duyệt nửa ngày mới ngẩng đầu lên, nhìn Kì Nhạc Chi, cậu cố gắng áp chế nỗi sợ hãi của bản thân.

Nhìn ánh mắt yếu ớt đầy sợ hãi như con thú nhỏ bị đe dọa của cậu, Kì Nhạc Chi đau lòng không thôi, nhẹ nhàng vuốt lưng cho Hà Gia Duyệt, “Đừng lo lắng! Anh hứa với em, chúng ta chỉ cùng ngủ trên giường, anh sẽ không làm gì cả. Bởi vì mỗi tối em luôn gặp ác mộng, cho nên anh chỉ muốn chăm sóc em. Nếu như em cảm thấy khó chịu, anh sẽ gọi phục vụ đổi sang phòng có hai giường, được không?”

Hà Gia Duyệt kích liệt thở dốc một lúc, nhìn ánh mắt trong veo của Kì Nhạc Chi, từ từ bình ổn hô hấp, cuối cùng vịn tay Kì Nhạc Chi đứng dậy, bất an run rẩy nằm lên giường.

Kì Nhạc Chi dịu dàng đắp chăn cho Hà Gia Duyệt, cúi xuống, mỉm cười hỏi, “Anh có thể hôn em không? Chỉ là hôn nhẹ chúc ngủ ngon thôi.”

Hà Gia Duyệt nắm chặt chăn nhìn Kì Nhạc Chi, không đồng ý cũng không cự tuyệt.

Kì Nhạc Chi nghịch ngợm nở nụ cười, “Nếu em không phản đối thì anh hôn nha!”

Kì Nhạc Chi từ từ cúi xuống, hôn nhẹ lên trán Hà Gia Duyệt, “Ngủ ngon!” Rồi mới tháo mắt kính nằm xuống, tắt đèn.

Trong bóng tối, Kì Nhạc Chi thật sự chỉ nắm tay Hà Gia Duyệt cùng cậu ngủ, bàn tay to lớn ấm áp mang đến cảm giác vô cùng an tâm cho người khác. Một lúc sau cảm thấy Kì Nhạc Chi đã ngủ say, Hà Gia Duyệt mới chậm rãi trầm tĩnh lại, dần dần tiến nhập mộng đẹp.

Nghe thấy tiếng hô hấp đều đặn của Hà Gia Duyệt, Kì Nhạc Chi đột nhiên mở mắt, ánh mắt lóe lên ý cười giảo hoạt, bất động thanh sắc tới gần, vươn cánh tay đem cậu ôm vào trong ngực.

Trước khi đi, cha đã tìm không ít sách tâm lý cho Kì Nhạc Chi xem, muốn tiêu trừ bóng ma trong lòng Hà Gia Duyệt, bước quan trọng nhất là từ từ tiếp xúc thân thể thân mật với người khác.

Quả nhiên, cảm giác được độ ấm trên người Kì Nhạc Chi, Hà Gia Duyệt theo bản năng rúc sâu vào trong lòng cậu. đến hừng đông, cả người Hà Gia Duyệt đã hoàn toàn quấn chặt lấy Kì Nhạc Chi.

Kì Nhạc Chi đã sớm tỉnh nhưng không hề động dậy, đến khi Hà Gia Duyệt tỉnh dậy, mở to mắt kinh ngạc nhìn Kì Nhạc Chi.

Nga! Đáng vẻ mơ hồ của cún con đáng yêu cực kì a! Kì Nhạc Chi nở nụ cười, “Sớm an! Buổi tối em ngủ ngon không?”

Hà Gia Duyệt thấy đáng vẻ hiện tại của mình, đỏ mặt lên, ngượng ngùng rời khỏi ngực Kì Nhạc Chi.

Bất quá tối hôm qua cậu quả thật ngủ rất ngon, từ khi gặp chuyện không may tới nay, chỉ có bữa tối hôm qua mới được ngủ ngon giấc. Hai người thật sự ấm áp hơn ở một mình nhiều lắm, ngay cả cơn ác mộng ám ảnh cậu hằng đêm cũng không có đến quấy rầy.

Kì Nhạc Chi yêu thương xoa đầu Hà Gia Duyệt, “Nếu dậy thì đứng lên đi! Anh mang em ra ngoài chơi!”

Bị người khác đối xử như vậy, Hà Gia Duyệt cảm thấy có chút không được tự nhiên, sao cậu cứ có cảm giác cái kiểu Kì Nhạc Chi xoa đầu cậu cứ y như đang xoa đầu chó con nhà hần ta vậy?

Thu dọn đồ đạc một chút, hầu hết đều để lại ở khách sạn, chỉ mang theo vài món đồ quan trọng với ít quần áo, Kì Nhạc Chi cao hứng kéo Hà Gia Duyệt ra ngoài. Lại ngồi xe một lúc rất lâu mới đến chân núi.

Ngẩng đầu nhìn lên trong nháy mắt, Hà Gia Duyệt sợ ngây người.

Ngọn núi trước mặt vô cùng lớn, vô cùng hùng vĩ, cao chọc trời, đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng, dưới chân núi lại nở đầy hoa cỏ đủ màu sắc. Những cơn gió núi mát lạnh thổi qua, giống như có thể gột rửa hết thảy ưu phiền trong cuộc sống.

Kì Nhạc Chi hít một hơi thật sâu, “Có phải có cảm giác mình rất nhỏ bé không? Trước đây, lần đầu tiên ba ba và cha mang anh đến đây, chính là loại cảm giác này. Cảm thấy thế giới này ghê gớm thật, mà mình thật sự rất bé nhỏ không đáng kể, mặc kệ mình có bao nhiêu phiền não, ở trước ngọn núi hùng vĩ này chẳng đáng nhắc tới.”

Mở túi lấy ra bộ trang phục leo núi thật dày đưa cho Hà Gia Duyệt, sau đó quàng thêm chiếc khăn quàng cổ da dê, “Chúng ta sẽ leo lên núi ngắm biển! Bất quá nếu em đi không nổi, anh cũng không thể công em, nơi này rất cao, sẽ mệt chết người. Anh trước đây là nhờ cha dắt lên, em dám đi không?”

Bị khiêu khích như vậy, Hà Gia Duyệt trừng mắt nhìn Kì Nhạc Chi liếc mắt một cái, đi tới phía trước.

Kì Nhạc Chi tươi cười rạng rỡ vác ba lô đi theo sau, “Vậy em dắt anh đi lên được không?”

Hà Gia Duyệt nghĩ bụng, nếu ráp cho tên này thêm một cái đuôi cún, chắc nó sẽ vậy còn nhiệt tình hơn cả con chó vàng nhà hần ta. Nhưng tay vẫn là nắm chặt lấy tay đối phương, hơn nữa cả một đường đều không hề buông ra.

Ngay từ đầu là Hà Gia Duyệt kéo tay Kì Nhạc Chi, trên đường từ từ thành sóng vai cùng đi, mà càng về sau, lại đổi thành Kì Nhạc Chi kéo cậu lên.

Khi ánh hoàng hôn chiếu đỏ chân trời, Kì Nhạc Chi đầu đầy mồ hôi kéo cún con leo lên sườn núi. Hà Gia Duyệt còn muốn cậy mạnh, nhưng cậu không thể đi nổi nữa, xương cốt toàn thân rã rời, tuy vậy Kì Nhạc Chi vẫn không hề có ý tứ muốn dừng lại để nghỉ ngơi. Dọc theo đường đi trừ bỏ không ngừng ăn thịt bò cùng chocolate bổ sung thể lực, căn bản không được dừng lại.

Hà Gia Duyệt leo gần đến đỉnh núi rồi, cũng biết nếu quay ngược trở lại thì sẽ không cam lòng. Nhưng ngọn núi này quả thật quá cao, nếu không có Kì Nhạc Chi kéo cậu theo chắc cậu sẽ không bao giờ leo lên nổi.

“Tôi rồi!” Kì Nhạc Chi thở hổn hển đỡ lấy Hà Gia Duyệt leo lên vách đá cuối cùng, “Qua khỏi chỗ này là tới biển!”

Làm sao lại có biển trên một ngọn núi tuyết lớn như thế này? Hà Gia Duyệt không tin, lại vẫn đi theo Kì Nhạc Chi, tiếp tục đi lên.

Đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng trước khi mặt trời xuống núi, họ đã đi đến bờ “biển”.

Giống như là một giấc mơ vậy, trước mắt mở ra một nơi thần tiên bí cảnh. Không ngờ ngay trên cao nguyên này, cư nhiên thật sự che giấu một hồ nước khổng lồ, lớn đến nỗi không nhìn thấy bờ bên kia. Hồ nước màu lam u tĩnh, giống như một viên ngọc bích trân quý nhất thế gian, đẹp đến kinh tâm động phách, đẹp đến mức khiến cho người ta quên hết tất cả.

Hà Gia Duyệt hoàn toàn ngây ngốc, thiên nhiên dùng cách riêng của nó để chứng minh chúa tể của tinh cầu này chưa bao giờ là nhân loại, mà là chính bản thân nó.

Hồ nước u lam giống như bảo tàng thánh khiết, Kì Nhạc Chi cẩn thận kéo Hà Gia Duyệt đến gần, cảm nhận được thân thể cậu run run, đã có chút mơ hồ.

Kì Nhạc Chi nhìn thẳng vào mắt Hà Gia Duyệt, “Theo truyền thuyết thì biển này được tạo thành từ nước mắt của các vị thần tiên bởi vì thương xót thế nhân mà lưu lại, phàm nhân nếu hữu duyên đi vào nơi này, ngâm mình vào trong làn nước, có thể hoàn toàn rửa sạch dơ bẩn cả thân thể lẫn tâm hồn.”

Hà Gia Duyệt hiểu được, môi run run, mặt trắng bệch, lệ đảo quanh tròn mắt, nhưng lại không rơi được.

Kì Nhạc Chi ôm cậu cùng nhau đứng ngắm biển, “Em xem, biển này, cũng không biết đã có mấy ngàn mấy vạn năm, có bao nhiêu mưa tuyết rơi xuống, nhưng nó có vẫn đục sao? Không có! Bởi vì tâm nó thủy chung là tinh thuần. Hết thấy dơ bẩn của thế gian đối với nó mà nói, đều là nhất thời, căn bản không đáng để ý tới! Còn nhớ có câu nói thế này, trên đời này sâu nhất là đáy biển, sâu hơn cả biển là thiên không, so với thiên không càng thêm sâu là lòng người. Tiểu Duyệt, kỳ thật em vốn chưa từng bị vấy bẩn, thứ dơ bẩn là những kẻ bại hoại đó! Nhưng sao em lại vì những kẻ dơ bẩn đó mà hành hạ chính mình? Em có biết không, khi em đang hành hạ chính mình thì đồng thời, em đang hành hạ cha mẹ em, hành hạ anh, hành hạ hết thấy những ai quan tâm em, yêu thương em.”

Hà Gia Duyệt không nói gì, nhưng mặt nước bên bờ hồ lại xuất hiện những gợn sóng nhỏ.

Kì Nhạc Chi gắt gao ôm lấy Hà Gia Duyệt, “Khóc đi, không sao cả! Vui thì cười, buồn thì khóc, đây không phải là chuyện gì lớn!”

Hà Gia Duyệt nghiêng người ôm lấy Kì Nhạc Chi, đem đầu chôn trong lòng Kì Nhạc Chi, khóc nghẹn ngào khôn kể. Tựa hồ hết thấy khuất nhục lẫn đau đớn tích tụ dưới đáy lòng đều theo nước mắt tuôn trào ra, còn tâm cậu dần dần trở nên an tĩnh.

Buổi tối ở lại gian nhà nhỏ cho lữ khách trên sườn núi, Hà Gia Duyệt mới tò mò hỏi, “Vì cái gì không thể lên tới đỉnh núi luôn?”

Kì Nhạc Chi đem cậu ôm vào trong ngực, “Bởi vì đỉnh núi là nơi ở của thần tiên cùng các tinh linh, chúng ta là phàm nhân không nên quấy rầy.”

Hà Gia Duyệt gật gật đầu, đem đầu tựa vào hõm vai Kì Nhạc Chi, đỏ mặt khe khẽ nói, “Cậu..... muốn làm cái gì liền làm đi, tôi..... tôi không sao đâu!”

Kì Nhạc Chi cười tủm tỉm ở trên mặt Hà Gia Duyệt hôn một cái, “Nếu em không sao thì sao lại phát run?”.

Hà Gia Duyệt ở trong chăn đập Kì Nhạc Chi một cước.

Kì Nhạc Chi cười ha ha, lại xoay người từ trên cái túi để ở đầu giường lấy ra hai sợi dây màu đỏ đã sớm chuẩn bị trước.

Trước đem nhẫn kết hôn trên tay tháo xuống, sau đó luồn sợi dây qua rồi treo lên cổ Hà Gia Duyệt. Rồi mới đem một sợi dây khác đưa cho cậu, “Tôi phiên em đó.”

Hà Gia Duyệt nghi hoặc tháo xuống chiếc nhẫn trên tay mình, cũng dùng sợi dây luôn qua, mang lên cổ cho Kì Nhạc Chi.

Kì Nhạc Chi nắm tay Hà Gia Duyệt, trịnh trọng hứa hẹn, “Tiểu Duyệt, em không cần phải lo lắng. Trước khi tốt nghiệp trung học, anh sẽ không làm gì với em đâu! Chúng ta bây giờ còn là học sinh, đương nhiên phải lấy việc học làm trọng. Anh sẽ đợi em hoàn toàn trừ bỏ đi nỗi ám ảnh trong lòng, khoái nhạc cùng anh làm. Khi đó, chúng ta sẽ chính thức mang đôi nhẫn này vào, được không? Như vậy từ giờ trở đi, em hãy vì anh, cũng vì em, hảo hảo bảo quản nhẫn của anh, còn có, chính bản thân em.”

Hà Gia Duyệt chôn trong lòng Kì Nhạc Chi dùng sức gật đầu.

Giờ khắc này, cậu tin tưởng, mình đã gặp được thiên sứ hộ mệnh.

Năm tháng thanh xuân luôn trôi qua rất nhanh. Nháy mắt, hai năm trôi qua.

Đã đến lúc lấy bằng tốt nghiệp, chờ đợi giấy báo trúng tuyển đại học, mấy ngày nay, Hà Gia Duyệt luôn tâm thần không yên, nôn nóng bất an. Cúi đầu, một sợi dây màu đỏ tinh tế nằm yên trên cổ, trên đó treo một chiếc nhẫn màu ngân bạch nho nhỏ, chiếc nhẫn tựa hồ cũng bị cảm xúc của cậu gây ảnh hưởng, ầm ập đến phồng tay.

Hà mụ mụ cắt một mâm hoa quả, “Tiểu Duyệt, đi ra ăn hoa quả!”

Ầm ừ vài tiếng, Hà Gia Duyệt từ trong phòng đi ra.

Hà ba ba bèn hỏi, “Con với Nhạc Chi có phải cãi nhau không? Sao nó lại chạy về nhà bên kia ở?”

Ai biết gia khóa kia đang làm cái gì? Nhắc tới chuyện này Hà Gia Duyệt tức càn hông, mình đâu có trêu chọc gì hần a! Sau khi thi xong thì tên kia tự dưng nói có chuyện muốn làm, chạy về nhà, chẳng thèm đưa cậu đi theo! Làm hại mấy ngày nay cậu không ngủ ngon giấc, đôi mắt thâm đen như gấu mèo.

Thói quen thật sự là thứ hại chết người mà, đã quen chui vào trong khuôn ngực ầm ập kia mà yên giấc, tự dưng bị ngăn cách, di chứng đáng sợ liền xuất hiện.

Hừ! Có bản lĩnh cả đời đừng về! Hà Gia Duyệt cảm giận bóp mạnh trái măng cụt, khiến cho chất nhựa màu tím hồng dính đầy tay.

Hà mụ mụ bực mình liếc con trai một cái, “Nhìn đi! Nhất định là cãi nhau! Lát nữa lo mà đi gọi điện cho nó, bảo nó tối về ăn cơm, không thì con qua bên Kì gia đi. Tính của Nhạc Chi thật tốt, cho tới bây giờ đều là nó làm mọi thứ vì con, con cũng nên chủ động nhượng bộ nó một lần đi!”

Vấn đề là con không biết nên nhượng bộ cái gì nha? Trong bụng nghĩ vậy nhưng Hà Gia Duyệt vẫn là nhịn xuống không dám nói ra.

Coi như tự lấy một cái cớ cho mình, qua bên Kì gia nhìn xem cũng tốt, coi thử tên gia khóa kia đến tốt cùng đang làm cái gì? Dù sao thì mình với hần ta cũng là vợ chồng danh chính ngôn thuận, bằng cái gì không thể tra xét?

Tốt nhất đừng để cho tôi bắt được nhược điểm của anh, nếu không..... nếu không thì sẽ như thế nào?

Chẳng lẽ tên gia khóa đó thật sự hai lòng? Hần là không có khả năng đi! Ba năm trung học hần ta đều đi theo bên mình như hình với bóng, có thể có chuyện gì được chứ? Nhưng mà nói vậy cũng chưa chắc a, gia khóa kia nói đi nói lại vẫn rất được hoan nghênh!

Trong trường học, chuyện kết hôn của bọn họ không được công khai, thường xuyên có nữ sinh mặc danh kỳ diêu đến tặng cho hần ta thư tình, chocolate, làm bộ nhờ chỉ bài mà chiếm lấy thời gian nghỉ ngơi của hần ta, cũng đồng thời là thời gian mà bọn họ ở bên nhau.

Đương nhiên, những thứ kia Kì Nhạc Chi cứ thành thành thật thật nhận lấy, còn những kẻ đến nhờ vả thì đều bị Hà Gia Duyệt dùng mấy câu lạnh như băng đuổi sạch.

Còn không biết? Tự mình về nhà cân nhắc đi!

Nhưng trong lòng Hà Gia Duyệt vẫn là thường xuyên cảm thấy thực không thoải mái. Vô số lần nghĩ đến chuyện đeo nhẫn kết hôn lên tay. Nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện khi đeo thứ kia lên thì phải làm chuyện

kia, cậu vẫn là bị chướng ngại tâm lý. Bất quá, đã không còn nhiều lắm, chủ yếu là do cậu để ý đến mặt mũi.

Nha! Gia khóa kia không phải là vì bất mãn, tìm tâm hoan lạc đi?

Hà Gia Duyệt càng nghĩ càng cảm thấy bất an, hai năm chung sống, đã muốn làm cho hai người đối với tính nết, sở thích thậm chí cả thân thể đối phương đều phi thường hiểu biết .

Lại nói tiếp, gia khóa kia mà phát dục thì tốt quá đi! Hà Gia Duyệt có chút mặt đỏ tim đập nghĩ, hắn ta hẳn là nhịn thật vất vả đi? Nhưng mà chính mình, cũng nhịn thật sự vất vả a!

Tuy rằng không có làm đến bước cuối cùng, nhưng mỗi ngày đều triển miên trên giường, hôn môi cùng âu yếm đều không thiếu. Có vài lần cậu nhịn không được thiếu chút nữa liền làm, nhưng là gia khóa kia luôn cứng rắn nhịn xuống.

Không phải có áo mưa sao? Hà Gia Duyệt kỳ thật có khi đã nghĩ, dùng thứ đó làm không phải được rồi sao, vì cái gì gia khóa kia luôn ghét bỏ thứ đó chứ?

Gia khóa kia không phải nói tốt nghiệp trung học xong có thể làm sao? Hắn ta vì cái gì lại không làm chứ? Chẳng lẽ còn bốn năm đại học, hắn ta còn muốn nhịn nốt? Đây cũng quá không có nhân đạo đi!(thụ bất mãn vì công không cầm thú nè =)))

Hà Gia Duyệt bụng đầy ắp ức cạp trái mắng cụt một cái thật mạnh, cuối cùng vẫn là nhịn không được cầm lấy điện thoại bấm số, chỉ vang một tiếng, điện thoại liền nổi được.

Không đợi cậu mở miệng, bên kia đã lên tiếng trước, “Tiểu Duyệt, mở cửa nhanh!”

Ách? Cửa nào cơ?

“Anh về rồi! Mở cửa nhanh!”.

Khóe miệng không tự giác nhếch lên một chút ý cười, lời nói thì cố tình tràn đầy oán khí, “Thức giục cái gì mà thức giục! Đáng ghét!”

Kì Nhạc Chi tròn mười tám tuổi càng trở nên cao lớn, càng ngày càng cao hơn Hà Gia Duyệt. Hiểu được đây là chuyện không thể thay đổi, Hà Gia Duyệt mới đầu còn không cam tâm nhưng cũng đành làm như không thấy .

Cùng với sự thay đổi chiều cao, còn có nét nhu hòa nguyên bản của Kì Nhạc Chi, dần dần thay thế bằng vẻ cường tráng, càng ngày càng giống Kì An Tu.

Chính là thủy chung không thay đổi, vẫn là cặp kính gọng đen kia, bất quá nhìn riết cũng quen, đôi khi còn cảm thấy rất thuận mắt. Đặc biệt cặp kính che khuất đi dung mạo anh tuấn của Kì Nhạc Chi, giảm bớt lượng hoa cỏ quấy rầy, làm cho Hà Gia Duyệt càng ngày càng thích.

“Cha mẹ, có kết quả trúng tuyển rồi!” Kì Nhạc Chi trước vô cùng thân thiết vỗ vỗ má Hà Gia Duyệt, rồi mới báo tin vui cho cha mẹ vợ, “Vừa rồi ba ba con nhờ bạn bè đi thăm dò qua, hẳn là mấy ngày nữa giấy báo sẽ gửi về. Tiểu Duyệt là khoa kiến trúc, còn con là khoa thí nghiệm công trình sinh vật của đại học X.”

“Nga, phải không? Vậy thật tốt quá!” Hà gia cha mẹ rất là cao hứng, đây là kết quả mà học đã thương lượng từ trước.

Hai người sẽ học chung đại học, tương lai Kì Nhạc Chi sẽ chính thức tiếp nhận công ty sản xuất thuốc của Hà gia, Hà Gia Duyệt thì được theo như ý nguyện làm một kiến trúc sư.

Hà Gia Duyệt phụng phịu đút một miếng hoa quả cho Kì Nhạc Chi, cậu không quan tâm đến chuyện đó, “Mấy ngày nay anh đi đâu vậy?”

Kì Nhạc Chi trực tiếp há mồm ăn hoa quả, “Đang muốn cùng cha mẹ nói nè! Đã có kết quả thi rồi thì không còn gì nữa cả. Con muốn đưa Tiểu Duyệt đi chơi, đã đặt sẵn nhà nghỉ bên bờ biển rồi, Tiểu Duyệt em đi thu thập một ít hành lý, chúng ta ra sân bay luôn!”

Gương mặt vốn lạnh lùng của Hà Gia Duyệt không giấu được ý cười ngọt ngào, “Sao không nói sớm! Định đi du lịch vài ngày sao?”.

Ngoài miệng tuy rằng lãnh đạm, nhưng chân đã bước về phòng bọn họ.

Chờ Hà Gia Duyệt vào phòng, Kì Nhạc Chi đỏ mặt nói khê với cha mẹ vợ, “Cha mẹ, con định để cho Tiểu Duyệt trước tạm nghỉ học một năm. Bên trường học, ba ba con đã thương lượng với họ rồi, có thể đăng kí trước, đến lúc đó lại đến. Nếu Tiểu Duyệt nguyên ý, có thể đến trường một khoảng thời gian, nửa năm sau ở nhà tự học cũng được. Ba ba nói trước kia ba ba cũng như vậy, không bị trễ tốt nghiệp. Cha mẹ nghĩ sao?”.

Hà ba ba Hà mẹ mẹ nhìn nhau cười, “Đương nhiên là được a! Lần trước đến chỗ bác sĩ Ngưu kiểm tra sức khoẻ nói tình trạng thân thể của Tiểu Duyệt rất tốt, chúng ta sẽ chờ nghe tin tốt của hai đứa!”

Mặt Kì Nhạc Chi càng đỏ hơn, hắc hắc cười ngây ngô, “Con đi giúp thu dọn!”

Hà Gia Duyệt vừa quay đầu, thấy Kì Nhạc Chi đỏ mặt đi vào, quan tâm hỏi, “Sao mặt anh đỏ quá vậy, máy lạnh trong phòng không đủ lạnh sao?”.

Kì Nhạc Chi cắn môi cười, “Là anh chạy vội về nên có hơi nóng! Lát nữa sẽ ổn thôi.”

Ánh mắt không tự giác dời đến cái bụng bằng phẳng của Hà Gia Duyệt. Hắc hắc, cực cương! Cha đến đây!

79. Chương 79

Hà Gia Duyệt vừa bước xuống khỏi máy bay đã lập tức yêu thích địa phương này không thôi.

Hòn đảo nhỏ ven biển, thanh u yên tĩnh, ngôi biệt thự nho nhỏ ẩn sau những hàng cây cao lớn sum xuê trông thật thơ mộng và mát mẻ. Đi vào trong phòng, đập vào mắt chính là một bức tường thủy tinh hình bán nguyệt nhìn thẳng ra biển, bên hông là cửa sổ siêu lớn nhìn ra khu vườn đầy hoa tươi, chính giữa còn có một hồ tắm lộ thiên.

Theo thang đi xuống, có một lối đi bằng gỗ nối thẳng đến bờ biển, có thể thả câu, có thể bơi lội, bờ cát trắng tinh trải dài, hoàn toàn là của bọn họ độc hưởng.

“Nơi tuyệt vời như thế này, sao anh tìm được?” Hà Gia Duyệt hoàn toàn bị cảnh đẹp nơi này hấp dẫn, hoàn toàn không để ý tới Kì Nhạc Chi lén lút giấu thứ gì đó vào trong tủ ở đầu giường.

“Đây là nơi trước đây cha thường lén mang ba ba đến, là anh nói muốn dẫn em đi chơi, cha mới chịu nói cho anh biết.”

Vậy cũng đúng, nơi này chỉ thích hợp dành cho tình nhân song song đối đối, nếu mang theo một đám kì đà, vậy một chút không khí cũng không có.

Hà Gia Duyệt tò mò đứng trên ban công nghiên cứu cái bể lộ thiên, “Thật sự có thể ở đây tắm rửa sao? Có ai nhìn lén không?”

Nhân viên phục vụ dẫn bọn họ vào trình trọng thanh minh, “Tuyệt không có khả năng! Tiểu đảo của chúng tôi đã được các kiến trúc sư thiết kế rất tỉ mỉ, bảo đảm mỗi một góc độ cũng không có khả năng bị khách từ phòng khác nhìn thấy. Huống hồ còn trang bị những hệ thống cảnh báo tiên tiến nhất thế giới, nếu như có người khác xâm phạm vào khu vực riêng của ngài, ra đa có thể nhanh chóng báo động trước đồng thời phát ra cảnh báo. Ngay cả chim chóc cũng không thể qua lọt, tất cả máy bay trực thăng đều phải đi đường vòng. Ngài có thể tận tình hưởng thụ tắm nắng trên bờ cát cùng các loại dịch vụ mà không cần phải lo lắng. Tất cả nhân viên phục vụ của chúng tôi trừ phi được các ngài gọi thì tuyệt đối sẽ không đến đây nửa bước.”

Hà Gia Duyệt yên tâm, trong lòng cân nhắc xem ngày mai có nên tắm thử bể tắm lộ thiên kia không. Kì Nhạc Chi cũng đang có ý này, bất quá tối hôm nay vẫn là trước bảo thủ một chút đi! Cậu lặng lẽ suy nghĩ, âm thầm cười sung sướng.

Suốt hai năm nay trời biết cậu nhện có bao nhiêu vất vả, không phải nhờ định lực của cậu siêu cường, mà là cậu thật sự không muốn mang áo mưa mà cùng cún con lên đỉnh vu sơn. Cảm giác kia luôn kém một chút, mà nếu như không mang mũ thì cún con phải uống thuốc. Vị giác của Hà Gia Duyệt vốn không tốt lắm, uống thuốc tránh thai sẽ có chút tác dụng phụ, cậu cũng luyến tiếc. Huống hồ còn có lời hứa lúc trước của

chính mình, Kì Nhạc Chi không muốn làm kẻ thất hứa. Cho nên Kì Nhạc Chi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nhịn xuống.

Nhưng mà thi cử đã xong rồi, vậy có thể xoá bỏ lệnh cấm đúng không?

Kì Nhạc Chi sợ mình nhịn không được, cho nên mới vừa thi xong đã lập tức dọn về nhà. Vô luận là ở nhà mình hay là ở Hà gia, cậu đều cảm thấy không thể hoàn toàn tận hứng làm lần đầu tiên của họ, cho nên cậu mới dụng tâm đi tìm một nơi không khí tươi mát, phong cảnh như họa hảo hảo thả lỏng một chút, cũng thuận tiện chế tạo tiểu bảo bảo.

Phần tâm tư này của Kì Nhạc Chi, Hà Gia Duyệt không thể nói là hoàn toàn đoán được, nhưng nhìn hào quang chói bóng thỉnh thoảng hiện lên trong ánh mắt Kì Nhạc Chi, Hà Gia Duyệt vẫn là có thể hiểu được một chút.

Ở loại địa phương này tiến hành lần đầu tiên của họ, ách, kỳ thật Hà Gia Duyệt cũng rất nóng lòng chờ mong a!

Nhưng trước khi làm, dường như vẫn là có chút thẹn thùng.

Hai người ai cũng xấu hổ không dám phá vỡ bức tường ngăn cách mỏng manh, vẫn là một trước một sau đi tắm, khi Hà Gia Duyệt sấy khô tóc, nằm ở trên giường làm bộ xem ti vi, Kì Nhạc Chi rất nhanh cũng tắm xong đi ra.

Nhịn không được ý cười nhìn gương mặt mang vài phần khấn trương phía trước, mặt Hà Gia Duyệt bắt giắc đỏ lên, vẻ mặt vẫn là cao ngạo, “Đứng góc ở đó làm gì? Đi sấy tóc đi!”.

“Nga!” Kì Nhạc Chi cảm thấy sấy rồi mới nhớ tới, tóc cậu vốn ngắn cụt thì sấy làm cái gì? Bình thường đều là lấy khăn mặt lau lung tung một hai cái là tốt rồi, nhưng mà cún con bảo cậu sấy thì cậu cứ sấy một chút đi!

Không đến hai phút tóc đã khô.

Trong phòng tuy rằng quanh quẩn tiếng ti vi, nhưng hai người vẫn là cảm thấy yên tĩnh đến mức làm cho người ta ngượng ngùng.

Kì Nhạc Chi xấu hổ lần mò đến bên giường, Hà Gia Duyệt ba một tiếng tắt đèn, rầu rĩ nói một tiếng, “Ngủ!”.

Vậy sao em ấy không tắt ti vi đi? Cún con cũng đang hồi hộp đi? Kì Nhạc Chi hắc hắc ngây ngô cười, nhắc chân chui vào.

Hà Gia Duyệt đưa lưng về nhau phía Kì Nhạc Chi, cả người cứng ngắt vô cùng khấn trương.

Kì Nhạc Chi cố lấy dũng khí đưa tay chạm vào lưng Hà Gia Duyệt, ôn nhu gọi, “Tiểu Duyệt..... Tiểu Duyệt!”.

“Cái gì?” Hà Gia Duyệt hung hăng hỏi, cũng không dám quay đầu.

Kì Nhạc Chi lén lút để ý đến thái độ của cậu, đơn giản đem hơn nửa thân mình áp sát, “Quay qua đây đi!”

“Đừng có náo loạn! Ngủ!” Hà Gia Duyệt đỏ y như trứng tôm, đem mặt vùi sâu vào trong chăn.

Kì Nhạc Chi cười giảo hoạt, “Nếu em không quay qua đây, anh thọt lét à!”

Kì Nhạc Chi đưa tay chọc vào nách Hà Gia Duyệt. Hà Gia Duyệt liền nhịn không được cười khanh khách xoay người lại, “Không được chọc nữa, em sẽ tức giận!”.

Kì Nhạc Chi nhân thể cả người đều ghé vào trên người Hà Gia Duyệt, ngượng ngùng gọi, “Tiểu Duyệt.....”.

“Cái gì nữa?” Hà Gia Duyệt không dám nhìn thẳng vào Kì Nhạc Chi, mặt càng lúc càng nóng, ngay cả cổ cũng đỏ một mảnh.

Kì Nhạc Chi chậm rãi cúi xuống, hôn nhẹ lên trán Hà Gia Duyệt, “Anh muốn làm.”.

Hà Gia Duyệt chợt nghe những lời này, nhất thời cảm thấy như có luồng điện từ bên tai chạy khắp thân thể, cả người như bị điện giật, máu huyết toàn thân như bị đun sôi.

Hà Gia Duyệt không dám hé răng, ngay cả mí mắt cũng không dám động một chút, đầu gắt gao xoay qua một bên, lại không nhúc nhích, chỉ có hơi thở hơi dồn dập bán đứng cậu đang khấn trương.

Biết cậu ngầm đồng ý, Kì Nhạc Chi từ từ đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve vành tai nho nhỏ mẫn cảm của Hà Gia Duyệt. Hà Gia Duyệt chịu không nổi khẽ run rẩy, gắt gao cắn môi dưới, rất nhanh liền quay mặt lại.

“Đáng ghét.....” Nói còn chưa hết từ, đã bị một đôi môi nóng như lửa ngăn chặn.

Ôn nhu mà lại bá đạo, nhiệt tình mà lại lý trí. Suốt hai năm qua, bọn họ đã hôn không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần giao triền đều giống như cửu biệt gặp lại, quần lấy nhau cùng rơi vào lốc xoáy ***.

Đặc biệt hôm nay, đã không còn gì cổ kị lẫn ràng buộc, hai người hôn càng triền miên so với bình thường, càng khó tách nhau ra, thậm chí còn phát ra những âm thanh khiến cho người khác phải ngại ngùng, nhưng lại càng làm cho người ta muốn phóng túng.

Nhận thấy Kì Nhạc Chi muốn dừng lại, Hà Gia Duyệt vội vàng đưa tay giữ chặt đầu Kì Nhạc Chi, chủ động tiến lên.

Lại thêm một lần nữa triền miên, tay Kì Nhạc Chi dời xuống, kéo vạt áo Hà Gia Duyệt, xoa lên làn da nóng bỏng. Lúc này bất cứ thứ gì còn tồn tại, đều là chương ngại vật lớn ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến trình.

Cố gắng tách ra một chút khoảng cách, Kì Nhạc Chi khàn khàn nói, “Cởi quần áo ra!”

“Ngô.....” Cổ họng Hà Gia Duyệt phát ra thanh âm mị nhân, một đôi mắt xé đong đầy nước, vẫn là bất động.

Kì Nhạc Chi đã hiểu, ôm Hà Gia Duyệt nâng người lên một chút, nhanh chóng cởi hết quần áo ngủ của Hà Gia Duyệt ném xuống đất, rồi mới kéo nốt chiếc quần lót nhỏ xíu, nhất tịch bỏ ra.

Cảm giác hoàn toàn trần trụi vẫn là làm cho người ta có chút ngượng thùng, thừa dịp Kì Nhạc Chi quay sang cởi quần áo của mình, Hà Gia Duyệt nhanh chóng cuộn mình vào trong chăn. Mà chỉ trong chốc lát, một khối thân thể trẻ trung cường tráng vô câu vô thúc đè lên.

Lại một lần nữa đem Hà Gia Duyệt đặt ở dưới thân, lần này hôn vẫn là bắt đầu từ trán, nhưng bất quá dừng lại lâu hơn, hơn nữa thuận theo hai gò má một đường uốn lượn, trọng điểm vẫn là tấn công vành tai mẫn cảm.

“Ngô.....” Tiếng rên rỉ không nhận được thoát ra khỏi khóe miệng Hà Gia Duyệt, càng thêm khiến cho Kì Nhạc Chi dục hỏa đốt người, rất nhanh vỗ về chơi đùa một chút hai khóa thù du nho nhỏ mẫn cảm, trong khi đó, phân thân cương đến cực đại đã trực tiếp áp sát đóa mật hoa ở hạ thân Hà Gia Duyệt.

Nơi đó đã muốn ầm ứ, nhưng còn chưa khai mở toàn bộ, vẫn chưa được chuẩn bị tốt tiền hí.

Kì Nhạc Chi không còn là chú gà giò ba năm trước lần đầu tiên được nếm trái cấm hoàn toàn chẳng có chút kinh nghiệm, không hề gấp gáp, mà đưa tay bắt đầu an ủi tiểu Duyệt Duyệt ở phía trước.

Hai năm nay, bọn họ đã âu yếm nhau rất nhiều lần, đương nhiên biết cách làm sao để đối phương cảm thấy thoải mái nhất. Chưa được vài phút, Hà Gia Duyệt đã không nhận được mà “Ừ a a” kêu lên.

Kì Nhạc Chi khẽ cười, cúi người đem tiểu Duyệt Duyệt ngậm vào miệng.

Hành động này trước kia bọn họ chưa từng làm. Trong đầu Hà Gia Duyệt nổ tung một tiếng, phân thân sưng lên khó chịu bỗng dưng đi vào một địa phương ẩm áp ẩm ướt, còn bị dùng sức hút, đầu lưỡi thô ráp linh hoạt liếm lộng, loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên làm cho Hà Gia Duyệt quả thực thích đến cực điểm, chỉ cảm thấy trong đầu bạch quang chớp lóe, liền nhanh chóng tiết.

Mà cùng lúc đó, mật hoa ở hạ thân cũng trào ra một lượng lớn xuân thủy, giống như một đêm xuân phong đến, Hà Gia Duyệt tự mình thúc giục mở đóa mật hoa kia ra.

Kì Nhạc Chi không chút nào ghét bỏ nuốt xuống bạch trọc của Hà Gia Duyệt, không có lập tức buông ra, vẫn là hút một trận, để cho Hà Gia Duyệt hảo hảo hưởng thụ dư vị sau cao trào, sau đó mới cười nói, “Em đỡ quá nha! Mới có nhiều đó đã cho ra sữa rồi!”

Hà Gia Duyệt then quá thành giận, “Thì anh cứ thử xem?” Đáng tiếc vừa mới trải qua cao trào cổ họng khàn khàn, hoàn toàn không có chút lực uy hiếp, ngược lại càng giống đang làm nũng, có loại dụ hoặc nói không nên lời.

Kì Nhạc Chi ha ha cười, “Tốt! Vậy lần tới em làm cho anh nhé. Bất quá hiện tại, anh muốn đi vào nơi này cơ!”

Bàn tay đã dính đầy xuân thủy đưa vào hạ thể thăm dò, cảm giác đã muốn không sai biệt lắm, liền đem phân thân của mình đưa vào trong.

Mở đầu không quá khó khăn, nhưng càng tiến sâu vào, hoa kính nhỏ bé cho tới bây giờ chưa từng chứa vật cực đại như thế, vẫn là thực không dễ dàng đi vào.

Hà Gia Duyệt đau quá hít một ngụm khí, “Ngu muốn chết! Nhẹ chút coi! Đầu heo!”

Kì Nhạc Chi bị mắng sưng sốt, đột nhiên nở nụ cười, “Ba anh cũng thường xuyên mắng cha là heo! Nếu em muốn mắng anh thì chỉ được mắng là đồ heo con thôi nha?!”

Hà Gia Duyệt không biết nói gì, “Ngừng ở chỗ đó vui lắm hả? Nếu anh không phải là heo thì thu nhỏ lại mà đi vào!”

Này dường như hơi bị khó à nha! Kì Nhạc Chi nghĩ nghĩ, mình vẫn là làm heo thì tốt hơn. Dù sao có heo cha, mình là heo con cũng chẳng có gì đáng sợ. Nếu thực sự nhỏ lại thì mới đáng sợ đó!

Cúi xuống vừa hôn vừa trấn an Hà Gia Duyệt, một mặt thông thả tiếp tục đẩy về phía trước, “Ngoan đi! Lần đầu tiên đều sẽ bị đau một chút, em ráng nhịn, anh sẽ cố gắng nhẹ nhàng!”

Hà Gia Duyệt trề môi, nhưng cũng biết Kì Nhạc Chi nói đúng, đành phải cắn răng nhẫn nại, trong đầu lại tràn ngập hoài nghi.

Trong sách đều nói làm loại sự tình này như thế nào mất hồn, hoàn toàn không phải như vậy a! Đương nhiên, làm công vẫn là thích hơn, nhưng mà nhìn đến hân ta hiện tại, hoàn toàn một chút cũng chưa thể hiện được sự ưu việt của công!

Nhưng mà thực sự như vậy sao? Điều không có thể nghiệm qua, sao biết không ưu việt chứ? Hà Gia Duyệt rất nhanh sẽ hiểu được, cái gì gọi là muốn ngừng mà không được.

80. Chương 80

Hà Gia Duyệt nhịn đau, rốt cuộc cây lập xương không thể nhỏ đi của Kì Nhạc Chi cũng tiến vào được trong thân thể, hai người đều nhẹ nhàng thở ra.

“Còn đau không?” Kì Nhạc Chi không vội vận động, hôn hôn hai gò má Hà Gia Duyệt trấn an.

Hà Gia Duyệt thoáng giật giật thân thể, điều chỉnh một chút, “Dường như tiến vào rồi sẽ không đau.” Chỉ có cảm giác hơi là lạ, thân thể dường như bị cái gì đó lấp đầy, trưởng trưởng có chút không được tự nhiên.

“Vậy anh động nhé!” Kì Nhạc Chi thực sẵn sàng hỏi trước.

Hà Gia Duyệt nhếch môi tỏ vẻ cam chịu. Chứ còn cách nào khác đâu? Ai kêu thân thể của mình bẩm sinh đã là như vậy? Bị người đè cũng đành chịu.

Kì Nhạc Chi ôn nhu một mặt hôn môi cậu, một mặt nhẹ nhàng luật động.

Thích ứng một chút, dường như cảm giác không tệ lắm. Theo từng đợt vận động kích thích, hoa kính theo bản năng bắt đầu tiết ra càng nhiều xuân thủy, giúp cho việc tiến nhập vốn khó khăn trở nên dễ dàng hơn.

Hà Gia Duyệt cảm thấy có một chút cảm giác tê dại chưa bao giờ có từ trong cơ thể chậm rãi thẩm thấu ra, dường như..... rất thoải mái. Bất giác hai cái đùi mở rộng ra thêm một chút, giúp cho Kì Nhạc Chi càng dễ dàng ra vào, nâng cao đôi môi đã có chút sưng đỏ tiếp tục tác hôn.

Biết Hà Gia Duyệt đã cảm thấy thoải mái, Kì Nhạc Chi tăng mạnh động tác, đồng thời ra sắc cho cậu một nụ hôn triển miên nóng bỏng, tay thì trêu chọc những điểm mẫn cảm trên người Hà Gia Duyệt. Hà Gia Duyệt không cam lòng yếu thế cũng hôn lại vành tai của Kì Nhạc Chi.

“Đây không phải là chỗ mẫn cảm của anh đâu!” Thực thích cún con chủ động, nhưng dường như cậu đã cố gắng sai hướng rồi, Kì Nhạc Chi thẳng thắn thừa nhận, còn tích cực dẫn đường, “Em hướng bên cạnh thử xem.”

Hà Gia Duyệt có chút bất mãn nhúu nhúu mày, hôn lại thuận theo lỗ tai Kì Nhạc Chi dao động đi xuống, đến khi chạm vào hầu kết của Kì Nhạc Chi, rõ ràng cảm giác được Kì Nhạc Chi có phản ứng mãnh liệt, cậu càng thêm dùng sức hôn.

“A!” Kì Nhạc Chi thoải mái thở mạnh một hơi, rất là hưởng thụ.

Vậy càng phải hưng hăng thêm chút nữa! Nhưng Hà Gia Duyệt đã quên, chính mình hiện tại là đang bị người áp, càng cố gắng như vậy thì lại càng khiến cho đối phương dục hỏa đốt người.

Ánh mắt Kì Nhạc Chi thay đổi, vẻ dịu dàng nguyên bản bắt đầu bị dục vọng thay thế, ngồi dậy gắt gao ôm lấy Hà Gia Duyệt, tiết tấu tiến công tăng vọt.

“A a.....” Bị tiết tấu đột nhiên gia tốc khiến cho Hà Gia Duyệt kêu lên sợ hãi liên tục, phát âm không còn rõ ràng nữa, “Anh chậm..... một chút.....”

Không được a! Cả đầu Kì Nhạc Chi ngập tình trùng, chỉ nghĩ phải làm như thế nào để có thể khiến cho bản thân càng thêm thoải mái một chút.

Đem đôi chân thon dài tách ra hai bên, vừa cúi đầu, có thể nhìn thấy phân thân của mình đang tiến tiến xuất xuất vào tiểu huyết đảo sậm giữa cặp mông tuyết trắng, hình ảnh khiến huyết mạch sôi sục như thế làm cho Kì Nhạc Chi không chỉ không chậm lại mà động tác càng thêm điên cuồng.

“Không được! Tôi..... tôi..... không được!” Hà Gia Duyệt bất lực lắc đầu nguầy nguậy, muốn ngăn lại, lại căn bản không thể dùng được một chút khí lực.

Miệng thì nói khó chịu, nhưng Kì Nhạc Chi lại có thể cảm giác được mình ra vào càng lúc càng dễ dàng, đơn giản đem hai chân Hà Gia Duyệt nhấc lên cao, đặt lên vai mình, càng thêm xâm nhập sâu hơn.

“A!” Lúc này Hà Gia Duyệt hét lên, Kì Nhạc Chi dường như đã chạm trúng phải chốt mở thần bí nào đó trong cơ thể cậu, khiến cho cậu giật bắn cả người lên.

Mà hoa kính vốn đã ướt sũng kia lại trào ra một cổ mật nước ào ạt. Biết mình đã tìm được đúng chỗ, Kì Nhạc Chi càng thêm dùng mãnh tổng tiến công vào nơi vừa mới khám phá.

“Ngô ngô..... a.....” Hà Gia Duyệt không biết mình là nên khóc hay nên cười, miệng lung tung kêu lên vài tiếng, nhưng mỗi một tiếng đều mang theo tràn ngập tình sắc lại vô cùng dục hoặc, giống như thúc giục Kì Nhạc Chi càng thêm cố gắng.

Nếu nói khó chịu, Hà Gia Duyệt quả thật cảm thấy rất khó chịu, dường như dây thần kinh lẫn cột sống đều bị ai đó lấy đi mất, nằm xụi lơ thành một đoàn. Nhưng nói khó chịu cũng không hẳn, đó là một loại cảm giác kì quái nói không nên lời, lại làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái, thật kích thích. Mỗi một tế bào trong thân thể đều như bị kích thích thật sung sướng, thật hưởng thụ, thật khao khát.

Loại cảm giác dục tiên dục tử này khiến cho Hà Gia Duyệt rất nhanh liền mất đi lý trí, mông không tự chủ được nâng lên, giúp cho côn thật ra vào càng thêm sâu. Đùi mở rộng hết cỡ, hoa kính không ngừng co thắt, căn bản là luyện tức mỗi một lần côn thật rời đi. Miệng cũng phóng đăng kêu lên lung tung, “Không cần..... tôi muốn.....”

Kì Nhạc Chi giật mạnh chiếc gối dưới đầu của Hà Gia Duyệt đem xuống chèn dưới mông cậu, cảm giác sung sướng khiến cho đầu óc có thể cảm nhận được từng tín hiệu mẫn cảm nhỏ nhất của thân thể, làm cho khoái cảm càng thêm mãnh liệt.

“Không..... không được!” Thân thể thật sướng khoái, cảm giác không thể khống chế được khiến cho Hà Gia Duyệt hét lên, “Để tôi..... xuống..... a a.....”

Kì Nhạc Chi mặc cho Hà Gia Duyệt vung tay lung tung, chính là không chịu kéo gối ra, ngược lại càng thêm dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất.

Hà Gia Duyệt ngay cả khoe mắt cũng chịu không nổi ứa nước mắt, đầu óc một mảnh mơ hồ, thân thể thì không biết xấu hổ mà càng cảm thấy sung sướng, cơn thịnh xuất mang theo tiếng nước phốc phốc đầy *** mũi, người ngoài nghe thấy ắt hẳn phải đỏ mặt, tim đập loạn.

Kì Nhạc Chi rất nhanh liền cảm giác được hoa kính co bóp mãnh liệt, như một cái miệng nhỏ đầy tham lam, dùng sức tác cào.

Cuối cùng nhịn không được, lần đầu tiên Kì Nhạc Chi gieo hạ tinh hoa vào sâu trong thân thể Hà Gia Duyệt. Dịch năng nóng rực lấp đầy bên trong hoa kính khiến cho Kì Nhạc Chi càng hưởng thụ dư vị sau cao trào.

Hô! Thở một hơi dài sảng khoái, Kì Nhạc Chi mới để ý tới cún con sau khi mây mưa lần đầu tiên với mình.

Thân thể còn luyến tiếc rời đi, liền mượn tư thế ái ân ôm cậu nâng người lên một chút, lấy một cái gối khác đặt xuống dưới đầu cho cậu, ôn nhu hôn lên khắp mặt Hà Gia Duyệt, “Tốt rồi!”

Hà Gia Duyệt nhếch cao cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, khàn khàn cổ họng oán giận, “Mệt muốn chết! Sau này không làm với anh nữa!”

Kì Nhạc Chi vui đầu vào ngực cậu rầu rĩ cười, “Chính em vừa mới rồi rõ ràng cũng thích như vậy, bây giờ sao lại lớn tiếng ?!”

“Ai lớn tiếng hả?” Cún con đang mệt mỏi vô lực nhỏ nhất thời thành con tôm nhỏ tức giận, toàn thân đỏ bừng, “Lăn! Mau cút cho tôi!”

Cậu vặn vẹo thân thể muốn Kì Nhạc Chi rút hạ thân ra, nhưng..... “Tên hỗn đản này!”

Hắn cứ nhiên lại cứng nữa!

Kì Nhạc Chi cười hắc hắc hỏi, “Lại đến một lần được không?”

“Không muốn!”

Hà Gia Duyệt đẩy Kì Nhạc Chi ra không được, liền lại hét lên, “Mau cút ra ngoài!”

Kì Nhạc Chi đành ngoan ngoãn lui ra, hoa kính chợt hư không cứ nhiên cảm thấy vài phần..... tịch mịch?

Bất quá Hà Gia Duyệt tuyệt đối sẽ không thừa nhận, “Tôi muốn đi tắm! Đều bị anh làm bẩn hết rồi!”

Cậu vừa định xoay người đứng lên, không ngờ lại bị Kì Nhạc Chi ôm lấy, nằm úp sấp trên lưng cậu, tay thì vuốt ve trên hông, “Còn chưa có làm xong, lát nữa hãy tắm!”

“Anh muốn làm cái gì?” Hà Gia Duyệt thật sự bị dọa, cơn ác mộng từng bị xâm hại mấy năm trước ập đến, “Nhạc! Mau xuống đi! Tôi sẽ tức giận đấy!”

Kì Nhạc Chi lại tuyệt không buông ra, ngón tay chạm nhẹ lên đóa hoa cúc từng bị tàn phá, “Duyệt, để cho anh làm cả nơi này được không?”

“Không được!” Hà Gia Duyệt hét lên, “Không được chạm vào chỗ đó!”

Kì Nhạc Chi hôn lưng cậu, thái độ lại cứng rắn chưa từng thấy, “Mặc kệ em có đồng ý hay không, anh nhất định phải làm nơi đó! Chỉ có như vậy, em mới thực sự quên đi chuyện ngày đó.”

“Không cần! Tôi đã quên rồi!” Hà Gia Duyệt miệng cường ngạnh, thân mình lại mất khống chế mà run rẩy, “Nhạc, tôi cho anh làm, làm phía trước nhé!”

Kì Nhạc Chi ôm lấy cậu, biểu tình lại gần như ngưng trọng, “Em vẫn chưa quên, em đang sợ hãi! Nếu anh không làm nơi đó, cả đời này trong lòng em vẫn sẽ lưu lại một bóng ma. Duyệt, em nghe anh nói, làm nơi đó không thống khổ đâu, anh sẽ làm em khoái hoạt như lúc này. Em xem! Anh đều đã chuẩn bị tốt.”

Kì Nhạc Chi vươn tay, từ trên tủ đầu giường lấy ra một lọ gel bôi trơn, “Em yên tâm đi, anh sẽ không thương tổn em!”

“Không muốn! Không muốn!” Hà Gia Duyệt liều mạng giãy dụa, thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở, “Tôi xin anh, đừng làm phía sau! Cái gì tôi cũng sẽ nghe anh! Đừng làm phía sau!”.

Kì Nhạc Chi hôn hôn hai gò má của cậu, “Anh yêu em!”.

Hà Gia Duyệt giương đôi mắt đỏ hồng, giống hệt một con thỏ nhỏ đáng thương hề hề cầu xin, “Vậy đừng làm phía sau được không?”.

Kì Nhạc Chi nhìn thẳng vào mắt Hà Gia Duyệt, phi thường nghiêm túc nói, “Anh muốn nắm tay em đi suốt đời, em là của anh, toàn thân cao thấp mỗi một tác đều là của anh! Anh không thể trơ mắt nhìn trên người em, trong lòng em có một phần mà anh không thể chạm vào được. Duyệt, tin tưởng anh! Không cần sợ hãi!”.

Nước mắt Hà Gia Duyệt ứa ra, liều mạng lắc đầu, “Không cần..... không được chạm vào nơi đó!”.

Kì Nhạc Chi dịu dàng vuốt ve một đường từ trên lưng Hà Gia Duyệt xuống đến thắt lưng, lại xuống đến hông, rồi vuốt ve đóa hoa nhỏ, “Làm xong thì tốt rồi!”.

“Không được.....” Hà Gia Duyệt bị Kì Nhạc Chi đè lên không thể nhúc nhích, ô ô khóc òa lên, vô lực uy hiếp, “Nếu anh làm, tôi sẽ hận anh cả đời”.

Đầu ngón tay Kì Nhạc Chi đã vẽ loạn gel bôi trơn lên đó, “Em sẽ không hận anh, em sẽ yêu anh, cũng sẽ yêu thương cảm giác khi anh làm nơi này.”.

“Anh, tên hỗn đản này..... A!” Hậu huyết chợt lạnh lẽo, ngón tay trở linh hoạt đã đâm vào, còn khuấy động bên trong.

Hà Gia Duyệt liều mạng xoay người cố gắng giãy khỏi cảm giác quái dị đó, lại vô tình làm cho kia hậu huyết càng thêm buông lỏng, Kì Nhạc Chi nhân cơ hội đem ngón giữa dẫn theo càng nhiều gel bôi trơn dò xét đi vào.

“Anh mau ra đây! Đi ra!”.

Kì Nhạc Chi kiên nhẫn trấn an cậu, “Em xem, một chút khó chịu cũng không có đúng không?”.

Rất nhanh, dùng đạo liên bị gel bôi trơn làm cho nóng rực, cảm giác ngứa ngáy bắt đầu sinh ra, mới đầu thì như có mấy con kiến nhỏ đang bò, sau đó càng lúc càng ngứa như có cả đàn kiến bò lung tung, khiến cho Hà Gia Duyệt ngứa ngáy vô cùng, thật là khó chịu!

Hà Gia Duyệt muốn nhịn, nhưng không cách nào nhịn được, “Hỗn đản! Anh bôi cái quái gì cho tôi vậy?”

Ách..... cái này, chính là gel bôi trơn chuyên dụng phi thường cao cấp, là từ tình yêu độc nhất vô nhị của heo cha cung cấp. Mà trận tính sự này thực ra cũng đã hỏi qua chuyên gia tâm lý, Kì Nhạc Chi phi thường có lý do hơn nữa phải hoàn thành nhiệm vụ.

Cười xoa xoa đầu của Hà Gia Duyệt, Kì Nhạc Chi cũng rất tò mò, “Có cảm giác sao? Anh coi mấy chữ tiếng Anh trên mặt, nói là có hiệu quả thôi tình lắm!”.

“Vương bát đản!” Hà Gia Duyệt lớn tiếng mắng thò tục, “Kì Nhạc Chi, anh nhớ kĩ cho tôi! Ngày mai tôi sẽ chém anh!” Bất quá lại không biết bắt giác hòa tan cảm xúc sợ hãi ban đầu, bắt đầu trầm tĩnh lại.

Thật là khủng khiếp nga! Xem ra thật sự rất hiệu quả, kì Nhạc Chi mất thấy đóa tiểu cúc hoa phấn hồng biến thành màu hồng anh đào, còn bắt đầu hé ra khép lại, đêm nay nhất định phải hái đóa hoa này xuống!

Kì Nhạc Chi lại dò xét một ngón tay nữa đi vào, Hà Gia Duyệt rất muốn nói rút đi, nhưng bên trong thật sự rất ngứa, mà bảo cậu tự làm, đánh chết cậu cũng không làm được. Kì Nhạc Chi một mặt gãi bên trong, một mặt lại đem gel bôi trơn đẩy vào càng sâu, hảo khổ sở nga!

“Ô ô.....” Hà Gia Duyệt thật sự muốn khóc, có thể không cần ngón tay, dùng thứ gì đó khác gãi gãi bên trong không?

Kì Nhạc Chi thấy đóa cúc hoa đã khai phá không sai biệt lắm, lúc này mới đem phân thân đã trưởng thành nhắm ngay nơi đó, “Tiểu Duyệt, anh muốn vào!”

Vô nghĩa! Hà Gia Duyệt mặc kệ hân ta.

Kì Nhạc Chi đành phải tự nói tự họa đẩy mạnh vào bên trong, dưới sự trợ giúp của gel bôi trơn, cứ nhiên thực nhẹ nhàng liền vào được, cậu không khỏi cảm thán, “Thứ này thật đúng là dùng tốt, không biết có thể dùng ở phía trước không ta?”

“Anh dám.....” Hà Gia Duyệt xoay người vốn định bác bỏ, lại tác động hậu huyệt, siết chặt lấy phân thân cường tráng, lại va chạm vào chỗ nào đó trong cơ thể, khiến cho hai người đều sướng đến phát điên.

Nhìn tiểu Duyệt phản ứng nhanh chóng cương lên ở phía dưới, ngay cả Kì Nhạc Chi cũng không ngờ mình lại may mắn như thế, dễ dàng tìm được điểm mẫn cảm của Hà Gia Duyệt. “Ha ha, nguyên lai tiểu Duyệt của em thích vị trí này nha! Anh sẽ nhớ kỹ!”

“Anh nhớ làm cái gì hử, sau này không được làm!” Hà Gia Duyệt cảm giận uy hiếp, lại ngăn cản không được khoái cảm như mưa xuân từ trên trời giáng xuống, tưới mát vùng đất khô cằn.

Kì Nhạc Chi ôm lưng Hà Gia Duyệt, ha ha cười, lại bắt đầu chậm rãi đưa đẩy, “Xem, một chút cũng không đau đúng không, em còn thực thoải mái đấy thôi!”

Kì Nhạc Chi cố ý không đi đâm vào điểm mẫn cảm kia, mà cứ đảo quanh bốn phía.

Hà Gia Duyệt hung hăng cắn môi, chính là không lên tiếng, Kì Nhạc Chi cũng không lo lắng, liền như vậy từng chút một khai thác dững dẹo.

Chẳng mấy chốc, nhờ gel bôi trơn trợ giúp, nội bích cũng tự động phân bố ra dịch ruột non đến giúp bôi trơn, làm cho Kì Nhạc Chi rất là cảm khái tạo hóa thật thần kỳ, “Tiểu Duyệt, nguyên lai không chỉ có phía trước của em mới chảy nước, phía sau cũng có nè! Em xem, chảy ra thật nhiều!”

“Anh cầm miệng! Ngô ngô.....” Vừa mở miệng, tiếng rên rỉ không kềm nén được liền theo khóe miệng toát ra đến.

Kì Nhạc Chi bắt đầu suy tư, nguyên lai khi làm loại sự tình này nói một ít lời hạ lưu có phải có thể làm cho cún con càng thêm hưng phấn?

Kì Nhạc Chi ngẫm lại lời thoại trong AV, thử nói, “Tiểu Duyệt, anh làm em thực sướng đúng không?”

“Anh là cái..... a.....” Hà Gia Duyệt vừa mở miệng liền nhụt chí, chút chí khí thật vất vả tích góp từng tí một rất nhanh liền tiêu ma sạch sẽ.

Kì Nhạc Chi cúi xuống, “Anh làm rất tốt đúng không? Vậy nên em mới kêu a!”

“Anh..... ngô.....” Hà Gia Duyệt vừa thẹn lại quẫn, lại cố tình thật sự muốn kêu lên.

Kì Nhạc Chi làm cho cậu quá sung sướng! Nguyên lai hậu huyệt này cũng không kém với đằng trước, khó trách nhiều người ham thích làm vận động trên giường như vậy, nguyên lai cũng không phải không có đạo lý.

“Em rất thích bị anh thao đúng không?”

Miệng có thể không thừa nhận, nhưng phản ứng của thân thể không lừa được ai, Kì Nhạc Chi thấy Hà Gia Duyệt càng lúc càng phục tùng, ngay cả sau lưng đều nổi lên một mảnh đỏ bừng, đương nhiên biết cậu rất hưởng thụ.

Tà mị nhìn bộ dáng của Hà Gia Duyệt, đem hai chân cậu gấp cong lại tạo thành tư thế quỳ trên giường, hông nâng lên cao, bàn tay vươn ra đằng trước cao thấp an ủi đầu nhũ cùng tiểu Duyệt đang tịch mịch.

“Ngô ngô.....” Hà Gia Duyệt thật sự thích đến không được, trước sau đều được an ủi, cảm giác so với trận vừa rồi còn muốn làm cho người ta chìm đắm trong đó hơn.

Đột nhiên, Kì Nhạc Chi xấu xa ngừng lại, “Tiểu Duyệt, em vẫn chưa trả lời anh, có thích được anh thao không?”

“Anh.....” Hà Gia Duyệt đằng đằng sát khí trừng Kì Nhạc Chi cơ hồ như có thể đốt ra được mấy lỗ thủng, lại một chữ cũng nói không nên lời.

Cái dạng này của cún con thật sự là rất đáng yêu! Kì Nhạc Chi nhin không được còn muốn đùa một chút, “Em không nói anh sẽ không làm!”.

“Anh dám!”.

“Vậy rốt cuộc em có nói hay không?”.

Cảm giác được phân thân của Kì Nhạc Chi đang rút ra ngoài, Hà Gia Duyệt cuối cùng mở miệng, thanh âm nhỏ như muỗi, “Thích.....”.

“Thích cái gì? Anh không nghe thấy nga!”.

Hà Gia Duyệt bỗng dưng cao giọng nói, “Tôi thích bị tên khốn như anh thao! Đủ chưa! Không làm thì không làm! Anh chỉ biết khi dễ tôi!” Rồi mới dùng đôi mắt nhỏ hồng hồng mím môi phẫn hận trừng Kì Nhạc Chi, đầy vẻ ủy khuất lên án.

“Được rồi, được rồi ! Anh sai rồi!” Kì Nhạc Chi vội vàng đem cậu ôm vào trong ngực, ra sức vận động, lần này mục tiêu thẳng đến trọng điểm.

“A a..... ân.....” Hà Gia Duyệt lập tức hưởng thụ ngâm nga, dù sao lời mát mặt hơn cũng đã nói ra miệng, cậu cần bản là không cần nhin nữa mà thoải mái kêu lên.

Đương nhiên, hết thấy đều là lỗi của tên hỗn đản này! Bởi vì hần ta cho mình dùng xuân được! Hà Gia Duyệt rất nhanh đem một chút thôi tình phóng đại vô số lần, tìm một lý do hợp lý cho bản thân, rồi mới yên tâm thoải mái hưởng thụ sự phục vụ. Còn không ngừng yêu cầu, “Lại đến..... bên trái một chút..... a a..... hỗn đản, mạnh một chút!”.

Mà tên hỗn đản kia cũng rất khoái nhạc làm gây mát xa miễn phí, tận tình hưởng thụ cùng bị hưởng thụ sung sướng ***.

Thân thể tuổi trẻ luôn không biết mệt mỏi cùng không biết tiết chế, chân chính là xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, cả một đêm hoàn toàn phóng túng.

Bóng ma gì gì đó đã hoàn toàn bị ném ra sau đầu! Đến nỗi hậu di chứng sau đó cũng là chuyện của ngày mai, hiện tại chỉ cần tận tình hưởng thụ hết thấy là tốt rồi. Thẳng đến hai kẻ trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng hoàn toàn thoát lực, mới thỏa mãn ôm nhau trầm trầm ngủ.

81. Chương 81

Giấc ngủ tràn đầy hương vị ngọt ngào, khi Kì Nhạc Chi vì cơn đói làm tỉnh giấc thì đã là hơn hai giờ chiều ngày hôm sau. Trong phòng còn tràn ngập hương vị ***, làm cho cậu thực dễ dàng nhớ lại đêm qua đã điên cuồng như thế nào.

Mệt! Làm công kỳ thật cũng mệt chết đi nga!

Bất quá không chỉ có mệt mỏi mà còn có thật sâu thỏa mãn cùng hạnh phúc. Nhìn cún con còn đang ngủ say trong lòng, Kì Nhạc Chi cảm thấy thật tuyệt vời, há miệng cắn cắn lên mặt Hà Gia Duyệt, “Cún con, cún con mau rời giường!”.

“Ngô.....” Hà Gia Duyệt hàm hàm hồ hồ lên tiếng, đem mặt cọ cọ trong lòng Kì Nhạc Chi, rúc sâu vào một chút.

Kì Nhạc Chi vuốt ve tóc Hà Gia Duyệt, dư quang trong khóe mắt bỗng nhiên dừng lại tại sợi dây màu đỏ trên cổ Hà Gia Duyệt.

Đã đến lúc lấy xuống rồi. Lấy ra cái kéo nhỏ từ ngăn tủ đầu giường, cắt nhẹ, tháo chiếc nhẫn ra, sau đó cũng làm như vậy với chiếc nhẫn trên cổ mình, lại mang lên tay cho Hà Gia Duyệt lần chính bản thân mình, nhìn hai chiếc nhẫn lớn nhỏ, làm cho cậu rất là có vài phần đắc ý.

Đem tay của hai người đan vào nhau thưởng thức một chút, Kì Nhạc Chi đang định ôm lấy cún con lại một lần nữa triển miên, đột nhiên cái bụng thật sự không chịu thua kém réo ầm lên phá hủy tâm tình.

Gọi điện thoại kêu đồ ăn, căn phòng này quả thật cũng cần dọn dẹp lại cho sạch. Không để ý tới cún con còn đang ngủ, bế xốc cậu lên mang vào trong phòng tắm rửa mặt.

Hà Gia Duyệt đột nhiên cảm thấy mình bị kéo ra khỏi cái giường mềm mại ấm áp, mất hứng nhũm mỳ chui vào trong lòng Kì Nhạc Chi, chưa được vài phút thì bỗng dưng thân thể đã rơi vào trong một bể nước còn ấm áp hơn. Tuy rằng trên người có hơi hơi đau, nhưng vẫn là thực thoải mái! Cho nên cậu lại trầm trầm ngủ, mặc cho Kì Nhạc Chi coi cậu như là búp bê mà đùa nghịch, thay cậu đánh răng, rửa mặt, tẩy rửa toàn thân.

Cuối cùng gói ghém cậu lại thành cái bánh chưng to đùng rồi bế đi ra ngoài.

Nắng chiều ấm áp, Kì Nhạc Chi bảo người phục vụ mang đồ ăn bày ngay ngoài ban công gỗ, vừa hưởng thụ gió biển nhẹ nhàng khoan khoái, phơi nắng ấm áp, vừa giúp cho cún con vẫn còn lười biếng không chịu mở mắt nằm trong lòng mình.

“Chúng ta ăn chút cháo trước nhé, ngô, hương vị thật ngon. Em nếm thử đi!”.

Cái thìa đưa tới bên miệng Hà Gia Duyệt, mùi thức ăn thơm phức đánh thức cậu, Hà Gia Duyệt theo bản năng há mồm, nuốt xuống.

Àn, hương vị thật không sai, miệng lại mở ra .

Kì Nhạc Chi cười hắc hắc, vừa tự mình ăn, vừa đút cháo thịt cho cún con trong lòng.

Đến khi ăn hết một chén cháo, Hà Gia Duyệt mới có vài phần tỉnh thần, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy biển cả mênh mông trước mắt, ngây ngẩn cả người, “Đây là đâu thế?”.

Kì Nhạc Chi nghiêm trang, “Không biết, chúng ta phiêu lưu trên biển rồi đến đây.”.

Hà Gia Duyệt nhất thời giật bắn mình tỉnh táo lại, quay qua nhìn trái nhìn phải, yên lòng, hung hăng liếc mắt một cái, “Lừa gạt!”.

Rồi mới tiếp tục chui vào trong lòng Kì Nhạc Chi ra lệnh, “Hay quá ha! Anh thì ngồi ăn thịt ăn cá, chỉ cho em ăn cháo, hừ! Không được, đút thịt cho em!”.

Kì Nhạc Chi nhũm mỳ, “Đều lạnh cả rồi, đợi anh gọi thêm một phần đã! Vừa rồi em không chịu tỉnh dậy, mà anh thì sợ em bị đói nên đành cho em ăn ít cháo trước.”

Kỳ thật không cần Kì Nhạc Chi giải thích, Hà Gia Duyệt cũng biết đạo lý này, chẳng qua là cậu cứ muốn quấy, “Miếng sườn kia lạnh cũng được ! Mau đút cho em!”.

Cún con cứ làm nũng, Kì Nhạc Chi nhất thời không có cách nào cả, đành phải gấp miếng sườn trên đĩa đưa lên tận miệng cún con.

Hà Gia Duyệt nhai ngon lành, hé miệng muốn nhả xương ra, Kì Nhạc Chi vội vàng đưa tay ra hứng.

Chợt thấy bạch quang lóe lên trên ngón tay Kì Nhạc Chi, lại động động ngón tay của mình, cảm giác được sự trói buộc trên tay, khóe miệng Hà Gia Duyệt lộ ra tia tiếu ý, “Ngu ngốc, lấy miếng thịt khác cho em!”

Kì Nhạc Chi hừ hừ Hà Gia Duyệt xong mới nói, “Kỳ thật anh cũng chưa ăn bao nhiêu. Sắp tới giờ cơm chiều rồi, ông nội anh thường nói, đói bụng đã lâu mà lập tức ăn nhiều đồ ăn không tốt cho sức khỏe. Chúng ta tạm lót dạ một ít, để lát nữa ăn cơm chiều được không?”.

Hà Gia Duyệt miễn cưỡng đồng ý, đem đầu dụi vào hõm vai Kì Nhạc Chi, tìm góc độ thoải mái nhất mà thưởng thức cảnh đẹp bên bờ biển, miệng lại nhắc tới, “Bữa tối một mình em phải ăn hết một đĩa thịt, không cho anh tranh với em!”

Kì Nhạc Chi cười ha ha , “Vậy thì tối nay anh ăn tôm hùm nướng, hào nướng, cá nướng, cũng không cho em giành ăn với anh!”.

Hà Gia Duyệt nuốt nuốt nước miếng, “Chỗ này có thịt nướng nữa hả?”

“Đúng vậy! Cha nói, thịt nướng chỗ này nổi tiếng lắm đó, chỉ phục vụ vào buổi tối, đều là phải đặt trước, rồi tới tối phục vụ mới mang lên nướng cho khách hàng ăn, quả thực là thơm xa vạn dặm!”.

“Vậy anh còn không mau gọi điện thoại đặt trước đi?” Hà Gia Duyệt trợn mắt trừng Kì Nhạc Chi, “Em muốn ăn hai phần nha!”

“Anh biết mà, anh đặt sẵn hết cả rồi. Đúng là chó con ham ăn!”

“Anh mới là chó con!”

“Nếu không phải chó con sao cứ đòi ăn thịt xương hoài vậy!”

“Thịt mà không có xương thì ăn đâu có ngon? Thật sự là không biết thưởng thức!” Hà Gia Duyệt với Kì Nhạc Chi cãi cọ qua lại một hồi, thật sự là vui vẻ vô cùng.

Bỗng nhiên, cậu nhớ tới một chuyện cực kì quan trọng, “Nguy rồi! Đồ con heo này!”

Kì Nhạc Chi ngạc nhiên, “Lại xảy ra chuyện gì?”

Hà Gia Duyệt đỏ mặt lên, mím môi nói, “Anh không có mang cái kia……”.

“Cái gì?” Kì Nhạc Chi biết rõ còn cổ hủ.

“Chính là mũ đó!” Hà Gia Duyệt liếc một cái đầy khinh bỉ, “Mau gọi điện thoại mua thuốc cho em uống!”.

Kì Nhạc Chi ôm chặt lấy Hà Gia Duyệt, ra quyết định, “Chúng ta sinh một đứa đi!”

“Sắp khai giảng rồi, sinh cái gì mà sinh?” Hà Gia Duyệt đỏ mặt phụng phịu hỏi.

“Không sao cả, ba ba đã làm tốt thủ tục cho em rồi, anh cũng đã hỏi qua ý của cha mẹ em, họ đều đồng ý để chúng ta sinh con.”

Mặt Hà Gia Duyệt càng đỏ bừng bừng, không biết là xấu hổ hay là tức giận, có lẽ là cả hai, “Vấn đề là em không đồng ý sinh!”.

Kì Nhạc Chi đưa tay đặt lên bụng Hà Gia Duyệt, cười ngây ngô, “Nói không chừng đã hoài thai rồi?”.

“Anh mau đi mua thuốc cho em, vốn không có mà!”.

“Anh sẽ không mưu sát cục cưng nhà chúng ta đâu!” Kì Nhạc Chi càng ôm chặt Hà Gia Duyệt, “Chúng ta sinh một cục cưng, trong tên có chữ “Hải” được không? Anh hy vọng con có thể có tấm lòng bao dung cao như núi sâu như biển.”.

Hà Gia Duyệt chôn trong lòng Kì Nhạc Chi nửa ngày, mới rầu rĩ nói, “Nhưng mà em còn chưa có chuẩn bị gì hết!”

Kì Nhạc Chi vỗ vỗ lưng Hà Gia Duyệt, “Loại chuyện này cần gì mà chuẩn bị? Khi ba ba anh sinh anh cả, cha anh còn không có ở bên cạnh, chẳng phải ba ba vẫn sinh tốt đó sao? Còn không có chậm trễ công khóa, lợi hại không?”.

Lợi hại cái đầu anh!

Kì Nhạc Chi vẫn còn rất hưng phấn bàn tới, “Ba ba cũng là vừa mới vào đại học đã sinh anh cả, cho nên bây giờ em sinh, sau này sớm sinh thêm mấy đứa nữa thì sẽ tốt cho sức khỏe hơn.”.

“Cái gì?” Hà Gia Duyệt kêu lên, “Còn muốn sinh nữa hả?”

“Đương nhiên rồi a!” Kì Nhạc Chi vui vẻ đếm đầu ngón tay, “Anh cũng không cần nhiều đâu, ba ba sinh bao nhiêu thì em sinh bấy nhiêu là được rồi. Bây giờ sinh một đứa, tốt nghiệp đại học sinh thêm một đứa, nếu như em muốn tiếp tục đi học, vậy đợi ba năm sinh đứa nữa. Mấy đứa nhỏ kém nhau ba tuổi giống như nhà anh vậy. Hai đứa theo họ anh, còn một đứa thì theo họ em, anh đã thương lượng trước với ba mẹ em rồi.”

“Cút!” Hà Gia Duyệt nổi trận lôi đình, “Em đâu có phải heo mẹ, mắc gì phải sinh nhiều thế hả?”

Kì Nhạc Chi có chút mất hứng, “Ba ba cũng đâu phải heo mẹ, chẳng phải vẫn sinh tốt đó thôi?”

“Ba là ba, em là em!” Hà Gia Duyệt giãy dụa muốn đứng lên, “Một đứa em cũng không sinh! Em đi mua thuốc tránh thai!”.

Kì Nhạc Chi tức giận “Đây là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của em, không thể trốn tránh!”

“Anh thích nói gì thì nói, dù sao không sinh là không sinh!” Cún con bạo phát.

Kì Nhạc Chi thực tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng.

82. Chương 82

Kì Nhạc Chi quyết định thật nhanh đem cún con đè xuống ngay tại chỗ, lột cái chăn đang bao quanh mình cậu ra.

“Anh muốn làm cái gì?” Hà Gia Duyệt giãy dụa, nhưng mà tối hôm qua thân thể làm lưng vất vả một đêm còn không có khôi phục, xương sống thắt lưng đều đau, giãy nửa ngày cũng không giãy ra.

“Làm em!” Cái miệng luôn nói lời tao nhã của Kì Nhạc Chi đột nhiên tuôn ra một câu thô tục, “Xem thử em sinh hay không sinh?”

“Anh cút ngay! Ban ngày ban mặt phát tình cái gì hả?”

Mắt thấy chăn bị kéo ra, áo ngủ cũng bị cởi, Hà Gia Duyệt có chút hoảng hốt. Tên hỗn đản này, sẽ không thật sự giữa ban ngày ban mặt mà lên cơn động dục đi?

Nhìn làn da trắng nõn của Hà Gia Duyệt vẫn còn nổi rõ hân ngân lưu từ tối hôm qua, Kì Nhạc Chi nuốt một ngụm nước bọt, cái lều nhỏ nơi khổ hạ lập tức nhô cao.

Được rồi! Trong lòng Kì Nhạc Chi có một tiểu ác ma thì thầm, kỳ thật người đã sớm muốn làm đúng không? Vừa mới ăn no cơm đã muốn làm đúng không? Vậy còn dối trá cái gì, khách sáo cái gì? Trực tiếp thượng đi!

“Ê ê! Không được mà!” Hà Gia Duyệt có chút hoảng hốt túm chặt áo ngủ gắt gao không chịu buông tay, “Sẽ có người thấy!”

“Không có người!” Kì Nhạc Chi quay đầu liếc mắt một cái, nhân viên phục vụ phụ trách quét tước đã sớm đi hết, không có bọn họ yêu cầu, ngay cả chén bát cũng không đến dọn.

Ánh dương quang vàng óng phủ lên thân thể hai người, cứ như thế vô câu vô thúc lộ ra trước thiên địa, có chút ngượng ngùng, lại mang đến kích thích mới mẻ, giống như muốn phá vỡ đạo đức lễ nghi trói buộc, làm cho dục vọng càng thêm bùng cháy.

“Không cần mà! Người em còn rất đau!” Hà Gia Duyệt mặt đỏ tai hồng tìm cớ, “Tất cả đều là do anh làm hại!”

Mới không phải đâu! Kì Nhạc Chi cởi đồ trưng ra bằng chứng, “Em cứ nhìn trên người anh đi, còn có trên lưng, đều là tác phẩm của em cả! Trên người em làm gì có dấu cào cấu gì? Anh nhiều nhất chính là cắn hai cái, ngay cả da cũng chẳng bị trầy.”

Hà Gia Duyệt trộm nhìn qua, trên làn da màu tiểu mạch quả thật không hề thiếu hồng ắn, đặc biệt trên lưng, hàng dấu móng tay dài đỏ tươi, càng nhìn càng thấy ngượng, rầu rĩ than thở, “Kia cũng là anh không tốt.....”

Kì Nhạc Chi đột nhiên đưa tay捏捏 cái mũi Hà Gia Duyệt, nở nụ cười, “Anh không tốt, vậy tối hôm qua là ai ngồi ở trên người anh không chịu xuống dưới? Còn liều mạng trằm trồ khen ngợi lão công, em muốn, em còn muốn?”

Oanh! Hà Gia Duyệt mặt đỏ cơ hồ muốn xuất huyết, hận không thể tìm cái lỗ chui xuống, nhắm tịt mắt quay đi, “Mới không có!”

Kì Nhạc Chi hắc hắc cười nói, “Vậy nên ôn lại một chút!”

Hà Gia Duyệt dùng sức túm chặt áo ngủ không buông, Kì Nhạc Chi cũng chẳng buồn quan tâm, tay trực tiếp vén vạt áo ngủ trắng như tuyết lên, sờ nắn Tiểu Duyệt Duyệt. Sau khi tắm rửa xong, vì cả người ẩm ướt, căn bản chưa mặc quần lót cho Hà Gia Duyệt, bây giờ lại thành ra tiện lợi cho mình.

“Anh làm cái gì đó?” Hà Gia Duyệt quay đầu, dùng đầu ngón chân cũng đoán ra được.

Kì Nhạc Chi kéo chân Hà Gia Duyệt đặt ở bên sườn mình, chen vào giữa hai chân cậu, cũng không buồn dài dòng, trực tiếp đối thoại với tiểu Duyệt Duyệt đang thẹn thùng, “Thái dương hôm nay thật tuyệt đúng không? Cùng đi ra phơi nắng đi! Chúng ta cùng chơi một chút nhé, trước trước sau sau, trái trái phải phải.....”.

“Hỗn đản!” Hai luồng đỏ ửng trên má Hà Gia Duyệt càng lúc càng đậm, “Không cần chơi..... Ngơ..... Không cần.....”.

Phân thân miễn cảm rất nhanh dưới bàn tay của Kì Nhạc Chi cương cứng, trên đỉnh còn bị Kì Nhạc Chi dùng đầu ngón tay ác ý miết vào, cả người Hà Gia Duyệt giống như bị điện giật giật bắn mình, Tiểu Duyệt Duyệt lại càng hưng phấn ngẩng cao đầu.

Một đêm triền miên, đủ để cho bọn họ học được nhiều hơn so với bất kì sự dạy dỗ nào.

Mà một cái móng heo con háo sắc khác đã lén lút chạn lên đóa mặt hoa điểm lệ sưng đỏ, không vội vàng đi vào mà trước trước chọc đám lông thưa thớt xung quanh.

“Hỗn..... Không cần..... a.....” Cảm giác đau đau ngứa ngứa này đối với đóa hoa nhỏ cực kì miễn cảm mà nói, không thể nghi ngờ là kích thích cực mạnh. Hà Gia Duyệt cắn môi nhẹ nhàng rên rỉ, thân thể vốn vô lực càng thêm hư nhược, đôi chân cũng không tự giác cong lên, ở trên sàn gỗ bóng loáng không ngừng ma sát, tựa như muốn tìm điểm tựa. Hoa huyết cũng hé ra khép lại liên tục như đang cự tuyệt, lại giống như mời gọi.

Kì Nhạc Chi cười đắc ý, cho một đầu ngón tay đi vào, ở bên trong đảo một vòng, “Thoải mái không?”

“Không.....” Hà Gia Duyệt oán hận trừng mắt nhìn Kì Nhạc Chi liếc mắt một cái, từ hàm răng nghiến chặt phun ra một chữ, nhưng đóa hoa kính kia lại khổng chế không được mà ngậm chặt lấy ngón tay, tựa như đang nghênh đón khách quý hoan hô nhảy nhót liên mạng siết chặt.

Thật là thoải mái! Hà Gia Duyệt hưởng thụ khoái cảm do ngón tay mang đến, đột nhiên, ngón tay kia rút ra ngoài.

Tức giận trừng mắt nhìn Kì Nhạc Chi, lại thấy Kì Nhạc Chi đưa ngón tay ra trước mặt cậu lắc lắc, “Tự em nhìn đi nè, quá trời nước! Còn nói không nữa? Khẩu thị tâm phi!”.

Ách..... Hà Gia Duyệt tìm đại cái cớ, “Đều là do bị anh quấy phá! Nếu anh không động, mới không có đâu!”.

Kì Nhạc Chi đưa ngón tay đến bên miệng Hà Gia Duyệt, “Ném thử hương vị của chính em đi!”.

Không cần! Hà Gia Duyệt nhắm mắt lại gắt gao cắn khớp hàm không để ý tới Kì Nhạc Chi.

Kì Nhạc Chi cũng không miễn cưỡng, lại cúi xuống bắt đầu hôn vành tai miễn cảm, lại dời xuống mút vào đóa hoa đào nho nhỏ bên ngực phải.

“Ngơ..... Đủ.....” Hà Gia Duyệt nghiêng người đưa phía bên trái lên, nơi đó còn có một đóa hoa nữa a!

Nhưng Kì Nhạc Chi chính là không để ý tới, vẫn như cũ cố chấp ngậm lấy đóa hoa điểm hồng bị tàn phá kia, đồng thời đem ngón tay đưa đến trước mặt Hà Gia Duyệt.

Đáng giận! Hà Gia Duyệt rất muốn lờ đi không để ý tới, nhưng đóa hoa nho nhỏ đáng thương bị lạnh nhạt lại càng thêm khó chịu.

Thế là cậu liên lén lén lút lút tự mình đưa tay muốn đi an ủi một chút, không ngờ lại bị Kì Nhạc Chi tóm lấy, nghiêm khắc cảnh cáo, “Đây là của anh, em không được đụng vô!”.

“Đây rõ ràng là của em mà!” Hà Gia Duyệt thẹn quá thành giận, lại bị Kì Nhạc Chi rút dây lưng áo ngủ ra, đem hai tay cậu trói chặt lại trên đỉnh đầu.

Kì Nhạc Chi mới ung dung tiếp tục đùa bỡn thân thể Hà Gia Duyệt, sau khi bị trói lại, cảm giác toàn thân tựa hồ càng thêm mãnh liệt.

“Mau thả em ra!” Hà Gia Duyệt ngăn cản không được khoái cảm tựa như thủy triều đánh úp lại, không ngừng cự quậy.

Kì Nhạc Chi lại đưa tay đến bên miệng cậu, “Ăn đi, anh sẽ tha cho em.”

Hà Gia Duyệt dù không cam tâm, cũng đành há mồm ngậm lấy ngón tay kia, kì thật mùi vị trên ngón tay đã bị phai nhạt bớt, nhưng vẫn là làm cho cậu cảm thấy thẹn vụn phần.

Đầu ngón tay thô to không ngừng đảo vòng trong miệng, cái loại cảm giác đặc biệt này lại làm cho người ta muốn càng nhiều thêm. Tựa như đọc được suy nghĩ của cậu, Kì Nhạc Chi lại đưa thêm một ngón tay vào, Hà Gia Duyệt nhắm mắt lại, tưởng tượng như đang ăn kem mà không ngừng liếm mút, đồng thời lại cũng có cảm giác thỏa mãn. Mà đóa hoa tịch mịch bên trái cuối cùng cũng được khoang miệng ấm áp đến âu yếm. Còn có Tiểu Duyệt Duyệt, càng thêm hưởng thụ được bàn tay linh hoạt phục vụ.

Chỉ là..... chỉ là nơi đó..... lại càng cảm thấy tịch mịch muốn được.....

“Ngô.....” Hà Gia Duyệt cong chân lên không ngừng cọ xát vào lưng Kì Nhạc Chi ám chỉ.

Kì Nhạc Chi buông Tiểu Duyệt Duyệt ra, bàn tay dời xuống dưới, phía dưới xuân thủy không ngừng trào ra, khiến cho áo ngủ dưới thân ướt đầm cả một mảng.

Dùng sức xoa nắn cái mông nhỏ hai ba cái, rút tay ra khỏi miệng Hà Gia Duyệt “Tiểu sắc lang! Gọi một tiếng lão công liền cho cưng!”

Rốt cuộc ai mới là sắc lang? Hà Gia Duyệt đỏ hồng hai gò má, đôi mắt giống như bịt kín một tầng hơi nước, hết sức mê người, lại vẫn là mím chặt cái miệng nhỏ nhắn không chịu hé răng.

Kì Nhạc Chi thấy đến lúc thích hợp, nhảy xuống khỏi sàn gỗ, đem Hà Gia Duyệt kéo đến ngoài mép sàn, vừa lúc để cho phân thân của mình đặt ngay trước mặt hoa, ở ngoài huyết khẩu từng chút từng chút cọ xát, chính là không chịu đi vào.

“Gọi hay không gọi? Không gọi thì anh bỏ đi để cho em nằm một mình ở đây mà phơi nắng nha!”

“Ngô.....” Hai chân không có điểm tựa, đành phải quấn chặt lấy thắt lưng Kì Nhạc Chi, hai tay bị trói chặt, chỗ tư mật ngứa ngáy khó chịu, nhịn nửa ngày, vẫn là không nhịn được mà thấp giọng nỉ non, “Lão công.....”.

“Gọi anh làm gì?” Kì Nhạc Chi đem thịt heo bông của mình đặt ngay trước lối vào cọ xát mạnh một cái.

Quên đi! Hà Gia Duyệt hạ quyết tâm, dù sao tối hôm qua chuyện mất mặt đến cỡ nào cũng đã làm, để ý quá nhiều làm gì nữa, “Em muốn.....”.

“Muốn cái gì?” Kì Nhạc Chi đem cả cây đâm vào, lại không nhúc nhích.

“Muốn anh động!”.

Kì Nhạc Chi cúi người ở trên mặt Hà Gia Duyệt hôn nhẹ, “Thế này mới ngoan!”.

Một mặt ở trong cơ thể Hà Gia Duyệt vận động, một mặt không ngừng chiêu cổ Tiểu Duyệt Duyệt.

Sau lần bị xâm nhập đầu tiên, thực tủy biết vị thân thể rất nhanh liền điên cuồng mê luyến loại cảm giác này.

“A..... ngô a.....” Hà Gia Duyệt theo bản năng phát ra hoan ngâm sung sướng.

Ngay trong nháy mắt khi Hà Gia Duyệt sắp bùng nổ, Kì Nhạc Chi bỗng nhiên đè chặt miệng Tiểu Duyệt Duyệt, khàn khàn hỏi, “Có muốn sinh không?”

“Mau thả em ra.....” Hà Gia Duyệt giương đôi mắt mê mị lên, lý trí hoàn toàn biến mất.

“Sinh hay không sinh?”.

“Sinh.....”.

“Sinh mấy đứa?”

“Anh nói..... sinh bao nhiêu..... thì sinh bấy nhiêu!”.

Kì Nhạc Chi mới hài lòng. Tiểu Duyệt Duyệt cũng hài lòng. Nhưng mà Hà Gia Duyệt, đã trót nói ra lời nói khiến cho cậu hối hận cả đời!

Đáng tiếc hiện tại, cậu còn không biết.

Vào lúc rời khỏi hòn đảo nhỏ đó, Hà Gia Duyệt nhớ kỹ cảnh đẹp yên tĩnh như họa.

Nhớ kỹ bề tắm lộ thiên.

Nhớ kỹ mỹ vị thiêu nướng trong gió biển.

Đương nhiên, càng nhớ kỹ cái con heo không biết tiết tháo cầm thú tác cầu vô độ!

Nhưng còn có một thứ càng thêm khắc sâu càng thêm tiên minh vĩnh viễn nhắc nhở cậu, lúc này đây tuần trăng mặt tròn tại.

Đó chính là đứa nhỏ! Bé đúng như ý nguyện của con heo nào đó, đã đến !

83. Chương 83

“Trong kinh thánh có nói, Thượng Đế rút ra một chiếc xương sườn của đàn ông tạo nên người phụ nữ cho anh ta. Cho nên trên thế giới này, đàn ông và phụ nữ đều hẳn là có đôi có cặp. Chính là một nửa kia của ta, người ở nơi nào?”

Kì Hạnh Chi xem nguyệt san số ra mới nhất, có một đoạn tranh minh họa cảm nghĩ của một cô gái, thở dài một hơi, hai hàng lông mày xinh đẹp nhíu chặt cùng một chỗ, trên gương mặt tuần mỹ tràn ngập chua xót.

Còn có một năm, cậu sẽ tốt nghiệp, đã hơn hai mươi tuổi đầu rồi, cứ nhiên ngay cả chuyện tình cảm cũng chưa từng thử qua, thật là đáng tiếc!

Đây cũng không thể trách cậu quá lo xa. Ngẫm lại đứa em trai, cái thằng Nhạc Nhạc ngóch ngoảnh đó, cứ nhiên đã sắp làm cha rồi. Từ khi đi biển chơi về chưa được bao lâu, liền truyền ra tin vui. Hiện tại cả ngày cùng lão bà nhà nó hai người quấn chặt lấy nhau, tay trong tay đi đến trường, ngay cả ăn một bữa cơm cũng phải đứt qua đứt lại, thử hỏi có buồn nôn hay không?

Kì Hạnh Chi bĩu môi, điển hình chính là tâm lý không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh.

Đôi vợ chồng nhỏ hoàn hảo kia, dù sao cũng là năm ngày ở trong trường học, chỉ có cuối tuần mới về nhà một hôm, ngày kia thì thiên đương nhiên phải qua Hà gia tiếp tục biểu diễn.

Chính vì vậy khiến cho Kì Hạnh Chi bị đả kích lớn chính đôi lão phu lão thê trong nhà kia ba ba yêu quý của cậu với cha.

Ba ba cũng thật là, lén lút dùng thuốc tránh thai thành công thì cũng được đi! Tự nhiên khi thằng em thông báo tin mừng sắp có em bé, nhất thời lạnh mồm lạnh miệng liền khai hết mọi chuyện ra, khiến cho cha thiếu chút nữa đang định đi khám nam khoa vì tưởng mình hùng phong không phấn chấn tức chết đi được.

“Anh đã nghĩ sao thời gian dài như thế mà vẫn không thể có được, nguyên lai là em ở sau lưng giữ trò quỷ!”

“Anh có bị gì không hả? Đã lớn tuổi như thế này còn sinh cái gì mà sinh? Anh không ngại dọa người nhưng mà em thì có!”

Cha không chê có thêm cục cưng dọa người, chỉ có ngại sinh không ra cục cưng dọa người.

Thế là cứ như vậy, khi chất trai đầu tiên của Kì gia được mang thai đến tháng thứ tư, hẳn cũng trang nghiêm tuyên bố, lại một lần nữa vì Kì gia khai chỉ tán hiệp mà cống hiến thật lớn.

Ba ba lại có!

Hơn nữa căn cứ vào cái bụng siêu cao mà phán đoán, bác Ngưu cơ hồ có thể khẳng định nói cho bọn họ, “Đây là một đôi song bào thai! Có lẽ là long phượng thai đấy!”

Heo cha kiêu ngạo cầm ngang lên đến tận trời. Ta không muốn thì thôi, chứ đã muốn thì phải được cả cặp! Kể nào dám so tài với ta?

Chỉ còn một chuyện nữa là hai cục cưng này đến tột cùng có bình thường hay không, bởi vì Kì gia có thể chất đặc thù, vì vậy phải chờ em bé lớn thêm một chút, đi siêu âm mới có thể xác nhận.

Thực ra có xác nhận hay không cũng chẳng quan trọng mấy! Ông nội đã sắp 80 tuổi lập tức chống gậy đến trước mộ bà nội hơn hở báo tin vui, “Chúng ta lại có thêm hai đứa cháu nữa rồi!”

Mà hai đứa nhóc còn chưa kịp thành hình, đã bị cô đặt trước, “Cho em một đứa để nuôi!”

Đừng nhìn ba ba ngoài miệng hung hăng, nói cái gì không muốn sinh, nhưng khi nghe cô nói lời này, ba ba vẫn là luyến tiếc cho đi đi.

Cuối cùng nghĩ đến cô thật sự là dưới gối hư không, cũng thực sự tịch mịch, suy nghĩ nửa ngày mới hạ quyết tâm, “Theo họ của hai người, dưới danh nghĩa là con của cả hai, gọi hai người là cha mẹ cũng không vấn đề gì! Chính là hai người dọn đến đây, đứa nhỏ vẫn là phải lớn lên trước mặt anh!”

Không thành vấn đề! Cô lập tức bắt tay xây dựng thêm công trình, hiện tại người trong nhà thật sự nhiều lắm, nếu nhét vào thêm một nhà bọn họ, còn có hai đứa nhóc sắp ra đời thật sự ở không được.

May mắn sân vườn trong nhà cực lớn, thế là ngay lập tức một ngôi nhà hai tầng đã được xây dựng trên một phần khu vườn. Hiện tại đã xong phần lớn, chỉ còn khâu trang trí nữa thôi, mà với hiệu suất làm việc tốc độ ánh sáng của cô thì phỏng chừng chỉ cần thêm một hai tuần nữa là có thể xong toàn bộ, bọn họ cũng có thể chấm dứt kiếp sống ở nhà thuê bên ngoài, dọn về nhà mới.

Chính là khi tin tức này truyền ra, sắc mặt Hà Gia Duyệt càng lúc càng u ám, cùng Kì Nhạc Chi hai người nói nhỏ không biết nói cái gì. Kì Hạnh Chi chỉ mơ hồ nghe thấy mấy câu.

“Nhiều nhất ba đứa!”

“Đó là do em tự hứa mà!”

.....

Ai! Quần bọn họ sinh bao nhiêu đứa thì liên quan gì đến mình chứ?

Trước kia mọi người trong nhà đều sợ mình bị người ta lừa, không cho cậu thân cận với bất kì nam sinh nào, nhưng còn bây giờ thì sao? Toàn bộ phản tác dụng cả rồi.

Ông với cha mỗi ngày đều ghé vào lỗ tai cậu thỉnh thoảng nhắc nhở hai câu, “Vận Phúc a, nếu gặp được đứa nào thích hợp thì nên thử kết giao xem. Đương nhiên, tiến triển trăm ngàn lần không thể quá nhanh! Nhiều nhất chỉ có thể cùng một chỗ ăn một bữa cơm xem phim là được, trước đó còn phải gọi điện thoại cho chúng ta. Nếu không, mang về cho chúng ta nhìn trước xem? Nếu không thì an bài cho con vài đứa nhỏ con nhà gia giáo làm quen nhé?”

Oh my god! Kì Hạnh Chi cảm thấy thực vô lực, đây là muốn đi coi mắt sao? Có phải hay không cảm thấy cậu không có ai cần?

Nói đến cũng lạ nga! Đã lớn đến như thế này, rất ít có đứa con trai nào tỏ vẻ có tình ý với cậu. Kì Hạnh Chi sờ sờ mặt mình, vẻ mặt buồn bực, rõ ràng bộ dạng của mình cũng đâu đến nỗi nào đâu? Vì cái gì không có ai thích?

Cậu ngồi một chỗ khổ sở suy nghĩ, đột nhiên có một đứa con trai cầm vợt tennis đi đến bên cạnh, đổ mặt hỏi: “Kì Hạnh Chi, bạn có muốn chơi bóng với mình không?”

Kì Hạnh Chi phục hồi tinh thần quay lại, chưa gì đã ngửi thấy mùi mồ hôi trên người cậu bạn kia, bất giác nhướn mày. Tuy rằng cậu đang ngồi, người ta thì đứng, thế nhưng lại tạo cảm giác như cậu đang từ trên cao nhìn xuống, “Không!”

Chơi bóng có cái gì tốt? Chỉ biết biến thành một thân đầy mồ hôi bắn hê hê .

Cậu bạn kia ngượng ngùng bỏ đi, Kì Hạnh Chi đồng học thì vẫn còn ngồi tại chỗ trầm tư không thể lý giải, lại hoàn toàn quên mất chính mình từ nhỏ đến lớn là như thế nào một lần lại một lần cự tuyệt vô số người.

Quên đi, nếu không nghĩ ra được, không bằng xem báo đi!

Kì Hạnh Chi tiếp tục lật xem tờ nguyệt san mới mua, bộ sưu tập New York xuân hạ mới nhất có mấy bộ đồ thật tuyệt. Tỷ như bộ đồ này, quần dài màu đen, áo khoác phần hồng, phối hợp với giày da màu đen rất được, phải bảo ông nội mua!

Bộ đồ bên cạnh này cũng không sai, quần dài màu cà phê, áo trong lục sắc cùng với kẹp cài áo màu đen, phối với giày da màu râm nắng (là màu giề?), tuy rằng Kì Hạnh Chi mặc vào trông có hơi lớn tuổi một chút, nhưng cách phối hợp này vẫn là nhìn phi thường thoải mái, vẫn là ẩn ẩn lộ ra một chút cảm giác tuổi trẻ thành thực.

Giữa trưa mùa thu, trong vườn trường đại học yên tĩnh, dưới tàng cây ngô đồng cao lớn, một thiếu niên tuấn mỹ mặc áo khoác màu trắng, quần dài màu chàm nhàn nhàn ngồi trên hàng ghế, nghiêm túc nghiên cứu thời trang.

Ánh dương quang xuyên qua những tán lá, tạo nên những điểm sáng lấp lánh, trông hết như một bức tranh, đẹp đến mức khiến cho người ta quên cả thở.

Bỗng nhiên, không biết từ đâu thổi tới một cơn gió, khiến cho những chiếc lá rụng xuống, rơi lên mái tóc đang nhẹ lay động trong gió của thiếu niên, nghịch ngợm cắt ngang suy nghĩ của cậu.

Một quả táo rụng xuống trúng đầu Newton, sinh ra định luật vạn vật hấp dẫn. Mà một chiếc lá rụng xuống đầu Kì Hạnh Chi, lại tạo ra một đôi giày?

Kì Hạnh Chi khẽ nhíu mày, đưa tay gạt đi chiếc lá rụng, ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn, thấy được một đôi giày.

Đôi giày da màu râm nắng, không có nhãn hiệu gì, đi theo chủ nhân, vũng vàng hành tẩu ở trên đường.

Tuệ nhãn của Kì Hạnh Chi lập tức kết luận, đây là một đôi giày da cao cấp thuần thủ công! Nhưng mà sao nhìn quen mắt như vậy, bèn nhìn lên trên, là một cái quần dài màu cà phê! Áo trong màu lục sắc! Kẹp cài áo vàng trước ngực!

Cậu dùng sức dụi dụi mắt, thật sự!

Có người mặc trang phục thời trang New York mới nhất trong tuần đến trường học! Vị nhân huynh này là ai?

Kì Hạnh Chi tốt xấu gì cũng lăn lộn ba năm tại trường học này, tuy rằng vốn chẳng đi học bao nhiêu, người cũng chẳng quen biết nhiều, nhưng mà tổng thể về thời trang trong trường này thì cậu lại phi thường rõ ràng.

Trong trường của bọn họ cho tới bây giờ vốn chưa từng có sinh viên hay là giảng viên mặc qua trang phục như thế này!

Để có thể có được trang phục mới như thế này chỉ có một nơi thôi, là cửa hàng thời trang cực kỳ cao cấp! Mà loại cửa hàng cao cấp này thì chỉ dành cho một số ít khách VIP sử dụng, không phải có tiền là có thể mua được!

Nói ra thật xấu hổ, trang phục của Kì Hạnh Chi tuy rằng tất cả cũng đều là hàng cao cấp nhất ở đó, nhưng đều là đợi giảm giá mới mua được, mà giá cả cũng đã có thể khiến cho người ta lú lỏi, đừng nói đến loại trang phục mới này, giá cả chắc chắn còn cao hơn gấp mấy lần, nếu cậu dám mua, ba ba không bóp chết cậu mới là lạ!

Nhưng người này làm sao có thể mua được?

Kì Hạnh Chi ngây ngốc ngơ ngác nhìn trang phục của vị nhân huynh này, sửng sốt nửa ngày đến khi người ta đã đi được một quãng xa, mới nhớ tới đến còn chưa kịp nhìn mặt người nọ. Lần đầu tiên trong đời cậu có loại xúc động muốn đuổi theo một người.

Người đàn ông đó vóc dáng rất cao, lưng cũng rất rộng nhưng mà không mập, mặc vào bộ quần áo này cũng có vẻ phi thường có khí chất, như một cây đại thụ cao ngất, mang theo cảm giác cương trực.

Tuy rằng mang theo một vali hành lý rất lớn nhưng cước bộ của người nọ rất nhanh, Kì Hạnh Chi chẳng mấy chốc đã bị bỏ rơi một quãng xa, chỉ kịp nhìn người đó đi vào khu ký túc xá dành cho giảng viên.

Đây là giảng viên mới sao?

Kì Hạnh Chi cũng không đến nổi ngạc nhiên, thở hổn hển đuổi tới phòng trực ban ở lầu một, do dự nửa ngày, vẫn là tính tò mò chiến thắng, hỏi một a di, “Người vừa đi lên là ai? Cái người kéo theo vali hành lý đó?”

Cái gọi là tính yêu thích cái đẹp thì bất kì ai cũng đều có, a di kia tuy rằng tuổi đã lớn, nhưng vẫn rất thích tiểu nam sinh xinh đẹp, rất là sáng khoái nói cho Kì Nhạc Chi biết, “À, người đó sao?! Là giảng viên mới tới, tên là Mục Sam!”

Tốt, Kì Hạnh Chi bởi vì bộ y phục mà nhớ kỹ người này.

Sorry nha, hôm nay bận coi phim nên mần có 1 chương hà ^__^

84. Chương 84

Mục Sam, nam, hai mươi tuổi, chưa kết hôn, từ nước ngoài về, dạy môn lịch sử mỹ thuật tạo hình tây phương.

Kì Hạnh Chi chính là thuận miệng nói một câu, chưa gì đám bạn học ái mộ cậu liền chân chó giúp cậu đi nghe ngóng được cả đồng tin tức về giảng viên mới này. Kì Hạnh Chi nhìn xem đến mức vô đầu bứt tóc, ngày đó nhìn anh ta trông thật sành điệu a, cư nhiên là giảng viên lịch sử! Đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

Trong ấn tượng của cậu, giảng viên như vậy đều là đầu đầy tóc bạc, không nghĩ tới lại để cho một giảng viên trẻ như thế đắm đuối. Có lẽ trường học mời người đó, nghĩ đến chắc cũng là muốn rót vào một chút cảm hứng mới mẻ cho trường học đi?

Bất quá người ta tốt xấu gì cũng là dạy môn lịch sử mỹ thuật tạo hình, trách không được cũng có điểm thưởng thức!

Kì Hạnh Chi siết chặt nắm tay tự lên tinh thần cho mình, chuẩn bị chờ đến lúc được gặp vị giảng viên mới này. Nói không chừng, hai người bọn họ có thể tìm được tiếng nói chung a! Kì Hạnh Chi nghĩ như thế.

Vô kinh vô hiểm, lại qua một ngày.

Buổi chiều hôm nay chỉ học có một tiết, lên lớp xong, Kì Hạnh Chi gọi một cú điện thoại, chẳng bao lâu, liền có một chiếc taxi quen thuộc đợi ở bên ngoài trường.

Từ năm thứ 3, Kì Hạnh Chi đã dọn về nhà ở, bởi vì công việc của Kì An Tu rất bận, Diêu Nhật Hiền thì phải thường xuyên đi giao tiếp với mấy người trong ban giám đốc, còn phải để ý đến chuyện nhà, không có nhiều thời gian để đưa đón cậu, vì vậy mới ký hợp đồng với công ty taxi để họ phụ trách đưa đón Kì Hạnh Chi.

Kỳ thật cuộc sống của Kì Hạnh Chi rất có quy luật, đến trường về nhà, chỉ có một con đường, hơn mười năm qua vẫn sinh hoạt dưới sự giám sát gắt gao của người lớn trong nhà, cũng đã thành thói quen, căn bản không biết là có gì không ổn, dù sao chỉ cần có người cho cơm ăn, mua quần áo mới cho là tốt rồi.

Nhưng mà hôm nay, có lẽ là thời tiết thật tốt, mà cũng có lẽ là tâm tình rất tốt, nói không rõ là cảm xúc như thế nào, trên đường về nhà, đi ngang qua công viên trước đây thường xuyên đến chơi đùa, Kì Hạnh Chi bỗng nhiên rất muốn vào đi dạo một chút.

“Chú à, làm ơn dừng một chút đi!”.

Người lái xe taxi rất là sẵn lòng, dù sao xe cũng là nhà người ta bao trọn, đương nhiên là phải phục vụ tận tình.

“Vậy cậu có muốn tôi đi vào cùng cậu không?”

“Không cần!” Kì Hạnh Chi nhìn đồng hồ, “Mới hơn ba giờ thôi, cháu đi dạo một chút rồi sẽ ra ngay.”

Công viên vẫn y như xưa, hoa vẫn nở, cỏ vẫn mọc xanh.

Bởi vì ở rất gần nhà, mới trước đây, mỗi lần cuối tuần, cả nhà thường lái xe đến đây chơi, ở trên mặt cỏ trải một tấm bạt lớn, mang đến điểm tâm chuẩn bị sẵn ở nhà, thế là có thể nhàn nhã trải qua một buổi chiều.

Cha luôn ở bên ba ba giúp ba ba sửa sang lại này nọ, thảo luận chút chuyện ở công ty, giáo dục bọn trẻ, âm thầm nói chút chuyện của người lớn. Ông sẽ đi tìm người chơi cờ nói chuyện phiếm, Kì An Chi nếu không ngồi chơi với máy bay mô hình làm ra những động tác mạo hiểm thì chính là ngồi bên bờ hồ điều khiển nó lướt trên mặt nước.

Từ nhỏ đến lớn, Kì Hạnh Chi thật sự không thể hiểu được, anh cả rốt cục là làm sao mà đem mấy thứ vật liệu, mấy sợi dây điện cộng thêm chút linh kiện đã có thể tạo thành máy bay có thể bay lượn trên trời, lại cũng có thể chạy dưới nước.

Khi đó em trai còn nhỏ, đang còn tập tễnh học bước bên cạnh người lớn. Nếu như nhà cô cũng đến đây, nhất định sẽ mang theo cậu đi chơi.

Kì Hạnh Chi thích nhất là đến chỗ khu trò chơi thiếu nhi, nơi đó có bàn đu dây, cầu bập bênh, thang trượt, xoay tròn ngựa gỗ,... tất cả đều là thứ trẻ em thích, chơi mãi mà vẫn không chán.

Thời gian trôi qua, trò chơi thiết bị trong công viên đã sớm đổi mới, nhưng vẫn náo nhiệt như xưa, bên trong vẫn không hề thiếu những đứa bé đang chơi đùa vô cùng cao hứng, giống hệt mình ngày đó.

Kì Hạnh Chi bỗng nhiên nhớ đến, ông nội thường xuyên nhắc tới chuyện trước đây có một lần cậu đang chơi đùa trong này, thiếu chút nữa bị một thằng bé ôm đi, rồi sau đó cả nhà liền phá lên cười, nói nếu tiểu Vận Phúc bị ôm đi, hiện tại không biết đã trở thành cái dạng gì. Đáng tiếc bản thân mình lúc ấy tuổi còn quá nhỏ, hoàn toàn không nhớ rõ.

Càng nghĩ tiếp, cậu không khỏi có chút thương cảm, còn có chút phiền muộn. Kì Hạnh Chi thở dài, lúc ấy bị người ôm đi cũng tốt, ít nhất không cần lo lắng không có người cần, chứ đâu đến nỗi phiền não y như hiện tại.

Cậu xoay người âm thầm rời đi, không có nhìn thấy, trên một con đường khác, có một người con trai trẻ tuổi, tay mang vài cái túi, đi đến đứng ở chỗ cậu mới vừa đứng lúc trước mà ngây ngốc cho đến khi mặt trời lặn.

Trên người anh là một bộ trang phục mới, một chiếc áo thun chữ T với một chiếc quần bò đơn giản, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu đen, toàn bộ y phục đều có thể mua được dễ dàng từ bất kỳ cửa tiệm nào. Chỉ đôi giày trên chân vẫn còn chưa kịp thay đổi, là một đôi giày da dê màu rám nắng thuần thủ công.

Trong nhà luôn ấm áp náo nhiệt, Kì Hạnh Chi mỗi lần về đến nhà đều cảm thấy tâm tình thật tốt.

Nhà mới bên cạnh đã bố trí rất tốt, lầu một trừ bỏ phòng dành cho cô chú, tất cả đều dành cho ba anh em họ. Bất quá trước mắt chỉ có Kì Nhạ Chi bởi vì đã kết hôn, lại sắp có thêm tiểu bảo bảo, mới dọn qua đó trước.

Mỗi phòng đều thiết kế theo không gian mở, phòng dành cho em bé lẫn cả người lớn, theo như lời cô nói thì chính là, “Mặc cho mấy đứa muốn sinh bao nhiêu cũng có thể ở được hết!”.

Vấn đề là cái người cùng con sinh vẫn chưa có xuất hiện a! Kì Hạnh Chi rất là buồn bực, cũng không nhận ra, ông anh cả đã lâu không về nhà trong mắt cũng có một chút u buồn.

Kì Dân Hạo hiếm khi được nhìn thấy đứa cháu lớn nhất, mỗi lần gặp mặt chỉ có một vấn đề, “An An, rốt cuộc đến khi nào con mới chịu kết hôn?”

Lại nói tiếp, đứa nhỏ này cũng không còn bé nữa, nhưng vẫn chưa từng nghe thấy nó nói chuyện yêu đương hay gây ra chuyện xấu gì. Tuy nói hiện tại người trẻ tuổi tôn trọng tự do, không thịnh hành kết hôn sớm, tuy Kì Nhạ Chi có thể xem như là ngoại lệ, nhưng vấn đề của Kì An Chi thì hình như không đơn giản như vậy.

Kì An Chi có thể ở bất luận trước mặt kẻ nào làm ra vẻ lạnh lùng, nhưng không thể ở trước mặt ông nội đầu đầy tóc bạc mà phát cáu, bất quá lời giải thích của Kì An Chi cũng vĩnh viễn chỉ có một câu, “Không thích hợp! Mà chẳng phải đã có Nhạ Nhạ sẽ lập tức cho ông một đứa cháu trai sao?”.

“Nhưng con là con, nó là nó a!” Ba ba là chính là một điểm yếu khác của anh cả.

Diêu Nhật Hiên mang theo đĩa bánh ngọt đi ra, tiếp tục lải nhải, “Con cứ như vậy, Thần Thần cũng là như vậy! Lần trước bác Đường đến đây còn oán giận nửa ngày.”

Kì Hạnh Chi chú ý tới bàn tay anh cả đang nhận lấy bánh ngọt khựng lại một chút, Kì An Chi hạ mi mắt nói, “Ba ba, con đã nói con không còn con nít nữa mà, lần nào ba cũng nướng bánh ngọt cho con! Bây giờ ba tốt nhất là nên tự lo cho mình đi, cần gì cứ làm mấy chuyện như thế này? Nếu cha về đến lại mắng cho xem.”

Diêu Nhật Hiên không cho là đúng liếc mắt xem thường, “Vậy không phải cha con không có ở nhà sao? Ba không sao, hai đứa nhỏ này thực ngoan, chứ đâu có như mấy đứa con, hại ba mỗi ngày đều nôn!”

Kì An Chi cười, “Vậy là tốt rồi, lại được thêm hai đứa em trai em gái tấn hiếu với mọi người!”

Diêu Nhật Hiên vẫn không chịu buông tha cho Kì An Chi, tiếp tục đề tài cũ, “Con nói thật đi, rốt cuộc cần phải là người như thế nào mới lọt được vào mắt con? Ba ba sẽ giúp con để ý.”

“Đúng!” Kì Dân Hạo cũng tán đồng, “Ông cũng sẽ tìm giúp con!”

Kì An Chi bắt đầu dể dặt, “Nếu mọi người còn nói nữa là con sẽ đi thật đấy! Đừng có đem ba ba và Nhạc Nhạc ra so sánh với con. Mà con cũng đâu đã lớn tuổi! Nói gì đi nữa chẳng phải cha hơn ba mươi tuổi mới kết hôn sao?”

Uy hiếp này thực sự rất hiệu quả, mọi người tạm thời không lên tiếng, “Kia ăn bánh ngọt đi!”

Kì An Chi cầm một miếng bánh ngọt, do dự một chút mới làm bộ lơ đãng nhắc tới, “Ông Đường cũng oán giận Mộ Thần?”

“Đúng vậy!” Diêu Nhật Hiên đặc biệt đưa cho Kì Dân Hạo một miếng bánh ngọt không đường, ông mới nói tiếp, “Nhà ông ấy vốn chỉ có một đứa cháu bảo bối, đương nhiên càng gấp gáp. Vốn nói tốt nghiệp xong quay về nhà, mới hảo hảo kết hôn sinh mấy đứa nhỏ. Thế nhưng đứa bé đó cũng lạ, đột nhiên lại thay đổi ý định, không đi học nữa! Năm đó sau khi tham dự lễ cưới của Nhạc Nhạc xong, lập tức bỏ chạy sang Anh quốc, suốt ba năm cũng không chịu trở về. Ông Đường còn phải bay qua thăm nó, đúng là mọi chuyện đảo lộn hết. À, lần trước ông ấy đến đây còn muốn hỏi chuyện con đấy!”

“Hỏi con cái gì?” Kì An Chi vô thức cầm chặt cái bánh ngọt.

“Hỏi Thần Thần nhà ông ấy có phải thất tình không? Sao lại biến thành như vậy? Ông Đường có hỏi nó như thế nào nó cũng không chịu nói.” Kì Dân Hạo lắc đầu, “Mấy đứa trẻ này a, đừng chê người lớn chúng ta hay lải nhải. Con nói chúng ta đã lớn tuổi như thế này rồi, còn mong muốn điều gì được nữa? Chỉ cần mấy đứa thành gia lập thất, bọn ta đến lúc đó đi cũng yên tâm!”

“Ông nội ông nói gì vậy?! Ông nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!” Kì An Chi nói có lệ một câu, đem bánh ngọt nhét vào miệng, lại nhặt như nước ốc.

Kì Dân Hạo thở dài, “Con cũng nên đi khuyên nhủ Mộ Thần đi, mặc kệ nó có chuyện khúc mắc gì thì cũng phải tính đến chuyện đó! Bất quá đứa nhỏ kia cũng là đứa hiếu thuận, dù sao đi nữa, năm nay không về thì sang năm cũng nên trở về thôi. Đã tốt nghiệp xong rồi, đương nhiên không thể ở Anh quốc lại cả đời đi! Ông Đường đã hạ quyết tâm rồi, nó vừa về đến nơi liền bức nó kết hôn, nói cái gì cũng không chịu thua nhà chúng ta!” Ông vừa nói vừa cười phá lên.

Kì An Chi buông chiếc bánh tình xảo xuống, mặt không chút thay đổi nói, “Con đi coi Hoan Hoan một chút. Ba ba, ba không gọi điện thoại kêu Nhạc Nhạc và cô qua ăn cơm sao? Ngày mai con sẽ đi nga!”

“Được!”

Diêu Nhật Hiên vừa muốn đứng dậy, Kì Dân Hạo liền nói, “Con cứ ngồi đi, ba đi gọi cho!”

Kì Hạnh Chi đảo mắt một chút, theo anh cả đi ra ngoài.

Trong ổ chó, Kì An Chi rầu rĩ ngồi vuốt bộ lông vàng óng của chú chó, đây là thói quen của Kì An Chi khi tâm tình không tốt.

Kì Hạnh Chi lặng lẽ tiến lên, “Anh ”.

Kì An Chi liếc mắt một cái, “Có gì không?”.

Kì Hạnh Chi cũng ngồi xổm xuống bên cạnh Kì An Chi, vỗ vỗ vai anh mình, “Anh yên tâm đi, em ủng hộ anh!”

Kì An Chi đánh giá cậu, “Ủng hộ cái gì?”.

Kì Hạnh Chi cười đến vẻ mặt bất quái, “Anh còn nói! Anh với anh Mộ Thần”.

Kì An Chi cười nhạo, vỗ vỗ đầu của cậu, “Chuyện của người lớn con nít không hiểu đâu! Nhóc con, em vẫn là nên giấu lại như thế nào đi rước một tên kim quy tể(aka con rể rửa vàng=giàu =))) đến mà nuôi mình đi! Nếu không sau khi em tốt nghiệp, ba ba khẳng định sẽ bức em đi tìm!”.

Nhắc tới chuyện này, Kì Hạnh Chi liền nhụt chí, “Anh, anh nói có công việc gì mà chỉ cần xài tiền không?”.

“Có a!” Kì An Chi nhú mày cười, “Đầu tiên là làm ngân hàng, hai là làm quan chức. Em muốn chọn người nào?”.

Dường như cái sau có thể chọn. Kì Hạnh Chi lại thở dài, bĩu môi nói, “Nếu không, để cho anh Mộ Thần nuôi em đi!”

“Nằm mơ!” Kì An Chi không lưu tình chút nào đánh gãy mộng đẹp của thằng em.

“Vì cái gì?” Kì Hạnh Chi chớp chớp đôi mắt to giảo hoạt: “Em nguyện ý kết hôn với anh Mộ Thần!”.

“Em.....”.

Kì An Chi còn chưa kịp lên tiếng kháng nghị, lại bị Kì Dân Hạo vừa mới đi ra cắt ngang, “Vận Phúc, con thích Mộ Thần? Nguyện ý kết hôn với nó?”

A? Hai anh em đều choáng váng.

Heo ông lại vô cùng kinh hãi, “Đúng vậy! Sao ông lại không nghĩ ra sớm? Mộ Thần là đứa trẻ tốt, rất xứng đôi với con! Nhà chúng ta và Đường gia lại có quan hệ tốt, nói như vậy, hai đứa mà kết hôn chúng ta càng an tâm!”.

“Không phải đâu mà!” Kì Hạnh Chi đỏ bừng mặt, “Ông nội hiểu lầm rồi! Con chỉ là nói đùa thôi!”.

“Đừng sợ đừng sợ!” Heo ông càng nghĩ càng cảm thấy xứng, mĩ mãn đi vào nhà hỏi, “Tiểu Hiên con nói coi, để cho Vận Phúc cùng Mộ Thần kết hôn được không?”.

Không sai nga! Diêu Nhật Hiên cũng tỏ vẻ tán thành, “Bất quá, Mộ Thần có để ý đến Vận Phúc không?”.

Đúng vậy! Kì An Chi cuối cùng cũng có cơ hội phát biểu ý kiến, “Khẳng định chướng mắt!”.

“Vậy cũng chưa chắc!” Heo ông rất kích động liền gọi điện thoại cho ông Đường, “Hỏi một chút Mộ Thần cuối năm có về hay không, không thì Vận Phúc con qua Anh quốc thăm nó! Dù sao có ông Đường của con ở đó, ông cũng yên tâm!”.

Ngô, cho dù là một mình đi, heo ông cũng thực yên tâm. Nếu đối tượng là Đường Mộ Thần, dường như chuyện gì cũng đều có thể, không sợ Đường gia không phụ trách! Còn vừa lúc nhân cơ hội đem đứa cháu này đẩy mạnh tiêu thụ đi ra ngoài.

Heo ông càng nghĩ càng cao hứng, thế là hai anh em nhà heo méo mặt nhìn nhau, bây giờ phải làm sao thu dọn hậu quả đây?

85. Chương 85

Kì Hạnh Chi gần đây rất phiền muộn! Phi thường phiền muộn! Đặc biệt phiền muộn!

Khi anh cả rời khỏi nhà, không quên hung tợn uy hiếp cậu, “Nếu như chú mày dám cùng Mộ Thần làm ra bất kỳ chuyện gì, cả đời này đừng hòng hy vọng lấy được một phần tiền trong nhà! Hạn cho chú mày ba tháng, nhanh chóng tìm được một thằng bạn trai!”.

Đây chắc chắn không phải là nói đùa! Việc kinh doanh trong tương lai của Kỳ thị khẳng định là Kỳ An Chi tiếp nhận, cũng chỉ có Kỳ An Chi mới có thể tiếp nhận.

Kỳ Nhạc Chi thì đã lựa chọn sẽ thừa kế công ty của nhà vợ, mà Kỳ Hạnh Chi lại càng không đáng nhắc đến, hoàn toàn chẳng có chút tài năng kinh doanh gì. Nếu đem cửa hàng thời trang của nhà cô giao cho cậu thì cậu miễn cưỡng còn có thể nhìn ra được mặt hàng. Chứ còn nếu bảo cậu đi làm kinh doanh thì đó tuyệt đối sẽ là thảm họa, chưa nói đến chuyện kiếm tiền căn bản là không đủ xài, chắc chắn chưa đến ba ngày thì sẽ bị người khác thu tóm!

Cho nên Kỳ Hạnh Chi từ khi còn rất nhỏ đã biết, nửa đời trước của cậu là dựa vào cha, nửa đời sau thì tuyệt đối phải dựa vào ông anh cả kiếm tiền chia hoa hồng sống qua ngày. Nếu Kỳ An Chi quyết tâm không cho cậu tiền, lấy chỉ số thông minh siêu cao cùng thủ đoạn tàn khốc vô tình của Kỳ An Chi, sẽ có một ngàn linh một loại phương pháp đem số tài sản mà Kỳ Hạnh Chi sẽ được chia vĩnh viễn biến thành một con số mà chẳng ai mong muốn một xu cũng không có!

Kỳ Hạnh Chi rất sợ! Phi thường sợ! Đặc biệt sợ!

Kỳ thật nếu Kỳ Hạnh Chi đủ thông minh, cậu sẽ hiểu được uy hiếp của Kỳ An Chi căn bản không dùng được.

Đầu tiên, lời uy hiếp này của Kỳ An Chi đã vô tình để lộ ra chuyện ái muội không thể nói ra của Kỳ An Chi và Đường Mộ Thần. Cậu có thể dùng điều này mà uy hiếp ông anh mình.

Tiếp theo, nếu như Đường Mộ Thần thật sự muốn chọn cậu, vậy thì Kỳ An Chi còn có cách nào nữa? Huống chi, có địch thủ duy nhất của ông anh là Đường Mộ Thần ở bên người họ giá, ông anh có thể chặn được phần tiền thừa kế của cậu sao?

Đáng tiếc, Kỳ Hạnh Chi trừ bỏ có một đôi mắt đặc biệt linh quang chuyên để ý chuyện bát quái thì chẳng có lấy một chút thông minh nào, thứ hai là không có can đảm, thứ ba là từ nhỏ đã lớn lên dưới ách áp bức của ông anh trai nên từ trong vô thức đã hình thành nên thói quen sợ hãi cùng thần phục.

Muốn cậu đi uy hiếp anh cả, có cho cậu mười cái lá gan cậu cũng không dám! Cho nên Kỳ Hạnh Chi liền không chút do dự lựa mà ra quyết tâm cần phải hoá tốc túm được một tên nào đó về làm bạn trai!

Nhưng nên tóm ai về gánh trách nhiệm đây? Kỳ Hạnh Chi thật u sầu.

Phóng nhãn nhìn lại, trong trường học nam sinh tuy nhiều, nhưng cậu chẳng để ai vào mắt. Không phải là người ta không tốt mà chỉ là bạn học trong trường đối với cậu mà nói, tựa hồ cũng chưa thích hợp.

Trong cái đầu ngốc của Kỳ Hạnh Chi chỉ có hình thức là nam nam, cho nên nếu bảo cậu kén vợ kén chồng, cũng chỉ biết tìm hình thức này. Đây cũng tương tự như con gái lựa chọn hôn nhân, hơn phân nửa sẽ dựa theo bóng dáng của cha mẹ ở trong đó.

Kỳ Hạnh Chi thậm chí còn lấy cả giấy bút ra mà liệt kê. Đầu tiên là tuổi, cha lớn hơn ba ba chín tuổi, em trai và Gia Duyệt cùng tuổi. Một bên chênh lệch quá lớn, một bên chênh lệch quá nhỏ, nếu trung hoà một chút, vậy hẳn là cậu nên tìm người hơn mình năm tuổi có vẻ thích hợp.

Tuổi xác định xong, tiếp đến là bề ngoài.

Nhất định phải vui vẻ như ba ba đi, khí chất đương nhiên cũng phải trầm ổn nội liễm như cha mới được, đương nhiên, quan trọng nhất là, nhất định phải đối xử tốt với mình! Giống như cha đối với ba ba, Nhạc Nhạc đối với Gia Duyệt, chỉ cần gọi một tiếng là ngoan ngoãn làm theo ngay.

Kỳ Hạnh Chi đang phác họa hình ảnh của bạn trai tương lai, di động bỗng dưng đột ngột kêu lên, mở lên thì thấy, a, nguyên lai tiết học tiếp theo là của giảng viên Mục Sam kia! Phải đi nhìn xem hôm nay anh ta mặc loại y phục gì mới được.

Cái tật xấu mê quần áo đẹp của Kỳ Hạnh Chi thật sự không đổi được, dù cho bộ đồ đó bản thân mình mặc không được, nhưng nếu là có thể nhìn nó được mặc ở trên người người khác, đối với cậu mà nói, cũng là một loại thỏa mãn. Đương nhiên là có khi cũng sẽ ghen tị, nhưng vẫn là thỏa mãn, cảm thấy thứ mà mình yêu thích cũng được người khác thừa nhận cũng là rất thỏa mãn. Không cần kỳ quái, loại tâm lý kiểu này thật ra thường xuyên có thể thấy được ở trên người con gái a!

Tiết học này thật đúng là không ít sinh viên đến học, người trẻ tuổi chính là như vậy, đối với sự vật mới mẻ mọi người có một loại trời sinh nhiệt tình. Hơn nữa nghe nói là giảng viên trẻ độc thân, vì vậy nữ sinh viên đến càng nhiều, lúi lúi bàn luận xem giảng viên có đẹp trai hay không, có thể làm bạn trai được hay không... linh tinh.

Nếu là lúc trước, Kì Hạnh Chi căn bản không thêm để ý tới, nhưng mà cậu bây giờ đang có nhiệm vụ khó khăn vì phiếu cơm trường kỳ, không khỏi dừng tai lên nghe thêm vài câu. Vừa mới nghe xong, càng thấy áp lực lại tăng mạnh nga!

Sao mà con gái thời nay lại chủ động như thế? Nếu cậu hành động chậm, có phải là đàn ông tốt trên đời đều sẽ bị mấy người đó cướp sạch? Kì Hạnh Chi thầm hạ quyết tâm, phải đẩy mạnh hành động!

Tiếng chuông bắt đầu vào học vang lên, giảng viên mới rất đúng giờ ôm sách giáo khoa đi lên bục giảng.

“Xin chào mọi người! Tôi là giảng viên mới tới Mục Sam, sau này sẽ phụ trách bộ môn lịch sử tạo hình mỹ thuật tây phương. Đây là mail của tôi, nếu như có vấn đề gì về môn học, hoan nghênh liên lạc, tôi sẽ mau chóng trả lời.”

Lời mở đầu tiêu chuẩn, giảng viên tiêu chuẩn, tướng mạo bình thường, thêm cặp mắt kính che khuất mặt trông có vẻ vô cùng trung củ.

Có thật đây là người hôm trước mình gặp sao? Hay là hôm đó vừa vặn có hai người cùng đi vào ký túc xá giảng viên, cho nên đi kia mới nhầm lẫn? Thế nhưng khi Mục Sam quay lưng lên viết bảng, Kì Hạnh Chi không thể không chấp nhận sự thật tàn khốc này, đúng là bóng dáng ngày đó.

Giày da đen, quần bò, áo thun chữ T màu trắng, áo khoác màu đen đơn giản.

Kì Hạnh Chi không thể tin nổi mà nhìn giảng viên mới này từ đầu đến chân, lại từ chân nhìn lên đầu, tròng mắt mở to đến độ muốn rớt ra ngoài, thế nhưng chẳng phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Đây.....đây sao có thể là người mà chỉ thoáng nhìn đã khiến cho cậu kinh động? Đây rõ ràng chỉ là đại thúc bình thường đi qua đường! Thất vọng! Thật sự là làm người ta quá thất vọng rồi!

“Bất quá thầy giáo này trông thật đẹp trai nga!” Một đám nữ sinh thì thầm bàn tán.

“Dáng người cũng thật tuyệt nha!”

Có khoa trương đến như vậy sao? Kì Hạnh Chi dùng đôi mắt lớn lên giữa toàn mỹ nam đảo qua, thực bình thường a! Lưng rộng, dáng người cao ngất, đây không phải bộ dáng bình thường của đàn ông sao? Chỉ có thể nói, bộ dạng của anh ta không quá khó coi mà thôi.

“Bề ngoài của thầy giáo này thoát nhìn thật tốt nga! Vừa nhìn đã biết là nam nhân tốt của gia đình! Bất quá loại này không hợp với mình lắm!”

“Tớ muốn! Tớ muốn! Các cậu nói xem, lát nữa mình đi tỏ tình, thầy có chấp nhận không?”

“Đi thử đi! Thầy mới từ nước ngoài trở về, hẳn là vừa lúc đang cô đơn, nếu như cậu nắm chắc cơ hội này, từ giờ cho đến lúc tốt nghiệp chẳng phải là có phiếu cơm trường kỳ rồi sao!”

“Đúng nga! Cậu xem, giảng viên đại học, thu nhập ổn định, được người tôn kính, thực không sai a. Tớ cũng phải đi tỏ tình!”

“Không cho cậu tranh với tớ! Là tớ để ý trước mà!”

“Vậy cậu đã tỏ tình chưa? Tớ cũng có quyền lợi theo đuổi thầy chứ!”

“Ôi, không cần cãi nhau nữa! Mọi người đều có quyền cả, không cần làm bị thương đến hòa khí tỷ muội!”

.....

Kì Hạnh Chi dừng tai thật cao nghe thấy rõ ràng.

Phiếu cơm trường kỳ?! Cậu bắt đầu dùng ánh mắt hoàn toàn mới đánh giá lại thầy Mục.

Đối chiếu với hình tượng bạn trai mà mình mới định ra: Tuổi, phù hợp, chiều cao, phù hợp, khí chất tính cách, dường như cũng rất phù hợp a!

Trời ạ, đây không phải là bạn trai lý tưởng của mình sao? Tuy rằng thân quần áo này quả thật chẳng đáng để vào mắt, nhưng không phải anh ta còn có bộ đồ hàng hiệu kia sao? Nói không chừng, thân quần áo này là do trường học quy định!

Kì Hạnh Chi dùng cái đầu phi thường mơ hồ của cậu, tự nghĩ ra lời giải thích hợp lý nhất. Kể từ đó, Mục Sam trong cảm nhận của cậu đột nhiên trở nên điềm đạm đáng yêu hẳn. Y phục xinh đẹp mà không thể mặc, chỉ có thể mặc quần áo xấu xí như thế, thầy ấy nhất định cảm thấy hảo khổ sở đi?

Kì Hạnh Chi rất thông cảm với thầy.

Rất nhanh, hai nữ sinh bên cạnh đều đã viết xong thư tình rồi, đều giao cho cô gái ngồi chính giữa xem thử, “Đều rất tốt! Đợi lát nữa liền đưa cho thầy!”.

Trong lòng Kì Hạnh Chi đột nhiên cảm thấy gấp gáp, đối tượng lý tưởng như thế sao có thể để cho các nàng cướp đi? Không được! Nhất định mình phải dành trước các nàng mới được!

“Bạn học này!”

Kì Hạnh Chi đột nhiên bị giọng nam đột ngột xuất hiện bên cạnh làm cho giật bắn mình, chờ dẫn quay đầu lại thì đã thấy cái phiếu cơm kia đang đứng ở bên người, dùng ánh mắt có vài phần xấu hổ mà nhìn cậu.

Anh ta muốn làm gì a? Kì Hạnh Chi hoàn toàn không biết.

Sinh viên này vừa đẹp vừa rất lạnh lùng nga! Nhìn cậu ta trấn định tự nhiên không trả lời mình, có phải hình như đang tức giận hay không?

Mục Sam hoàn toàn không biết bản chất ngu si của Kì Hạnh Chi, bị vẻ ngoài cao nhả trong trẻo nhưng lạnh lùng làm cho hoảng sợ, trong lòng có chút hối hận vì đã gọi cậu, nhưng mà mấy nữ sinh ngồi bên cạnh cậu ta cứ rì rầm bàn tán, thật sự rất ảnh hưởng đến kỷ luật lớp học!

Là một thầy giáo, anh không thể không lại đây nhắc nhở một chút. Xuất phát từ tôn trọng phụ nữ, đành phải giả vờ gọi nam sinh này để ngăn mấy cô bé kia lại.

Kì Hạnh Chi đột nhiên bị gọi thì rất sửng sốt, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu, cái miệng hoàn toàn không cần đến đầu óc chỉ huy liền thốt ra, “Anh, phải làm bạn trai của tôi!”

Trước khi con heo ngốc này có phản ứng khác, trong bụng còn âm thầm may mắn: cuối cùng mình cũng giành tỏ tình được trước!

Cái chương này tốn nhiều công sức của ta wá, cái máy của ta bị điên rồi, cứ chừng 30 là tự restart lại == mà cứ quên lưu bài hoài nên ta đánh lại bài này cả chục lần rầu đóa T.T cứ đánh được 1 đoạn là phải save, nhưng mà dù sao cũng phải đánh lại một khúc, cứ liên tục như vậy 2 ngày nay rầu, hix TT_TT

86. Chương 86

Mục Sam cho tới bây giờ vốn chưa bao giờ ngờ được, bản thân mình cứ nhiên ngay trong ngày đầu tiên đi dạy, mà còn ngay tại lớp học bị sinh viên của mình tỏ tình như vậy.

Hơn nữa, còn là một nam sinh.

Trong phòng học đã muốn nổ tung, nam sinh đập bàn ồn ào, nữ sinh kích động hét chói tai, “Thầy ơi, đồng ý đi!”

Thật choáng váng! Có ai có thể ngờ được, thủy tiên mỹ nam nổi tiếng khắp trường cứ nhiên ngay trước mặt mọi người tỏ tình với thầy giáo, dùng khí này, đảm lượng này, thật sự là làm cho người ta cực kỳ kính nể !

Mà đương sự thì sao? Trên gương mặt trắng nõn có vẻ càng phát ra lạnh như băng, vẫn không nhúc nhích bảo trì góc nhìn ngẩng lên bốn mươi lăm độ tà nghệ nhìn thầy giáo, im lặng không nói gì ánh mắt dường như đang thúc giục thầy ra quyết định.

Đây là cảnh tượng mà mọi người nhìn thấy. Mà thực tế thì sao? Là bạn học Kì Hạnh Chi hoàn toàn chết lặng!

Nếu là người của Kì gia nhìn thấy, sẽ lập tức nhận ra được thằng nhóc này kỳ thật là bị kinh hách quá nghiêm trọng mà mặt không có chút máu, còn ánh mắt bình tĩnh kia đại biểu cho một ý nghĩa duy nhất : ngu người!

Trời ạ? Sao chung quanh đột nhiên lại có nhiều người như thế? Bọn họ ở đâu chui ra vậy? Bọn họ đang la hét cái gì? Thật ồn ào nga! Kì Hạnh Chi chỉ cảm thấy trong đầu loạn thành một đoàn, càng lúc càng hồ đồ, căn bản là không biết nên phản ứng như thế nào. Cả người như bị điểm huyết ngồi cứng ngắc một chỗ, choáng váng.

Mục Sam căn bản là không dám nhìn thẳng vào mắt Kì Hạnh Chi, lỗ tai thế nhưng không cách nào bịt lại mà để lọt những tiếng kêu la kia vào, mặt anh càng lúc càng đỏ, đến cuối cùng cuối cùng bị đánh bại hoàn toàn, yếu ớt nói vài tiếng, “Ách..... bạn sinh viên này, cái kia..... cái kia, các bạn vẫn là học trò.....”.

“Thầy ơi, bọn em đều đã trưởng thành !” Lý do này không thành lập!

Mấy nữ sinh bên cạnh lớn tiếng kêu lên, lời tỏ tình trong dự tính đã sớm vút lên chín tầng mây, chỉ dùng ánh mắt sáng rực hào quang chờ mong một đoạn tình thầy trò kinh thiên động địa quỷ thần, chỉ tiếc, thầy giáo làm cho các nàng thất vọng rồi.

“Các bạn bây giờ còn là học trò, hẳn là cái kia.....nên lấy sự học làm trọng.....”.

“Tình cảm có thể là chất xúc tác kích thích việc học tiến bộ!” Có nữ sinh phản ứng mau lẹ lập tức phản bác.

Mục Sam cực kỳ bối rối, đành phải lấp bấp dùng cái cớ không thể dùng đến nhất mà cự tuyệt, “Thầy..... kỳ thật.....có người trong lòng !”.

Toàn bộ sinh viên đều phun khói, thầy giáo thật sự là rất quá đáng!

Kì Hạnh Chi mất nửa ngày mới lý giải được câu cuối cùng, nói cả ngày hóa ra là hoa đã có chủ! Vậy anh vì cái gì còn không kết hôn? Còn đem danh hiệu độc thân ra lừa gạt thế nhân? Hại cậu mất mặt như thế!

Thủy tiên mỹ nam Kì Hạnh Chi tức giận, cũng không quản đây là ở đâu, thu dọn sách vở xong liền nghênh ngang mà đi, chỉ để lại cho đám bạn một bóng dáng tràn ngập phiền muộn.

Thật đáng thương nga! Trước công chúng thổ lộ bị cự tuyệt, nhất định cảm thấy thực tan nát cõi lòng đi!

Thầy thật sự rất nhẫn tâm! Một chút cũng không nương tình, không bao giờ ái mộ thầy nữa!

Gió đã đổi chiều, thầy Mục Sam lập tức bị đá rớt tám cấp, nhanh chóng từ phiếu cơm trường kỳ đầy tốt đẹp bị giảm giá thành giấy vệ sinh công cộng, mỗi người đều xa lánh, chán ghét!

Bất quá chỉ ngăn ngừa một giờ, BBS của trường đại học đã đưa ra thông tin nóng sốt “Thiếu nam ngày thơ cuồng dại tỏ tình, thầy giáo lãnh huyết vô tình cự tuyệt!” Trong thoáng chốc, cả trường học liền ồn ào huyền ảo.

Mục Sam hết giờ dạy, trở lại ký túc xá giáo viên cũng nhìn thấy, trong lòng có vài phần hối hận, có phải phương thức biểu đạt của mình có hơi kịch liệt một chút không?

Người xem, trên trang thông tin bất quá này có ghi lại rõ, theo khảo chứng, thủy tiên mỹ nam kia từ khi còn ở nhà trẻ chưa từng làm ra chuyện xấu gì, cho đến tận năm hai mươi tuổi, chỉ sợ đây là lần đầu tiên thổ lộ tình yêu với người khác đi? Lại bị đối xử thô bạo như vậy, nói không chừng tương lai sẽ không dám mở rộng trái tim mình với người khác a!

Thầy Mục Sam trong lòng rất là rối rắm, cảm thấy thật có lỗi với bạn học Kì Hạnh Chi.

Mà bạn học Kì Hạnh Chi thì sao? Giờ phút này đang nằm phè phỡn ở nhà xem tin bất quá nọ.

Có làm hay không? Là ai chụp hình cậu khó coi như thế? Góc độ này, hoàn toàn không thể bày ra vẻ ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ tiêu sái của cậu, thật sự là rất hủy hình tượng! Mà càng đáng giận chính là cái tên đầu gỗ chết tiệt, đầu gỗ thúi kia!

Hại ta mất mặt, ta đánh chết người! Đánh chết người! Kì Hạnh Chi túm lấy chú sư tử nhồi bông trên bàn, cầm giận giơ lên móng heo nhỏ cào cào hình Mục Sam, đáng thương cho thầy Mục đang ngồi hất hơi như điên.

Ngày hôm sau, thầy Mục San vừa bước chân vào trong trường, đã lập tức bị không ít sinh viên chỉ trỏ, còn có không ít sinh viên to gan trực tiếp vọt tới trước mặt anh, “Thầy ơi, nhận lời đi!”.

Có mấy người từng ái mộ Kì Hạnh Chi càng thêm căm giận bất bình, “Thầy dám làm cho cậu ấy thương tâm, tôi muốn đấu tay đôi với thầy!”

Ngay cả đồng nghiệp cũng nửa đùa nửa thật, “Mục Sam, sinh viên chính là áo cơm cha mẹ của chúng ta nga, anh vẫn là bỏ cũ lấy mới đi!”.

Thậm chí chẳng được bao lâu, hiệu trưởng đã tự mình gọi điện thoại đến, “Tiểu Mục a, tôi không phải nói thầy sai, tình cảm là chuyện riêng tư của mỗi người, tôi tuy là lãnh đạo của thầy, tuyệt đối không can thiệp. Chính là, thầy cũng có thể dùng phương pháp uyển chuyển hơn để giải quyết mà. Bây giờ mấy đứa nhỏ đều đặc biệt tự tôn, đặc biệt miễn cưỡng, muốn cự tuyệt cũng có thể trả lời riêng, đừng làm trước mặt nhiều người như vậy! Thầy còn không biết đi? Sinh viên Kì Hạnh Chi cả ngày hôm nay không đi học! Thầy vẫn là nên nhượng bộ chút đi, đừng để lại bóng ma cho sinh viên của mình nga!”.

Tự nhiên bị chụp mũ như thế này, dù là ai cũng chịu không nổi! Mục Sam kinh sợ vội vàng đáp bừa, xin thầy hiệu trưởng địa chỉ nhà và số điện thoại của Kì Hạnh Chi, “Hiệu trưởng, buổi chiều vừa lúc tôi không có tiết dạy, có thể xin phép đi thăm em ấy một chút được không?”

“Có thể a! Không cần phải xin phép, thiết lập quan hệ tốt với học trò cũng là một phần của việc dạy, đi đi!” Thầy hiệu trưởng rất vui vẻ đồng ý, trong lòng thì âm thầm tính toán, Kì gia hằng năm đều tài trợ không ít kinh phí nghiên cứu khoa học cho nhà trường, đại kim chủ này bất luận như thế nào cũng không thể mất đi được.

Chính vì vậy, để cho thầy Mục Sam hiển thân là chuyện đương nhiên thôi! Kì Hạnh Chi tuy rằng điểm số rất kém, toàn là nhờ vào thầy cô mất nhắm mắt mở mà cho qua cửa, nhưng diện mạo gia thế hoàn toàn không thể chê, tính cách cũng không đến mức xảo trá tai quái, cho dù là ép duyên, cũng là đối tượng không tồi a!

Lão hiệu trưởng rút ra hồ sơ của Mục Sam, tinh tế xem xét, gia thế trong sạch, tính tình đơn giản, ân, là đối tượng tốt! Ông âm thầm hạ quyết tâm đem nhân viên đi bán!

Buổi trưa cuối mùa thu, ánh dương quang sáng lạn của miền nam vẫn là cực kỳ ấm áp thoải mái.

Từ bên ngoài cánh cổng bằng sắt nhìn vào, hoa viên nho nhỏ hai bên nở rộ hoa hồng rực rỡ, trên tường là hoa tử đằng, còn có cả hoa tường vi xen lẫn trong đó, người xem cảnh đẹp ý vui, vừa nhìn liền biết chủ nhân ngôi nhà này thật sự đã bỏ ra không ít tâm tư.

Ngôi biệt thự cổ kính cũng phá lệ mang theo cảm giác thân thiết, ấm áp, làm cho Mục Sam lần đầu tiên nhìn thấy ngôi nhà này, liền tâm sinh hảo cảm.

Ấn chuông cửa, lập tức nghe được bên trong vang lên khúc nhạc vui tai, một chú chó vàng từ trong vườn nhô đầu ra, tò mò đánh giá anh, có chút cảnh giác, nhưng không hung hãn mà là ôn hòa đánh giá anh, có vẻ như đang điều tra ý đồ của anh, lại quay đầu hướng vào bên trong sủa vài tiếng.

Người như thế nào thì sẽ dưỡng ra được thú cưng như thế, Mục Sam nhìn qua là đã có thể kết luận được gia đình này đều là người hiền lành lương thiện.

“Vâng?” Từ bên trong bộ đàm của chuông cửa vang lên một thanh âm thân thiết mà ôn hòa.

“Xin chào! Tôi là giảng viên tại trường đại học của Kì Hạnh Chi, Mục Sam, hôm nay tôi đến thăm nhà, xin hỏi có tiện không?” Mục Sam thực khách khí nói ra ý đồ đến đây.

“A! Hoan nghênh hoan nghênh!” Thanh âm đầu bên kia phi thường nhiệt tình, lại có vài phần bối rối, “Bắt quá..... xin thầy chờ cho một chút! Tôi đi thay quần áo!”.

Người nhà này cũng quá long trọng đi? Gặp thầy giáo còn phải thay quần áo?

Mục Sam đương nhiên không biết, bởi vì người nào đó đang trong tình huống đặc biệt, không mặc áo rộng để che bụng, thấy người ngoài không thể không đổi.

Đợi trong chốc lát, một người thoát nhìn không đến ba mươi tuổi mặc một bộ đồ màu cà phê rộng thùng thình vội vàng vàng đi ra nghênh đón. Trên người còn mang theo mùi bánh bích quy nướng, tạo cảm giác phi thường ấm áp mà thân thiết.

Trẻ như vậy, là anh trai Kỳ Hạnh Chi đi? Mục Sam phỏng đoán.

Nhưng người nọ vừa mở miệng khiến cho Mục Sam giật mình, “Chào thầy! Tôi là ba của Kỳ Hạnh Chi, Diêu Nhật Hiền.”.

Diêu Nhật Hiền nhiệt tình mời thầy giáo trẻ vào trong nhà, hoàn toàn không để ý đến khiếp sợ trong mắt đối phương, “Hạnh Chi nhà tôi ở trong trường học đã gây phiền toái gì đi?”.

“Không có! Không có!” Mục Sam liên tục phủ nhận, còn không dám tin tưởng, người trẻ tuổi này mà có thể có con lớn như thế?

“Tiểu Hiền a, ai đến thế ?” Kỳ Dân Hạo lớn tuổi có chút ngễnh ngãng, thẳng đến khi nhìn thấy Mục Sam tiến vào mới phát giác là có khách.

“Là thầy của Hạnh Chi, thầy Mục!” Diêu Nhật Hiền giới thiệu, “Đây là ông nội của Hạnh Chi.”.

“Chào ông Kỳ!” Mục Sam rất lễ phép ân cần thăm hỏi lão nhân gia, tuổi như thế này mới đúng! Còn người cha trong lòng còn tồn một tia nghi vấn, rốt cuộc có phải là thân sinh không? Sao cha con ông cháu ba người này chẳng giống nhau chút nào?

Diêu Nhật Hiền mời anh đến phòng khách ngồi, bưng tới nước trà điểm tâm, ân cần tiếp đón, “Thầy không cần khách khí, ném thử đi! Đúng rồi, hôm nay thầy đến là có việc gì ạ?”.

Mục Sam cảm ơn, chần chờ một chút mới thử hỏi, “Kỳ Hạnh Chi không có nhà sao?”.

Diêu Nhật Hiền buồn bực, “Hạnh Chi đã đi học rồi!”

Nét mặt già nua của Kỳ Dân Hạo thoáng co rúm một chút.

Mục Sam nhíu mày, “Không có a! Chính là bởi vì em ấy không có tới trường tôi mới phải đến đây .”.

A? Diêu Nhật Hiền hoảng hốt, “Vậy đứa nhỏ này đi đâu?”

Kỳ Dân Hạo ho khụ hai tiếng, “Cái kia, Tiểu Hiền, con trước đừng lo lắng a! Hạnh Chi nó không có việc gì, ngày hôm nay không có tiết học quan trọng lắm, vì vậy ba cho nó ra ngoài dạo chơi, yên tâm có cô nó đi theo!”

Diêu Nhật Hiền nhất thời đầu đầy hắc tuyến, vậy còn nói nữa, nhất định là đi mua sắm!

Bạn nhỏ Kỳ Hạnh Chi tỏ tình thất bại, cảm thấy không còn mặt mũi gặp người, đơn giản trốn học một ngày, dùng shopping để mà phát tiết buồn bực!

Quên đi, đợi nó về sẽ tính sổ sau! Diêu Nhật Hiền trước giải thích cho thầy giáo, “Thực thực xin lỗi, đã gây phiền toái cho nhà trường! Đợi nó về tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó!”.

“Không sao cả!” Mục Sam trên mặt có vài phần xấu hổ, bắt quá vẫn là cẩn thận nói ra ý đồ đến, “Kỳ thật hôm nay tôi đến..... còn có một chuyện.”.

Kỳ Hạnh Chi không ở đây cũng tốt, nói chuyện với người lớn trong nhà, gián tiếp nhấn chìm cho cậu ta, có lẽ hiệu quả sẽ rất tốt.

“Sao vậy?” Kỳ Dân Hạo vội vàng quan tâm, “Chẳng lẽ Hạnh Chi ở trong trường học xảy ra chuyện gì? Ngày hôm qua nó về đã thấy không tốt lắm, có phải ai khi dễ nó không ?”.

Vừa nghe ngữ khí này liền biết ngay là người ông cực kỳ cưng chiều cháu, Mục Sam tìm cách nói ra tình hình thực tế, “Là tôi, ngày hôm qua nói chuyện với em ấy ngữ khí hơi nặng một chút, hôm nay chính là cố ý đến giải thích!”.

Ách..... Nhìn hai người đối diện mắt to trừng mắt nhỏ, người nói đứa nhỏ nhà chúng ta cái gì, sao mà đến mức tới cửa giải thích?

Mục Sam đỏ mặt, ấp a ấp úng nói, “Cái kia Kì Hạnh Chi em ấy.....em ấy trước mặt mọi người.....”.

Anh thật sự là nói không nên lời, đành từ trong túi lấy ra bài báo trường, mở ra trước mặt bọn họ, “Sự tình mặc dù có chút khuyếch đại, nhưng trên cơ bản chính là như vậy.”.

Diêu Nhật Hiền xem xong, hết chỗ nói rồi.

Kì Dân Hạo mang kính lão vào, cẩn thận xem nửa này, đến khi đọc xong thì hoàn toàn mơ hồ, “Đứa nhỏ này không phải nói muốn.....sao lại thay đổi?”.

Ông bắt đầu dùng ánh mắt đánh giá cháu rể mà nhìn Mục Sam, thằng nhóc này thì có gì tốt, đáng cho cháu mình thổ lộ? Còn có, hử sao lại dám cự tuyệt hử?

87. Chương 87

Thực mất mặt!

Diêu Nhật Hiền sau khi biết được đầu đuôi câu chuyện, đầu đầy hắc tuyến. Thằng con ngu ngốc này, sao có thể ngổ đến độ chẳng cần chuẩn bị mà đã lập tức thổ lộ với người ta? Quả thực so với mình còn không bằng!

Nói gì đi chẳng nữa, năm đó cũng là con heo kia câu dẫn mình trước, cũng là con heo kia tiến hành thổ lộ trước, bản thân vẫn là thực rụt rè cự tuyệt một hồi lâu mới chính thức nhận lời yêu con heo đó.

Bất quá lời này nói tựa hồ có hơi không được thực tế cho lắm, nếu Kì An Tu ở đây, khẳng định sẽ vùng móng heo lên, thổ lộ làm cái gì? Chúng ta là phái hành động, trước làm nói sau! Kỳ thật Diêu Nhật Hiền nên cảm thấy may mắn là Kì Hạnh Chi không giống như cha mình ở điểm này. Chứ nếu không đến lúc vác cái bụng lớn trở về mới thực sự là dọa người a!

“Thật xin lỗi thầy!” Diêu Nhật Hiền đứng dậy cúi đầu giải thích với Mục Sam, “Đều là do Hạnh Chi nhà chúng tôi không hiểu chuyện, đã gây phiền toái cho thầy!”.

Mục Sam vội vàng đứng lên đáp lễ, “Diêu tiên sinh trăm ngàn lần không cần khách khí! Kỳ thật tôi nghĩ chỉ sợ đây là có hiểu lầm gì đi?”.

Lại nói đến Mục Sam cũng có chút không thể tin được, anh tự thấy mình đâu phải là anh tuấn tiêu sái đến mức như Brad Pitt được vạn người mê đâu, cùng Kì Hạnh Chi cũng bất quá là lần đầu tiên gặp mặt, chính là tại sao chỉ trong vòng ngắn ngủn mấy chục phút trong giờ học, Kì Hạnh Chi sao lại tự nhiên vô duyên vô cớ thổ lộ với anh chứ? Anh cực lực hoài nghi không lẽ bộ dạng của mình giống bạn trai cũ của đứa nhỏ này?

Vấn đề là tiểu Hạnh người ta lớn như thế này rồi, đừng nói là bạn trai, ngay cả bạn nam thường cũng không có lấy một người!

Kia không phải là nhất kiến chung tình? Kì Dân Hạo mặt nhăn mày nhú cân nhắc, nếu cháu mình thật sự coi trọng thằng nhóc ngốc này, vậy thì thế nào cũng phải trăm phương nghìn kế giúp nó đem người giữ chắc trong tay!

Sao có thể để cho tiểu phượng hoàng được cả nhà phụng trong lòng bàn tay chịu ủy khuất được chứ? Ở trong lòng heo ông, chuyện này cũng chẳng khác gì chuyện mua quần áo cho cháu, chỉ cần tiểu Vận húc coi trọng thì nhất định ông sẽ giúp nó lấy cho bằng được.

Heo ông nhú đôi mắt già nua lại, cái đuôi hồ ly già giờ lên, bắt đầu tính kế.

“Tiểu Hiêm, con đi gọi điện thoại cho An Na, bảo nó mang Hạnh Chi lập tức trở về! Nga, cũng kêu An Tu đem chuyện ở công ty dẹp qua một bên đi, chuyện lớn như thế này, gia chủ như nó sao có thể không hay biết gì. Con xem trong nhà có chút đồ ăn gì, tối nay lưu thầy Mục ở lại ăn một bữa cơm rau dưa, không đủ thì bảo Tiểu Võ mang đến thêm.”

Diêu Nhật Hiên nghe vậy nghĩ thầm có chút kì quái, trong lòng có hơi lo lắng cho đứa con thứ hai, thế nhưng thằng nhóc này quả thật cần phải được dạy dỗ lại mới được! Diêu Nhật Hiên vâng một tiếng, đi gọi điện thoại.

Mục Sam cuống quít chối từ, “Ông Kì, không cần khách khí như thế! Kỳ thật cháu.....”.

“Thầy Mục xin đừng khách khí, nếu đã bỏ công đến đây một chuyến, sao có thể không ở nhà chúng tôi ăn một bữa cơm chứ? Cho dù là thay Hạnh Chi bồi tội, làm người lớn trong nhà chúng tôi cũng nên biết lễ nghĩa. Bất quá chỉ là ăn bữa cơm, nếu như thầy không ở lại thì tức là đang giận Kì gia, trách chúng tôi không biết dạy con!”.

“Tuyệt đối không có!”

Một thầy giáo nho nhỏ sao có thể đấu lại được ông lão đã thành tinh chứ, thế là chỉ cần hai ba câu anh đã phải xuôi theo.

Kì Dân Hạo sai sử Diêu Nhật Hiên xong, mới bắt đầu cười tủm tỉm đề ra nghi vấn, “Thầy Mục a, xem tuổi của tôi chắc cũng có thể xem là ông của thầy nhỉ?”.

“Đó là đương nhiên!” Nhìn khuôn mặt tươi cười “hiền lành” của ông cụ, Mục Sam có hơi u sầu, “Ông nội của cháu mất sớm, cháu chỉ được ở bên ông lúc còn rất nhỏ, không được hầu hạ ông, thật sự là chuyện rất ăn năn!”.

“Àn!” Kì Dân Hạo gật gật đầu, “Vậy nếu thầy không để ý thì cứ gọi tôi một tiếng ông đi!”.

Có sẵn tiện nghi ngu sao không chiếm! Heo ông bước đầu phán đoán, đứa nhỏ này dễ mềm lòng, hiếu thuận, bản tính hẳn là rất thiện lương, tiếp tục lên tiếng.

“Ông xem tuổi cháu cũng không lớn lắm nhỉ?”.

“Cháu năm nay hai mươi sáu ạ.”.

“Vậy cháu cũng chẳng hơn thằng cháu lớn nhất của ông là mấy! Cháu tốt nghiệp từ trường nào? Người ở đâu? Cha mẹ vẫn khỏe cả chứ?”.

Không lâu sau, Kì Dân Hạo đem cả người Mục Sam mò ra nhất thanh nhị sở.

Gia cảnh bình thường, tính tình đơn giản, chất phác, an phận thủ thường. Không có cái gì hùng tâm chí lớn, nhưng cũng không phải loại người vô dục vô cầu. Rất thích hợp làm nhân viên công vụ, nghề giáo viên đơn giản ổn định, thật sự là kiểu trạch nam điển hình, là người đàn ông của gia đình.

Mặc dù vẫn có chút chưa được lắm, nhưng Kì Dân Hạo coi như là cho Mục Sam đạt điểm đậu tiêu chuẩn.

Heo ông quá hiểu ba thằng cháu của mình, Kì Hạnh Chi là dạng bình hoa, là đứa vô dụng nhất nhà, đã vậy lại chỉ thích hưởng thụ, chẳng có chút ý chí tiến thủ.

Diêu Nhật Hiên tuy rằng không có ngoại hình bắt mắt lắm, nhưng tính cách kiên định, làm việc rất chuyên tâm, cũng nguyện ý làm vợ hiền của An Tu, quan hệ tốt với ban giám đốc, rất có trách nhiệm với gia đình. Nhưng Kì Hạnh Chi thì đã bị chiều hư từ bé, thích hợp nhất vẫn chỉ là để cho người khác bao dưỡng.

Nếu tìm cho nó một người đàn ông quá mạnh mẽ chuyên tâm vào sự nghiệp, Kì Hạnh Chi có thể ở phương diện tiền tài mà tùy ý tiêu xài, thế nhưng về mặt tình cảm khẳng định sẽ không được chăm sóc tốt.

Hướng hồ loại đàn ông chăm lo cho sự nghiệp thường xuyên phải ở bên ngoài, đi xã giao là chuyện không thể thiếu được, nếu kẻ đó có định lực, không đi trêu hoa gẹo nguyệt đương nhiên là tốt nhất, nhưng nếu mà động tâm tư, vậy thì Kì Hạnh Chi chắc chắn sẽ rất bị thảm.

Lấy cái đầu chỉ chứa toàn rơm của nó mà nói, phỏng chừng cả thế giới đều đã biết mà bản thân nó thì chẳng hay biết gì. Cho dù nó có biết đi chẳng nữa thì trừ bỏ chạy về nhà khóc nhè, Kì Dân Hạo thật sự nghĩ không ra đứa cháu này có thể làm ra được chuyện gì hay ho khác.

Cho nên, đối với Kì Hạnh Chi mà nói, cái loại đàn ông kim cương vương lão ngũ cường thế nhiều tiền dù cho có tốt đến mấy cũng không an toàn như kiểu đàn ông gia đình tầm thường này để mà dựa vào.

Heo ông trong lòng âm thầm tính toán, tiểu Vận Phúc xem ra cũng không quá ngốc, ít nhất cũng biết điều gì là thích hợp cho mình.

Thằng nhóc này gia thế bình thường, nhưng diện mạo chức nghiệp cũng không quá tệ, nếu đem cháu mình giao cho nó, cũng không quá mất mặt. Huống chi, lấy tài hùng thế đại của nhà mình mà nói, thằng nhóc này chắc cũng không dám làm ra chuyện gì có lỗi với tiểu Vận Phúc, thế là trong lòng Kì Dân Hạo đã có ba phần vừa ý.

Chính là có chút nghi vấn không thể không hỏi, “Nhà cháu nếu đã sớm di dân ra nước ngoài, sao cháu lại còn muốn quay về đây dạy học thế?”.

“Vì.....” Mục Sam mặt ửng đỏ, ngập ngừng không dám trả lời, “Bởi vì.....”.

“Ba! Bọn con về rồi! Nghe nói thầy của tiểu..... Hạnh Chi đến đây đúng không?”.

Mục Sam nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đẩy đà đang bước nhanh vào, vẻ ngoài so với Kì Hạnh Chi có năm sáu phần tương tự, khí chất cao nhã, vẻ mặt khôn khéo.

“Vị này là mẹ của Hạnh Chi phải không ạ? Tôi là thầy của em ấy, Mục Sam.”.

Thầy Mục Sam lại hiểu nhầm lần nữa, người phụ nữ trung niên cười khanh khách không ngừng, “Hạnh Chi thực giống con tôi, đúng không?”.

Kì Hạnh Chi đi ngay sau lưng cô bước vào, trợn mắt liếc thầy mình một cái, “Đây là cô của tôi! Không biết thì đừng có gọi lung tung!”.

Trước mặt người ở bên ngoài, Kì Hạnh Chi phi thường kiêng kị người khác gọi nhũ danh của mình, cảm thấy cái kia thật sự là rất buồn nôn, vừa rồi cô thiếu chút nữa là gọi vậy rồi. Bất quá nếu như cậu có một đôi mắt có thể biết trước tương lai, khẳng định sẽ ước gì cô lúc này thoát ra.

Thầy giáo thôi! Đầu gỗ đáng ghét! Cư nhiên dám đến nhà cáo trạng!

Kì Hạnh Chi trừ bỏ cảm giận nghiền răng một lát ra, cũng không chân chính để ở trong lòng, trong từ điển của cậu hoàn toàn không biết hai chữ trả thù được viết ra sao. So với việc hao tâm tổn sức này, không bằng đi shopping dạo một vòng giải tỏa tâm tình còn tốt hơn.

Bạn học Kì Hạnh Chi chỉ cảm thấy thật sự là mất mặt với cả nhà, bất quá cùng lắm thì cũng chính là bị mắng một chút thôi! Tính cách đa điều này của cậu đúng là được di truyền từ Diêu Nhật Hiên không sai một tí nào.

Mục Sam đỏ mặt, đứng cứng ngắc một chỗ không biết phải làm sao.

Kì Dân Hạo đứng xem âm thầm gật đầu, dễ bị khi dễ! Bị chọc tức vẫn có thể nhịn, đứa cháu của mình dù có tùy hứng một chút, nó cũng có thể bao dung.

Diêu Nhật Hiên đen mặt mắng con, “Còn không mau giải thích cho thầy!”.

Kì Hạnh Chi bĩu môi, tâm không cam tình không nguyện nói, “Thực xin lỗi!”.

“Thực xin lỗi! Ngày hôm qua cũng là tôi hơi nặng lời!” Mục Sam trái lại vội vàng giải thích.

Kì Dân Hạo giải vây cho cháu mình, “Tốt lắm tốt lắm, Hạnh Chi con mang đồ đi cất đi, rồi khi nào ông gọi thì xuống đây.”.

Tức là nếu không gọi thì có thể tránh ở trên phòng. Kì Hạnh Chi đương nhiên biết ý tứ của ông, nhanh chóng xách mấy túi đồ chuẩn mất.

Kì An Na đem mấy cái túi to còn lại chia ra làm ba, “Này một phần Tiểu Hiên anh cứ cất trước đi, cho Nhạc Nhạc, hai phần này là của chúng ta, em trước mang đi cất, lát nữa coi sau. Thầy Mục, ngại quá, tôi phải đi một chút!”.

“Không sao cả!” Mục Sam tuy không nhìn vào trong, nhưng bao bì in bên ngoài rõ ràng là đồ dùng cho em bé.

Nhà bọn họ sắp có thêm cục cưng, thế nhưng là ai mang thai mới được?

Nhìn đôi giày cao gót nằm phân của Kì An Na thì không có khả năng rồi, là mẹ của Kì Hạnh Chi sao? Người đâu?

Chuông cửa lại vang .

Một người đàn ông trung niên cao lớn tuổi đi nhanh vào, mặc tây trang, khí thế bức người, liếc mắt một cái liền chuẩn xác nhìn ra được, “Thầy Mục, tôi là cha Kì Hạnh Chi, hoan nghênh thầy đến nhà!”.

Mục Sam càng hôn mê, cha? Vậy người cha lúc này là sao?

Kì An Tu sau khi thu được tin tức, lập tức lên mạng xem xét nội dung của danh thiếp, sau đó còn gọi điện thoại cho hiệu trưởng nên cũng biết cơ bản tình huống.

Lão hiệu trưởng rất là vui vẻ đẩy mạnh tiêu thụ cấp dưới, “Thầy Mục nhân phẩm rất tốt, đến nay vẫn độc thân! Khi nhận thầy ấy vào làm, chúng tôi đã có điều tra, sinh hoạt cá nhân luôn luôn phi thường có chừng mực, thật sự là thanh niên tốt. Tôi có lý lịch của thầy ấy đây, ngay bây giờ fax qua cho ông!”.

Kì An Tu nghiên cứu qua, cơ bản ra cùng kết luận giống như lão ba của mình. Thầy Mục này có thể dùng được!

Cùng lão ba trao đổi một ánh mắt, còn lại cũng không nói gì, Kì An Tu chỉ hỏi một vấn đề mấu chốt.

“Thầy Mục, nhà thầy nếu đã sớm di dân ra hải ngoại, sao lại muốn về đây dạy học vậy ?”.

Khẩu khí này, câu hỏi này, hai cha con hoàn toàn chẳng khác nhau tí nào.

Mục Sam đột nhiên lại bị hỏi một lần nữa, sững sờ há miệng, đẩy đẩy kính mắt, “Đó là bởi vì.....”.

“Cha! Ông nội! Bọn con đã về!” Cửa lại bật mở, nói chuyện lại bị cắt ngang .

Một thiếu niên diện mạo rất giống Kì An Tu bước vào, chuyện này đương nhiên một chút cũng không kỳ quái. Kỳ quái là trong tay cậu ta còn ôm ngang thắt lưng một thiếu niên trông có vẻ vô cùng kiêu ngạo, có vẻ rất là thân mật.

Được rồi! Nếu ngay cả chuyện này cũng coi như không quá kỳ quái, thế thì cái bụng của thiếu niên kia sao lại phình to ra vậy?

Sao lại như vậy, rất giống, đáng vẻ có bầu?

88. Chương 88

Đáng thương thầy Mục bị Kì gia khiến cho thần trí hỗn loạn, mà Hà Gia Duyệt đột nhiên trở về cũng bị người lạ xuất hiện trong nhà dọa cho sợ tới mức không nhẹ.

Cún con vẫn là phi thường chú ý hình tượng, mang thai đến tháng thứ tư rồi, hình thể bắt đầu biến hóa rõ rệt, vì vậy Hà Gia Duyệt phải tạm nghỉ học ở nhà ôn tập. Vốn bọn họ là ở Hà gia, cuối tuần mới trở về. Hôm nay nếu không phải đột nhiên rất muốn ăn món canh cá mà chú làm, cậu cũng sẽ không vội vàng tóm lấy Kì Nhạc Chi vừa tan học về nhà chạy ra siêu thị mua một cái đầu cá lớn mang qua bên này.

Ai biết trong nhà lại đột nhiên xuất hiện một người lạ chứ? Hà Gia Duyệt hoàn toàn chẳng chút chuẩn bị gì cả bụng cứ thế mà để lộ ra.

Hà Gia Duyệt quần bách đồ bưng cả mặt, đôi mắt đằng sau gọng kính đen của Kì Nhạc Chi khẽ chớp, nghiêng người che đi bụng của Hà Gia Duyệt, “Ba, chúng con đem cá xuống bếp trước đây.”.

Sau đó Kì Nhạc Chi vội kéo theo lão bà hay then thùng của mình đi khỏi, vẫn là kéo Hà Gia Duyệt vào phòng trấn an trước rồi mới mang theo túi đựng con cá đang nhỏ đầy nước xuống nhà bếp.

Khi quay trở lại phòng khách, Kì An Tu đã giới thiệu xong xuôi với Mục Sam, đương nhiên vẫn đề về cái bụng thì hoàn toàn xem nhẹ không đề cập tới, mặc cho đối phương muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Mục Sam nửa ngày mới hiểu rõ nội tình phức tạp của Kì gia, nguyên lai gia đình này có truyền thống kết hôn đồng tính.

Chẳng trách Kì Hạnh Chi lại thổ lộ với mình, đây là thượng bất chính hạ tắc loạn..... A! Cũng không thể nói như thế..... Có lẽ là nên nói gần mực thì đen chẳng? Kỳ thật, cũng chính là một ý chung cả. Tóm lại chính là cha không làm gương tốt thì con sẽ học theo như vậy.

Mục Sam là thầy giáo, cũng là một thanh niên có thể xác và tinh thần khỏe mạnh, đồng thời, từ khi còn rất nhỏ, anh đã biết mình là một người đồng tính luyến ái. Cũng liền bởi vì như thế, nên khi Kì Hạnh Chi thổ lộ với anh, anh mới có vẻ dị thường thận trọng, vì anh là một người rất truyền thống, không muốn tìm bạn giường nhất thời, mà là tìm một người có thể đi cùng mình cả cuộc đời.

Khi người của Kì gia đã tề tựu gần như đông đủ, Mục Sam mới có cơ hội giải thích nguyên nhân trở về nước của mình, trải qua ép buộc khiến cho anh đem nguyên một đoạn chuyện xưa vui buồn lẫn lộn giảm bớt thành bốn chữ “Tìm kiếm mối tình đầu”.

Xôn xao! Thật sự là rất cảm động, tại xã hội bây giờ cứ nhiên còn có nam nhân ngây thơ như thế này thật đúng là không dễ dàng! Hai cha con Kì gia lúc này rất đồng lòng, chọn hấn!

Kì Dân Hạo giấu dưới gương mặt đầy nếp nhăn của mình là nụ cười đặc biệt giảo hoạt, “Đúng là một chàng trai tốt! Ông trước chúc phúc cho các cháu! Quả nhiên Hạnh Chi nhà chúng ta thích cháu cũng không phải không có lý do!”.

Kì An Tu cũng là tỏ vẻ đầy thông cảm, “Hạnh Chi còn nhỏ, người trẻ tuổi không hiểu chuyện nhanh mồm nhanh miệng, nghĩ gì thì nói nấy, Tiểu Mục cháu cũng đừng trách nó!”.

Mục Sam thật vô cùng cảm động, người nhà này đúng là thông tình đạt lý, anh hoàn toàn không biết mình đang từ từ rơi vào bẫy của người ta.

Kì An Na khôn khéo hơn người đương nhiên biết lão ba cùng anh trai là có ý gì, cười đến rạn rở, “Hiếm khi Hạnh Chi nhà chúng ta hợp ý với ai, tiểu Mục cháu là thầy của nó, lại chẳng lớn hơn anh trai nó bao nhiêu tuổi, sau này Hạnh Chi nhà chúng ta ở trong trường học hoàn toàn giao cho cháu, cháu cứ xem nó như em mình mà chăm sóc nhé!”.

Thầy Mục Sam trừ bỏ vâng vâng dạ dạ, còn có thể nói cái gì? Nhưng mà đứa nhỏ nhà mấy người giao cho tôi làm gì chứ? Cậu ta đâu có còn là con nít, cần gì ai chăm sóc.

Mục Sam cho rằng đây chỉ là mấy câu nói khách sáo mà người lớn thường hay dùng, hoàn toàn không ngờ đây là mục đích của Kì gia đang từng bước từng bước dụ dỗ anh rơi vào cạm bẫy ngọt ngào.

Mối tình đầu? Vứt qua một bên đi! Có ai có thể tốt hơn tiểu Vận Phúc nhà chúng ta chứ?

Cho nên khi Kì Nhạc Chi gọi Hà Gia Duyệt ra ăn cơm, cũng rất khẳng định mà nói, “Bị thầy Mục nhìn thấy cũng không sao cả! Tương lai anh ta nhất định sẽ kết hôn với anh hai, sớm hay muộn gì cũng sẽ là người một nhà.”.

Thật sao? Hà Gia Duyệt nhú mày có chút hoài nghi, bất quá lấy hiểu biết của cậu về Kì Nhạc Chi mà nói, người nhà này nếu mà không muốn thì thôi, chứ một khi đã muốn thứ gì rồi thì nhất định sẽ bám riết không tha mà đoạt được. Như vậy vị thầy giáo tên là Mục Sam này sớm muộn gì cũng là vật nằm trong lòng bàn tay của Kì gia đi? Nghĩ đến đây, đột nhiên phiền muộn trong lòng hoàn toàn tiêu thất.

Vượt qua thời kì nôn nghẹn, hiện tại khẩu vị của Hà Gia Duyệt rất tốt, đặc biệt thích ăn nhiều thứ.

Canh cá, ta đến đây!

Trên bàn cơm, mười mấy món ăn đặc sắc hương vị câu toàn, nhìn mọi người ăn vô cùng hăng hái, thân là một đầu bếp, Trần Võ tự đáy lòng vô cùng vui vẻ.

“Tiểu Mục a, lần đầu tiên cháu đến đây, chú cũng không biết cháu thích ăn món gì, lần tới trước khi đến nhớ gọi điện báo trước, chú sẽ chuẩn bị riêng cho cháu hai món!”.

Mục Sam thực thẹn thùng, nói như vậy thì anh biết phải trả lời ra làm sao? Không đáp thì không có lễ phép, đáp thì chẳng phải thừa nhận ông ấy là chú mình? Nào có đạo lý như vậy!

Kì An Na rất giỏi quan sát sắc mặt người khác, lập tức phát hiện ra Mục Sam đang bối rối, “Tiểu Mục cháu đừng có lo, hai người chúng ta đã quen với việc làm cô chú của mấy đứa này, cho nên thấy bạn bè của chúng nó đến đều là tự xưng như thế.”.

Rõ ràng chính là lời nói dối, heo cô chính là có bản lĩnh nói giống như thật.

Mục Sam lập tức thỏa hiệp, “Nào có? Cám ơn cô chú, không cần khách khí, cháu không có kiêng món gì cả.”

Hắc hắc, lại tiến thêm một bước! Heo cô đặc ý quay sang hướng lão ba với ông anh làm ánh mắt thẳng lợi.

Kì Hạnh Chi mới đầu còn cảm thấy có chút không được tự nhiên, không nghĩ ra vì cái gì mọi người trong nhà lại muốn lưu ông thầy đầu gối này lại ăn cơm, còn ân cần với hắn ta như thế, thế là cha nói cho cậu, bảo trì tốt quan hệ với thầy Mục là chuyện rất quan trọng, sau này trong trường học sẽ có thêm một người chiếu cố cho cậu.

Kì Hạnh Chi vốn là đứa nhỏ không thích động não, ngẫm lại liền vô tâm vô phể mà chấp nhận. Dù sao lời cha nói luôn luôn đúng.

Kì An Tu xoa xoa đầu đứa con ngốc, trong lòng thực sự có chút luyến tiếc, bất quá biết làm sao bây giờ? Trai lớn dựng vợ, gái lớn giả chồng, đứa nhỏ này đã lớn thì phải tìm cho nó một con rùa vàng thôi.

Thằng nhóc ngốc nghếch này, nếu không dựa vào lão tử với ông nó, phỏng chừng đời này đừng có mong tìm được ý trung nhân, hiếm khi nó mới động tâm, vậy thì phải nhanh chóng thực hiện hôn lễ đi!

Dù sao cũng là làm khách, Mục Sam ngưỡng ngùng hạ chén xuống, tuy rằng thức ăn của Kì gia so với căn tin trường học ngon hơn bội phần, anh cũng chỉ ăn no đến bảy phần liền buông đũa.

Ông Kì tuổi đã lớn, buổi tối ăn nhiều không tốt cho tiêu hóa, cũng buông chén xuống, kéo Mục Sam nói chuyện phiếm, những người khác cũng lục tục buông đũa, nhưng cũng không hạ bàn, bắt đầu nhàn thoai tiêu hóa thức ăn trước, trao đổi đủ chuyện linh tinh, một mặt chờ mấy người ăn chậm nhất.

Nói thật, Mục Sam rất thích không khí ấm áp của cả gia đình ngồi quây quần bên mâm cơm, tuy nhiên, khi có vài lần anh lơ đãng nhìn qua, vẫn thấy Diêu Nhật Hiên và Hà Gia Duyệt đang vui đầu mà ăn, còn lão công thì ngồi một bên không ngừng gấp đồ ăn, trông y như đang nuôi heo con vậy, thật là dung túng.

Tuy rằng hai người này không béo, nhưng ăn như vậy chẳng phải quá nhiều sao?

Mục Sam lại nghĩ tới cái bụng kì quái của Hà Gia Duyệt, càng nghĩ càng có thể khẳng định là đang mang thai. Tuy rằng chuyện nam tử có thể mang thai rất cổ quái, nhưng anh ở nước ngoài không phải không có nghe nói qua. Vậy cò Diêu Nhật Hiên thì sao? Chẳng lẽ cũng là đang mang thai?

Nhìn thái độ vô cùng thân thiết của hai anh em Kì Hạnh Chi và Kì Nhạc Chi đối với Diêu Nhật Hiên mà nói, quả thật không giống như không có quan hệ huyết thống, trong gia đình này, hai người bọn họ hẳn là thân cận với Diêu Nhật Hiên hơn, cách nói chuyện hay hành động cũng mang theo cảm giác làm nũng, hồn nhiên chân thành, không chút nào làm ra vẻ.

Nhưng gương mặt của Diêu Nhật Hiên nhìn sao cũng là quá trẻ, có thể có con lớn như vậy sao? Rất cục người này bao nhiêu tuổi? Bất quá sao càng nhìn càng thấy có chút quen mắt vậy nhỉ?

Thấy Mục Sam cứ nhìn lão bà nhà mình chăm chăm, Kì An Tu có chút không vui. Chẳng lẽ thằng nhóc này không thích con mình mà lại đi coi trọng.....cha vợ nó? Hắn không chút khách khí đánh thức Mục Sam, “Tiểu Mục cháu có chuyện muốn nói à?”.

Mục Sam đỏ mặt, “Không có! Cháu chỉ là.....cái kia, có chút tò mò.....” Hỏi tuổi của người ta thì đúng là rất mất lịch sự.

Thật ra Kì An Na đã sớm để ý đến rồi, che miệng cười, “Cháu là đang tò mò tuổi của Tiểu Hiên chứ gì? Không sao cả, cũng có nhiều người như vậy rồi, đừng nhìn thấy anh ấy trẻ con mà hiểu lầm, kỳ thật đã hơn bốn mươi rồi đấy! Cháu chưa thấy đứa lớn nhà chúng ta, Tiểu Hiên nhìn như anh trai của nó ấy, ha ha! Đây là nhờ công của mỹ viện nhà chúng ta đó nha, cho cháu tấm thẻ này, nếu có đồng sự nào cũng muốn đến chăm sóc sắc đẹp, ăn những món ăn dưỡng nhan thì cứ báo tên của cháu, sẽ được chiết khấu a!”.

Cô còn nhân cơ hội đẩy mạnh tiêu thụ kinh doanh. Nghi vấn chợt lóe lên trong đầu của Mục Sam nhanh chóng bị sụp đổ, kinh sợ tiếp nhận, mắt thấy thời gian không còn sớm, liền đứng dậy cáo từ.

Lần đầu tiên tới nhà ra mắt như vậy đã là tốt lắm rồi, Kì gia cũng không giữ lại, tiễn Mục Sam ra ngoài.

Rồi mới phái hai anh em Kì Hạnh Chi, Kì Nhạc Chi mang theo hai vị dựng phu ăn no đi dạo ngoài hoa viên để tiêu hóa bớt thức ăn, mấy người còn lại đóng cửa mở hội nghị kín, nghiên cứu chiến lược để tiểu phượng hoàng sớm ngày xuất giá.

“Bọn họ muốn làm cái gì vậy nhỉ?” Kì Hạnh Chi rất lười, ăn no sẽ không nguyện ý động, nhất là não bộ.

Kì Nhạc Chi cười hắc hắc, “Chúc mừng anh hai nha!”.

Có ý gì? Trong lòng Diêu Nhật Hiên nhất thời có linh cảm không lành, “Chẳng lẽ bọn họ là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương(*)?”.

Kì Nhạc Chi khen một câu, “Ba thật thông minh!”.

Nói năng cái kiểu gì vậy? Ta là lão tử của người chứ có phải là con người đâu! Diêu Nhật Hiên trợn mắt liếc đứa con một cái, quay qua nói chuyện với Hà Gia Duyệt, không chút giấu diếm mà truyền thụ lại kinh nghiệm tâm đắc khi mang thai hết sức nhiệt tình, mới khiến cho Hà Gia Duyệt bớt xấu hổ mà thành tâm hướng mình thỉnh giáo.

Đến khi bọn họ quay vào nhà, quả nhiên ông Kì liền tuyên bố một quyết định trọng đại, “Tiểu Vận Phúc, từ ngày mai trở đi, con sẽ ở lại trường học!”.

Đây là muốn dùng khoảng cách để xây dựng tình cảm! Cũng có thể nói, là chủ động đưa dê vào miệng cọp.

Thầy giáo đầu gối, người cứ mở lớn miệng mà chờ đi!

(*)minh tu sạn đạo, ám độ trần thương: câu này quá quen thuộc rồi hén, khỏi chú thích, ai chưa biết thì google từ ta

89. Chương 89

Gian phòng ký túc xá dành cho giáo viên mà Mục Sam đang ở điều kiện rất tốt, một phòng ngủ và một phòng tắm riêng, đồ gia dụng cần thiết đều có đủ, đối với một thầy giáo độc thân như anh mà nói thì cũng đã rất tiện lợi rồi. Ở gian phòng cách vách là một thầy giáo dạy âm nhạc, thường xuyên lôi đàn violon ra chơi, chẳng khác nào được nghe hòa nhạc miễn phí.

Giữa trưa hôm nay khi Mục Sam kết thúc giờ dạy về phòng thì nhìn thấy rất nhiều hành lý để ngay ngoài cửa phòng của thầy dạy nhạc nọ, thầy dạy nhạc vui sướng nói, “Trường học cuối cùng cũng nhớ tới tới chiều cố tôi, đổi cho tôi một căn phòng lớn, sau này có thể trang hoàng một gian phòng cách âm, đỡ phải chạy vào rừng cây vì sợ ảnh hưởng đến hàng xóm nữa!”.

Nói qua chúc mừng, Mục Sam định giúp đỡ thầy âm nhạc sắp xếp hành lý, thầy dạy nhạc lại vênh váo xua tay không cần, “Hiệu trưởng nói đã an bài tốt lắm, anh xem, kia không phải là công ty chuyển nhà đến đó sao? Anh cứ đi làm việc của anh đi!”.

Mục Sam thật sự mừng cho đồng nghiệp, buổi chiều không có tiết dạy, giảng viên đại học vốn không có thời gian làm việc cố định như công chức, vì thế anh định vào phòng bắt tay vào vẽ tranh. Mục Sam tuy rằng dạy môn lịch sử, nhưng xuất phát từ một nguyên nhân đặc biệt mà cũng đã học vẽ được mười mấy năm, coi như cũng có chút tài năng.

Vừa mới vẽ phác thảo xong, lại nghe thấy cách vách có không ít tiếng bước chân, còn có tiếng kê lại đồ đạc. Là hàng xóm mới đến sao? Mục Sam nghĩ hẳn là nên đi ra ngoài chào hỏi người ta một tiếng, lại chỉ thấy một đám nhân viên công ty dọn nhà đang bận rộn.

Một lần nữa đánh sập cho sàn nhà, dán giấy dán tường màu tím, sắp xếp đồ gia dụng màu trắng ngà, sự phối hợp này cũng rất được, nhưng sao nhìn thế nào cũng lộ ra hương vị nữ tính mềm mại đáng yêu.

Mục Sam buồn bực, chẳng lẽ hàng xóm mới là một nữ giáo viên sao?

Ánh mắt của anh quả không sai, thiết kế gian phòng này quả thực là từ tay phụ nữ, nhưng gian phòng này không phải dành cho cô mà là dành cho đứa cháu thứ hai đáng yêu của cô ở.

Khi chàng vạng, hàng xóm mới cuối cùng cũng đại giá quang lâm, Mục Sam không ngừng tròn mắt, tại sao sinh viên này lại có thể vào trong ký túc xá giảng viên ở?

Chủ nhiệm giáo vụ ngồi một bên cười ha ha giải thích, “Tiểu Mục a! Sinh viên Kì Hạnh Chi gần đây nhà có chút việc, trong nhà không rảnh chăm sóc em ấy, mới đem em ấy an bài ở trường. Bên ký túc xá sinh viên do thời gian gấp quá nên chưa chuẩn bị phòng kịp, đành phải để em ấy ở tạm chỗ này. Cậu so với em ấy cùng lắm thì hơn vài tuổi, coi như là tăng cường quan hệ thầy trò, còn có thể chăm sóc cho em ấy!”

Kì Hạnh Chi nhớ những lời ông nội dặn dò trước khi đi, khom người chào Mục Sam, “Xin thầy chiếu cố!”.

Mục Sam vội vàng đáp lễ, “A! Không..... không cần khách sáo!”

Thế là cứ mơ mơ hồ hồ, thầy Mục Sam liền như thế nghênh đón hàng xóm mới.

Kì Hạnh Chi đánh giá nhà mới của mình một chút, coi như hài lòng.

Lúc trước đã từng nói qua, đây là một đứa trẻ không thích động não nhiều, chỉ cần có người chuẩn bị cho cậu [ăn, mặc ở, đi lại] thì cậu sống ở đâu cũng được.

Nằm xuống, chỉ mới chợp mắt một chút trời đã tối đen. Kì Hạnh Chi cảm thấy có chút không đúng lắm, nghĩ nghĩ một chút, thì ra là dói bụng. Theo thói quen định bấm điện thoại, đột nhiên nhớ tới, trước khi đến đây, cha từng nhắc đi nhắc lại, chuyện gì cũng không được gọi về nhà mà phải đi tìm thầy trước.

Lại nói tiếp, Diêu Nhật Hiên vẫn là rất hoài nghi chuyện này, “Với cái tính vô tư vô lo của Vận Phúc, chẳng phải thầy Mục chưa đầy ba ngày sẽ bị nó phiền chết sao?!” Đây chẳng phải đem toàn bộ khuyết điểm phơi ra sao?

Kì An Tu đã sớm lo lắng đến việc này rồi, “Nếu bây giờ chúng ta giúp Vận Phúc che dấu thì đến khi kết hôn vẫn sẽ bị người ta biết. Chẳng thà ngay từ đầu để cho người ta biết Vận Phúc nhà chúng ta là người như thế nào, nếu cậu ta có thể chấp nhận, cũng có thể chăm sóc cho nó thì đến khi chúng ta kết hôn, chúng ta cũng có thể yên tâm.”

Diêu Nhật Hiên ngẫm lại thấy có lý, “Nhưng vạn nhất người ta không kiên nhẫn chăm sóc cho nó thì sao?”.

Kì An Tu gãi cằm hỏi lại, “Em thật sự cảm thấy chăm sóc cho Vận Phúc một chút đi sao?”.

Vậy cũng không đến nỗi, Diêu Nhật Hiên lắc lắc đầu, Vận Phúc đứa nhỏ này kỳ thật rất ngoan, trừ bỏ yêu thích những thứ xinh đẹp, thích mua quần áo mới ra thì rất dễ nuôi. Dù có mắng chửi nó nó cũng chẳng cãi lại, mà mắng xong nó cũng chẳng mang thù. Lại nói tiếp, nó vẫn dạng khiến cho người ta nguyện ý đem về nuôi.

Kì An Tu ôm lão bà ngồi trên đùi mình, vươn bàn tay to thay Diêu Nhật Hiên dịu dàng mát xa bụng, “Đúng thế, nếu như chúng ta đều cảm thấy Vận Phúc rất dễ nuôi, sống chung với nó cuộc sống sẽ bớt căng thẳng. Nếu như Mục Sam kia không phải là thằng ngốc thì nhất định sẽ nhận ra ưu điểm của Tiểu Vận Phúc nhà chúng ta.”

Diêu Nhật Hiên gật đầu, lại có chút khấn trương, “Nhưng mà để cho Vận Phúc ở chung với thầy Mục thì không chừng.....”.

Kì An Tu cười ha ha, “Vận Phúc nhà chúng ta tuy rằng hơi ngốc một chút, nhưng nó rất nghe lời. Anh từng nói với nó, tuyệt đối không được cùng ôm hôn trên giường. Bất quá nếu thật sự phát sinh chuyện kia thì

cũng không có biện pháp. Anh thấy Mục Sam đó không phải là loại người không biết chịu trách nhiệm, cậu ta có thể vì mối tình đầu mà vạn dặm xa xôi quay về, nếu thực sự làm ra chuyện gì đối với Vận Phúc, nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

Có heo cha tính toán chu toàn, Diêu Nhật Hiên cuối cùng có thể yên tâm, lập tức biến thành heo lười chui vào trong lòng Kì An Tu nằm thoải mái, “Ách..... hình như em hơi đói bụng.”

Heo cha cười *** dâng, bàn tay đang xoa trên bụng heo lười không thành thật trượt xuống dưới, cắn cắn lỗ tai, “Vậy để lão công cho em ăn no nha!”

“Nói vậy cái gì?” Diêu Nhật Hiên đỏ mặt cảm tức liếc hắt, “Em đói bụng thật đấy! Bị anh xoa xoa một hồi, thức ăn trong bụng lập tức tiêu hóa hết! Nhanh lên, đi xuống nhà bếp tìm thức ăn cho em!”

Tuân mệnh! Heo cha vội vàng vàng chạy đi kiếm thức ăn cho lão bà với đứa nhỏ. Nói đi nói lại, ba người quả thật ăn rất nhiều!

Chỉ mong sau này sinh được một cô nhóc có mái tóc thật dài vừa thông minh vừa đáng yêu như một tiểu thiên sứ. Heo cha hạnh phúc mơ mơ màng màng tưởng tượng, lại quên mất thiên sứ không chỉ có cánh trắng mà còn có thể có cánh đen nữa.....

Diêu Nhật Hiên mang thai hai cục cứng có đồ ăn, Kì Hạnh Chi bị đói bụng, cũng có đồ ăn.

Mục Sam lấy ra một túi hoành thánh, bỏ thêm chân giò hun khói với một quả trứng đem đi nấu, chưa kịp hưởng thành quả thì toàn bộ đã bị càn quét không còn một miếng.

Tiểu gia khỏa ăn sạch bách đồ ăn xong, giường đôi mất đầy nước do bị đồ gia vị kích thích, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng chu lên, “Cay~~ Cái bụng khó chịu~~”.

Vậy phải làm sao bây giờ? Mục Sam đành phải đi ra ngoài mua vài viên thuốc tiêu hóa cho cậu.

Uống thuốc chưa được bao lâu, Kì Hạnh Chi lại chớp chớp mắt, “Đường như chưa ăn no!”

Thuốc uống quá nhiều, phản tác dụng !

Nhìn thời gian, căn tin trường học sớm đã đóng cửa. Mục Sam không biết làm sao cả, “Em có biết ở đâu bán thức ăn khuya không?”.

Lắc đầu. Lúc Kì Hạnh Chi còn ở lại trường đều là người lớn an bài ngày ba bữa mang đến tận phòng cậu, thuần túy là dọa hoa nhỏ sống trong nhà kính, hoàn toàn khuyết thiếu kỹ năng sinh tồn.

Mục Sam vò đầu, đứa nhỏ này sao cái gì cũng không biết vậy? Nhưng nhìn ánh mắt đói khát tội nghiệp của cậu ta, người có thể nhẫn tâm cự tuyệt?

Rốt cuộc dẫn theo cậu nhóc ra ngoài, gõ cửa hỏi thầy giáo ở dưới lầu, hỏi thăm chỗ nào có bán đồ ăn khuya, mang cậu ta cùng đi.

Mấy cửa hàng quanh trường đại học phần lớn đều là bán cho sinh viên, hơn nữa bây giờ đã tối, đương nhiên không có đồ tốt, bất quả chợ đêm vẫn là phi thường náo nhiệt.

Thịt nướng, canh, cháo, điểm tâm,... đầy đủ mọi thứ. Khói trắng nóng hôi hổi bốn phía, mùi thơm ở trong đêm tối hết sức mê người.

Mục Sam còn sợ cậu ngại bẩn, nhưng Kì Hạnh Chi nuốt nuốt nước miếng, hận không thể mỗi món đều ăn thử một phần.

Mục Sam không dám để cho Kì Hạnh Chi tự tiện chọn đồ ăn, gọi hai chén cháo, “Buổi tối ăn cái này tốt hơn cho tiêu hóa.”.

Tuy ánh mắt Kì Hạnh Chi vẫn luyến tiếc cửa hàng thịt nướng, nhưng vẫn là rất ngoan ngoãn ngồi ăn hết chén cháo trước mặt, tuyệt không phản đối nay kén chọn.

Đứa nhỏ này thật đúng là dễ nuôi, Mục Sam nhìn cậu ăn cháo trong chén, mắt thì cứ nhìn người nướng thịt, bộ dáng đúng là rất buồn cười, “Thật muốn ăn cái kia?”.

Kì Hạnh Chi gạt đầu, Mục Sam đi qua bên đó một lúc, sau đó mang theo một con gà nướng trở lại, “Tôi bảo họ không cho gia vị cay vào, ăn đi!”

Kì Hạnh Chi vui vẻ cầm chân gà lên cắn cắn, làm cho khắp miệng dính đầy mỡ.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng không ngừng cắn thịt gà dưới ngọn đèn mờ ảo, Mục Sam thoáng giật mình, rất muốn biết, món gà nướng đó có thật là ngon đến thế không.

Cuối cùng hầu hạ Kì Hạnh Chi ăn uống no đủ xong, Kì Hạnh Chi ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không có, liền cảm thấy mỹ mãn theo Mục Sam về trường học. Thầy thì nên chăm sóc trò, không phải sao?

Mục Sam cũng không nghĩ đến, chính là nghĩ đến miếng tương dính trên cái miệng nhỏ nhắn, nhin không được ở khóe miệng nhếch lên ý cười mà ngay cả chính mình cũng không nhận ra.

90. Chương 90

Khi ánh nắng ban mai rọi khắp gian phòng, thầy Mục Sam đang đứng trước gương đánh răng thì bỗng nhiên nhớ tới cậu sinh viên hàng xóm, cũng không biết cậu ta đã rời giường chưa, còn có bữa sáng, cậu ta có biết nên đi đâu ăn không?

Người trong gương nhú mày, động tác trở nên nhanh hơn, hai ba phút đã chỉnh chu xong, đi qua gõ cửa phòng bên cạnh.

Sao lại không có ai? Thấy nửa ngày không có ai đáp lại, đang muốn xoay người rời đi, lại nghe thấy tiếng cửa mở.

Kì Hạnh Chi không cần biết là đang ở trường hay ở nhà, cho tới bây giờ đều là nhờ ông nội gọi điện đánh thức. Sau này khi cậu trưởng thành, người duy nhất không hề cố kỵ trực tiếp vọt tới trước cửa phòng cậu mà đập cửa thì chỉ có mình ba ba cậu thôi.

Heo con ngày hôm nay không nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cứ cho rằng mình vẫn đang ở nhà, ngáp một cái thật to, mắt mơ mơ màng màng buồn ngủ chẳng buồn liếc mắt coi người ngoài cửa là ai, liền xoay người tiếp tục mộng du đi về phía cái giường.

Hoàn toàn không để ý hình tượng của mình khiến cho người ngoài cửa có bao nhiêu khiếp sợ! Hoặc là nói kinh diễm?

Chúng ta biết, mỗi người khi vừa mới bò ra khỏi giường đều không ai mặc nhiều quần áo, Kì Hạnh Chi cũng không ngoại lệ.

Cậu mặc một cái áo ba lỗ màu trắng, một cái quần lót màu trắng, tất nhiên là những bộ phận quan trọng đều được che đi, thế nhưng đồ màu trắng dù may bằng chất liệu nào cũng đều có chút trong suốt, đương nhiên là trong ánh nắng sớm, hai điểm phần hồng trước ngực, dục vọng ngậy ngô giữa hai chân như ẩn như hiện hết sức mê người.

Đương nhiên, càng miễn bàn đến phần lớn da thịt bị lộ ra, sau hơn hai mươi năm khổ tâm bảo dưỡng, làn da của Kì Hạnh Chi trở nên ónh nhuận sáng bóng như ngọc, hồng hồng như phấn, mê người như cây đào mặt vừa kết trái vào mùa xuân, làm cho người ta nhin không được muốn xông lên cắn một ngụm.

Lúc trước có nói qua, thầy Mục Sam là một tên đồng tính luyến ái không hơn không kém, người ở trước mặt một người đồng tính luyến ái mà lộ ra tư thế dụ hoặc như thế, này với hắn mà nói, không thể không nói là một thử thách quá lớn.

Thân phận của thầy Mục Sam tuy rằng là thầy giáo, nhưng mà thầy thì vẫn là đàn ông. Đối với đàn ông, bình thường vào buổi sáng đều thực dễ dàng xuất hiện một cái danh từ riêng hưng phấn!

Cái này đủ để hình dung tình trạng của thầy Mục.

Anh bình tĩnh nhìn Kì Hạnh Chi từ từ biến mất trước tầm mắt mình, nghe thấy tiếng sột soạt khi cậu lại bò lại trên giường nằm xuống, chỉ cảm thấy có một cỗ hỏa nhiệt vô danh ở hạ thân lan dần ra, rồi ở đằng quần rõ ràng độn lên một khối.

Trở về! Là mệnh lệnh đầu tiên mà đại não của thầy Mục nảy ra được.

Lưu lại! Là sau khi đầu óc của thầy Mục trải qua nghiêm túc phân tích ra lệnh.

Đem tiểu nam sinh đáng yêu như thế mà đặt ở bên cạnh với tình huống rõ như ban ngày thế này là rất nguy hiểm !

Là thầy giáo, hoặc là nói, là một người đàn ông, thầy Mục không thể làm như thế, có một loại bản năng muốn bảo hộ thúc đẩy anh trong nháy mắt có phản ứng.

Vào nhà, sập cửa lại.

Mọi người trăm ngàn lần không cần đem chúng ta ra làm người dạy loại môn học này, thầy Mục Sam một thân chính khí nghĩ đến quá mức tà ác.

Sau khi đóng cửa, Mục Sam thực tự giác trước thay đổi một đôi dép lê, rồi mới đi thẳng đến toilet.

Khóa cửa xong mới dùng tay phải giúp huynh đệ giải phóng dục vọng, thầy Mục lại dùng nước lạnh rửa mặt, đầu óc lúc này đã thanh tỉnh, thần trí bình thường trở lại chuẩn bị trở về giáo dục tên học trò hoàn toàn không biết lòng người hiểm ác kia.

Người nhà người ta còn có cả lãnh đạo trong trường đã yên tâm mà nhờ vả mình, vậy thì mình phải có trách nhiệm , không phải sao?

Nhưng là..... Đây là cái gì?

Mục Sam đối mặt với cái toilet không lớn bày ra cả đồng lớn mỹ phẩm đã choáng váng, lại càng không muốn nói tới cái bồn tắm nho nhỏ trong phòng. Nếu là không biết, anh còn tưởng rằng mình xông vào nhầm phòng của tiểu cô nương nào đó.

Nhưng quần áo nam sinh ném lung tung khắp sàn lẫn vắt cả lên thành bể nhắc nhở cho anh biết, đây quả thật là phòng nam. Nhưng cậu ta sao có thể tắm rửa xong liền đem quần áo khăn khổ vứt tùm lum vậy? Thầy Mục Sam là một người rất yêu sạch sẽ, nhíu nhíu mày, khí thể thuyết giáo người khác tỏa ra càng đậm, kiên định đi qua kêu tên học trò kia rời giường.

Trong phòng ngủ có tới hai lớp rèm cửa, trong phòng khá âm u, Mục Sam kéo tấm màn dày màu tím ở bên trong dùng để ngăn cản tia tử ngoại và ánh mắt trời ra, chỉ để lại tấm màn màu trắng như tuyết lịch sự tao nhã ở bên ngoài giúp cho ánh mặt trời có thể hơn phân nửa tiến vào trong phòng.

Vỗ vỗ cái chăn màu trắng đang đắp trên người công chúa xinh đẹp ngủ trên giường, “Kì Hạnh Chi, rời giường! Hôm nay em không có tiết học sao?”.

“Ngô ” Kì Hạnh Chi vui đầu sâu vào trong chăn, bắt măn ừ ừ vài tiếng, ham ngủ giống hệt heo con. Công phu bảm giường này của cậu tuyệt đối chân truyền từ ba ba, không có thằng em thúc dục, tuyệt đối không động dục thân.

Mục Sam cảm thấy có hơi buồn cười, mình trông chẳng khác nào cha người ta. Lại vỗ vỗ lần nữa, “Nhanh lên nào! Rời giường đi!”.

“Ngô ” Con heo con nào đó đem chăn quấn chặt lấy mình, lẩn lẩn vào trong.

Lại vỗ, lại lẩn!

Lại vỗ, heo con đã lẩn sát vào vách tường, không còn đường lẩn, bèn lật người lại, một cái đuôi trắng nõn liền phơi ra, gác lên cái gối, thế là cái mông nho nhỏ cũng quang vinh lộ ra bên ngoài.

Kỳ thật mới vừa rồi, Mục Sam đã muốn nhìn ra, tên nhóc này đáng người không phải đẹp bình thường, không chỉ có tỉ lệ cân xứng, cốt nhục quân đình, có một loại mỹ lệ khó miêu tả bằng lời, càng thêm làn da đặc biệt trơn bóng nhẵn nhụi, cả người giống như một pho tượng cẩm thạch hoàn mỹ nhất, hấp dẫn đến kỳ lạ.

Hiện tại thưởng thức ở cự ly gần thế này, càng thêm thấy rõ từng tỉ lệ một của đáng người cậu ta, cơ hồ ngay cả lỗ chân lông đều không thấy, ngay cả trên từng đầu ngón chân đều là thịt thịt, móng chân màu phấn phấn, còn cổ ý đánh một lớp sơn dưỡng móng, phi thường xinh đẹp; cái miệng nhỏ nhỏ hơi hơi nhếch

lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhắm mắt trầm ngủ, làm cho người ta nảy sinh cảm tình. (sao anh tả chân râu bay thẳng lên đầu thế =o=)

Mục Sam đã từng học vẽ, không người nào học vẽ mà chưa từng vẽ người, người xinh đẹp anh đã gặp qua không ít, nhưng mà một người hoàn mỹ như thế có thể tạo linh cảm cho anh thì là đầu tiên anh nhìn thấy.

Không hề liên quan đến ***, mỹ cảnh trước mắt này làm cho Mục Sam sinh ra xúc động mãnh liệt muốn sáng tác, cũng không kịp nghĩ lại, liền xoay người chạy về phòng, lấy dụng cụ vẽ tranh, đứng ở bên giường vẽ con heo con xinh đẹp đang ngủ.

Tốt lắm, trong phòng cuối cùng cũng im lặng, chỉ có âm thanh sần sật, đều đặn, còn rất có tiết tấu. Heo con xinh đẹp yên ổn ngủ ngon lành trong tiếng nhạc đệm đặc biệt đến no mắt mới cảm thấy mỹ mãn chậm rãi mở mắt.

Vừa định đuổi thất lưng, lại nghe thấy tiếng người gọi một tiếng, “Đừng nhúc nhích!”.

Heo con xinh đẹp ngái ngủ lập tức như bị ai điểm huyết nằm cứng đờ, một cử động cũng không dám.

Chỉ nghe thấy âm thanh sần sật kia mãnh liệt vang lên, lát sau mới có tiếng nói, “Tốt lắm!”.

Heo con như được đại xá, hé mắt nhìn lên, “Di? Anh là ai?”

Mục Sam sửng sốt, “Kì Hạnh Chi, em tỉnh chưa?”.

Kì Hạnh Chi chớp chớp mắt, từ trên đầu giường lấy ra một cặp kính mắt mang vào, lúc này mới nhận ra, “Là thầy a!”.

“Em cận thị?” Mục Sam thật đúng là không nhìn ra được.

Kì Hạnh Chi không sao cả nhún vai, “Có một chút.” Lại buông kính mắt, chuẩn bị kéo chăn đứng dậy, “Mấy giờ rồi ta?”.

Nâng cổ tay, cũng chưa muộn lắm, mới có mười giờ à.

“Á!” Hai người đồng thời kêu to lên, “Còn có tiết học!”.

Kế tiếp, không biết nên dùng từ gì để mà hình dung, tóm lại chính là loạn thành một đoàn.

Nguyên nhân là do Kì Hạnh Chi vọt từ trên giường xuống quá nhanh, không ngờ vướng phải một góc chần, mà Mục Sam đang cúi đầu vội vội vàng vàng thu dọn dụng cụ vẽ tranh nên không chú ý, chỉ nghe rầm một tiếng, hai người song song ngã xuống đất.

Giá vẽ bị đổ, giấy bay tứ tung, nửa ngày mới từ từ rơi xuống, vừa vụn phủ lên đầu Kì Hạnh Chi, che mất hình ảnh thiếu nhi không nên xem.

Kì Hạnh Chi đỏ mặt bật dậy khỏi người Mục Sam, trông như đứa nhỏ làm sai chuyện gì, “Em quên đánh răng!” Quay đầu chạy ra.

Thực mất mặt! Nụ hôn đầu tiên a, cứ như vậy mất tiêu rồi!

Thầy Mục Sam cũng là đồng dạng buồn bực, đây tuy rằng không phải là nụ hôn đầu tiên của anh, nhưng có thể tính là nụ hôn thứ hai được không? Giống nhau rất quý giá! Anh muốn tiếp tục lưu cho mối tình đầu, cứ như thế bị tiểu nam sinh cướp đi ! Ô ô.....

Bất quá, thầy Mục cũng thừa nhận, cảm giác khi tên học trò này nằm trong lòng mình phi thường tốt, trong lòng bàn tay vẫn còn cảm giác khi sờ vào móng của cậu ta, không quá cong, mềm mềm, thịt thịt, giống như như là đậu hũ, thật muốn xoa bóp, sờ nắn nga!

Tiếng chuông di động thỉnh linh vang lên khiến cho Mục Sam đang mơ màng bừng tỉnh, đã đến giờ vào học!

Mục Sam quay người bật dậy đẹp như cá chép quẩy đuôi, động tác gọn gàng như bộ đội đặc chủng huấn luyện ra, rồi nhanh như báo thu thập giáo án phóng đi dạy.

Trong lúc giảng bài có chút thất thần, ai nha! Bản vẽ kia còn không có mang theo, không biết có bị Kì Hạnh Chi coi như rác mà vứt đi không. Tiểu gia khóa kia nha! Khóe miệng lại nhin không được nhếch lên một chút.

Kì Hạnh Chi vẫn là đến muộn giờ học, bắt quá thầy giáo rộng lượng tha cho cậu. Ngồi trong lớp học được một lát thì mới nhớ ra hôm nay chưa ăn điểm tâm.

Đói bụng quá đi! Trở về hỏi một chút, không biết thầy có thể mang mình đi ăn cháo với thịt nướng nữa không nhỉ ?

Ngẫu nhiên lấy tay lau lau miệng, nhớ lại cái lúc ngoài ý muốn mất đi nụ hôn đầu tiên, dường như hôn môi cũng không khó chịu lắm, chính là chạm vào một chút, chỉ cảm thấy có hơi tê dại, vì sao cha lại nói rất nguy hiểm chứ?

Ngoài cửa sổ, gió lạnh thổi qua làm mấy chiếc lá vàng rơi lả tả, rõ ràng đã sắp qua mùa đông, vì cái gì nơi nơi đều bắt đầu tản mát ra một cỗ hơi thở mùa xuân?

[ps: Mùa đông đến, mùa xuân còn có thể xa sao? Hoa Quế cười gian xảo bay bay! Đừng quên vote nhá!

Làm ơn xem văn chính bản của Hoa Quế ở trên mạng, xem sách lậu thì ngồi hắt xì, đây là Hoa Quế làm bầm rủa!].

91. Chương 91

Hết giờ, Mục Sam dùng tốc độ nhanh chưa từng thấy chạy vội về ký túc xá.

Chưa ăn điểm tâm, không biết con heo con ngốc nghếch kia có biết tự đi tìm đồ ăn không ? Sớm biết như vậy tối hôm qua hẳn là nên mua ít mì với trứng để dành trong phòng, nhưng mà tiểu gia khóa kia có thể tự nấu sao?

Trong lòng âm thầm lo lắng, lại đột nhiên nhận được thông báo, họp giảng viên lịch sử.

Mặc kệ nói ra sao thì công việc vẫn là quan trọng nhất. Mục Sam phi thường bất đắc dĩ lại không thể không thay đổi phương hướng, đi họp. Tâm thần không yên nghe tổ trưởng bố trí xong nhiệm vụ, xin miễn đi liên hoan cùng nhóm đồng sự, vô cùng lo lắng chạy về.

Làm cho nhóm đồng sự đều cười, “Thầy Mục à, không phải là anh kim ốc tàng kiều chứ?”.

Không phải kim ốc tàng kiều, mà là cách vách tàng kiều. Bất quá tuy là cách vách nhưng cũng bị Mục Sam bắt tri bắt giác coi như trong phạm vi mình quản lý.

Vừa lên lầu, chỉ thấy kiều cực cứng làm vẻ mặt như khổ qua ngồi trên cầu thang, ánh mắt vừa nhìn thấy anh đầu tiên là sáng ngời, lập tức vạn phần ủy khuất chu cái miệng nhỏ nhắn lên án, “Sao giờ này thầy mới về?”

“Sao em lại ngồi ở ngoài này?”

“Em không có chìa khóa!”.

“Sao em lại không có chìa khóa chứ?”.

“Sáng nay thầy đâu kêu em lấy!” Kì Hạnh Chi dùng vẻ mặt đó là chuyện đương nhiên.

Phụt! Trên đỉnh đầu Mục Sam bay qua một đám quạ đen, đứa nhỏ này, thật đúng là một chút để ý cũng không có!

“Vậy có phải từ sáng tới giờ em vẫn chưa ăn gì cả không?” Mục Sam không rảnh chỉ trích, càng đau lòng vội vàng tìm chìa khóa mở cửa.

Kì Hạnh Chi lẻo đẻo đi theo anh vào trong phòng, vẻ mặt cực kỳ khổ sở, “Thầy đâu có chuẩn bị cho em!”

Thầy Mục Sam thật sự cảm thấy mình có tội lớn, xem đem người ta ngược đãi thành dạng gì, ngay cả cơm cũng không cho ăn, so với địa chủ còn ác hơn!

Buông sách xuống trước pha cho cậu một ly sữa ấm bụng, rồi mới hỏi tiểu tức phụ, “Chúng ta đi ra ngoài ăn hay gọi người mang đến?”

“Em muốn ăn cháo ngày hôm qua! Còn có thịt nướng nữa!” Kì Hạnh Chi uống hết ly sữa nóng, cảm thấy tốt hơn rất nhiều, hé cái miệng nhỏ nhắn còn dính sữa yêu cầu, trông chẳng khác gì một đứa trẻ.

Mục Sam rất muốn đưa tay lau sữa, nhưng rốt cuộc vẫn là lấy khăn ở trên bàn lau cho Kì Hạnh Chi, “Giữa trưa không biết có mở cửa không, chúng ta đi xem đi!”

Khi đi ngang qua chỗ quản lý, tìm dì quản lý xin chìa khóa phụ. Dì quản lý nhìn bọn họ cười hì hì trên gheo, “Thầy Mục à, thầy tốt nhất là nên đi xin một căn phòng lớn mà ở chung, miễn cho lại quên chìa khóa nữa!”

Cùng ở một phòng? Vậy chẳng phải thành chung sống rồi sao? Mục Sam ngẫm lại có chút đỏ mặt, “Không sao cả, tôi sẽ đặt thêm một chiếc để phòng, sau này không phiền dì nữa.”

“Vậy nhớ là khi giao phòng thì phải đem hết chìa khóa giao lại nga!” Dì quản lý đăng ký xong, đem cái chìa khóa giao cho bọn họ.

Giữa trưa, mấy sạp hàng ở chợ đêm đương nhiên không mở, Mục Sam mang Kì Hạnh Chi đến một quán ăn gần đó, tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, gọi hai phân thức ăn.

“Gọi cho em một phần cơm với canh xương hầm cùng rau củ được chứ?”

Kì Hạnh Chi hoàn toàn không biết tốt xấu, bảo cậu ăn cái gì thì cậu ăn cái nấy.

Cũng thật thà đợi cho đồ ăn bưng lên, cậu mới bắt đầu cầm cúi ăn, đem toàn bộ thịt heo ăn sạch, cả da cũng không bỏ, ngoại trừ phần mỡ mới bỏ đi, canh cũng uống sạch nước, chỉ chừa lại phần cái. Tuy nhiên cơm chỉ mới ăn có một nửa, đồ ăn không còn, cậu vẫn chưa có ăn no, không vui nhìn Mục Sam.

Mục Sam cũng đói từ sáng tới giờ, vì vậy cũng không để ý nhiều đến Kì Hạnh Chi, đến khi ăn xong phần ăn của mình, mới phát giác Kì Hạnh Chi để cơm thừa rất nhiều, “Ăn không vô?”

Kì Hạnh Chi lắc đầu, “Không có đồ ăn!”

“Vậy có muốn gọi thêm một phần nữa không?”

Kì Hạnh Chi bắt đầu khủng hoảng, “Canh gà béo quá, cũng chẳng thơm, đồ ăn làm không ngon, đầy mỡ, chả ngon như cháo hôm qua!”

Vậy giờ phải làm sao?

Kì Hạnh Chi nghĩ nghĩ, “Em muốn ăn bánh ngọt.”

Được rồi! Mục Sam thực tự giác gọi tính tiền, bỗng nhiên từ hàng ghế bên trong đi ra một đám người, đúng là đồng sự của anh, “A! Thầy Mục, sao lại ngồi ở đây ăn cơm? Đây không phải sinh viên trong trường chúng ta sao?! Sao hai người lại ngồi cùng nhau?”

Kì Hạnh Chi ở trong trường học rất nổi tiếng, nguyên nhân là do khuôn mặt kia của cậu thực mê hoặc chúng sinh. Không chỉ có là sinh viên quan tâm đến cậu mà còn không ít giảng viên trẻ tuổi ưu ái đến cậu.

Bất quá tất cả mọi người cũng đều biết, sinh viên này quả thật rất cao ngạo, chưa bao giờ quan tâm đến ai. Thật không nghĩ tới, cư nhiên lại có thể thân cận với Mục Sam vừa mới đến như vậy, thật sự khiến cho mọi người thắc mắc.

“Thầy Mục, cái này hình như không tốt lắm đi? Sao có thể công khai quan hệ với sinh viên như vậy?”

“Không..... Không phải! Em ấy kỳ thật..... là hàng xóm, cái kia trường học an bài” Mặt Mục Sam đỏ bừng, lấp ba lấp bấp giải thích.

Người cao to như vậy, cư nhiên lại mang theo biểu tình thẹn thùng xấu hổ, thật sự là làm cho người ta không nhẫn tâm trên cợt tiếp.

“Quên đi quên đi!” Có một người tốt bụng liền đi ra hoà giải, “Thầy với trò ngồi ăn bữa cơm có là gì? Nếu thực sự có gì, bọn họ cũng sẽ không ngồi ở trong đại sảnh, mọi người nói có đúng không?”

Lời này nói rất đúng. Có người còn muốn chế nhạo vài câu cũng thấy xấu hổ không biết nói gì.

“Buổi chiều còn có tiết dạy đây! Chúng ta về trường học đi. Thầy Mục, gặp lại sau!” Có người quay đi, những người khác cũng kéo theo.

Mục Sam lúc này mới thở phào một hơi, quay đầu lại, đối mặt với Kì Hạnh Chi đang trừng mắt nhìn mình với giải thích, “Ách..... Cái kia mấy người đồng sự hay nói giỡn, em đừng để ý a!”.

Kì Hạnh Chi không ngại người khác nói giỡn, cậu chỉ để ý đến một chuyện, “Có thể đi ăn bánh ngọt chưa?”

Đã đói bụng! Trước khi cái bụng nhỏ được lấp đầy, heo con hoàn toàn không có khí lực để ý đến chuyện gì.

Mục Sam như được đại xá, vội vàng dẫn cậu đi ra ngoài ăn bánh ngọt.

Kì Hạnh Chi có chuyện không biết, nhờ cái tính thích ăn ngọt được kế thừa từ ba ba, từ nhỏ đến lớn cậu chỉ biết mấy tiệm bán bánh ngọt nổi tiếng nhất trong thành phố. Cậu bèn đọc vài cái tên cho tài xế taxi, bảo người đó chở cậu đến tiệm gần nhất.

Nhìn Kì Hạnh Chi hưng phấn chạy vào tiệm, chỉ mua đúng một cái bánh ngọt nho nhỏ cầm gọn trong lòng bàn tay mà cắn, Mục Sam có chút dở khóc dở cười. Tiền đi xe taxi đến đây mất gấp mấy lần cái bánh ngọt này! Chỉ mua đúng một cái, cũng quá lỗ đi.

Anh lại lựa mấy thứ, “Sáng ngày mai ăn cái này được không?”.

Kì Hạnh Chi cắn một miếng bánh ngọt nuốt vào, rất là kỳ quái nhú nhú mày, “Buổi sáng không phải nên ăn bánh bao sữa đậu nành, uống ít cháo ăn bánh rán sao? Ông nội nói, cái kia mới có dinh dưỡng, món điểm tâm ngọt là buổi trà chiều mới ăn.”

Heo con tự chủ trương phân phó, “Sáng ngày mai em muốn ăn cháo bát bảo, thêm hai quả trứng là đủ rồi.”

Cậu nhóc này thực sự coi mình là bảo mẫu sao? Mục Sam nhìn Kì Hạnh Chi nửa ngày, vẫn là quên đi. Yêu cầu này cũng không phải là quá đáng, chính mình làm cũng có thể ăn, vậy cũng được đi?

Vậy làm đi. Coi như là thực tập cho cuộc sống gia đình trong tương lai, thầy Mục sam tự an ủi. Nhưng anh vì cái gì lại muốn cùng sinh viên của mình thực tập cuộc sống gia đình chứ? Phần tâm tư này đáng để quan tâm nha.

Có lẽ câu kết luận của heo cha rất đúng: Tiểu Vận Phúc nhà chúng ta a, luôn làm cho người ta nhịn không được muốn nuôi nó, đặc biệt khi nó ăn uống no đủ, ăn mặc đẹp đẽ, rất là cao hứng ở bên cạnh người, người sẽ có cảm giác ngay cả ánh mặt trời đều đặc biệt sáng lạn.

Thầy Mục Sam vẫn chưa đạt được đến trình độ như heo cha, nhưng anh quả thật cảm thấy cùng Kì Hạnh Chi ở bên nhau cảm giác thực không tệ.

May mắn buổi chiều không có tiết dạy, Mục Sam mang theo Kì Hạnh Chi đến siêu thị Vinh Huy mua đồ về nấu cháo Bát Bảo. Cuộc sống đúng là tiện lợi, cái gì cũng đều được chuẩn bị sẵn hết. Mục Sam nghĩ thầm, đây cũng không phải quá khó khăn!

Cô bán hàng thấy bọn họ còn trẻ, thực nhiệt tình đề cử, “Không bằng hai vị mua luôn một cái nồi điện đi, buổi tối bỏ đồ vào sẵn là sáng ngày hôm sau đã có cháo ăn rồi. Còn trứng này a, cũng có thể buổi tối trước luộc qua, sau đó lột vỏ để trong nước trà bỏ vào tủ lạnh qua một đêm, sáng ngày hôm sau hương vị sẽ không ché vào đâu được! Khi lấy ra nên đun nóng lại một chút là có thể ăn. Chú ý nước trà đừng để quá đậm nga!”.

Này thực dễ dàng! Mục Sam lại hỏi, “Vậy nếu muốn ăn bánh bao, bánh rán, còn có sữa đậu nành thì làm sao?”.

Cô bán hàng cười dài vui vẻ chỉ cho bọn họ từng chút một.

Không lâu sau, Mục Sam mua về một cái nồi áp suất, một cái nồi để luộc trứng, máy xay đậu nành, một đồng bánh bao đông lạnh, còn có một cái chảo nhỏ dùng để chiên trứng, cùng với mấy thứ dùng cho cuộc sống hằng ngày.

Mua đồ đương nhiên là thầy, còn trò thì ngay cả nghĩ cũng còn chưa nghĩ đến, thậm chí là chuyện tiền mua sắm từ đâu ra.

Nhưng thầy cho dù nhận lời uỷ thác chăm sóc cho học trò, vì cái gì một chút cũng không lo lắng kinh tế từ đâu ra? Còn có heo ông, sao cũng không nghĩ đến chuyện trả tiền lại cho người ta ? Là do bọn họ quên sao ? Hay là do cố ý xem nhẹ?

Khi Diêu Nhật Hiền cuối cùng cũng nhớ tới vấn đề này mà đặt câu hỏi khi, heo ông nằm trên vồng nhàn nhã nói, chút tiền lẻ ấy nhà chúng ta đương nhiên không cần, chính là phải biết rằng, thằng nhóc kia có phải là hạng người bụng dạ hẹp hòi hay so đo mấy thứ này không ? Nếu là vậy, kia tiểu Vận Phúc cũng không có biện pháp chung sống với hắn ta. Hiện tại là nhà chúng ta có tiền, vạn nhất nhà chúng ta ngày nào đó không có tiền, hắn ta còn có thể đối tốt với tiểu Vận Phúc sao? Đây là bản chất vấn đề, phải tính toán cho kỹ!

Cho nên thực may mắn, thầy Mục Sam, người lại qua một cửa.

Kì Hạnh Chi lấy cuốn sách dạy nấu ăn được tặng kèm, rất hứng thú nghiên cứu, “Nguyên lai đánh sữa đậu nành còn có nhiều cách như vậy, mà máy nấu sữa đậu nành cũng có thể nấu cháo nga! Bình thường em không biết ba ba sao mà làm ra được.”

Mục Sam cười tiếp lời, “VẬY sau này em phụ trách đánh sữa đậu nành được không?”

“Được!” Kì Hạnh Chi rất hứng thú gật đầu, cũng không hề biết từ nay về sau sẽ phải bắt đầu học tập làm việc nhà.

Thầy giáo không hổ danh là thầy giáo, bất kỳ lúc nào cũng có thể tìm được cơ hội dạy dỗ học trò. Nhưng con heo lười này có thể chịu khó kiên trì làm việc nhà mãi sao? Thầy còn phải không ngừng động não a!

Ôm theo một đồng lớn gia cụ về nhà, cuộc sống nửa gia đình của hai người chính thức mở màn!

[ps:Kế hoạch Thầy giáo đầu gối dạy dỗ heo con : Vào nhà, xuống bếp, đương nhiên quan trọng nhất chính là, đi vào phòng ngủ..... chịu không nổi , hảo tà ác a!].

92. Chương 92

Mục Sam cầm chìa khóa cùng với một đồng đồ quay về trường học, cuối cùng mở ra cửa phòng của Kì Hạnh Chi.

Tốt lắm, vẫn là loạn thất bát tao như trước khi anh rời đi. Giấy vẽ một tờ cũng không mất, Mục Sam trước tiên cẩn thận thu dọn đám bảo bối, cảm hứng sáng tác nghệ thuật hoàn toàn dựa vào linh cảm trong nháy mắt, ngay sau đó ai biết anh còn có thể vẽ được bức nào như thế nữa không?

Kì Hạnh Chi đi đường mệt mỏi, ngồi xuống liền vênh mặt hát hàm sai khiến, “Em muốn uống nước!”

Mục Sam hơi nhúu mày, vẫn đi rót một ly nước cho cậu, rồi mới bắt đầu hạ lệnh, “Trước tiên em tự dọn dẹp phòng của mình đi, đem đồng quần áo dơ trong toilet đi giặt, còn có phòng ốc cũng nên sửa sang lại một chút, làm thế nào mà mới ở một ngày em đã đem căn phòng biến thành thế này rồi!”

A? Kì Hạnh Chi mở to hai mắt nhìn, dường như mới nghe người ngoài hành tinh nói chuyện, chỉ chỉ vào mũi mình, “Em dọn á?”

“Phòng của em em không dọn thì ai dọn nữa?” Mục Sam hung hăng lòi Kì Hạnh Chi ra khỏi cái sô pha, “Còn có máy xay sữa đậu nành, nồi điện, sau này để lại ở trong phòng em, muốn uống sữa đậu nành hay ăn cháo thì tự em nghiên cứu, nếu muốn ăn bánh hay trứng gì gì đó thì nói trước với tôi, tôi sẽ chuẩn bị cho.”

“Nhưng mà.....” Kì Hạnh Chi mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, quả thực có thể nhét được cả quả trứng vào, “Này..... không phải thầy sẽ chăm sóc cho em sao?”

“Thầy chỉ lo cho em chứ không phải hầu hạ em!” Mục Sam vừa nghe là biết con heo con này từ nhỏ khẳng định đã bị người nhà chiều hư, “Nếu như em không biết làm, không sao cả, từ giờ trở đi tôi sẽ dạy em!”

Anh cầm lấy cái tạp dề mới mua mang vào cho con heo lười kia, “Bây giờ bắt đầu đi! Tôi là thầy, em phải nghe lời chứ!”

Nhìn cái tạp dề mới màu lam, Kì Hạnh Chi miễn cưỡng mặc vào, nhìn ông thầy giáo trước mắt, Kì Hạnh Chi miễn cưỡng phục tùng, “Nhưng mà, em không biết làm gì cả!”.

Mục Sam nghĩ nghĩ, nếu để cậu ngốc này ở một mình trong phòng, anh cũng sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy coi như hợp tác đi!

Chỉ huy Kì Hạnh Chi cầm cái giỏ đi thu dọn quần áo bẩn trong phòng tắm, sau đó bắt tay dạy cậu cách dùng máy giặt, hẹn giờ xong, cái máy giặt vui vẻ xả nước, bắt đầu làm việc.

Này dường như cũng không quá khó khăn nga, Kì Hạnh Chi vì thành quả lao động nho nhỏ mà thỏa mãn, vui sướng. Mục Sam lại quăng cái khăn qua cho cậu. “Đi chà rửa cái bồn tắm đi, xem em kìa, làm cho mọi thứ lung tung hết, không lẽ tối nay không cần dùng đến sao?”.

Vậy..... tiếp tục làm việc! Lần đầu tiên trong cuộc đời Kì Hạnh Chi phải cúi lưng, cong cái mông nhỏ lên bắt đầu làm việc.

Mục Sam khê mỉm cười, đi ra thu dọn phòng ngoài, thuận tay lại giúp Kì Hạnh Chi sắp xếp lại cái giường, tung chăn lên, lại ngoài ý muốn khiến cho một chú gấu bông văng ra.

Chú gấu đã rất cũ kỹ, lông cuộn hết lại, nhưng nụ cười thơ ngây khả ái vẫn như cũ, làm bạn với chủ nhân.

Tâm đột nhiên mềm nhũn, tiểu quỷ này, tuy rằng yêu quần áo mới, nhưng trong lòng vẫn là thực nhớ tình bạn cũ, ngay cả món đồ chơi cũ kỹ như vậy cũng luyến tiếc bỏ đi.

Đem chú gấu đặt ở đầu giường, Mục Sam đi ra đùa nghịch với mấy món đồ điện mới mua. Nhất nhất sắp xếp gọn gàng, lại cầm cây lau sàn nhà sạch sẽ.

Kì Hạnh Chi tuy rằng chẳng làm được bao nhiêu việc, nhưng cậu cảm thấy mất rất nhiều sức lực, vất vả vô cùng.

Vừa định ngồi xuống nghỉ ngơi, Mục Sam lại bắt cậu đứng lên, “Bên kia của tôi còn chưa quét dọn.”.

Phòng của thầy mặc gì cũng muốn em quét dọn? Kì Hạnh Chi chu miệng nhỏ nhắn phụng phịu, vẻ mặt tâm không cam tình không nguyện.

Mục Sam nhin không được đưa tay nhéo nhéo hai cái má phúng phính, “Vậy phòng của em mặc gì lại bắt thầy quét dọn? Thầy chăm sóc trò thì trò cũng nên báo đáp công thầy chứ, đúng không?”.

Dường như đúng là như vậy đi, Kì Hạnh Chi ngây ngô nghe lời thầy đi dọn dẹp.

Hai gian phòng nhỏ thu dọn cũng rất nhanh, nhất là hơn một người, nhìn phòng ốc gọn gàng tâm tình đúng là tốt lên không ít.

Mục Sam vừa làm việc vừa nhớ lại cảm giác khi mấy ngón tay chạm vào làn da trắng mịn kia, sử dụng nhiều mỹ phẩm như vậy quả nhiên không vô ích, hiệu quả thực không tồi.

Từ trước đến giờ Mục Sam rất phản cảm chuyện một đứa con trai quá chú trọng bề ngoài, nhưng nếu là Kì Hạnh Chi, dường như cái gì cũng đều hợp tình hợp lý. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định giữ lại cái đồng chai lọ cho tiểu gia khóa kia tiếp tục sử dụng.

Bất quá mỹ phẩm dùng nhiều không biết có hại cho da hay không? Thầy giáo hay quan tâm bắt đầu lo lắng, nếu không ngày mai đánh điện sang Pháp hỏi thăm thử coi có mỹ phẩm thiên nhiên gì đó tốt cho da không? Đưa cho tiểu gia khóa kia, cậu nhóc hẳn là rất thích đi!

Tưởng tượng đến dáng vẻ của Kì Hạnh Chi khi nhận được quà, tâm tình của thầy Mục Sam càng thêm sáng lạn. Vì thưởng cho heo con lười hôm nay có biểu hiện xuất sắc, anh quyết định tự mình xuống bếp nấu cơm cho heo con. Đương nhiên, tiền cơm cũng nói rõ ràng, “Ăn xong em rửa chén, nếu không đổi lại em đi nấu cơm!” Chọn một trong hai.

Kì Hạnh Chi nghĩ nghĩ một chút, dường như rửa chén có vẻ đơn giản hơn, vậy lựa chọn rửa chén đi! Bất quá cậu cũng đưa ra yêu cầu, “Buổi tối có thể mang em đi ăn thịt nướng không?”.

Đương nhiên không thành vấn đề! Nhóc con này thật đúng là dễ nuôi. Mục Sam bận rộn ở trong gian bếp nhỏ, để cho Kì Hạnh Chi chơi một mình trong phòng.

Kì Hạnh Chi nằm ườn trên sofa, lật xem mấy tạp chí lá cải nhàm chán, một mình vui vẻ cười không ngừng.

Mặt trời chiều ngả về tây, chim bay về tổ, tiếng động lẫn mùi đồ ăn từ các căn phòng trọ khác cũng lần lượt vang lên, mùi đồ ăn lẫn lộn vào nhau, hương thơm thoang thoảng.

Mục Sam đứng bên bếp, thỉnh thoảng ngoái đầu liếc nhìn Kì Hạnh Chi, đột nhiên có chút hoảng hốt, dường như giấc mộng đẹp nhiều năm qua của mình, cuối cùng cũng trở thành sự thật.

Một ngôi nhà nhỏ ấm áp, một người yêu hợp ý, có lẽ không thể có con, nhưng này cũng có thể coi như là hạnh phúc mỹ mãn. Khỏe miệng Mục Sam không ngăn được ý cười, suy nghĩ bay tới vài năm sau.....

Không đúng không đúng! Sao tự nhiên lại muốn con heo lười này ở bên mình? Hẳn phải là mối tình đầu mới đúng!

Bỗng dưng, trong phòng ngủ có tiếng di động vang lên.

“Điện thoại!” Kì Hạnh Chi quay đầu kêu một tiếng.

“Em đi lấy dùm tôi!” Trên bếp, Mục Sam đang luống cuống tay chân xào đồ ăn, không cách nào đi nghe được.

Kì Hạnh Chi đẩy cửa vào phòng ngủ, bên trong nhỏ bé mà gọn gàng sạch sẽ. Một chiếc giường đơn, tủ quần áo, còn có một cái giá vẽ.

Tiếng chuông điện thoại truyền ra từ tủ quần áo, mở cửa ra, bên trong rõ ràng là bộ đồ hàng hiệu lần trước nhìn thấy, di động đang chớp tắt không ngừng trong túi quần.

Kì Hạnh Chi cảm di động đi ra ngoài, di động rất mới cũng rất đẹp, không phải là dòng điện thoại được bày bán trong các cửa tiệm bình thường, hơn nữa bên trên còn có logo của một hãng điện thoại danh tiếng. Kì Hạnh Chi cực kỳ tò mò, thấy giáo sao lại có thể sở hữu được mấy thứ này? Mà cái tên hiện lên trên điện thoại tuy rằng cậu không biết là đến từ nước nào, nhưng ít nhất cũng biết là không phải là người nước này.

Thấy Kì Hạnh Chi đứng ngốc ngốc ở đó, Mục Sam đành phải đoạt lấy cái điện thoại, một tay xào đồ ăn, một tay bắt điện thoại.

“Tôi rất tốt! Mọi chuyện đều đã yên ổn, vốn định điện thoại sớm cho ngài, đã khiến ngài lo lắng. Vâng, được, tôi biết, tôi sẽ tự chăm sóc cho mình, ngài cũng nên bảo trọng!”.

Treo điện thoại, anh quay sang giải thích cho Kì Hạnh Chi đang hết sức tò mò nhìn mình, “Một người bạn nước ngoài.”.

Kì Hạnh Chi không quan tâm chuyện này, cậu chỉ quan tâm, “Thầy, bộ quần áo trong tủ thầy là của ai?”.

Cậu ta đang hoài nghi cái gì sao? Mục Sam trả lời, “Là của thầy!”.

Kì Hạnh Chi làm vẻ mặt sùng bái, “Thầy ơi, bộ đồ đó thực đắt tiền đi? Sao thầy mua được? Thầy là khách vip của họ à?”.

Ách..... trong mắt Mục Sam hiện lên một tia do dự, ập a ập úng giải thích, “Đó là.....là một người bạn tặng, anh ta là nhân viên ở đó.”.

Oa! Kì Hạnh Chi càng thêm hâm mộ, “Anh ta là nhà thiết kế sao? Sao có thể tặng thầy bộ đồ xịn như vậy?”.

Cái này! Mục Sam nghĩ nghĩ, “Kỳ thật anh ta là nhân viên phụ trách quét dọn, bộ quần áo này là hàng lỗi, cho nên mới không cần, đem cho người dọn vệ sinh.”.

Cái lý do trăm ngàn lỗ hổng như vậy bất cứ người bình thường nào cũng không có khả năng tin tưởng, nhưng Kì Hạnh Chi đơn thuần như tờ giấy trắng liền tin sái cổ, “Thầy ơi! Em tốt nghiệp xong thầy giới thiệu em đi làm người dọn vệ sinh được không? Em muốn đến đó quét dọn!”.

Xi! Mục Sam thật sự buồn cười, ôm bụng cười ha ha, “Đứa ngốc! Người dọn vệ sinh có gì hay ho mà làm? Em cho là mỗi ngày có thể được một bộ quần áo a? Người ta làm bao nhiêu năm cũng chưa được đụng đến một lần đâu! Thôi được rồi, chuẩn bị dọn bàn ăn cơm!”.

Kì Hạnh Chi nhất thời nhụt chí, thật vất vả mới tìm được mục tiêu sống lại một lần tan biến. Lại không cam lòng hỏi, “Thầy ơi, vậy di động của thầy làm sao mà có? Cũng là nhặt được?”.

Mục Sam vò đầu, “Này..... không phải là nhặt được, bất quá không phải là hàng chính hãng, là..... là hàng nhái bên ngoài.”.

“Hàng nhái mà đẹp thế này a?” Kì Hạnh Chi không thể tin được xem xét kỹ cái điện thoại, “Trách không được không thấy ra mặt hàng này, nguyên lai là giả a!” Cậu bĩu môi trả lại.

Thầy Mục Sam âm thầm đỏ mặt, tổng cộng lời nói dối ngày hôm nay nhiều hơn cả năm trời cộng lại ! Cái di động này là hàng sản xuất đặc biệt số lượng có hạn, ở mấy siêu thị làm sao có bán. Sau này vẫn là nên giấu kỹ, không để cho người ta phát hiện.

Nếu nhắc tới công việc, trong lúc ăn cơm, Mục Sam bắt đầu quan tâm đến một vấn đề, “Kì Hạnh Chi, sau khi tốt nghiệp em có tính toán gì không?”.

Kì Hạnh Chi nghe tới vấn đề làm cho mọi người đau đầu nhất này, cậu cũng chẳng sợ mất mặt, chớp chớp đôi mắt to ngây thơ, “Tốt nghiệp thì kết hôn, kết hôn không được thì học tiếp.”.

A? Mục Sam sững sốt, “Chẳng lẽ em chưa từng nghĩ tới chuyện đi làm sao?”.

Kì Hạnh Chi lắc đầu, “Em chẳng biết làm gì cả, chỉ biết tiêu tiền! Anh trai em nói em ngu ngốc như vậy mà đi làm thì nếu không phải bị người ta chiếm hết tiện nghi, chính là bị người ta cướp hết tiền!”.

Đây thật đúng là rất tự mình hiểu lấy.

Mục Sam không biết nói gì nữa, bất quá tên học trò này quả thật phi thường đáng yêu, anh cũng thẳng thắn hỏi ra nghi hoặc trong lòng, “Vậy vì sao em lại muốn thầy làm bạn trai em?”

Kì Hạnh Chi không do dự nói, “Bởi vì thầy giống cha.”.

Mục Sam ghen cơm, không lẽ mình già đến vậy sao ? Kì An Tu đã hơn năm mươi rồi a.

Kì Hạnh Chi cũng hỏi lại một câu, “Thầy, mối tình đầu của thầy đang ở đâu?”

ô ô, có ai hiểu “tiểu vị chết” là gì hêm. mí lì “ngọc hồ” phát âm có tương tự như “vận phúc” hêm vậy, ta đang bí chỗ này a

~

93. Chương 93

Mối tình đầu của mình đang ở đâu? Mục Sam nhớ đến trong lòng chính là một mảnh ảm đạm, “Tôi cũng không biết.”.

A? Kì Hạnh Chi tròn tròn mắt, “Sao thầy lại không biết cô ấy ở đâu? Chẳng lẽ là thất lạc sao?”.

Coi như là vậy đi! Mục Sam nhúu mày, rất là buồn rầu, “Đến nay chúng tôi đã hai mươi năm không gặp mặt.”.

Kì Hạnh Chi dù thế nào đi chăng nữa thì cũng biết tính toán, nghĩ nghĩ, càng thêm kinh hoàng, “Thầy nói gì? Tức là mối tình đầu của thầy là năm sáu tuổi?”.

Mục Sam đỏ mặt, then thùng cúi đầu, “Ừ..... Đúng vậy! Khi đó người kia mới hai tuổi!”.

Này..... Này thật đúng là yêu sớm!

Đôi mắt bát quái của Kì Hạng Chi lờ lờ tỏa sáng, “Thầy, thầy! Kể mau đi!”.

Khóe miệng Mục Sam khẽ nhếch lên ý cười hạnh phúc, cảnh tượng hai mươi năm trước hiện rõ trước mắt.

Ngẫu nhiên đi ngang qua công viên trò chơi, ngẫu nhiên nảy ra hứng thú muốn đi dạo, thế là không cẩn thận bị một chú nhím con(*) lông xù cướp mất trái tim.

(cái này bọn hem rõ lắm, nguyên gốc là « tiểu vị chết », bạn tra từ điển thì « vị » là con nhím a, mà nhím cũng có màu vàng, tròn tròn bé bé như miêu tả nên >.< bọn=” chém=” đại)=” bé=” con=” lúc=” ấy=” đang=” ngồi=” xỏ=” trên=” đất,=” nhìn=” mấy=” con=” kiến=” bò=” lung=” tung=” trong=” bụi=” cỏ,=” quay=” đầu,=” lộ=” ra=” mấy=” cái=” răng=” trắng=” bé=” bé=” cười=” với=” anh,=” mềm=” mềm=” nhu=” nhu=” kêu,“cát=” cách!”.(=” là=” «=” ca=” ca=” »,=” tại=” bé=” con=” nói=” ngọng=” a)=” chỉ=” có=” hai=” chữ=” thôi,=” khiến=” cho=” ai=” nghe=” cũng=” thấy=” ngọt=” ngào.=” bé=” con=” này=” thật=” vô=” cùng=” đáng=” yêu=” nga,=” mặc=” cái=” quần=” đùi,=” bộ=” đồ=” nho=” nhỏ=” màu=” vàng=” nhạt,=” trông=” y=” như=” một=” bé=” nhím=” con?=” mục=” sam=” sáu=” tuổi=” liền=” đem=” bé=” nhím=” có=” sức=” bé=” bống=” lên,“em=” bé,=” sao=” em=” lại=” ở=” đây=” một=” mình?”.=” nhím=” con=” mơ=” hồ=” không=” rõ=” giải=” thích,“cát=” cách,=” phi=” cơ!=” cha,=” ba=” ba!=” ông=” ông,=” cá=” cá!”.=” tiểu=” mục=” sam=” nghe=” không=” hiểu=” lắm,“anh=” mang=” bé=” đi=” chơi=” đu=” dây=” được=” không?”.=” nhím=” con=” ở=” trong=” lòng=” tiểu=” mục=” sam=” có=” sức=” gật=” đầu,“được!”.=” ngày=” nào=” đó,=” một=” đứa=” bé=” trai=” ôm=” một=” đứa=” bé=” trai=” nhỏ=” xíu=” khác,=” chơi=” toàn=” bộ=” trò=” chơi=” trong=” công=” viên.=” hết=” chơi=” ở=” xích=” đu=” lại=” chuyển=” sang=” chơi=” cầu=” tuột,=” chơi=” chán=” bập=” bênh=” thì=” chuyển=” qua=” trò=” ngựa=” gỗ=” xoay=” vòng.....=” ký=” ức=” năm=” xưa=” ủa=” về=” như=” thác=” lũ,=” có=” những=” ký=” ức=” qua=” thời=” gian=” thì=” như=” những=” tấm=” ảnh=” ó=” vàng=” không=” còn=” nhìn=” rõ,=” nhưng=” mục=” sam=” thủy=” chung=” nhớ=” rõ,=” nhím=” con=” gắt=” gao=” ôm=” lấy=” cổ=” anh,=” không=” ngừng=” cười=” khanh=” khách.=” cảm=” giác=” hạnh=” phúc=” thuần=” túy=” cùng=” khoái=” hoạt=” này=” là=” lần=” đầu=” tiên=” từ=” khi=” chào=” đời=” tới=” giờ=” mục=” sam=” mới=” được=” trải=” qua.=” “nhím=” con=” à,=” em=” về=” nhà=” với=” anh=” đi=” được=” không?”.=” tiểu=” mục=” sam=” lớn=” như=” thế=” này=” rồi=” nhưng=” lần=” đầu=” tiên=” sinh=” ra=” một=” loại=” cảm=” giác=” chiếm=” hữu,=” hy=” vọng=” có=” thể=” cùng=” một=” người=” thiên=” trường=” địa=” cử,=” không=” muốn=” cô=” đơn=” một=” mình=”, “chúng=” ta=” vĩnh=” viễn=” ở=” bên=” nhau!”.=” “được!”.=” nhím=” con=” ngây=” thơ=” không=” hiểu=” gật=” đầu,=” ngẩng=” gương=” mặt=” sáng=” lạn=” như=” hoa=” hướng=” dương=” nở=” nụ=” cười=” thật=” tươi,=” chu=” cái=” miệng=” nhỏ=” nhắn=” mềm=” mại,=” “chụt=” một=” cái=” dùng=” sức=” hôn=” lên=” miệng=” mục=” sam,=” còn=” mang=” theo=” một=” chút=” nước=” miếng,=” lại=” cảm=” thấy=” đáng=” yêu=” vô=” cùng=” tiểu=” mục=” sam=” nhất=” thời=” cực=” kỳ=” thích=” cảm=” giác=” giống=” như=” ăn=” kẹo=” đường,=” ôm=” lấy=” gương=” mặt=” phấn=” phấn=” nộn=” nộn=” nhỏ=” nhắn,=” trái=” hôn=” một=” cái,=” phải=” hôn=” một=” cái,=” cảm=” giác=” sao=” cũng=” yêu=” không=” đủ.=” “đi!”.=” nhím=” con=” à,=” chúng=” ta=” về=” nhà!”.=” tiểu=” mục=” sam=” được=” đôi=” phương=” đồng=” ý,=” ôm=” lấy=” bé=” con=” kia=” chạy=” ra=” ngoài.=” bên=” ngoài=” công=” viên=” trò=” chơi,=” hai=” gã=” đàn=” ông=” cao=” lớn=” lập=” tức=” nhanh=” nhẹn=” đi=” lên,=” kinh=” ngạc=” nhìn=” bé=” con=” trong=” lòng=” mục=” sam.=” tiểu=” mục=” sam=” tròng=” mắt=” nhìn=” bọn=” họ,=” khuôn=” mặt=” nhỏ=” nhắn=” trở=” nên=” âm=” trầm,“em=” ấy=” phải=” theo=” tôi=” về=” nhà!”.=” hai=” người=” hai=” mặt=” nhìn=” nhau,=” thấp=” giọng=” trao=” đổi=” ý=” kiến,=” không=” cần=” phải=” nhiều=” lời=” nữa.=” khi=” sắp=” ra=” khỏi=” công=” viên,=” trên=” bầu=” trời=” bống=” nhiên=” vang=” lên=” tiếng=” ong=” ong.=” nhím=” con=” lập=” tức=” ngẩng=” cao=” cái=” đầu=” nhỏ,=” hai=” cánh=” tay=” mũm=” mũm=” quơ=” quơ=” chỉ=” chiếc=” máy=” bay=”

mô=" hình=" kêu=" to," cát=" cách!=" cát=" cách!=" mà=" cùng=" lúc=" đó,=" trên=" cổ=" tay=" nhím=" con,=" chiếc=" đồng=" hồ=" điện=" chọt=" lóe=" lóe=" đèn=" đồ,=" còn=" vang=" lên=" âm=" nhạc.= " tiểu=" mục=" sam=" trong=" lòng=" căng=" thẳng,=" bản=" năng=" cảm=" giác=" được=" nguy=" hiểm,=" muốn=" đem=" cái=" thứ=" đồ=" dò=" tim=" trên=" tay=" bé=" con=" ném=" xuống,=" nhưng=" khi=" chạm=" đến=" cánh=" tay=" nhỏ=" bé=" kia,=" đột=" nhiên=" nghĩ=" đến,=" bé=" con=" còn=" có=" người=" nhà,=" mình=" không=" thể=" ích=" kỷ=" như=" thể.= " rất=" nhanh,=" một=" đứa=" bé=" trai=" xinh=" đẹp=" tầm=" tuổi=" mục=" sam=" tay=" cầm=" điều=" khiễn=" từ=" xa,=" đầu=" đầy=" mỗ=" hồi=" chạy=" tới.= " "ê!=" trả=" em=" trai=" lại=" cho=" ta!"=" đứa=" bé=" kia=" một=" mặt=" cảnh=" giác=" đánh=" giá=" tiểu=" mục=" sam,=" một=" mặt=" máng=" nhím=" con=" trong=" lòng=" mục=" sam," cái=" đứa=" gốc=" này!=" không=" phải=" nói=" em=" ngoan=" ngoan=" ở=" trong=" công=" viên=" chơi=" sao?=" cứ=" chạy=" loạn=" khắp=" nơi!=" nếu=" không=" phải=" anh=" mà=" thông=" minh,=" ở=" trên=" tay=" em=" trang=" bị=" điều=" khiễn=" từ=" xa,=" bị=" người=" xấu=" bắt=" cóc=" cũng=" không=" biết!=" nhím=" con=" ngậm=" ngậm=" ngón=" tay,=" sợ=" hãi=" chui=" sâu=" vào=" lòng=" mục=" sam.= " "bạn=" dừng=" máng=" em=" ấy!=" tiểu=" mục=" sam=" đau=" lòng=" thay=" nhím=" con=" cầu=" tình," bọn=" mình=" chỉ=" đi=" chơi=" một=" chút=" thôi."=" mục=" sam=" lưu=" luyện=" không=" rời=" đem=" nhím=" con=" buông=" ra,=" ngồi=" xổm=" xuống=" xoa=" xoa=" mái=" tóc=" mềm=" mịn=" của=" bé=" con," nhím=" con=" à,=" chờ=" em=" lớn=" lên,=" anh=" lại=" đến=" tìm=" em=" nha!=" khi=" đó,=" chúng=" ta=" sẽ=" ở=" bên=" nhau=" cả=" đời,=" được=" không?=" "được!=" nhím=" con=" dễ=" dàng=" ưng=" thuận=" hứa=" hẹn=" cả=" đời.= " "vậy=" em=" phải=" nhớ=" nga!=" không=" thể=" quên,=" càng=" không=" thể=" nói=" dối=" !=" lại=" một=" lần=" nữa=" hôn=" nhẹ=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" nhắn=" của=" nhím=" con,=" tiểu=" mục=" sam=" dùng=" sức=" phát=" phát=" tay,=" nhịn=" xuống=" nước=" mắt=" sắp=" tràn=" ra," nhím=" con,=" tạm=" biệt!=" lần=" từ=" biệt=" này,=" là=" suốt=" hai=" mười=" năm.= " mục=" sam=" không=" nghĩ=" đến=" chuyện=" đem=" hồi=" ức=" này=" chia=" sẻ=" với=" bất=" kỳ=" ai,=" sợ=" rằng=" mỗi=" lần=" nói=" thì=" trí=" nhớ=" sẽ=" giảm=" một=" phần,=" vì=" thế=" mà=" chôn=" thật=" sâu=" trong=" lòng,=" nói=" với=" kì=" hạnh=" chi," nếu=" chúng=" tôi=" hữu=" duyên,=" tôi=" nhất=" định=" sẽ=" gặp=" lại=" em=" ấy=" !=" kì=" hạnh=" chi=" nhíu=" mà=" thay=" anh=" nghĩ=" cách," vậy=" thầy=" có=" thể=" lên=" mạng=" đăng=" tin=" tìm=" người=" a!=" nhóm=" phóng=" viên=" sẵn=" tin=" trên=" mạng=" rất=" được,=" bọn=" họ=" tìm=" người=" là=" lợi=" hại=" nhất!=" mục=" sam=" mím=" cười," nhưng=" khả=" năng=" đào=" bới=" chuyện=" riêng=" tư=" của=" họ=" cũng=" lợi=" hại=" nhất!=" tôi=" không=" muốn=" để=" mọi=" người=" đều=" biết,=" từ=" từ=" tìm=" đi!=" kì=" hạnh=" chi=" tò=" mò=" hỏi=" tiếp," vậy=" thầy=" có=" nhớ=" người=" kia=" tên=" gì=" không?=" "nhớ=" rõ!=" mục=" sam=" gật=" đầu.= " nhím=" con=" năm=" đó=" dùng=" giọng=" nói=" ngọng=" nghịu=" nói=" với=" anh," em=" gọi=" là=" ngọc=" hồ!=" nga!=" kì=" hạnh=" chi=" gật=" đầu," sau=" này=" em=" mà=" thấy=" ai=" có=" tên=" này=" sẽ=" nói=" ngay=" với=" thầy!=" "cám=" ơn!=" mục=" sam=" thành=" khẩn=" cám=" ơn,=" rồi=" mới=" giữ=" chặt=" lấy=" kì=" hạnh=" chi=" đã=" ăn=" cơm=" xong=" đang=" có=" ý=" đồ=" chuồn=" mất," mau=" đi=" rửa=" chén!=" ách.....=" bị=" nắm=" đuôi=" rồi=" !=" kì=" hạnh=" chi=" phụng=" phịu=" thu=" dọn=" chén=" bát=" đi=" vào=" nhà=" bếp," thầy=" cũng=" thật=" là=" tuyệt=" không=" lưu=" tình=" a!=" mục=" sam=" cảm=" thấy=" tâm=" tình=" rất=" tốt,=" ngay=" cả=" phiền=" muộn=" vì=" không=" tìm=" thấy=" nhím=" con=" cũng=" đều=" trở=" thành=" hư=" không,=" đứa=" học=" trò=" này=" thật=" là=" hảo=" đáng=" yêu=" nga!=" thừa=" dịp=" rảnh=" rồi,=" lấy=" ra=" bức=" tranh=" mới=" vừa=" phác=" họa=" buổi=" sáng=" định=" vẽ=" tiếp.= " nghĩ=" nghĩ,=" lại=" nhìn=" trộm=" kì=" hạnh=" chi=" đang=" phụng=" phịu,=" lóng=" nga=" lóng=" ngóng=" rửa=" chén,=" thể=" là=" vung=" tay=" họa=" ra=" một=" bức=" tranh=" chằm=" biếm.= " đợi=" đến=" tối=" dần=" cu=" cậu=" đi=" ăn=" thịt=" nướng=" quay=" về=" xong,=" nhất=" định=" phải=" vẽ="

một=" tranh=" tiểu=" quý=" tham=" ăn=" trong=" khi=" mục=" sam=" hoàn=" toàn=" không=" để=" ý=" cây=" cọ=" vẽ=" dùng=" tốc=" độ=" kinh=" người=" lướt=" trên=" mặt=" giấy=" họa=" ra=" không=" biết=" bao=" nhiều=" bức=" tranh=" mà=" đối=" tượng=" trong=" tranh=" đương=" nhiên=" đều=" chỉ=" có=" một=" người=" lại=" đến=" cuối=" tuần=" heo=" cha=" cuối=" cùng=" khai=" ân=" gọi=" điện=" thoại=" tới=" đón=" con=" về=" nhà=" .=" thầy=" mục=" sam=" đầu=" tiên=" là=" thỏ=" phào=" nhẹ=" nhõm=" một=" hơi=" lập=" tức=" lại=" cảm=" thấy=" có=" chút=" buồn=" bã=" mất=" mát=" gian=" phòng=" bỗng=" đứng=" trở=" nên=" lạnh=" leo=" chỉ=" còn=" có=" một=" mình=" anh=" cảm=" giác=" hảo=" tịch=" mịch=" hảo=" cô=" đơn=" mở=" ra=" chiếc=" hộp=" quý=" giá=" giấu=" trong=" phòng=" ngủ=" bên=" trong=" là=" tranh=" vẽ=" một=" đứa=" bé=" mặc=" bộ=" đồ=" vàng=" nhạt=" dáng=" điệu=" thơ=" ngây=" khả=" cục=" tuy=" nhiên=" gương=" mặt=" lại=" không=" được=" vẽ=" nếu=" không=" phải=" vì=" muốn=" ghi=" nhớ=" bộ=" dáng=" của=" nhím=" con=" anh=" sẽ=" không=" bỏ=" ra=" tới=" mười=" năm=" đi=" học=" vẽ=" thể=" nhưng=" đến=" khi=" mà=" anh=" có=" thể=" cảm=" bút=" vẽ=" thành=" thạo=" thì=" gương=" mặt=" của=" người=" kia=" đã=" không=" còn=" nhớ=" rõ=" nữa=" mục=" sam=" thỏ=" dài=" đây=" là=" bức=" họa=" giống=" như=" trong=" hồi=" ức=" của=" mình=" nhất=" dù=" cho=" bản=" thân=" không=" muốn=" quên=" đi=" thể=" nhưng=" thời=" gian=" tựa=" như=" dòng=" nước=" cứ=" bào=" mòn=" ký=" ức=" từng=" chút=" từng=" chút=" cuốn=" đi=" hết=" ký=" ức=" mới=" lại=" được=" thay=" vào=" ngón=" tay=" lướt=" trên=" mặt=" tranh=" sơn=" dầu=" lạnh=" leo=" ngọc=" hồ=" em=" rớt=" cuộc=" là=" đang=" ở=" đâu=" kì=" hạnh=" chi=" trở=" về=" nhà=" một=" nhà=" già=" trẻ=" đều=" xông=" tới=" hỏi=" khi=" nghe=" nói=" tiểu=" phượng=" hoàng=" nhà=" mình=" hiện=" giờ=" đã=" có=" thể=" giặt=" quần=" áo=" rửa=" chén=" còn=" có=" thể=" đánh=" sữa=" đậu=" nành=" nấu=" cháo,..=" người=" một=" nhà=" đều=" là=" khó=" có=" thể=" tin=" chỉ=" có=" điều=" nhạt=" hiên=" vô=" tay=" khen=" ngợi,"thầy=" mục=" quả=" nhiên=" dạy=" tốt!=" đứa=" nhỏ=" lớn=" đến=" thể=" này=" rồi=" đáng=" lẽ=" nên=" dạy=" cho=" nó=" từ=" sớm=" .=" heo=" ông=" tuy=" rằng=" đau=" lòng=" cho=" cháu=" mình=" nhưng=" cũng=" âm=" thầm=" gật=" đầu=" mục=" sam=" không=" hề=" vì=" kì=" gia=" có=" tiền=" mà=" chăm=" sóc=" cho=" cháu=" mình=" đủ=" mọi=" bề=" không=" nuông=" chiều=" không=" dung=" túng=" có=" thể=" dùng=" tâm=" tư=" bình=" thường=" đối=" xử=" với=" nó=" phi=" thường=" tốt!=" "vậy=" mới=" tình=" đầu=" của=" thầy=" mục=" thì=" sao?= con=" nghe=" được=" gì=" rồi?"= kì=" an=" tu=" thực=" quan=" tâm=" vấn=" đề=" này=" nếu=" tên=" thầy=" giáo=" nhóc=" con=" kia=" tình=" cảm=" quá=" sâu=" nặng=" yêu=" đến=" chết=" đi=" sống=" lại=" vậy=" thì=" nhà=" chúng=" ta=" cũng=" không=" có=" cách=" nào=" chia=" rẽ=" người=" ta=" được=" kì=" hạnh=" chi=" thắng=" thần=" đáp,"là=" đứa=" bé=" trước=" đây=" thầy=" gặp=" bây=" giờ=" còn=" đang=" tìm=" không=" biết=" đang=" ở=" đâu=" .=" nga!=" người=" lớn=" trong=" nhà=" nhất=" tề=" gật=" đầu=" trong=" mắt=" tràn=" đầy=" ý=" xấu=" thượng=" đế=" xin=" phù=" hộ=" cho=" cậu=" ta=" tìm=" không=" thấy!=" hoặc=" khi=" tìm=" được=" thì=" người=" ta=" là=" hoa=" đã=" có=" chủ=" "tiểu=" vận=" phúc=" vậy=" con=" cần=" phải=" nắm=" chặt=" nga!=" heo=" cô=" khuyên=" khích=" thắng=" cháu,"thầy=" tiểu=" mục=" nhân=" cách=" rất=" tốt=" con=" nên=" thừa=" dịp=" cậu=" ta=" chưa=" tìm=" được=" ý=" trung=" nhân=" bắt=" được=" trái=" tim=" cậu=" ta!=" a?= kì=" hạnh=" chi=" không=" rõ,"thầy=" đã=" có=" người=" yêu=" nếu=" như=" con=" chen=" vào=" chẳng=" phải=" sẽ=" thành=" kẻ=" thứ=" ba=" sao?"= "ngốc=" quá!=" heo=" cô=" gõ=" vào=" đầu=" cậu,"cái=" gì=" mà=" kẻ=" thứ=" ba=" nói=" khó=" nghe=" quá!=" nam=" chưa=" cưới=" nam=" chưa=" gả=" lại=" không=" có=" hôn=" ước=" đâu=" có=" tính=" là=" bên=" thứ=" ba=" mỗi=" tính=" đầu=" kia=" chẳng=" qua=" chỉ=" là=" giấc=" mộng=" thời=" thơ=" ấu=" của=" tiểu=" mục=" thôi=" nhưng=" mà=" con=" thì=" không=" giống=" vậy=" con=" là=" người=" thật=" sống=" bên=" cạnh=" cậu=" ta=" đương=" nhiên=" con=" mới=" là=" người=" xứng=" đáng=" hơn=" rồi=" a!=" là=" như=" vậy=" sao?=

kì=" hạnh=" chi=" nhú=" mảy=" suy=" tư,"nhưng=" mà=" cô=" bảo=" con=" phải=" làm=" sao=" thì=" thầy=" mới=" có=" thể=" thích=" con=" được?".=" "này=" a,=" đương=" nhiên=" là=" thuận=" thể=" mà=" làm=" !==" heo=" cha=" truyền=" thụ=" kinh=" nghiệm,"đầu=" tiên=" cần=" phải=" biết=" được=" cậu=" ta=" yêu=" thích=" thứ=" gì=" rồi=" mới=" thuận=" thể=" tấn=" công=" vào=" đó.= ví=" dụ=" như=" ba=" của=" con=" thích=" ăn=" đồ=" ngọt,=" khi=" cha=" theo=" đuổi=" ba=" ba=" con=" phải=" tìm=" hiểu=" toàn=" bộ=" các=" tiệm=" bánh=" ngọt=" trong=" thành=" phố.= khi=" đó=" ba=" ba=" con=" yêu=" thương=" nhất=" là=" anh=" trai=" con,=" vì=" vậy=" cha=" liền=" nhất=" định=" phải=" trăm=" phương=" nghìn=" kế=" tạo=" quan=" hệ=" tốt=" với=" anh=" con.= tích=" cực=" biểu=" hiện,=" dùng=" cảm=" hành=" động!= biết=" người=" biết=" ta,=" mới=" có=" thể=" bách=" chiến=" bách=" thắng!=" "có=" đạo=" lý!=" chú=" lên=" tiếng=" ủng=" hộ,"muốn=" chiếm=" được=" trái=" tim=" đàn=" ông=" thì=" phải=" chiếm=" được=" bao=" tử=" của=" anh=" ta=" trước=" != chú=" dạy=" cho=" con=" mấy=" món=" ăn!=" kì=" hạnh=" chi=" bĩu=" môi,"nhưng=" mà=" con=" không=" thích=" nấu=" cơm,=" đều=" là=" thầy=" nấu=" cơm=" cho=" con=" ăn=" nga!=" heo=" cha=" lại=" nhảy=" ra,"vậy=" thì=" khi=" mà=" cậu=" ta=" nấu=" cơm=" cho=" con=" ăn,=" con=" phải=" biểu=" hiện=" ra=" đáng=" vẻ=" ngọt=" ngào=" hạnh=" phúc,=" giống=" hệt=" như=" cha=" đối=" với=" ba=" ba=" con=" vậy,=" dù=" cho=" ba=" ba=" con=" nấu=" ăn=" dở=" ẹt=" thì=" cha=" cũng=" sẽ=" mỉm=" cười=" ăn=" hết=" toàn=" bộ!=" "khi=" nào=" thì=" em=" nấu=" ăn=" dở=" ẹt=" hả?=" anh=" đừng=" có=" mà=" sống=" trong=" phúc=" mà=" không=" biết=" phúc,=" cho=" anh=" ăn=" là=" tốt=" lắm=" rồi,=" còn=" chọn=" tam=" lấy=" tứ!=" mau=" tránh=" ra!=" điều=" nhậ=" hiên=" nhéo=" ông=" chồng=" một=" phen,=" tiến=" lên=" nói=" ra=" suy=" nghĩ=" của=" mình,"tiểu=" vận=" phúc=" đừng=" nghe=" lời=" cha=" con,=" con=" là=" như=" thể=" nào=" thì=" cứ=" giữ=" nguyên=" như=" thể.= nếu=" như=" thầy=" tiểu=" mục=" yêu=" con=" thì=" bắt=" kì=" điểm=" nào=" của=" con=" cậu=" ta=" cũng=" yêu=" cả,=" không=" cần=" cố=" ý=" đi=" lấy=" lòng=" người=" ta=" mà=" làm=" những=" chuyện=" mình=" không=" muốn,=" đây=" không=" phải=" là=" chuyện=" tốt=" mà=" là=" đầu=" cơ=" trực=" lợi.= "sao=" có=" thể=" nói=" như=" thể=" chứ?=" heo=" cha=" kích=" động=" biện=" luận=" với=" dựng=" phu*,="năm=" đó=" chẳng=" phải=" anh=" như=" vậy=" mới=" khiến=" em=" động=" tâm=" sao?=" (*)tương=" đương=" thai=" phụ=" hử!= dựng=" phu=" không=" thừa=" nhận,"khi=" đó=" em=" là=" không=" còn=" cách=" nào=" khác,=" vì=" đưa=" nhỏ=" mới=" kết=" hôn=" với=" anh.= "oa=" nha=" nha=" nha!= heo=" cha=" trở=" nên=" khẩu=" bất=" trạch=" ngôn(*),"nếu=" không=" làm=" em=" động=" tâm=" trước,=" chúng=" ta=" sao=" có=" thể=" có=" đưa=" nhỏ?=" (*)đại=" loại=" là=" lúng=" túng,=" nói=" không=" suy=" nghĩ=" "anh=" còn=" dám=" nói?= năm=" đó=" rớt=" cuộc=" là=" anh=" làm=" gì=" với=" em?=" dựng=" phu=" xấn=" tay=" áo=" lên=" đòi=" nợ=" cũ,"rõ=" ràng=" chính=" là=" leo=" lên=" xe=" trước=" rồi=" mới=" trả=" tiền!="(aka=" ăn=" trước=" râu=" yêu=" sau="))" sau=" đó=" là=" mấy=" lời=" thiếu=" nhi=" không=" nên=" nghe.= heo=" ông=" ho=" khan=" hai=" tiếng,=" đem=" phu=" phu,=" vợ=" chồng=" tất=" cả=" đều=" đá=" về=" phòng.= mặt=" mang=" theo=" nụ=" cười=" hiên=" lảnh,"tiểu=" vận=" phúc,=" đừng=" nghe=" bọn=" họ,=" đến=" đến=" đến,=" ông=" sẽ=" dạy=" con=" nên=" làm=" gì.= cái=" đám=" ngu=" ngốc=" đó,=" sao=" lại=" xem=" nhẹ=" một=" vắn=" đề=" quan=" trọng=" chứ,=" tiểu=" mục=" rõ=" ràng=" đã=" muốn=" thích=" tiểu=" vận=" phúc=" rồi?= heo=" ông=" đa=" mưu=" túc=" trí=" dạy=" cháu,"con=" không=" cần=" cố=" ý=" làm=" cái=" gì,=" cũng=" không=" thể=" không=" làm=" gì,=" chỉ=" cần=" giúp=" một=" chút=" là=" tốt=" rồi.= lời=" này=" sao=" cao=" thâm=" quá=" a?= kì=" hạnh=" chi=" linh=" ngộ=" không=" được.= không=" sao=" cả,=" ông=" dạy=" thể=" nào=" thì=" cứ=" nghe=" theo=" là=" được=" rồi=">

94. Chương 94

Thứ bảy, buổi tối ăn cơm, không có con heo con vụng về ở bên cạnh, gian phòng thật lạnh lẽo.

Chủ nhật, sáng sớm tỉnh dậy, không có con heo lười thích ngủ ngày ở bên, cuộc sống thực không thú vị.

Cả ngày nghỉ, nhìn quanh bốn phía, không có con heo mơ mơ màng màng bên người, ngày trôi qua thật lẻ thê.

Mục Sam cầm di động xoay tới xoay lui thưởng thức, vô số lần ấn ra dây số điện thoại kia rồi lại ngắt cuộc gọi, làm cái gì cũng không có tâm tư. Trong đầu chỉ nghĩ, có nên gọi cho tiểu gia khóa kia một cuộc, hay là nhắn tin?

Nhưng mà nói cái gì đây?

Hỏi cậu ta ở nhà có ổn không? Đây không phải rất vô nghĩa sao?! Cậu ta ở nhà có khả năng không tốt sao?

Vậy hỏi khi nào cậu ta quay lại? Vậy chẳng phải cũng vô nghĩa! Ngày mai cậu ta không phải đã quay lại?

Thầy Mục Sam cái gì cũng nghĩ đến, chính là không nghĩ đến một chuyện, bản thân mình vì cái gì lại nhớ đến tên học trò kia như vậy. Đương nhiên, người nếu là hiện tại hỏi Mục Sam, Mục Sam nhất định sẽ nói, nga, chính là quan tâm một chút, thật sự không có ý gì khác!

Thật sự không có ý gì khác sao? Đó là do Mục Sam còn chưa nhận ra hoặc là không chịu thừa nhận mà thôi.

Mục Sam chưa từng trần trọc ngủ không được như vậy, lại còn vui mừng chờ mong đến thứ hai.

Ngày mai vừa mở mắt dậy, tiểu gia khóa xinh đẹp kia hẳn là sẽ mở đôi mắt to mơ hồ xuất hiện ở trước mặt mình đi? Cậu ta đã quên cầm theo cái chìa khóa, khẳng định sẽ tới gõ cửa phòng của mình.

Nếu không, lần tới ở ngoài cửa làm sẵn một cái hộp nhỏ để chìa khóa vào trong đó cho cậu ta.

Nhưng mà..... Cái kia tựa hồ phá hư mỹ quan, vẫn là không cần làm như vậy. Mục Sam nhanh chóng gạt bỏ quyết định của mình, cũng là ần ần nghĩ đến, tiểu gia khóa nếu muốn lấy chìa khóa, vậy không thể không đến tìm mình?

Miệng anh bắt giác mang ý cười, cuối cùng tiến nhập mộng đẹp.

Anh nằm mộng, mơ thấy mình mang theo Kỳ Hạnh Chi đi đến khu vui chơi nọ, đang chơi rất vui vẻ, bỗng nhiên, nhím con vàng nhạt chạy ra, “Cát cách!”.

Mục Sam lập tức bừng tỉnh, còn không kịp nhớ đến cảnh trong mộng, liền quên nhất hơn phân nửa.

Trời đã sáng, tiểu gia khóa sao còn không có trở về?

Mục Sam bồi hồi nửa ngày, viết một mảnh giấy ghi chép dán lên cánh cửa phòng bên cạnh, “Thầy đi dạy, nếu em qua lấy chìa khóa thì gọi điện cho thầy.” Sợ Kỳ Hạnh Chi không nhớ rõ điện thoại của mình, còn cố ý viết lại một lần.

Nhưng cả một buổi sáng trôi qua, chiếc điện thoại vẫn nằm yên trong túi không hề có tín hiệu.

Mục Sam thật sự nhịn không được, vừa hết giờ dạy liền gọi điện thoại qua, “Kỳ Hạnh Chi, sao em vẫn chưa tới trường?”

“Thầy ơi, hôm nay em không có tiết học!” Kỳ Hạnh Chi ở đầu bên kia điện thoại nói theo những gì mà ông nội dặn.

Mục Sam ghen lời, Kỳ Hạnh Chi học đến năm cuối đại học, tính ra thì chỉ còn có nửa học kỳ, trừ bỏ vài môn bắt buộc, quả thật là không cần mỗi ngày đến trường đi học.

“Kia..... khi nào thì em mới đến?” Mục Sam bối rối nghĩ ra một lý do, “Ách, em đã quên không lấy chìa khóa, khi nào đến thì nhớ gọi cho tôi.”

Kì Hạnh Chi vô cũng kinh hãi than thầm, ông nội thật thông minh, sao có thể đoán được tám chín phần mười những gì mà thầy nói?

Cậu tiếp tục đọc tờ ghi lời thoại trong tay đáp lại, “Kỳ thật em ở nhà cũng không có việc gì để làm, định đến thư viện trường đọc sách, nhưng mà ba ba em không thoải mái, không thể đưa em đến trường học, cha thì nói sáng nay sẽ chở em đến trường học, nhưng mà cha thức dậy quá sớm, em lại dậy không nổi, tự mình đi thì bọn họ lại lo lắng.....”.

Mục Sam nghe cậu nói như thế, liền nói ngay, “VẬY thầy đến đón em!”

“Vậy không phải rất phiền cho thầy sao?”.

“Không sao đâu ! Khi nào thì em đi được?”.

“Kia như vậy đi, em ăn cơm trưa ngủ một giấc, buổi chiều ba giờ thầy đến đón em được không?”.

“Được”.

Mục Sam vui vẻ ra mặt cắt điện thoại, lúc này cảm thấy tâm tình sáng lạn rất nhiều. Đáp ứng rồi anh mới nhớ tới chiều nay mình còn có tiết dạy, vậy phải làm sao đây?

Có chút không yên tìm một đồng nghiệp đổi tiết, người nọ lại vui vẻ đồng ý, “Không sao cả, anh bận thì cứ đi đi, lần sau tôi có việc thì tới anh giúp tôi là được”.

Mục Sam nhất thời thở phào một hơi, vô cùng vui vẻ chờ mong đến ba giờ chiều.

Bên kia Kì Dân Hạo theo dõi toàn bộ quá trình, phi thường hài lòng, đôi mắt khẽ nheo lại, “Nhớ kỹ, quay về trường rồi thì vẫn cứ cư xử y như cũ. Cứ ngoan ngoãn nghe lời thầy nói, hảo hảo ở chung, chính là không thể nói cho cậu ta là ông nội cố ý không để cho con đến trường ngày hôm nay, biết chưa?”.

Kì Hạnh Chi đối với ông nội vĩnh viễn là sùng bái, hơn nữa đứa nhỏ này tính phục tùng phi thường cao, thành thành thật thật gật đầu, nên làm gì thì làm cái nấy, nhàn nhã tự tại đợi đến ba giờ chiều.

Diêu Nhật Hiên hoàn toàn không hiểu được hai ông cháu nhà này đang làm cái gì, nhiều lần dò hỏi không có kết quả, buổi chiều vốn muốn gặp Mục Sam một chút, thế nhưng heo ông cố ý không gọi Diêu Nhật Hiên rời giường mà lỡ dịp. Đợi đến khi Diêu Nhật Hiên dụi dụi mắt ngủ thẳng giấc tỉnh lại, tiểu Vận Phúc sớm đã bị người ta đón đi rồi.

Một lần nữa mang theo tiểu gia khóa trở về trường học, tâm tình của Mục Sam tốt vô cùng, an tiền mã hậu phục vụ cho đứa học trò, sợ rằng làm không chu toàn bị nhà người ta nhìn thấy.

Kì Hạnh Chi thật ra không sao cả, lấy tính cách của cậu, muốn cậu cố ý làm gì thì cậu cũng sẽ làm không được, chính vì thế mà Kì Dân Hạo cứ đơn giản để cho cháu mình tự do phát triển, nhìn ánh mắt của thầy giáo kia nhìn cháu ông thì ông đã biết, Mục Sam đối với tiểu Vận Phúc là phi thường có hảo cảm .

Một lần nữa trở lại cuộc sống chung của hai người, Mục Sam lại càng thêm quan tâm đến học trò của mình, “Em đang học ngành gì?”

“Gia đình học.” Kì Hạnh Chi bắt chéo chân ngồi trên ở sofa xem mấy trang web linh tinh, cũng không ngắt đầu lên trả lời.

Ách.....Ngành này học cũng không tồi, Mục Sam nghĩ, trách không được tên học trò này cả ngày cứ nghĩ đến chuyện kết hôn, người ta học chính là như thế nào quản lý tài sản, “Kỳ thật, ngành này của em không nhất thiết phải kết hôn sớm, cũng có thể thử tìm công việc mà làm, như là trong khách sạn hội sở, còn có gia chính phục vụ vẫn là cần những người học ngành này như em.”.

Kì Hạnh Chi nhận lấy ly nước chanh từ Mục Sam, bĩu môi, “Cái gì em cũng không biết, làm sao mà làm? Với lại dù cho thầy không kết hôn với em, ông nội và cha cũng sẽ sắp xếp cho em đi coi mắt thôi.”

Đợi đến khi kết hôn, tự nhiên sẽ không thể tiếp tục công việc nữa, muốn cậu đi kiếm tiền? Sao có thể được, tiêu tiền thì đúng hơn.

Mục Sam nhúu mày, nhớ tới những lời mà Kì Dân Hạo mới vừa nói với anh “Tiểu Mục a, trong trường của cháu có thầy giáo trẻ hoặc là bạn học của cháu có thể giới thiệu cho Hạnh Chi nhà chúng ta làm quen một chút được không?”.

Nhà bọn họ cũng thật hào phóng, trực tiếp điểm danh một người đàn ông đến chăm sóc cho cháu mình.

Mục Sam trong lòng có chút không thoải mái, dường như có sâu lông đang bò, nghĩ đến bên người học trò mình nhanh chóng sẽ xuất hiện một người đàn ông.....

“Kia sao có thể?!” Anh bất tri bất giác nói ra.

Kì Hạnh Chi kinh ngạc nhìn Mục Sam, Mục Sam đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu, “Em chính là..... chính là dù có muốn kết hôn cũng không dễ tìm được người thích hợp nhanh đến như vậy chứ? Không bằng thử ra ngoài đi làm một lần.”

Lý do này đối với Kì Hạnh Chi mà nói thì chẳng hề có sức thuyết phục, “Không lẽ đi làm thì sẽ không phải kết hôn? Còn nếu như muốn kết hôn, vậy không bằng sớm một chút kết hôn. Dù sao có ông nội với cha, bọn họ sẽ tìm đối tượng tốt cho em.”.

Mục Sam không nói gì, tên học trò này khả năng lớn lên trong quan niệm kết hôn là quan trọng nhất, trong từ điển của cậu ta, vốn không có hai chữ việc làm.

Bất quá một đứa con trai được nuông chiều từ bé không có chí tiến thủ, lại rất xinh đẹp, người bảo cậu ta đi đâu mà tìm công việc thích hợp đây? Mục Sam nghĩ tới nghĩ lui, dường như cũng thật sự chỉ có đường ở nhà thì mới an toàn.

Ai! Dù sao cũng là chuyện nhà người khác, người đa tâm làm gì a? Quên đi, cứ như vậy mà sống chung đi!

Còn nhịn không được vẫn quan tâm, tương lai của tên học trò này rốt cuộc phải gả cho người như thế nào thì mới tốt đây?

“Thầy Mục!” Thầy dạy âm nhạc, hàng xóm trước kia gọi điện thoại tới, “Tôi có người bạn học cũ mới mở quán bar, đêm nay khai trương, mời mọi người đến ủng hộ! Anh có rảnh không?”.

Mục Sam chần chờ một chút, “Nhà của tôi..... có người”.

“Mang bạn đến cũng được.” Thầy âm nhạc thực sắc khoái nói, “Nhiều người càng thêm náo nhiệt thôi, đều là người trẻ tuổi, cùng nhau đến làm quen một chút cũng tốt a! Chẳng phải anh vẫn độc thân sao? Nói không chừng có thể gặp được ý trung nhân nga! Nếu như anh lo lắng đến chuyện tiền nong thì đừng có lo, tôi bao cả, chủ yếu là tạo sân chơi cho bạn bè thôi!”.

Người ta đã nói như thế, nếu không đi dường như cũng quá thất lễ, “Được rồi, tôi mang theo học trò đến, tối nay chúng tôi còn chưa ăn gì cả, ở đó có gì ăn không?”.

“Yên tâm! Đồ ăn gì cũng có, thịt nướng ở đây rất tuyệt nga, tôi đều thử qua rồi!”.

Vừa nghe đến hai chữ thịt nướng, Mục Sam hoàn toàn không còn do dự nữa, “VẬY cho tôi địa chỉ nhé!” Quay đầu nói với Kì Hạnh Chi “Thầy mang em đi ăn thịt nướng!”.

Quả nhiên, tiểu gia khỏa cao hứng cười tít mắt.

Mục Sam trong lòng khẽ thở dài một cái, đứa nhỏ đáng yêu thế này, thực luyện tiếc “gã” ra ngoài a! Dù rằng mình mới nuôi chưa được bao lâu.

95. Chương 95

Người bạn của thầy âm nhạc là một mỹ nữ, khí chất cao nhã, tính cách vui vẻ, mở quán bar tên là “Gặp gỡ bất ngờ” nghĩa cũng như tên, chính là giúp cho những người cô đơn một nơi có thể ngẫu nhiên có một cuộc gặp bất ngờ, để tìm hiểu nhau...

Cho nên trong quán bar không lớn được bày biện trang trí rất ấm áp. Âm nhạc trẻ trung tươi mát, ngọn đèn mờ ảo, rượu ngon món ngon tỏa hương thơm, ghế ngồi thoải mái mềm mại, khiến cho người ta vừa tiến

vào liền có cảm giác rất là thả lỏng, như là ở trong phòng khách nhà mình, thoải mái tự tại, tự do thưởng thức âm nhạc. Chỉ có vài ba người phục vụ đi qua đi lại, dễ dàng cho một nhóm bạn nhỏ tụ tập hoặc là làm quen với nhau.

Kì Hạnh Chi mở to mắt tò mò nhìn xung quanh, “Nguyên lai quán bar trông như thế này a!”.

Đáng thương cho đứa nhỏ này đã lớn đến như thế nhưng lại chưa từng đặt chân đến những nơi xa hoa trụy lạc, người lớn trong nhà miêu tả cho cậu, tất cả những nơi ăn uống vui chơi linh tinh vào ban đêm đều là nơi nguy hiểm thiếu nhi không nên đến, kiên quyết không cho phép cậu tới. Nhưng mà hiện tại thoát nhìn, dường như cũng thực bình thường thôi mà!

Mục Sam mỉm cười vỗ nhẹ lưng Kì Hạnh Chi ân cần chỉ dẫn, “Quán bar cũng có những nơi đứng đắn kinh doanh chân chính như thế này, tuy là cũng có chút hào nhoáng để kích thích sinh ý. Bất quá nếu chỉ có một mình thì em cũng không được đến đây, dù sao ngư long hỗn tạp, không chừng sẽ xảy ra chuyện.”.

Kì Hạnh Chi thành thật gật đầu, cậu vẫn nhớ rõ bài học trước kia của Hà Gia Duyệt, cũng là phát sinh trong một quán bar. Cho nên Kì Hạnh Chi thực nhu thuận đi theo Mục Sam đến một vị trí ngồi sáng sủa, ngồi xuống ăn!

Thịt nướng đúng là có, nhưng thầy Mục phi thường có trách nhiệm bắt cậu ăn một chút đồ ăn nhẹ, uống một chén canh nấm mới bằng lòng cho cậu ăn mấy thứ thịt nướng linh tinh kia.

Hành động như vậy trông càng giống cha, Kì Hạnh Chi đương nhiên phục tùng, ngoan ngoãn ngồi một chỗ mà chơi.

Quán bar càng lúc càng nhiều người, thầy âm nhạc rất nhiệt tình chạy lên sân khấu cổ vũ cho bạn mình, kéo một khúc violon, lại quay qua Mục Sam, “Thầy Mục, chúng ta hợp tấu đi! Lâm Đạt, cậu hát nhé!”.

Mục Sam đột nhiên bị điểm danh, sững sốt một chút, bà chủ Lâm Đạt cũng tự nhiên hào phóng đi lên sân khấu, tao nhã cúi người mời anh.

Ngại từ chối, Mục Sam đành lên sân khấu. Trên sân khấu có đặt sẵn một cây đàn piano, mở nắp, ấn thử vài phím nhạc, ba người nhỏ giọng thương lượng một chút, tấu nên một đoạn ca kịch mà mọi người đều biết [Carmen].(*)

“Tình yêu, bất quá chỉ là một trò đùa, chẳng có gì đáng ngạc nhiên!”.

Bà chủ xinh đẹp vừa ca vừa hát, đem một cô gái dị quốc tràn ngập phong tình diễn thật sống động. Đàn violon cao vút, piano tao nhã, phối hợp hợp nhau lại càng tăng thêm sức thu hút.

Một khúc kết thúc, dưới đài đều vỗ tay, khen ngợi như nước.

Mục Sam còn trẻ, diện mạo bề ngoài lại nhã nhặn, lập tức được không ít người đòi bà chủ phải giới thiệu làm quen.

Kì Hạnh Chi ở dưới sân khấu tràn đầy tán thưởng, thầy thật là lợi hại nga! Nhìn không ra được, thầy cư nhiên còn có thể chơi piano? Lại nói tiếp, Kì Hạnh Chi thực ra trước đây cũng từng được người lớn trong nhà tiến hành dạy dỗ toàn diện, bất quá thực bất hạnh, đều học chẳng ra đầu ra đuôi.

Đàn piano thì chỉ học được vài khúc nhạc nhập môn, sau đó cậu ngại mệt, không học.

Học thư pháp thì chỉ luyện được chữ “Chi” mấy ngày, mấy chữ khác thì ngại viết nhiều nét quá, không học.

Học võ thuật thì chỉ đứng trung bình tấn một chút, ngại buồn tẻ vô vị rất vất vả, cũng không học.

.....

Tóm lại, trước năm Kì Hạnh Chi mười tuổi thì tất cả các kỹ năng đều được học, nhưng chẳng thông thạo bất kỳ thứ gì.

Điều Nhật Hiên giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mỗi khi giơ cao cái chổi lông gà muốn buộc Kì Hạnh Chi học hành, heo ông và heo cha đã xông lên cứu tiểu Phượng hoàng.

“Quên đi, Hạnh Chi nhà chúng ta dù sao cũng không thể dựa vào mấy thứ này để kiếm cơm, tùy tiện học học, tu dưỡng tính tình là tốt rồi! Cần gì phải nghiêm khắc như thế chứ?”.

Cho nên tiền tiêu vô số, trang bị mua thêm không ít, nhưng Kỳ Hạnh Chi vẫn như cũ hoàn toàn không kiên trì học bất kì thứ gì.

Bởi vì bản thân thất bại, cậu liền vô cùng bội phục bất kì ai có thể kiên trì học được. Tỷ như là thầy Mục Sam, trong cảm nhận của cậu hình tượng đột nhiên trở nên cao vọt lên, bản nhạc khó như vậy, sao thầy có thể nhớ được?

Kỳ Hạnh Chi đầy sùng bái dùng đôi mắt lấp lánh sao ngắm Mục Sam đang thong dong ngồi diễn tấu bên cây đàn, lần đầu tiên cảm giác có hơi thích ông thầy này.

Không phải bởi vì thầy tạo cảm giác giống cha, cũng không phải chuyện muốn kết hôn với thầy, mà là phát ra từ nội tâm, một loại yêu thích đơn thuần, cảm thấy thầy thực tốt, thực hợp mắt, cho nên liền thích .

Kỳ Hạnh Chi ở dưới sân khấu nhìn thầy, bên cạnh cũng có người đang đánh giá cậu.

“Xin chào ! Tôi có thể ngồi ở đây được không?” Một thanh niên soái khí bức người mang theo nụ cười tự tin, tay cầm một ly rượu hồng, đi đến bên cạnh Kỳ Nhạc Chi.

Kỳ Hạnh Chi run rẩy một chút, chớp chớp ánh mắt, không biết nên làm sao ứng phó với tình huống này, nhưng mà ở trong mắt người ngoài, trông cậu lại như cao ngạo khinh thường trả lời.

Thanh niên kia không bị dọa chạy mất, hứng thú trong mắt càng thêm đậm, tự chủ trương ngồi xuống, rút ra một tấm danh thiếp tinh xảo, “Có thể làm quen một chút không?”

Kỳ Hạnh Chi ngốc ngốc đáp lại, “Tôi không có danh thiếp.” Sao mà trao đổi?

Tay người kia cứng lại giữa không trung, lập tức cười đến vân đạm phong khinh, “Có tính cách! Nhận danh thiếp của tôi thì chắc có thể chứ?”.

Người ta đã nói như thế, vậy nhận lấy đi. Kỳ Hạnh Chi vươn cái móng vuốt nhỏ bóng nhẫy mỡ đang muốn nhận lấy cái danh thiếp, thỉnh linh bị người bên cạnh cướp đi.

“Thực xin lỗi, cậu ấy vẫn là học trò, không hiểu chuyện!” Mục Sam hai tay tiếp nhận danh thiếp hoàn trả, trên mặt cười đến khách khí, trong ánh mắt ẩn ẩn lửa giận.

Cái đứa ngốc này, sao nhanh như thế đã bị tiếp cận? Bất quá đáng ghét nhất chính là gã đàn ông này, thật sự là không có tiết tháo, ngay cả đứa nhỏ như thế này cũng dám có chủ ý!

Người thanh niên kia hơi ngạc nhiên, “Cậu ta là bạn của anh?”.

Mục Sam ghen lời, có chút chột dạ, “Cậu ta là học trò của tôi.”.

Thanh niên kia có chút nghiến ngấm đánh giá Kỳ Hạnh Chi được Mục Sam che phía sau, “Nhưng mà cậu ấy đã trưởng thành, không cần người giám hộ đi! Cậu ấy có quyền kết bạn, mà tôi cũng có quyền theo đuổi cậu ấy!”.

“Anh muốn theo đuổi tôi?” Kỳ Hạnh Chi nghe được trong lòng mừng rỡ, đây vẫn là lần đầu tiên có người trực tiếp thổ lộ với cậu! Ló đầu ra từ sau lưng Mục Sam tò mò hỏi, “Vậy sẽ kết hôn với tôi sao?”.

Thanh niên bị lời này khiến cho ngây ngốc, thiếu niên này thật đúng là không dễ chọc, nào có ai lại đối với người lần đầu tiên gặp mặt nói chuyện kết hôn?

Nhưng mà Mục Sam biết, Kỳ Hạnh Chi là hỏi thật!

Quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Hạnh Chi một cái, “Không được nói bậy !” Ngược lại giải thích với người kia, “Thực xin lỗi, cậu ấy tuổi trẻ không hiểu chuyện, nói năng vô lễ, xin anh đừng phiền!”.

Thanh niên kia có chút không cam lòng, thiếu niên xinh đẹp như thế này bỏ lỡ thật là đáng tiếc, vẫn là cố chấp đem danh thiếp đặt lên bàn đẩy về phía Kỳ Hạnh Chi, “Nếu rảnh thì có thể gọi cho tôi, mọi người làm quen một chút, được không?”.

Anh ta không mất phong độ cáo từ .

Kì Hạnh Chi vừa định cầm lấy tấm danh thiếp, đã bị Mục Sam tịch thu, đen mặt ngồi xuống bên cạnh cậu, “Không phải đã bảo em đừng có đến gần người lạ sao? Sao tôi vừa đi một chút là đã không nghe lời?”

Kì Hạnh Chi bưng tỉnh đại ngộ, “Nguyên lai như vậy chính là đến gần a!” Cậu nhìn người nọ, trong mắt có chút tiếc nuối.

Mục Sam trong lòng như có lửa giận thiêu đốt, “Em cứ như vậy thích người kia sao?”.

Kì Hạnh Chi nhú mày suy tư một hồi, “Cũng không có thực thích nha! Chính là anh ta nguyện ý kết giao với em a, nếu chịu kết hôn với em vậy là tốt rồi!”

“Em!” Mục Sam tức giận đến không biết nói gì, nhưng câu nói kế tiếp của Kì Hạnh Chi đã dập tắt lửa giận của anh.

“Kỳ thật em vẫn thích thầy cơ! Nhưng mà thầy lại không thích em.” Kì Hạnh Chi phụng phịu cong cái miệng nhỏ nhắn, dùng đôi mắt ướt ướt nhìn Mục Sam, trông như mèo con đang cố tranh thủ tình cảm, đem đĩa đẩy về phía trước, “Em vẫn muốn ăn thịt nướng với chân gà!”.

Không thích mình, cho đồ ăn thì chắc được chứ?

Lòng Mục Sam đang nặng trĩu nháy mắt nhẹ nhõm hẳn, vừa tức giận lại buồn cười, nhưng vẫn đầy sùng nịnh lấy thịt nướng với chân gà cho Kì Hạnh Chi, còn sẵn sóc kê thêm chén trà xanh giúp tiêu hóa.

Đêm hôm nay, anh một tác cũng không rời ở bên con heo con, hoàn toàn không biết hành động của mình trong mắt người ngoài đến tột cùng có bao nhiêu ám muội.

Lại có người bảo bà chủ xinh đẹp giới thiệu với Mục Sam, tất cả đều bị từ chối. Lâm Đạt mỹ nữ từ xa nhìn hai thầy trò ngồi một góc trong quán, lặng lẽ thì thầm với thầy âm nhạc, “Anh tin không, bọn họ sớm muộn gì cũng là một đôi!”.

“Tin!” Thầy âm nhạc càng thêm quan tâm, “Chúng ta thì khi nào mới là một đôi?”.

Lâm Đạt mỹ nữ cười đến giảo hoạt, “Chờ khi nào anh học được điệu Tăng-gô hăng nói!”.

Thầy âm nhạc bị thăm rên rĩ, anh là trời sinh mù nhảy, hơn nữa tứ chi không nghe lời! Chúng ta hãy vì thầy âm nhạc đáng thương một phen đồng tình rơi nước mắt đi!

Nhưng càng nên đồng tình là thầy Mục Sam của chúng ta, anh hảo tâm gọi trà xanh cho Kì Hạnh Chi mà không biết con heo ngọc này buổi tối mà uống trà là khởi ngữ luôn.

Kì Hạnh Chi sau khi đếm một ngàn con dê vẫn không đi vào giấc ngủ nổi, liền ôm gối đầu chạy qua quây thầy Mục Sam ở cách vách, rất là đúng lý hợp tình, “Thầy cho em uống trà, thầy phải có trách nhiệm kể chuyện cho em, cho đến khi nào em ngủ được mới thôi!”.

Trời ạ! Này..... Này không phải là đang thử thách thầy Mục Sam của chúng ta sao?

[ps: Hoa Quế đã trở lại! Thầy giáo đầu gối có không qua được thử thách không? Mọi người mỗi mắt mong chờ! Hắc hắc!].

(*)Vượng Giác Tập môn ((chữ Hán giản thể: 旺角边缘, chính thể: 旺角邊緣, latin hóa: Wàngjiǎo Kǎimén), tiếng Anh: As Tears Go By), nghĩa là Carmen Vượng Giác là bộ phim đầu tay của đạo diễn Hồng Kông Vương Gia Vệ được công chiếu lần đầu năm 1988. Bộ phim có mang đề tài quen thuộc của điện ảnh Hồng Kông là các băng đảng xã hội đen đồng thời cho thấy những ảnh hưởng từ tác phẩm Mean Streets của Martin Scorsese, dàn diễn viên chính của Vượng Giác Tập môn gồm Lưu Đức Hoa, Trương Học Hữu và Trương Mạn Ngọc. Bộ phim đã được lựa chọn tham gia chương trình Semaine internationale de la critique tại Liên hoan phim Cannes 1989, với vai diễn trong phim Trương Học Hữu đã được trao giải Vai nam phụ xuất sắc nhất trong Giải thưởng Điện ảnh Hồng Kông lần thứ 8.

Ru : tối nay chương tip hé, giờ ta oải quá@_@

96. Chương 96

Mục Sam thực không biết nói gì, nhìn heo con ngốc cứ như vậy chẳng chút phòng bị gì mà trèo lên giường của mình, chui vào trong ổ chăn ấm áp, kéo cái gối đầu, nằm xuống, rồi mới mở to hai mắt nhìn anh, “Được rồi, bắt đầu đi.”

Mục Sam đã có thể hoàn toàn xác nhận, cái đầu của tên nhóc này khẳng định là làm bằng đậu hũ, đôi mắt luôn ánh lên vẻ kiêu ngạo kia, kỳ thật là một mảnh mơ hồ! Không phải bởi vì cận thị, mà là bởi vì quá ngốc!

Chúng ta chúc mừng thầy Mục, anh cuối cùng cũng hoàn toàn, hoàn toàn, chính xác nhìn thấy được bản chất của Kì Hạnh Chi.

Nào có một đứa con trai nào nửa đêm tùy tiện bò lên giường của một người đàn ông? Huống hồ người đàn ông này còn là một tên cái đồng tính luyến ái, hơn nữa trước kia còn bị cậu ta thổ lộ, vậy chẳng phải ngốc nghếch tự nhảy vào chảo nóng đem mình nấu chín dâng lên miệng người ta giống như nhím con sao?

Không được! Anh sao tự nhiên lại đi đánh đồng cậu ta với nhím con chứ? Nhưng mà, nếu nhím con trưởng thành, hẳn là trạc tuổi Kì Hạnh Chi đi, nếu là đổi thành là cậu ấy.....

Thầy Mục Sam đột nhiên cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu đang rực rạch ở hạ phúc, anh vội vàng hít một hơi thật sâu, đi uống ly nước đá, cố gắng ức chế dục vọng của mình, dùng sức nhắc nhở bản thân: Người không thích cậu ta, người chỉ thích nhím con! Người không thể làm chuyện có lỗi với nhím con!

Kì Hạnh Chi mất kiên nhẫn, ở trên giường thúc giục, “Thầy, thầy mau đến đây a!”

Giọng điệu làm nũng, lại là loại tình huống này, rất khó làm cho người ta không nghĩ bậy. Dục vọng vừa mới không chế được của Mục Sam lại có xu thế ngẩng đầu, cứ tiếp tục như vậy khẳng định sẽ xảy ra chuyện!

Anh vội vàng lục tìm một quyển sách ném cho Kì Hạnh Chi, đáp lại một câu, “Em đọc sách trước đi, tôi đi toilet cái đã!”

“Thầy phiền quá đi a!” Kì Hạnh Chi bĩu môi, mở sách ra đọc, vừa mở ra đã bật cười.

Mục Sam khóa cửa toilet xong, dục vọng hoàn toàn mất khống chế bùng bùng xông lên.

Anh nhìn gương mặt bị dục hỏa thiêu đốt của mình trong gương, cười khổ một chút. Nhắm mắt lại, dùng tay trái giải quyết tiểu huynh đệ, trong đầu không thể khống chế được mà nghĩ đến Kì Hạnh Chi.

Tưởng tượng mình đang sờ trớn cậu ta, hôn lên cái miệng nhỏ mê người, thuận theo xương quai xanh một đường đi xuống, hôn lên đóa hoa nho nhỏ trước ngực, rồi dời xuống thắt lưng tinh tế của cậu ta, đến cái mông nộn nộn, rồi mới..... tách ra chỗ bí huyết kia, dùng sức thẳng tiến!

Tuy rằng đem Kì Hạnh Chi làm đối tượng thật vô đạo đức, nhưng Mục Sam thật sự không thể gạt bỏ hình ảnh của cậu trong đầu. Đơn giản là không có khả năng trong lúc này anh lại nghĩ đến nhím con đi? Vậy thành *** loạn bé trai mất rồi.

A! Chỉ là nghĩ lại đã khiến cho Mục Sam cơ hồ khống chế không được muốn kêu to lên, may mắn trong não còn sót lại một tia lý trí liền đem tay phải gắt gao che kín miệng, đem kia tiếng hét kia thật sâu khóa lại trong thân thể. Đồng thời khóa lại, còn có dục vọng đối người đang nằm trên giường kia.

Một cỗ bạch trọc bắn thẳng lên mặt gương, Mục Sam thở phào một hơi, dựa lưng vào vách tường lạnh lẽo bình tĩnh một chút, sau đó mới dọn dẹp sạch sẽ, chỉnh trang lại áo ngủ, một lần nữa đi ra.

“Thầy ơi, thầy vẽ hình em nhiều vậy à ?!” Kì Hạnh Chi xem “sách”, không chỉ không buồn ngủ, ngược lại càng thêm tỉnh thần.

Mục Sam lúc này mới phát giác, nguyên lai mình lại đem cuốn phác họa ném cho cậu ta, trên đó vẽ bao nhiêu tấm hình Kì Hạnh Chi chính anh cũng không đếm được.

Trên mặt hơi hơi đỏ lên, giống như đang coi trộm bị bắt quả tang vậy, “Ngô..... Nếu như em để ý, có thể lấy đi hết.”

“Không sao cả!” Kì Hạnh Chi tuyệt không để ý, bởi vì Mục Sam vẽ cậu rất đẹp, mỗi một tấm hình, bất kể là biểu tình gì, đều mang theo một cổ cảm giác cực kỳ đáng yêu, có thể nhìn ra được người vẽ tranh phi thường dụng tâm.

Điểm duy nhất Kì Hạnh Chi không hài lòng là, “Chính là thầy ơi, sao tất cả đều là phác hoạ vậy? Có thể vẽ thêm được không? Như tấm này, tấm này, còn có cả tấm này em đều rất thích, thầy vẽ xong tặng cho em được không? Em muốn mang về cho ba và mọi người xem!”.

“Được!” Mục Sam thấy Kì Hạnh Chi thích, bản thân cũng rất vui, bắt giắc ngồi ở bên giường cùng cậu lật xem tập tranh, “Kỳ thật tôi cũng rất thích mấy tấm này, đến lúc đó cũng tặng cho em luôn !”.

Kì Hạnh Chi chuyện gì không giỏi chứ riêng trong chuyện này, bởi vì hơn mười năm khổ tâm nghiên cứu về thời trang, đối với phối màu sắc cực kỳ thành thạo. Mục Sam tán gẫu với cậu rất ăn ý, đem bản phác hoạ ôm đến trên giường, cho cậu xem tất cả những gì mình vẽ.

Có tấm Kì Hạnh Chi thích, cũng có tấm không thích, cậu chẳng hề nghĩ ngợi gì nhiều, cứ nghĩ gì trong đầu thì miệng nói ra luôn, cũng không quản đúng sai, thẳng thắn trả lời, Mục Sam nghe ý kiến của cậu, có chút mơ hồ, lại cho anh thêm linh cảm.

Cuối cùng, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cậu, Mục Sam cười sùng nịch, “Em nha, thật sự Muses của tôi.”.

(là thần nàng thơ, truyền cảm hứng sáng tác thơ văn, nhạc kịch trong thần thoại Hy Lạp)

Ma tư? Là bánh ngọt hay là mặt tóc ? Trong mắt Kì Hạnh Chi hiện lên nguyên một dấu chấm hỏi to đùng.

Mục Sam cười cười xoa đầu của cậu, nhìn đồng hồ trên bàn đã chỉ hai giờ sáng, “Nhắm mắt lại, ngoan ngoan ngủ đi!” Anh rút ra một quyển tiểu thuyết, dùng âm điệu trầm ấm nhẹ nhàng đọc.

Nghe thanh âm từ tính của Mục Sam, mí mắt của Kì Hạnh Chi dần dần trĩu xuống, thân thể theo bản năng tìm kiếm tư thế thoải mái nhất. Ôm lấy thắt lưng Mục Sam, gác lên chân anh, đem đầu dụi dụi vào trong lòng anh, thực không khách khí gối lên khuỷu tay người ta.

Mùi hương trên người thầy thật thơm nga! Hơi thở tràn đầy nam tính nhưng thực nhẹ nhàng khoan khoái cũng thực an tâm, Kì Hạnh Chi mơ mơ hồ hồ nghĩ, dần dần chìm vào trong giấc mộng ngọt ngào.

Còn thầy Mục Sam thì sao?

Buông ra? Luyến tiếc.

Ôm lấy? Quá mê người!

Mục Sam tắt đèn, đành phải tự thôi miên mình: Mau ngủ! Mau ngủ! Cậu ấy không phải là người lớn, chỉ là con nít thôi!

Nhưng nào có đứa con nít nào lại lớn thế này? Mục Sam một chút cử động cũng không dám, trong tâm trạng vô cùng rối rắm mà diện kiến Chu công.

Nhưng Chu công trong mộng sao lại đem Kì Hạnh Chi mang đến cho anh. Nếu thần tiên đã cho phép, vậy đi một lần lễ cho Chu công đi! Một lần không đủ, lại đến một lần! Đêm, thực dài a.....

“Ân..... Ngủ.....”.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến thanh âm kì quái, Mục Sam bị nháo tỉnh, đồng thời tỉnh lại còn có Kì Hạnh Chi.

Trời đã sáng, vốn là Kì Hạnh Chi đem Mục Sam thành cái gối ôm, ôm chặt anh mà ngủ, lại không biết từ lúc nào đã trở thành anh đem Kì Hạnh Chi lật lại, từ đằng sau ôm lấy cậu, đem cả người cậu siết chặt vào trong lòng.

Tiểu gia khỏa là bị anh siết chặt đến thở không nổi mà tỉnh giấc, xoay lại cong lên cái miệng nhỏ nhắn, mắt buồn ngủ mông lung chỉ trích, “Chặt quá đi! Nhẹ một chút!”.

Nga, được! Mục Sam nói lỏng cánh tay, hai người điều chỉnh tư thế, ôm nhau tiếp tục ngủ.

Nhưng mà, không đúng!

Mục Sam đột nhiên bừng tỉnh dậy, mình đang làm cái gì vậy? Sao có thể ôm cậu ấy ngủ chứ? Còn có, cái thứ ở phía hạ thân mình đang theo bản năng dùng sức đâm ra phía trước là cái gì?

Giở chăn lên nhìn xuống, may mắn, nội y cả hai đều đầy đủ hết, không làm cái gì. Nhưng mà nhìn lại thì đã có thể nói không tốt!

Mục Sam nhẹ nhàng lui ra khỏi chăn, ghé vào lỗ tai Kì Hạnh Chi hỏi một câu, “Sáng nay em có tiết không?”

“Không có.” Kì Hạnh Chi không buồn mở mắt ra mà trả lời, tiếp tục ngủ.

Tên nhóc này thật đúng là không nên quá tin tưởng cậu ta, Mục Sam tự mình lên mạng xem thời khóa biểu của cậu ta, rõ ràng buổi sáng mười giờ có tiết học!

Nhìn thấy thời gian còn sớm, vậy để cho cậu ta ngủ thêm một lát đã!

Mục Sam đi ra rửa mặt một chút, chuẩn bị xong xuôi, đi vào trong phòng nhìn xem tiểu gia khóa đang ngủ say sưa, hô hấp đều đều mà lại ngân nga, hai hàng lông mi thật dài gầy gao nhắm chặt, phi thường an bình. Hai má phần phần, cái miệng nhỏ nhắn hồng đỏ, mê người vô cùng.

Mục Sam không biết bản thân mình đang làm gì, liền như thế bỗng nhiên cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu kia một cái, thấy cậu không có phản ứng, còn vụng trộm vươn đầu lưỡi liếm một chút.

Thật là ngọt! Thật muốn ăn thêm một ngụm nga! Bất quá không thể kéo dài được, anh còn có tiết. Dịch dịch cái chăn lại cho Kì Hạnh Chi, Mục Sam rón ra rón rén đi ra ngoài.

Khóa cửa, đi dạy! Tâm tình bởi vì một nụ hôn trộm mà như một cơn xuân phong, vui sướng vô cùng!

Mục Sam hoàn toàn không biết khi mình vừa mới rời đi, heo con bị người đánh cắp môi thơm liền mở mắt, ánh mắt càng thêm mê hoặc.

Người ta chỉ là nằm ngủ nướng một chút, chứ không phải là ngủ say đến bất tỉnh nhân sự. Thầy Mục Sam, người cũng quá lớn mật!

Heo con nhà họ Kì không rõ là, tại sao thầy lại lên hôn cậu?

Thầy không phải nói muốn tìm mối tình đầu sao? Vậy tại sao lại còn đi hôn mình?

Kì Hạnh Chi điểm này vẫn là biết, không ai lại vô duyên vô cớ hôn người khác, nếu như thầy hôn cậu, vậy có phải là thầy đã thích cậu rồi không?

Hơn nữa, còn có một chứng cứ phạm tội rất quan trọng, thầy có phản ứng với mình!

Kì heo con không phải là đứa ngốc, ít nhất cũng coi như nửa đàn ông. Đương nhiên biết sáng sớm cây gạo đâm vào mông cậu là cái gì, liền tưởng đến thầy tối hôm qua vừa nhìn thấy đã độn lên một cái lều nhỏ, nếu như thầy không thích mình, sao lại có phản ứng?

Nhưng nếu như là thích mình, vậy thì cứ nói ra! Vì cái gì không nói chứ?

Kì heo con đầy bụng nghi hoặc, vấn đề cao thâm này dùng cái đầu ngốc của cậu không nghĩ ra nổi, đành cầm lấy di động thỉnh giáo ông nội.

Heo ông ở đầu kia điện thoại ha ha cười không ngừng, thầy giáo này nhân phẩm thật không tồi a, người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, không có một ngụm đem đứa cháu ngốc này ăn luôn, chứng minh vẫn là rất lý trí, rất đúng đắn.

“Không sao cả, thầy hôn con, đương nhiên là tiểu Vận Phúc nhà chúng ta a! Nào có ai lại không thích tiểu Vận Phúc của chúng ta chứ? Đừng sợ đừng sợ, từ từ sẽ đến, thầy sớm hay muộn cũng sẽ thổ lộ với con!”

Nguyên lai thầy thích mình nha! Kì Hạnh Chi rất là cao hứng, “Ông ơi, kỳ thật con cũng thích thầy! Thầy còn biết chơi piano, còn vẽ rất nhiều tranh về con, khi nào con mang về cho mọi người cùng xem!”

“Được!”

Kì heo con cảm thấy mỹ mãn cất điện thoại, an tâm rồi, tiếp tục ngủ!

Heo ông cắt điện thoại, bắt đầu tính toán, nên sắm cho đứa cháu này bao nhiêu đồ cưới.

Mục Sam là thầy giáo trẻ như thế, khẳng định là không có bao nhiêu tài sản tích góp, ở gần trường học mua một căn nhà cho hai đứa nó, bố trí nhà cửa xong, chuẩn bị thêm một chiếc xe nữa là ổn. Không cần thiết phải xa hoa quá, như tiêu chuẩn gia đình bình thường là được. Có thể thấy Mục Sam là người sống rất giản dị, hẳn là không thích phô trương. Sau này mỗi tháng cho Kì Hạnh Chi tiền tiêu vặt, cũng nên để cho cậu ta quản lý thì tốt hơn, nếu không đứa nhỏ kia tiêu tiền như nước, mua hai bộ quần áo là hết sạch cho mà xem.

Kì Dân Hạo tuổi tuy lớn, nhưng khả năng hành động vẫn là rất cao, lập tức gọi điện thoại cho đại lý bất động sản, liên hệ chuyện mua nhà.

Diêu Nhật Hiên cũng ở nhà, vừa dọn điểm tâm vừa ăn vừa hỏi, “Ba à, có cần phải sắp xếp sớm thế không?”.

Kì Dân Hạo cười, “Không gấp đâu!”.

Nếu không chuẩn bị, cứ theo tốc độ này, không khéo thì đứa nhỏ cũng ra đời mất!

97. Chương 97

Gần đây Kì Hạnh Chi rất là vui vẻ, bởi vì mỗi ngày đều ở bên thầy.

Thầy rất là dịu dàng đối với cậu, cho tới bây giờ đều chưa từng hung dữ như cha mắng cậu là ngu ngốc, nhiều lắm thì cũng chỉ nhéo nhéo mũi cậu cười mắng cậu là đứa nhỏ ngốc mà thôi.

Thầy cũng sẽ không giống như ba ba ghét cậu đứng lâu trước gương mà ngấm ngứa, cùng lắm thì chỉ là cười cười lắc đầu, rồi kéo cậu đi ra ngoài, “Em đã rất đẹp rồi, không thể đẹp thêm nữa đâu!”.

Ở bên thầy, vô luận làm cái gì cũng là đúng lý hợp tình, hơn nữa, cho dù cậu có làm sai, thầy cũng sẽ giúp cậu tìm lý do thích hợp giải vây, làm cho tâm ham hư vinh nho nhỏ của Kì Hạnh Chi vô cùng thỏa mãn!

Ngay cả chuyện mỗi ngày thầy bắt cậu làm việc nhà, cậu cũng thành thành thật thật làm. Dù sao làm không tốt, thầy cũng sẽ không mắng cậu, còn có thể cổ vũ động viên cậu làm lại.

Bởi vì cậu thích nên thầy đã cố ý đi mua một cái lò nướng. Như vậy chỉ cần khi Kì Hạnh Chi muốn ăn, mỗi ngày đều có thịt nướng, cá nướng, khoai nướng sạch sẽ ngon lành dâng đến miệng, so với bên ngoài còn ngon hơn.

Kì Hạnh Chi cũng không ngừng thắc mắc nga! Mỗi khi cậu làm chuyện gì đó, cũng không khỏi suy nghĩ, thầy đối tốt với cậu như thế, khẳng định là phi thường phi thường thích cậu, sao vẫn không chịu thổ lộ với cậu được chứ?

Vài lần, Kì Hạnh Chi nhịn không được muốn hỏi, nhưng mà ông nội từng nói, phải giữ kẽ một chút, đừng có dọa thầy. Ai! Kín kẽ quá cũng không phải là tốt a!

Mục Sam gần đây cũng rất là vui vẻ, bởi vì mỗi ngày đều có đóa hoa thủy tiên kia ở bên cạnh.

Narcissus, là cái tên tiếng Anh mà Mục Sam đặt cho con heo ngốc kia.

Trong thần thoại Hy Lạp, Narcissus đem lòng yêu chính hình ảnh phản chiếu của mình, chết đi hóa thành hoa thủy tiên. Mà con heo ngốc bên cạnh mình cũng phi thường yêu bề ngoài của bản thân.

Bất quá cái tính mê đồ mới của Kì Hạnh Chi, sau này thân thiết rồi Mục Sam mới phát giác ra đây không phải là lỗi của cậu, mà là do người lớn trong nhà tạo cho cậu có thói quen xấu này.

Thử hỏi, người mỗi ngày đều cho đứa bé này mặc một bộ đồ mới, đợi cho năm rộng tháng dài, cậu ta đương nhiên sẽ cho rằng quần áo phải luôn luôn là đồ mới.

Tật xấu này không có biện pháp thay đổi sao? Đương nhiên là không phải.

Mục Sam nói gì đi nữa cũng là thầy giáo, cũng nghiên cứu qua môn tâm lý học giáo dục, biết nên làm sao giúp cho Kì Hạnh Chi bỏ tật xấu này.

Nhưng mà, đứa bé trai xinh đẹp như thế này, luôn khiến cho người ta có cảm giác muốn đem tất cả những thứ đồ tốt nhất tặng cho cậu, sao lại nỡ cướp đoạt đi lạc thú nhân sinh duy nhất của cậu ta được chứ?

Cho nên Mục Sam lựa chọn không để ý đến tật xấu này của Kỳ Hạnh Chi, còn phi thường dung túng mang cậu đi mua sắm, cho cậu vài lời khuyên thích hợp. Nếu như thật sự gặp được bộ đồ phù hợp với Kỳ Hạnh Chi, anh còn có thể không chút do dự mà rút ví ra.

Hảo cảm của Kỳ Hạnh Chi đối với Mục Sam lại tăng thêm một tầng, cậu lớn đến thế này rồi nhưng chưa từng quen biết ai có thể thật sự cùng cậu bàn về thời trang.

Mới trước đây, là người lớn trong nhà mua quần áo, luôn đem cậu biến thành búp bê, đợi đến khi cậu lớn hơn một chút tự có chủ kiến, người lớn sẽ trả tiền cho đồ mà cậu mua, chỉ cần cậu vui vẻ là tốt rồi, hoàn toàn không phát biểu ý kiến.

Nhưng mà thầy thì không giống vậy nga, không chỉ có mua quần áo xinh đẹp cho cậu mà còn cho cậu rất nhiều ý kiến. Bởi vì thầy là học vẽ mà ra, phối hợp màu sắc cực kỳ tuyệt vời, hướng dẫn Kỳ Hạnh Chi mặc quần áo theo nhiều phong cách khác nhau chứ không rập khuôn như trước đây nữa.

Mà dưới sự dẫn dắt của thầy Mục Sam, kiến thức thời trang của bạn nhỏ Kỳ Hạnh Chi lại càng nâng cao thêm một bước, cũng dần dần cải biến thói quen thấy đồ đắt tiền là mua, quan tâm chú trọng đến phối hợp trang phục.

Ánh mắt của thầy cực kỳ tinh tế, với những y phục không hợp liền không khách khí, trực tiếp toàn bộ gạt bỏ! Kỳ Hạnh Chi có chút buồn bực, tuy nhiên cũng nguyện ý tiếp nhận ý kiến của thầy.

Mà trong quá trình sống chung với Kỳ Hạnh Chi, Mục Sam đã muốn khắc sâu nhận thức, đối phó với con heo con không thích động não này, chỉ cần nói thẳng ra thì cậu ta sẽ dễ dàng hiểu được.

Này cũng vừa phù hợp với tính tình của Mục Sam, bởi vì trải qua cuộc sống đặc thù, Mục Sam đặc biệt chán ghét người khác đùa giỡn với mình, muốn cái gì lại không nói thẳng, mà là quanh co ám chỉ.

Cho nên anh cố gắng tạo vẻ ngoài chất phác, dường như cái gì cũng nhìn không ra được, kỳ thật là đối với mấy cái loại yêu cầu kiểu đó lựa chọn không quan tâm.

Nhưng mà heo con này không giống như vậy, cậu thích cái gì, muốn cái gì, đều lập tức trực tiếp nói ra, một chút tâm tư tựa như dòng suối nhỏ trong suốt, không hề giữ lại hiện ra ở trước mặt, làm cho người ta ở chung phi thường thoải mái.

Huống hồ, đối với Mục Sam mà nói, Kỳ Hạnh Chi cũng không phải là loại người coi trọng vật chất, con heo ngốc đơn thuần này chỉ là có hơi ưa chăm chút cho bề ngoài mà thôi. Nhưng mà, thích chưng diện là thiên tính của con người, tiêu xài của Kỳ Hạnh Chi đều nằm trong phạm vi cha mẹ cậu ta có thể chấp nhận được, chưa từng nghĩ tới chuyện chiếm tiện nghi của người khác, như vậy còn có gì đáng phải chỉ trích đâu?

Thế là hai người, ngay dưới con mắt của người ngoài đã cảm thấy có gì đó không bình thường mà từ từ gia tăng tình cảm của mình.

Khi Kỳ Hạnh Chi cuối tuần mãi mãi mặc bộ đồ mới mà thầy tặng về nhà khoe khoang, khiến cho cả nhà sung sướng một chút.

Áo lông màu trắng, quần dài màu đen, áo khoác vàng nhạt sắc bạc bằng da dê, khoác trên người Kỳ Hạnh Chi thanh thuần lại có vài phần thành thực, hoàn toàn khác với phong cách cậu học trò bình thường mà cậu hay tạo ra.

Điều Nhật Hiên có chút giật mình, “Tiểu Vận Phúc thật đúng là đã trưởng thành!”.

Quả thật, cả nhà mọi người đều nhìn ra được, chỉ cần thay đổi đồ một chút đã khiến cho Kỳ Hạnh Chi trông giống người lớn. Còn có khoe mắt đuôi lông mày không che dấu được ý cười, vừa nhìn thấy đã biết là đáng về hạnh phúc của người đang yêu.

Bất quá, heo ông liếc mắt một cái liền chú ý đến một vấn đề rất quan trọng, cùng con trao đổi ánh mắt, Kỳ An Tu lập tức vào trong phòng gọi điện thoại.

Chỉ chốc lát sau, Kỳ An Tu đi ra thì thào vào tai ông, “Cái áo khoác kia có giá đến hàng vạn.”

Hai cha con trao đổi ánh mắt, trong đầu đều là cùng một nghi vấn. Một thầy giáo mới ra trường, sao lại có khả năng tặng cho học trò mình đồ quý như vậy?

Thầy Mục này, cần phải điều tra lại!

Đáng thương cho Mục Sam, nhất thời cao hứng, tặng một bộ đồ liền nảy sinh vấn đề.

Kì Hạnh Chi suốt cả buổi tối không ngừng nhắc đến thầy, đến khi ăn cơm, lại nhịn không được mà lấy điện thoại nhắn tin, miệng còn nhịn không được ha ha ngáy ngồ cười.

Chỉ một lát sau cậu liền lớn tiếng tuyên bố, “Ngày mai con quay lại trường học! Thầy nói giúp con vẽ nốt mấy bức tranh, còn muốn mang con ra ngoại ô nướng thịt!”

“Ngày mai Nhạc Nhạc bọn nó cũng trở về nga! Ở thêm một bữa nữa hẵng về trường!” Kì An Tu bất động thanh sắc giữ lại, muốn không chế tiến độ! Đừng ngốc hồ hồ mà nhanh chóng chìm sâu vào rồi mới phát giác có vấn đề, vậy rất phiền toái.

Kì Hạnh Chi bĩu môi không muốn, “Bọn nó mỗi lần trở về cũng đâu phải để gặp con, đều là để ăn uống thôi, không thì chính là bàn chuyện cục cựa với ba, đâu có rảnh để ý đến con? Con muốn về trường!”

98. Chương 98

Này, thật sự là con trai lớn khó lưu a!

Nhìn người ta song song đối đối, vẻ ghen tị lẫn hâm mộ hiện ra rõ! Cũng muốn bản thân tìm được ý trung nhân.

Đều là người từng trải, Kì An Tu không thể nào không rõ tâm tư của con mình. Nhưng mà thân làm chủ gia đình, đương nhiên vẫn là lo lắng cho đứa nhỏ hơn, “Vậy ngày mai nhà chúng ta cũng nướng thịt được không? Ngoan nào, nghe lời, ở nhà thêm một bữa nữa hẵng đi học.”

Kì Hạnh Chi lộ rõ vẻ xem thường, miệng cong lên đến độ có thể treo được cả cái chai, không đáp một tiếng liền trở về phòng.

Một cái tin nhắn được gửi đi, “Thầy, ngày mai em không đến được.” Cùng với một cái mặt nhăn nhó.

“Vì sao?”

“Mai em trai em về! Cha bắt em ở nhà.”

“Nga..... Vậy được rồi, cuối tuần cả nhà đoàn tụ cũng đúng, vậy ngày hôm sau gặp lại!”

Mục Sam không khỏi thất vọng, vốn tràn ngập nhiệt tình, hưng trí bừng bừng lập kế hoạch bỗng nhiên tất cả tan thành bọt nước, dù có làm gì cũng không lên tinh thần nổi.

Ai! Xem ra cuối tuần này lại là một mình cô đơn bóng chiếc nữa rồi.

Ôm lấy chú gấu cũ kỹ ở đầu giường của Kì Hạnh Chi, Mục Sam lại một lần nữa cảm nhận được, cảm giác cô độc một mình có bao nhiêu đáng thương, anh cũng muốn có gia đình a!

Vì cái gì người mình thích không thể ở bên cạnh mình chứ? Mục Sam không hề nhận ra được, trong một khoảnh khắc đó người anh hy vọng được gặp nhất lại không phải là người mà anh đã nhớ nhung hai mươi năm, mà lại là con heo ngốc tên Kì Hạnh Chi.

“Reng ” Di động lại một lần nữa nhẹ nhàng vang lên, nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, Mục Sam thở dài, miễn cưỡng lên tinh thần nhận điện thoại.

“Xin hỏi, bây giờ nói chuyện có tiện không?” Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng đàn ông trung niên nho nhã lễ độ, lại mang theo vài phần lạnh lùng lẫn xa cách.

“Tiện. Nói đi.” Mục Sam đồng dạng lấy giọng điệu lãnh đạm đáp lại.

Người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại tựa hồ thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn là thật cẩn thận hỏi, “Cậu hiện tại đang kết giao sao?”

Mục Sam đột nhiên nổi giận, “Các người lại giám thị tôi? Không phải đã thỏa thuận rồi sao, sau khi tôi tròn mười tám tuổi thì cuộc sống của tôi là do tôi tự quyết định !”

“Không! Chúng tôi chỉ là lo cho cậu!” Người kia rõ ràng có chút bối rối, “Chúng tôi có trách nhiệm giám hộ cậu cho đến khi cậu kết hôn mới thôi .”

Đủ rồi! Mục Sam hét lên trong đầu, thứ mà các người giám hộ là tiền chứ không phải con người của tôi! Nhưng mà cuộc sống những năm qua đã giúp cho anh bảo trì bình tĩnh, bình thản vô ba hỏi, “Vậy các người hiện tại đã có kết luận rồi chứ?”

“Ách..... Đúng vậy.” Người nọ cân nhắc từng câu từng chữ mới mở miệng, “Kì Hạnh Chi không phải là đối tượng thích hợp để kết giao. Theo như những gì chúng tôi điều tra được, từ nhỏ đến lớn thành tích của cậu ta toàn bộ đều là hạng B trở xuống, có thể thuận lợi đậu được đại học, kia tất cả đều là bởi vì nhà của cậu ta không ngừng quyên tiền cho trường học. Đương nhiên, này cũng không phải hoài nghi chỉ số thông minh của cậu ta có vấn đề. Bởi vì anh em trai của cậu ta đều có thành tích cực kỳ xuất sắc, nhất là người anh Kì An Chi, cơ hồ tất cả những người từng dạy anh ta đều cho rằng anh ta là một thiên tài.”

“Vậy thì sao hả ?” Mục Sam đã cực kỳ tức giận, anh chỉ có khi vô cùng giận dữ mới dùng giọng điệu như thế này.

Heo con ngốc quả thật không quá yêu thích học tập, vậy thì sao chứ? Thành tích bình thường là sai sao? Mắc mớ gì đến mấy người à, “Trong di chúc của ông nội có quy định tôi phải tìm thiên tài kết hôn sao?”

“Xin cậu đừng kích động! Chúng tôi nói chuyện này, hoàn toàn là vì lo lắng cho cậu.” Người đàn ông ở đầu bên kia nhíu nhíu mày, nói tiếp, “Chúng tôi sợ dĩ nói chuyện này cho cậu, là muốn cậu suy nghĩ một chút. Nhà bọn họ có chút đặc biệt, nhà đó có đến hai người cha.”

“Chuyện này tôi biết!” Mục Sam không kiên nhẫn cắt ngang lời người nọ, “Nếu các người đã điều tra thì nên biết tôi đã từng đến nhà cậu ta!”

Người kia im lặng một lúc mới tung một quả bom, “Nhưng có lẽ cậu không biết, ba đứa trẻ của nhà đó đều là do một người cha trong đó, cũng chính là Diêu Nhật Hiên tiên sinh thân sinh đi.”

Mục Sam sững sốt một chút, Diêu Nhật Hiên thân sinh? Nhưng tại sao đứa con nhỏ nhất bề ngoài lại giống Kì An Tu như đúc?

“Chúng tôi rất tiếc phải nói cho cậu, Diêu Nhật Hiên tiên sinh là song tính nhân. Mà Kì Hạnh Chi, rất có khả năng di truyền thể chất này. Bởi vì theo như tin tình báo đáng tin cậy của chúng tôi, hai cha con họ nhiều năm qua chỉ đến khám bệnh tại một bệnh viện tư nhân, mà viện trưởng của bệnh viện đó có quan hệ rất tốt với nhà họ. Còn có, người con thứ ba của nhà họ cũng là kết hôn với một người song tính là Hà Gia Duyệt, theo như ảnh chụp được thì cậu ta hẳn là đang mang thai. Ảnh chụp tôi đã gửi cho cậu, cậu có thể kiểm tra xác nhận.”

Người kia đắc ý dào dạt nói, hoàn toàn không biết đầu bên này điện thoại Mục Sam đang có vẻ mặt rất kinh ngạc.

“Từ khi cậu còn nhỏ đã nói cho chúng tôi biết cậu thích đàn ông, đó là tính hướng của cậu, chúng tôi không có quyền can thiệp. Nhưng mà Kì Hạnh Chi lại không hẳn là đàn ông hoàn toàn, mà cũng không thể coi như là phụ nữ được.”

Cậu ta bất nam bất nữ, là thứ biến thái! Trong lòng người nọ muốn nói chính là những lời này, lại không dám nói thẳng ra.

Đối với bọn họ mà nói, Mục Sam thích đàn ông là sự lựa chọn tốt nhất, nói vậy, anh tuyệt đối không có khả năng có con, mà mớ di sản khổng lồ kia của anh.....

Người nọ ở đầu bên kia điện thoại cười đến cơ hồ hai mắt tỏa sáng, “Nếu như cậu thích người của Kì gia, sao không thử quan tâm đến người anh của Kì Hạnh Chi là Kì An Chi, trước mắt cậu ta vẫn là độc thân, so với em mình thì xuất sắc hơn nhiều!”

Nghe thấy đầu bên kia điện thoại không có phản ứng, người nọ nghĩ Mục Sam vẫn là chưa thể tiếp nhận được chuyện này, còn thực tự cho là mình khéo nói, “Tôi nghĩ cậu cần một chút thời gian để tiếp nhận được

sự thật này, như vậy, ngủ ngon. Nga! Còn có một chuyện Kì gia dường như đang điều tra cậu, bắt quá cậu cứ yên tâm, chúng tôi làm phi thường hoàn mỹ, nhà bọn họ tuyệt đối tra không ra một chút thông tin nào của cậu đâu.”

Điện thoại cắt.

Mục Sam choáng váng, heo con ngốc là song tính nhân? Cậu ấy còn có thể sinh đứa nhỏ?

Liên tưởng đến ngày đó ở Kì gia thấy đồ dùng trẻ con cùng cách ăn uống của Diêu Nhật Hiên và Hà Gia Duyệt, Mục Sam tin tưởng ngay!

Trời ạ! Như vậy ai cười được heo con ngốc chẳng phải là rất hạnh phúc ?

Cùng heo con ngốc có đứa nhỏ? Mục Sam càng nghĩ càng kích động không thôi, tim đập mạnh đến mức muốn nhảy ra khỏi cổ họng!

Anh trước kia là thích nhím con, cho nên chuyện bản thân mình trở thành đồng tính luyến ái thì không thể có con đã sớm chấp nhận. Nhưng nếu như là một người đồng tính luyến ái, còn có thể có đứa nhỏ, kia chẳng phải là kết cục thật viên mãn sao?

Cán cân trong lòng Mục Sam càng thêm không thể khống chế mà nghiêng về phía heo con ngốc một chút.

Người kia chuyện gì cũng tính toán đến, thế nhưng lại quên mất một vấn đề rất quan trọng: Tình yêu, vĩnh viễn là mù quáng .

Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, bởi vì thích một người, sẽ hoàn toàn chấp nhận hết thấy.

Nếu như người nọ biết suy nghĩ trong đầu Mục Sam lúc này, phỏng chừng sẽ hối hận đến chết, tuyệt đối sẽ không bao giờ đem bí mật động trời này nói cho Mục Sam.

Cho nên làm người nhất định không thể quá tham lam, nếu không người sẽ tự lấy đá đập vào chân mình! Người bên ngoài thấy, cũng chỉ nói hai chữ xứng đáng!

99. Chương 99

Kì Nhạc Chi lần cuối tuần này về nhà, phát hiện anh hai có chút kì quái, nói chuyện chần ra đầu ra đuôi gì cả, luôn cúi đầu nhìn đi động ngẩn người.

Ông và cha thì đều là vẻ mặt thâm trầm, Kì Nhạc Chi đành phải lén đi hỏi ba ba. Diêu Nhật Hiên ra vẻ bí hiểm đáp “Anh con yêu rồi!”.

“Chính là thầy Mục kia sao?”.

“Đúng vậy!” Diêu Nhật Hiên cũng không hiểu mọi chuyện rốt cuộc là ra làm sao, “Vốn cha và ông của mấy đứa đều đã đồng ý, nhưng tối hôm qua đột nhiên nói cần phải điều tra, làm hại cuộc hẹn của anh con và thầy tiểu Mục bị hủy bỏ. Nhìn coi anh con kia, từ ngày hôm qua đã bắt đầu khó chịu, cũng không để ý đến ai cả, con đi nói chuyện với nó đi!”.

Kì Nhạc Chi nghĩ nghĩ, tiến lên đẩy Kì Hạnh Chi, “Anh, chúng ta đi ra ngoài đi dạo đi!”.

“Không có hứng thú!”.

“Thời tiết rất tốt! Ở nhà buồn chán làm gì a?” Kì Nhạc Chi nói tiếp, “Nếu không, em với anh đi mua sắm?”.

Nếu là bình thường, dù Kì Hạnh Chi có mất hứng thế nào đi nữa cũng sẽ hóa thành hư ảo, thay đổi tâm tình mà đi chơi. Nhưng mà hôm nay, thái độ của cậu thật khác thường vẫn ngồi bất động như cũ, “Đi với mấy người chẳng có ý nghĩa, một chút tính nghệ thuật cũng không có!”.

Ách..... cái này khiến cho cảm cả nhà rớt đầy đất. Tiểu Vận Phúc cư nhiên ngay cả đi dạo phố cũng không có hứng thú ? Xem ra vấn đề này thật sự rất lớn a!

Diêu Nhật Hiên tức giận huých Kì An Tu một cái, bắt đầu mắt như bắn súng, “Xem anh đi, đang yên đang lành thì ép con nó phải thích người ta, đến khi thích thật rồi thì anh lại không cho nó gặp người đó, vậy

không phải là tra tấn nó hay sao? Thầy Mục Sam kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Em thấy người ta rất tốt, anh rốt cuộc là điều tra cái gì? Nếu như anh một ngày tra không được, chẳng lẽ liền một ngày không cho Vận Phúc gặp người ta? Mà nó ngày mai còn phải về trường đó, chẳng lẽ không đi nữa? Anh ngăn nó về trường hôm nay là ý gì?”

Dù cho mỗi lần mấy đứa nhỏ làm sai Diêu Nhật Hiên đều mắng rất dữ, nhưng mà cả ba đứa đều là Diêu Nhật Hiên tân tân khổ khổ mang thai mười tháng sinh ra, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, người đau lòng nhất đương nhiên là Diêu Nhật Hiên.

“Đúng vậy, xem đứa nhỏ này có đáng thương không, ngay cả cơm cũng ăn không vô, coi đó, mới có một chút mà cả khuôn mặt nhỏ nhắn liền gây thế này rồi!” Kì An Na ở bên cạnh thêm mắm thêm muối, bắt quá lời này, cũng quá khoa trương đi!

Heo cha thật sự là đáng thương a! Cổ động Kì Hạnh Chi đi nói chuyện yêu đương, rõ ràng công lớn nhất là heo ông mà! Nhưng mà lão gia gia tuổi đã lớn, ai lại dám đi xúc phạm người cao tuổi, thế là đem toàn bộ tức giận trút lên đầu heo ông.

“Để anh đi gọi điện thoại hỏi một chút!” Kì An Tu trốn vào thư phòng gọi điện thoại, lúc đó anh đã cố ý nhờ người bạn cũ đi điều tra.

“Cái gì? Tra không được?”

“Đúng vậy. Trước mắt bọn tôi chỉ có được thông tin về Mục Sam sau bảy tuổi, chính là phần đã cung cấp cho anh lúc trước. Nhưng mà phần trước đó thì hoàn toàn trống rỗng. Khi điều tra dường như có một thế lực nào đó làm nhiễu loạn thông tin khiến cho việc điều tra gặp trở ngại. Cho nên An Tu, tôi phải nhắc nhở anh, Mục Sam này có khả năng có thế lực rất lớn, vượt qua cả phạm vi thế lực của chúng ta. Cho nên thật có lỗi, tôi đành bất lực. Bất quá, nếu như cậu ta với nhà anh không có ân oán gì thì sao anh không trực tiếp hỏi thẳng cậu ta? Biết đâu mọi chuyện sẽ tốt hơn nhiều chẳng?”

Kì An Tu cảm ơn, tâm tình thật có chút không yên.

Mục Sam này, rốt cuộc là người thế nào?

Nếu như là một thầy giáo dạy đại học bình thường như trước thì bọn họ còn có thể yên tâm đem con giao cho cậu ta. Nhưng mà nếu như cậu ta có gia thế khổng lồ như vậy, thế thì đem Hạnh Chi luôn luôn mơ hồ ngốc nghếch giao cho cậu ta thì Kì gia sao dám yên tâm?

Kì gia mới phát lên ba đời mà thôi, tuy rằng so với người bình thường là có tiền, nhưng nếu đem so với bảng danh sách kẻ có tiền trên thế giới thì chỉ là kẻ vô danh.

Bọn họ biết, ở trên đời này có rất nhiều gia tộc có quyền có thế, có thể là thuộc loại giàu có vẻ vang cả thế giới đều biết đến, cũng có thể là loại gia tộc ở trong bóng tối, kéo dài đến mấy trăm năm, tài sản được phân tán khắp nơi trên thế giới. Những phạm vi mà bọn họ có thể với tay đến, người ngoài không có cách nào biết được hết.

Mà con cháu trong những gia tộc đó có lẽ giống như Mục Sam vậy, chọn một nghề nghiệp bình thường, sống một cuộc sống bình thường. Gia tộc kiểu này quan hệ cực kì phức tạp, tài sản nhiều không kể xiết, tất cả đều là những thứ mà Kì gia không thể tưởng tượng được, cũng vô pháp đặt chân vào thế giới kia.

Kì An Tu thực lo lắng, con heo ngốc nhà mình cho dù may mắn được người ta cho gia nhập vào thế giới kia, lấy trình độ mơ hồ của nó, làm sao có khả năng sống được, không bị người gặm đến không thừa xương cốt mới là lạ!

Đây cũng không phải là Kì An Tu lo lắng vô cớ, mà là người đã đến tuổi trung niên, trải qua nhiều gian truân trong cuộc sống mà đúc kết ra kinh nghiệm.

Tối điển hình chính là công nương Diana, người ngoài nhìn vào chính là câu chuyện cổ tích cô bé lọ lem và hoàng tử, nhưng đau khổ trong đó thì mấy ai biết? Chỉ có đương sự mới rõ ràng.

Có tiền thì rất tốt, nhưng mà có quá nhiều tiền thì lại là một con dao hai lưỡi.

Nhìn xem mấy gia đình giàu có nổi tiếng trên thế giới, có mấy ai có thể sống một cuộc sống bình lặng đâu? Những đứa trẻ lớn lên trong cảm y ngọc thực, có bao nhiêu đứa hít thuốc phiện sa đọa, thậm chí giết người phóng hỏa? Cho dù Mục Sam là người tốt, cậu ta chỉ có thể tự lo cho thân mình, liệu cậu ta có thể ngăn cản người nhà của mình sao?

Kết hôn không phải là chuyện riêng của hai người mà còn là chuyện của cả hai gia đình. Mượn chính mình năm đó mà nói, nếu không có cha và em gái ủng hộ, Kì An Tu sao có khả năng thuận lợi kết hôn với Diêu Nhật Hiền?

Còn nhớ rõ sau khi kết hôn với Diêu Nhật Hiền chưa được bao lâu, họ hàng Diêu gia từ tạp chí kinh tế tài chính thấy tin tức bọn họ kết hôn, lập tức chạy đến đòi tiền giúp đỡ, bất quá đều bị Kì An Tu bất động thanh sắc đuổi đi sạch sẽ. Từ đó về sau, hẳn phi thường cẩn thận bảo hộ gia đình của mình, tận lực không để cho thông tin của Diêu Nhật Hiền và ba đứa nhỏ bị đưa ra ngoài.

Cứ như thế mai danh ẩn tích vài thập niên, vẫn là lâu lâu ngẫu nhiên có kẻ chạy đến hy vọng kiếm vận khí. Gia đình của họ mà còn như thế, huống chi danh môn vọng tộc thế này đây?

Cho dù Mục Sam không để ý, nếu như cậu ta có một đám thân thích cực phẩm loạn thất bát tao, tương lai không thể không ảnh hưởng đến cuộc sống của hai vợ chồng cậu, như vậy Kì An Tu sao có thể yên tâm đem heo con nhà mình giao cho cậu ta đây?

Kì An Tu đem suy nghĩ của mình trước cùng cha nói chuyện một chút, Kì Dân Hạo im lặng một lúc lâu không lên tiếng. Cuối cùng, thở dài một hơi, “Có lẽ ba đúng là già đến hồ đồ rồi, quá nóng vội!”.

“Không! Ba! Ngay từ đầu chuyện này cũng là con đồng ý, có sai lầm cũng là trách nhiệm của con.” Kì An Tu không đành lòng khiến cho cha già hơn tám mươi tuổi áy náy tự trách, chủ động đem sai lầm nhận về mình, “Hạnh Chi để con đi nói chuyện, tranh thủ chỉ mới vừa quen biết nhau, chưa chìm quá sâu vào, hẳn là sẽ không bị tổn thương nặng.”.

“Phải không?” Kì Dân Hạo không nghĩ vậy, “Tiểu Vận Phúc lớn thế này rồi, con đã bao giờ thấy nó vì ai mà ngay cả đi mua sắm cũng không màng đến chưa? Chuyện tình cảm này, không phải dùng thời gian dài ngắn mà nói. Con nghĩ lại đi, lúc trước con gặp Tiểu Hiền chẳng phải là nhất kiến chung tình sao? Tiểu Tiệp của Cốc gia, quen biết với con đã nhiều năm như vậy thì sao chứ? Chướng mắt chính là cả đời cũng chướng mắt! Rồi nói đến Tiểu Tiệp với tên nhóc cảnh sát kia thì sao, họ quen nhau bao lâu? Chẳng phải chưa được hai ngày đã kết hôn, mà bọn họ đến bây giờ chẳng phải đã sống với nhau nửa đời người?”.

“Vậy ba nói nên làm gì bây giờ?”.

Kì Dân Hạo suy nghĩ một lúc lâu, “Bữa nào bảo Mục Sam đến đây, chúng ta phải nói chuyện với cậu ta, mặc kệ nhà của cậu ta ra sao, đầu tiên là xem thử cậu ta có năng lực bảo vệ tốt tiểu Vận Phúc nhà chúng ta không đã. Nếu như cậu ta có năng lực này, hơn nữa nguyện ý cùng tiểu Vận Phúc sống như người bình thường, vậy thì chúng ta cần gì phải nhất định bỗng dưng ỷ yếm chứ?”.

Heo ông thở dài, “Đôi mắt nhà chúng ta như vậy đúng là hết hy vọng rồi. Như con với Tiểu Hiền, Nhạc Nhạc đối với Gia Duyệt đều là nhất kiến chung tình, tiểu Vận Phúc sao là ngoại lệ được? Đừng xem nó có mới nới cũ, cả ngày mua quần áo mới, con nhìn con gấu ở đầu giường của nó đi, ba nhớ là khi nó mới sinh ra đã mua cho nó, vậy mà cho tới bây giờ nó vẫn luyến tiếc bỏ đi, đi đến đâu cũng đều mang theo. Ai! Đứa nhỏ này cũng là đứa nhớ đến tình bạn cũ a!”.

Kì An Tu ngẫm lại cũng có chút bất đắc dĩ, hai cha con thương lượng xong, từ thư phòng đi ra, hai anh em Kì Hạnh Chi và Kì Nhạc Chi không thấy đâu, chỉ có Diêu Nhật Hiền và Hà Gia Duyệt hai đứng phụ ngồi một chỗ trao đổi chuyện cực cực.

“Em muốn ăn anh đào, Gia Duyệt muốn ăn cá, mấy thứ này siêu thị không có, An Na dẫn bọn chúng ra chợ tìm.”.

Tiểu Vận Phúc cư nhiên chịu đi đến cái nơi dơ bẩn lộn xộn như thế? Thực làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Diêu Nhật Hiền gật đầu, bản thân cũng phi thường ngoài ý muốn, “Tiểu Vận Phúc nói, thầy Mục thích ăn cá, nó muốn đi mua mấy con về học làm.”.

Đứa nhỏ này! Hiển nhiên đã chìm quá sâu rồi.

Heo ông khê cau mày liếc đứa con, ý nói, mày thấy ba nói đúng chưa con?

Heo cha âm thầm thở dài, xem ra tình cảm của con mình không còn cách nào can thiệp được .

Đợi nửa ngày, anh đào đã về, cá nhỏ đã về, Kì An Na cùng Kì Nhạc Chi cũng trở về, vậy Kì Hạnh Chi đâu?

Heo cô nhún vai, “Tiểu Vận Phúc nghe nói cá để qua đêm sẽ không ngon nữa, nó tự đánh xe về trường rồi.”

Tuy rằng trong đó heo cô cố ý thay đổi câu chuyện một chút, nhưng quả thật đã để lộ rõ, Kì Hạnh Chi rất nhớ thầy, cho nên mới tìm cớ mà trốn đi.

Quả nhiên, sức mạnh tình yêu a!

Kì An Tu lắc lắc đầu, quên đi! Con cháu có phúc của con cháu, nếu tiểu Vận Phúc chính là thích cái tên thầy giáo đầu gối kia, người lớn như bọn họ còn có cách nào nữa?

Có ai nhớ bạn Tiệp hêm

100. Chương 100

Khi cửa mở, Mục Sam quả thật không dám tin vào đôi mắt của mình, thiếu niên đang cười như hoa trước cửa là ai?

“Thầy ” Kì Hạnh Chi phụng phịu, nhẹ giọng gọi, đem túi cá như hiến vật quý ra, “Nặng quá đi! Người ta vừa đi chợ mua cá đó!”

“Em..... em ra chợ mua đồ ăn ?” Mục Sam há to miệng đến mức có thể nhét cả một quả trứng vịt vào.

Là cái gì làm cho tiểu gia khóa yêu sạch sẽ này cứ nhiên cất tấm thân tôn quý ra chợ? Sẽ không là vì anh đi? Không thể nào! Mục Sam quả thực là thụ sủng nhược kinh, kinh hỉ a!

“Đúng vậy!” Kì Hạnh Chi thành thành thật thật nói cho Mục Sam, nửa mang theo oán giận nửa lấy lòng, “Bởi vì thầy thích ăn cá a! Em là cố ý đi chợ đó! Nơi đó thật bẩn, làm cho đồ của em bốc mùi luôn! Sớm biết vậy em sẽ không mặc đồ thầy tặng đi ra đó ! Bất quá cá ở đó tươi lắm, đều còn sống cả, siêu thị mua không được nga! Em có hỏi qua người bán cá, ông nói loại cá này rửa sạch sẽ, ướp gia vị vào đem nướng ăn rất ngon!”

Cuối cùng, cậu mở to đôi mắt ngây thơ, “Thầy ơi, em không thích mùi cá, thầy làm được không?”

“Được!” Mục Sam cảm động tốt đỉnh!

Đã rất nhiều năm, có không biết bao nhiêu người bởi vì đủ loại mục đích mà tặng cho anh vô số lễ vật sang quý, nhưng chưa từng ai vì anh đi chợ mua cá, “Hạnh Chi, sao em lại đối tốt với tôi như vậy?”

Kì Hạnh Chi hồn nhiên lại thẳng thắn cười, hàm răng trắng như tuyết dường như phát ra ánh sáng dưới tịch dương, “Bởi vì em thích thầy mà!”

Bởi vì thích một người, sẽ nhớ đến người đó thích gì, bởi vì thích một người, sẽ nguyện ý vì người đó đi làm hết thảy những chuyện mà mình vốn không thích, không có mục đích, nguyên nhân sâu xa gì.

Từ đôi mắt trong suốt của Kì Hạnh Chi, dường như có thể thấy được nội tâm của cậu, giống như là thủy tinh trong suốt, không hề nhiễm một hạt bụi nhỏ.

Trong khi ý thức của Mục Sam còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã đi trước một bước. Gắt gao, gắt gao mở ra hai tay ôm lấy cậu, Mục Sam biết, mình đang ôm vào trong lòng một viên ngọc quý vô song.

Cái này và hai mươi năm trước, cảm giác giống hệt như đem nhím con ôm vào trong ngực, đều là thân mình nho nhỏ mềm mại, đem theo hơi ấm đơn thuần tặng cho anh.

Mục Sam cảm thấy trong lòng thực vui vẻ, nhưng khóe mắt lại không biết vì sao lặng lẽ ươn ướt, “Thầy cũng thích em.”

Oa! Thầy cuối cùng cũng thổ lộ với mình nga! Kì Hạnh Chi cười đến ngọt ngào, quả nhiên, lời ông nói đều là chân lý, thầy thật sự sẽ thích thượng cậu nha! Như vậy, sẽ không còn bao lâu nữa cậu cũng có thể hạnh phúc mà “gả” ra ngoài!

Nhưng mà.....“Thầy ơi, cá tanh quá nga! Thầy nấu cơm trước được không?”.

Mục Sam có hơi luống cuống.

Trong thời khắc ôn nhu tràn ngập tình cảm như thế, con heo ngốc này sao có thể nói ra lời đại sát phong cảnh thế này? Làm hại mấy lời vốn đã ra đến bên miệng của anh lại rút về, “Àn! Vậy trước nấu cơm đi!”.

Một lần nữa nghênh đón heo con trở về, Mục Sam nhất thời cảm thấy cả trái tim tràn ngập hạnh phúc, toàn thân cao thấp dường như được rót vào một nguồn năng lượng mới, cảm xúc nặng nề lúc trước hoàn toàn tiêu thất, toàn thân tràn ngập nhiệt tình!

“Nếu ăn cá nướng, buổi tối chúng ta nấu ít cháo được không? Xào thêm ít rau là được rồi.”.

“Được!” Kì Hạnh Chi xung phong nhận việc, “Em đi nấu cháo!”.

Làm cái kia thực dễ dàng, chính là vo gạo, cho nước vô rồi cắm điện là xong. Lấy trí tuệ cùng trình độ của cậu, đủ để ứng phó.

“Vậy em đi nấu cháo xong thì rửa rau giúp tôi nhé!”

Kì Hạnh Chi gạt đầu, hai người yêu mến nhau cùng ở chung, làm cái gì cũng vui vẻ hết.

Cháo nấu chín thơm phức, cá nướng vàng óng cùng một đĩa rau xanh, chính là một bàn mỹ thực của hai người.

Kỳ thật ăn cái gì cũng không quan trọng, quan trọng người ăn cùng cơ. Nếu là hai người tâm đầu ý hợp, dù có là nước lã cũng ngon.

Ăn xong, thu dọn chén bát. Mục Sam có một chuyện rất quan trọng phải nói với heo con, “Ách..... Kỳ thật..... Kỳ thật tôi..... tôi có chuyện quan trọng muốn nói với em!”.

Kì Hạnh Chi kích động một đôi mắt to lờ lờ tỏa sáng, thầy có phải đang muốn cầu hôn mình không ? Nhưng mình hôm nay về đột ngột, hoa tươi không có, nhẫn cũng không có, thầy sao có thể chuẩn bị trước nha? Mặc kệ, nếu không có, cũng có thể đồng ý lời cầu hôn trước, mấy thứ kia bổ sung sau cũng được!

Không biết chờ mong của heo con, Mục Sam trong lòng thật là có chút không yên.

Anh đã có thể khẳng định, mình thực sự yêu thích con heo ngốc này. Sau khi biết heo ngốc còn có thể sinh con, nguyện vọng muốn ở bên cậu càng thêm mãnh liệt .

Nhưng mà, chuyện nhà của mình nói đi cũng phải nói lại cực kỳ rắc rối và phức tạp, không biết heo con ngốc này sau khi biết được có phải không thể chấp nhận được anh không ? Nếu như heo con ngốc không cần anh, vậy thì anh phải làm sao đây?

Mục Sam ngồi trầm tư suy nghĩ rồi rầm không thôi, Kì Hạnh Chi lo lắng đơn giản nói thẳng, “Không sao cả! Không có hoa tươi, không có nhẫn cũng được mà! Sau này tặng cho em là được!”.

A? Mục Sam sửng sốt, cái gì hoa tươi, cái gì nhẫn? Anh rất nhanh hiểu ý, đỏ mặt lấp bắp nói, “Hạnh Chi, em..... em hiểu lầm rồi! Tôi, tôi không phải định cầu hôn em!”.

Miệng heo con lập tức cong lên, sắc mặt cũng trở nên u ám, “Nhưng mà thầy vừa mới rõ ràng nói thích em mà!”.

“Tôi là thích em! Nhưng mà ” Mục Sam cố gắng nghĩ ra từ ngữ thích hợp giải thích cho cậu, “Tôi thích em cũng không đồng nghĩa là sẽ kết hôn với em ! Không! Không phải là không muốn kết hôn với em..... mà là chúng ta tạm thời còn phải gia tăng tình cảm một chút không phải sao?”.

“Thầy là đồ nói dối!” Kì Hạnh Chi thực mắt húng, cảm thấy mình rất mất mặt! Cậu đã chủ động nói đến chuyện kết hôn, vì cái gì thầy lại không chịu đáp ứng? “Thích một người không phải là muốn kết hôn với người đó sao?”

Cha từng nói, kẻ không lấy kết hôn là mục đích mà kết giao đều là kẻ không có trách nhiệm, đùa bỡn tình cảm, kiên quyết không thể tin tưởng!

Đáng thương cho Mục Sam nào biết đâu rằng, heo cha bởi vì lo lắng cho tiểu Phượng Hoàng nhà mình bị lừa, từ nhỏ đã giáo dục cậu như vậy?

Tuổi của Mục Sam tuy rằng lớn hơn vài tuổi so với heo ngốc, nhưng duy nhất kinh nghiệm yêu đương vẫn là dừng ở năm sáu tuổi, thật sự không biết nên làm sao ứng phó với tình huống thế này, càng lúng túng giải thích, “Tôi không phải có ý này! Chúng ta kết hôn có phải hay không quá nhanh? Có một số việc em không phải đã biết rõ.....”.

“Em không nghe! Em không nghe!” Tính bốc đồng của Kì Hạnh Chi bùng phát, tức giận bỏ ra ngoài, “Thầy là đồ dối trá! Không chịu kết hôn với em! Hừ! Thầy còn lén lút hôn em! Còn có phản ứng với em! Thầy là đại sắc lang, đại phơi đản!”.

A..... Mục Sam thật sự quần bách, nguyên lai..... nguyên lai đều bị người ta phát hiện!

“Em không bao giờ để ý đến thầy nữa!” Kì Hạnh Chi hét lên quay đầu chạy ra ngoài! Trong lòng khó chịu mắng, bại hoại! Không kết hôn với mình chính là đại phơi đản!

Nếu Mục Sam thực sự để cho cậu bỏ đi, kia thật sự là đồ đại ngốc. Lập tức giữ chặt bàn tay đang muốn mở cửa kia, “Hạnh Chi! Em hãy nghe tôi nói! Sự tình không phải như em nghĩ đâu!”.

“Vậy thì như thế nào?” Kì Hạnh Chi tức giận quay phắt lại, vốn định chất vấn Mục Sam vì cái gì không chịu kết hôn với cậu, không ngờ lại đâm sầm vào lòng của thầy.

Ô ô..... cái mũi nhỏ đụng vào, đau quá nga!

Kì Hạnh Chi nhất thời nước mắt lưng tròng một mặt xoa xoa cái mũi, một mặt dùng nắm đấm nhỏ nhỏ đâm cái bức tường thịt trước mặt, ngẩng đầu lên án, “Đều là thầy hại! Bại hoại! Thầy Mục thối! Em không bao giờ muốn nhìn thấy thầy nữa!”

“Làm sao đau? Làm sao đau!” Mục Sam luống cuống tay chân không biết nên làm sao cả, mắt thấy đôi mắt to xinh đẹp nhanh chóng tràn đầy nước mắt, cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn trề môi ra, lại nói những lời tuyệt tình, cảm thấy hoảng hốt, nhanh chóng đem cậu ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn kia.

Cả đầu chỉ còn lại một ý niệm duy nhất: Anh không muốn mất đi heo con ngốc! Anh không muốn ném thử tư vị mất đi điều quan trọng một lần nữa!

101. Chương 101

Nụ hôn tình linh hạ xuống làm cho Kì Hạnh Chi không biết phải làm gì cả, mở to mắt ngây ngốc nhìn, khiến cho Mục Sam không thể làm tiếp, chỉ đành lướt qua đôi môi đỏ mọng liền buông ra.

Ôm lấy thắt lưng của cậu, chớp mũi chạm vào chớp mũi thổ lộ, “Hạnh Chi, tôi yêu em, thật sự yêu em!”

Heo con ngốc lúc này mới ý thức được rằng mình vừa mới bị hôn, từ từ khôi phục lại tinh thần, bĩu môi rầu rĩ đáp, “Nhưng thầy không chịu kết hôn với em!”.

“Không phải là không chịu kết hôn, mà là muốn để cho em hiểu tôi hơn một chút đã hẵng ra quyết định.”

“Còn phải hiểu cái gì?” Cái đầu đơn giản của Kì Hạnh Chi không thể hiểu được, “Em thích thầy! Dù có hiểu thêm nữa vẫn sẽ thích thầy!”.

Nghe thấy lời thổ lộ mộc mạc như vậy, Mục Sam hạnh phúc như muốn bay lên thiên đường, vừa mừng vừa sợ. Lại vẫn là nhịn không được bắt an hỏi một tiếng, “Hạnh Chi, bất luận tôi là bần cùng hay là giàu có, gia thế ra sao, em vẫn quyết định thích tôi sao?”.

Kì Hạnh Chi gật gật đầu, lại hỏi lại anh, “Chẳng lẽ thích một người thì có thể biến thành không thích sao? Thích, đương nhiên là cả đời sẽ vẫn thích nha! Ông nội nói, người nhà họ Kì chúng em cho tới bây giờ một khi đã yêu ai thì sẽ yêu đến hết cuộc đời, giống như cha và ba ba vậy.”

Mục Sam nở nụ cười, là nụ cười phát ra từ nội tâm, anh biết, anh đã nhật được bảo vật! Dùng chóp mũi chà xát chóp mũi của Kì Hạnh Chi, dịu dàng mà kiên định hứa hẹn cả đời, “Được ! Chúng ta kết hôn đi! Tin tưởng anh, anh nhất định có thể bảo vệ em cả đời !”

Kì Hạnh Chi cười như nở hoa, cuối cùng cũng có người muốn cậu!

“Nhắm mắt lại!” Mục Sam nhìn nụ cười sáng lạn của Kì Hạnh Chi, nhẹ nhàng cắn lấy bờ môi của cậu, “Anh thật muốn hôn em!”

Ấn! Nếu đã muốn kết hôn thì mấy chuyện hôn nhẹ này cũng không quan trọng nữa! Kì heo con thực nhu thuận gắt gao nhắm mắt lại, ôm lấy cổ Mục Sam, chủ động dâng lên cái miệng nhỏ.

Nga! Thật sự là rất đáng yêu ! Bất quá hôn môi dường như không phải như thế đi? Mục Sam cũng không sửa đúng lại cho heo ngốc, cúi đầu ngậm lấy đôi môi cậu, tựa như đang nhắm nháp mĩ vị tuyệt nhất thế gian, không ngừng mút vào.

Kì Hạnh Chi cảm giác thấy có chút không thích hợp, sao hôn nhẹ còn muốn vươn đầu lưỡi đến liếm a? Bất quá thầy liếm thật thoải mái nga, nhịn không được đem miệng mở ra, ngốc nghếch hoan nghênh thầy xâm nhập.

Hô hấp của Mục Sam rõ ràng nặng nề hơn, cánh tay ôm lấy Kì Hạnh Chi cũng càng siết chặt, hơi nâng thất lưng của cậu lên, càng thêm thiếp hợp thân mật khăng khít với mình. Không ngừng dây dưa tại cái miệng nhỏ nhắn mê người, đầu lưỡi cùng đầu lưỡi dây dưa, tinh tế liếm không sót chỗ nào trong khoang miệng của cậu, khi vô tình lướt qua một điểm mẫn cảm, Kì heo con không nhịn được mà bật ra tiếng rên rỉ.

“Ngô.....” Cảm giác thật quái lạ nga, vừa tê vừa ngứa, toàn thân giống như bị lấy đi tất cả sức lực, cũng không phải là cảm thấy không thoải mái, mà là giống như rơi vào một đồng bóng vậy, vừa thoải mái lại càng chìm sâu xuống.

Mục Sam lại mạnh mẽ đem tiểu gia khóa trong lòng đẩy ra, mặt mày đỏ gay, thở dốc khàn khàn nói, “Hạnh Chi, em..... em mau về đi!”

Trong không khí đã muốn tràn ngập ngọn lửa nguy hiểm, nếu còn tiếp tục ở cạnh nhau, anh rất khó cầm giữ được .

Heo con ngốc lại không biết sống chết mà bám lấy anh không buông, ngẩng gương mặt đỏ bừng cùng đôi mắt to trong suốt lên, dùng giọng nói mềm mại yêu cầu, “Thầy, em còn muốn nữa!”

Cơ thể của song tính nhân mẫn cảm hơn người bình thường gấp mấy lần, chỉ cần một cái hôn đã gây cho Kì Hạnh Chi khoái hoạt không thể tưởng tượng nổi. Đứa nhỏ này trời sinh đầu óc không được nhanh nhạy lắm, chỉ cần biết làm sao cho bản thân được thoải mái, lại hoàn toàn mặc kệ phiền toái sau đó.

“Hạnh Chi..... nghe lời!” Mục Sam dùng sức đẩy đầu Kì Hạnh Chi ra, trong mắt không che dấu được hỏa dục, “Nếu còn..... tiếp tục nữa, anh..... anh sẽ nhịn không được!”

Kì Hạnh Chi cúi đầu nhìn xuống, cái quần ở chỗ bộ vị kia đã độn lên một túp lều nhỏ, cậu lại kinh hỉ kêu lên, “Thầy! Thầy lại có phản ứng với em!”

Đây chẳng phải lửa cháy đổ thêm dầu a! Mục Sam thật là muốn phun máu mũi , “Em..... em.....” Dù có muốn thả cậu đi, lại làm sao cũng nói không nên lời .

“Thầy ơi, có cần em giúp thầy sờ sờ không!”

Kì heo con ơi là Kì heo con, người muốn chết cũng không cần phải làm tốt đến như vậy a? Học cái gì tốt không học, cứ nhiên lại học heo cha vươn móng heo, luồn vào trong quần áo của Mục Sam, đặt lên trên hông anh, còn sờ tới sờ lui, “Thầy ơi ! Thệt trên người thầy cứng quá nga! Không mềm mềm như em !”

Mục Sam nếu lúc này vẫn còn có thể tiếp tục nhịn được nữa thì không phải là đàn ông!

Anh một phen ôm lấy heo con ngốc, ném tới trên giường, “Hạnh Chi, đây là tự em gây ra!”.

Ách..... Kì heo con dường như hiểu được, có chút khấn trương, mở to hai mắt nhìn, “Thầy ơi, thầy muốn làm tình với em sao ? Nhưng mà cha nói, chuyện này phải đợi sau khi kết hôn mới được làm nga!”.

Lấy Kì An Tu hơn năm mươi tuổi mà còn có thể làm cho Diêu Nhật Hiền mang thai mà nói, Mục Sam không ngốc đến nỗi đi tin heo cha sau khi kết hôn mới chạm vào Diêu Nhật Hiền!

“Cha và ba ba em kết hôn đã bao nhiêu năm?”.

“Hai mươi mốt năm.” Chuyện này Kì heo con nhớ rất rõ ràng.

“Vậy năm nay em bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi mốt.”.

“Vậy em với anh trai em ra đời khi nào?”

Đúng nga! Kì Hạnh Chi cuối cùng cũng nhận ra được vấn đề quan trọng, “Nguyên lai ba ba và cha trước khi kết hôn đã có anh trai với em rồi ha!”.

“Chúng ta đây cũng là sẽ kết hôn, hiện tại làm chuyện này có vấn đề gì sao ?”

Tìm được tấm gương sáng thế là Kì heo con lập tức ôm lấy Mục Sám, “Không có vấn đề!”.

Kì heo con thậm chí còn hoan hô nhảy nhót tự mình động thủ cởi quần áo, bất quá quá mức nhiệt tình cũng khiến cho mất đi chút phong cảnh.

Mục Sam ngăn cậu lại, “Anh giúp em cởi!”.

Được! Kì Hạnh Chi thực ngoan ngoãn yên, để cho người ta một mặt hôn sâu, một mặt đem cậu bóc sạch sẽ.

Trời chưa tối, ánh chiều tà xuyên qua bức màn mỏng trong phòng vẫn đủ để cho bọn họ nhìn thấy nhau rõ ràng.

Dáng người của thầy tốt lắm nga! Hình tam giác tiêu chuẩn, làn da tiểu mạch khỏe mạnh, cơ thể trường kỳ rèn luyện rắn chắc nhưng không có một chút sẹo nào, Kì Hạnh Chi vụng trộm nuốt nuốt nước miếng, bất quá khi nhìn xuống dưới phân thân tráng kiện của thầy vẫn là có hơi ngại ngùng, bèn chui vào trong chăn.

Mục Sam kéo chăn lôi cậu ra, trong ánh mắt hoàn toàn là tán thưởng, “Hạnh Chi, em thật xinh đẹp!”.

Trước kia anh từng mơ hồ nhìn thấy thân thể của heo con dưới lớp nội y mỏng tanh, đã cảm thấy đẹp không sao tả xiết, hiện tại hoàn toàn trần trụi hiện ra ở trước mặt anh, trắng nõn quả thực không có một tia tỳ vết nào, giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ mang vẻ đẹp lưỡng tính, dù dễ kẻ khác phạm tội.

Kì Hạnh Chi mặt đỏ hồng dụi đầu vào ngực Mục Sam, khe khẽ hỏi, “Thầy ơi, có phải rất đau không?”.

“Sẽ có hơi đau, bất quá anh sẽ thực dịu dàng, em đem cứ chính mình giao cho anh là được.” Mục Sam cắn cắn cái lỗ tai nhỏ của cậu mà cam đoan.

“Àn!” Cúi đầu đáp, Kì Hạnh Chi chính là thật thà như vậy, một khi quyết định, sẽ không chút nào giữ lại suy nghĩ trong lòng, thuận theo phối hợp với Mục Sam, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Áp lên khối thân thể ngây ngô thuần khiết, sợi dây thần kinh mang tên lý trí của Mục Sam hoàn toàn bị đứt, để mặc cho dục vọng điều khiển. Diên cuồng muốn hoàn toàn chiếm lấy tiểu nhân nhi dưới thân, từ đầu đến chân đều phải lưu lại ấn ký của mình.

Tối post típ nga, tối giờ làm rùi, hèm edit được nữa = »=

bonus nè, iêu iêu

Hãy dà, khuyến mãi hai chương cho khỏi đứt mạch truyện nhá, iêu iêu ta hèm

~

102. Chương 102

Chính là hôn, chỉ là hôn thật sâu cũng không thể thỏa mãn khao khát của thân thể.

Còn muốn hôn, không ngừng hôn.

Mục Sam chưa từng có cảm giác cấp bách như thế này, dường như có thứ gì đó không ngừng thúc giục anh. Những nụ hôn rơi như mưa lên người Kỳ Hạnh Chi, không ngừng để lại những đóa hoa *** mĩ hảo tươi trên thân thể cậu.

“Thầy..... nhẹ chút..... Ân.....” Kỳ Hạnh Chi khẽ nhủ mảy, có chút không chịu nổi nhiệt tình như thế, đưa tay đẩy Mục Sam ra.

“Không sao.....đừng sợ.....” Cổ họng Mục Sam khô khốc, giọng nói khàn khàn rót vào tai Kỳ Hạnh Chi đầy mê hoặc, ngai đôi tay nhỏ bé kia vướng bận, túm lấy đôi tay Kỳ Hạnh Chi kéo lên trên đầu, quơ đại cái áo vừa cởi ra trối lên thành giường.

“Đừng.....” Kỳ Hạnh Chi càng thêm sợ hãi, nhưng mà thầy hoàn toàn không để ý đến hắn, cả tay lẫn miệng đều dùng đến, càng không kiêng nể gì mà gọi lên dục vọng trong cậu.

Làn da mềm mại như tơ, khiến cho người ta yêu thích không buông tay, nơi này mỗi một phân mỗi một tắc đều là của mình! Tất cả đều là của mình!

“Anh sẽ không làm em bị thương!” Mục Sam cam đoan, anh sẽ không thương tổn cậu, chỉ là muốn kéo cậu vào cơn lốc xoáy *** như mình, không thể thoát ra, cũng không cho thoát ra!

Vành tai bị thầy ngậm lấy, hơi thở cháy bỏng tựa hồ phả vào tận trong lòng, Kỳ Hạnh Chi không thể không chế mà nhẹ run rẩy, “Ngô.....thầy..... đừng.....”.

Nụ hôn không cách nào cự tuyệt vẫn hạ xuống, thuận theo vành tai mãi cảm hưởng xuống xương quai xanh, giống như dòng nước lũ từng bước phá hủy con đập, không cách nào ngăn cản con sóng ồ ạt ập đến.

“Ân.....” Trong giọng nói của Kỳ Hạnh Chi cơ hồ mang theo tiếng khóc. Không biết là vì đau hay vì cảm giác tê dại, “Khó chịu.....”.

Phân thân ngây ngô rõ ràng sưng lên, khát vọng được âu yếm. Hai thân thể đang thiếp hợp khăng khít, đương nhiên người ở phía trên cũng cảm nhận được.

“Đừng lo lắng..... chờ một chút!” Mục Sam đưa tay đi an ủi dục vọng của Kỳ Hạnh Chi một chút, lại lập tức vươn lên âu yếm đóa thù du phần nộn nhỏ trước ngực cậu.

Ngực của song tính nhân so với đàn ông bình thường hơi lớn hơn một chút, đầu nhũ nhỏ nhỏ phần hờn dưới bàn tay của Mục Sam chẳng mấy chốc mà săn cứng lên.

Khoái cảm khó tả tràn ngập thân thể, tựa hồ như xuyên thấu vào sâu bên trong, Kỳ Hạnh Chi căn bản là không thể chịu đựng nổi, “Không được..... thầy đừng đụng vào chỗ đó!”.

Nhưng đáp lại cậu là càng thêm lực xoa nắn, “Hạnh Chi, chỗ này của em có thể tạo ra sữa không ? Vì cái gì càng xoa càng lớn?”.

“A!” Hai chân Kỳ Hạnh Chi không ngừng quấy đạp lung rung, ngay cả ngón chân cũng run rẩy, “Thầy, đừng..... đừng đụng vào nữa!”.

Cậu muốn lui lại tránh né, lại bị người trên thân ép tới không thể nhúc nhích, chỉ có thể bắt lực nghênh đón khoái cảm nói không nên lời, giống như trăm ngàn sợi tơ mềm mại gắt gao quấn lấy cậu, nhấn cậu chìm sâu vào trong mê loạn.

Cảm giác được bộ ngực của Kỳ Hạnh Chi dần cứng lại trong tay mình, huyết mạch trong người Mục Sam càng thêm sôi sục. Cúi đầu một ngụm liền cắn lên đóa hoa anh đào kia, hút thật mạnh, đầu lưỡi thô ráp mà linh hoạt không ngừng quét lên làn da mỏng manh mềm mại, mang đến một trận khoái cảm kì dị.

“Ngô.....” Kỳ Hạnh Chi bật khóc, khóe mắt bắt đầu chảy nước mắt, “Thầy..... chịu không nổi!”.

“Được rồiđược rồi!” Mục Sam thực luyện tiếc đóa hoa nhỏ non mềm này, từ phải hút qua trái, lại từ trái chuyển qua phải, thẳng đến khi hai đóa hoa nhỏ phẩn phẩn nộn nộn biến thành hai đóa hoa anh đào lớn mới chịu ngừng lại.

Kì Hạnh Chi vừa may mắn thầy giáo đầu gỗ xấu xa cuối cùng cũng buông tha cho mình, đã thấy nụ hôn nóng cháy của thầy lại dần dần di chuyển xuống dưới bụng, lưu luyện dừng lại bên hông, còn đảo một vòng quanh rốn.

“Ồ.....” Kì Hạnh Chi muốn khóc òa lên, lại chỉ có thể ứa ra một chút nước mắt, muốn đá văng thầy giáo đầu gỗ ra, chân lại vô thức mà không ngừng cọ xát vào hông Mục Sam, tựa như đang thúc giục điều gì, chờ đợi điều gì đó.

“Hạnh Chi, phía dưới của em thật ướt !”.

Mới vừa rồi chỉ ở trên không nhìn thấy, hiện tại xuống dưới Mục Sam mới thấy, không chỉ có ngọc hành nhỏ bắt đầu rơi lệ, mà hoa huyết phía dưới đã ướt đến rồi tinh rồi mù, xuân thủy chảy ra thấm ướt cả một mảng đệm.

Thấy anh đưa tay tách hoa huyết của mình ra mà nghiên cứu bí cảnh bên trong, Kì heo con xấu hổ đem mặt vùi vào gối, nhắm chặt mắt lại “Đừng nhìn..... thầy đừng nhìn! A!”.

Thầy không chỉ xem mà còn nhẹ nhàng tách ra mật huyết đang khép kín như trai ngọc, đưa ngón tay nường theo xuân thủy luồn vào trong hoa kính.

“Không được!” Địa phương chưa từng bị ai xâm phạm yếu ớt đến độ có thể so sánh được với cánh hoa anh đào mùa xuân, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua đã rơi xuống đất, sao có thể chịu được ngón tay luồn vào trong chơi đùa?

Nhưng ngón tay kia vẫn kiên quyết chui vào bên trong, trong cơ thể đột nhiên xuất hiện dị vật khiến cho hạ thể của Kì Hạnh Chi theo bản năng mà co thắt lại, nhanh chóng siết chặt lấy ngón tay đó, làm cho Mục Sam không khó tưởng tượng, nếu đem phân thân của mình hoàn toàn vùi trong sẽ mất hồn thực cốt đến thể nào.

Vừa nghĩ như thế thôi, cả người anh đều khô nóng lên, ánh mắt cũng trở nên âm trầm, hận không thể nhanh chóng vọt vào chỗ đó, nhưng nơi này chỉ mới chứa có một ngón tay thôi mà đã chật hẹp lắm rồi, huống chi tiểu đầu gỗ thô to gấp mấy lần? Tùy tiện đi vào nhất định sẽ làm heo con bị thương. Mục Sam tuy rằng rất gấp nhưng vẫn không quên đau lòng cho heo con.

Ngón tay đi vào khẳng định là sẽ không chịu rời khỏi, tạm thời nằm yên chờ heo con thích ứng, những nụ hôn dịu dàng lại tiếp tục rơi xuống, đem toàn bộ của cậu nuốt vào trong miệng, không ngừng liếm hút.

Kì Hạnh Chi bị thầy khiến cho phát điên rồi!

Nhà của cậu giáo dục rất nghiêm khắc, Diêu Nhật Hiền biết song tính nhân thể chất đặc thù, lo lắng đứa con ngốc này không minh bạch đã bị người ăn luôn, vì vậy từ nhỏ đã dạy cậu không được phép vỗ về chơi đùa thân thể của chính mình, nhất là hạ thể, trừ bỏ tắm rửa vệ sinh, ngay cả phía trước cũng không cho cậu tự an ủi.

Kì Hạnh Chi cũng rất ngoan ngoãn nghe lời, thấy ba ba đem chuyện này nói quá nghiêm trọng nên bản thân cũng không dám thử. Bệnh di tinh tất cả đều là ở trong mộng xuất hiện, đó là chuyện không có cách nào khác. Nếu là xuất hiện tình trạng như vậy, còn phải hướng báo cáo lại cho ba ba, Diêu Nhật Hiền liền nấu một ít canh giải nhiệt cho cậu giúp cậu bình tâm tĩnh khí, không đến nỗi suy nghĩ kỳ quái.

May mắn Kì Hạnh Chi vốn là một đứa nhỏ vô tư đơn thuần, cho nên hơn hai mươi năm sống trên đời, tuy rằng cậu cũng biết chút ít, nhưng trải nghiệm này cho tới bây giờ cũng chưa từng thử qua.

Vì vậy, thực mất mặt, dưới cái miệng điều luyện của Mục Sam, cậu chống đỡ chưa được ba phút đã tiết ra.

Mục Sam bất ngờ không kịp phản ứng, chưa kịp hảo hảo nhắm nháp hương vị của heo con, liền lập tức nuốt hết sạch, thật ra lại có chút buồn cười, “Hạnh Chi, không phải em thật hư chứ?”

Thầy thật xấu xa! Mặt Kì Hạnh Chi đỏ bừng đến bốc khói, ngay cả cổ cũng đỏ, thoát nhìn lại càng thêm mê người .

Cười một lúc, thầy còn làm chuyện tẻ hơn, không chỉ có đem tiểu huynh đệ nhà heo đã nhuyển xuống lại liếm một lần, thậm chí còn tiếp tục liếm hai cái túi nhỏ phía dưới, rồi còn dờ xuống hoa huyết phía sau.

“Không..... Không được a.....” Kì Hạnh Chi yếu ớt cự tuyệt, thanh âm mang đậm hương vị *** cùng vô lực, càng thêm say lòng người.

Đầu lưỡi từ hai bên đùi trong liếm đến hoa khẩu, ngón tay đã ở bên trong hoa kính bắt đầu thăm dò, chậm rãi khai thác.

“Thầy..... Ô ô.....” Kì Hạnh Chi không biết phải làm sao, toàn thân xụi lơ vô lực, nhưng cảm giác ở hạ phúc lại càng rõ ràng, giống như là thứ gì đó đang từng bước xâm chiếm vào chỗ thần bí nhất trong lòng, khai mở một đại giới mà cậu không thể tưởng tượng được, tựa như là thuốc phiện, khiến cho người ta cảm thấy nguy hiểm, lại không thể không trầm mê.

Mắt thấy không sai biệt lắm, Mục Sam cho thêm một ngón tay vào trong, hoa kính được nong rộng ra thêm một chút, loại cảm giác khao khát khó chịu càng thêm rõ ràng.

“Không muốn.....” Kì Hạnh Chi cự tuyệt, nhưng mật nước trong hoa kính lại ồ ồ chảy ra, dừng đạo trở nên dễ ra vào hơn, nghênh đón ngoại lai xâm nhập, cũng bào mòn khí lực kháng cự của Kì Hạnh Chi.

Ngón tay thứ ba cũng thực thuận lợi cắm vào, ở bên trong khuấy động. Kì Hạnh Chi rất muốn đưa tay gạt bỏ thứ kia ra khỏi cơ thể mình, nhưng hai tay đều bị trói chặt, không thể cử động. Mà khi ba ngón tay bắt chợt rời đi, hạ phúc của cậu lại có cảm giác trống trải, có chút khó chịu lẫn mê vông.

Nhưng là rất nhanh, một đầu lưỡi linh hoạt liền tiến vào, bổ khuyết chỗ trống kia, mà vật nhỏ mềm mại linh hoạt như con rắn nhỏ kia ở trong cơ thể cậu loạn chui lộn xộn, khơi mào *** điên cuồng.

“Hộc hộc.....” Kì Hạnh Chi không còn sức kêu lên nữa, chỉ có thể thở dốc tựa như bệnh nhân hen suyễn.

Mục Sam cảm thấy bên trong hoa kính đột nhiên kịch liệt co thắt, hoa hạch bên ngoài không ngừng co giật, mật nước trong suốt bắt đầu ồ ạt tuôn ra.

Heo con, đến đỉnh rồi !

Thầy giáo đầu gối rất có cảm giác thành tựu, nhưng mà đột nhiên heo con khép hai mắt lại, hôn mê bất tỉnh.

Như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ không la đau.

Thầy giáo đầu gối thấy hoa kính đã bôi trơn đầy đủ, cuối cùng cũng có thể đem tiểu đầu gối nhà mình xâm nhập.

Chân chính kết hợp sắp bắt đầu, thầy giáo đầu gối cõi lòng đầy chờ mong, anh và heo con sẽ sinh ra một cục cưng như thế nào đây?

103. Chương 103

Đau! Đau quá! Kì Hạnh Chi bị cơn đau như chết đi hành hạ cho tỉnh lại!

Nhóc con này được nuông chiều từ bé, ngay cả một ngọn roi cũng chưa từng bị, thế nhưng giờ phút này thân thể lại đau như bị ai xé rách.

“A..... Đau!” Hít một ngụm khí lạnh, Kì Hạnh Chi từ từ mở mắt, thứ đầu tiên ập vào trong mắt chính là khuôn ngực lớn ướt đẫm mồ hôi của thầy giáo đầu gối.

Mục Sam nhìn đến khó chịu, anh đã muốn tận lực ôn nhu, nhưng mà hoa kính của heo con đối với phân thân cường tráng của anh mà nói vẫn là quá nhỏ hẹp, dù cho có thủy dịch bôi trơn nhưng vẫn là rất khó khăn để tiến vào. Sợ làm heo con bị thương, mỗi lần tiến thêm một chút đều khiến anh đỏ đầy mồ hôi.

Thầy Kì heo con tỉnh lại, Mục Sam tạm thời ngừng một chút, cúi người nhẹ nhàng hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến vặn vẹo, “Ngoan! Thả lỏng, thả lỏng sẽ không đau !”.

Kì Hạnh Chi thả lỏng không được! Đau đớn làm cho thân thể theo bản năng co rút lại càng thêm siết chặt, “Đau! Thầy xấu xa!”.

Bị chỉ trích như thế lại khiến cho Mục Sam thả lỏng một chút, cười rầu rĩ, liếm lên cái lỗ tai nhỏ của cậu trêu tức, “Thật sự xấu xa sao? Vậy vì sao em còn thích anh?”.

Kì Hạnh Chi dùng sức nhéo Mục Sam một cái, mới đột nhiên phát hiện hai tay của mình đã khôi phục tự do, mang theo tiếng khóc nức nở lên án, “Thầy là đồ xấu xa ! Thầy làm đau em!”.

Mục Sam mặc cho cậu cấu nhéo, môi tìm được bờ môi của cậu, đầu lưỡi dây dưa với đầu lưỡi, “Vậy thế này thì sao? Còn xấu không? Có đau không?”.

“Ngô.....” Trong miệng Kì Hạnh Chi chỉ còn lại có thoải mái rên rỉ, thầy hôn môi thật thoải mái nga! Luôn làm cho người ta không tự chủ được trầm mê. Tay của thầy cũng thực ôn nhu, xoa nắn đóa hoa nhỏ sưng đỏ trước ngực, làm cho tiểu ngọc hành vừa phát tiết lại có dấu hiệu ngừng đầu.

Cảm giác được thân thể của cậu trở nên thả lỏng, Mục Sam nhân cơ hội lại đẩy mạnh một cái.

“Á!” Kì Hạnh Chi ăn đau, hai tay vùng lên đánh ông thầy xấu xa, lại bị chặn miệng không thể phát ra tiếng kháng nghị.

Mục Sam hôn càng thêm kiên nhẫn, tay cũng không ngừng lại mà liên tục vuốt ve khắp nơi trên thân thể cậu, dừng lại từng chỗ massage dây dưa, từng chút từng chút, kiên định cũng không thiếu ôn nhu đem chính mình hoàn toàn vùi sâu vào trong cơ thể heo con.

Hôn nhẹ lên khắp mặt cậu, “Tốt rồi, vào được hết rồi! Không đau đi?”.

Quả thật, không đau. Thông qua miệng hoa chật hẹp tiến vào bên trong, dường như phía trong không khó chịu lắm. Kì Hạnh Chi thấy trừ bỏ cảm giác hơi trướng trướng do có dị vật cũng không còn khó chịu như lúc này. Nhẹ nhàng ừ một tiếng, xem như miễn cưỡng cho thầy qua cửa.

“Anh muốn động!” Mục Sam trước tiên thăm dò, mới bắt đầu từ từ luật động.

“Đau đau!” Hoa kính mềm mại dị thường massage, một chút động tác rất nhỏ cũng không thể chịu nổi.

“Thả lỏng!” Mục Sam cảm thấy đêm nay mình nói nhiều nhất chính là hai chữ này, nhưng mà anh quả thật không có biện pháp giảm bớt khó chịu cho cậu, chỉ có thể dụ dỗ, “Lần đầu tiên đều là như vậy, nơi đó của em thật chặt, để cho anh động động, mở rộng ra sẽ tốt hơn, ngoan a, lập tức không đau!”.

Mặc dù có nụ hôn của thầy, nhưng hiệu quả trấn an không tốt như hồi này, Kì heo con thật sự cảm thấy rất khổ sở, cái này là chuyện gì chứ, một chút cũng không thoải mái! Ô ô, “Em không muốn làm!”.

Loại chuyện này sao có thể nói làm liền làm, nói không làm sẽ không làm? Mục Sam dù có thương hương tiếc ngọc đến đâu cũng không thể chống lại dục vọng bản năng, tận lực an ủi heo con, lại vẫn không chịu dừng lại, bắt đầu luật động.

Đau đến chết lặng, Kì Hạnh Chi đành cam chịu thuận theo, trong lòng chính là âm thầm ra quyết định, sau này sẽ không cùng thầy giáo thổi làm loại chuyện này, một chút cũng không thoải mái!

Nhưng mà thân thể từ từ phản bội lại quyết định của lý trí, địa phương trời sinh để tiếp nhận sau khi thích ứng với dị vật xâm nhập, quả thực dưới ma sát vận động không ngừng lặp lại dần dần mở rộng ra, bắt đầu phân bố càng nhiều mật nước, làm cho tiểu đầu gỗ hoạt động trở nên càng thêm dễ dàng.

Thân thể chặt chẽ kết hợp, Mục Sam đương nhiên có thể cảm nhận được biến hóa của Kì Hạnh Chi, trêu đùa cắn lên cổ của cậu, “Thư thái đi? Bây giờ em sẽ thích đến mức luyện tiếu bắt anh dừng lại !”.

Mới không đâu! Kì Hạnh Chi chỉ mới cảm thấy không đau, sao lại đi thích bị người không ngừng ra ra vào vào như vậy đi?

Thấy cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ chu ra, Mục Sam đương nhiên muốn cắn một cái. Tên nhóc con này, thật sự là yêu cậu đến mức hận không thể đem cậu khảm nhập vào trong thân thể mình!

Mục Sam không có lừa cậu, khi tiểu đầu gỗ dần dần thi triển quyền cước, Kỳ Hạnh Chi bắt đầu cảm thấy có chút kì quái, một tia cảm giác tê dại từ chỗ hai người kết hợp từ từ lan tỏa, thẩm dần đến tứ chi bách hải.

“Ân..... a.....” Nghe tiếng rên rỉ thoải mái phát ra từ miệng heo con, Mục Sam đã biết, xấu xa ngừng lại, “Còn muốn làm không?”

Vô nghĩa! Kỳ Hạnh Chi mở to đôi mắt trong veo như nước hung hăng oán hận liếc anh một cái, người ta vừa mới thư thái, đương nhiên là còn muốn!

Mục Sam lại nhất định phải hỏi ra kết quả, “Muốn nữa không?”

“Ngô ” Heo con dùng tiếng rên kiêu mị đáp lại.

“Nói cho anh biết, Hạnh Chi!” Mục Sam gắt gao đem cậu ôm vào trước ngực, ghé vào lỗ tai cậu nỉ non, “Nói cho anh biết em thực thoải mái, rất muốn anh!”

“Ân!” Kỳ heo con là đứa nhỏ thành thật, liền thừa nhận, “Muốn thầy!”

Trong mắt Mục Sam tràn đầy ngọt ngào, “Thầy cũng muốn em! Muốn em cả đời!”

Tựa như muốn chứng minh lời nói của mình, Kỳ Hạnh Chi có thể cảm giác được động tác của tiểu đầu gỗ trong người cậu càng lúc càng mạnh hơn, Mục Sam giống như muốn đóng dấu trên thân thể cậu, từng cái từng cái càng thêm dùng sức, từng cái từng cái càng thêm mạnh mẽ.

Nhưng mà thoải mái, thật là thoải mái! So với vừa rồi thầy giúp cậu khâu giao hay đem lưới luồn vào trong hoa kính còn thoải mái hơn!

Kỳ Hạnh Chi hoàn toàn mở rộng thân thể, hai chân mở ra, nghênh đón thầy xâm nhập, hoàn toàn bị *** che lấp suy nghĩ, phát ra mệnh lệnh hoàn toàn không biết sống chết, “Thầy! Sâu một chút, sâu hơn một chút!”

Lời mời chào như vậy khiến Mục Sam sao có thể bảo trì bình tĩnh? Cá tính tà ác toàn bộ bộc lộ, cố ý ngừng lại trên đầu, “Vì sao lại sâu một chút? Sâu quá em không đau sao?”

“Không đau!” Kỳ Hạnh Chi tự mình vặn vẹo nâng tiểu thí thí lên.

Lại bị Mục Sam đè xuống không cho nhúc nhích, “Không phải em vừa kêu đau sao? Sao giờ không đau nữa?”

“Bên trong ngứa, ngứa quá! Thầy mau động động!” Kỳ Hạnh Chi thành thật nói ra phản ứng thân thể mình.

Ánh mắt Mục Sam càng thêm thâm trầm, đem đôi chân đang lộn xộn bên hông anh gác lên vai, thay đổi tư thế dễ dàng xâm nhập, “Như vậy thì sao!”

“A a!” Tuy rằng bị chạm đến tận hoa tâm nhưng heo con lại muốn đổi ý, “Quá sâu, không muốn, không muốn!”

Không còn kịp rồi! Cung đã giương lên, tên sao có thể không bắn, tư thế như thế này làm cho chỗ hai người ân ái hoàn toàn lộ ra trước mặt, nhìn cái miệng nhỏ phần nộn ở hạ thể của heo con bị mở rộng đến cực hạn, đang cố gắng phun ra nuốt vào phân thân của mình, Mục Sam càng thêm điên cuồng! Dục vọng dã thú hoàn toàn bị kích thích bùng phát, không cần quan tâm đến chuyện nương tay nữa mà mãnh liệt tiến vào.

Kỳ heo con nhận lấy hậu quả xấu, bị đâm đến sợ hãi thét lên liên tục, lại vẫn là ngăn không được khoái cảm lan đến tận xương cốt. Trong tình huống hoàn toàn không có gì an ủi, huynh đệ heo con lại một lần nữa bắn ra. Cùng lúc đó, toàn bộ hoa kính siết chặt lại, mang đến khoái cảm trí mạng cho Mục Sam!

Cố nén xúc động muốn bắn tinh đờ cậu qua khỏi cao trào, Mục Sam mới bắt đầu mãnh liệt tiến công. Thân thể sau cao trào hoàn toàn xụi lơ như bùn, mặc cho anh bơm. Kỳ Hạnh Chi cảm thấy như mình sắp tan ra thành nước, trở mắt nhìn ánh sáng trước mắt càng ngày càng xa, lại vô lực phản kháng, chỉ có thể tùy ý cho quái thú dục vọng đem cậu kéo sâu xuống đáy nước. Đem toàn bộ ý thức tất cả đều vứt bỏ, chỉ để lại dây thần kinh mẫn cảm, tất thấy tuân theo bản năng.

Cuối cùng sau khi ở sâu trong cơ thể heo con gieo rắc tinh hoa sinh mệnh cháy bỏng, Mục Sam có thể mãnh liệt cảm nhận được ở chỗ sâu trong hoa huyết co thắt lại, hoan nghênh thứ vừa bắn ra.

Đợi cho dư vị cao trào đi qua, còn luyến tiếc rời khỏi cơ thể của cậu, mới đem chân Kì Hạnh Chi thả xuống, mượn tư thế ân ái ôm lấy heo con ôn tồn.

Nhưng khi bàn tay vô tình chạm đến cái mông nhỏ kia thì, Mục Sam cảm thấy có chút kì lạ, tại sao ngay cả tiểu cục huyết phía sau cũng đều theo hé ra khép lại ?

Ngón tay ở bên ngoài nhẹ nhàng đảo một vòng, “Hạnh Chi, nơi này xảy ra chuyện gì?”.

Heo con ngốc còn đang thả hồn lên mây thành thành thật thật trả lời, “Đừng có sờ! Nơi đó..... cũng ngứa.....”.

Tiểu yêu tin này! Thật đúng là không dễ thỏa mãn! Mục Sam chợt tức giận cúi đầu cắn cái mông nộn nộn thịt thịt một ngụm, dù sao đây cũng là lần đầu của cậu, thôi thì hảo tâm trước buông tha chỗ đó.

Vận động với cường độ cao như thế, heo con đã sớm mệt không chịu được, nhắm mắt lại liền ngủ.

Cắn cắn cái mông nhỏ một lúc, Mục Sam mới cảm thấy mỹ mãn ôm lấy bảo bối của mình cùng ngủ.

Tắm rửa? Đó là chuyện của sáng mai, trước để cho tiểu nòng nọc nhà mình du ngoạn cái đã!

Cục cưng! Mục Sam tưởng tượng đến một em bé mềm mềm tròn tròn, đôi mắt giống như mình, cái mũi giống Hạnh Chi, lông mi giống như mình, cái miệng giống heo con, còn mềm mại gọi mình là cha.....

Ha ha ha ha! Anh trong lúc ngủ mơ cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Một chết te

104. Chương 104

Trời đã sáng.

Con heo con nào đó không biết, ngủ vẫn là khò khò khò khò.

Rời giường .

Con heo con nào đó vẫn là không biết, tiếp tục ngủ khò khò khò khò.

Tắm rửa .

Con heo con nào đó chỉ kiên nhẫn lau bầu hai tiếng, như trước ngủ khò khò khò khò.

Ăn cháo.

Con heo con nào đó chẳng buồn mở mắt, chỉ lấy cái mũi ngửi ngửi mùi thơm, sau đó mặc cho ai đó từng muỗng từng muỗng đút cho cái bụng nhỏ ăn no, rồi mới tiếp tục ngủ khò khò khò khò.

Mục Sam thật sự là yêu con heo nhỏ ngốc nghếch này đến chết! Cảm giác thật thỏa mãn, trước giờ thân là tộc trưởng, các thành viên khác trong gia đình đều nguyện ý chăm sóc cho anh, bây giờ có thể chăm nuôi người khác thật sự là rất làm cho người ta có cảm giác thành tựu!

Lau sạch cái miệng cho heo con, lấy con gấu đến cho cậu ôm ngủ ngon, Mục Sam mới hài lòng bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của mình.

Đầu tiên, dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ, tiếp theo, còn phải chuẩn bị cơm trưa cùng bữa tối. Cuối cùng, chính là ôm lấy heo con đang ngủ say.

Trên người heo con chỉ khoác mỗi cái áo ngủ, bên trong trống trơn, hoàn toàn không mặc gì.

Này, tuy rằng tự nhủ là sợ mặc quần áo giúp cậu sẽ đánh thức cậu, kỳ thật đây tuyệt đối là tư tâm của Mục Sam.

Làn da của heo con thật đẹp, mềm mại, mịn màng, sờ bao nhiêu cũng chưa đủ. Ngô, sờ sờ cái vai mượt mà, lại sờ đến hoa nhỏ trước ngực, sờ sờ cái eo nhỏ nữa, sờ sờ đến cái mông.

Không tự chủ mà sờ đến bất diệc nhạc hồ, heo con cuối cùng không chịu nổi bị quấy nhiễu, mơ mơ màng màng mở mắt, “Thầy ”.

Mục Sam thực thích nghe con heo con này dùng thanh âm mềm mại ở trên giường gọi anh như thế, vì vậy thường cho cậu một nụ hôn, “Tĩnh rồi?”.

Còn không có. Heo con đem mặt chôn vào trong lòng anh cọ cọ, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ. Nhưng mà chỉ mới cọ cọ một chút, mặt Mục Sam đã đỏ bừng, hô hấp cũng dồn dập, tay liền không nghe theo sai khiến mà chạm đến bộ vị ở hạ thể của Kì Hạnh Chi.

“A!” Kì Hạnh Chi lập tức tỉnh lại, “Đau!”.

Tối hôm qua tuy rằng chỉ làm có một lần, nhưng hoa huyết mềm mại vẫn là không thể tránh khỏi sưng đỏ lên, hoa khẩu nguyên bản bóng loáng tựa như tức giận mà hơi hơi sưng lên.

Mục Sam thực bức bối, dùng sức nhéo cái mông Kì Hạnh Chi, “Ai kêu em cứ cọ bậy trong lòng anh? Bây giờ phải làm sao?”.

Kì Hạnh Chi vẫn nằm trong lòng Mục Sam không chịu chui ra, cắn cắn ngón tay, vẻ mặt ủy khuất, “Kỳ thật..... người ta cũng muốn mà! Nhưng là đau quá nga!”.

Nghe xong lời này, Mục Sam hận không thể một ngụm đem con heo con ngốc này nuốt vào trong bụng luôn, cậu như vậy chẳng phải lửa cháy đổ thêm dầu sao? Tay từ trên hoa huyết chuyển xuống tiểu cục hoa, “Vậy nơi này không đau đi? Tối hôm qua không phải em nói nơi này ngứa sao? Vậy chúng ta thử làm ở chỗ này được không?”.

Kì heo con nhú mày suy tư, “Nhưng mà..... nơi đó có bị đau không a?”.

Mục Sam cắn cắn cái lỗ tai nhỏ của cậu dụ dỗ, “Sẽ không đau lắm đâu! Giống như mặt trước vậy, bắt đầu có hơi đau, một lúc sau sẽ rất tuyệt.”.

“Vậy có thoải mái như làm ở phía trước không?” Heo con ngốc ngây thơ hỏi.

“Đương nhiên a!” Thầy giáo đầu gối lộ đuôi sói.

Heo con ngốc liền ôm cổ sói, “Làm!”.

Thầy đầu gối đương nhiên rất vui vẻ a, nụ hôn nóng cháy vừa muốn hạ xuống, không biết người nào không nhìn được mà gọi điện thoại cắt ngang.

“Thật là đáng ghét!” Hai người đồng thời cảm giận quăng bốn thanh đao bằng ánh mắt qua cái điện thoại kia, đang tính toán lơ đẹp nó đi.

Mục Sam vươn người ra lấy cái điện thoại xem thử, “Của em!”.

Lại nhìn kỹ, trên màn hình hiển thị rõ ràng là hình ảnh heo cha anh tuần uy vũ?

“Cha!” Thầy đầu gối cùng heo con đồng thời la hoảng lên, ba chân bốn cẳng tách nhau ra ra, vừa hoảng vừa sợ, Kì Hạnh Chi nhận điện thoại, Mục Sam ghé tai vô nghe lên.

“Cha..... cha.....” Kì heo con như bị mất lưỡi, lắp ba lắp bắp trả lời.

Xem heo con nhà mình sợ quá kìa, đừng sợ đừng sợ nga! Thầy đầu gối đau lòng ôm ôm.

Heo cha ở đầu bên kia mất hứng chất vấn, “Sao giờ mới nghe điện thoại ? Từ tối hôm qua cho tới giờ lận!”

Ách, vị thầy giáo nào đó chợt dạ cúi đầu, đây là anh làm! Sợ có ai quấy rầy, cho nên tối hôm qua liền tắt máy, chỉ mới vừa mở chưa được bao lâu.

Kì heo con đã tự xem mình là người của thầy, đương nhiên sẽ không vô lương tâm mà đi bán đứng lão công, mặc cho cha hỏi, thủy chung bảo trì im lặng.

Heo cha đè thấp lửa giận, “Đừng nói là con ở bên tên thầy giáo Tiểu Mục đó?”

“Ân.....” Kì heo con thành thành thật thật đáp.

“Vậy bảo nó mang con về đây! Cha có việc phải nói với nó!”

“Vâng!” Mục Sam chủ động nói chuyện, “Lát nữa chúng con sẽ đến.”

Nếu như mình đã chiếm tiện nghi của heo con thì có bị trường bối của cậu ấy đánh một trận cũng phải thôi, huống chi anh còn muốn cùng heo con kết hôn a! Có một số chuyện làm rõ ràng sớm sẽ tốt hơn.

Ngắt điện thoại, heo cha trong lòng thầm kêu không ổn, sao chỉ mới có một ngày mà hai người đã dính vào nhau, hay là tối hôm qua tất máy là như vậy?

Ai nha! Này không được a, thật muốn bồng dả uyên ương quá.

Heo cha bưng bưng lửa giận, tên thầy giáo khốn kiếp ! Sao hần dám làm như vậy với tiểu Vận Phúc nhà ta ? Hần không phải là nên nêu gương tốt cho học trò sao ? Sao dám biết pháp mà phạm pháp chứ ? Còn chưa kết hôn, sao hần dám !!!

Heo cha tức giận đi đi lại lại trong nhà, hồn nhiên quên mất chính mình năm đó.

Bên này hai người vợ vợ vàng vàng thu dọn đi gặp người lớn, may mắn hôm qua thầy giáo đầu gối thủ hạ lưu tình, Kì heo con mặc dù xương sống thắt lưng có hơi đau, nhưng mà ngủ một giấc dài, đã có thể khôi phục năm sáu phần, trừ bỏ tư thế đi đường có chút không được tự nhiên, nhưng đứng yên một chỗ hoặc ngồi xuống vẫn là miễn cưỡng có thể làm được.

Mục Sam cầm quần áo đến cho cậu thay, heo con ngốc không cần thận dụng trúng cái giá vẽ, toàn bộ tranh trên giá bay xuống, lộ ra tám hình nhím con mặc đồ màu vàng phấn nộn đáng yêu nhưng gương mặt lại mơ hồ.

Rada bát quái của Kì Hạnh Chi lập tức lóe sáng, “Ai vậy?”

Hiện tại câu hoàn toàn tự cho mình là nửa kia của thầy rồi, thầy chính là sở hữu của cậu, sao có thể dễ dàng tha thứ cho việc trên lãnh địa của mình xuất hiện một sinh vật mang theo cảm giác thù địch như vậy được. Dù cho chỉ có hai tuổi cũng không được!

Mục Sam tuy rằng quyết định lựa chọn heo con, nhưng là mối tình đầu làm bạn hai mươi năm vẫn còn vài phần cảm tình, đau lòng đem tranh nhặt lên, “Sao em lại không cần thận như vậy ? May mắn không bị hỏng ! Dù anh có muốn họa lại cũng không họa được.”

Kì heo con một khi đã nhận được tình cảm của mình thì sẽ phi thường trung trinh, nhưng cùng lúc đó, con heo con này cũng phi thường ghen tuông! Lúc này dấm chua nổi lên, “Đó là ai vậy? Có phải là mối tình đầu của thầy không?”

“Đúng vậy!” Mục Sam phi thường thành thực thừa nhận, bỗng nhiên hưng trí bừng bừng nhắc tới, “Hạnh Chi, kỳ thật nói tiếp, Ngọc Hồ coi như là bà mai của chúng ta nga! Nếu không nhớ thương đến cậu ấy, sao anh có thể đến đây dạy học, nếu không đến đây dạy học, sao có thể quen được em đây? Đợi khi chúng ta kết hôn, cũng đem bức họa này để trong phòng đi! Thật hy vọng con của chúng ta sinh ra cũng đáng yêu như cậu ấy!”

Mục Sam chỉ nghĩ giữ tác phẩm này làm kỷ niệm, nhưng mà Kì heo con thì khác!

Cái gì? Cư nhiên để cho cậu cùng Ngọc Hồ chung một chồng ? Người nọ dù sao cũng đến trước, mà mình là kẻ đến sau, vậy chẳng phải mình là vợ bé sao?

Bình thường coi quá nhiều sách báo linh tinh khiến cho Kì heo con nhanh chóng có ý niệm kỳ quái.

Cậu không chút nghĩ ngợi xông lên trước, “Có em không có cậu ta! Có cậu ta không có em!”

Cái này có hơi quá phận a! Mục Sam tuy rằng tính tình rất hiền hòa, nhưng mà nếu đụng đến đạo lý thì khác.

“Hạnh Chi, đừng náo loạn! Chỉ là một đứa bé, em ghen cái gì ? Sao một chút độ lượng cũng không có? Nếu như không phải trong lòng nhớ thương đến cậu ấy, hai mươi năm qua anh sao có khả năng chỉ sống một mình ?” Trong lời nói của Mục Sam còn ẩn ẩn lộ ra một tia cô đơn cùng thương cảm.

Nhưng mà Kì heo con tức giận đến máu xông lên não cái gì cũng đều nghe không được, Trong đôi mắt của cậu chuyện này là không được, phi thường không được, tuyệt đối không được ! Người đã sa vào tình yêu, chẳng phải ai cũng đều vô lý như vậy sao?

Được lắm, anh dám nói tôi không độ lượng, nói tôi ích kỷ, là ghét bỏ tôi ! Kì Hạnh Chi giật lấy bức tranh ném xuống đất, dẫm lên loạn xạ, “Em mặc kệ! Thầy không được nghĩ đến cậu ta nữa!”.

“Em.....” Mục Sam tức giận, “Sao em lại vô lý như vậy?”.

Oa! Kì heo con thật bị thương, thầy cư nhiên vì vợ lớn mà chỉ trích cậu, cậu không muốn sống nữa! “Thầy là đồ đáng ghét!”.

Heo con sắc mùi dấm chua khóc nháo xông ra ngoài, Mục Sam tức giận đến không nói nên lời, con heo này! Thật đúng là heo!

105. Chương 105

Kì An Tu nói chuyện điện thoại xong, tâm tình buồn bực, lại không thể đi ra nói với mọi người, đành trốn trong thư phòng mà phát cáu, bỗng nhiên nghe được bên ngoài truyền đến tiếng la hét ầm ĩ.

“Xảy ra chuyện gì? Hạnh Chi con xảy ra chuyện gì vậy?” Đây là tiếng Diêu Nhật Hiền.

Heo cha lập tức vọt ra xem thì thấy tiểu Phượng hoàng nhà mình quần áo không chỉnh tề, trên chân vẫn mang đôi dép bằng vải bông đi trong nhà, khóc sụt sùi không còn hình tượng, nước mắt nói lung tung, “Tiền! Con không có tiền! Xe taxi!”.

May mắn mọi người trong nhà đã quá hiểu tiểu gia khóa ngọc nghé này, Kì Nhạc Chi mới nghe qua đã hiểu, khẳng định là ông anh mình gọi xe về nhà mà không có tiền, vội lấy ví chạy ra ngoài, “Để con!”

“Không cần!” Mục Sam đang móc ví ra trả tiền cho cả hai chiếc xe, sau đó đuổi tài xế đi.

Hai tài xế taxi nhìn nhau tỏ vẻ đã hiểu, này khẳng định là vợ chồng son cãi nhau rồi! Điềm đi điềm đến đều giống hệt nhau, xe lại gọi hai chiếc, thôi dù sao cũng có lợi cho chúng ta.

Thấy đứa con bảo bối khóc đến sưng đỏ cả mắt, bộ dáng đáng thương hề hề, heo cha lập tức nổi trận lôi đình, xắn tay áo xông lên túm lấy thầy giáo, “Họ Mục, sao mi dám khi dễ Hạnh Chi nhà ta?”.

Chẳng lẽ là hấn bá vương ngành thượng cung(= rape)? Này tuyệt đối không thể tha thứ!

Sự tình trước mắt như thế, đầu óc của heo cha cũng không còn minh mẫn nữa, không chịu ngẫm lại, nếu thật là như vậy, tại sao khi gọi điện thoại lại vẫn còn êm đẹp mà phải chờ tới bây giờ mới bùng nổ?

Heo ông chống gậy đi ra, “Đã xảy ra chuyện gì? An Tu con đừng xúc động, Hạnh Chi đừng khóc, ngoan ngoãn! Lại đây nói cho ông nghe.”.

Diêu Nhật Hiền tiến lên đem lão công kéo ra, “Trước tiên anh đừng gây phiền nữa, nghe bọn họ nói cho rõ trước đã!”

Lý trí của Diêu Nhật Hiền chưa mất, nếu như thực sự bị khi dễ sao Mục Sam còn chạy theo đến đây? Hơn phân nửa là cãi nhau thôi.

Kì Hạnh Chi chỉ chỉ Mục Sam, chu cái miệng nhỏ nhắn lên án, “Anh ta có mới nới cũ! A không, là có cũ ghét mới!”

Cái này nghĩa là sao? Kì Dân Hạo bắt đầu dĩ thử dài, đứa nhỏ ngọc này, ngay cả giận cái gì cũng không rõ ràng lắm! Nghĩ lại trước kia hình như đúng là như vậy, đôi khi chỉ cần có chút chuyện là nó đã khóc sụt sùi chạy về nhà. Ông âm thầm hạ quyết tâm, đứa nhỏ này sau khi kết hôn rồi nhất định không thể ở cách bọn họ quá xa, nếu không sẽ khiến cho mọi người rất lo lắng !

“Không phải như thế!” Mục Sam bị cha vợ túm cổ áo vẫn là rất khấn trương, đợi mẹ vợ đem cha kéo ra cũng chưa quên biện giải, “Rõ ràng là Hạnh Chi cố tình gây chuyện, bắt quá chỉ là một bức tranh, có gì quá đáng đâu?”.

“Nhưng mà thầy đã thích cậu ta hai mươi năm!”.

“Thì chỉ là thích thôi mà, đâu có thật sự ở bên cậu ấy, anh chỉ họa một bức lưu lại làm kỷ niệm cũng không được sao?” Mục Sam thân là thầy giáo, khả năng dạy dỗ người khác bắt đầu được thể hiện, “Hạnh Chi em suy nghĩ một chút đi, có phải bản thân mình cố tình gây sự không ? Anh yêu em, tương lai cũng muốn chung sống với em, nhưng điều này không đồng nghĩa với việc anh phải đem tất cả mọi thứ trong quá khứ quên đi sạch sẽ. Cũng giống như em, anh có thể yêu cầu trong lòng em chỉ có một mình anh, không được có cả cha, ba ba lẫn ông của em sao ? Đây đương nhiên là không có khả năng!”

Kì Hạnh Chi dường như bị thuyết phục một chút, nhưng vẫn phụng phịu đáp, “Bọn họ là người nhà của em chứ đâu phải là mối tình đầu của em!”.

Mục Sam nở nụ cười, kéo tay cậu hướng dẫn từng bước, “Em ăn dấm chua với một đĩa bé hai tuổi làm gì ? Muốn anh nói dối em là đã quên cậu ấy thì có ý nghĩa gì đâu ? Hạnh Chi, cậu ấy là quá khứ của anh, còn em mới là hiện tại và tương lai, em cần gì phải so đo tính toán với chuyện quá khứ ? Không lẽ em định đảo ngược thời không, trở lại quá khứ sao? Nếu nói như vậy, anh tình nguyện tin rằng em chính là cậu ấy, như vậy đã được chưa?”.

Kì heo con nhíu mày nghĩ nghĩ, “Vây cũng được! Hồi còn nhỏ em cũng rất đáng yêu!”.

“Được rồi được rồi!” Mục Sam xoa đầu của cậu, tràn đầy sủng nịch cười, “Vây em chính là cậu ấy, anh trước kia thích em, hiện tại lẫn tương lai vẫn là yêu thích em, được chứ?”.

“Được!” Kì heo con rất hài lòng, gật đầu thật mạnh, hắc hắc ngây ngô cười ôm lấy Mục Sam, “Nguyên lai thầy sớm như vậy đã bắt đầu thích em a?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Mục Sam ôm lấy cậu cũng rất vui mừng, “Vây em vui rồi chứ?”.

Rất vui! Heo con ngốc rất rất vui.

Tốt rồi, không cần người bên ngoài can thiệp, cặp đôi này đã tự mình hòa hảo. Kỳ thật Kì Hạnh Chi cũng không phải là một đứa nhỏ khó chịu hoàn toàn không biết suy nghĩ, chỉ là bởi vì một trận dấm chua làm cho máu nóng xông lên não, bây giờ có thầy dịu dàng dỗ dành cậu, cậu hạnh phúc còn không kịp, giận làm cái gì nữa?

Yêu thương lau đi nước mắt đọng trên mặt cậu, Mục Sam dịu dàng khuyên nhủ, “Sau này dù có giận đến thế nào cũng không được rời nhà trốn đi được không? Em khóc anh sẽ đau lòng, đi rồi anh càng lo lắng nga!”.

Ấn ấn! Cơn tức giận của heo con ngốc sớm đã bay đến chín tầng mây, vẻ mặt say mê lại ngọt ngào cọ cọ cái đầu nhỏ vào lòng thầy.

Người đứng bên cạnh nhìn không được, ngay cả Hà Gia Duyệt cũng lắc đầu, ông anh này sao lại ngốc đến thế ? Như vậy cũng muốn cãi nhau, như vậy mà đã hòa hảo? Quả thực là không thể tưởng tượng! Cậu xoa xoa cái bụng tròn vo âm thầm dưỡng thai, bảo bối à, con trăm ngàn lần đừng có giống bác hai ngốc của con nha!

“Đây là sao?” Heo cha nổi giận gầm lên một tiếng, mắt lóe hàn quang, “Mục Sam mi vào đây nói chuyện!”.

Ách, hai tiểu uyên ương hiện tại mới phát hiện nguyên lai bên cạnh còn có cả một đại gia đình đứng xem, nhất thời đỏ bừng mặt, cúi đầu cụp đuôi đi vào phòng, lại vẫn là tay trong tay song song ngồi cạnh nhau.

Mục Sam nhức đầu, đã lớn như thế này rồi nhưng anh là lần đầu tiên đi khấn cầu người khác, cũng không biết nên làm sao mới tốt, “Ách..... ông của Hạnh Chi, ba ba của Hạnh Chi, cha của Hạnh Chi, cháu..... cháu muốn kết hôn với Hạnh Chi.”.

Những lời này mọi người cũng không ngoài ý muốn, nhìn hai người bọn họ vẻ mặt nùng tình mật ý, khẳng định là ngày cưới đã rất gần.

Kì Dân Hạo ngồi ở giữa, siết cây gậy một chút, hỏi cháu mình, “Hạnh Chi, con đồng ý sao?”.

Đồng ý đồng ý! Kì Hạnh Chi cười đến mắt to híp lại thành hai đường thẳng, dùng sức gật đầu.

Kì Nhạc Chi âm thầm thở dài, anh à, dù anh có hận không thể sớm gả mình đi đến đâu thì cũng làm ơn đừng có biểu hiện rõ ràng như thế được không? Làm cho ông với cha thương tâm đến độ nào kìa?

Quả nhiên, ngay cả mắt Diêu Nhật Hiên cũng đỏ hoe, “Tiểu Hạnh Chi, con thật sự muốn kết hôn sao?”

Con heo ngốc nào đó hoàn toàn không thể biết được tâm tình của người nhà, còn cao hứng phấn chấn nói, “Con muốn nhanh chóng kết hôn, rồi nhanh chóng sinh cục cưng! Như vậy mới theo kịp tiến độ của ba ba a!”.

Diêu Nhật Hiên nhất thời đầu đầy hắc tuyến! Đứa nhỏ thú! Sao có thể nói ba mày như vậy chứ, “Ba đi cắt hoa quả!”.

Đem hoa quả trở thành con heo con kia, bầm bầm bầm!

Không để ý tới tiếng rầm rầm do dao chém lên thớt gỗ, lão bà nhà mình thôi cứ để từ từ an ủi sau, Kì An Tu trước mắt chú ý đến vấn đề quan trọng hơn, “Mục Sam, nếu cậu muốn cưới con tôi, vậy cậu rốt cuộc là người như thế nào, ít nhất cũng để cho chúng tôi biết một chút đi!”

Vừa nghe lời này, lỗ tai của cả nhà đều dựng thẳng lên, ngay cả diêu ngày hiên cũng ngừng tay, mắt cũng không chớp tròng Mục Sam! Mau thẳng thắn! Mau khai ra!

Chỉ có heo con ngốc không hiểu gì cả, còn ngốc hồ hồ hỏi, “Cha à, cha có làm không? Thầy chính là thầy a! Còn là ai nữa?”.

“Hạnh Chi, con không biết thì đừng có chen vào!” Kì Dân Hạo rất là uy nghiêm liếc mắt một cái nhìn cậu, “Tiểu Mục a, chúng ta biết cháu là một chàng trai tốt, nhưng mà cháu muốn chúng ta đem Hạnh Chi giao cho cháu, cũng phải khiến cho chúng ta yên tâm đúng không? Ông có thể nói trước, nếu như hai đứa muốn kết hôn, có thể. Nhưng mà ông kiên quyết sẽ không cho cháu mang Hạnh Chi rời khỏi chúng ta, muốn sống cũng chỉ có thể sống cạnh chúng ta thôi!”.

“Này đương nhiên có thể!” Mục Sam vội vàng cam đoan, “Cháu kỳ thật cũng thực thích đại gia đình như vậy, với tình cảm của Hạnh Chi dành cho mọi người, nhất định sẽ không rời xa nhà được, dù sao trong trường học cũng có phòng ở, đến lúc đó cháu sẽ xin phép cho ở lại trường học, cuối tuần thì về đây, mọi người xem, vậy đã được chưa?”.

Được! Kì heo con liên tục gật đầu, vậy thì vẫn giống như từ trước tới nay, cậu cũng dễ thích ứng.

Chiếm được cam đoan này, cả nhà heo mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục truy vấn tới vấn đề quan trọng, “Rốt cuộc cháu là người như thế nào? Sao chúng ta đều tra không ra chuyện trước bảy tuổi của cháu?”.

Mục Sam khẽ liếc nhìn mọi người một lượt, trong ánh mắt có chút ảm đạm, “Cháu..... Kỳ thật nhà của cháu..... quả thật có hơi phức tạp.....”.

“Nhà anh sẽ không là xã hội đen chứ?” Hà Gia Duyệt đột nhiên nghĩ đến một khả năng, khiến cho cả nhà đều khẩn trương lên.

Mục Sam nhíu mày, khó có thể mở miệng, “Nhà của tôi..... rất nhiều năm nay không có liên quan đến hắc đạo.....”.

Tức là nói, trước kia đã từng?

“Không thể được!” Diêu Nhật Hiên đứng ở phía sau, quơ dao phản đối, “Hạnh Chi theo cậu rất nguy hiểm!”.

“Em mau bỏ dao xuống!” Heo cha quay đầu rống lên, “Rủi như cắt trúng tay thì sao? Muốn nghe lại đây nghe!”.

Được rồi! Diêu Nhật Hiên bỏ dao lại, ngay cả đám hoa quả bị bầm nát cũng không rảnh quan tâm, vội vàng chạy lại ngồi vào bên cạnh lão công, mở to hai mắt nghe.

Thấy Mục Sam khó xử, heo con tỏ thái độ, “Thầy yên tâm, mặc kệ nhà thầy làm nghề gì em cũng nhất định sẽ kết hôn với thầy!”.

Trong đầu heo con đã bắt đầu ảo tưởng đến cảnh tượng cùng sinh cùng tử với thầy đầu gỗ trong mưa bom bão đạn, nga! Hảo kích thích nga!

Mục Sam một câu kéo cậu trở về với hiện thực, “Mọi người cứ yên tâm! Khi tổ tiên nhà cháu còn liên quan tới hắc đạo là vào thời Đại Minh, cách hiện tại đã vài trăm năm, Hạnh Chi theo cháu cũng không sẽ có nguy hiểm đâu!”.

A? Đại Minh? Vậy cậu đến tột cùng là người thế nào vậy?

Mục Sam ngập ngừng nửa ngày, “Kỳ thật cháu..... cháu muốn nói..... cháu không phải họ Mục, kỳ thật..... kỳ thật cháu họ..... Mộ Dung”.

“Cái gì?” Chợt nghe đến dòng họ hiếm thấy này, ngay cả heo ông bảo kinh phong sương, duyệt biến thể sự cũng không nhận được mà sợ hãi kêu lên, cả gương mặt già nua tràn đầy vẻ kinh hoàng, “Cháu là..... là hậu duệ của Mộ Dung gia kia sao? Người thừa kế duy nhất?”.

Vừa heo ông nói vậy, Mục Sam biết ông đã nhận ra, ngược ngừng gật đầu, “Chính là cháu.....”.

Hê hê, có ai coi truyện “Mộ Dung thế gia chi hoa sự” chưa? Tuy là ngôn tình nhưng hay lắm, nó cũng đề cập đến nhà Mộ Dung nè

106. Chương 106

Trong này có chỗ là Mục Sam, có chỗ là Mộ Dung Sam nhé, thỉnh đừng théc méc

Mộ Dung, là một họ hiếm ở Trung Quốc, cổ đại nguyên là bộ tộc du mục Tiên Ti ở phương bắc. Cũng từng thành lập ra quốc gia của chính mình, trong lịch sử còn sinh ra không ít nhân vật phong vân tiếng tăm lẫy lừng.

Đến năm Vĩnh Lạc thời Minh triều, Mục Sam, vốn tên là Mộ Dung Sam, tổ tiên của anh sinh ra một vị kỳ nhân.

Bỏ đi mục đích khai triều phục quốc, bỏ đi giấc mộng xưng bá thiên hạ, mang theo gia tài bạc triệu đi cùng đội tàu của Trịnh Hòa hạ Tây Dương ra hải ngoại kinh thương. Nguyên do trong đó đã không thể biết được, hoàn toàn bị chôn vùi dưới lớp bụi dày của lịch sử. Duy nhất có thể xác nhận là, vị Mộ Dung lão tổ này một khi đem tâm tư đặt lên việc kiếm tiền thì đó là một thiên tài kinh thương.

Tranh thủ người hải ngoại còn ngu muội, ông buôn bán kiếm lời không ít tiền. Quét ngang hắc bạch lưỡng đạo, ở nhiều quốc gia thu mua lãnh địa tư nhân của mình, nghiêm nhiên có một cung điện riêng, ngay cả hoàng đế cũng không để vào mắt, thật là uy phong lẫm lẫm.

Rồi thế hệ nối tiếp thế hệ, có một số con cháu cũng không chịu thua kém, bảo vệ và phát huy gia nghiệp. Nhưng lại xuất hiện càng nhiều con cháu giống như câu châm ngôn, phú bất quá tam đại (tương đương không ai giàu ba họ, không ai khó ba đời của mình)! Cờ bạc rượu chè, tiêu tiền như nước, dù cho gia nghiệp lớn đến đâu cũng bị lụn bại trong tay bọn họ.

Cứ thế mà đến hơn một trăm năm trước, cả gia tộc này ở hải ngoại chỉ còn một chi nhà Mộ Dung Sam là còn thịnh vượng như xưa, vẫn là phú khả địch quốc, còn lại tất cả đều đã suy tàn, chỉ có thể dựa vào nhánh này mà sống. Mà Mộ Dung gia thế đại tương truyền lại có một quy củ bất thành văn, phải không ngừng giúp đỡ người nghèo, còn viết thẳng vào gia quy, tuyệt đối không được sửa đổi.

Đã vậy nhà Mộ Dung Sam gia giáo cực kỳ nghiêm, chỉ được một chồng một vợ, cho nên đường con nối dõi rất gian nan. Đến đời ông nội của Mộ Dung Sam thì trong nhà đã là bốn đời đơn truyền .

Tộc nhân các chi khác như hổ rình mồi, chỉ hy vọng chi này sớm chết hết để nhanh chóng chia cắt gia sản. Mộ Dung gia vì muốn đập tan ảo tưởng của bọn họ, cuối cùng tự mình mở lệnh cấm, cưới ba người vợ, tổng cộng sinh ra bảy nam ba nữ.

Ông vốn tưởng rằng sinh nhiều con như vậy có thể cứu giữ được gia tộc, để nhánh của mình tiếp tục thịnh vượng, thế nhưng vẫn không tránh khỏi lòng người hiểm ác. Những kẻ thân thích kia nếu không phải dụ dỗ

các con ông chơi nhảy dù, thám hiểm hay tham gia những hoạt động nguy hiểm thì chính là lỗi kéo con ông vào con đường tà đạo.

Mộ Dung gia gia lại không thể đem con mình nhốt lại không cho tiếp xúc với người ngoài. Chính vì vậy mà mười đứa con của ông thì đã có đến bảy đứa chết trước tuổi trưởng thành vì đủ loại nguyên nhân ngoài ý muốn. Còn lại ba đứa thì một đứa bị người ta dụ dỗ hít thuốc phiện, một đứa bị lập bẫy hãm hại, trong lúc quần bách mà nhảy lầu tự sát. Cuối cùng chỉ còn lại có một mình cha Mộ Dung Sam là còn sống sót.

Bởi vì ông vừa sinh ra thể chất đã kém cỏi, sợ nuôi không lớn nên không dám tuyên bố ra ngoài. Đã vậy có một vị cao nhân xem bát tự, bảo rằng phải giao cho người không có quan hệ huyết thống mới có thể bình an nuôi lớn. Vì vậy liền đem ông giao cho một người hầu trung thành và tận tâm nhận làm cháu ruột mình mà nuôi dưỡng. Mộ Dung ba ba mới tránh được kiếp số, bình an thoát khỏi án tử. Mộ Dung mù mù cũng là bạn học của ông, chỉ là một người phụ nữ xuất thân từ một gia đình bình thường.

Mộ Dung gia gia cũng không phải là kẻ ngốc, chín đứa con của mình là đời, ông đương nhiên biết trong đó không bình thường, vốn định đem thân thể của đứa con út giấu kín để cho nó bình an mà sống, đợi đến khi mình mất mới tuyên bố chân tướng, lại người tính không bằng trời tính, nhiều năm qua bởi vì lao lực tinh thần, lại đau buồn vì cái chết của các con, ông phát hiện ra mình có một khối u ác tính, thời gian không còn nhiều.

Phải nói thêm rằng, trước khi Mộ Dung ba ba sáng tỏ mọi chuyện thì khi đó, bọn họ đã sớm có tiểu Mộ Dung Sam.

Khi Mộ Dung gia gia tuyên bố sự thật, các tộc nhân tức giận đến nổi điên! Nhưng kết quả kiểm tra DNA trước mặt, đành phải thừa nhận thân phận của hai cha con họ. Nhưng mà bọn chúng làm sao cam tâm cứ như thế vô duyên cớ vô cớ lại không chiếm được gia sản? Thừa dịp Mộ Dung gia gia bệnh tình nguy kịch, bắt đầu nhằm vào một nhà bọn họ gây bất lợi.

Mộ Dung ba ba cùng Mộ Dung mù mù từ nhỏ vốn sống an bình làm sao có thể đối phó được những chuyện này? Tuy rằng Mộ Dung gia gia đã bỏ rất nhiều tiền bảo vệ cho bọn họ thì vẫn có kẻ hở cho những kẻ kia lợi dụng.

Vào năm Tiểu Mộ Dung Sam được ba tuổi, cha mẹ trường kỳ sinh hoạt trong trạng thái căng thẳng tinh thần, muốn được thoải mái một chút, lén lút vào ngày cuối tuần, làm điểm tâm đánh xe muốn mang con mình ra ngoài chơi với chúng bạn. Không ngờ bị ai đó đem tin tức tiết lộ cho đám kẻ cướp phát rồ, những kẻ khôn nạn kia dùng súng tự động tính đem một nhà bọn họ bắt làm con tin để vơ vét một số tiền chuộc kếp xù.

Mộ Dung ba ba là một người có tính tình cương liệt, thà chết chứ không chịu khuất phục, cuối cùng bị bức đến độ mang xe lao xuống vách núi đen. Trong nháy mắt khi xe rơi xuống, ông mở túi khí trong xe ra quần lấy tiểu Mộ Dung Sam, lại hợp lực dùng sức đưa con giơ lên cao, hai người tất nhiên là lập tức ngã chết, nhưng tiểu Mộ Dung Sam gặp được kỳ tích mà còn sống.

Chuyện này bởi vì huyền não quá lớn, tuy rằng cực lực phong tỏa tin tức, nhưng vẫn là để lại phong phanh trong giới thượng lưu. Hai mươi năm trước Kỳ Dân Hạo trong một lần ngẫu nhiên mà nghe được bí ẩn về Mộ Dung gia tộc này, tất thấy mọi người đều cho rằng người thừa kế duy nhất của nhà Mộ Dung thật sự rất đáng thương, tuy rằng ngồi trên gia tài bạc triệu thì đã sao? Thân nhân cũng không có, mà chẳng biết có thể lớn lên được không. Vì vậy cũng không dám bàn tán nhiều, ngay cả Kỳ An Tu cũng chưa từng nghe nói qua.

Khi Mộ Dung gia gia đuổi tới hiện trường, nhìn thấy một mảnh thảm kịch kia thì ngất lịm đi, thiếu chút nữa liền như thể buông tay khỏi nhân gian. May mắn ông còn nhớ đến đứa cháu nhỏ nên mới gắng gượng mà sống tiếp.

Trải qua chuyện này, Mộ Dung gia gia khắc sâu trong nhận thức một chân lý, đem cháu mình giao cho một gia đình bình thường không còn an toàn nữa, mà giữ lại trong nhà lại càng không an toàn! Đợi đến khi mình đi rồi, một đứa bé ba tuổi đừng nói là bảo vệ cho gia nghiệp khổng lồ đó mà ngay cả mạng nhỏ còn khó giữ được!

Vì bảo vệ cho đứa cháu duy nhất, lưu lại một chút cốt nhục của mình, để cho nó bình an lớn lên, Mộ Dung gia gia trong lúc đầu hết đèn tắt lại là lúc phải ra sức suy nghĩ.

Kì gia nghe được đều rơi lệ, Kì Hạnh Chi đã dựa vào trong lòng Mục Sam mà khóc nức nở, ô ô, đầu gối của cậu hảo đáng thương nga!

Diêu Nhật Hiên giương đôi mắt hồng hồng nói, “Vây còn không bằng đem tiền tất cả đều quyên ra ngoài! Thật sự là tai họa!”.

Kì Dân Hạo liên tục lắc đầu, “Hài tử gốc! Nếu đem tiền tất cả đều quyên đi, những người đó có thể không ghi hận? Chỉ sợ người đầu tiên bị hại chính là tiểu Mục Sam!”.

Mục Sam nhận lấy khăn tay Kì Nhạc Chi đưa cho, lau nước mắt, ôm lấy heo con trong lòng bình ổn lại tâm trạng, mới nghẹn ngào nói, “Ông lúc ấy cũng đã định làm như vậy, nhưng sau đó đã nghĩ ra chủ ý khác.”.

Chủ ý của Mộ Dung chính là, di sản, đương nhiên là do cháu mình kế thừa. Nhưng mà, trước khi cháu ông trưởng thành thì gia sản sẽ do tất cả người trong gia tộc Mộ Dung.

Vì thế, Mộ Dung gia gia tỉ mỉ chọn lựa được ba mươi người tạo thành một nhóm giám hộ khổng lồ, lại để cho mấy trăm kẻ còn lại làm phụ tá.

Trên di chúc viết rất dễ hiểu, nếu tiểu Mộ Dung Sam xảy ra chuyện ngoài ý muốn chết đi, như vậy toàn bộ tài sản sẽ được quyên cho quốc gia. Ai cũng đừng nghĩ được lấy một phần một vắn! Mà nếu tiểu Mộ Dung Sam có sinh bệnh hay là đủ chuyện ngoài ý muốn mà nằm trên giường thì cũng giống như vậy, ngoại trừ chi phí chữa bệnh, toàn bộ chỗ tiền còn lại vẫn là quyên hết!

Mà nếu tiểu Mộ Dung Sam có thể bình an lớn lên, hơn nữa sống đến trăm tuổi thì đám tộc nhân hằng năm có thể nhận được những khoản tiền lợi tức kinh doanh khổng lồ.

Mà đợi đến khi tiểu Mộ Dung Sam được mười tám tuổi thì sẽ có quyền quyết định cuộc sống của mình, người bên ngoài không thể can thiệp. Trong đó còn có một điều quan trọng chính là, Mục Sam bắt đầu có quyền điều chỉnh việc phân chia lợi tức hằng năm cho các tộc nhân.

Như vậy, ai cũng không dám đắc tội Mộ Dung Sam, còn phải vất óc tìm mưu kế lấy lòng anh, cẩn thận bảo hộ anh, hy vọng anh vẫn bình an sống đến già.

Kì Dân Hạo không nhịn được gật đầu, “Ông của cháu nghĩ được biện pháp thật tốt!”.

Ông còn nhận ra được, ắt hẳn những người mà Mộ Dung gia gia chọn hoàn toàn không hợp nhau. Vì thế người khổng chế ta, ta kèm hãm người, ngược lại có thể bảo vệ cho cháu mình và tài sản trong nhà chu toàn, cũng để cho bộ mặt xấu xí của chúng lộ rõ trước mặt của Mục Sam, cho anh biết ai là thật lòng muốn tốt cho anh, ai là bởi vì các loại mục đích mà xun xoe quanh anh.

Nói xong chuyện cũ, Mục Sam thở một hơi thật dài mới nói tiếp, “Chuyện sau đó thì mọi người đều biết rồi, từ năm cháu được bảy tuổi thì đến một gia đình mà ông chỉ định sống một cuộc sống bình thường. Cha mẹ nuôi là người từng chăm sóc cho cha cháu một thời gian, bọn họ đều là người rất lương thiện giản dị, khi nhận nuôi cháu liền từ bỏ quyền giám hộ khoản gia sản khổng lồ kia, trừ bỏ sinh hoạt phí của cháu ra, cho tới bây giờ không hề đòi hỏi bất kỳ thứ gì từ cháu, cho nên ở nhà bọn họ, cháu rất bình an mà lớn lên.”.

“Này coi như là may mắn trong bất hạnh! Trên đời này vẫn là có người tốt.” Kì An Tu thổn thức không thôi, lại vẫn là lo lắng, “Nhưng mà, nếu cháu kết hôn với Hạnh Chi, những người đó có thể không đánh chủ ý lên cháu được sẽ chuyển mục tiêu qua Hạnh Chi không?”.

“Con không sợ!” Kì Hạnh Chi hai mắt đầm lệ lưng tròn cam đoan, “Thầy, em sẽ ở bên thầy a!”.

Trong mắt Mục Sam hàm chứa lệ quang, lại lộ ra một chút ý cười âm áp, “Hạnh Chi sẽ không uy hiếp đến bọn họ, bởi vì trong di chúc của ông có đặc biệt nói rõ. Nếu tương lai cháu kết hôn, vợ cháu chỉ có thể sống chung với cháu, cũng không có quyền kế thừa. Đây là lý do mà vì sao nhiều năm qua bọn họ không hề quan tâm đến phương diện này của cháu.”.

“Này thật tốt quá!” Kì An Tu yên lòng, tán thưởng không thôi, “Hạnh Chi nhà chúng ta cũng không cần tiền của nhà cháu, chỉ cần mấy người đó đừng gây phiền toái cho nó là tốt rồi!”.

Nếu không, con heo ngốc này không bị người ta khi dễ mỗi ngày khóc đến chết đi sống lại mới là lạ!

Mục Sam tự đáy lòng nở nụ cười, người một nhà này thật sự là người tốt! Loại sự tình này ắt hẳn sẽ làm cho người ta không thoải mái, không nghĩ tới bọn họ như thế thông tình đạt lý tiếp nhận tất cả. “Bất quá, Hạnh Chi tuy rằng không có quyền kế thừa, nhưng con của chúng cháu vẫn có.”

Diêu Nhật Hiên nhất thời lại khẩn trương lên, “Vậy nếu Hạnh Chi có cục cưng, bọn họ có thể mưu hại đến đứa nhỏ không?”

Mục Sam lắc đầu, “Bọn họ không dám. Nếu như đứa nhỏ có gì ngoài ý muốn, mặc kệ là nguyên nhân gì, tiền nhận được của bọn họ sẽ bị cắt bớt rất nhiều. Tương phản, nếu như chúng cháu sinh càng nhiều con, đứa nhỏ lại khỏe mạnh, tiền lãi hàng năm của bọn họ sẽ được gia tăng. Cho nên trừ phi cháu không có con, một khi có, bọn họ nhất định không muốn đứa bé gặp chuyện không may!”

Kì Dân Hạo thở dài, “Ông của cháu thật là vì cháu mà đã đem hết tâm lực của mình ra!”

Mắt Mục Sam lại đỏ, “Khi ông nội lâm chung có nói, phải để cho cháu hạnh phúc khoái hoạt khỏe mạnh bình an sống sót! Ông ở trên trời vẫn phù hộ cho cháu, chắc chắn là vì vậy mà cháu mới được gặp Hạnh Chi, gặp được cả nhà.”

Ông thật tốt, đáng tiếc không được gặp! Ô ô, heo con lại òa khóc.

Người lớn trong nhà bắt đầu cân nhắc, xem heo ngốc nhà mình một bộ không phải người này không lấy chồng, xem ra hôn lễ này không tổ chức sớm không được, nhưng rốt cuộc phải làm ra sao đây?

107. Chương 107

Kì An Tu vào lão ba liếc nhau, cuối cùng lên tiếng, “Vậy thì thế này đi! Hôn sự của hai đứa quyết định như vậy, nhà chúng ta cũng không cần yêu cầu lễ vật gì, chi phí cho hôn lễ nhà chúng ta sẽ lo hết tất cả, cháu chỉ cần lo liệu giấy tờ và thủ tục kết hôn với Hạnh Chi là được!”

“Chuyện này tuyệt đối không được!” Mục Sam nháy mắt đỏ mặt, liên tục xua tay, anh đâu phải còn nhỏ nữa, ít nhất cũng biết là mình “cưới” con của người ta, sao có thể để cho nhà mẹ đẻ ra tiền chứ?

“Chuyện hôn lễ thì mọi người cứ ra yêu cầu, dù sao đi nữa cháu cũng sẽ cho người đến chuẩn bị. Dù gì nhà cháu cũng không có người lớn, trừ cha mẹ nuôi ra, mấy người còn lại mọi người không cần thiết phải quan tâm đến!” Mục Sam lời này nói phi thường kiên quyết, nói sao đi nữa, anh cũng là chủ nhân của một gia tộc lớn, lại lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, khả năng quyết đoán đương nhiên vẫn phải có.

Như vậy cũng tốt, hai cha con Kì gia liền quyết định, hôn sự tổ chức nhanh chóng mà đơn giản là được!

Diêu Nhật Hiên có ý kiến, “Hạnh Chi còn có nửa năm đã tốt nghiệp, đợi đến khi tốt nghiệp hẵng kết hôn không được a?”

Đương nhiên không được! Heo cha liếc nhìn thẳng con ngốc đang chui vào trong lòng một tên đàn ông khác, đợi đến nửa năm sau chắc cái bụng to vượt mặt rồi quá!

Là lão phu lão phu nhiều năm với nhau, Diêu Nhật Hiên nhìn ánh mắt kia của heo cha liền nhận thấy có điểm không bình thường, lại nhìn qua đứa con, khẽ cau mày, “Hạnh Chi, con vào trong này với ba!”

“Làm gì ạ?” Heo con luyến tiếc rời khỏi vị trí trong lòng người ta.

Diêu Nhật Hiên hung hăng trừng mắt nhìn con, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Pha trà! Cắt hoa quả! Mục Sam đến đây lâu như thế, con không cho cậu ta uống một ly nước sao?”

Đúng nga! Đầu gối của cậu nói chuyện lâu như thế vẫn không có uống nước a! Pha trà, cắt ít trái cây đi! Heo con vội bật dậy, không ngờ động đến thắt lưng đau nhức, mặt nhất thời nhả lại như khi ăn ớt.

Có nhiều người lớn ở đây, Mục Sam không dám lộ ra, đành chỉ có thể sờn sờn nhẹ nhàng xoa xoa thắt lưng Kì Hạnh Chi mà an ủi.

Nhưng chỉ cần động tác đơn giản như vậy cũng lộ ra ái muội quá rõ ràng.

Diêu Nhật Hiền nghiêng răng nghiêng lợi, kéo con vào trong nhà bếp, đóng cửa lại, “Nói! Con và cậu ta không phải là.....”.

Kì Hạnh Chi hoảng sợ, ngốc nghếch hỏi, “Là cái gì?”.

Diêu Nhật Hiền cốc cho thẳng con ngốc một cú thật mạnh, từ hàm răng nghiêng chặt bật ra một câu, “Con để cho người ta chiếm tiện nghi phải không?”.

Ách, Kì Hạnh Chi có điểm chốt dạ, nhưng lại không phục cú đầu, bĩu môi, “VẬY ba ba với cha..... còn không phải sớm đã có anh cả với con a?”.

Không thể chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, còn dân chúng không được đốt đèn đi? Heo con ngốc yếu ớt biện hộ, “Dù sao chúng con cũng sẽ kết hôn mà.....”.

Diêu Nhật Hiền đỏ bừng cả mặt mũi, nửa là tức giận, nửa là quẫn bách! Con nói đúng, thượng bất chính hạ tắc loạn, chỉ trách con heo háo sắc kia ! Giờ thì còn nói được gì ? Thôi thì sớm cho chúng nó kết hôn chứ sao!

Vẫn khó chịu vô ốt thẳng con một cái, “Coi như con là thằng ngốc gặp may ! Sau khi kết hôn lo mà tu tâm dưỡng tánh đi, đừng có lười biếng như cũ, biết không?”.

Biết! Heo con được thầy đầu gối dạy dỗ, một chút cũng không lười như xưa nữa, chính là ngẫu nhiên lâu lâu hơi lén lười mà thôi! Mà thầy đầu gối cũng coi như mắt nhắm mắt mở cho qua, thậm chí coi như đây là biểu hiện đáng yêu.

Cơm chiều xong, vừa trở về nghe nói tin vui, Kì An Na tính toán để Kì Hạnh Chi ở lại trong nhà, đợi kết hôn xong mới dọn ra ngoài. Nhưng mà Kì Hạnh Chi lập tức giương cao cái miệng nhỏ nhắn, “Con muốn về nhà với thầy!”.

Thật sự là phượng hoàng hướng ngoại! Heo cha trợn trắng mắt nhìn thẳng con, nhanh như vậy đã đem cái chỗ chỉ mới ở được vài ngày với tên đàn ông này coi như nhà mình, “Thôi đi thôi đi! Sau này không có việc gì thì đừng tắt máy, khi nào gọi thì về!”.

Câu cuối cùng là ngầm nói cho Mục Sam, khiến cho tiểu thầy giáo xấu hổ đỏ mặt, kéo tiểu Tiểu Phượng hoàng nhanh như chớp chạy mất.

Tuy rằng hành động này có chút không hợp lễ nghi, nhưng mà nếu bắt anh và heo con ở riêng, kia mới rất tàn nhẫn có phải không? Bọn họ vừa mới bắt đầu cuộc sống hạnh phúc a!

Từ đêm đó bắt đầu, chuyện kết hôn đại sự của heo lão nhị được khẩn cấp tiến hành. Cùng lúc đó, cuộc sống bi thảm của heo cha cũng bắt đầu, bởi vì tức giận hấn không thể làm gương tốt cho con cái, Diêu Nhật Hiền lại một lần nữa đem hấn đá ra khỏi phòng ngủ.

Heo cha thật là thống hận a! Thằng con chết tiệt, mi tùy tiện kiếm tìm cái cớ gì mà chẳng được? Để làm chi kéo lão tử xuống nước cùng a? Sớm biết vậy ta không sinh thẳng con thối nhà mi ra, không thương mi một bữa!

“Hiên Hiên, tha thứ cho anh được không?”.

“Không tha!”

Heo cha ra ngoài tìm viện binh, “Lão ba, giúp con khuyên tiểu Hiên đi!”.

Trả lời của heo ông là lấy gậy đập hấn, “Cái thằng nghiệt tử này! Mày không tốt thì thôi, lại còn làm hư bọn nhỏ!”

Ô ô..... Heo cha quả thực so với đậu nga còn oan hơn! Khi sinh cháu sao ba không nói, bây giờ còn vui sướng khi người gặp họa. Thật sự là phụ không từ, tử không cười! Còn có ai đáng thương hơn hấn không?

Động tác của Mục Sam cũng thật mau, mới ngày thứ ba đã có một đoàn luật sư khổng lồ đến tìm đại diện pháp luật của Kì gia, Kì An Na.

Đối mặt với một đám đồng nghiệp tinh anh, dù là heo cô quen đối mặt với sóng to gió lớn cũng có chút choáng váng, bất quá chỉ là thủ tục kết hôn, có cần nhiều người đến thế sao?

Người đứng đầu của đối phương cũng là một mỹ nhân, bất quá là mỹ nhân vào bốn mươi năm trước. Bà cô ấy không chút nào hàm hồ chỉ huy thủ hạ, mở ra một cái cặp khóa bằng mật mã, “Trong này là những thứ cần thiết cho việc đăng ký kết hôn, đồng nghiệp thân mến, tôi đề nghị cô tốt nhất là nên tìm thêm mấy người giúp đỡ, bởi vì Mộ Dung Sam tiên sinh ở mấy chục quốc gia đều có thân phận hợp pháp, mà ông ấy yêu cầu, là mỗi một thân phận đều phải tiến hành đăng ký kết hôn hợp pháp với Kỳ Hạnh Chi tiên sinh.”

Heo cô nhất thời cứng đờ, nửa ngày không hít thở được. Trời ạ! Tiểu Phượng hoàng nhà mình không chỉ gả một lần mà phải gả mấy chục lần! Heo cô nhanh chóng phân phó người trong văn phòng luật ngừng hết công việc đang làm, lại đây hỗ trợ.

Bà cô già đếm đếm người, lại cau mày, “Tuy rằng Kỳ Hạnh Chi tiên sinh không thể được nhận bất kì phần tài sản nào của Mộ Dung tiên sinh, nhưng mà con của bọn họ sẽ có. Cho nên Mộ Dung tiên sinh yêu cầu, tất cả tài sản thuộc sở hữu của ông ấy sẽ được luật sư hai bên chúng ta song phương kiểm kê công chứng. Đây là nhóm đầu tiên, nhóm thứ hai phụ trách mảng kinh tế sắp tới, tôi đề nghị cô nên tìm thêm người đến hợp tác.”

Heo cô ôm trán thở dài, quả nhiên gả phượng hoàng không giống như người bình thường!

Sau khi đoàn luật sư hùng hậu tới triển khai vô cùng rườm rà đủ loại trình tự pháp lý, đoàn giám hộ cùng đại bộ phận thành viên khổng lồ của Mộ Dung gia cũng đi máy bay tới thành phố này, nghỉ chân tại khách sạn sáu sao, yêu cầu được gặp mặt Kỳ gia. (móa nó, xài tiền người ta mà còn láo, chơi sáu sao==)

Mục tiêu của bọn họ chỉ có một: Chính là lấy thể chất đặc thù của Kỳ Hạnh Chi ra, bảo rằng sẽ không tốt cho người thừa kế sau này của đại gia chủ, yêu cầu hủy bỏ hôn sự.

Diêu Nhật Hiên tức giận đến nổi trợn lồi đình, ai dám xem thường tiểu Vận Phúc nhà ta? Diêu Nhật Hiên xắn tay áo lên chuẩn bị lao đi cãi nhau. Nhưng heo ông ngăn Diêu Nhật Hiên lại, không cần cố kị người mang thiệp vàng đang còn ở đó, liền ném thẳng cái thiệp vào thùng rác, “Bọn chúng là cái thứ gì chứ? Bất quá chỉ là một đám muỗi hút máu, không có tư cách nói chuyện với chúng ta!”

Mục Sam biết được tin tức này, lập tức mang theo luật sư tự mình đi một chuyến, chém đinh chặt sắt tuyên bố, “Những ai đến đây, năm nay tiền lãi toàn bộ hủy bỏ, phân cho người không đến. Ai còn dám tiếp tục phản đối, sang năm tiền lãi tiếp tục hủy bỏ.”

Một câu, thành công ngăn chặn hết đám người có ý đồ phá rối, ngoan ngoãn chuồn mất.

Lo lắng gia đình đặc thù của Mục Sam, cũng là vì để cho cuộc sống sau này của bọn họ không bị quấy rầy, hôn lễ của Kỳ Hạnh Chi được tận lực đơn giản.

Trong danh sách khách mời trừ bỏ bạn bè thân thiết của Kỳ gia, đồng nghiệp của Mục Sam, cha mẹ nuôi của Mục Sam và người nhà họ Kỳ, không có bất luận kẻ nào biết được thân phận thật của Mục Sam.

Hôn lễ chuẩn bị rất nhanh, đợi cho heo cô dẫn dắt nhân mã tăng ca thêm giờ làm, ác chiến suốt một tháng với đồng văn kiện pháp lý chồng chất như núi, cuối cùng giao ra một phần đáp án hài lòng, hôn lễ có thể chính thức tiến hành rồi.

Kỳ An Na luật sư bởi vì một tháng gian khổ lao động, thành công giảm béo, khôi phục thân hình gần như trước khi kết hôn, làm cho mọi người mở rộng tầm mắt, cô cũng phi thường hài lòng. Vốn muốn mượn chuyện này mà tuyên truyền cho thẩm mỹ viện nhà mình, đáng tiếc bảo trì không đến nửa năm, lại được siêu đầu bếp Trần Vô tỉ mĩ nuôi nấng, nhanh chóng béo lên. Bởi vì siêu đầu bếp Trần Vô cho rằng, vẫn là mập mạp có vẻ đáng yêu hơn, ôm lấy cũng thoải mái, gầy xuống thật sự là rất khó chịu!

Kì heo con sắp sướng đến phát điên rồi!

Này đương nhiên không phải bởi vì gia sản của Mục Sam, nói thật, Mục Sam có bao nhiêu tiền, cậu tuyệt không cảm thấy hứng thú, nhìn đồng giấy tờ pháp lý dày cộp kia, chuyện duy nhất cậu biết làm, chính là ở chỗ trống kí tên, kí tên, lại kí tên! Đến nỗi bên trong là nội dung gì cậu cũng chẳng buồn quan tâm.

Làm Kì heo con mừng rỡ như điên là, hôm nay cậu cuối cùng cũng được thử lễ phục! Quần áo mới a! Lại còn là từ tay nhà thiết kế nổi tiếng mà heo con ngưỡng mộ!

Vốn theo như ý nghĩ của Mục Sam, chỉ cần hai người được ở bên nhau, dù có mặc áo sơ mi quần bò hành lễ đều được, nhưng mà heo con rất muốn, nên cho cậu một cơ hội thực hiện giấc mơ.

Bất quá chỉ có một bộ đồ mới mà đã khiến cho heo con thỏa mãn thành như vậy, Mục Sam thật sự cảm thấy rất hạnh phúc. Kỳ thật anh còn chuẩn bị một lễ vật đặc biệt, bất quá phải chờ tới ngày kết hôn mới cho heo con. Anh đắc ý âm thầm cười, heo con nhất định sẽ thực thích !

Reng..... Điện thoại vang lên, là Diêu Nhật Hiền

“Hạnh Chi, các con đi thử đồ xong chưa? Nếu xong thì về nhà nhanh đi! Anh của con về rồi, còn mang theo quà mừng nữa.”

Kì Hạnh Chi lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, anh cả rất ít khi xuất thủ tặng đồ, một khi xuất thủ tặng đồ, khẳng định đều là thứ tốt, nhanh trở về thu lễ vật thôi!

Mục Sam cũng có chút tò mò, nghe đồn đây là thiên tài của Kì gia, ông anh cả thần thánh này rốt cuộc là người như thế nào, anh vẫn chưa gặp mặt!

Vừa mới vào trong nhà, giống như có camera đặt sẵn mà biết được, một chiếc trực thăng nhỏ chở theo một cái giỏ hoa nhỏ, chuẩn xác mà nhanh chóng bay đến trước mặt Kì Hạnh Chi.

Mục Sam sắc mặt đại biến, tại sao lại giống cái máy bay của anh trai nhím con vậy?

Kì Hạnh Chi cao hứng phần chần chạy tới, xem chút nữa đâm thẳng vào máy bay, may mắn người điều khiển máy bay động tác rất mau lẹ, máy bay vọt thẳng lên trên, nhanh chóng tránh thoát được vận mệnh thành sắt vụn.

Trong lăng hoa nhỏ vang lên tiếng mắng, “Cái thằng ngốc! Sao lớn thế này vẫn không khôn ra được? Em ngoan ngoãn đứng yên một chỗ không được sao? Mỗi lần đều nhào tới trước, nếu không phải anh trai mày thông minh, trang bị sẵn camera cho máy bay, đụng trúng đầu lại khóc um sùm!”

Cách mắng chửi này..... sao quen thuộc như thế? Mục Sam trong lòng ẩn ẩn có dự cảm, dường như có chuyện gì sắp xảy ra, tìm đập thành thịch.

Kì Hạnh Xhi le lưỡi, lại vẫn là vô cùng cao hứng bắt lấy cái rối nhỏ mà máy bay đưa tới, “Anh cả, anh cho em thứ gì vậy?”

Vẫn là giống như xưam trong rối là một chú nhím bong lông xù cực đáng yêu, Kì Hạnh Chi chọc chọc cái bụng con nhím, “Trong này là cái gì vậy?”

Hóa ra là một tấm chi phiếu, tiếng nói trong lăng hoa tiếp tục uy hiếp, “Sau này em về nhà cho anh nuôi! Dám không nghe lời, sẽ cắt tiền xài vật!”

Kì Hạnh Chi hai mắt sang bừng lên, “Anh à, anh về nhà làm sao?”

Không trở về không có biện pháp nha! Hiện tại cha với ba ba đã hơi lớn tuổi rồi, mà cha căn bản không thể tập trung cho công việc, ba ba là sản phụ cao tuổi, Kì An Chi cũng rất đau lòng. Hy vọng cha có thể luôn ở bên cạnh chăm sóc cho ba ba, hơn nữa nghe nói quả táo bự kia cũng đã trở về tiếp quản xí nghiệp Đường thị, hẳn cũng nên quay về thôi.

Máy bay vòng vào trong, Mục Sam thấy một thanh niên tuấn mỹ mà lãnh khốc đi ra, bề ngoài cơ hồ giống Diêu Nhật Hiền như đúc, nhưng cả người lại phát ra khí thế cường đại, tà nghệ nhìn Mục Sam, ánh mắt kia tựa như xuyên qua mắt anh mà nhìn thẳng vào trong nội tâm, khiến cho người ta không dám chạy trốn.

Mục Sam biết ông anh vợ đang kiểm tra mình, thần nhiên ngênh đón ánh mắt của hắn.

Kì An Chi hơi vuốt cằm, xem như miễn cưỡng thông qua. Trong lòng lại nói thầm, tên ngốc này, cùng với đứa ngốc nhà mình, ở bên nhau, coi như cũng hợp!

“Anh ơi!” Kì Hạnh Chi vui vẻ ra mặt cầm tờ chi phiếu nhào tới, “Sau hi em kết hôn mỗi tháng có thể có bao nhiêu tiền tiêu vật?”

“Coi biểu hiện của em đã!” Kì An Chi xoa xoa đầu em, nhéo nhéo má cậu, “Ngay cả Vận Phúc ngu ngốc cũng có người yêu, thật sự là không có thiên lý!”

Cái gì? Cậu ta đang nói gì? Mục Sam kích động đến độ tim muốn vọt ra khỏi ***g ngực, cậu ta gọi heo con là gì?

Hôm nay bạn đi trực cơ quan, từ sáng đến chiều chả có gì làm, chắc sẽ mần được nhiều đó, cơ mà cái bàn phím của cơ quan bạn đánh word tốc độ hem được cao vì mấy cái lỗi trong word a

~nếu ai thấy có lỗi thì alo nhé

108. Chương 108

Kì An Chi cau mày, một lần nữa đánh giá ông em rể tương lai, anh ta xảy ra chuyện gì? Sao vậy đột nhiên về mặt đồ bưng, kích động vụn phần vọt tới trước mặt mình, lắp bắp hỏi, “Anh..... anh vừa rồi gọi em ấy là gì?”

Cái gì mà gọi là gì? Kì An Chi không hiểu lắm, cau mày đáp “Gọi là Vận Phúc ngu ngốc thì sao?” Chẳng lẽ người dám vì chuyện này mà định đánh nhau với ta? Kia vừa lúc, thử xem thân thủ của người.

“Không phải Ngọc Hồ sao?” Mục Sam trong mắt hiện lên một tia thất vọng, chẳng lẽ không phải là heo con?

Kì An Chi ngao ngán liếc thẳng em ngốc nhà mình một cái, “Đứa ngốc này nói với anh nhũ danh của nó là Ngọc Hồ à? Nó xạo đó! Cái tên Ngọc Hồ là do thằng nhóc này hồi còn nhỏ nói ngọng gọi, lớn lên không dùng nữa. Nhũ danh của nó là Vận Phúc cơ, may mắn và hạnh phúc! Thật là, nhũ danh này có gì không tốt, luôn muốn sữa, có ngây thơ không?”

Nhũ danh đáng xấu hổ bị nói ra, Kì Hạnh Chi bĩu môi, cảm thấy rất mất mặt. Nhưng đừng phải ông anh cường hãn này, cậu một chữ cũng không dám nhiều lời. Đây chính là kim chủ sau này của cậu, này không thể trêu chọc a. Nhưng không để ý đến chuyện trước đây mình phát âm sai.

Mục Sam lúc này đã kích động đến nói năng lộn xộn, gắt gao siết chặt tay anh vợ, “Chúng ta..... chúng ta có phải trước đây đã từng gặp nhau? Anh tới tìm em trai, tôi ôm nhím con, anh còn điều khiển máy bay đồ chơi, trên tay em ấy còn có một cái đồng hồ, không là máy truy tìm!”

Cho dù nghe đối phương nói năng lộn xộn, nhưng Kì An Chi vốn trí lực siêu quần, trí nhớ siêu phàm nghe ra một tia manh mối, nghĩ nghĩ, hỏi anh, “Không phải anh là thằng nhóc trước đây công viên xem chút nữa ôm em trai tôi đi mất chứ? Nó thường xuyên chạy lung tung lắm, cho nên tôi mới phải cải tiến đồng hồ của nó thành máy dò tìm từ xa, chỉ cần vượt qua một phạm vi nhất định sẽ tự báo động để có thể tìm được nó!”

“Chính là tôi! Chính là tôi!” Mục Sam cao hứng miệng cười rộng đến tận mang tai.

Trời ạ! Chẳng lẽ thật sự là cha mẹ đã mất phù hộ cho anh, giúp cho anh sau hai mươi năm tìm được nhím con của mình?

Tuy nói Mục Sam đã hạ quyết định quyết tâm nắm tay heo con đi suốt cuộc đời, nhưng mà không phải hoàn toàn không có tiếc nuối. Nhím con như đóa phù dung sớm nở tối tàn trong thời thơ ấu đau đớn bi thương của anh, tựa như ánh sáng trong đêm đông giá rét, sưởi ấm tâm hồn anh, giúp anh sống tiếp hai mươi năm, trong lòng vẫn tồn tại hy vọng sống mà không thương tâm như trước.

Nghe Mục Sam kể chuyện xong, Kì gia bình tĩnh đại ngộ cũng là cảm khái ông trời tạo hóa trêu người.

Cao hứng nhất chính là Kì heo con, vốn chính là thầy đem mình coi như là Ngọc Hồ, không ngờ bản thân mình lại là người đó thật!

Này.....này còn biết nói gì đây?

Heo con vui mừng ôm lấy Mục Sam nhảy nhót chẳng khác nào đứa bé ba tuổi được cho kẹo!

“Tốt quá thầy ơi!” Kì Hạnh Chi không quan tâm đến mọi người xung quanh giương cao cái miệng nhỏ nhắn ôm đầu gối của cậu cuồng hôn.

Mục Sam cũng hoàn toàn phóng xuất ra tính trẻ con, ôm thắt lưng heo con xoay vòng quanh sân.

Mọi người đều mỉm cười, “Nhìn hai đứa nó thật tốt!”.

Một đôi ngốc! Kì An Chi không cho là đúng bĩu môi, “Sớm biết có hôm nay, lúc ấy con sẽ không đuổi theo, mặc cho anh ta đem cái đứa ngốc đó mang đi, chúng ta cũng đỡ phải lao tâm biết bao nhiêu!”.

Nét mặt già nua của heo ông cười thành một đóa hoa, “Nói cũng không hẳn là như thế, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng !! Duyên phận thế nào, thật sự là duyên phận!”.

Heo lão đại nghe xong lại âm thầm kinh hãi, hẳn cùng người nào đó luôn gặp ghèngh, chẳng lẽ là bởi vì bọn họ chia tay không đủ lâu, cách nhau không đủ xa tạo thành? Nhưng đến bây giờ cũng đã ba năm, chẳng lẽ sẽ không có thể có kết quả ? Kì An Chi lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Đây không phải chỉ bằng chỉ số thông minh, chỉ cần dùng khí không thể buông tay là có thể đủ giải quyết vấn đề, nhìn hai đứa em bên người đều có người yêu làm bạn, cười đến hạnh phúc lại thỏa mãn, nếu nói heo lão đại một chút không tích, đó là giả .

Nhưng mà mùa xuân của mình, khi nào mới có thể đến đây?

Dường như tâm linh tương thông, Diêu Nhật Hiên khi nhìn thấy đứa con lớn nhất im lặng đi đến bên cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, vô tình bắt được mặt ưu thương thoáng qua trong đáy mắt.

Đứa nhỏ này, có tâm sự!

Kì An Tu rất nhanh cũng theo đường nhìn của Diêu Nhật Hiên mà nhận ra, thấp giọng ở bên tai nói, “Kích thích nó một chút cũng tốt, An An cũng nên tìm đối tượng rồi.”.

Cảm giác mẩu tử liền tâm làm cho Diêu Nhật Hiên lắc đầu, tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng mà Diêu Nhật Hiên có thể cảm nhận được, An An không phải vì không có người yêu mới xuất hiện cảm xúc như vậy. Mà dường như là đã chìm trong thống khổ nào đó, hơn nữa loại thống khổ này tựa hồ không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Nhưng rốt cuộc là vì điều gì chứ? Ngay cả Diêu Nhật Hiên cũng đoán không ra đáp án . Hơn nữa, Diêu Nhật Hiên không phải lần đầu tiên quan sát thấy con có cảm xúc này, cũng không chỉ một lần thử trao đổi. Nhưng mà Kì An Chi thật sự là che dấu quá tốt, một chút tin tức cũng không chịu lộ ra.

Diêu Nhật Hiên thở dài, tay vuốt ve cái bụng đã nhô cao: “Mấy đứa à, các con trăm ngàn lần không cần học anh cả a! Ba của mấy đứa tuổi đã lớn, không thể thêm phiền não a!”

Nhóm tiểu bảo bảo thề thề, đập mấy cái cam đoan, “Chúng con cam đoan sẽ ngoan! Không làm cho ba ba hao tổn tâm trí, nhiều nhất làm cho ba ba phiền lòng mà thôi!”(=)))

Đến khi Kì heo con hưng phấn đủ, mới nhớ ra một vấn đề, “Thầy, vậy thầy là thích em hiện tại hay là của quá khứ?”.

Ách..... Vấn đề này thật không dễ trả lời nga!

Thầy Mục Sam hơi bị lo lắng a, nếu nói thích nhím con trước kia vậy heo con nhất định sẽ tức giận. Cho nên anh đáp nước đôi, “Trước kia lẫn hiện tại đều giống nhau!”.

Kì heo con không hài lòng, “Sao lại giống nhau? Trước kia anh đợi em hai mươi năm, nhưng mà gặp được em chưa đến nửa năm đã kết hôn, anh có mới nói cũ!”.

Thầy Mục Sam một đầu hắc tuyến, trước kia còn bảo anh có cũ ghét mới, nhanh như vậy lại chuyển thành có mới nói cũ, sao trong cái đầu nhỏ này lại có lăm thứ bát quái thế này!

Thầy giáo nhỏ nhân châu chuyển động, đem bóng cao su đá trở về, “Vậy em cảm thấy anh thích ai? Cả hai đều là em, em làm trọng tài là tiêu chuẩn nhất.”.

Kì heo con cũng nghiêm túc nghĩ nghĩ, thầy đến tốt cùng là yêu ai hơn nhỉ?

Nhưng mà cậu tự hỏi chưa được bao lâu đã bị cắt ngang, thầy đầu gỗ cũng không phải là đầu đất, mặc kệ cậu ra kết luận nào, cuối cùng cũng sẽ gây gỗ với anh.

Đem mâu thuẫn tiêu diệt từ trong trứng nước, Mục Sam cho rằng phương pháp chính xác nhất đương nhiên là tự thể nghiệm. Dù sao hiện tại là ở trên giường, thời gian lại là buổi tối, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, không bằng làm chút gì tiêu hao tinh lực lẫn nhau còn tốt hơn.

Thế là, Kì heo con đang ghé vào trên giường tự hỏi nhân sinh đại sự liền cảm thấy trên mông xuất hiện một cái bàn tay to, không ngừng xoa nắn hai cánh mông đầy thịt.

“Đừng có náo loạn! Em đang nghiêm túc suy nghĩ mà!”.

Là bởi vì em đang nghiêm túc suy nghĩ mới càng muốn ồn ào! Lực đạo trên hai tay càng tăng mạnh thêm khơi gợi *** của heo con.

Thân thể đã từng trải qua cảm giác mất hồn nhanh chóng bị khiêu khích nổi lên hỏa dục, hoa huyết bắt đầu ướt ướt, ngay cả hậu huyết từng trải qua dạy dỗ cũng bắt đầu có ý thức hé ra hợp lại.

“Tiểu Vận Phúc, hôm nay chúng ta đối tư thế mới được không?” Thanh âm trầm thấp từ tính của Mục Sam rót vào lỗ tai Kì Hạnh Chi đầy mê hoặc, đã muốn xoay người cười ở trên người Kì Hạnh Chi, bắt đầu đại quý mô quý rầy.

“Không..... Không cần!” Cự tuyệt thật sự vô lực, Kì Hạnh Chi âm thầm căm tức, từ khi biết được nhũ danh của cậu, tên thầy đầu gối này dường như niệm không đủ, không ngừng ghé vào lỗ tai cậu lái nhải.

Này còn không phải rất đáng giận, đáng giận nhất là tập tranh đông cung tổ truyền của nhà thầy đầu gối ! (tổ truyền ??? ÔvỐ)

Đương nhiên heo con ngốc không nghĩ đến chuyện tra xem tại sao thầy lần đầu tiên cùng với cậu lại có thể thuần thực như thế, thật ra là Mục Sam chính mình chủ động giao ra.

Trước đây anh ở trong biệt thự cổ của dòng họ, trong đó có cất giấu rất nhiều thứ của tổ tiên truyền lại từ đời của lão già. Long dương bí diễn một trăm lẻ tám thức quả thật là đồ tốt, sau khi anh nhận ra được tính hướng của mình liền lập tức tiến hành khắc khổ nghiên cứu, chiêu chiêu thức thức nhớ kỹ trong tâm. Nghe nói là do đời thứ nhất Mộ Dung lão tổ lưu lại, cũng không biết là ổng có phải cũng tìm được một tiểu Phượng hoàng, không, chứ không sao lại có thứ trân bảo này?(108 chữ hèm phải 18 nga =)))

Nhưng Kì heo con không quan tâm cái kia, cậu rất tức giận, trong này sao lại có quá nhiều chiêu thức cổ quái như vậy? Mỗi hồi đều ép cậu phải liều mạng cầu xin tha thứ, nhưng không ngờ lại khiến cho người ta chết tiệt nghiện sâu! Không nói tới tình trạng kiệt sức, chính mình cũng không muốn ngừng lại.

Ba ba từng lén giáo huấn cậu, loại chuyện này không thể làm quá mức! Nếu không nhất định sẽ sinh bệnh. Heo con không thích bị chích lặn uống thuốc, cho nên cũng không muốn sinh bệnh.

“Ngô ngô..... Sam Sam, chúng ta không làm cái kia được không?” Kì heo con muốn chạy trốn.

Sao được a? Mục Sam dùng phân thân cực đại cố ý ma sát ở hạ thân cậu, “Không cần sao? Thật sự không cần sao?”.

“Ừ.....” Heo con miễn cưỡng hiện tại yêu chết căn thịt heo bồng kia, chỉ cần đụng phải liền nhũn ra như bùn, trong lòng rõ ràng biết không đúng, chính là nhịn không được nhếch cao cái mông nhỏ lên.

Thế này mới ngoan! Mục Sam xoa xoa mái tóc mềm mại của heo con, lòng tràn đầy vui mừng từng chút từng chút đem phân thân cực nóng vùi vào trong tiểu cúc hoa của heo con.

“Yên tâm, lão tổ tông của nhà anh còn sưu tầm được không ít thứ bổ dưỡng khắp nơi, anh đã bảo người ta làm thành thuốc viên, không có khó uống đâu ! Đến lúc đó mỗi ngày cho em uống một viên, để em sớm một chút sinh cho anh một cục cưng béo bệu tròn tròn!”.

Rồi mới đó là xuân tâm nhộn nhạo, cảnh xuân chợt tiết, xuân ý dạt dào, xuân sắc vô hạn..... đêm dài nhiệt tình chỉ mới vừa bắt đầu.

Mấy ngày sau.

Trong tiết trời xuân về hoa nở, Kì Hạnh Chi hạnh phúc kết hôn, hoàn thành sứ mệnh gian nan nhất đời cậu.

Theo như cách nói của Kì An Tu, là tiểu vương tử nhà ta cuối cùng cũng tìm được kỳ sĩ của mình.

Theo cách nói của Kì An Chi mà nói, là đại ngộ nhà chúng ta cuối cùng cũng tìm được phiếu cơm dài hạn của nó.

Kì Hạnh Chi xem thường nhìn ông anh mình, âm thầm nói người mà anh tự nguyện muốn làm phiếu cơm cho cũng không cần đâu! Đang âm thầm oán than thì người giúp cậu rửa hận đến.

Đường Mộ Thần mấy năm không gặp thân mật ôm một cô gái trẻ đi bên cạnh ông Đường đến tham dự hôn lễ.

“Hạnh Chi, chúc hai người hạnh phúc!” Đường Mộ Thần nho nhã lễ độ, vẻ mặt ôn nhu giới thiệu cô gái xa lạ, “Đây là vị hôn thê của anh, cũng là của bạn học của anh. Hôm nay chúng tôi tới tham gia hôn lễ của hai người, ít lâu nữa mời mọi người đến tham gia hôn lễ của chúng tôi.”

A! A! A! Kì Hạnh Chi cả kinh cảm muốn rớt xuống, trả thù này cũng quá độc ác đi?

Cậu theo bản năng quay đầu nhìn anh trai mình, Kì An Chi lại là sắc mặt không thay đổi, thậm chí cùng Đường Mộ Thần vỗ tay hoan nghênh, “Chúc mừng!”

Kì Hạnh Chi quả thực không thể tin được hai mắt của mình! Chẳng lẽ đôi mắt chuyện phát hiện gian tình mà cậu vẫn tự hào hồng rồi sao?

Không có khả năng! Bởi vì Kì An Chi đã nở nụ cười! Ông anh băng sơn ngàn năm khó có được nụ cười một khi cười lộ lên, khẳng định là có chuyện xảy ra.

Kì Hạnh Chi lập tức im lặng chờ xem.

Mà Mục Sam trong hôn lễ đã tặng cho heo con lễ vật không ai tưởng tượng nổi, khi tiễn khách ra về, chỉ còn lại người nhà mới để cho Kì Hạnh Chi kéo tấm vải đỏ bao lấy tấm bảng hiệu, cả nhà đều sửng sốt.

“Quý từ thiện Vận Phúc” Năm chữ cái sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Mục Sam cười đắc ý, “Vận Phúc em không phải nói chỉ biết tiêu tiền, không biết kiếm tiền sao? Anh tặng cho em cái quỹ này, cho em đi khắp thế giới làm từ thiện, tiêu càng nhiều càng tốt! Đến lúc đó chúng ta không có tiền một thân nhẹ nhõm, con cái tương lai cũng có thể sống an bình. Vốn là muốn gọi quỹ từ thiện Hạnh Chi, nhưng mà nếu đã biết nhũ danh của em, anh cảm thấy dùng cái này tốt hơn, vì vậy mới sửa lại!”

Kì heo con bĩu môi không hài lòng, kia chẳng phải là cho cả thế giới biết đến cái tên què mùa Vận Phúc sao? Còn có, lý tưởng của cậu là tiêu tiền để mua sắm, không phải tiêu tiền làm việc thiện nga! Cậu không muốn đi làm mấy cái chuyện tốt này!

Nhưng mà Mục Sam đã kéo tay cậu ký một chữ thật lớn, “Từ nay về sau, em nhất định phải quỳên góp giúp đỡ mọi người thực nhiều mới được mua quần áo mới nga!”

Này tuyệt! Điều Nhật Hiên là người đầu tiên nhảy ra tán thành. Bằng không thực đem Hạnh Chi nhốt trong phòng dưỡng thành búp bê vải, kia cũng quá vô dụng !

Nghe xong điều kiện Kì heo con thật buồn bực, lại không cho cậu mua này nọ, còn phải đi giúp người. Ô ô, nhiều tiền như thế, cậu tiêu đến khi nào mới hết a.....

Từ đó về sau, Kì Hạnh Chi và tiền có một mối thâm cừu đại hận! Ta xài, ta xài, ta xài tiền mệt quá a!

Phiên ngoại hai đã xong, ồ yè, còn cái phiên ngoại viên mãn với Mộ Dung gia nữa nhưng từ từ làm Mộ Dung gia sau đi

109. Chương 109

Trong TV đang trình diễn màn bắn pháo hoa vô cùng náo nhiệt, nhưng mà trên chiếc giường rộng lớn, cái người mới vừa rồi còn hưng trí bừng bừng xem tiết mục đã muốn nhắm hai mắt lại, ngủ thật sự ngọt ngào .

Mục Sam bất quá là tránh đi chuẩn bị một phần ăn khuya, trở về đã thấy con heo ngộ đã ngủ say.

Ngọn đèn mờ ảo dịu dàng tỏa sáng cho gian phòng.

Trên chiếc giường lớn nổi lên một đống chăn, một cái đầu nhỏ nhỏ lộ ra, còn nhin không được nhích tới nhích lui, giống như con mèo nhỏ đang trốn.

Mục Sam cười sùng sục, nhẹ nhàng kéo một góc chăn, một em bé béo béo tròn tròn lộ ra, đôi mắt to đen tròn nhìn anh chăm chăm, bởi vì còn chưa đủ tháng, chỉ có thể ỳ ỳ nha nha kêu to, không biết đang thúc giục cái gì.

“Nhóc con này, sao lại chui vào trong chăn vậy, Không sợ ngộp sao ! Được rồi, cục cưng, ngoan ngoan, đến uống sữa nào!” Mục Sam vừa yêu thương ôm lấy đứa nhỏ, người bên cạnh đang ngủ dường như tâm linh tương thông bừng tỉnh dậy.

“Em ngủ đi!” Mục Sam dịu dàng trấn an người yêu, lần sinh đó thật sự đã khiến cậu vô cùng vất vả. Bởi vì khó sinh nên bé con ước chừng hơn hai mươi mấy giờ mới chịu đi ra, làm cho Kì Hạnh Chi bị tra tấn không ít.

Bất quá này cũng là do cậu quá lười, gần đến ngày sinh, Diêu Nhật Hiên đã bảo cậu nhất định phải đi lại nhiều, nhưng con heo lười này làm biếng di chuyển, hơn nữa bình thường cũng rất ít vận động, khó sinh cũng là chuyện có thể đoán trước .

Ngẫm lại cảm giác lo lắng khi đó ở phòng sinh, thật sự là nghĩ lại mà kinh. Cũng may đều đã qua đi, Mục Sam hiện tại vô cùng cảm kích, cảm kích ông trời đã để cho hai cha con họ bình an, cho mình một gia đình hạnh phúc.

Một khắc tự tay ôm lấy đứa con, Mục Sam không thể nhin được mà bật khóc..

Trước đó, khi Hà Gia Duyệt sinh con, thấy nước mắt của Kì Nhạc Chi, Kì Hạnh Chi còn cảm thấy rất khoa trương, bảo lão công của mình không được mất mặt như thế, nhưng khi cậu chính mắt nhìn thấy đứa con mình vất vả sinh ra, nước mắt cũng nhin không được rơi không ngừng

Một khối thịt nhỏ nhỏ, không biết tại sao lại có thể khiến cho mọi người cảm động vô cùng.

Có đứa con, hai phu phu đều cảm nhận được tình cảm của bọn họ có thay đổi kỳ diệu, đó là một loại ràng buộc vô hình, dường như đem hai người trói lại với nhau, hòa tan vào huyết mạch.

Mỗi khi thấy đứa bé này hai người đều nghĩ, đây là cốt nhục của họ, là máu thịt của hai chúng ta hòa vào nhau tạo thành đứa bé này! Làm cho người ta không khỏi cảm thán sinh mệnh là thứ kỳ diệu biết bao nhiêu, lại có thể khiến cho hai con người hoàn toàn không có quan hệ huyết thống trở nên khăng khít gấp bội.

Hiện tại bé con còn quá nhỏ, căn bản không phân rõ ngày đêm, khẩu vị lại ít, đói bụng sẽ ăn, ăn xong sẽ ngủ, cuộc sống phu phu hoàn toàn bị quấy rầy, toàn vây quanh bé. Kì Hạnh Chi sau hậu sản còn cần tĩnh dưỡng, chỉ có thể ngẫu nhiên trông nom một chút. Hiện tại có người yêu chăm sóc, Kì Hạnh Chi cũng không cật lực, lại nhắm mắt lại mộng mộng lung lung đi ngủ.

Mục Sam đem cục cưng cẩn thận ôm trên tay, dùng cánh tay nâng cái đầu nhỏ nhỏ lên một chút, cầm lấy bình sữa ấm, trước nhỏ vài giọt lên mu bàn tay xem thử, độ ấm vừa vặn, sau đó mới đưa đến miệng cục cưng.

Tiểu bảo bảo cắn cắn núm vú cao su, liền từng ngậm từng ngậm ừng ực ừng ực uống sữa, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng không ngừng cử động, đáng yêu nói không nên lời.

Cha Mục Sam nhìn thấy thật hạnh phúc, dịu dàng dỗ dành,“Ng ngoan ngoan! Không phải vội, từ từ uống.”.

Dường như nghe hiểu cha mình nói gì, tiểu bảo bảo ăn hơn một nửa, bụng nhỏ không đói nữa, bắt đầu cắn núm vú cao su chơi, cha nhìn lại lo lắng “Ng ngoan ngoan, ăn xong được không? Lát nữa sẽ lạnh, uống vào sẽ tiêu chảy nha!”.

Tiểu gia khóa không thèm để ý tiếp tục vừa ăn vừa chơi, hai cánh tay thật thật với hai cái chân phì phì quơ quơ lung tung theo điệu nhạc nào đó, đôi mắt to tròn xoe mang theo một tia ngây thơ chất phác xen lẫn chút giảo hoạt.

“Tiểu bại hoại!” Mục Sam nhăn mặt với cục cưng, muốn làm dữ nhưng lại mang theo ý cười.

Cục cứng tuy rằng không hiểu chuyện, nhưng mà ai thương bé, ai không thương bé vẫn có thể cảm nhận rõ, cho nên càng thêm thị sùng sinh kiêu, không kiêng nể gì.

Mục Sam đem bình sữa kéo ra khỏi miệng cục cứng, “Xấu xa, không cho con ăn! Lát nữa cho con đói bụng!”.

“A! Ya!” Cục cứng dùng sức hừ hừ, tỏ vẻ bất mãn, người ta còn muốn ăn mà!

Mục Sam làm sao lại nỡ không cho cục cứng ăn, lại đem bình sữa dứt cho miệng nhỏ nhắn, “VẬY con ngoan mà ăn đi nhé?”.

Nhưng mà người ta không thích hảo hảo ăn, người ta muốn vừa ăn vừa chơi cơ ! Bé con còn khiêu khích phun sữa phì phì.

Mục Sam nhìn mà buồn cười, đem cục cứng bế cao lên, hôn hôn cái trán, “Nghịch ngợm! Ngoan ngoan ăn a!”.

Tiểu bảo bảo cuối cùng cũng cho ông cha mình một chút mặt mũi, lại ăn hai miếng, bỗng nhiên chủ động dùng đầu lưỡi đẩy núm vú cao su ra, xoay xoay cái mông nhỏ ya ya kêu.

Nhìn tiểu gia khóa nhãn mặt, Mục Sam lập tức hiểu ý, cục cứng muốn tè rồi? Vạch tã, quả nhiên đúng vậy!

Đem tiểu bảo bảo ôm đến trong phòng tắm, đặt vào cái nôi chuyên dụng, thuần thực lấy nước ấm lau tiểu thí thí phần nộn, bôi một lớp phấn rồi mới thay tã giấy.

Cục cứng thoải mái lắm, hoa chân múa tay vui sướng, đá đá cái chân thịt thịt, huơ huơ tay nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng chóp chép, cười khanh khách.

Trong mắt Mục Sam hoàn toàn bị tiểu bảo bối hấp dẫn, thân thể mềm mềm nho nhỏ này là một phần huyết mạch của mình, động đến nơi mềm mại nhất trong lòng anh, mang đến hy vọng vô tận vào nhân sinh tương lai.

Rất nhanh chính là năm mới, trước đây đều chỉ có một mình, một năm đi qua, chính là thay mới một cuốn lịch, lại tăng thêm một tuổi mà thôi.

Nhưng mà từ nay về sau, mỗi một năm qua đi đối với anh mà nói đều có ý nghĩa đặc biệt. Không chỉ có người anh yêu nhất ở bên anh cùng anh từ từ già đi, còn có đứa con của họ từng năm từng năm lớn lên, cùng bọn họ chia sẻ hết thảy những gì tốt đẹp nhất.

Nhân sinh có thể như thế, chính là rất bình thường nhưng cũng là hạnh phúc nhất!

Ôm cục cứng đi ra, bỗng nhiên, trong TV cùng bên ngoài vang lên tiếng pháo mừng năm mới, tiếng mọi người chúc mừng nhau, một năm mới đã đến .

Kì Hạnh Chi đang ngủ mơ màng lập tức bừng tỉnh lại, “Xảy ra chuyện gì?”.

Đứa ngốc! Mục Sam xoa mũi cậu, ôm bé con tiến lên, “Chúc tết! Đến, cục cứng chúc tết ba ba nào! Người ta lần đầu tiên chúc tết, phải cho tiền lì xì nga!”.

Kì Hạnh Chi khấn trương lên, “Em quên không chuẩn bị rồi?” Cục cứng lần đầu tiên chúc tết cậu, vậy mà cậu đã quên chuẩn bị .

Mục Sam cười ha ha , “Sờ sờ dưới gối của em ấy!”.

Nơi đó đã sớm đặt sẵn bao lì xì, Kì Hạnh Chi cười tủm tỉm lấy ra một cái, đưa cho tiểu bảo bảo, “Ngoan ngoan, suốt cả năm phải khỏe mạnh an khang, hảo hảo lớn lên, biết không?”.

Vật nhỏ giường móng vuốt chộp lấy bao lì xì, liến cho vào miệng luôn.

“Này không thể ăn nga!” Phụ phụ hai người đem tiểu móng vuốt ra khỏi miệng bé, lấy bao lì xì nhét dưới cái gối nhỏ của cục cứng.

Mục Sam cũng bỏ thêm một bao lì xì vào, “Tiền mừng tuổi suốt một đêm nga! Dài mệnh trăm tuổi! Đại cát đại lợi!”.

Tiểu bảo bảo cũng không hiểu, ăn no uống đủ, lại chơi một hồi, vậy là mĩ mãn ngáp một cái thật to, kháng nghị đòi ngủ.

“Đưa con cho em!” Kì Hạnh Chi đem cục cưng kéo vào trong lòng, cùng nằm xuống.

An tâm nằm ở trong lòng ba ba, tiểu gia khỏá chớp chớp mắt to vài cái, một con mắt rất nhanh nhắm lại, một con mắt còn lưu luyến mở hé hé.

“Coi tiểu gia khỏá này nè!” Kì Hạnh Chi cười cười “Ngủ còn tạo dáng cho mắt!”.

Mục Sam cười thầm, có một câu không nói ra, kỳ thật buổi tối khi em ngủ cũng thường xuyên mở nửa con mắt. Đây là di truyền!

Nhìn heo con nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, Mục Sam âm thầm tính toán đợi lát nữa chụp hình lại cho cậu làm bằng chứng. Đáng tiếc không đợi đến lúc đó được, bởi vì anh cũng ngủ thiếp đi. Chăm con nhỏ cũng không phải một bình thường!

Trong đêm giao thừa, Mục Sam nằm mơ một giấc mơ kì quái.

Mơ thấy mình phiêu bạt ở trên biển, đứng trên đầu một chiếc thuyền lớn, nhưng sao lạ ăn mặc như Cướp biển Caribbean? Kì quái là, thấy heo con nhà anh cũng thay đổi một thân cổ trang, như trước ôm đứa nhỏ đứng ở bên người mình.

Vậy là đủ rồi, mặc kệ ở nơi nào, mặc kệ làm cái gì, chỉ cần có bọn họ ở bên người, nhân sinh chính là viên mãn .

Nhầm, chương này mới hết nhỉ, còn nếu ai muốn biết cái giấc mơ trên nghĩa là sao thì coi phiên ngoại nhà Mộ Dung nga.

110. Chương 110

Nhà Minh, Vĩnh Lạc năm thứ ba.

Ngoại thành Cô Tô, trên một cái hồ.

Giữa trưa hè, tầng tầng lớp lớp hoa sẽ đua nhau nở rộ, hàng trăm bong hoa kiêu diễm nổi trên một mảng xanh biếc, tựa như mỹ nhân đang mỉm cười.

Vốn là cảnh sắc cực thanh nhã, đã có mấy người hương thuyền xuyên qua đó, thế nhưng trên thuyền, vừa không phải là thiếu nữ trẻ đẹp mĩ mạo, càng không phải là thiếu niên thanh tú tuấn nhã, mà là một đám lão nhân tóc bạc già nua cũng một đám đại thúc khắc khổ, vừa lướt thuyền vừa không ngừng hô to gọi nhỏ, “Thiếu chủ! Thiếu chủ ngài mau ra đây đi!”.

“Thiếu chủ không xảy ra chuyện gì chứ? Hay là chúng ta quăng lưới xuống?”.

“Người bị điên à? Cái hồ đầy hoa sen như vậy, thả lưới kiểu gì? Đúng là không bao giờ chịu dùng đến đầu óc!”.

“Nếu vậy thì người tính đi, làm gì bây giờ?”.

Mắt thấy đám người trên thuyền sắp đánh nhau, trên mặt nước lộ ra một cái đầu, đội một cái lá sen bự ở trên, cười ha ha, “Ta ở chỗ này nè! Các người tới bắt ta nha!”.

Bọt nước trên lá sen nhỏ xuống, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sang lấp lánh, bốn phía xung quanh vị thiếu chủ dường như đều bị lóa mắt, cho dù thiếu niên đang chìm dưới nước, vẫn có thể nhìn thấy được dưới lá sen là một dung mạo tuấn đạt bất phàm.

“Thiếu chủ, ngài đừng náo loạn nữa! Mau lên đây đi, chúng ta có chuyện chính sự cần thương lượng!” Lão nhân trên thuyền nhìn thấy người bình an vô sự mới bớt lo lắng.

Vừa nghe có chính sự, thiếu chủ kia lại càng bơi nhanh hơn, “Chính sự các người thương lượng, ta mặc kệ!” Hấn muốn chạy.

Mấy lão giả liếc nhau, đột nhiên lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, từ trên thuyền phóng ra hàng loạt dây thừng, trên dưới trái phải trước sau đem thiếu niên quay lại, đem thiếu gia khóa đang la hét như cá mà lôi về.

Ai, không phải bọn họ thích bạo lực, ai bảo tên gia khóa này không bao giờ chịu nghe lời!

Đổi đi một thân y phục ẩm ướt, một thiếu niên tuấn mỹ vô song xuất hiện trước mặt mọi người. Nếu luận tướng mạo, thật sự là một thanh niên tài tuấn vạn dặm mới tìm được, chỉ là một đôi mắt đen như mực rất linh hoạt, bên miệng không ngừng câu lên tạo thành ý cười giảo hoạt, cứ thế làm cho người ta không biết gia khóa này lại đang có mưu ma chước quỷ gì, không khỏi kinh hồn táng đảm.

Nhưng có khó xử đến đâu thì chuyện nên nói cũng phải nói, một lão giả tiến lên, “Thiếu chủ, triều đình vừa ban hạ mệnh lệnh. Muốn Tam Bảo thái giám Trịnh Hòa hạ Tây Dương, dương oai thông thương. Tất cả dân chúng nguyện ý đều có thể đi theo. Nghe nói là từ Nam Kinh xuất cảng, Thái Thương rời bến, hiện tại có thể có không ít người đã đến Cô Tô rồi.”

“Này đối với chúng ta là cơ hội ngàn năm một thuở! Chỉ cần chúng ta ra vẻ thương thuyền trà trộn vào đội ngũ triều đình, đến lúc đó bắt cóc đội tàu, điều đi tấn công triều đình, thiên hạ của Chu gia sẽ thuộc về chúng ta!”

“Mộ Dung thị chúng ta lại có thể nhất thống thiên hạ, khai triều phục quốc!”

Đám lão gia khóa kích động đến rơi nước mắt, dường như hiện tại đang đi lên Kim Loan điện, người người đều là khai quốc công thần, lưu danh sử sách.

Mà vị thiếu chủ kia, cũng chính là đại truyền nhân đời thứ sáu mươi chín của Mộ Dung thế gia, Mộ Dung Nguyệt nhằm chán ngáp một cái, ngồi ở trên ghế chờ bọn hấn phát điên xong tỉnh táo lại.

Phục quốc? Nằm mơ!

Đương kim thiên tử là ai? Chu Lệ!

Chu Lệ làm sao mà đoạt được ngôi vị hoàng đế? Là ẩn nhẫn vài chục năm, đợi lão cha thái tổ Chu Nguyên Chương chết, lại đánh đuổi cháu mình, Chu gia trưởng tôn Kiến Văn để Chu Doãn Văn mới chiếm được ngôi vị!

Một kẻ có khả năng ẩn nhẫn lại có khả năng thao lược như vậy, muốn đấu với ông ta sao? Hấn đâu có chán sống!

Mộ Dung gia vương triều phách nghiệp sớm đã bay theo gió rồi, tuy rằng mỗi đời đều có những nhân vật trung kiên quyết tâm phục quốc, bất quá..... thực xin lỗi, không bao gồm Mộ Dung Nguyệt hấn ở trong!

Hấn Mộ Dung Nguyệt là người như thế nào? Là kẻ thông minh vang dội cổ kim độc nhất vô nhị trên trời dưới đất tuyệt thế vô song!

Người thông minh thì nên làm chuyện gì? Kia đương nhiên chính là sống phóng túng làm xằng làm bậy khi nam phách nữ tiêu dao khoái hoạt mà sống, mà không phải cả ngày lục đục hết tâm huyết vắt hết óc cù cun tận tụy đi đánh cái gì chó má giang sơn!

Nếu như chiếm được thì như thế nào? Giống như Chu Lệ, có thể tự do tự tại tùy tâm sở dục sao? Có thể không kiêng nể gì ăn uống đánh bạc sao? Cả ngày bị nhốt trong hoàng cung, không phải đi giết người thì chính là phòng người đến giết hấn, ngay cả lão bà của mình cũng không thể tin tưởng, còn phải vì thiên hạ thái bình dân chúng lạc nghiệp mà hao tâm tổn sức.

Người nói những người này có phải hay không đầu óc có bệnh, mới muốn cướp ngôi làm hoàng đế? Đúng là no cơm rửng mỡ! Mộ Dung Nguyệt không có chí tiến thủ tặng cho vô số anh hùng hào kiệt một cái định nghĩa chính xác.

Đối với một kẻ ham ăn biếng làm như hần mà nói, lý tưởng nhân sinh từ nhỏ cũng đã xác định, dù sao tổ tiên để lại gia tài bạc triệu cho hần khởi sự thì hần cũng nên hảo hảo mà lợi dụng chỗ tiền tài này mà một phen oanh oanh liệt liệt trải qua nhân sinh khoái hoạt.

Bất quá đám lão gia khóa hôm nay cung cấp thông tin này vẫn là khiến hần có chút hứng thú .

Theo quân đội triều đình rời bến? Hải ngoại sẽ có thứ gì đây? Người trẻ tuổi luôn tò mò với những thứ mới mẻ. Dù sao ngồi ngốc ở chỗ này không bằng liền thừa cơ hội này trốn khỏi đám người kia đến hải ngoại đi?

He he he, Mộ Dung Nguyệt ở trong lòng cười một trận quái dị.

Hần liền dị thường thông khoái đáp ứng, “Thu thập đi, chuẩn bị rời bến!”.

“Thiếu chủ anh minh!” Không rõ gia khóa này vì sao đột nhiên trở nên hiểu chuyện như thế, còn tưởng rằng là hần đã trưởng thành, các lão nhân cảm động nước mắt giàn giụa. Còn không kịp phát biểu một chút cảm khái, thiếu chủ đã oạch một tiếng không thấy bóng dáng.

Nếu phải xuất môn, người ta dù sao cũng phải đi mua sắm ít đồ đi? Mà không biết tương lai có trở về hay không, nên mua hay không nên mua, đều phải mua sạch!

Liền ngay cả thư *** (hiệu sách) ngàn năm khó bước chân đến, Mộ Dung Nguyệt cũng hưng trí bừng bừng đạp cửa đi vào. Khiến cho gã sai vặt đi theo bê đồ cầm muốn rớt xuống đất, nhưng câu nói đầu tiên của thiếu chủ lại khiến hần hồi hồn.

“Có đông cung đồ tốt nhất không, mang ra hai bản!”.

Thiếu chủ vẫn là thiếu chủ a, đầu óc không bị hỏng cũng không phải ai giả mạo.

Tiêu tiền đi mua thứ này hần là đại gia có tiền, khóa kế ninh nọt cười, “Đại gia bên trong thỉnh! Vừa vặn có mấy bộ mới đến, ngài đến chọn lựa một chút đi!”.

Ấn! Mộ Dung Nguyệt ngẩng đầu mà bước vào nội thất, cầm lấy một quyển xuân khuê bí kíp liền cười đến toe toe.

Mấy lão già đó! Quần hần như là quần tặc vậy, một tỷ nữ bên người cũng không, ngay cả gã sai vặt cũng là bộ dạng cao lớn thô kệch, làm cho người ta nhìn là mất khẩu vị.

Mụ nội nó! Lúc ra biển ta nhất định phải nghĩ biện pháp phá thân đồng tử (traị còn gin=))! Nam nhân mười bảy đến nơi rồi, ngay cả chu công chi lễ cũng chưa đi qua, kia chẳng phải là rất ủy khuất a?

Khóa kế thấy mặt hần mê đắm , nhân cơ hội đề cử, “Bên này này còn có bản tốt!”.

Long dương bí diễn một trăm lẻ tám thức? Nhìn tiêu đề này Mộ Dung Nguyệt liền tròn mắt, mở ra nhìn xem, hảo thư a hảo thư! Lập tức cất vào trong lòng, “Tính tiền!”.

Bỏ tiền ra đương nhiên là người hầu, nhưng vừa muốn đi về thì người xấu đến.

Vừa thấy người đi vào đã biết ngay không phải là người tốt, bộ dạng thái độ hung dữ, hung thần ác sát, còn dẫn theo một đám tùy tùng, bộ dạng điển hình! Đám người này đến đây làm gì, Mộ Dung Nguyệt dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng có thể khẳng định là có mục đích như mình.

Tuy rằng là cùng mục đích như nhau, nhưng Mộ Dung Nguyệt nhìn xem cũng không khỏi cảm khán thở dài, người không thể không thừa nhận, người với người đúng là vẫn có chênh lệch tương đối lớn.

Làm người xấu cảnh giới cao nhất là cái gì? Chính là rõ ràng rất xấu, nhưng mà bề ngoài phải tạo cho người ta có cảm giác là người tốt! Liếc mắt một cái có thể bị nhìn ra là kẻ xấu thì không phải là kẻ xấu lắm!

Hai kẻ xấu gặp nhau, đương nhiên cái kẻ xấu bị kẻ xấu kia nhìn ra là kẻ xấu liếc mắt một cái liền nhìn trúng cái kẻ xấu khiến cho người ta nhìn không ra là kẻ xấu.(=_=!!!)

Chỉ Mộ Dung Nguyệt liền hét to, “Chúng tiểu nhân, đoạt kẻ này về trong phủ cho ta!”.

Aha! Mình gặp được kẻ đi thưởng nam phách nữ a? Mộ Dung Nguyệt lúc này hưng phấn mở to hai mắt, trong lòng có thanh âm đang lớn tiếng kêu gọi, đến cướp ta đi! Cướp ta đi! Vừa lúc đến nhà người xem có

cái gì đáng giá, nam nữ xinh đẹp đều cướp về, đây là có bao nhiêu hợp tình hợp lý a! Nếu đám lão nhân kia biết, còn phải ngợi khen hẳn vì kiếm phí phục quốc mà không tiếc hy sinh nhan sắc, xâm nhập hang hổ.

Đoản Tùng vô hạn đồng tình nhìn kẻ xấu kia liếc mắt một cái, rút tay lui về sau từng bước, không đành lòng nhìn thấy hắn sắp gặp phải vận mệnh bi thảm.

Nói giỡn a! Thiếu chủ nhà này là kẻ như thế nào? Từ nhỏ đã bị một đám lão nhân biến thái tiến hành nghi thức huấn luyện ma quỷ! Cuộc đời am hiểu nhất trừ bỏ chơi trò mất tích lẫn quấy rối chính là đánh nhau, từ khi gia khóa này mười hai tuổi, toàn trang cao thấp không còn ai có thể đơn đả độc đấu thắng được hắn.

Thân là nô tài bên người thiếu chủ, Đoản Tùng biết, từ năm mười lăm tuổi, Mộ Dung Nguyệt mỗi lần là không đành lòng để cho mấy lão gia khóa kia mất mặt, mới ngoan ngoãn để cho bọn họ bắt về.

Bất quá theo như Đoản Tùng ngẫm ra được mà nói, thiếu chủ kỳ thật là sợ ý tưởng bất khả tư nghị lẫn điên cuồng của mấy lão quái vật, nếu biết công phu của hắn lợi hại như thế, nói không chừng đều có thể bức hắn trực tiếp lên vào hoàng cung ám sát hoàng đế, rồi mới thủ nhi đại chi.

Trước mắt, chỉ thấy đôi mắt linh động của Mộ Dung Nguyệt vụt sang, mang theo ba phần khiếp sợ, lại ẩn tàng bảy phần sát sắc quệt quệt mũi la hét, “Cứu mạng nha! Người đâu!”.

Tiếng kêu cứu nghe chẳng khác nào mấy tỷ muội trong Di Hồng viện chèo kéo khách.

Kẻ xấu kia nghe thấy kỳ quái, nhượng mảy, gia khóa này có phải hay không đầu óc có vấn đề? Đang lo lắng không biết có nên tha cho cái kẻ xấu có bề ngoài thoát nhìn rất được, nhưng mà dường như có chút không bình thường này, đột nhiên có một người tốt chân chính xuất hiện.

Người tốt chỉ kẻ xấu mừng to, “Ban ngày ban mặt, người là ác bá nhà ai, dám cường thường dân..... nam, đúng là không coi kị cương phép nước ra gì!”

Hai kẻ xấu đồng thời mắt sáng rực lên, lóe ra quang mang tham lam cùng đáng khinh giống nhau như đúc, bất quá bọn họ khác nhau ở chỗ, một kẻ xấu nhanh chóng giấu nó đi, còn một kẻ xấu lại lộ rõ ra.

“Dem hắn cướp về!”.

Lời này cũng nói ra tiếng lòng Mộ Dung Nguyệt.

Đây mới là người tốt chân chính nha! Vóc dáng không cao cũng không thấp, dáng người không mập cũng không gầy, Mộ Dung Nguyệt đã bắt đầu ảo tưởng đem thất lưng tinh tế kia ôm vào trong lòng.

Đến nỗi nói bộ dáng của người kia..... Nga nga! Miền bàn người gặp người yêu! Bất quá mới mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt như trăng tròn, môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, một thân trường bào nguyệt sắc, làm cho người ta thật muốn xông lên xé rách!

Hút! Mộ Dung Nguyệt vụng trộm nuốt nuốt nước miếng, nhìn thấy thanh kiếm trong tay người tốt, vội vàng chạy ra sau lưng y, kéo kéo ống tay áo người tốt, “Vị công tử này, đa tạ ngài trượng nghĩa xuất thủ, ra tay cứu giúp!”.

Nôn! Đoản Tùng muốn ói lắm rồi.

Người tốt đơn thuần một chút cũng không biết mình đã bị người ta sàm sỡ, còn dũng cảm bảo vệ kẻ xấu háo sắc kia, “Người đừng sợ, có ta ở đây, ta xem ai dám động đến người!”.

Một kẻ xấu khác lúc này hạ lệnh bao vây người tốt, người tốt kia tuy rằng công phu mèo quào, rõ ràng không thể địch lại đám đông, nhưng mà dưới sự âm thầm hỗ trợ của ai đó, đã nhanh gọn giải quyết đám chó săn, đánh cho bọn họ chạy trốn chết.

Người tốt có chút kinh ngạc, chẳng lẽ công phu của mình lợi hại đến vậy sao?

Nam tử yếu đuối tiến lên kéo tay áo y, “Vị công tử này, ân cứu mạng của người, ta nguyện ý lấy thân báo đáp!”.

Ách..... Người tốt đỏ mặt, “Huynh đài nói đùa, bất quá là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, nói cái gì cảm tạ với không cảm tạ.”.

Nam tử yếu đuối đã muốn hạ quyết tâm lấy thân báo đáp, kiên quyết không buông tay, “Kia có thể thỉnh huynh dài đến tầu lâu một chuyến? Để cho tại hạ biểu lộ tâm ý?”.

Này..... Được rồi! Người tốt tính cảnh giác đương nhiên thấp, liền như thế bị lừa đi mất.

Đoản Tùng dùng ánh mắt đồng tình nhìn hần, tiểu bằng hữu a, không lẽ người lớn trong nhà người không có dạy không thể tùy tiện tin tưởng người khác sao? Nhất là kẻ xấu bề ngoài thoát nhìn như người tốt, kiên quyết không thể quan tâm!

Trong thành Cô Tô, tầu lâu bình thường, hàng ghế bình thường, món ăn bình thường, hết thấy đều có vẻ rất bình thường. Ngay cả rượu cũng là Nữ Nhi Hồng bình thường của Giang Nam, làm cho người ta không thể nghi ngờ.

Uống được hai ba chén, Mộ Dung Nguyệt liền đem gốc gác của người tốt đào ra sạch sẽ.

Lý Mộng Hải, năm nay mười sáu, người Sơn Đông, nhà ở biển, cũng là nghe nói Trịnh Hòa hạ Tây Dương, muốn đi theo đoàn thuyền xuất phát, đến hải ngoại học thêm kiến thức.

Khẳng định là tiểu hài tử lén trốn nhà đi! Mộ Dung Nguyệt cơ hồ có thể khẳng định cùng với xác định.

Không cha mẹ nào có thể an tâm để cho tiểu nam hai xinh đẹp thế này một mình đi xa nhà như thế này. Vậy không bằng để cho mình gánh vác đi! Vừa thỏa mãn tâm nguyện của y, mà cũng thay cha mẹ y kết thúc trách nhiệm.

Mộ Dung Nguyệt cảm thấy mình thật là cao thượng, thù lao duy nhất hần cần đòi chính là lấy thân báo đáp. Người tốt như vậy, chuyện tốt như vậy đi đâu mà tìm a?

“Ta..... ta sao có hơi vầng đầu?” Lý Mộng Hải cảm thấy trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, trên người mềm nhũn, không chế không được gục vào trong lòng Mộ Dung Nguyệt.

“Người say!” Mộ Dung Nguyệt đương nhiên sẽ không nói, là thừa dịp y không đề phòng mà đem mê dược giấu trong ngón tay thả một chút vào chén rượu của y.

Lý Mộng Hải cảm thấy mình rất buồn ngủ, nhưng đầu óc thì gần như thanh tỉnh, lại vô lực nhúc nhích, mặc cho nam tử yếu đuối mới này không cần tốn nhiều sức đã đem y bế bổng lên.

“Ta mang người đi nghỉ ngơi!”.

Người muốn bế ta đi sao? Lý Mộng Hải cố sức tưởng mở to mắt, lại bị Mộ Dung Nguyệt đưa tay chặn lại, “Ngoan, nhắm mắt lại, ngủ một lát sẽ tốt thôi.”.

Không đúng! Lý Mộng Hải theo bản năng cảm thấy bất an cùng sợ hãi, lại vẫn không thể kháng cự trăm trăm ngủ trong lòng kẻ xấu xa nào đó.

Thu phục! Mộ Dung nguyệt cười đến miệng đều sai lệch.

Chim ngốc người nên sớm bay đi có đúng không? Người nếu không bay, kia đương nhiên sẽ rơi vào trong lưới bị ta bắt ăn luôn!

Đáng thương cho Mộ Dung Nguyệt đã đói bụng mười bảy năm cuối cùng cũng có một cơ hội ăn no, sao có thể không hảo hảo ăn cho đủ?

111. Chương 111

Đoản Tùng lúc trước không gọi là Đoản Tùng, mà là Thanh Tùng.

Tên này thật tốt, thông dụng dễ hiểu, nhưng tại sao lại sửa thành Đoản Tùng ? Tất cả là do một câu trong lúc nhầm lẫn của một tên văn nhân : Minh nguyệt dạ, đoản tùng cương (đêm nay trăng sáng trên ngọn đồi thông). Từ khi bị thiên tài Mộ Dung Nguyệt đọc được, thế là xuyên tạc thành: Minh nguyệt dạ là hần làm việc vào ban đêm, đoản tùng hần là ở bên ngoài gác.

Cho nên Thanh Tùng thành Đoản Tùng, bụng làm dạ chịu làm bạn với Mộ Dung Nguyệt, khi hần muốn đi làm chuyện lén lút vào ban đêm thì phải, thành thành thật thật bên ngoài đón gió.

Công việc này tuy rằng thường xuyên bị lão gia thần tự xưng trung thành và tận tâm kia trách mắng, nhưng mà so với bị Mộ Dung Nguyệt ác chính thê lương mà nói, Đoàn Tùng vẫn là tình nguyện lựa chọn về phía trước.

Nói tiếp, Mộ Dung Nguyệt vẫn là rất khôn khéo cũng thực đủ nghĩa khí, xảy ra chuyện tuyệt không bỏ lại thuộc hạ trung thành một mình gánh vác. Hơn nữa lớn lên dưới mí mắt của đám lão hồ li kia, hẳn làm việc cực kỳ cẩn thận, trừ bỏ ngẫu nhiên vài lần bị thất thủ ra, không bao giờ bị bắt quả tang làm chuyện xấu gì.

Cũng như lúc này, ai có thể ngờ được, Mộ Dung Nguyệt thế nhưng đem kẻ gốc kia, cũng chính là Lý Mộng Hải tùy tiện liền nhét vào trong rương, ngụy trang thành hàng hóa công khai mang về nhà?

Đương nhiên, Đoàn Tùng nhất định biết, nhưng gã cái gì cũng không nói. Nô tài bên người Mộ Dung Nguyệt không ít, nhưng vì cái gì chỉ có gã có thể lưu lại?

Có lẽ là vì cái miệng của gã biết im lặng, quan trọng hơn là, gã biết xem xét thời thế. Thiếu chủ nếu dám đem người mang về, sớm hay muộn cũng sẽ phải lộ ra, nhưng hắn vẫn làm như vậy, chứng tỏ hắn đã dọn sẵn đường lui.

Mộ Dung Nguyệt tuy rằng không phải người tốt, nhưng mà không phải người xấu, chân chính cường bạo thiếu nam hắn khinh thường không làm, nhiều nhất chính là dụ dỗ gian *** người ta. Nếu như bản thân người kia ý chí đủ kiên định, vậy một chút chuyện cũng sẽ không có, nhưng nếu không phải..... hắc hắc, kia không còn lời nào để nói.

Cho nên Đoàn Tùng hiện tại rất là thoải mái đứng ngoài phòng Mộ Dung Nguyệt làm ngọn đèn nhỏ, thuận tiện nghe một chút động cung sống bên trong, coi thử thiếu chủ rốt cuộc có thể phá được thân đồng nam không.

Lý Mộng Hải mơ mơ màng màng ngủ một trận, bỗng nhiên cảm thấy gió lạnh man mát. Cơ gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi đi một chút cơn buồn ngủ, y bỗng dưng mở to mắt, lại thành linh nhìn thấy một khuôn mặt tuần mỹ vô trù lại tà khí vạn phần. Hắn đang cầm quạt quạt hương khí từ một cái bình thuốc nhỏ cho y ngủ, có lẽ là đang giải mê được.

“Người.....” Lý Mộng Hải giật mình thanh tỉnh, theo bản năng muốn đứng dậy, lại phát hiện tay chân mềm nhũn, chỉ có thể nỗ lực nhúc nhích. May mà quần áo vẫn là đầy đủ, nhưng nhịn không được vẫn sợ hãi, “Người muốn làm cái gì?”

Mộ Dung Nguyệt cười cười hỏi lại, “Người nói ta muốn làm gì đây?”

Lý Mộng Hải hoảng sợ đánh giá xung quanh, dưới thân là một chiếc giường lớn trạm trổ tinh xảo, được phủ lên một cái chăn gấm vô cùng thoải mái. Màn gấm đỏ thắm buông xuống, ngọn nến đỏ ở đầu giường cháy lách tách, hết sức xinh đẹp. Nhìn ra bên ngoài, gian phòng ảm ảm màu châu quang lấp lánh, tuy đã nhập hạ, nhưng không biết tại sao, người này lại thanh lương như xuân, thật sự là nhân gian phú quý yên vui a.

Nhưng mà nếu như người nằm ở trong tình huống này, khẳng định sẽ không có tâm tình thưởng thức vinh hoa trước mắt.

“Ta..... ta muốn trở về!” Lý Mộng Hải giãy dụa định xuống giường.

“Về đâu? Sơn Đông sao?” Mộ Dung Nguyệt hì hì cười, vươn tay đuổi ra bắt y trở về, “Nói cũng đúng, con dâu xấu cũng phải đi cha mẹ chồng, người nói cho ta biết đi, công công bà bà thích cái gì, người làm theo như ta cần chuẩn bị thứ gì?”

Lý Mộng Hải đỏ mặt, “Người nói hươu nói vượn cái gì? Ta..... người không phải là nương tử của ta!”

“Hiện tại không phải, lập tức sẽ phải!” Mộ Dung Nguyệt bốn cợt trát trát nhân tình, nghiêng người cười ở trên người y, “Quan nhân! Bây giờ ta sẽ lấy thân báo đáp!”

“Không cần! Người tránh ra!” Lý Mộng Hải quơ chân đá, nhưng không cách nào đẩy người kia ra được.

Mộ Dung Nguyệt phẩy quạt, mở ra bản long dương một trăm lẻ tám thức, từ phần nhập môn bắt đầu học hỏi. Vẫn dùng tư thế ngồi, kéo nửa người trên của Lý Mộng Hải, nhanh chóng đoạt lấy đôi môi y.

“Không..... Ngô.....” Lý Mộng Hải bị dọa choáng váng quay trái quay phải cúi đầu cự tuyệt, lại bắt thắt lưng bị người chặt chẽ ôm lấy, đầu cũng bị người dùng sức cố định, mặc cho y trốn tránh như thế nào, môi tên đại ác nhân kia giống như con đĩa hút máu, quấn chặt lấy môi y.

Nụ hồng nóng bỏng trức trắc lại không có kỹ thuật, chỉ biết loạn cắn, không chỉ có đau đớn, còn che mất cái mũi Lý Mộng Hải, khiến cho y không thở nổi, không bao lâu khóe mắt liền chảy ra lệ, móng tay cũng bầu vào người Mộ Dung Nguyệt.

“Hô hô!” Mộ Dung Nguyệt bỗng nhiên buông y ra, vừa thở hồng hộc vừa hung tợn oán giận, “Con mẹ nó, sao hôn môi lại mệt quá vậy? Làm miệng lão tử đau quá đi!”

Nguyên lai không có kinh nghiệm không chỉ một mình mình. Lý Mộng Hải nhân cơ hội đánh đường lui, “Hai nam nhân có gì tốt đâu? Người đi tìm nữ nhân đi!”

“Trong sách nói, hai nam nhân cũng có thể làm!” Mộ Dung Nguyệt rất là hiếu học, lật qua trang tiếp theo lại nhìn kỹ, mới bình tĩnh đại ngộ, “A! Thì ra là thế! Lại đến một lần nữa!”

“Người rút đi!” Lý Mộng Hải không cần bị tên cầm thú kia cắn bậy một lần nữa, nhưng không thể cự tuyệt, nụ hôn thứ hai lại đánh úp tới.

Lần này, Mộ Dung Nguyệt bắt đầu tinh tế mà hôn, bắt đầu nhấp nháp hương thơm trong khoang miệng y. Còn thử đem đầu lưỡi vươn đến liếm lộng, đôi môi đã bị cắn sưng đỏ sung huyết cực kỳ mẫn cảm, làm sao chống lại khiêu khích như thế này? Lý Mộng Hải cảm thấy miệng mình rất ngứa, cực kỳ khó nhịn, phản kháng cũng càng kịch liệt.

Mộ Dung Nguyệt nắm lấy cằm y, “Mở ra!”

Lý Mộng Hải lại càng nghiêng răng cắn chặt, Mộ Dung Nguyệt đột nhiên đưa tay nhấn một cái vào huyệt đạo trên nách y, huyệt này rất mẫn cảm, Lý Mộng Hải nhột quá không chịu nổi mà bật cười.

Mộ Dung Nguyệt nhân cơ hội liền đem đầu lưỡi đi vào, gia khóa này hương vị không sai nga! Học theo trong sách, từng chút từng chút liếm khắp khoang miệng y.

Lý Mộng Hải cho tới bây giờ chưa từng trải qua chuyện này, nhất thời hồ đồ lại dùng đầu lưỡi của mình chống lại thứ ngoại lai xâm nhập. Nhưng khi hai lưỡi giao triền, hiệu quả giống như là bị sét đánh, khiến cho cả hai giật bắn người.

Mộ Dung Nguyệt sững sốt một chút, lập tức càng thêm điên cuồng quấn lấy đầu lưỡi Lý Mộng Hải, muốn giữ mãi cảm giác kì dị này, Lý Mộng Hải không biết nên làm sao, đành phải tiếp tục kháng cự

Nhưng mà..... sao càng kháng cự, cái loại cảm giác kì dị này lại càng làm cho người ta như bị nghiện? Càng hôn càng sâu hai người không biết khi nào đã muốn gắt gao ôm thành một đoàn, hai thân thể thiếp hợp khăng khít đều cảm giác hạ phúc của đối phương đang bùng bùng hỏa nhiệt.

Thẳng đến khi Mộ Dung Nguyệt lưu luyến không rời đem y đẩy ra, một sợi chỉ bạc theo hai đôi môi rời ra, mới làm cho đầu óc Lý Mộng Hải thanh tỉnh một chút, khôi phục ý thức, trời ạ, chính mình cứ nhiên..... cứ nhiên động dục với tên cầm thú chỉ mới gặp qua một lần này?

Nhìn hai gò má bị *** nhiễm hồng cùng ánh mắt thủy nhuận của y, Mộ Dung Nguyệt vươn đầu lưỡi liếm liếm môi mình, trong đôi mắt hiện lên *** nồng đậm, “Thích, đúng không?”

“Không!” Lý Mộng Hải vội vàng phủ nhận, bối rối so với sợ hãi khi tỉnh lại còn khiến cho y không biết phải làm sao, “Người..... người hạ được gì?”

“Ta không hề làm gì cả!” Mộ Dung Nguyệt tuy rằng ti bỉ vô sỉ, nhưng lúc này đều là lời nói thật.

Hắn tuy rằng muốn đem người một ngụm nuốt vào, nhưng đây cũng phải là trong tình huống đối phương thần trí rõ ràng, chuyện ép buộc hắn chưa bao giờ làm. Mộ Dung đại thiếu gia rất là tự tin, thiên hạ này không ai có thể cự tuyệt được mị lực của hắn! Tuyệt đối không có khả năng!

Nhanh chóng lật xem mấy tờ nữa, Mộ Dung Nguyệt bắt đầu cởi bỏ xiêm y của Lý Mộng Hải, “Người đã cứng rồi, đây là nguyên ý!”

Tên cường đạo này lý giải kiểu gì a, Lý Mộng Hải giữ tay hấn lại, “Người đừng chạm vào ta!”

Mộ Dung Nguyệt rất ghét người không thành thật, trên tay tăng thêm chút lực, một trảo tung ra, chỉ hai tiếng xoạt liền xé rách xiêm y của Lý Mộng Hải, sau đó hướng tới y phục của mình, xiêm y trên người hấn bị chấn động rách thành năm sáu mảnh, rơi xuống đất.

“Người!” Lý Mộng Hải bị dọa, dù y có đơn thuần đến đâu cũng đã nhìn ra, “Người biết võ công?”.

“Chút tài mọn!” Mộ Dung Nguyệt đắc ý dào dạt, “Dùng để thoát hai kiện xiêm y vẫn là có thể !”.

Lý Mộng Hải không phải ngốc tử, lúc này nghĩ ra, “Vậy tại sao khi người bị khi dễ lại không ra tay?”.

Mộ Dung Nguyệt ra vẻ vô tội nhún vai, “Ta còn chưa kịp xuất thủ, người đã hỗ trợ! Đã có đại hiệp như người, người ta đành phải đợi anh hùng cứu mỹ nhân !”.

Ha ha, gia hỏa này đáng người thật không sai, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, tinh tế mà không mất đi mượt mà, vuốt ve hai đóa hoa phấn hồng trước ngực, rõ ràng giống như là của mình, nhưng sờ người khác cùng chính mình chính là cảm giác hoàn toàn bất đồng, rất làm cho người ta hưng phấn !

“Đồ vô sỉ!” Lý Mộng Hải hời hợt vô cùng, sao mình lại ngu như vậy, đi cứu một tên khốn, “Người nếu biết ta cứu người, vì cái gì lại làm chuyện *** tà như thế này với ta?”.

Mộ Dung Nguyệt ung dung đáp, “Là bởi vì người đã cứu ta, ta liền muốn lấy thân báo đáp a!”.

Lý Mộng Hải như ghé con mới sinh không sợ hổ, nổi xung lên, “Người muốn lấy thân báo đáp thì phải để cho ta ở mặt trên!” Xem người có sợ không?

Mộ Dung Nguyệt nhíu mày suy nghĩ, đem sách lật lật vài tờ, cười đến gian trá, “Theo ý quan nhân!”

“Người đưa sách đây cho ta!” Lý Mộng Hải nhìn là đã biết hấn có chủ ý chẳng hay ho gì.

Mộ Dung Nguyệt lại đem sách giấu đi, “Chẳng lẽ người cũng là thân đồng nam, không có sách sẽ không biết làm?”.

“Không phải!” Con chim ngốc hồ hồ lập tức trúng phép khích tướng.

“Vậy đến đây đi!” Mộ Dung Nguyệt đem sách trực tiếp ném xuống dưới giường, một cái xoay người, để cho Lý Mộng Hải cười lên người mình. Ôm lấy cổ y, cười đến muốn bao nhiêu *** đang liền có bấy nhiêu *** đang, “Quan nhân! Người cần phải hảo hảo yêu thương ta nga!”

Lý Mộng Hải lại đỏ mặt yêu cầu, “Người tắt hết đèn đi!”

“Vì cái gì?” Người dưới ánh nến sẽ đẹp hơn ba phần, Mộ Dung Nguyệt đã cố tình xây dựng một khung cảnh lãng mạn thế này, tại sao lại không cần?

Lý Mộng Hải nghiêng rằng “Người nếu không tắt, ta sẽ không làm!”.

Có cổ quái! Người tập võ nhân lực đều đặc biệt tốt, Mộ Dung Nguyệt chính là ở trong bóng tối cũng có thể thấy nhất thanh nhị sở! Hấn vung tay lên, vài đạo kinh phong theo nội trướng bắn ra, tắt đèn, “Như vậy được rồi chứ?”.

Được rồi! Bóng đêm cho Lý Mộng Hải thêm dũng khí, y âm thầm siết tay, chính mình làm người khác, so với bị làm sẽ tốt hơn! Huống chi gia hỏa này bộ dạng cũng không sai, dáng người cũng không sai, đồng dạng cũng là lần đầu tiên, ách..... lại nói tiếp, y cũng không hoàn toàn chán ghét hấn.

“Vậy người phải vừa hôn, vừa sờ ta!” Mộ Dung Nguyệt chẳng biết xấu hổ đem tay Lý Mộng Hải đặt lên khuôn ngực của mình.

Khuôn ngực của hấn, tuy rằng gầy, nhưng là phi thường mạnh mẽ hữu lực, mặt Lý Mộng Hải trong bong tối như bị lửa thiêu, cẩn thận vuốt ve, đem môi mình dán kên.

Mộ Dung Nguyệt không khách khí lại lần nữa cùng miệng y giao triền, loại sự tình này, không cần dạy nhiều, chỉ cần làm vài lần đều hiểu được. Tay hấn đương nhiên cũng không chịu nhàn rãi, không khách khí cao thấp sờ soạn trứ thân thể thiếu niên ngày ngỗ.

Kéo sợi dây cột tóc của y ra, để cho mái tóc dài xõa tung, tăng thêm vài phần suồng sã, bàn tay nóng rực mang theo nội lực ma sát khắp da thịt y, thuận tiện khơi gợi *** của y.

“Ngô.....” Rất nhanh, tiếng rên rỉ thoải mái của Lý Mộng Hải bật ra khỏi môi như con mèo nhỏ.

Chỉ cảm thấy hai cổ nhiệt lưu như hai dòng suối nước nóng lan tỏa khắp cơ thể, y nhắm mắt lại hưởng thụ, hoàn toàn không nhận ra hai cổ nhiệt lưu kia đang từ từ hướng xuống hạ thân của mình.

Ở bên hông y lưu luyến trong chốc lát, nhanh chóng tìm được hai cánh hoa mỏng thịt, Lý Mộng Hải vừa mới có chút cảnh giác, lại lập tức bị kéo xuống nước

“Thoải mái không?” Thanh âm của Mộ Dung Nguyệt trầm trầm, dưới bóng tối day đặc nghe như tiếng diêm la triệu hồi, hết sức mê hoặc.

“Àn ” Lý Mộng Hải hoàn toàn chìm đắm trong đó, không thể tự kiềm chế. Mặc cho Mộ Dung Nguyệt đem y kéo đến trong lòng, đem hai tay của y đặt lên vai hắn, tay hắn thì từ từ tách tiểu thí thí của y ra, từng chút từng chút đi xuống cửa hang bí mật.

Tại sao lại ướt đầm thế này? Mộ Dung Nguyệt cảm thấy kì quái, ngay khi Lý Mộng Hải vừa cười lên người hắn, dường như mở ra một cái miệng nhỏ, không ngừng tiết xuân thủy ra ngoài.

Hắn cẩn thận giữ thắt lưng y, trước an ủi ngọc hành của y, phía trên tuy rằng đã muốn kích động mà rỉ nước, nhưng nước ở hạ thân từ đâu mà ra?

Trên tay lại tăng thêm nội lực, khiến cho Lý Mộng Hải càng thêm thoải mái, nụ hôn cũng không ngừng lại, môi bắt đầu thăm dò xuống cổ y.

“A ngô.....” Lý Mộng Hải run rẩy kêu lên thất thanh, nơi nào bị Mộ Dung Nguyệt hôn qua tựa như có trăm ngàn con kiến đang bò, vừa ngứa vừa thoải mái.

Xem ra sách nói đúng, mấy chỗ này quả nhiên là dễ dàng làm cho người ta động tình nga, Mộ Dung Nguyệt thực vừa lòng với bản thân. Thừa dịp Lý Mộng Hải ý loạn tình mê, ngón tay liền hướng hạ thân y tìm kiếm!

“A!” Lý Mộng Hải la hoảng lên, một ngón tay linh hoạt đã đâm vào trong cơ thể y.

“Đây là cái gì?” Mộ Dung Nguyệt xấu xa đảo ngón tay một vòng trong cơ thể Lý Mộng Hải, kích thích đối phương muốn né tránh, lại bị hắn gắt gao đè lại, hoa kính chưa từng bị xâm nhập dễ dàng thất thủ, mặc cho hắn trêu đùa.

“Không cần!” Lý Mộng Hải cứng người lại, run rẩy giống như đóa hoa đào mùa xuân, chỉ cần một cơn gió thổi qua liền rơi xuống đất.

Mộ Dung Nguyệt đem toàn bộ lỗ tai của y ngậm vào trong miệng, dùng ngữ khí vô cùng ôn hòa cũng đầy cường hãn hỏi lại một lần, “Nói cho ta biết, đó là cái gì?”

“Kia..... cái kia.....” Thanh âm của Lý Mộng Hải như ngọc lưu ly bị vỡ, “Là..... ta có bệnh!”

“Nói dối!” Mộ Dung Nguyệt lại bỏ thêm một ngón tay đi vào tàn phá đóa hoa nhỏ đáng thương bức cung, “Nếu không nói thật, biết ta sẽ trừng phạt ngươi như thế nào không?”

“Ô ô.....” Lý Mộng Hải đau đến rớt nước mắt, “Ta.....là..... phượng hoàng!”

“Phượng hoàng?” Mộ Dung Nguyệt ngừng tay, nhú mày ngạc nhiên, “Ngươi thật đúng là chim chóc a?”

Lý Mộng Hải đành phải khai thật, “Ta, ta cũng không hiểu..... nghe nói gia tộc bọn ta trời sinh đã có người như vậy, bán âm bán dương.....”

Mộ Dung Nguyệt chớp chớp ánh mắt, “Tức là nói, ngươi vừa là nam nhân, lại là nữ nhân?”

“Cũng..... cũng có thể nói như thế.” Lý Mộng Hải buồn bực muốn chết! Tại sao y lại có thân thể như thế này? Càng hỏi hận chính là, tại sao mình lại chuồn ra thế giới bên ngoài? Giờ thì tốt rồi, bị người xuyên qua. Phải làm sao đây? Nếu phụ thân và cha biết, nhất định sẽ đánh chết y!

Mộ Dung Nguyệt nghĩ nghĩ, “Vị chỗ này chính là nơi giống nữ nhân của ngươi, cũng có thể sinh hài tử sao?”

Lý Mộng Hải xấu hổ gục mặt xuống, không chịu đáp lại. Mộ Dung Nguyệt lúc này lại bỏ thêm một ngón tay vào.

“Ta nói! Là.....” Lý Mộng Hải trào nước mắt, ủy khuất cầu xin tha thứ, “Người, người đừng đụng vào chỗ đó của ta!”.

Bất thành linh xảy ra biến cố, làm cho Mộ Dung Nguyệt luôn luôn to gan lớn mật vô pháp vô thiên cũng không thể không ngừng lại cân nhắc một chút.

Tiểu gia khóa này, nguyên lai là người lưỡng tính. Kia chẳng phải là nói, y có thể làm nam nhân, để cho hần ngoạn long dương, lại có thể làm nữ nhân, cùng hần sinh cực cương?

Hắc hắc, kia nếu hần cưới được người như vậy đúng là nhất cử lưỡng tiện, bằng cưới hai người? Nay mua bán thật sự rất có lời a!

Lý Mộng Hải nào biết tên yêu nghiệt Mộ Dung Nguyệt này không sợ trời không sợ đất cứ nhiên sinh ra ý niệm đáng sợ như vậy trong đầu? Y gương khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương hề hề nói, “Vậy người.....người có thể thả ta đi?”.

Mộ Dung Nguyệt hí mắt, “Không được! Nếu ta quyết định lấy thân báo đáp, đương nhiên phải tuân thủ lời hứa! Huống hồ người nói người có thể sinh hài tử, làm sao ta tin được? Trừ phi..... người sinh cho ta một đứa thử xem!”.

Loại sự tình này còn có thể thử sao? Lý Mộng Hải giận dữ, “Người là tên khốn mau thả ta! Nếu không..... nếu không ta bảo cha ta đến chém người!”.

Thật đúng là tiểu hài tử, bị khi dễ thì đi tìm người lớn.

Mộ Dung Nguyệt da thô thịt dày không sợ bị đập cũng không sợ bị đánh, “Ta đây không làm một lần không được!” Hần rút ngón tay ra, liền đem phân thân nóng rực của mình đâm thẳng vào nơi đó.

“A a!” Lý Mộng Hải vừa sợ vừa đau hét rầm lên, “Không được đi vào! Không được đi vào!”.

Đáng tiếc hoa kính đã bị khai thác hoàn toàn không muốn hần rời khỏi, tuy rằng đã cố hết sức, nhưng vẫn là rất thích ý mà ngâm lấy đầu đỉnh cực đại, không ngừng nuốt lấy phân thân của hần.

Lý Mộng Hải chỉ cảm thấy thân thể giống như bị ai xé nát, đem toàn bộ khí lực của y rút đi sạch sẽ, chỉ có thể mặc cho hung khí kia tiến nhập thân thể của mình. Hoa kính bị nong đến cực hạn, y thậm chí còn có thể cảm nhận được từng đường gân trên hung khí.

“Ta muốn giết người! Hồn đản! Ta muốn giết người!” Lý Mộng Hải đầy nước mắt vô pháp ngăn cản Mộ Dung Nguyệt luật động.

Tiếng động *** mỹ khi thân thể chạm vào nhau ở trong phòng ba ba vang lên, hoa kính chảy ra nhè nhẹ từng đợt từng đợt máu tươi, hòa cùng xuân thủy, dần dần thích ứng, rồi bản năng thức tỉnh.

“Hồn đản..... Nga a.....” Đau đón hòa cùng khoái cảm tê dại, từng chút từng chút kéo Lý Mộng Hải về phía vực sâu vạn trượng, tay chân tựa như bạch tuộc quấn lấy tên hồn đản nào đó, thân thể còn tự động điều chỉnh tư thế để cho hai người kết hợp càng thêm chặt chẽ, chính là miệng, còn vô thức không ngừng thì thào không muốn.

Đoản Tùng canh giữ ở ngoài đêm nay nghe được nhiều nhất chính là:

“Ta muốn giết người.....”.

“Người cũng dùng chút lực đi!”

“Ta muốn giết người.....”.

“Đừng có nhanh như thế!”

“Ta muốn giết người.....”.

“Lão tử thật sự vì người mà tinh tấn nhân vong !”.

Đoản Tùng nhìn trời, khoe miệng lộ ra một nụ cười ác hàn, thiếu chủ sẽ chết? Kia mới là thiên hạ thái bình ! Khi đó gã nhất định phải tặng cho con chim ngốc kia một tấm biển, trên đề tám chữ to: Quên mình vì người, trừ bạo an dân!

112. Chương 112

Sáng sớm trên biển, u lam yên tĩnh. Bầu trời trở nên trắng trong không một gợn mây, một người đứng ở đầu thuyền trống trải, đón cơn gió mùa hè sản khoái, thật làm người ta vui vẻ thoải mái.

Hít thở .

Đối với cảnh đẹp bao la hùng vĩ, Đoản Tùng nhắm mắt tu luyện nội công, hít thở theo tiết tấu, cảm giác có một dòng khí ấm áp đang ở trong đan điền chậm rãi ngưng tụ.

Buổi sáng thật là kỳ diệu a!

“Đoản Tùng!” Bỗng dưng một tiếng quát thê lương, khiến cho người bị kêu lão đảo. Đoản Tùng ngẩng mặt nhìn trời, khóc không ra nước mắt, trời ạ! Nếu còn như thế này, gã đừng nói tu tập võ công, nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma! Vì cái gì, gã lại có một thiếu chủ như vậy a?

Một mặt lắc đầu thở dài, một mặt không cam lòng không muốn đến gần khoang thuyền, nơi đó lại truyền tiếng nôn khan tê tâm liệt phế.

Một, ta không phải là đại phu, hai không phải trượng phu, tại sao lại kêu ta đến làm gì a? Đoản Tùng oán thâm, vẫn là gõ cửa vào chủ khoang.

Khoang bố trí thật sự thoải mái, là gian rộng nhất trên thuyền, giường được đóng đinh trên sàn, vô luận gặp sóng gió cũng không chuyển động. Hướng hồ hiện tại lại là gió êm sóng lặng, nhưng vì cái gì, người trên giường lại ối đến mặt như tờ giấy trắng? Ngay cả áo ngủ đồ tắm bằng gấm cũng không thể tăng thêm một tia huyết sắc cho y, tái nhợt làm cho người ta đau lòng.

Mộ Dung Nguyệt vừa thấy gã tiến vào, giống như thấy cây cỏ cứu mạng, “Người mau tới bồi A Hải trò chuyện, ta đi lấy chút điểm tâm!”.

Đoản Tùng đầu đầy hắc tuyến, lấy điểm tâm ta đi là được, ngài bồi y nói chuyện không phải đúng hơn sao?

Không đợi gã kháng nghị ra tiếng, cái người tái nhợt trong chăn liền ủy ủy khuất khuất bĩu môi cáo trạng, “Tùng ca, hấn lại khi dễ ta!”.

Cũng không biết Lý Mộng Hải nhìn người ra làm sao, nhìn thấy gã vẻ mặt thành thật trung hậu, liền nhận định gã là người tốt, cả ngày Tùng ca ơi Tùng ca hỡi, không muốn xa rời gã như huynh trưởng.

Đoản Tùng trong lòng có một tiểu ác ma đang rống giận, “Kia cũng là người không yếu kém! Không phải người muốn đoạt mạng của hấn sao? Tổ khổ với ta thì được gì? Được cái gì chứ?!”

Nhưng là người, có thể lạnh lùng với người không có quan hệ với mình, nhưng không thể đối với người một lòng tín nhiệm mình vô tình, tuy rằng không tình nguyện, Đoản Tùng vẫn là vẻ mặt khổ đại cừu thâm ngồi ở bên giường, ngữ khí ôn hòa khuyên nhủ, “A Hải nghe lời, người mang thai đều là như vậy, quá mấy tháng thì tốt rồi a! Sáng nay muốn ăn cái gì? Ăn cháo hay là ăn mì?”.

Lý Mộng Hải chớp chớp đôi mắt đầy nước, “Ta muốn ăn bánh bao, phải có đồ ăn kèm!”.

Người nói thẳng muốn ăn bánh bao không phải là được rồi? Nhưng mà Đoản Tùng vẫn là thực sáng suốt lại hỏi một câu, “Là muốn tách ra, đúng không?”.

“Ân.” Lý Mộng Hải lên tiếng, “Bánh bao không được bỏ nhân.”.

Dài dòng! Đoản Tùng phân phó thiếu chủ đứng bên cạnh, “Đi lấy hai cái bánh bao cho A Hải, mang một đĩa thức ăn chay, một đĩa thức ăn mặn, một đĩa dưa chua cùng một đĩa tương đến! Đúng rồi, đem cái tương hoa qua ngày hôm trước mua được cũng đem đến đây.”

Nhiều lựa chọn, luôn luôn hợp với y!

Mộ Dung Nguyệt như gã sai vặt vội vàng vàng chạy đi.

Mụ nội nó! Sớm biết dựng phu khó hầu hạ như thế, hắn nói cái gì cũng sẽ không mang y rời bến!

Tiểu tử này không thêm nói một tiếng liền như thế vô thanh vô tức xuất hiện. Sớm nói, cho y uống thuốc tránh thai là tốt rồi. Đang yên đang lành nghiên cứu thuật phòng the, ai ngờ thành linh lại xuất hiện một đứa nhóc, cái gì cũng không thể làm, chạm cũng không thể chạm. Tức chết người!

Tiểu vương bát đản kia còn đặc biệt tra tấn người, mỗi sáng sớm đều phải ép buộc một trận, khiến cho lão tử muốn làm chút vận động trên miêng cũng không được.

Mộ Dung Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi, tiểu tử thú vị, người nhanh ngoan ngoan cho lão tử, nếu không, chờ người đi ra, xem lão tử dùng cách nào chinh chết người!

Chuẩn phụ thân đang nói bậy đột nhiên đánh một cái hất xì, có người đang mắng hắn.

Không phải là tiểu vương bát đản đang mắng hắn, mà là cha của người đang mang thai tiểu vương bát đản!

“Vương bát đản!” Sơn Đông, Tế Nam, bên trong một tiểu viện, trung niên nam tử nhìn một phòng sinh lễ, tức giận đến nổi trận lôi đình, “Ngay cả cái mặt cũng không chừa ra, liền đem tiểu Hải nhà ta bắt cóc, còn mang rời bến! Lão tử còn không có đồng ý đâu!”.

Một trung niên nam tử khác khuyên hắn, “Người bớt giận đi! Mọi người đi rồi, người nếu không đồng ý thì có làm được gì đâu? Đây cũng là Tiểu Hải tự mình gây họa, không có việc gì chạy lung tung làm chi? May mắn người này coi như là thức thời, mặc dù có chút đường đột, nhưng người xem hôn thư sinh lễ này, đều là để tâm chuẩn bị. Người này còn gửi cả tranh đến, Mộ Dung Nguyệt coi như là đã gặp qua đi! Tiểu Hải lớn rồi, tóm lại là muốn thành thân theo người đi, này cũng là chuyện sớm hay muộn! Người cũng đừng giận nữa.”.

Nam nhân ôn nhu kéo nam nhân đang giận dữ ngồi xuống, tay đặt lên bụng người này, “Người hiện tại lại có một đứa nữa, đừng giận dữ như thế, không chỉ tổn thương đến thân mình, cũng tổn thương đến hài tử! Đừng nóng giận nữa, ă?”.

Quay trở lại trên biển.

Mộ Dung gia lão thần tử lúc ban đầu thoả thuê mãn nguyện, tin tưởng, hy vọng, hận không thể uống máu ăn thề, quyết tâm dành quyền khống chế chiến thuyền của Minh triều, nhưng sau khi gia nhập vào đội tàu của Trịnh Hòa hạ Tây Dương, tất thấy mọi người đều lặng yên .

Ba chiếc thuyền của nhà bọn họ, nếu như là nhìn một mình, đều là những chiến thuyền phi thường tốt, nhưng nếu như người đem ba chiếc chiến thuyền bỏ vào giữa mấy trăm chiến thuyền thì đúng là trông chẳng đáng gì!

Muốn đi công kích chủ hạm? Hoặc là kèm hai bên Trịnh Hòa? Kia thật sự là lấy trứng chọi đá, không biết lượng sức, mấy trăm chiến thuyền còn lại có thể cho người đi bơi với cá mập!

Đương nhiên, Mộ Dung gia lão thần tử không sợ chết. Nhưng chết có cái nhẹ như lông hồng, cũng có cái nặng tựa Thái Sơn, bị một đám cá cắn chết, phơi thây giữa biển, chết kiểu này..... không khỏi cũng quá cái kia đi.

Mộ Dung Nguyệt thấy mọi người đều rụt rè bảo trì lặng yên, hắn lên tiếng, “Chúng ta sao không học Cầu Nhiêm Khách, cùng thiên tử phân tách? Trên đại dương này, hoang đảo không người rất nhiều, chúng ta cũng tự lập vương đình, không làm thần dân triều đình, chẳng phải tốt lắm sao?”

“Thiếu chủ anh minh!” Đám lão gia khóa nhất thời lại thần thái bay bổng lên, một lần nữa có mục tiêu mới.

Hừ, người làm hoàng đế không phải nói có cả thiên hạ, hay là vương thổ, dẫn thổ chi tân, hay là vương thần a? Chúng ta cố tình tách ra khỏi người, không làm thần dân của người nữa, có bản lĩnh, người tới đánh ta đi?

Mọi người đều thoả mãn, cũng không ép buộc Mộ Dung Nguyệt nữa. Tây phương nhiều nơi còn man di chưa khai hóa, chỉ bằng kinh nghiệm nhiều năm bọn họ mưu phần đấu tranh tàn khốc, kia không phải dễ như trở bàn tay? Mọi người hưng trí ngẩng cao đầu, xây dựng cung điện.

Mộ Dung Nguyệt đương nhiên cũng có thể trải qua cuộc sống đầy “tính” trí.

Trải qua mấy tháng đầu nôn nghén, khi cái thai của Lý Mộng Hải đã ổn định, khẩu vị đại khai, “tính” thú cũng tăng theo.

Này đương nhiên là Mộ Dung Nguyệt rất thích, ngay giữa đại dương bao la, chẳng có gì để làm, vô cùng nhàn rỗi, không bằng liền làm chút vận động để bớt nhàm chán.

Đoản Tùng rất là bất đắc dĩ nhìn trời, trời ơi trời, trong xanh sạch sẽ như được tẩy sạch, thái dương còn cao thật cao, nhưng vì cái gì, trong chủ khoang lại truyền đến thanh âm lỗi thời thế này? Mà vì cái gì, khi bọn họ làm việc, đều bắt mình đứng canh ở ngoài a?

Gã thật sự không muốn nghe đồng cung sống! Đây có bao nhiêu kích thích lẫn thương tổn cho một thanh niên thể xác và tinh thần khỏe mạnh như gã a!

Đoản Tùng hạ quyết định quyết tâm, khi thuyền cập bến phải đi tìm lão bà! Nhất định phải tìm lão bà bình thường!

Trước mắt, vẫn là tiếp tục nghe đi!

“Ân..... đừng có xoa mà.....” Lý Mộng Hải mắt nhắm mắt mở, như đang uống rượu say, nằm trong lòng Mộ Dung Nguyệt, gạt tay hấn ra khỏi ngực mình. Ngọc hành mềm mại đã hơi hơi ngẩng đầu lên, khát vọng được người yêu thương.

“Vì cái gì không cần? Không phải người được xoa rất thoải mái sao?” Mộ Dung Nguyệt cắn cắn cái lỗ tai bởi vì động tình mà phiem hồng, hai tay tiếp tục ở trước ngực y làm bậy.

Đang trong thời gian mang thai, hai đóa hoa nhỏ này liền trở thành nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể Lý Mộng Hải. Thù du không chỉ có dần dần cứng rắn, còn càng lúc càng lớn. Chạm vào liền đau, nhưng nếu là bỏ thêm nội lực, giúp y xoa nắn một phen, lại trưởng lớn hơn nữa, giống như muốn tiết ra sữa.

Nhưng rốt cuộc có thể ra sữa không? Lý Mộng Hải cũng không biết. Chuyện tư mật này y còn chưa kịp hướng cha thân thỉnh giáo, đã bị Mộ Dung Nguyệt bắt lên thuyền.

Hai bầu ngực bị Mộ Dung Nguyệt trở nên săn chắc, như bánh bao lên men trưởng lớn lên. Bên trong dường như có một dòng nước nóng bắt đầu khởi động, cảm giác tê dại làm cho toàn thân y đều xụi lơ xuống.

Miệng nói không cần, nhưng hiện tại mỗi ngày không cho Mộ Dung Nguyệt xoa nắn mấy lần, đem thứ gì đó cứng rắn bên trong bóp cho nhuyễn, ngay cả xiêm y mềm mại mặc ở trên người cũng là một loại tra tấn, đau đến khó chịu. Chỉ xoa bóp mới thoải mái được mấy canh giờ.

Cho nên, tuy rằng biết bộ ngực của mình ngày qua ngày vận động dần dần nở ra, nhưng Lý Mộng Hải thật sự không thể cự tuyệt cái loại khoái cảm này. Còn tự cho là đúng mà nghĩ rằng khi đứa nhỏ sinh ra bộ ngực sẽ trở lại bình thường.

Người trẻ tuổi, thiên chân một chút, không biết một chút, ngu một chút, đều có thể tha thứ .

Tiếp tục xoa nắn ngực y, Mộ Dung sắc lang không phải không có ác liệt nghĩ vậy, hiện tại thừa dịp khẩu vị của y rất tốt, mỗi ngày cho y không phải uống canh cá thì là canh chân giò, còn có canh đu đủ, nghe nói thứ này đều rất tốt cho ra sữa. Chờ sinh hạ cục cưng xong, vậy là hấn có thể chơi nhũ giao rồi?

Dù sao khi hấn thành thân, tuyên cáo với hạ nhân Lý Mộng Hải là nữ tử thích mặc nam trang. Khi còn nhỏ do bất tự không tốt đem nữ nhi dưỡng như nam hài, đây là chuyện thường tình, vì vậy mọi người cũng không ngạc nhiên. Dù sao bề ngoài của Lý Mộng Hải cũng trung tính, không bao lâu lại truyền ra tin mang thai, cho nên căn bản là không ai hoài nghi. Lý Mộng Hải trước đây cũng được nhà giáo dục, đương nhiên là thủ khẩu như bình, không đi tranh cãi mấy chuyện vô tình này, cũng liền không e dè như trước mặc nam trang, ôm cái bụng nhô lên ở trên thuyền.

“Được rồi!” Lý Mộng Hải kêu my kêu một tiếng, bị xoa nắn như vậy, phản ứng cơ thể đã muốn rất mãnh liệt, hoa huyết đã sớm lây lội, khát vọng bị tiến vào, chủ động đưa tay nắm lấy côn thịt đưa vào trong người mình.

“Ai nói cho người?” Mộ Dung Nguyệt chờ y cầm lấy, mới giữ lấy tay y, xấu xa cười, “Người hiện tại có thai, không thể làm lụng vất vả!”.

Không thể rất làm lụng vất vả người còn mỗi ngày thao đến thích thú như vậy? Lý Mộng Hải cho hắn một cái nhìn xem thường, hỗn đản! Không phải là lại muốn chơi trò mới sao? “Người không đau lòng người ta à!”.

Mộ Dung Nguyệt bị đôi mắt đong đầy nước như vậy trừng, thiếu chút nữa liền tức vũ khí đầu hàng, ở trên cái eo nhỏ của y nhéo mạnh, “Tiểu yêu tinh, càng ngày càng biết câu dẫn!”.

Đem bản bí kíp gối đầu giường mở ra, “Chúng ta hôm nay thử cái này nhé!”.

Lý Mộng Hải vừa nhìn thì mặt đã đỏ bừng! Cư nhiên là muốn y..... dùng miệng làm! Không thể không nói, y vẫn là có một chút kháng cự.

Mộ Dung Nguyệt tà cười dùng ngón tay vẽ vài vòng lên ngực y, “Ta đã làm cho người rồi, người sợ cái gì? Người xem tư thế này thật tốt, người giúp ta hút, ta còn có thể giúp người hút, mọi người đều thích!”.

“Ta không thích!” Lý Mộng Hải cố gắng giãy dụa.

Mộ Dung thu hồi hai tay, “Quên đi, tiếp tục ngủ trưa!”.

Rõ ràng là vừa tỉnh ngủ mà? Lý Mộng Hải âm thầm oán hận, trong lòng ra sức giãy dụa. Làm hay không làm? Đó là một vấn đề.

Mộ Dung Nguyệt lại cúi người, thay đổi tư thế, bắt đầu đem tiểu Hải ngậm ở trong miệng chơi đùa, ngón tay còn không ngừng khuấy động bên trong hoa huyết, “Phía dưới đã ướt đến thế này, không đi vào nhất định rất khó chịu đi?”.

Hoa kính cực độ cơ khát tìm thấy dị vật, liền khẩn cấp nuốt vào. Cảm giác được trên mặt nơi đó nhiệt tình như lửa, ngón tay thon dài của Mộ Dung Nguyệt không nhẹ không nặng ở bên trong đánh vòng, “Muốn sao?”.

“Ấn a.....” Lý Mộng Hải trở nên mềm nhũn, ngay cả ngón chân cũng căng thẳng.

Mộ Dung Nguyệt một mặt đưa lưỡi liếm ngọc hành của y, một mặt dùng chân câu lấy cổ y hướng về hạ thân của mình, “Mau liếm liếm, nếu không ta sẽ không đi vào! Ngoan, liếm xong ta sẽ cho người sung sướng”.

“Ngô.....” Đại phì ỉn! Hoa kính của Lý Mộng Hải thật ngứa, nếu không có cái gì tiến vào, nhất định sẽ phát điên! Dù cho không cam lòng đến đâu vẫn phải miễn cưỡng ngậm lấy.

Miền miến cưỡng cưỡng hé miệng, nhắm mắt lại, đem cái thứ vốn nên đi vào trong hoa kính ngậm vào trong miệng.

Ánh mắt Mộ Dung Nguyệt trở nên thâm trầm, thanh âm khàn khàn ra lệnh, “Hảo hảo cảm giác ta làm sao, người liền làm như vậy!”

Được rồi! Lý Mộng Hải nhận mệnh, bắt đầu cố gắng theo động tác của hắn.

Một chút đem căn côn thịt kia đưa vào sâu trong cuống họng, dùng đầu lưỡi thối qua đỉnh, giống như nhắm nháp mỹ vị vô cùng kiên nhẫn hưởng thụ. Lý Mộng Hải làm rất ngoan, nhưng chỉ cần như vậy đã khiến cho côn thịt trong miệng lớn thêm vài phần.

Mộ Dung Nguyệt thỉnh thoảng nhìn ra sau đánh giá vẻ mặt của y, nga nga, tiểu yêu tinh này, gương mặt nhục nhả lại *** đáng thật sự là làm cho người ta phát cuồng!

Trong miệng không khỏi căng thẳng, “A!” Lý Mộng Hải đau đớn la lên, thiếu chút nữa liền bật dậy.

Mộ Dung Nguyệt không dám phân tâm, tiếp tục trấn an vài cái, ngón tay ở trong hoa kính lại bỏ thêm một ngón, rất nhanh liền khơi mào dục vọng của y, cây ngọc hành trắng như tuyết cũng dần lớn lên trong miệng hắn.

Lý Mộng Hải tuy rằng không thích khẩu giao cho hắn, nhưng thực thích ở trong miệng hắn, được cảm giác ẩm áp bao quanh, chỉ mới một lúc, y không nhịn được nữa, buông cự vật trong miệng ra, cả người căng thẳng kêu lên, “Đừng có làm vậy!”

Nhưng Mộ Dung Nguyệt không nghe y, càng liếm mút hăng say hơn.

“A a!” Lý Mộng Hải nhắm chặt mắt, tim đập như nổi trống, túm lấy góc chăn, chân đạp lung tung, liền bắn.

Mộ Dung Nguyệt thích nhất nhìn bộ dáng ý loạn tình mê của y lúc đạt đến cao trào, nhìn da thịt trắng nõn như ngọc nhiễm một tầng phấn hồng, nhìn y cả người run run thổ dốc, nhìn y dùng đôi mắt mờ mịt mông lung nhìn mình.....

Này luôn luôn làm cho hắn sinh ra dục vọng mãnh liệt, một loại dục vọng làm huyết mạch cực độ sôi sục!

Đây là của ta! Khối thân thể tuyệt mỹ này hoàn toàn đều là của ta! Ngay cả khối thịt hở ra trong bụng này cũng là của ta!

Tách hai chân y ra, đem phân thân thô to sưng không chịu nổi ở khó hạ đâm thẳng vào hoa kính.

“A!” Thành linh xảy ra kích thích làm cho Lý Mộng Hải giật bắn người, nhưng lập tức bị khoái cảm mãnh liệt bao phủ, “Cho ta! Mau cho ta!”.

“Tiểu *** oa! Cả ngày chỉ biết đòi hỏi!” Mộ Dung Nguyệt hung hăng va chạm vào hoa tâm mãi mãi, hài lòng nhìn bộ dáng thống khổ khó nhịn lại muốn ngừng mà không được của y, “Lão tử làm ngươi thỏa mãn không?”.

Lý Mộng Hải sao còn có thể phát ra âm thanh, chỉ có thể a a đáp lại, hai tay theo bản năng ôm lấy bụng, giảm bớt một chút lực đạo cho thai nhi.

Mộ Dung Nguyệt thấy vậy, nghĩ đến mình cũng hơi quá sức, bèn giảm nhẹ tốc độ. Tuy là hiện tại thai đã ổn định, nhưng đại phu cũng đã báo trước, chuyện phòng the không thể quá mức kịch liệt, sẽ tổn thương tới thai nhi.

Vừa dùng lực đạo, không ngừng trườn sát giúp bản thân thỏa mãn đồng thời mang theo thiên hạ dưới thân cùng nhau đạt đến đỉnh dục vọng, cho đến cuối cùng phát tiết ra, mới ôm nhau nằm thổ dốc.

Người lớn muốn nghỉ ngơi, nhưng cục cứng trong bụng bị ép buộc tỉnh lại, không kiên nhẫn quyền đâm cước đá mà kháng nghị. Lý Mộng Hải không còn sức để trấn an nữa, Mộ Dung Nguyệt đặt tay lên trên, bắt giữ lấy vị trí mà tiểu gia khóa đang nằm dưới cái bụng trắng như tuyết thỉnh thoảng đạp lên, dùng giọng nói ôn nhu mà hung tợn uy hiếp, “Xú tiểu tử, ép buộc cái gì? Thành thành thật thật ngủ đi! Nếu không chờ người đi ra, đem người ném xuống biển uy cá mập!”.

Ta mới không sợ! Tiểu gia khóa dùng sức đá đá, ta muốn trước đem người đá xuống biển đi.

Lý Mộng Hải trợn mắt nhìn tên phụ thân không đứng đắn bạo lực kia một cái, rốt cuộc cũng phải cất giọng dỗ dành, “Ngoan nga! Chúng ta không uy cá, đến lúc đó cha mang con đi câu cá! Được không?”.

Này còn tạm được. Tiểu gia khóa thoáng bình ổn hạ lửa giận, tiếp tục ngủ ngủ ngủ. Người ta còn nhỏ mà, cần ngủ nhiều lắm mới mau lớn nha.

Bên này phu phu hai người cuối cùng cũng nghỉ tạm đủ, đứng dậy đi ra ngoài, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Đoàn Tùng đứng cô đơn.

Lý Mộng Hải đột nhiên nghĩ đến, “Chúng ta có phải hay không cũng nên bàn chuyện hôn sự cho Tùng ca? Huỳnh ấy một mình hảo cô đơn a!”.

Sá sá! Đó là một ý kiến hay nga! Mộ Dung Nguyệt nhìn gã sai vặt bên người nở nụ cười giả tạo. Đoàn Tùng giật mình khẽ run rẩy, đột nhiên có một loại dự cảm bất hảo.

Khi thuyền đến trạm tiếp theo, Mộ Dung Nguyệt đi ra ngoài một hồi, khi trở về liền mang theo lão bà cho Đoàn Tùng, còn hưng trí bừng bừng khen ngợi, “Người xem, kiểu người yếu đuối mỹ mạo chuyên bị áp, nam trái nữ phải không hề thiếu!”.

Đoàn Tùng hôn mê, là bị dọa! Nữ tử bên phải so với gã cao hơn một cái đầu, nhân cao mã đại, khuôn ngực khổng lồ có thể đè chết gã! Bên trái nam tử so với nữ tử lại cao hơn một cái đầu, uy vũ hùng tráng, cái thân thể này mà bị áp gì, phỏng chừng là chính mình bị áp đi!

Đáng thương cho Đoàn Tùng, thân không thành được, còn bị di chứng sợ hãi hôn nhân. Ô hô! Ai tai!

Mười tháng mang thai, đã đến lúc sinh nở.

Vốn chuẩn phụ thân Mộ Dung Nguyệt dự tính là đến trạm tiếp theo liền nghỉ tạm mấy ngày, chờ sinh xong rồi sẽ đuổi theo đoàn thuyền, nhưng mà đại nhân tính không bằng tiểu nhân tính.

Tiểu gia khóa dám chạy ra sớm trước mấy ngày đi ra, báo hại mọi người trở tay không kịp. đại kế sách mà Mộ Dung Nguyệt nghĩ ra trở nên vô dụng, huống hồ bí mật thân thể của Lý Mộng Hải cũng không thể để cho người ta phát hiện.

Thế là cứ như vậy, Mộ Dung Nguyệt cắn răng hạ quyết tâm, để đại phu đứng bên ngoài chỉ đạo, Đoàn Tùng giúp đỡ, tự mình một mình một người vào phòng sinh.

Ước chừng ép buộc hai ngày một đêm, trong lúc đó phát sinh cái gì, ai cũng không biết. Mọi người cuối cùng chỉ thấy Mộ Dung Nguyệt sắc mặt trắng bệch ôm một bé trai khỏe mạnh đi ra, thì thào tự nói, “Đáng sợ! Thật sự là đáng sợ!”.

Sau này tuyệt đối không sinh nữa!

Tiểu Mộ Dung dùng tiếng khóc vang dội mà nỉ non chứng minh, bé con nhất quyết không ủng hộ quyết định vĩ đại này, như vậy, bé sẽ không có đệ đệ muội muội để khi dễ, nhân sinh thật sự là rất nhàm chán a!

Nhưng mà chuyện chân chính chọc cho cu cậu khóc còn ở phía sau.

Cuộc vượt cạn thống khổ đã kết thúc, bộ ngực bị Mộ Dung Nguyệt bắt lương liên tục khai phá cư nhiên, thế nhưng, quả nhiên xuất hiện hiện tượng trưởng sữa!

Lý Mộng Hải sắp điên rồi, còn có tiếng khóc than đòi đồ ăn của tiểu gia khóa, kích thích bộ ngực y càng thêm trưởng đau khó nhịn. Thuyền còn vài ngày nữa mới đến bến tàu, tiểu tử kia cái gì cũng không chịu ăn, dứt nước cơm liền phun ra.

Rối rắm nửa ngày, rốt cuộc thở dài một tiếng, “Đem đứa nhỏ cho ta!”.

Mộ Dung Nguyệt giống như đang bế củ khoai lang nóng bỏng tay, lập tức đem đứa nhỏ đang khóc nháo không ngừng cho y, nói đến cũng lạ, nghe thấy tới hương vị trên người Lý Mộng Hải, tiểu tử kia lập tức ngừng tiếng khóc, theo bản năng đem đầu nhỏ lông xù dụi dụi vào ngực y, hai ba lần liền nhắm trúng mục tiêu, ngậm lấy đầu nhũ tuy rằng nhỏ xíu nhưng vẫn lớn hơn so với nam tử bình thường, cố gắng mút vào.

Nhưng mà, vì cái gì không có nội dung?

Tiểu Mộ Dung còn chưa có tên cố gắng nửa ngày, trưởng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cũng không hút được một ngụm sữa nào, lại oa oa khóc lớn lên, phát biểu kháng nghị mãnh liệt.

Này..... này phải làm sao đây? Đại phu đi theo cũng không có cách, đành phải nấu canh giò heo cho bọn họ, một chút muối cũng không bỏ, giao cho Mộ Dung Nguyệt, “Để cho người lớn uống hết! Người đi vào giúp hút ra!”

Mộ Dung Nguyệt khóe miệng run rẩy vài cái, tuy rằng ta thực nguyện ý làm loại chuyện này, nhưng mà sau đó thì sao? Người còn trong tháng tuyệt đối không thể làm, trời muốn chơi ta a!

Lý Mộng Hải cơ hồ là thấy chết không sờn uống chén canh kia, rồi sau đó Mộ Dung đại thiếu liền triển khai lần thứ hai trong cuộc đời phải uống sữa, gồng mình dùng sức hút nhưng cũng không ra.

Tiểu Mộ Dung khóc càng to, phụ thân ngu! Phụ thân ngốc! Phụ thân vô dụng!

Rốt cuộc là dưới cái loa nhỏ oanh tạc, Lý Mộng Hải bắt đắc dĩ đưa ra biện pháp, “Người dùng biện pháp trước kia, giúp ta xoa nắn, cố gắng thì may ra!”

“Người sao không nói sớm?” Mộ Dung Nguyệt mặt chẳng khác gì cầu, há miệng thở hồng hộc.

Có lẽ thật sự là nhờ trên tay bỏ thêm nội lực, có lẽ là bát canh phát huy công hiệu, có lẽ là thật sự chịu không nổi tiếng khóc của con, dưới sự kích thích cường đại, tóm lại, Lý Mộng Hải cuối cùng cũng có sữa.

Phu phu vô cùng mừng rỡ, vội vàng đưa đến miệng cho tiểu tử kia, Tiểu Mộ Dung được ăn ngon tinh thần đại chấn, gắt gao cắn, chậm rãi hút lấy sữa tươi.

Bên tai cuối cùng thanh tĩnh.

Nhưng mà vấn đề tiếp theo lại đến, một bên thông, bên kia lại càng trường đau khó chịu, Lý Mộ Dung Hải đem tay Mộ Dung Nguyệt kéo lại đây, “Nơi này cũng muốn!”.

Vui vẻ cống hiến sức lực! Trấn an được tiểu yêu quái xong, Mộ Dung Nguyệt mang theo tâm tình khoái trá xoa nắn nhũ hoa còn lại, tinh thần vừa thả lỏng, phản ứng cũng sẽ theo mà đến .

Càng xoa càng mạnh, tóm lấy tay Lý Mộ Dung Hải kéo xuống khổ hạ của mình, “Người cũng xoa nắn cho ta!”

Tên sắc lang này! Lý Mộ Dung Hải vô vàn ủy khuất, giương mắt nhìn hắn, “Ta bây giờ còn có khí lực sao?” Tiểu Mộ Dung còn không có ăn uống no đủ, y đã mệt mỏi muốn ngủ lắm rồi.

Mộ Dung Nguyệt hận nghiêng răng nghiêng lợi, ta đây cũng muốn bồi thường! Bằng cái gì công sức lão tử nặn ra đều cho tiểu tử này uống? Hắn ngao ô một tiếng, ngậm lấy đầu bên kia, tranh ăn.

Tiểu Mộ Dung cảnh giác lập tức phát hiện có địch tình! Nhưng mà làm sao bây giờ? Bé mới sinh ra à, đánh cũng đánh không lại, đành phải lại sử kế tắt sát khóc!

“Đã ăn no người còn khóc cái gì mà khóc?” Mộ Dung Nguyệt ôm lấy con, đặt ở trong lòng chọc chọc, “Tiểu hồn dẫn, mau ngủ!”.

Người ta không cần! Tên đại hồn dẫn này dám ăn vụng lương thực của ta! Tiểu Mộ Dung rất muốn bảo vệ kho lúa của mình, nhưng mà không có biện pháp, người ta mới lớn có nhiều đây, no rồi buồn ngủ lắm !

Tiểu Mộ Dung nhắm mắt lại nghĩ, ta ngủ một lát đã, lát nữa tỉnh rồi xử lý người sau.

Đại Mộ Dung nhìn thấy vật nhỏ mở lớn cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn, ngáp một cái, dụi nhắm mắt, vù vù ngủ say. Một cổ tình cảm kì lạ làm cho hắn đột nhiên hôn lên trán đứa nhỏ, tiểu gia khóa này, vẫn là rất khả ái a!

Từ đó cho đến ba tháng sau, Tiểu Mộ Dung với việc tranh giành lương thực với phụ thân mà không ngừng đấu tranh kiên cường bất khuất, thẳng đến khi Mộ Dung Nguyệt mang cho con một con dê cái đến, mới miễn cưỡng bình ổn trận chiến này, do đó độc bá hai kho lúa.

Nhưng từ đó về sau, Lý Mộ Dung Hải lại triển khai chiến lược tự vệ oanh oanh liệt liệt cùng phản kích, dùng ớt lẫn hạt tiêu, tóm lại là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thẳng đến nửa năm sau, sữa dần dần không ra nữa, mới hoàn toàn tiêu diệt vọng tưởng của đôi phụ tử vô lương.

Chúng sinh yên vui. A men!

Vĩnh Lạc năm thứ năm, ngày hai tháng chín(=)), Trịnh Hòa dẫn đội tàu về nước, lần xuất hành này cư nhiên đã qua hai năm.

Hơn mười ngày sau, một chiếc xe ngựa đi tới tiểu viện ở Sơn Đông Tế Nam.

“Đến, mau xuống dưới!” Nam nhân da ngăm đen do phơi nắng nhảy xuống xe, khí chất phát ra cuồng vọng ương ngạnh, nhưng khi đặt chân đến trước cửa liền thu liễm, trong lòng ôm một tiểu nam hài, đôi mắt đen lúng liếng mở to, tò mò đánh giá hết thấy xung quanh.

Lý Mộ Dung Hải lệ nóng doanh tròng, cuối cùng có thể lại một lần nữa gõ lên cánh cổng quên thuộc, “Phụ thân! Chúng con đã về!”.

Có câu nói cửa miệng, thành gia lập nghiệp bình thiên hạ.

Mộ Dung Nguyệt hiện tại nếu đã muốn thành gia, lại có con, đương nhiên sẽ bắt đầu lập nghiệp. Dem theo hàng hóa từ Đại Minh bán cho người tây phương, phóng tay mua rất nhiều ruộng đất.

Kể chi nói chuyện thì dùng mồm mép buôn bán, kẻ giảng không thông thì dùng nắm đấm làm giao dịch. Mặc kệ là hắc đạo bạch đạo, đều thờ phụng ta hết!

Từ đó về sau, theo Trịnh Hòa hạ Tây Dương, đi qua một vòng Đại Minh yêu nguyệt xưng bá trên biển, kiêu ngạo nhất thời. Đến lần thứ bảy theo Trịnh Hòa hạ Tây Dương, không còn trở lại trung thổ, vĩnh viễn định cư ở dị quốc tha hương.

Lý tưởng sống của Mộ Dung Nguyệt là sống phóng túng làm xằng làm bậy khi nam phách nữ tiêu dao khoái hoạt vượt qua cả đời. Ông trời tuy rằng lại cho hắn nhiều hơn một lão bà chẳng biết nghe lời cùng một đứa con cả ngày gây phiền toái, nhưng nói tóm lại, hắn vẫn là phi thường hài lòng .

Bọn cháu chất canh giữ ở trước giường, hỏi hắn còn có cái gì muốn phân phó, hắn nghĩ nghĩ, “Đời tiếp theo lão tử phải làm hải tặc nổi tiếng khắp thế giới! Các người ở lại trợ giúp tiểu tử này, chỉ cần có A Hải lại đến đầu thai làm lão bà của ta là được!”.

Theo gia phả ghi lại, Mộ Dung Nguyệt, cưới vợ Lý thị, sinh được một con trai. Năm chín mươi hai tuổi, vô tật mà chết.

Toàn văn hoàn

PS: Truyện của Kỳ An Chi không thuộc bộ này mà là truyện riêng biệt! Vì thế sẽ không được để chung trong này, truyện “Chém không dứt đích hàm trư trảo” đã hết rồi. Mọi người đón xem bộ ” Trư lão đại đích cố sự” nha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chem-khong-dut-dich-ham-tru-trao>